ANNE ȘI SERGE GOLON

9

ANGELICA ȘI DEMONUL

EDITURA ELIT

GOULDSBORO SAU ÎNCEPUTURILE

1

În fața Angelicăi stătea un biet pisoi, rătăcit acolo nu se știe cum, un biet pisoi abandonat de pe un vas, slab și murdar. În ochii săi aurii, cerând ajutor, se citea disperarea, dar și încrederea.

Angelica nu-l privea. Așezată la căpătâiul ducesei de Maudribourg, în înalta cameră a fortului, era adâncită în gânduri melancolice.

Pisoiul o privea fix. Cum ajunsese oare până acolo? Bolnav, acoperit de răni, abia înțărcat, aruncat pe mal, cine știe, de mâna vreunui mus grăbit, rătăcise îndelung, minusculă ființă fără adăpost, părăsit într-o lume indiferentă la fragilitatea existenței sale, amenințat de mare, nisip, locuințele oamenilor, pasul trecătorilor, prea slab pentru a găsi și a lupta pentru hrană cu câinii și pisicile din Gouldsboro. Pas cu pas, el reușise să se strecoare în fort, apoi în această cameră tăcută, căutând poate doar întunericul și liniștea pentru a muri în pace.

Acum privea femeia așezată și părea că se întreabă ce ajutor suprem îi putea veni de la ea. Adunându-și ultimele forțe, mieună. Sunetul pe care-l scoase era răgușit, aproape neauzit. Totuși acest mieunat plângător o smulse pe Angelica din visare. Ridicând capul, ea privi un moment pisoiul. Acesta era atât de lipsit de viață, încât crezu că e vorba de vreo fantasmă a spiritului ei obosit, ca acele viziuni de animale diabolice pe care le avusese în ultimele zile.

O dată în plus, pisoiul încercă să miaune și un fel de disperare traversă privirea sa de aur. Atunci, ea se aplecă spre el.

— De unde-ai ieșit, amărâtule? exclamă ea, luându-l în mână.

Pisoiul se agăţă imediat de catifeaua rochiei cu gheruţele sale fragile şi începu să toarcă cu o forţă neaşteptat pentru un corp atât de slab.

Ah! M-ai văzut, în sfârşit, părea să spună. Nu mă arunca şi tu, te rog.

Poate l-a abandonat vreo navă, gândi ea. Cea a lui Vaneireick sau cea a englezilor... sărmanul, moare de foame şi de slăbiciune.

Se ridică şi merse până la masă. Puţin lapte de pasăre adus pentru a o reconforta pe ducesă, rămăsese pe fundul unui bol. Pisoiul bău, dar fără poftă, căci era lipsit de puteri.

— Tremură. Îi este frig.

Întorcându-se, Angelica se aşeză pe marginea patului ţinând pisoiul pe genunchi, pentru a-l încălzi. Se gândea la fiica ei, Honorine, care iubea animalele şi care ar fi îngrijit pisoiul cu multă pasiune.

Aceste amintiri o întristară şi mai mult. Revedea fortul de lemn de la Wapassou, unde o lăsase pe micuţa Honorine, pe mâinile devotate ale servitorilor şi i se părea că evocă un paradis pierdut pentru totdeauna.

Cunoscuse zile atât de fericite acolo, cu iubitul ei soţ Joffrey de Peyrac. Astăzi totul se sfărâmase în bucăţi şi i se părea că niciodată nu va mai reuşi să reconstruiască ceea ce avusese.

Cine uneltise în timpul ultimelor oribile săptămâni de ajunseseră să se urască atât unul pe celălalt, despărţiţi de o groaznică neînţelegere? O îndoială sfâşietoare o măcina: Joffrey nu o mai iubea.

Şi totuşi, a fost şi iarna aceea între noi, îşi amintea ea disperată. Iarna de la Wapassou[1], şi primejdiile sale nenumărate pe care le-am înfruntat împreună, fără frică, foametea, triumful primăverii. Nu ştiu dacă am trăit toate acestea ca doi soţi sau ca doi amanţi, legaţi de o luptă comună. Dar ce bine era, cât de apropiat îl simţeam ... deşi era tot cam imprevizibil, cam primejdios. Îmi scapă totuşi o bună parte din fiinţa lui...

Agitată, se ridică. Unele lucruri o supărau grozav la soţul ei: de exemplu, atunci când plecase în urmărirea de la Pont-Briand, lăsând-o mai multe zile pradă unei nelinişti mortale, şi apoi când, la Gouldsboro, îi ascunsese că fiii săi, fiii lor, erau în viaţă, şi mai recent, acel spionaj nedrept din insula Vechii Corăbii. Nu o cunoştea deci, şi se îndoia de dragostea ei! O lua drept o femeie fără suflet, preocupată doar de ambiţiile ei.

Şi totuşi, cât farmec are, îşi spuse ea, aproape că nu pot trăi şi respira fără să simt căldura dragostei sale asupra mea. Nu seamănă

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica şi Lumea Nouă.*

cu nimeni altul, şi poate acest fel de a fi al lui nu m-a legat de el cu atâta putere. Şi eu am păcătuit împotriva lui şi nu l-am apreciat.

Plimbându-se încoace şi încolo prin cameră, ţinea pisoiul lipit de ea, acesta abandonându-se într-o ciudată atitudine de iubire, cu ochii închişi. Părea că mâinile Angelicăi îi dădeau viaţă.

— Ah! Ce fericit eşti tu, şopti ea, animal inocent şi curajos care nu cere decât să trăiască! Nu te teme, o să te îngrijesc şi o să te vindec.

Pisoiul torcea şi ea-i mângâie cu un deget capul plăpând şi pufos. În acel moment, prezenţa aceea afectuoasă şi vie îi aducea consolare.

Era oare posibil ca ea şi Joffrey să fi devenit atât de străini unul faţă de celălalt?[1]

Nici eu n-am avut încredere în el. Ar fi trebuit să-i vorbesc imediat despre Colin, când m-am întors ieri. Oare de ce m-am temut? Ar fi fost mai simplu să-i explic că fusesem surprinsă de Colin pe când dormeam. Dar nici conştiinţa mea nu era poate prea curată... şi există în mine acea frică de a-l pierde, de a-l pierde pentru a doua oară, acest refuz de a crede în miracole...

Ea reuşise să definească neliniştea care o stăpânea şi-i paraliza elanurile şi să descopere că venea de mai departe decât tensiunea ultimelor zile. Era ceva vechi, o frică ascunsă, ghemuită în străfundurile fiinţei sale şi gata să iasă la suprafaţă şi să strige cu disperare: Gata, s-a terminat! S-a terminat! Dragostea mea! Dragostea mea, nu te voi mai vedea niciodată. "Ei" l-au luat, l-au dus... şi *niciodată nu-l voi mai revedea.*

Şi ceva în ea se indigna subit şi renunţa la luptă.

Da, asta este, îşi mărturisi ea. *Asta* nu merge. Eram prea tânără când s-a întâmplat. O copilă răsfăţată, de fapt, care primise totul de la viaţă... şi apoi, brusc, nimic.

Acel soare imens la cei optsprezece ani ai ei, acel soare de iubire, descoperit, împărtăşit în strălucirea sărbătorilor de la Toulouse, acea auroră a vieţii scăldându-i întreaga fiinţă, în fiecare zi, fiecare moment aducându-i ceva ce părea o promisiune. Pasul său inegal, vocea, privirea lui spre mine... Începusem să cred în farmecul vieţii; şi apoi, brusc, răceala, singurătatea. De fapt, n-am acceptat asta. Mi-am păstrat frica... şi puţină ranchiună faţă de el. "Ei" îl vor lua, îl vor învinge şi se va îndepărta de mine fără să-i pese de durerea mea. Ne-am regăsit, dar încrederea mea nu mai este deplină, încrederea mea în el, în viaţă, în bucurie.

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica, marchiza îngerilor.*

*
* *

Poate între ei rămăsese ceva din acel întuneric al absenţei, urme de răni prea adânci. La Wapassou, lupta aproape supraomenească de a supravieţui împreună cu ai lor îi ajutase să reînnoade între ei legăturile vieţii. O complicitate cum nu mai cunoscuseră vreodată. Dar această unire călduroasă le ascunsese aspectele diferite ale personalităţii lor născute din lunga despărţire, ca şi teama de necunoscutul celor cincisprezece ani de absenţă, făcându-i vulnerabili faţă de dezvăluiri subite.

Îşi aminti teribila mânie a lui Joffrey, dar şi gestul său din dimineaţa aceasta când îi oferise magnificul cadou, pistoletele spaniole, care erau încă pe masă în cutia deschisă, şi o îmbrăţişase cu pasiune.

Dar binefăcătoarea Fetelor regelui, ducesa de Maudribourg, salvată de la înec, fusese anunţată.

Trebuise să meargă s-o întâmpine şi să o îngrijească, pentru că leşinase pe mal. Întreaga după-amiază Angelica încercase să o facă să-şi revină. Acum se simţea mai bine şi se odihnea de o oră, liniştită, în patul cel mare. Angelica îndepărtase doamnele de companie a căror disperare faţă de starea stăpânei lor risca să compromită această odihnă binefăcătoare. Dar acum Angelica regreta faptul că nu putea pleca de lângă ducesă. Joffrey nu venise să vadă ce face, nu-i trimisese nici un mesaj. Ar fi dorit să plece să-l caute.

Ea regretă de asemenea că într-un impuls de milă, o instalase pe ducesă în apartamentul lor din fort.

Ar fi trebuit să-i cer doamnei Manigault s-o spitalizeze. Sau doamnei Carrere. Cred că s-au construit câteva camere pentru seniorii ofiţeri în trecere, deasupra hanului. E adevărat că sunt destul de lipsite de confort şi zgomotoase. Această nefericită are nevoie însă de îngrijiri atente. Credeam că nu va mai ieşi niciodată din ciudata ei stare de prostraţie.

*
* *

Se întoarse spre pat dar, nu ştia de ce, ochii săi evitau să se oprească pe figura femeii ce dormea acolo, sprijinită pe perna de dantelă.

O faţă atât de tânără, de o frumuseţe atât de fragilă, învineţită, provoca o stare de indispoziţie.

De ce oare mi-o închipuisem pe această ducesă de Maudribourg ca pe o bătrână grasă în genul însoţitoarei sale, Petronille Damourt? se întrebă Angelica. Ce glumă proastă!

Doamna Carrere, care o ajutase s-o dezbrace pe ducesa de Moudribourg, simţise aceeaşi perplexitate în faţa corpului de zeiţă al binefăcătoarei, căci Angelica o auzise murmurând lucruri de neînţeles clătinând din cap.

Dar ea şi doamna de Peyrac, ca nişte femei din Lumea Nouă, obişnuite să facă faţă oricăror situaţii neaşteptate, tăcuseră. Câte nu văzuseră de câteva zile! Nu puteau pierde timpul mirându-se şi ridicându-şi braţele spre cer. Doamna Carrere murmurase doar privind veşmintele naufragiatei, fusta de satin galben, mantia albastră a rochiei, plastronul roşu şi corsajul azuriu:

— Ia uite ce de zorzoane! Asta nu-i femeie, e papagal.

— Poate asta-i moda nouă la Paris? sugerase Angelica. Doamna de Montespan, care domnea acolo când am plecat de la curte, iubea strălucirea.

— Posibil, dar nu pentru o doamnă ce se ocupă de operele de caritate. Cum se spune că este aceasta!...

Fustele şi mantia rochiei erau rupte şi murdare. Doamna Carrere le luase pentru a le curăţa şi cârpi.

Ciorapii roşii, cu baghetă de aur, aruncaţi pe jos, făceau lângă pat o pată stacojie. Atras de aceasta, pisoiul sări din braţele Angelicăi şi după ce examină cu circumspecţie, se culcă pe ei cu un aer de proprietar.

— Nu, puişor, nu poţi să te culci acolo, protestă Angelica.

Şi din nou îngenunche lângă el şi-l convinse cu greu că această delicată ţesătură de mătase nu era făcută pentru blăniţa lui gri de pisoi bolnav şi abia când îl instală ea însăşi pe o bucată de pătură moale într-un colţ, acesta consimţi să facă schimbul, privind-o cu ochii săi oblici pe jumătate închişi care păreau că spun:

Pentru că te ocupi de mine şi-mi înţelegi importanţa, dându-ţi osteneala pentru mine, voi renunţa la acei ciorapi roşii.

Ea luă ciorapii şi-i mângâie, visătoare...

— I-am cumpărat la Paris, spuse o voce, la domnul Bermin. Ştiţi, Bermin, merceria de la Galeria Palatului.

2

Ducesa de Maudribourg se trezise şi, sprijinită în cot, o privea pe Angelica de câteva momente. Întorcându-se spre ea, când îi auzi vocea, Angelica primi, ca odinioară pe plajă, şocul privirii magnifice a binefăcătoarei.

Oare ce farmec este în această privire? se întrebă ea, apropiindu-se.

Pupilele întunecate păreau că devoră faţa cu ten alb şi juvenil şi-i conferă un fel de maturitate tragică, ca privirea unor copii prea serioşi, maturizaţi de suferinţă.

Dar totul trecu foarte repede.

Când Angelica se apleca spre ducesa de Maudribourg, expresia acesteia era deja diferită. Din ochii săi emana o lumină blândă, liniştită iar ea părea că o examinează cu simpatie pe contesa de Peyrac, în timp ce pe buzele sale apăru un surâs monden de bun venit.

— Cum vă simţiţi, doamnă? întrebă Angelica, aşezându-se la căpătâiul naufragiatei.

Şi luându-i mâna care se odihnea pe cearceaf, constată că era rece, fără urmă de febră. Dar pulsul, la încheietura fragilă, rămânea agitat.

— Îmi admiraţi ciorapii? întrebă doamna de Maudribourg. Nu-i aşa că sunt frumoşi?

Vocea sa armonioasă părea puţin afectată.

— Mătasea lor este împletită cu lână de capră afgană şi cu fire de aur, explică ea. De aceea sunt atât de moi şi de strălucitori.

— Într-adevăr, sunt foarte frumoşi şi foarte eleganţi, conveni Angelica. Domnul Bermin pe care l-am cunoscut odinioară, şi-a păstrat reputaţia.

— Am şi mănuşi de Grenoble, completă repede ducesa, parfumate cu ambră. Unde sunt oare? Mi-ar plăcea să vi le arăt...

Vorbind, privirea îi rătăcea în jur şi nu părea că-şi dă prea bine seama unde se află, nici cine este femeia aşezată lângă ea cu o pereche de ciorapi roşii în mână.

— Mănuşile dumneavoastră s-or fi pierdut poate cu restul bagajelor? întrebă cu precauţie Angelica, dorind s-o ajute să-şi dea seama de adevăr.

Bolnava o privi, apoi o expresie de nelinişte îi traversă privirea expresivă, dar se stinse imediat sub pleoapele închise. Ea se lăsă pe spate cu ochii închişi. Foarte palidă, respira agitat şi, ducându-şi mâna la frunte, spuse:

— Oh! Da, adevărat. Naufragiul acela îngrozitor! Acum îmi amintesc. Iertaţi-mă, doamnă, sunt proastă...

Şi după un moment de tăcere, continuă:

— ...De ce acel căpitan ne-a spus că sosim în Quebec. Nu suntem în Quebec, nu-i aşa?

— Nici pe departe!... Cu un vânt bun, v-ar trebui trei săptămâni ca să ajungeţi acolo.

— Atunci, unde suntem?

— La Gouldsboro, pe coastele din Maine, într-o colonie de pe malul nordic al Golfului Francez.

Angelica se pregătea să-i dea explicaţii mai precise pentru a situa Gouldsboro faţă de Quebec, dar interlocutoarea sa scoase un ţipăt de spaimă.

— Ce spuneţi? În Maine, Golful Francez. Atunci s-ar părea că dincolo de Terra Nova ne-am rătăcit, ocolind întreaga peninsulă Acadia prin sud în loc să ajungem la nord în golful Saint-Laurent?...

Ea, cel puţin, cunoştea geografia, sau avusese grijă să consulte hărţile înainte de a se lansa în aventura americană. Părea totuşi copleşită.

— Atât de departe, murmură ea. Ce-o să se întâmple cu noi acum? Şi bietele fete pe care le duceam să se mărite în Noua Franţă?...

— Ele trăiesc, doamnă, şi asta este deja mult. Nici una n-a pierit, unele au fost însă serios rănite, dar îşi vor reveni din această încercare, vă garantez.

— Slavă Domnului! murmură doamna de Maudribourg cu fervoare.

Împreunându-şi mâinile şi închizând ochii, ea păru că se adânceşte în rugăciune.

O rază a soarelui ce cobora spre orizont îi lumină faţa, conferindu-i o uimitoare frumuseţe. O dată în plus, Angelica avu impresia că soarta îi juca feste. Unde era greoaia şi bătrâna binefăcătoare a Fetelor regelui pe care şi-o imaginase? În locul ei, această tânără femeie rugându-se, care nu părea câtuşi de puţin reală.

— Cum să vă mulţumesc, doamnă? zise ducesa, revenindu-şi. Înţeleg că sunteţi castelana locurilor şi, fără îndoială, vă datorăm viaţa, dumneavoastră şi domnului, soţul dumneavoastră.

— Este o datorie sfântă pe aceste ţărmuri pierdute să ne ajutăm unii pe alţii.

— Iată-mă deci în America! Ah, ce descoperire groaznică! Să mă ajute Dumnezeu!

Apoi, revenindu-şi:

— Totuşi, aici mi-a apărut fecioara şi mi-a spus să mă predau. Va trebui atunci să mă supun Sfintei sale Voinţe! Nu credeţi că este deja un semn al protecţiei cerului că nici una dintre fete n-a pierit?

— Da, desigur.

*

* *

Soarele în asfinţit devenea mai roz şi inunda încăperea cu o lumină purpurie. Acest reflex de foc alunecă pe părul brun al ducesei. Din acest păr foarte frumos şi bogat emana un parfum subtil pe care Angelica nu reuşea să-l definească. Acest parfum, din clipa în care se aplecase asupra ducesei, îi provocase Angelicăi aceeaşi nelinişte surdă de nedefinit. Certitudinea că exista în toate acestea un semn şi că ea ar fi trebuit să înţeleagă care.

— Parfumul părului meu vă intrigă? întrebă ducesa, ghicindu-i gândurile cu o preştiinţă foarte feminină. Nu-i aşa că nu seamănă cu nici un altul? Este făcut special pentru mine. Vă voi da câteva picături ca să puteţi vedea dacă vă convine.

Apoi, amintindu-şi de nenorocirile care i se întâmplaseră şi că flaconul cu preţiosul său parfum era probabil pe fundul mării acum, se întrerupse şi suspină profund.

— Doriţi să trimit după doamna dumneavoastră de companie, Petronille Damourt? sugeră Angelica, dorind să plece în căutarea soţului său.

— Nu, nu, zise repede doamna de Maudribourg. Oh, vă rog, nu ea! Ar fi peste puterile mele. Biata femeie... este foarte devotată, dar atât de obositoare!... Şi eu sunt atât de obosită. Cred că o să dorm... puţin.

Şi întinzându-se sub cearceafuri într-o poză hieratică, cu braţele de-a lungul corpului, capul aruncat spre spate, păru că adoarme de îndată.

Angelica se ridică să închidă oblonul de lemn pentru a feri bolnava de lumina prea puternică. Rămase un moment să privească țărmul purpuriu în lumina crepusculului, percepând animația de la sfârşitul zilei venind atât din fort cât şi din sat. Era ora la care, în căldura apusului, se ridica fumul vetrelor din casele în care se încălzea masa de seară, în care se aprindeau focurile marinarilor şi indienilor de-a lungul plajelor şi pe faleze.

I se păru că în acea zi se făcuse pâine la Gouldsboro, pâine care se făcea odată pe lună în cuptoare săpate în pământ şi încălzite cu jar şi pietre înroşite în foc.

Mirosul de pâine caldă, delicioasă, urca spre ea ca un parfum de tămâie subtil şi familiar şi văzu nişte copii ce se îndreptau spre case ducând pe tăvi pâini mari şi aurii.

În ciuda luptelor recente care zguduiseră mica colonie, viața continua.

Joffrey a vrut-o, îşi spuse ea. Câtă forță în voința lui de a supraviețui, de a menține viața! Fiecare este ca şi posedat în contact cu el. Este teribil... teribil de plin de energie...

3

Brusc, Angelica îşi prinse fața în mâini şi un suspin o zgudui ca un val venit de foarte departe.

Din nou, doar amintirea soțului ei, contele de Peyrac, care ținea în mâini cu atâta forță şi îndrăzneală destinul tuturor şi catastrofa care venise peste ei în aceste ultime zile, asupra cuplului lor atât de pasional unit, îi umplea inima de tristețe.

Calmul serii o făcea şi mai sensibilă la acest dezastru, ca după un cataclism din care abia scăpase şi ale cărui ruine le privea... Se sfârşise!

Desigur, aparențele erau salvate, dar ceva fusese distrus...

O amară decepție o sfâşia.

De ce n-o chemase?

De ce nu venise să se intereseze de ea?

De-a lungul întregii zile pe care o petrecuse în camera fortului, la căpătâiul ducesei de Maudribourg, nu încetase să spere că va veni, că-i va da un semn...

Nimic! Era deci supărat pe ea. Desigur, dimineață putuse să-l abordeze un prea scurt moment, să-i vorbească, să-şi strige

dragostea pentru el!... Şi brusc, el o îmbrăţişase cu o violenţă care, atunci când şi-o amintea, o lăsa încă tulburată. Îi simţea braţele în jurul ei ca de oţel, încătuşând-o cu o forţă atât de sălbatică încât toată fiinţa sa se pătrunsese de un sentiment carnal profund, indescriptibil. Sentimentul că-i aparţine numai lui şi doar lui până la moarte... O moarte blândă, aşa, în braţele lui, fără alt gând decât fericirea, fericirea fără margini de a fi sigură de dragostea lui pentru ea.

Dar iată că după acest moment de fericire, teama revenea.

Tot în cursul acestei drame recente, multe din reacţiile intime ale lui Joffrey de Peyrac îi scăpaseră. Ea credea că-l cunoaşte, că-l ghiceşte, dar acum nu mai ştia!... Avusese atâtea cuvinte, gesturi, strigăte de om furios, de amant gelos pe care nu i le-ar fi atribuit înainte.

Dar nu asta o rănise cel mai mult, căci ea simţise în mod confuz că acest aspect necunoscut al caracterului său fusese provocat doar de ea, că se arătase de fapt doar pentru că ea era în joc şi că dovedise astfel, fără să vrea, prin aceste izbucniri teribile, el, care arăta o stăpânire deosebită, cât îi era de scumpă, unică între toate femeile. Ea nu mai era foarte sigură de asta. Ar fi dorit să-l audă spunându-i-o. Dar, în orice caz, preferase această violenţă, această brutalitate, unora dintre vicleşugurile sale, unor capcane care se părea că-i fuseseră întinse pentru a o face să cadă. De exemplu, să fie atrasă pe insula Vechii Corăbii împreună cu Colin, ca să poată să-i surprindă unul în braţele celuilalt... Nu e oare nedrept, nedemn de el?... Ea întorcea întrebarea pe toate feţele şi de fiecare dată suferea cumplit. Lovitura pe care i-o dăduse în obraz nu era nimic faţă de aceasta. Ar trebui să înţeleagă, să poată să treacă peste acest lucru, căci frica de a-l fi pierdut pentru totdeauna o tortura îngrozitor.

Cum se putuse întâmpla una ca asta atât de repede între ei, ca un ciclon devastator, abătându-se fără ca să-l poată prevedea şi pustiind totul? Ea se întreba, încercând să găsească calea, să discernă când toate acestea începuseră, cum de, în aşa de puţine zile, atâtea întâmplări funeste putuseră să se acumuleze pentru a-i face pe ei, tandri complici, prieteni devotaţi, îndrăgostiţi nebuneşte unul de celălalt, să tremure unul în faţa celuilalt. Asta ţinea de magie sau de coşmar!

Se părea că totul începuse la Houssnock, atunci când Joffrey o trimisese s-o ducă pe micuţa englezoaică, Rose-Ann, la bunicii săi, coloni din Noua Anglie la frontierele statului Maine. El fusese chemat pentru un tratat de un şef indian care-i transmisese directivele prin Cantor, dându-i întâlnire la vărsarea râului Kennebec.

Apoi, evenimentele se declanşaseră ca o avalanşă dramatică.

Atacarea satului englez de către canadieni şi aliaţii lor, indienii abenakezi, părea premeditat pentru a o captura pe ea, soţia contelui de Peyrac.

Angelica scăpase datorită lui Piksarett, şeful patsuikett, ajungând în golful Casco şi regăsind sub chipul piratului Barbă de Aur care bântuia pe acolo pe amantul său de odinioară, Colin Paturel, regele sclavilor din Miquenez, cel ce o salvase din haremul lui Moulay Ismaël, poate singurul dintre toţi bărbaţii care o iubiseră altădată ce lăsase în amintirea şi în carnea sa un regret, o vagă nostalgie, o tandreţe deosebită.

Evident, nici o comparaţie cu marea flacără mistuitoare, chinul, pasiunea, dorinţa imperioasă, ataşamentul nebunesc, imposibil de judecat, de analizat pe care-l simţea pentru Joffrey, o tunică a lui Nessus uneori, dar şi fericiri orbitoare ca soarele strălucind în străfundurile fiinţei sale, încălzindu-i, copleşindu-i viaţa, răspunzând aspiraţiilor, exigenţelor secrete ale sufletului său, ale visurilor sale, ale întregii sale fiinţe.

Nimic nu se putea compara cu asta. Dar îl iubise pe Colin, odinioară, fusese fericită în braţele lui şi, regăsindu-l într-o clipă de singurătate, de zăpăceală şi oboseală, ceva tresărise în ea, ceva ca o fericire, ca o dulceaţă senzuală, mai ales ceva senzual. Nu voia să se mintă, nici să-şi caute scuze. Fusese cât pe ce să se lase purtată de vârtej, de fulgerul dorinţei abătându-se asupra ei în semisomnolenţa în care era cufundată când Colin o strânsese în braţe, acoperind-o cu sărutări şi mângâieri. Greşise. Iubea prea mult dragostea şi extazurile ei secrete şi paradisiace.

Afară de o scurtă perioadă din viaţa ei, după ce fusese victima unui viol al muşchetarilor regelui, în timpul Revoltei din Poitou, perioadă în care nu putea suporta să fie atinsă de vreun bărbat – şi pe care o uitase astăzi – ea găsise întotdeauna în jocurile dragostei o savoare, o plăcere constantă care-i păreau de fiecare dată că o copleşeau cu noi revelaţii.

Îi plăcea prea mult dragostea! Iată unde era răul, slăbiciunea şi vraja ei. Joffrey – mereu Joffrey Magicianul – îi deschisese porţile domeniului vrăjit, arătându-i primul, în tinereţea sa, plăcerea. Tot el era acela care, regăsind-o după cincisprezece ani de despărţire în care ea îl crezuse mort, tot el o vindecase de rănile intime provocate feminităţii sale, readucându-i viaţa simţurilor, înviind-o pentru Dragoste cu o delicateţe, o grijă, o răbdare infinite...

Cum s-ar putea uita toate astea? Ea îi datora totul în acest domeniu. Inițierea şi înflorirea, vindecarea şi o doua naştere pentru viața amoroasă care, surprinzând-o la maturitate, atunci când totul în ea, prin experiență şi suferință, se îmbogățise, o umplea cu sentimentul exaltant că putea să-i savureze pe deplin miraculoasa realitate.

Prea uşor fericită, această slăbiciune era cea care o făcuse să tremure de dorință o clipă, în brațele viguroase ale lui Colin, când acesta venise la ea noaptea, pe vasul său, *Coeur de Marie*. Cu un efort, se smulsese din brațele lui, fugise de el...

De ce a trebuit oare ca soldatul Kurt Ritz, fugind de pe vas, să-i vadă în acel moment, pe fereastra din spate, atunci când era goală în brațele lui Barbă de Aur?

De ce trebuise ca acest om, mercenar al lui Joffrey de Peyrac, dar neştiind cine era femeia pe care o zărise astfel, să relateze faptul chiar în fața contelui însuşi şi nu doar în fața lui ci în fața tuturor notabililor coloniei Gouldsboro?

Ce oroare! Ce moment teribil pentru fiecare! Şi pentru EL! Batjocorit astfel de ea în fața tuturor.

Îi înțelegea violența în privința ei când se găsise în fața lui. Dar acum, ce să facă pentru a-i domoli mânia? Cum să-l facă să înțeleagă că nu iubise niciodată cu adevărat, că n-ar putea niciodată iubi alt bărbat în afară de el?... Că dacă el n-ar mai iubi-o, ea ar muri, da, ar muri?

Brusc, se hotărî. Nu va sta aşteptând prosteşte. Va merge din nou la el în această seară, îl va implora, va încerca să-i explice.

Ce dacă-i va spune din nou lucruri ce rănesc? Orice, numai să nu se despartă de el!

Să o ia din nou în brațe, chiar dacă o va sufoca, o va zdrobi, în ranchiuna lui.

Se grăbi spre toaletă şi văzând în oglindă că avea lacrimi pe obraji, se pudră puțin.

Îşi desfăcu cocul, îşi împleti coada grea şi, luându-şi peria din carapace de broască țestoasă încrustată cu aur – încă un cadou de la el – îşi descurcă rapid părul. Se dorea frumoasă, nu hăituită şi încordată cum fusese în ultimele zile.

Pisoiul nu mişcase de când îl instalase pe cuvertură, strâns ghem, în beatitudinea unui confort pe care nu-l gustase niciodată poate în viața lui. Nemişcat, blând şi răbdător, aproape imaterial în micimea şi fragilitatea sa bolnăvicioasă, părea că abia mai exista.

Dar când ea îi vorbi, începu să toarcă cu forţă, exprimându-şi cum se pricepea mai bine recunoştinţa şi fericirea. O alesese, după o dură rătăcire şi întâlnind-o, ea îi devenise cer, orizont, certitudine. Aştepta totul de la ea, creatura umană care avusese milă de el şi ştia că nu va fi dezamăgit.

— Plec, îi mărturisi ea, să fii cuminte. O să mă întorc.

Aruncă o ultimă privire spre pat.

Ducesa se odihnea la fel de dreaptă în pat. Angelica, cu peria în mână, evoca o amintire pe care nu reuşea să o precizeze.

— De ce mă priviţi aşa? Am ceva ce vă nelinişteşte? întrebă bolnava fără să deschidă ochii.

— Scuzaţi-mă, doamnă... Nu-i nimic, cred că felul în care vă odihniţi mi-a atras atenţia. N-aţi fost oare crescută la mănăstire din cea mai fragedă copilărie?... Când eram eu însămi internă, îmi amintesc că ne era interzis să dormim altfel decât foarte drepte, pe spate, cu braţele şi mâinile pe cuvertură... chiar şi iarna. Este inutil să vă spun că eu nu făceam aşa. Eram foarte indisciplinată.

— Aţi bănuit bine, zise doamna de Maudribourg cu un surâs. Mi-am petrecut toată tinereţea la mănăstire şi, mărturisesc, n-aş putea nici astăzi să dorm într-o altă atitudine decât în cea pe care mi-o reproşaţi.

— Nu este un reproş. Unde aţi fost internă?

— La Ursulinele din Poitiers.

— La mănăstirea de pe strada Montées.

— Nu erau decât Ursulinele de pe strada Montées la Poitiers.

— Şi eu am fost crescută acolo, exclamă Angelica. Ce coincidenţă! Sunteţi din Poitou?

— M-am născut la Mallenay.

— Aproape de pădurea Mervan.

— La ieşirea din valea Janot. Ştiţi, acolo curge râul Roué, zise ducesa de Maudribourg însufleţindu-se brusc. Castelul nostru era la marginea pădurii! Castani enormi. Parfumul castanelor şi a ghindelor căzute acolo este ca o hrană. Toamna, aş fi mers ore întregi, numai să le aud trosnind sub paşii mei.

Ochii îi străluceau şi o undă roz îi urcase în obraji.

— De cealaltă parte a râului, este castelul Machecoul, zise Angelica.

— Da, spuse tânăra ducesă. (şi şopti) Gilles de Retz?

— Blestematul.

— Omul Diavolului.

— Cel ce ucidea băieţei pentru ca Satan să-i dea piatra filozofală!

— Şi care a fost spânzurat pentru crimele sale la spânzurătoarea de la Nantes.

— El însuşi! Gilles de Retz.

Şi începură să râdă împreună. S-ar fi zis că evocaseră tocmai un prieten comun.

Angelica se duse să se aşeze ca căpătâiul ducesei.

— Aşa deci, suntem din aceeaşi provincie. Eu m-am născut la Sancé, lângă Monteloup, deasupra Mlaştinilor.

— Sunt încântată. Continuaţi totuşi să vă pieptănaţi, vă rog, zise Ambroisine luând peria pe care Angelica o aruncase pe pat. Continuaţi, vă rog. Aveţi un păr extraordinar. S-ar spune că-i un păr de zână.

— În Poitou, când eram copil, oamenilor din regiune le plăcea să spună că eram o zână.

— Şi pun pariu că vă bănuiau că mergeţi să dansaţi în jurul unei pietre druidice din pădure în nopţile cu lună plină?

— Chiar aşa. Cum de ghiciţi atât de bine?

— Mai este încă o oarecare piatră-a-zânelor în vecinătate, pe la noi, zise doamna de Maudribourg pe un ton visător.

Şi, în privirea pe care o îndreptă spre Angelica se citea căldură şi blândeţe.

— Ce ciudat, murmură ea. Fusesem prevenită despre dumneavoastră. Şi brusc, descopăr că sunteţi atât de apropiată, aproape o soră. Sunteţi din Poitou, doamnă de Peyrac! Ce fericire!

— Cine v-a vorbit despre mine? întrebă Angelica.

Interlocutoarea sa întoarse privirea. Avu un fel de frison uşor şi spuse:

— Oh! Ştiţi, acum când la Paris se vorbeşte despre afacerile din Canada, numele soţului dumneavoastră este menţionat adesea. Să spunem... cu titlul de vecin prea apropiat... de posesiunile regelui Franţei. Şi pariez că se vorbeşte despre el şi la Londra.

Ea-şi îmbrăţişă genunchii pe care şi-i ridicase sub cuvertură, aşezându-se. În această atitudine, părea foarte tânără, o femeie fără ifose, lipsită de titlu, de greaua povară a prerogativelor sale. Angelica remarcă faptul că-şi strângea mâinile una de alta, gest care trăda poate controlul unei emoţii intense, dar continua să o privească pe Angelica în faţă cu seninătate.

Ai zice că are aur în fundul ochilor, gândi aceasta. De departe par foarte negri, de un negru de cărbune. Dar de aproape, se vede

că sunt cum e chihlimbarul, cu o lumină aurie în fundul lor, care străluceşte.

Ele se observau în linişte. Ducesa ridică puţin bărbia şi surâse. Îndrăzneala şi dezinvoltura ei modernă aveau ceva căpătat, voluntar. Ca şi cum şi-ar fi impus să ţină capul sus ca să nu cedeze reflexului de a-l pleca şi de a-şi ascunde privirile.

— Ei bine, eu vă găsesc foarte simpatică, spuse ea, ca şi cum ar fi răspuns unui rechizitoriu interior.

— Şi de ce n-aş fi aşa? făcu Angelica, reacţionând cu vioiciune. Cine a putut oare să mă descrie în culori sumbre? Şi cine mă poate cunoaşte la Paris şi să ştie cine sunt? Am debarcat aici toamna trecută şi am petrecut toată iarna în fundul pădurilor.

— Nu vă supăraţi, spuse Ambroisine punând cu blândeţe mâna pe mâna sa. Ascultaţi, draga mea, în ceea ce mă priveşte, găsesc că este minunat să intru în Lumea Nouă întâlnindu-vă pe dumneavoastră şi pe soţul dumneavoastră. Nu sunt sensibilă la bârfe şi la calomnii. Aştept, în general, să-mi fac o părere prin mine însămi, asupra persoanelor împotriva cărora se încearcă să fiu prevenită şi poate, din spirit de independenţă sau mai simplu de contradicţie, – sunt puţin încăpăţânată ca orice nativă din Poitou – le-aş acorda dinainte o oarecare preferinţă.

Vă voi mărturisi ceva. De la Paris, America mi se părea imensă fără de sfârşit, aşa cum este de fapt. Şi totuşi eram încredinţată că într-o bună zi vă voi întâlni... Un fel de premoniţie, da... Acum, îmi amintesc. O certitudine... Ziua în care s-a rostit numele dumneavoastră în faţa mea. Era puţin înaintea îmbarcării noastre şi o voce mi-a şoptit: O vei cunoaşte!. Şi iată... Poate că a fost voia lui Dumnezeu în toate astea.

Ezitările ei aveau farmec. Timbrul vocii îi era blând, uşor voalat, uneori cu o anume slăbiciune, ca şi cum i-ar fi lipsit suflul. Angelica se surprinse ascultând-o cu atenţie. Ar fi vrut să descopere în spatele aparenţelor personalitatea ascunsă.

Afectarea ducesei, puţin manierată, puţin teatrală, nu venea oare dintr-un anumit efort pe care-l făcea pentru a se apropia de semenii săi?

O femeie aparte, o femeie solitară, se surprinse ea gândind.

Un asemenea diagnostic nu se potrivea tinereţii strălucitoare şi frumuseţii Ambroisinei de Maudribourg. În plus, mai păstra un aer copilăresc, o anume puerilitate, sau, îşi spuse Angelica, este poate din cauza dinţilor. Dinţii de pe maxilarul superior, mărunţi,

frumoşi şi foarte regulaţi ieşeau uşor în afară, ridicând buza roz, bine conturat, care îi dădea în anumite momente o expresie de fetiţă care a plâns. De asemenea, când surâdea, avea un fel de inocenţă încrezătoare şi înduioşătoare. Dar privirea îi era pătrunzătoare, matură şi severă. Ce vârstă poate avea în realitate? Treizeci de ani? Mai puţin? Mai mult?

— Nu mă ascultaţi, spuse brusc ducesa.

Şi surâse tocmai dezarmant, în timp ce-şi arunca spre spate grelele plete negre, care-i alunecaseră de-a lungul obrazului.

— Doamnă, întrebă misterios ducesa, fiindcă sunteţi din Poitou, aţi auzit vreodată ţipând mătrăguna dezgropată într-o noapte de Crăciun?

Angelica simţi născându-se în ea un sentiment de complicitate la auzul acestei întrebări ciudate. Privirea sa căută ochii Ambroisinei de Maudribourg în care străluceau, ca în întunericul unui lac înconjurat de păduri, sclipiri de stele.

— Da, zise şi ea cu jumătate de voce, dar era în septembrie. La noi, în septembrie, aducem un câine negru pentru a smulge rădăcina magică din pământ.

— Şi câinele trebuie jertfit imediat divinităţii subterane..., continuă Ambroisine.

— Trebuie îmbrăcat în roşu pentru a îndepărta puterile demonice care l-ar putea lua cu ele, întări Angelica.

Amândouă izbucniră în râs.

— Cât sunteţi de frumoasă! spuse brusc doamna de Maudribourg. Da, bărbaţii trebuie într-adevăr să fie nebuni după dumneavoastră.

— Ah! Nu-mi vorbiţi despre bărbaţi, zise Angelica. Tocmai m-am certat grozav cu soţul meu...

— Asta e ceva sănătos, aprobă ducesa. Cred că dacă soţii se ceartă din când în când e bine. E un semn că personalitatea fiecăruia a rămas întreagă.

Comentariul său dovedea un caracter matur. Angelica începea să înţeleagă influenţa pe care o avea asupra oamenilor. Brusc, simţi nevoia să se încreadă în această femeie, străină cu câtva timp înainte, dar pe care o simţea atât de apropiată acum. Poate sfaturile ei o vor ajuta să vadă mai bine în ea însăşi. În privirile ducesei de Maudribourg era tandreţe şi blândeţe, un fel de înţelepciune fără vârstă. Angelica se reculese şi schimbă vorba.

— Purtaţi o bucată de mătrăgună în medalion? întrebă ea punând un deget pe lănţişorul de aur pe care ducesa îl avea la gât.

Aceasta tresări.

— Oh! Nu, mi-ar fi prea teamă. Nu e bine! Nu! Acestea sunt medalioanele mele protectoare.

Şi scoase din gulerul cămăşii de dantelă trei medalioane de aur pe care le puse în mâna Angelicăi.

— Sfântul Mihail, arhanghelul, Sfânta Lucia şi Sfânta Caterina, îi enumeră ea.

Medalioanele erau calde din contactul cu pielea femeii şi Angelica avu o senzaţie ambiguă.

— Le port de când m-am apropiat pentru prima oară de Sfânta Masă, continuă ducesa pe un ton de confidentă. Când nu pot dormi noaptea, le simt acolo şi asta-mi domoleşte frica.

— De ce vă e frică?

Ducesa nu răspunse. Ea închise ochii şi o expresie de suferinţă îi apăru pe faţă. Cu un suspin se lăsă pe perne, mâna acoperind medalioanele.

— În legătură cu mătrăguna, reluă Angelica, aţi vrut să mă puneţi la încercare, nu-i aşa? Poate doreaţi să ştiţi dacă nu sunt vrăjitoare cum se vorbeşte prosteşte în Quebec şi chiar la Paris? Ei bine, aflaţi, draga mea, că folosesc rădăcina de mătrăgună pentru a face un medicament, de origine arabă, care se numeşte burete soporific. Amestecată cu puţină cucută şi suc de mure, calmează durerea. Dar nu m-am străduit niciodată s-o caut sau s-o dezgrop. Cele câteva bucăţi pe care le am mi-au fost procurate de un spiţer englez.

Ambroisine de Maudribourg o ascultase privind-o pe sub genele lungi. Ea remarcă repede:

— Este adevărat deci? Îi frecventaţi pe englezi?...

Angelica ridică din umeri.

— Sunt englezi peste tot în Golful Francez. Nu suntem în Canada aici, ci în Acadia, adică în vecinătatea Noii Anglii. Tratatele au fost aşa de bine făcute încât posesiunile regelui Franţei şi agenţiile comerciale engleze se înlănţuie într-o reţea foarte strânsă.

— Dar domeniul al cărui castelană sunteţi este independent între aceste două influenţe?

— Sunteţi bine informată.

Angelica surâse, puţin dezamăgită. Când debarcase pentru prima dată la Gouldsboro, i se păruse că e coasta cea mai pierdută, cea mai necunoscută din lume.

Dar mâna oamenilor şi a regilor modela deja aceste teritorii semi-virgine. Joffrey de Peyrac devenea un pion important, un

obstacol sau un aliat. Brusc, tresări. Ce făcea ea acolo? Nu hotărâse adineauri să plece în căutarea lui? O vrajă subită o imobilizase, parcă... Se repezi din nou la fereastră.

Se lăsa seara. În întunericul ce începea să coboare, un vas intra în port.

Încă o vizită, un străin, oricine ar fi, francez, englez, sau olandez, sau pirat, sau nu ştiu ce, care-l va convinge pe Joffrey să-l urmeze nu ştiu unde şi pentru nu ştiu ce expediţie poliţienească sau justiţiară. Ah! nu, nu va pleca de această dată fără să mă anunţe, lăsându-mă să-l aştept...

Luându-şi mantia de lup de mare, şi-o aruncă pe umeri.

— Binevoiţi să mă scuzaţi, doamnă, spuse ea ducesei, trebuie să vă părăsesc. Orice aţi spune, vă voi trimite pe una din însoţitoare. Ea va aprinde lumânările şi vă veţi simţi mai bine. Vi se va aduce şi cina. Cereţi tot ce aveţi nevoie.

— Plecaţi? întrebă ducesa cu o voce slabă. Oh! Vă rog, nu mă părăsiţi!

— Dar sunteţi în siguranţă aici, afirmă Angelica, simţind teama care vibra în vocea femeii întinse.

Sub acea aparenţă curajoasă, ea era fragilă şi-şi revenea greu din spaima naufragiului. Nu spunea oare că avusese halucinaţii?...

— Vă trimit imediat pe cineva, insistă Angelica, liniştind-o ca pe un copil. Nu vă agitaţi!

Brusc în alertă, ciuli urechea la zgomotul unui pas de bărbat ce urca scările. Enrico Maltezul apăru în cadrul uşii:

— Doamnă contesă, monseniorul Rescator vă aşteaptă!

4

Când era la ţărm, Enrico îşi numea stăpânul cu titlul de Rescator.

Amgelica îl urmă, cu inima bătând, oscilând între teamă şi uşurare. Deci El trimisese totuşi, după ea.

Ieşind din fort, urcau în direcţia copacilor. La capătul satului a cărui ultimă casă se găsea puţin mai retrasă, Angelica auzi zgomotul valurilor izbindu-se de recif şi-şi aminti că mai fusese atrasă într-o capcană asemănătoare. Cu câteva seri înainte, un marinar necunoscut cu faţa palidă şi ochi ciudaţi, venise la ea spunându-i domnul de Peyrac vă aşteaptă şi o dusese în insula Vechii Corăbii.

Din instinct îşi duse mâinile la centură. Uitase pistoalele. Ce prostie! Întorcându-se spre Maltez, exclamă aproape instincitv:

— Eşti sigur că domnul de Peyrac te trimite? Mă trădezi şi tu?

— Ce se întâmplă?

Contele stătea pe pragul ultimei case de lemn. Silueta lui înaltă se detaşa în lumina unui foc arzând în rusticul şemineu din pietre.

Angelica scoase un suspin de uşurare.

— Ah! M-am temut să nu mai cad din nou într-o capcană. Data trecută a fost un demon alb venit de pe mare.

— Un demon alb?

Peyrac o privi, intrigat.

Coborând în întâmpinarea ei, o luă de braţ pentru a o ajuta să treacă pragul de piatră.

Doar zgomotul focului umplea încăperea. Angelica se apropie de vatră şi întinse mâinile spre flacără. De emoţie, tremura. Contele o privea.

— Cât sunteţi de nervoasă! zise el cu blândeţe.

Ea întoarse spre el frumoasa sa privire pe care teama şi suferinţa o înnegurau, dând pupilelor sale o tentă de apă de mare zbuciumată de furtună.

— Voi fi mai puţin după aceste zile teribile. Mă temeam că n-aţi uitat ce ne-am spus în această dimineaţă.

— Cum aş putea să uit, mai ales când mă priviţi cu nişte ochi atât de frumoşi!

Vocea sa familiară, cu inflexiuni tandre îi traversă întreaga fiinţă, şi-l privi pierdută, neputând crede într-o totală revenire.

El surâse.

— Acum, sufletul meu, să ne explicăm! făcu el cu blândeţe. Este timpul, căci am amânat prea mult. Aşezaţi-vă!

Şi-i arătă unul dintre cele două taburete care, împreună cu o masă grosolană, un raft şi obiecte de pescuit, constituiau mobila cabanei.

El se aşeză de cealaltă parte a mesei. Examinând-o cu atenţie, pasiunea îi strălucea în privirea întunecată, în timp ce-i observa pe faţa încadrată de somptuoasa coroană de păr de aur pal, urmele pe care suferinţa şi lovitura pe care o primise le lăsaseră. Amintirea propriei sale violenţe îl copleşea.

— Oh! Iubita mea! murmură el cu o voce surdă. Da, aveţi dreptate, să nu lăsăm duşmanii să ne dezbine. Nici o jignire nu merită să distrugă ceea ce ne leagă.

— Dar nu v-am jignit, murmură ea... sau, n-am vrut...

— Îmi place această rezervă, zise Peyrac, şi izbucni în râs.

— Scumpa mea, sunteţi minunată. M-aţi înveselit întotdeauna, m-aţi încântat cu spontaneitatea dumneavoastră. Aşezaţi-vă, totuşi.

Angelica nu ştia dacă el glumea, dar căldura vocii sale linişti tensiunea ce o făcea să sufere.

Se aşeză, aşa cum îi cerea el. Deja sub privirea sa iubitoare frica i se ştergea, odată cu oribila impresie de a-l fi pierdut şi de a fi din nou singură pe lume.

— Poate am fost prea mult timp singuri? zise el, răspunzând unei impresii ascunse. Poate, odinioară, când exilul regelui ne-a despărţit, n-am măsurat îndeajuns puterea iubirii noastre şi poate, regăsindu-ne, nu ne-am măsurat îndeajuns profunzimea rănilor? Aţi fost obişnuită timp îndelungat să vă apăraţi singură, să nu aveţi încredere în nimeni, să vă temeţi de loviturile destinului care v-au copleşit deja odată atât de profund.

— Oh! da, zise ea cu un suspin. Aveam optsprezece ani. Eraţi cerul meu, viaţa mea şi vă pierdusem pentru totdeauna. Cum de-am putut supravieţui după aşa ceva?...

— Da, biata copilă! Am subestimat puterea sentimentelor pe care mi le-aţi inspirat şi mai ales valoarea celor pe care mi le purtaţi. Voiam să cred că, odată dispărut, mă veţi uita.

— V-ar fi fost mai uşor să vă întoarceţi astfel la prima iubire, ştiinţa... Oh! Vă cunoşteam... Eraţi capabil să muriţi pentru a şti dacă Pământul se învârte şi, despărţit de mine, aţi fi putut supravieţui, v-aţi fi putut înfrupta din toate plăcerile unei vieţi aventuroase...

— Da, aveţi dreptate... Totuşi, ascultaţi, iată ce am descoperit în cursul acestor ultime zile, în cursul acestei furtuni care tocmai ne-a zdruncinat pe amândoi. Desigur, m-aţi sedus odinioară, când eram nebun după dumneavoastră, totuşi, cum aţi spus, am putut supravieţui. Dar astăzi, *n-aş mai putea*. Iată ce aţi făcut din mine, doamnă, şi desigur, o asemenea mărturisire nu este uşor de făcut.

Surâse, dar pe faţa brăzdată, pe care viaţa o marcase cu cruzime cu mari cicatrice, ea vedea transpărând forţa unui sentiment autentic. Privirea sa arzătoare o învăluia cu un fel de uimire.

— Ciudat lucru dragostea, reluă el, vorbind parcă pentru sine, o floare uimitoare. Tinereţea crede că o culege atunci când înfloreşte şi că destinul ei va fi să se ofilească după aceasta. De fapt nu e vorba decât de începuturile unui fruct mai savuros. De multe ori, în timpul acestor ultime zile, v-am văzut sosind ca atunci la Toulouse,

frumoasă şi mândră, copilăroasă şi înţeleaptă, în acelaşi timp. Poate atunci am vrut să ignor faptul că eram fascinat mai mult de proaspăta voastră personalitate decât de frumuseţe. Oare ce ne place în prima privire prin care se leagă două fiinţe una de cealaltă? Adesea fără să ştim, bogăţiile ascunse, forţele reţinute şi pe care doar viitorul le va dezvălui... ceea ce puternicii acestei lumi nu mi-au lăsat timpul să descopăr în dumneavoastră... În acea vreme mă îndoiam de totul. Mă gândeam: ea se va schimba, va deveni ca toate celelalte, îşi va pierde acea intransigenţă fină, acea pasiune de a trăi, acea inteligenţă distinsă... şi apoi, din contra. V-am regăsit, aceeaşi şi totodată alta... Nu mă priviţi aşa, dragostea mea. Nu ştiu de unde vine dorinţa, dar mă pătrunde până-n măduva oaselor.

Ochii dumneavoastră, această nouă privire, necunoscută, pe care mi-aţi aruncat-o la La Rochelle, când aţi apărut din noapte şi din furtună pentru a-mi cere să vă salvez prietenii hughenoţi[1] – de acolo vine tot răul; privirea aceasta m-a transformat într-un om pe care nu-l mai recunosc. Ah! mă tem că m-am ataşat prea mult. Am devenit slab, diferit de mine însumi. Da, de aici vine răul. Ochii aceştia cu privire tainică, al căror secret nu reuşesc să-l desluşesc. Ştiţi ce s-a întâmplat, iubirea mea, când m-aţi găsit în noaptea aceea la La Rochelle, ştiţi ce s-a întâmplat?... Ei bine, m-am îndrăgostit de dumneavoastră, m-am îndrăgostit nebuneşte. Îndrăgostit pătimaş, cu atât mai mult cu cât nu voiam să înţeleg, ştiind cine sunteţi, ce se întâmplă. A fost o confuzie şi adesea o tortură.

Ciudat sentiment, într-adevăr! Când vă vedeam pe nava Gouldsboro, cu fetiţa roşcată în braţe, printre prietenii dumneavoastră hughenoţi, uitam că eraţi acea soţie pe care o luasem odinioară în căsătorie. Nu mai eraţi decât o străină, întâlnită din întâmplare, care mă fascina, mă seducea şi care mă chinuia cu frumuseţea, tristeţea, farmecul rarelor sale zâmbete. O femeie misterioasă, care-mi scăpa şi pe care trebuia s-o cuceresc cu orice preţ.

Astfel, în situaţia mea ambiguă de soţ îndrăgostit nebuneşte de propria sa soţie, am încercat să mă agăţ de ceea ce cunoscusem din dumneavoastră în trecut, pentru a vă aduce până la mine, de a vă apropia şi dacă uneori m-am simţit neîndemânatic ca soţ, încercând să vă înlănţui de mine, este pentru că doream să vă am la dispoziţie, lângă mine ca amantă, pe dumneavoastră, soţia mea care pentru a doua oară, dar prin noi artificii neaşteptate, mă înlănţuia sub jugul său. Atunci am început să mă tem de descoperirea amară a lipsei

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica se revoltă*.

dumneavoastră de sentimente pentru mine, de indiferenţa şi uitarea faţă de un soţ exilat de prea multă vreme. Începeam să înţeleg că luasem prea uşor viaţa în privinţa femeilor şi în special în privinţa dumneavoastră, soţia mea. Şi ce bun preţios neglijasem!

Angelica asculta, ţinându-şi răsuflarea; ea-l asculta avidă şi fiecare cuvânt îi dădea viaţă. Stătea în faţa lui ca o pasăre prinsă în faţa prinzătorului de păsări care-şi foloseşte puterea pentru a ţine lângă el prin fascinaţie sau sentiment o fiinţă fragilă gata să-i scape. Nu, ea nu voia să scape. Mângâierea vocii sale surde, privirii sale arzătoare, prezenţei sale, merita, pentru ea, sacrificarea oricăror libertăţi. Ce însemna zborul solitar în pericolul spaţiului pustiu faţă de calda certitudine de a fi ajuns la adăpost, lângă el. Ea ştiuse dintotdeauna asta, dar trebuia să o conştientizeze, iar acest monolog, această confesiune pe care îndrăznea să i-o facă din dragoste, îi arăta, prin analiza subtilă şi sinceră pe care o făcuse, cât de mult domnea în inima lui. El nu încetase niciodată să se gândească la ea, încercând să o înţeleagă pentru a se apropia mai bine de ea.

— Independenţa dumneavoastră fantezistă îmi cauza mii de chinuri, căci neştiind ce v-ar putea trece prin cap, frica de a vă pierde iarăşi mă stăpânea şi nu vedeam în asta decât semnul egoismului. Înţelepciunea îmi spunea că nu te vindeci uşor de răni atât de profunde ca acelea pe care le-aţi suferit departe de mine, că trebuia să am răbdare, dar teama rămânea în mine, opresivă şi ea a izbucnit când brusc... Angelica, dragostea mea, spune-mi, de ce aţi plecat de la Houssnock în satul englez fără să mă anunţaţi?

— Dar, dumneavoastră îmi ceruserăţi asta! strigă ea.

El încruntă sprâncenele.

— Cum aşa?

Angelica îşi trecu mâna peste frunte.

— Nu-mi mai amintesc exact cum s-au petrecut lucrurile, dar sunt sigură că la ordinul vostru precis am plecat s-o conduc pe Rose-Ann la bunicii săi. Am fost chiar destul de supărată că nu puteam face această călătorie în compania dumneavoastră.

El reflectă, strângând pumnii şi şoptind printre dinţi:

— Deci, tot ei au urzit asta?

— Ce vreţi să spuneţi?...

— Nimic... Sau mai degrabă, da, încep să înţeleg multe lucruri. Mi-aţi deschis ochii în această dimineaţă când mi-aţi spus: Duşmanii noştri vor să ne despartă. O să-i lăsăm să învingă?.... Iată încă una din noile voastre puteri care mă leagă atât de exclusiv de dumneavoastră. Modul în care îmi veniţi în ajutor în capcanele care

ni se întind şi în greutăţile care ne copleşesc, cu o abilitate, o diversitate care vă aparţin – ca bucăţica aceea de zahăr pe care i-aţi dat-o micului canadian la Katarunck şi care ne-a salvat pe toţi de la măcel!... – dar şi o preştiinţă exactă care mă încântă. M-am obişnuit cu acest nou sentiment: o femeie alături de mine, cu care să împart totul în viaţă.

Aveţi însă în vedere, dragostea mea, starea în care pasiunea pe care mi-o inspiraţi m-a adus. Aproape mi-am pierdut acel simţ al echilibrului pe care încerc să mi-l menţin în vicisitudinile îndatoririlor mele. M-aţi împins spre mânie, spre nedreptate, chiar şi în ceea ce vă priveşte, din dorinţa de a vă răni şi de a vă face să pătimiţi, pe dumneavoastră, singura mea dragoste, soţia mea... Sigur, nu este uşor să descoperi un adevăr pe care contele de Peyrac nu l-ar fi suportat cu uşurinţă odinioară: chinurile dragostei. Dar nu l-aţi impus prin puterea farmecului dumneavoastră asupra întregii mele fiinţe. Iată ceea ce Angelica de altă dată, oricât de delicioasă şi inconştientă seducătoare era, nu trezise în mine. Ei bine, cea pe care am regăsit-o la La Rochelle, cu noul ei suflet, experienţa ei de viaţă, contrastele ei – acest amestec de blândeţe şi violenţă, de care nu te poţi feri – această Angelică aproape străină, care a venit la mine să-mi ceară ajutor pentru nişte fiinţe în pericol, a reuşit.

El se întoarse o clipă şi rămase pe gânduri. Revedea oare scena care se jucase în acea noapte furtunoasă când corabia sa pirat, *Gouldsboro*, era ancorată în golfuleţul ascuns, din apropiere de La Rochelle[1].

— Vă amintiţi? Totul era straniu, neaşteptat, misterios în acea noapte. Destinul ne împingea unul spre celălalt fără să bănuim.

Eram singur în cabină şi mă gândeam la dumneavoastră. Făceam planuri şi-mi spuneam: "Sunt în apropiere de La Rochelle, dar cum să o găsesc acum?". Nu aveam drept pistă decât cele câteva cuvinte pe care mi le aruncase Rochet într-un port spaniol: "Franţuzoaica... ştiţi... cea pe care aţi cumpărat-o la Candia şi care a fugit, ei bine, am întâlnit-o la La Rochelle!". Şi brusc, Jason, secundul meu, a intrat şi mi-a spus cu aerul acela care care-l caracteriza – bietul Jason – "franţuzoaica pe care aţi cumpărat-o la Candia este aici şi vă caută!". Am crezut că înnebunesc. Eram nebun de fericire, de încântare, dar şi de... spaimă.

Bărbatul este prost! Se teme de fericire mai mult decât de durere şi de luptă. Oare crede că această capcană a dragostei îl va învinge mai uşor decât vitregia sorţii?... Nu ştiu!

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica se revoltă*.

Angelica surâse.

— E adevărat că nu mai eram femeia seducătoare de altădată, recunoscu ea. Aveaţi alte amintiri. În ce stare eram în acea noapte? Udă, murdară de noroi, ciufulită...

— Eraţi... ah, ce să spun! murmură el. Inima mea era frântă... Era ca şi cum aş fi văzut apărând în faţa mea imaginea a ceea ce vă făcuse să suferiţi nedreptatea sorţii, a ceea ce cruzimea oamenilor – şi a mea, la fel de inconştientă, poate – făcuse din dumneavoastră... M-am simţit de gheaţă, incapabil să reînnod, prin cuvinte, legătura care, dincolo de o asemenea catastrofă, ne unea. La Candia, ar fi fost mai uşor... Dar la La Rochelle, am simţit că nu mai aparţineaţi trecutului nostru comun, eraţi altcineva şi, în acelaşi timp, se întâmpla ce v-am explicat adineauri. De această femeie atât de diferită, atât de înduioşătoare, care-mi explica fără să ia seama la starea în care se găsea, la sângele care-i curgea, la apa îngheţată care o uda, că trebuie să-i salvez prietenii, de această femeie care nu vă mai semăna şi totuşi vă mai semăna încă, eram gata să mă îndrăgostesc nebuneşte. O dragoste la prima vedere în care totul se amesteca: admiraţia, gustul, farmecul inexplicabil, mila, tandreţea, dorinţa de a proteja, teama de a pierde, de a lăsa să scape o asemenea comoară, incertitudinea clipei...

— Vă pot oare crede? Nu mi-aţi declarat cinic oare: "Prin ce fenomen o prizonieră, plătită de mine cu o avere, a devenit o femeie pentru care n-aş da astăzi nici o sută de piaştri!...."

— Încercam să ascund sub ironie emoţii neobişnuite. Da! Bărbatul este prost! Adevărul?... În seara aceea mi-aţi aprins inima. Dar eu pierdusem, într-o oarecare măsură, obişnuinţa sentimentului, posibilitatea de a-l exprima. Trebuia să fac ordine în toate acestea şi pe moment, recunoaşteţi, ce voiaţi de la mine cu atâta fervoare, nu-mi lăsa deloc timp.

Puţin câte puţin am reflectat şi am văzut mai clar lucrurile, v-am spus-o deja: rămăsese în mine o amintire, sfâşietoare desigur, dar ca o imagine ce se înceţoşa, căci pe micuţa contesă încântătoare care-mi fusese soţie, nu o vedeam stându-mi alături în această viaţă de aventurier, răspândită pe toate oceanele, cum devenise viaţa mea.

Eraţi şi cea a cărei amintire încercasem s-o alung atunci când am aflat de căsătoria cu marchizul de Plessis-Belliere, cea pe care o acuza, de abandon faţă de fii mei, de inconsecvenţă în peregrinările sale nebuneşti în Mediterana.

Şi, deşi vă căutam, neputând rupe legătura care ne unea, în mintea mea imaginea devenise neclară. Eraţi o altă femeie şi totuşi,

îmi emoţionaţi inima amorţită, o smulgeaţi din letargia ei. Începea să trăiască, regăsind odată cu o nouă dragoste, deliciile zbuciumului şi ale speranţei. N-a fost uşor să vă recuceresc în întâmplările care ne opuneau unul altuia pe *Gouldsboro*. Am putut să vă ţin, gelos, lângă mine la Wapassou, dar uneori, chiar în timpul acestei ierni, teama să nu fiţi depăşită de această încercare, ca şi faptul că nu vă mai cunoşteam, mă împingea să vă rănesc, îmi crea îndoieli în ceea ce vă priveşte. Căci puterea dumneavoastră de a accepta totul în linişte mă înspăimânta, nu ştiam cum să alung acest obicei de a tăcea atunci când era greu sau sufereaţi, ştiind că poate acolo s-ar putea situa obstacolul în calea înţelegerii noastre, că atâta vreme cât vă fereaţi cu înverşunare să-mi cereţi ajutorul, îmi veţi scăpa. Iată de ce tremuram uneori... negăsind alt remediu decât răbdarea şi verdictul timpului...

Iată, cred, care era situaţia acum câteva săptămâni când ajunsesem la Hussnock pe Kennebec... şi când, brusc, aţi dispărut...

Făcând o pauză, schiţă o grimasă, apoi îi zâmbi caustic, lucru ce nu ascundea însă calda pasiune ce strălucea în ochii săi întunecaţi.

— Sigur, nu este o situaţie plăcută să te trezeşti deodată încornorat în faţa lumii, dar nu pentru asta am suferit cel mai mult... Deşi, nu trebuia ca evenimentul să ne descumpănească oamenii... Dar şi în această privinţă m-aţi ajutat... Da, în această privinţă, nu m-aţi dezamăgit... Aţi fost într-adevăr... ceea ce trebuia să fiţi şi chiar în mânia mea eram silit să vă admir, să vă iubesc... ah! ce sentiment teribil! Căci am suferit ca un bărbat gelos. Gelos, oare acesta este cuvântul? Mai degrabă ca un bărbat îndrăgostit care nu şi-a sfârşit cucerirea şi care o vede scăpându-i înainte să fi putut atinge acel punct al întâlnirii cu Dragostea: certitudinea. Certitudinea mutuală. Câtă vreme tremuri, durerea este gata să se manifeste, apare îndoiala şi teama că totul se va sfârşi înainte... înainte să se fi ajuns la această întâlnire fără nume care îţi oferă bucurie şi forţă.

De cealaltă parte a mesei grosolane de lemn, Angelica nu încetase să-l fixeze cu ardoare. Nu mai vedea nimic în jur. Nu mai exista nimic pe pământ, în afară de el şi viaţa lor, a amândurora, evocată de cuvintele rostite, de imagini şi amintiri, chiar din vremea când erau despărţiţi.

Tăcerea ei îl înşelă.

— Sunteţi încă supărată pe mine! zise el. Pentru ce s-a întâmplat zilele trecute... V-am lovit!... Haide, spuneţi-mi ce v-a rănit. Plângeţi-vă puţin, scumpa mea, să vă cunosc mai bine...

— Să mă plâng, murmură ea, de dumneavoastră căruia-i datorez totul?... Nu, deloc... Să spunem că mai sunt lucruri pe care nu le-am înțeles pentru că nici eu nu vă cunosc îndeajuns...

— De pildă?

Ea nu mai ştia. Brusc, supărarea ei se topea la soarele unei iubiri atât de tandre şi profunde.

— Ei bine... l-ați numit pe Colin guvernator.

— Ați fi vrut să-l spânzur?

— Nu, dar...

El îi zâmbi cu indulgență.

— Da, înțeleg!... Această alianță între doi bărbați care ar fi trebuit să fie duşmani din pricina frumuseții Elenei din Troia, este ceva mizerabil!... V-a părut rău, nu-i aşa?

— Puțin... Oare, nu-i ceva feminin?

— Sunt de acord... şi sunteți adorabilă, replică el. Şi acum, ce mai e?

— M-ați obligat să-l iau la braț când ne-am dus în sala ospățului...

— Recunosc că am fost odios. Iertați-mă! Există clipe în care, atunci când lupți pe viață şi pe moarte pentru ceva, mai faci şi stângăcii. Voiam prea mult, poate, să uit...

— Şi atunci flirtați cu acea Ines?

— Care Ines? întrebă el.

— Amanta spaniolă a lui Vaneireick... în timpul ospățului...

— Ah! da, îmi amintesc... Îndatorire de gazdă! Nu trebuia oare să consolez acea fermecătoare tânără pentru atenția pe care v-o acorda însoțitorul ei? Când eşti otrăvit tu însuți de gelozie, ți-e milă şi de cei care suferă aceleaşi chinuri...

Angelica plecă fruntea. Odată cu amintirea, îi revenea şi durerea.

— Este ceva şi mai grav, murmură ea.

— Ce mai este?

— Capcana din insula Vechii Corăbii! Nu dumneavoastră ne-ați atras în ea pe Colin şi pe mine!

— Într-adevăr... Nu eu.

Şi scoțând din vestă o hârtie mototolită, i-o întinse. Ea citi aceste cuvinte scrise grosolan:

“Soția dumneavoastră este pe insula Vechii Corăbii cu Barbă de Aur. Debarcați pe coasta de nord ca să nu vă vadă sosind. Veți putea astfel să-i surprindeți unul în brațele celuilalt.”

Un fior o scutură pe Angelica. Teroarea necondiţionată care o cuprinsese uneori în cursul ultimelor zile o invadă din nou, îngheţând-o.

— Dar cine... cine a putut scrie asta?... bâigui ea. De la cine aveţi acest bilet?

— Un matelot din echipajul lui Vaneireick, care nu era decât un intermediar, mi-a dat-o. Cu el, am încercat să găsesc individul care i-a dat acest mesaj pentru mine, dar în zadar. Ei acţionează aşa. Ei profită de debarcarea echipajelor şi de mişcarea creată în port pentru a se strecura printre noi şi a acţiona, după care dispar ca nişte fantome.

— Ei, care Ei?

Peyrac rămase pe gânduri.

— Există necunoscuţi în Golf, zise el, în sfârşit, care dau târcoale şi care, am certitudinea, se ocupă de noi în mod excesiv.

— Francezi, englezi?

— Nu ştiu. Mai degrabă francezi, dar care nu ţin de nici un pavilion şi al căror scop ar fi să creeze dezordine printre noi.

— Omul cu faţa palidă, care a venit să mă anunţe că mă chemaţi în insulă, poate fi dintre ei?

— Fără îndoială. Şi de asemenea omul care, pe drumul spre Houssnock, m-a anunţat că aţi fugit şi vă îndreptaţi pe *Le Rochelais* spre Gouldsboro.

Şi-i povesti cum, liniştit asupra soartei ei de această întâlnire, hotărâse să-l însoţească pe Saint-Castine până la Pentagoët, pe drumul spre Gouldsboro, după ce-l răsplătise pe omul care-l anunţase.

— I-am dat nişte mărgele.

— Dar cine pot fi ei? Cine-i trimite?

— Imposibil să ştim acum. Ceea ce este sigur, este că ei nu se dau îndărăt de la nimic, căci a transmite veşti false în lumea marinarilor este o infamie mai gravă decât crima. Chiar şi între duşmani există o solidaritate a oamenilor mării pe care doar fiinţele abjecte sau adevăraţii bandiţi îşi pot permite să o trădeze. Aceştia sunt de cea mai joasă speţă, simt asta.

— Deci, aveam dreptate, murmură ea, să mă tem de nu ştiu ce acţiune... diabolică pornită împotriva noastră...

— Atunci v-am văzut pe insulă cu Barbă de Aur. Şi iată că se întâmpla ceva necunoscut duşmanilor noştri, ceva ce ei nu puteau şti: faptul că Barbă de Aur era Colin. Şi asta schimba totul. Colin Paturel, regele sclavilor din Miquenez, aproape un prieten şi pentru mine, sau măcar un om pe care-l stimam mult căci reputaţia sa era

binecunoscută în Mediterana. Da, asta schimba multe lucruri pentru mine. Colin!... un om căruia nu era dezonorant să-i acordați, să zicem... prietenia voastră... Dar trebuia să mă asigur de persoana lui Barbă de Aur. L-am trimis pe Yann să aducă întăriri cu ordinul de a nu se întoarce pe canal decât la ora când va începe refluxul.

— Şi ați rămas.

— Am rămas.

— Voiați să ştiți cine eram? întrebă ea, privindu-l în față.

— Am aflat.

— Ați fi putut descoperi lucruri urâte.

— Dar am descoperit lucruri minunate, care mi-au întărit inima.

— Tot pasiunile voastre nesăbuite!

— Dar nu-i numai asta. În hotărârea mea de a rămâne în insulă şi de a sta ascuns până la venirea oamenilor mei n-a fost decât dorința de a şti mai multe despre frumoasa mea soție necunoscută. Sigur, asta era cea mai bună ocazie; un soț poate afla multe despre o femeie frumoasă care se întâlneşte cu un bărbat care nu i-a fost indiferent odinioară şi despre care ştie că o iubeşte încă. Însă numai curiozitatea mea n-ar fi fost de ajuns să mă provoace, dacă n-aş fi fost constrâns de situația însăşi. Aveți în vedere că era delicată, dacă nu chiar spinoasă. Dacă m-aş fi prezentat singur, credeți că Colin s-ar fi lăsat uşor convins de intențiile mele paşnice în calitate de soț? Şi că în calitate de pirat meritând să fie spânzurat, s-ar fi lăsat uşor prins de stăpânul de la Gouldsboro? Mă acuzați de a mă hazarda în porniri nesăbuite, dar a-l provoca la luptă pe acea plajă, fără alt martor decât dumneavoastră şi lupii de mare şi cu un final sigur: moartea lui sau a mea, nu mi s-a părut sănătos şi profitabil nimănui. Colin al dumneavoastră n-a avut niciodată reputația unui personaj uşor de manevrat. Întrebați-l pe Moulay Ismaël care vorbea despre el cu respect şi aproape cu spaimă; şi totuşi, nu era decât un sclav cu mâinile goale în fața unui rege inflexibil şi crud.

— Ați reuşit totuşi să-l convingeți pe acest rege inflexibil să vă ajute, ați reuşit să-l faceți să cadă în puterea dumneavoastră.

— Pentru că mi l-au adus înlănțuit, între patru oameni înarmați. Nu era acelaşi lucru pe insula Vechii Corăbii.

Acestea fiind faptele, nu puteam face altceva decât să rămân martorul invizibil al întâlnirii voastre. La început, întâmplătoare şi involuntară, cum am putut afla mai târziu. Şi aici, duşmanii noştri erau câştigători, reunindu-ne pe toți trei pe aceeaşi insulă. Toate elementele erau la locul lor pentru a făuri noi înşine propria noastră nenororcire. Singura apărare față de asemenea combinații diabolice

este de a le opune un comportament contrar celui prevăzut. Mulțumesc lui Dumnezeu, am avut, toți trei, forța morală de a rezista.

— Diabolic! repetă Angelica.

— Nu vă fie teamă. Voi şti să le stric planurile şi, indiferent cine sunt, să-i îndepărtez. Atâta vreme cât nu le bănuiam prezența, am căzut în capcanele lor şi se pare că ați fost prima victimă, la Houssnock şi Brunschwick-Falls, unde a fost cât pe ce să vă pierdeți libertatea şi, poate, viața. Atacarea satului englez de către indienii abenachezi şi care era menit să vă captureze, intra şi el, oare, în planurile oculte?... Nu ştiu. Dar când am primit acest bilet, în seara bătăliei navale împotriva lui Barbă de Aur, o bănuială s-a trezit în mine. Ştiam că, mai devreme sau mai târziu, ei mă vor contacta. Am crezut o clipă că era Barbă de Aur, dar în această situație aveam proba că nu era aşa. M-am dus pe insulă, pe canal, cu o barcă şi un singur om, dar eram de acum în defensivă față de necunoscut şi... de mine însumi, căci putea fi un fals denunț pentru a mă atrage şi pe mine într-o capcană, sau putea fi adevărat şi ei contau pe mânia mea pentru a mă face să comit gesturi ireparabile, mai ales împotriva *Voastră*. Această voință de a vă face rău, îndeosebi dumneavoastră, devenise clară.

Ia seama! îmi spuneam, ia seama. Aminteşte-ți că, orice s-ar întâmpla, nimic nu trebuie s-o atingă pe *Ea*. Şi mai ales prin tine. Mânia mea se întorcea spre mizerabilii care căutau să facă din mine instrumentul nenorocirii dumneavoastră, în planurile lor machiavelice. "N-o să-i laşi!" îmi spuneam. De această dată, cel puțin, trebuia să vă apăr de atacurile lor, indiferent de prețul ce trebuia plătit.

Nu v-am cucerit oare la Toulouse, luptându-mă în duel cu nepotul arhiepiscopului?

— Nu era acelaşi lucru, strigă Angelica cu foc, nu va mai fi niciodată acelaşi lucru. Drept cine mă luați? Acum, vă iubesc!... Oh! da, vă iubesc... Prea mult! Prea mult, într-adevăr pentru ce meritați. Îndepărtarea voastră de toți a fost atât de mare încât nici măcar nu concepeați ataşamentul pe care-l am pentru dumneavoastră? N-am luptat noi oare împreună împotriva irochezilor, împotriva francezilor şi sălbaticilor, împotriva iernii, bolii, morții? Nu v-am meritat oare? Vă rog, dacă nu vreți să mă faceți să sufăr, păziți-vă, păziți-vă pentru mine! Încetați să vă mai puneți viața în pericol, căci dacă vă pierd, de această dată, voi muri, voi muri!

El se ridicase şi, venind spre ea cu brațele deschise, ea-i căzu la piept, cu fruntea pe umărul său, pierzându-se în acest refugiu minunat, în care întreaga sa viață părea că se topeşte pentru a gusta,

în contactul regăsit în sfârşit al prezenţei sale, în căldura şi parfumul lui familiar, o clipă de intensă fericire.

— Şi eu am fost vinovată, murmură ea, m-am îndoit de dragostea voastră pentru mine şi de valoarea sentimentelor voastre. Ar fi trebuit să vă spun imediat: Iată, l-am întâlnit pe Colin... Dar mi-a fost frică. Nici nu ştiu ce teamă m-a oprit. Obişnuită să lupt împotriva capcanelor meschine, împotriva josniciei, mârşăviei care guvernează acţiunile oamenilor, m-am obişnuit mai degrabă cu tăcerea decât cu adevărul. Iertaţi-mă! Între noi, n-ar trebui să existe aşa ceva.

El îi luă frumoasa faţă în mâini şi cufundându-şi privirea în ochii ei, îi sărută cu delicateţe buzele.

— Nu ne puteam regăsi fără răni, după atâtea întâmplări, una caldă, una rece, care ne-au transformat sufletul şi ne-au marcat spiritul. N-ar trebui să ne fie frică, în pragul acestei noi şi minunate descoperiri a dragostei, decât de a mai fi încă frustraţi. Când nu eram încă vindecaţi, ne întrebam: viaţa ne va învăţa, oare, prin regretele şi dorurile care ne sfâşie şi prin elanurile care ne tulbură, că suntem într-adevăr meniţi unul altuia? Odinioară, la Toulouse, a fost o sărbătoare, o uluire. Departe unul de altul, am sângerat împreună din tot felul de răni, fără a înceta totuşi să ne ştim, în adâncul sufletelor noastre, uniţi pentru totdeauna. Iubita mea, pe care n-am ştiut încă s-o îmblânzesc pe deplin, iertaţi-mă, iertaţi-mă...

El sărută cu o infinită blândeţe vânătaia de la tâmpla ei.

— Iubirea mea nouă, iubita mea din totdeauna, tăcuta mea...

Ea îşi trecu degetele într-o mângâiere prin părul său bogat, apoi pe tâmplele argintii...

— Întotdeauna aţi ştiut să vorbiţi de dragoste. Aventurierul mărilor şi cuceritorul Lumii Noi n-au ucis Trubadurul din Longuedoc.

— Acela e departe. Nu mai sunt contele de Toulouse.

— Ce-mi pasă de contele de Toulouse? Cel pe care-l iubesc este piratul care s-a îndurat de mine la La Rochelle şi care mi-a dat o ceaşcă de cafea turcească când muream de frig, cel care a tras în dragonii regelui pentru a-i apăra pe prietenii mei, hughenoţii urmăriţi, şi cel care, în ciuda ingratitudinii mele, a ştiut să-mi îndeplinească rugăciunile, cel cu care am dormit în fundul pădurii într-o atât de profundă siguranţă încât nu poţi cunoaşte una mai mare pe pământ decât în copilărie, cel care i-a spus fetiţei mele: Domnişoară, eu sunt tatăl dumneavoastră.... Îmi sunteţi atât de drag. N-aş fi vrut să fi fost indiferent la acest... acest incident. Am nevoie să simt neîncetat că vă aparţin... cu adevărat!

Legătura carnală, care fusese întotdeauna atât de puternică între ei, își adăuga vertijul acestui moment de fericire fără umbre și buzele lor se împreunară îndelung, pasionat, întrerupând cu tăceri îmbătătoare murmurul mărturisirilor lor.

— Vrăjitoare! Vrăjitoare! Cu să mă apăr de dumneata? Voi putea oare vreodată să te câștig pentru totdeauna?...

Joffrey de Peyrac privi în jur:

— Și acum ce să facem, comoara inimii mele? Populația asta ne înghite. Tot găzduind pirați și naufragiați, nu mai avem nici un colțișor al nostru. Ați cedat până și apartamentul nostru ducesei de Maudribourg, nu-i așa?

— Oh! da, ce păcat! Dar nu știam unde s-o găzduiesc și mă părăsiserăți acolo...

— Să mergem pe *Gouldsboro*, hotărî el. În ultimele nopți m-am dus acolo să mă odihnesc puțin, departe de tentația de a veni în fort și a te ierta prea ușor.

— Ce fals orgoliu au bărbații! Dacă ai fi venit, m-ai fi înnebunit de fericire. Am plâns atât de mult... Nu mai eram eu însumi.

El o îmbrățișă. Angelica își luă mantia.

— Mă bucur să mă întorc pe Gouldsboro, frumoasa corabie credincioasă, și cabina noastră plină de obiecte de preț, în care Rescatorul mă primea mascat și mă tulbura atât de puternic fără să pot ghici de ce.

— Și unde diavolița de Honorine a venit să-mi fure diamantele pentru a-și afirma drepturile asupra voastră.

— Ce de amintiri avem împreună!

*

* *

Ieșind din cabină, coborau încet în noapte spre sat, având grijă să vorbească în șoaptă pentru a nu atrage atenția.

Se temeau, ca niște îndrăgostiți, să nu fie recunoscuți. Brusc, dându-și seama de reacțiile lor temătoare, izbucniră în râs.

— Nimic nu-i mai greu decât să conduci oamenii, remarcă el, iată-ne constrânși să căutăm umbra deasă pentru a ne bucura de câteva momente de intimitate.

Spaniolii îi urmau la câțiva pași, fantomatici.

— Să ne rugăm să ne escorteze doar ei și să puteam ajunge cu bine până la plajă, șopti Angelica.

5

În ciuda rugăciunilor sale, când treceau pe lângă fort, o siluetă feminină ce părea că-i pândeşte se desprinse din poartă şi alergă spre ei.

Era Marie la Douce, tânăra însoţitoare a ducesei de Maudribourg.

— Ah! doamnă, iată-vă, în sfârşit! strigă ea neliniştită. V-am căutat peste tot. Stăpâna mea moare.

— Ce spuneţi? N-am lăsat-o, oare, cu puţin timp în urmă pe ducesa de Maudribourg în perfectă stare de sănătate?

— S-a întâmplat brusc. Şi-a pierdut cunoştinţa, apoi a fost cuprinsă de o febră puternică şi acum delirează şi ne sperie cât este de agitată. Oh! veniţi doamnă, vă implor.

Angelica se întoarse spre soţul ei. Era cuprinsă de panică, rezultat al acestor zile de oboseală şi tensiune inumană. Orice incident capătă pentru ea proporţii uriaşe şi avea impresia că lumea întreagă se unea pentru a-l despărţi de ea. Acum când se lămuriseră în sfârşit, după acea îngrozitoare ceartă, nu mai voia să se îndepărteze de el, nici măcar câteva clipe înainte să se odihnească şi să-şi liniştească chinurile unul în braţele celuilalt. Sub cutele mantiei, ea se cramponă de mâna lui caldă.

— Dar ce se întâmplă? Ah! Nu mai pot. Aş vrea să fiu în sfârşit singură cu tine, adăugă ea încet, întorcându-se către conte.

El răspunse calm:

— Haide să vedem care este starea ducesei. Mă îndoiesc că este atât de gravă. Dacă trebuie, o să-i dai vreo poţiune calmantă şi ne vom putea retrage liniştiţi.

*

* *

În camera fortului domnea agitaţia. Petronille Damourt se văicărea zgomotos, Delphine de Rosoy şi Antoinette, o altă Fiică a regelui, destul de harnică, se străduia să o reanimeze pe ducesă. Jeanne Michaud se ruga într-un colţ, în timp ce copilul ei, aşezat lângă ea, îşi sugea degetul cu înţelepciune.

Doamna Carrère, chemata în ajutor, mormăia pregătind o infuzie.

Printre toate aceste femei, prezenţa secretarului cu ochelari părea nepotrivită. El se învârtea cu o expresie de bufniţă descumpănită şi se lovea de toţi.

În schimb, în mijlocul încăperii, soldatul Adhémar stătea ţeapăn într-o baltă de apă, căci fusese trimis rând pe rând să aducă apă caldă, apoi rece pentru comprese. Pisoiul slab se refugiase pe o consolă, şi, zbârlindu-şi părul, scuipa cu furie.

Pe el îl remarcă prima Angelica.

Bietul de el, gândi ea contrariată, nebunele astea o să-l îmbolnăvească de-a binelea.

Şi, ducându-se spre pat, se aplecă spre silueta inertă a ducesei. Aceasta, pe care o lăsase înainte calmă şi odihnită, era într-adevăr înfierbântată. Cu ochii închişi, murmura cuvinte fără şir.

Angelica îi ridică pleoapele, îi văzu pupilele, îi pipăi pulsul care era insesizabil, observă rigiditatea braţelor şi a degetelor şi, pentru a se asigura odată în plus că nici o leziune internă nu putea fi cauza acestei stări neliniştitoare, trase cuvertura, studiind reacţiile Ambroisinei de Maudribourg la atingerea degetelor sale. Dar aceasta continua să fie cufundată în inconştienţă, cu o luminiţă slabă filtrându-se printre pleoapele sale pe jumătate închise. Ea nu tresări şi nici nu păru să sufere în timpul examinării. Angelica încercă să-i mişte picioarele care erau la fel de înţepenite. Degetele de la picioare erau crispate şi îngheţate. Angelica le frecţionă încet şi percepu o destindere a musculaturii.

— Pregătiţi cărămizi calde, ceru ea femeilor.

Încercând să o încălzească, Angelica gândi că picioarele ducesei de Maudribourg erau de o frumuseţe rară. Probabil că avea mare grijă de ele, căci pielea era suplă şi mătăsoasă.

Preocupată de această stare alarmantă, Angelica nu observase că tânăra femeie, în timpul consultaţiei, arăta tuturor, sub o foarte subţire cămaşă de pânză, semi-goliciunea unui corp admirabil.

Vocea lui Adhémar se auzi deodată în liniştea din încăpere.

— Asta da, femeie frumoasă, zise el, clătinând capul de mai multe ori cu un aer de cunoscător. Se poate spune pe drept cuvânt că-i o femeie bine făcută, nu-i aşa, domnule conte?

— Adhémar, ce cauţi aici? întrebă Angelica. Credeam că eşti de santinelă în seara asta.

— Dar m-au trimis să aduc apă, zise Adhémar, au sărit pe mine ca un cârd de gâşte... Cum să rezist? Cu toate că nu-i o treabă pentru un soldat cu demnitate... Dar trebuie totuşi să faci servicii

doamnelor... mai ales într-un ţinut blestemat ca ăsta... Sărmanele!... dacă n-aş fi fost aici...

Angelica înveli cu grijă bolnava care părea că se simte mai bine, deşi era încă inconştientă.

— Cred că ai dreptate, spuse ea adresându-se soţului său. Este un fel de criză nervoasă, ca urmare, fără îndoială, a spaimelor prea mari îndurate în naufragiu. O să-i dau ceva calmant.

— Ceaiul e gata, anunţă doamna Carrere înaintând cu bolul în mâini.

Angelica pregăti rapid mixtura necesară.

Deodată, vocea ducesei se auzi în cameră, clară şi bine timbrată. Ea spunea:

— Debitul q este egal cu K, constantă, înmulţită cu rădăcina pătrată din 2gH, în care g este acceleraţia greutăţii iar H înălţimea căderii de apă... Dar greşeşte, sunt sigură... K depinde şi de frecare.

Restul vorbelor se pierdu într-un murmur neclar.

— Ce-i păsăreasca asta? exclamă Adhémar înspăimântat. Or fi formule cabalistice să ne farmece?

— Doamne, iar începe să delireze! se văită Delphine, frângându-şi mâinile.

Un surâs enigmatic apăru brusc pe buzele contelui de Peyrac.

— Tocmai a recitat teorema unui savant hidrolog italian, şi cred că ea corectează pe buna dreptate formula, zise el, n-aveţi de ce să vă temeţi, domnişoară. Nu ştiaţi că binefăcătoarea dumneavoastră este una dintre cele mai mari savante din lume ce discută mereu formule matematice la Paris cu doctorii de la Sorbona?

Angelica ascultă fără să înţeleagă prea bine asemenea cuvinte uimitoare.

Ea se aplecase asupra Ambroisinei şi-i trecuse o mână sub cap pentru a încerca s-o facă să bea... O dată în plus, parfumul delicat, dar captivant al grelelor plete negre ale ducesei îi produse o tulburare ciudată. Un fel de avertisment.

— Ce înseamnă parfumul ăsta? se întrebă ea.

Văzu atunci că ochii Ambroisinei de Maudribourg se deschiseră şi o fixau. Angelica înţelese că bolnava îşi recăpătase cunoştinţa. Ea îi surâse.

— Beţi, insistă ea, haideţi, beţi, asta vă va face bine.

Ducesa se ridică cu greutate. Părea istovită de criza care o doborâse. Bău cu înghiţituri mici, iar Angelica trebui să o încurajeze de mai multe ori pentru a putea ajunge să înghită totul. Apoi se lăsă pe spate şi închise ochii. Dar era mai bine.

— Febra îi scade! constată Angelica după ce-i puse mâna pe fruntea. Nu vă mai fie teamă.

Ea merse să-şi spele mâinile şi să strângă doctoriile.

Însoţitoarele doamnei de Maudribourg o înconjurară agitate.

— Oh! Doamnă, nu ne părăsiţi, implorară ele. Rămâneţi cu noi în această noapte s-o veghem. Ne e atât de teamă pentru ea.

— Nu trebuie. Vă neliniştiţi degeaba, vă spun.

Această teamă pe care toate aceste femei o manifestau pentru binefăcătoarea lor începea să i se pară excesivă.

— O să doarmă, vă garantez. Dormiţi şi voi, le recomandă. Adhémar, adună-ţi găleţile şi prezintă-ţi omagiile acestor doamne! Vino, ne vei duce lanterna până în port.

Ce-aveau toţi oamenii aceştia de se agăţau de ea şi de Joffrey ca nişte liane, pentru a-i paraliza? Toate astea păreau un coşmar.

Ea se apropie de el, care o privea fix pe ducesa de Maudribourg inertă. În cadrul somptuos al părului negru ce se odihnea pe perna de dantelă, prea greu şi opulent, faţa adormită părea a unui copil.

Angelica zise cu jumătate de voce:

— Veniţi?

Dar Joffrey de Peyrac păru că n-o aude. Totul începea să se învârtă în capul Angelicăi, şi migrena o cuprinse. Dorea mai mult decât orice pe lume să se retragă, să fugă cu el. Era, cum se părea, o nevoie vitală, o chestiune de viaţă şi de moarte. Nu trebuia să-l mai piardă în seara aceasta, sau...

Ea îşi simţea nervii întinşi la maxim.

— Doamnă, rămâneţi, repetau femeile într-un cor de gemete.

— Poate o să moară, strigă Delphine du Rosoy pe un ton tragic.

— Dar nu, nici vorbă!

Ele se apropiară şi mai mult.

— Rămâneţi! Rămâneţi! îngăimau ele. Oh! Aveţi milă, dragă doamnă!

În ochii lor era un fel de frică stranie. Angelica gândi un moment: Sunt nebune!... Şi cu un gest instinctiv, apucă braţul contelui, cerându-i ajutor.

El păru că-şi revine în fire şi privind-o, îi văzu faţa palidă şi crispată. Atunci, în faţa tuturor, îi trecu un braţ în jurul taliei.

— Doamnelor, fiţi rezonabile, zise el. Doamna de Peyrac are nevoie de odihnă şi ea, aşa că o iau, nu vă fie cu supărare! Dacă

ceva vă mai îngrijorează în legătură cu stăpâna dumneavoastră, chemaţi-l pe doctorul Parcy. Este un bun sfătuitor.

Cu aceste cuvinte, a căror ironie ele n-o puteau aprecia, le salută cu multă galanterie şi ieşi, luând-o cu el pe Angelica.

6

— Ducesa asta de Maudribourg şi oamenii ei mă obosesc, remarcă Angelica, odată ieşiţi şi coborând spre ţărm. Ai zice că i-a făcut să-şi piardă capul. N-am simţit niciodată o asemenea surpriză văzând-o. De ce mi-am imaginat că este o femeie bătrână şi grasă?... Din cauza titlului său de ducesă, şi de binefăcătoare, fără îndoială...

— Şi apoi pentru că ştiaţi că este văduva ducelui de Maudribourg, decedat acum câţiva ani la o vârstă înaintată. Dacă socotesc bine, ar fi avut astăzi mai mult de optzeci de ani... şi n-ar fi mai puţin din această cauză soţul acestei foarte drăguţe femei, cu vreo patruzeci de ani mai tânără decât el.

— Ah! încep să înţeleg, exclamă Angelica, asta e! O căsătorie cum trebuie să suporte multe fete, pentru a fi pe placul familiilor lor.

Şi înfiorată, îşi sprijini obrazul de umărul contelui.

— Şi eu îmi amintesc, când mă duceam la Toulouse, credeam că mă voi căsători cu un bătrân, un monstru, un Gilles de Retz...

— Ducele de Maudribourg era puţin din toate acestea la un loc. Desfrânat, lubric, fără scrupule. Se spunea că creşte în mănăstiri fetiţe drăguţe, orfane, pentru ca la pubertate, fie să şi le facă amante, fie chiar, dacă erau de origine nobilă, să se căsătorească cu ele. Se pare că se plictisea repede şi, la moartea primelor trei, nu, patru soţii, s-a bârfit mult în privinţa lui, spunându-se că le-a otrăvit. Tânărul rege l-a exilat chiar pentru o vreme de la curte. Maudribourg a participat totuşi la căsătoria sa la Saint-Jean-de-Luz. Dar eu am refuzat să-l întâlnesc... tocmai din cauza frumuseţii tale înfloritoare. El mă vizitase înainte la Toulouse, căci îi trebuiau secrete ale magiei pentru a-l convoca pe Diavol.

— Ce poveste oribilă, Doamne! Era deja căsătorit cu actuala ducesă la căsătoria regelui? Nu, nu se poate, ea era prea tânără atunci, biata copilă!...

— Nu este chiar aşa de tânără, zise Peyrac cu o anume ironie, nu o cred chiar atât de copilăroasă. Este o persoană de o mare inteligenţă şi de o cultură extraordinară.

— Dar... s-ar părea că o cunoaşteţi şi pe ea? exclamă Angelica.

— Numai după reputaţie. A susţinut o teză la Sorbona despre calculul infinitezimal inventat de domnul Descartes. În acel context, dorind să rămân la curent cu evoluţia ştiinţelor în Europa, am auzit vorbindu-se despre ea. Am citit chiar o cărţulie scrisă de mâna ei în care punea la îndoială nu numai pe Descartes, ci şi legile gravitaţiei Lunii... Când însoţitoarea Fetelor regelui a rostit numele binefăcătoarei lor, nu eram sigur că într-adevăr este vorba de aceeaşi femeie. Şi mie mi se părea de necrezut, dar se dovedeşte că Gouldsboro adăposteşte pe unul dintre primii doctori *honoris causa* ai timpului nostru.

— Nu-mi vine să cred, murmură Angelica. Ce de evenimente în câteva zile!

*
* *

Ajunseră la malul apei. Pe vremea fluxului, un mic pod de lemn, înaintând destul de departe, permitea coborârea fără probleme într-o şalupă. Jacques Vignot îi întâmpină, ridicând felinarul pentru a-i orienta. Noaptea era ceţoasă, dar nu prea întunecată. O lună ascunsă lăsa să se întrevadă prin ceaţă dâre de lumină livide care sclipeau ca nişte licurici misterioşi în voia mişcării valurilor. Era ceva puţin îngrijorător în aceste jocuri de lumină fugară. Valurile de ceaţă ce rătăceau păreau prezenţe monstruoase la pândă.

Tocmai se îndreptau spre dig când, venit nu se ştie de unde, îndepărtat şi totuşi, perceptibil, sfâşietor, se auzi un ţipăt, un ţipăt de femeie.

Vibră îndelung, teribil, interminabil, ca născut dintr-o suferinţă inumană, dintr-o tortură de nespus care nu se mai sfârşea. Părea că ţâşneşte din noaptea însăşi, din cel mai adânc punct de funingine neagră al norilor agitaţi de deasupra lor.

Vibra prin întuneric, fără sfârşit şi vântul părea că poartă şi sporeşte la infinit ecoul ascuţit al acestui urlet în care vibra o durere fără nume, dar şi ceva din horcăitul unei noi furii demonice.

Cei care-l auziră îşi simţiră sângele îngheţându-le în vine, rămânând ca de piatră.

Adhémar lăsă să-i scape felinarul pe care i-l dăduse Angelica. Tremura atât de tare încât nu reuşi să se închine.

— Diavoliţa... Diavoliţa..., bâlbâi el. De data asta, ea e! Aţi auzit-o, nu-i aşa?

Oricât de duri erau, ceilalţi mateloţi erau şi ei tulburaţi.

— Ce s-o întâmpla rău pe acolo? spuse unul dintre ei privind în noapte. Ce credeţi, monseniore? O femeie în primejdie?...

— Nu, este vocea unui spirit, spuse altul. Poa' să mă înşel. Am mai auzit şi alte de-astea pe lângă arhipelagul Diavolilor, în golful Saint-Laurent... Dar asta n-a venit dinspre mare...

— Nu, mai degrabă din sat, remarcă Peyrac, ba chiar din fort.

Angelica se gândi la ducesa de Maudribourg.

Un asemenea ţipăt nu putea ieşi decât din pieptul unei fiinţe dându-şi ultima suflare. Încredinţată brusc că bolnava se afârşise, Angelica alergă spre case, reproşându-şi că a părăsit acea nefericită femeie în ultima ei clipă.

Ea sosi gâfâind şi zări două siluete aplecându-se în pătratul luminos al unei ferestre deschise.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea.

— Nu ştiu, răspunse vocea Delphinei de Rosoy. Cineva a ţipat afară. A fost groaznic! Tremurăm toate.

— Părea că vine din pădure, întări Marie-la-Douce care stătea lângă ea.

Angelica era perplexă.

— Nu, a venit de pe aici. Ciudat că n-aţi avut aceeaşi impresie... Doamna de Maudribourg n-a fost deranjată de acest ţipăt?

— Nu, din fericire!

Marie-la-Douce aruncă o privire în spatele ei, în interiorul camerei.

— Se odihneşte liniştită, Domnul fie lăudat!

— Ei bine! închideţi obloanele acum şi odihniţi-vă şi voi. Poate un animal a fost prins într-o cursă în pădure. În orice caz, Marie, n-ar trebui să fiţi în picioare. Ai avut destule emoţii astăzi! Du-te repede în pat, că mă supăr.

— Da, doamnă. Sunteţi atât de bună, doamnă, răspunse fata a cărei voce răguşi brusc.

— Noapte bună, doamnă, zise Delphine, politicos.

Şi se retraseră trăgând greul oblon de lemn.

*
* *

Un moment, în picioare în întuneric, Angelica căută din nou ecoul acelui ţipăt oribil. I se părea că vibrează încă în jurul ei.

"Cine suferă aşa în noapte? o întreba o voce interioară. Ce demon, ce iazmă rătăcită?... Ah! îmi pierd minţile. "Ei" mă vor înnebuni cu născocelile lor... Joffrey!..."

Simţi că era din nou singură şi spaima o cuprinse.

— Joffrey, strigă din nou, Joffrey, Joffrey! Unde eşti?

— Aici, răspunse vocea contelui care urca în întâmpinarea ei. Haide, ce s-a mai întâmplat, sufletul meu? Ce-i cu panica asta?

Ea se aruncă în braţele lui şi-l strânse tremurând.

— Ah! Ce frică mi-a fost deodată! Te rog, nu mă părăsi în seara asta, să nu ne mai despărţim, altfel voi muri!

7

Şi acum era dimineaţă, o dimineaţă albă, înceţoşată, în care nu se vedea nimic. Dar destul de clară şi luminoasă totuşi pentru ca farmecele nopţii să pară că s-au şters odată cu ivirea zorilor.

Angelica şi Joffrey, sprijiniţi în coate pe balustrada lui *Gouldsboro*, aşteptau barca ce trebuia să-i ducă la ţărm.

Nu erau prea grăbiţi s-o vadă sosind. Se simţeau bine aşa, unul lângă altul, înconjuraţi încă de singurătatea şi misterul create de ceaţă în jurul lor.

De pe pământul invizibil, ajungeau până la ei zgomotele activităţii de la ţărm. Urmau să debarce acolo în curând şi să reia pe umerii lor îndatoririle pe care şi le impuseseră. Dar, în această dimineaţă, lehamitea li se risipise. Se simţeau fericiţi şi plini de putere, sensibili la această viaţă intensă ale cărei ecouri le parveneau prin pătura moale şi palidă a ceţei. Chemările pescarilor revenind spre mal, dulgherii bătând cu zgomot mare cuie în scânduri, grinzi şi şindrile, femeile vorbind în timp ce-şi vedeau de treburile lor...

Strigătele păsărilor de mare şi gunguritul de turturele în codri, planau peste aceste fonduri sonore, iar mirosurile vieţii străpungeau ceaţa, cele de foc, de afumători, de tutun, de rom, de lemn proaspăt

tăiat, aromă tipică a unui fort de pe aceste coaste, între miresmele amărui ale mării şi suflul îmbătător al pădurii de răşinoase.

— Voi merge să mă împac cu doamnele de la Gouldsboro, zise Angelica. Nu sunt comode... dar nici eu. Sigur, o să ne mai certăm dar, până la urmă, ne simpatizăm şi conflictele ne stimulează. Ele sunt deştepte şi apreciază că le aduc un nu ştiu ce element străin care le permite să se perfecţioneze. Ce am apreciat întotdeauna la hughenote, este că ele nu au, ca destule femei catolice, mai ales neveste de ţărani şi burghezi, acest sentiment de umilinţă al condiţiei lor feminine, această docilitate fără raţiune faţă de soţul lor sau de preot.

— Hmm, zise Peyrac, se vede că ai ştiut să te debarasezi de tutela papistaşă.

— M-am debarasat de toate tutelele, zise Angelica, în afară de cea a dragostei.

Şi-i aruncă privirea sa cea mai arzătoare.

Toate orele care se scurseseră, noaptea minunată, vor avea totdeauna pentru ea o valoare nepreţuită. Toate cuvintele pe care le schimbaseră ieri în tensiunea unei prime încercări de împăcare, şi mai târziu în elanurile orbeşti ale îmbrăţişării lor amoroase, în blândeţea unei semi-trezii, în bunăstarea acelor ore nocturne în care corpul liniştit, dar încă emoţionat şi fermecat de bucuriile resimţite, toate acele cuvinte vor rămâne în ea ca o comoară pe care nu se va mai sătura s-o contemple, amintindu-şi fiecare dintre ele pentru a-i gusta dulceaţa. Şi se va putea adăpa din ele, într-o zi apropiată, pentru a traversa o nouă încercare înspăimântătoare.

Ea nu ştia încă nimic în acea dimineaţă liniştită, luminoasă. Singur, în depărtare, cântecul vrăjit al Turnului Pierdut îi producea o mică nelinişte zvâcnitoare pe care dorea s-o ignore. Se simţea reînnoită, chiar diferită şi privea bărbatul pe care-l iubea în faţă, surâzând. Totul în el o emoţiona şi o făcea fericită.

Un zgomot cadenţat îi avertiză că şalupa se apropia. Înaintară până în dreptul scării, în timp ce un matelot ridică canatul. Omul, în genunchi derula scara de sfoară.

— Am uitat de pisoi, îşi aminti Angelica. Sper că i-a dat cineva apă... Şi că ducesa de Maudribourg n-a murit. Ar trebui să mă duc de asemenea s-o vizitez pe Abigaël, acum că ne-am mai liniştit puţin. Naşterea copilului ei se apropie...

Se instalară în barcă, iar marinarii apucară grelele vâsle pentru a străbate cei câţiva metri ce-i despărţeau de mal.

— O să mă duc să-i spun doamnei Carrère sa găsească o locuinţă decentă pentru ducesă ca să ne putem reinstala în

apartamentul nostru din fort. Nu mai pleci, nu-i aşa? Nu te mai pot simţi neîncetat "în altă parte" nici cu sufletul, nici cu trupul... Orele îmi par atât de lungi şi de amare când nu ştiu unde eşti. Doresc din tot sufletul să mă dedic Gouldsboro-ului, dar lângă tine... Ce navă a intrat ieri seară în port?

Peyrac clătină din cap.

— Tare mă tem să nu fie iar nişte oameni care vin să mă smulgă de lângă tine, obligându-mă să alerg din nou să fac pe poliţistul în Golful Francez.

— Englezi?

— Nu, francezi. Guvernatorul Acadiei în persoană, domnul de Villedavray. S-a anunţat ieri seara, dar i-am însărcinat pe Colin şi pe d'Urville să-l primească pentru că voiam să fiu numai cu tine.

Şalupa acosta. Angelica, înaintând pe plajă, văzu ceva ce se zbătea între alge.

— Ce-o fi? Un crab? Oh! Doamne, e pisoiul meu! exclamă ea. Ce-i cu el aici? Era atât de bolnav!

Ea îl luă şi, acoperit de spuma şi nisipul ce se lipise de blăniţa şi osişoarele sale fragile, pisoiul părea iar gata să-şi dea sufletul. Dar ca şi în ajun, privirea sa de aur o recunoştea.

— Parcă a venit pe plajă să mă aştepte, parcă ştia că voi veni pe aici.

— Şi eu vă aşteptam cu lighioana asta, spuse vocea plângăcioasă a lui Adhémar ieşind din ceaţă, iată altă poveste... Guvernatorul Acadiei, care a venit ieri seara, spune că suntem dezertori, eu şi ceilalţi soldaţi care erau aici la Fort Sainte-Marie. Şi a vrut să-l bată pe grasul care ne-a adus,

— Ah! Dufour este şi el aici, zise Peyrac. Se anunţă furtună căci fraţii Dufour nu-i plac pe oficialii din Quebec. Dar cine vine de acolo?

Trei sau patru siluete ieşeau din ceaţă: Colin, caporalul său, Vanneau d'Urville, Gabriel Berne. Ei doreau să prezinte domnului şi doamnei de Peyrac câteva chestiuni urgente înainte ca guvernatorul francez, care le era musafir din seara din ajun şi care părea foarte agitat, să-l acapareze pe conte cu revendicările şi exigenţele sale.

Colin era deja la curent cu multe lucruri. Competenţa cu care se ocupa de interesele localităţii îi câştiga puţin câte puţin respectul hughenoţilor.

El spuse că avea două proiecte, asupra cărora populaţia, atât hughenotă cât şi catolică, se pronunţase deja. Mai întâi, construcţia unui mic fort cu patru turnuri de colţ, în locul numit râul Cayugas şi

care se găsea la jumătatea distanţei între tabăra Champlain şi portul Gouldsboro. pe acest rău, indienii ostili se puteau strecura cu uşurinţă pentru a-i ataca pe albii din împrejurimi.

În acest loc, contele Peyrac fusese atacat anul trecut, tocmai de irochezii Cayugas. Puţin mai târziu, toamna, o femeie fusese răpită acolo de un alt trib de jefuitori şi un bărbat fusese rănit grav. Indienii din micul sat vecin fuseseră masacraţi iar supravieţuitorii îşi pierduseră casele.

Era nevoie să se construiască acolo un fort de pază şi apărare, care i-ar proteja pe locuitorii paşnici dintre tabăra Champlain şi port, mai ales în acest anotimp în care triburile războinice irocheze urmau să înceapă raidurile.

Celălalt proiect privea construirea unei capele pentru catolici, care va fi înălţată de cealaltă parte a promontoriului, acolo unde noii colonişti, proveniţi de pe corabia *Coeur de Marie*, urmau să se instaleze.

— Bine, zise contele, să ne pregătim să dezbatem aceste spinoase chestiuni şi pentru început să mergem să mâncăm la doamna Carrere supa ei de scoici şi să bem vin fiert cu scorţişoară.

O duse pe Angelica spre han de unde se înălţa un miros bun de foc de lemn, iar ceilalţi îi însoţiră, ca şi soldaţii spanioli, urmaţi de Adhémar care avea aerul că însoţeşte un sicriu.

Angelica băgase pisoiul sub mantie şi se îngrijora să-l simtă tremurând.

Gabriel Berne o ajunse şi o trase puţin deoparte.

— Doar un cuvânt, permiteţi-mi, doamnă, presimt că domnul de Peyrac va fi constrâns să plece câteva zile în expediţie pe râul Saint-Jean şi bănuiesc că aţi dori să-l însoţesc... Atunci aş vrea să vă cer... Naşterea dragii mele soţii se apropie... Sunt extrem de îngrijorat. Doar prezenţa voastră aici poate să ne liniştească că va fi bine...

— Nu vă fie teamă, dragă Berne, răspunse ea, pentru asta am venit şi nu voi părăsi Gouldsboro înainte ca Abigaël să nască şi să se refacă după aceasta.

Dar adăugă, cu inima strânsă:

— Credeţi într-adevăr, că soţul meu va fi obligat să părăsească Gouldsboro? Ce-ar avea de făcut pe râul Saint-Jean?...

— Situaţia este extrem de complicată acolo. Acel englez din Boston, Philipps, care s-a prezentat cu amiralul Sherrilgham, a găsit mijlocul de a bloca pe râu personaje importante din Quebec.

Guvernatorul Acadiei abia a scăpat, cu preotul şi câţiva tineri zăpăciţi din suita sa şi a venit să ceară ajutor aici căci, odată în plus, este o afacere ce poate declanşa războiul între cele două coroane şi doar el, soţul dumneavoastră, poate împiedica asta.

El îl arătă cu bărbia pe contele de Peyrac trecând pragul hanului.

Soldaţii se aşezară de santinelă la uşă, Don Juan Alvarez îl urmă pe conte în interior. El nu-l părăsea de cum păşea pe ţărm, exercitând o discretă dar insistentă supraveghere.

8

Erau deja multe femei în interiorul marii săli.

Devenise un obicei printre doamnele din Gouldsboro, îndată ce locuinţele fuseseră construite, să se întâlnească dimineaţa la primele ore, după ce copiii se sculau şi soţii plecau la lucru. Ele se sfătuiau şi-şi permiteau câteva gustări, aşezate liniştit în faţa farfuriei lor, lipsite de grija de a servi la masa familială. Fiecare se întorcea apoi la ocupaţiile sale casnice.

Angelica o zări imediat pe doamna Manigault care se ridică şi veni să le facă o mică reverenţă.

Copiii şi adolescenţii curăţau peştii de solzi, deasupra unei covate de lemn. Şi ei salutară veseli. Doamna Manigault zâmbea atât cât îi permitea faţa sa de obicei îmbufnată. Peyrac îi întoarse zâmbetul.

— Văd că s-au deschis lăzile cu porţelanuri, zise el. Sunt o marfă destul de delicată de adus din Europa, aceste faianţe, dar Erickson nu s-a zgârcit la paie şi se pare că nu sunt pierderi grave.

— Nu, doar toarta unui vas de Limoges şi câteva piese ale unui cuptor olandez. Dar domnul Mercelot ne-a promis că le va lipi.

Câteva doamne aduseră pe masă unele piese de faianţă, care în acea dimineaţă făceau subiectul conversaţiei, subiect mult mai vesel şi mai pasionant decât pirateria, luptele şi spânzurătoarea, trădarea şi naufragiaţii, răniţii, morţii de care avuseseră parte în ultimele zile.

Prezenţa contelui de Peyrac şi a Angelicăi, aşezaţi unul lângă altul şi în aparenţă împăcaţi, întăreau liniştea generală.

Fiecare dintre familiile din Gouldsboro primise un cadou de agăţat sau de pus în dulapul de vase, care o supieră, care câteva

farfurii sau o cană, un coş de pâine, un platou, un obiect de calitate care dădeau rusticelor lor locuinţe un aer nou.

— Parcă am fi nişte prinţi, spuse doamna Manigault, ar fi trebuit, să începem cu asta. Să deschidem lăzile, în loc să ne certăm.

— Şi tu, iubito, ai avut timp să numeri cadourile? întrebă încet Joffrey de Peyrac, aplecat spre Angelica.

— Oh! nu! Nu-mi era gândul la asta.

Ea era preocupată de vorbele lui Berne şi mânca distrată. Peyrac o observă.

— Ce s-a mai întâmplat?

— Mă gândeam la acest guvernator francez. Trebuie să te duci la capătul Golfului Francez?

— Vom vedea. Pentru un moment, chiar dacă domnii aceştia din Canada sunt în pericol să fie scalpaţi sau puşi în lanţuri în ora care vine, nu te voi părăsi mai mult de două zile. Nu sunt la dispoziţia tuturor naţiunilor care ajung la ananghie.

Această promisiune o însenină pe Angelica. Două zile... Era fără sfârşit. Ea-i dădu pisoiului să bea şi să mănânce sub privirile interesate a câtorva copilaşi, apoi se întreţinu cu doamna Carrere despre posibilitatea de a o găzdui pe ducesă. Exista o casă la ieşirea din sat, al cărei locuitor plecase să cumpere blănuri în interiorul ţării. Ducesa şi suita sa vor fi poate puţin înghesuite, dar la război, ca la război, când pleci în Canada trebuie să te aştepţi la orice... Angelica se informă de asemenea dacă hainele Ambroisinei de Maudribourg putuseră fi aranjate.

— Nu încă. A trebuit să găsesc aţe de toate culorile curcubeului ca să cârpesc asemenea ţoale! Ştiţi, ceva nu-i în regulă cu hainele astea...

— Ce vreţi să spuneţi?

— Petele, rupturile...

— După un naufragiu, cum aţi vrea să fie?

— Nu-i asta! În sfârşit, nu pot să spun...

Angelica părăsi hanul după ce-l făcu pe soţul ei să-i promită că va veni în fort cel puţin pe la sfârşitul dimineţii ca să se poată odihni împreună şi, de asemenea, să nu părăsească locurile pentru expediţii războinice fără să o anunţe. El râse, îşi reînnoi promisiunile şi-i sărută vârfurile degetelor.

Dar, cu toate acestea, nu era liniştită. Frica de a-l pierde din nou se deschisese în faţa ei ca un abis şi nu reuşea de fel să alunge această imagine.

Totuşi, când văzu soarele risipind ceaţa şi Gouldsboro strălucind cu casele sale din lemn deschis la culoare, falezele înverzite de mulţimea copacilor, plajele sale, promontoriile de roci surpate, albastre, mov, roz, bucuria o copleşi şi-şi spuse că era cea mai fericită dintre femei. Orice s-ar întâmpla, obstacolele vor fi trecute. Nimic nu se poate construi fără luptă.

Apropiindu-se de fort, ea se ruga ca ducesa să se simtă mai bine pentru a se muta, ca ea să poată rămâne singură acasă, cu fericirea ei, cu sufletul său reînnoit. Avea chef acum să vadă conţinutul cutiilor aduse de pe vasul Gouldsboro. Căutase în grabă o rochie ca să asiste, cine ştie, la spânzurătoarea lui Colin. Ce amintire oribilă şi câtă seninătate îi aducea această nouă zi care căpăta astfel o valoare şi mai mare. Îşi va instala pisoiul care se va vindeca repede, găsind un adăpost, o prezenţă, puţină mâncare.

Îndreptându-se spre scara interioară a fortului, auzi voci ce păreau că se ceartă, apoi căpitanul Job Simon ieşi din apartament aplecându-şi înalta siluetă pentru a nu se lovi cu fruntea de pragul de sus al uşii. Cu capul între umeri, parcă copleşit de o greutate uriaşă, părea aproape cocoşat. El îi aruncă Angelicăi o privire încruntată.

— Ca să vezi! zise el. Nu numai că mi-am pierdut nava, dar mai sunt şi certat. Credeţi că e drept?

În ciuda feţei sale urâte şi care, în plus, se prezenta în această dimineaţă plină de ţepi cărunţi, bunătatea privirii sale cenuşii cufundată sub enorme sprâncene îi dădea înfăţişarea unui câine trist care cerşeşte puţină afecţiune.

— Aţi salvat însă inorogul, îi spuse ea pentru a-l consola, oare nu-i ăsta un semn bun, o prevestire pentru viitor?

— Da, poate! Dar ar trebui aurit. Unde să găsesc aici foiţă de aur? Chestiile astea sunt uşoare ca o suflare şi costă scump. Până să-l pun la prova vasului mai durează... Sunt lefter şi pe deasupra mi se mai fac şi reproşuri.

— Fie vorba între noi, căpitane, nu sunteţi şi dumneavoastră puţin vinovat? Dacă trebuia să mergeţi în Quebec, cum de v-aţi rătăcit prin părţile noastre?

El păru şocat de vorbele ei şi o privi gânditor, apoi oftă din rărunchi.

— Fie! Dar naufragiul nu-i din vina mea.

— Din vina cui, atunci?

— A ticăloşilor care au aprins felinare pe faleză ca să ne atragă în porcăriile de recifuri.

Brusc, păru că-şi schimbă părerea.

— ...Ce-aţi spus în legătură cu inorogul? Că l-aş putea auri? Asta-i o idee bună!... Tatăl meu era aurar. Şi eu ştiu puţin meseria... Dar mi-ar trebui aur. Unde să găsesc aur în ţinutul ăsta blestemat, plin de diavoli şi piraţi?...

— Cine ştie? Poate o să găsim! Ştiţi doar că aurul este treaba demonilor!...

— Nu glumiţi cu asta, doamnă, exclamă Adhémar care o urmase.

Căpitanul îşi făcu semnul crucii, dar adăugă, totuşi:

— Cu atât mai rău! Cu atât mai rău pentru diavol. Dacă-mi găsiţi foiţă de aur pentru inorog, sunt omul dumneavoastră. Vă mulţumesc, doamnă. Dumneavoastră, cel puţin, sunteţi bună.

Şi plecă, aparent înviorat.

Pisoiul sări din braţul Angelicăi şi se duse să adulmece uşa.

— Iar fuge!... Prinde-l Adhémar! Ce te tot ţii după mine, băiete?

— Credeţi că mi-e poftă să fiu spânzurat cum zice guvernatorul ăla al Acadiei? Şi trebuie să vă mai povestesc şi ce vis am avut. Mi s-a arătat un înger, dar era roşu, complet roşu, din cap până în picioare. Nu-i normal pentru un înger...

Angelica intră în cameră. Pisoiul intră şi el cu un aer de proprietar. Cu coada în sus se duse imediat la pătratul de lână care-i fusese dat în ajun şi instalându-se, începu să se spele cu grijă.

9

Ambroisine de Maudribourg şedea în faţa ferestrei, îmbrăcată într-o rochie de catifea neagră cu guler de dantelă. Rochia închisă la culoare îi accentua paloarea feţei. Avea aerul unei infante orfane. Cu mâinile împreunate pe genunchi, părea cufundată într-o meditaţie profundă. Însoţitoarele sale îi respectau tăcerea.

La intrarea Angelicăi, ducesa îşi ridică cu vioiciune capul. Mişcările sale aveau multă distincţie, dar ascundeau cu greu o impulsivitate nativă care nu era lipsită de farmec şi o întinerea şi mai mult.

— Ah! Aţi venit, în sfârşit, doamnă, zise ea. Vă aşteptam. Doamne, cât vă aşteptam! Iată-vă, în sfârşit!...

Ochii ei străluceau de o bucurie ascunsă.

— V-aţi sculat, zise Angelica şi sper că vă este mai bine. Aţi dormit bine? Vă găsesc încă prea palidă.

— Nu-i nimic. Mă gândeam că v-am deranjat destul, pe dumneavoastră şi pe domnul, soţul dumneavoastră, ocupându-vă apartamentul privat. De-acum mă pot deplasa, deşi mă simt încă, într-adevăr, destul de slăbită. Căpitanul Simon tocmai mi-a spus că vasul nostru a fost pierdut definitiv. Nici o speranţă în privinţa aceasta. Dar semnând nişte hârtii, cred că m-aş putea îmbarca cu fetele mele pe un vas care să ne ducă în sfârşit în Quebec.

— Nu vorbiţi de plecare aşa degrabă, doamnă, zise Angelica gândindu-se la proiectele făcute pentru Fetele regelui. Nu v-aţi însănătoşit încă.

— Atunci, cel puţin, să nu vă mai incomodez în casa dumneavoastră. Orice baracă ar fi potrivită. Plecând spre Noua Franţă, am pus şi lipsa de confort pe lista sacrificiilor făcute pentru Domnul Dumnezeul nostru. Nu mă tem de austeritate.

— Vă vom instala cu fetele dumneavoastră, zise Angelica, şi în ciuda dorinţei dumneavoastră de sacrificii, voi veghea să nu vă lipsească nimic.

Era uşurată că ducesa de Maudribourg avusese ea însăşi tactul de a elibera apartamentul din fort. Această tânără femeie cu o personalitate destul de ciudată, asimilase la perfecţie excelenta educaţie pe care orice tânără nobilă o primea la mănăstire şi, în plus, părea în mod firesc înclinată să se preocupe de sentimentele şi bunăstarea celuilalt.

Ea zâmbise uşor la vorbele Angelicăi. Cu un gest, arătă rochia pe care o purta:

— Vă cer încă o dată scuze. Iată cât de indiscretă m-am arătat. Neştiind cum să mă îmbrac, am luat această rochie.

— Aţi fi putut alege una în culori mai vii, zise Angelica în mod spontan. Aceasta nu merge cu tenul dumneavoastră. Aveţi aerul unei persoane de mănăstire şi a unei orfane.

— Dar sunt o pensionară de mănăstire, zise ducesa răzând, ca distrată de această remarcă. Nu v-am spus deja? Şi sunt şi orfană, adăugă ea, mai încet, dar cu simplitate.

Angelica îşi aminti de informaţiile pe care i le dăduse Joffrey de Peyrac în legătură cu căsătoria acestei tinere cu un bătrân şi simţi o vagă remuşcare amestecată cu milă. Sub aparenţa de extremă siguranţă a ducesei de Maudribourg, care era, conform reputaţiei ei, atât savantă cât şi femeie de afaceri experimentată, era poate singura care distingea o slăbiciune, ceva copilăros şi înduioşător.

Simţi brusc dorinţa de a o proteja şi de a o ajuta, abătând-o astfel de la o viaţă care-i părea că a fost foarte austeră.

— O să vă găsesc o ţinută mai veselă.

— Nu, vă rog, zise ducesa dând din cap, lăsaţi-mă, nu vă fie cu supărare, să port doliu după bieţii oameni morţi acum două nopţi, fără împărtăşanie. Ce nenorocire îngrozitoare! Mă tot gândesc la asta.

Şi-şi luă faţa în mâini.

Angelica nu insistă. Oamenii ăştia, veniţi din Europa, nu trăiau încă în acelaşi ritm cu ei toţi. Ea gândi că aici viaţa clocotind cu atâta intensitate şi primejdia de moarte apărând la tot pasul, eşti obligat să treci mai repede peste necazuri.

*

*   *

Tinerele şi Petronille Damourt erau gata să părăsească încăperea la un ordin al stăpânei lor. Ele aranjaseră şi curăţaseră totul perfect şi păreau calme şi refăcute după emoţiile din ajun. Secretarul cu ochelari termina de scris ceva, aşezat la masa care era de obicei masa de lucru a lui Joffrey. Luase pana din aripă de albatros imaculată de care se servea stăpânul locurilor şi aceasta îi displăcu în mod instinctiv Angelicăi, deşi, gândind mai bine, bietul secretar al ducesei, lipsit de toate, n-ar fi avut vreo altă soluţie. Armand Docaux, secretarul ducesei de Maudribourg, era un om fără vârstă. Uşoara sa corpolenţă şi solemnitatea puţin pedantă îi atrăgeau consideraţia oamenilor. Pentru un motiv neclar, nu-i era simpatic Angelicăi. În ciuda manierelor sale plăcute şi prietenoase, ea avea impresia că este un om neîmpăcat cu sine şi cu situaţia sa. Dar, la urma urmei, poate nu era decât o impresie. Şi, în orice caz, postul de secretar al unor persoane sus-puse, care necesită atât servilism cât şi îndrăzneală, nu poate făuri caractere prea deschise.

— Domnul Armand face bilanţul pierderilor noastre, explică doamna Maudribourg.

Deşi îşi anunţase mutarea, ea continua să stea aşezată, cu mâinile împreunate pe genunchi iar Angelica observă că ţinea un rozariu de lemn între degete.

— Nu m-a căutat vreun prelat de rang înalt? întrebă ea brusc.

— Aici? exclamă Angelica. Dar, doamnă, suntem departe de toate oraşele, nu v-am mai spus? Sigur, sunt câţiva iezuiţi rătăciţi în Acadia, preoţi ai unor concesiuni sau posturi militare...

Ea se opri, o idee neaşteptată trecându-i prin cap. Ambroisine de Maudribourg zise repede:

— Confesorul meu a scris şi a anunţat venirea mea tuturor autorităţilor religioase din Noua Franţă. Precis unul dintre aceşti domni din Compania lui Isus trebuie să fi fost deja anunţat că am naufragiat pe coastele din Maine şi să se fi prezentat să ne aducă sprijinul Sfintei noastre religii.

— Dar sunt atât de puţini şi distanţele atât de mari, remarcă vag Angelica.

Ducesa părea că ciuleşte urechile.

— Nu se aud clopotele bătând... murmură ea. Cum să ştii cât este ceasul?... Aş fi vrut să asist la Sfânta Liturghie, dar am aflat că n-aveţi nici biserică aici.

— O să avem curând o capelă.

Angelica îi era recunoscătoare lui Colin că i-a permis, *in extremis*, să spună asta.

— Cum puteţi trăi aşa, fără să asistaţi vreodată la divina Jertfă? întrebă tânăra binefăcătoare, fixând-o cu un fel de mirare candidă. N-aveţi nici măcar un preot, am aflat. Deci, toţi oamenii aceştia trăiesc şi mor ca nişte animale, fără ajutorul împărtăşaniei.

— Există un pastor...

— Un reformat! exclamă ducesa indignată. Un eretic!... Este şi mai grav. Nu e oare scris în Biblie: *Fugiţi de eretic după ce l-aţi certat o dată şi apoi încă o dată... Aflaţi că cel ce stă cu el este şi el pervertit.*

— Fie, zise Angelica, puţin enervată, dar nu uitaţi că perversiunea noastră, a oamenilor din Gouldsboro, ne face miloşi cu aproapele nostru, ceea ce, la urma urmei, este prima poruncă a Noului Testament. Orice ar spune faimosul vostru căpitan Job Simon, nu suntem nişte piraţi şi am făcut pentru domniile voastre tot ce ne-a stat în putinţă.

Schimbând aceste vorbe cu Ambroisine de Maudribourg, mergea prin încăpere, punând la locul lor câteva mobile. Ce idee ciudată îi trecuse oare prin cap adineauri, când ducesa îi vorbise de un prelat de rang înalt? O traversase ca un fulger. Era ceva important... Nu-şi mai amintea...

Deschise cutia cu pistoale şi examină obiectele care completau panoplia casetei. Amintirea atenţiei lui Joffrey îi încălzea inima şi o făcea să uite îngrijorarea produsă de cuvintele ducesei. Era conştientă că aceasta o observa cu o curiozitate atentă.

— Purtaţi arme, remarcă ea. Se spune chiar că sunteţi un trăgător de elită.

Doamna de Peyrac se întoarse repede spre ea.

— Desigur, ştiţi mult prea multe lucruri despre mine, strigă ea. Uneori mi se pare că nu întâmplarea v-a adus până aici...

Doamna de Maudribourg gemu ca şi cum ar fi fost rănită în inimă şi-şi acoperi faţa cu mâinile.

— Ce spuneţi? Nu-i întâmplarea? Atunci, dacă nu-i întâmplarea, ce este? zise ea cu o voce întretăiată. Nu pot să cred că ar fi Providenţa, cum încă mai speram ieri. Dar am realizat oroarea destinului care ne copleşeşte. Toţi bieţii oameni morţi, înecaţi, sfârtecaţi atât de departe de ţara lor. Mi se pare că blestemul lor va apăsa pentru totdeauna asupra mea. Ah! Dacă nu întâmplarea ne-a adus pe aceste ţărmuri, atunci cine? Poate Satan însuşi, mă tem... Satan! Oh, Doamne! Unde să găseşti forţă să i te opui...

Ea păru că face un efort să se abţină.

— Iertaţi-mă, doamnă, zise ea încet. Simt că v-am rănit adineauri cu întrebările şi părerile mele despre viaţa dumneavoastră comună cu ereticii. Sunt prea impulsivă şi mi se reproşează adesea că-mi exprim prea direct părerile. Aşa sunt eu. Judec logic şi ştiu că nu las loc suficient instinctului. Ori, dumneavoastră sunteţi cea care aveţi dreptate, ştiu, Ce contează dacă este sau nu o capelă aici? Ce înseamnă ritul fără bunătate? *Când voi vorbi toate limbile oamenilor şi îngerilor, dacă nu voi avea milă, nu voi fi nimic... Şi când voi avea darul profeţiei, cunoştinţă de toate misterele şi întreaga ştiinţă, când voi avea chiar atâta credinţă încât voi putea să mut până şi munţii, dacă nu voi avea milă, nu voi fi nimic...*

Sfântul Pavel este cel ce a spus asta... sfântul Pavel, învăţătorul nostru al tuturor... Dragă prietenă, vreţi să mă iertaţi?

O umbră de suferinţă îi înnegura privirea minunată în care strălucea o lumină emoţionantă. Angelica o asculta, punându-şi întrebări asupra personalităţii ambigue a acestei femei atât de dotate şi atât de dezarmată, totuşi. O rigidă educaţia religioasă amestecată cu studii ştiinţifice abstracte o făcuseră să trăiască într-o atmosferă mistică, exaltată. Ar fi fost desigur mai la locul ei în Quebec, primită de episcop, iezuiţi şi măicuţe, decât aruncată pe ţărmurile independente de la Gouldsboro.

Aspra Americă nu se va îndura de această fragilitate. Angelicăi îi fu milă.

— Nu m-am supărat, zise ea. Vă iert. Aveți tot dreptul să vă informați despre locurile în care vă găsiți și despre modul în care trăiesc cei care v-au primit. Şi eu, sigur, sunt impulsivă şi spun tam-nesam ce gândesc. O să vă îmbolnăviți din nou.

— Ah! Ce obosită sunt, murmură ducesa trecându-şi o mână peste frunte. Aici nu mă mai simt eu însămi. Căldura, vântul necontenit, mirosul de sare şi sulf ce vine dinspre mare, țipetele sfâşietoare ale păsărilor care nu încetează să străbată cerul, ca nişte suflete pierdute... Aş vrea să vă mărturisesc ceva ce mi s-a întâmplat în această dimineață, dar să nu râdeți de mine.

— Nu, nici vorbă. Spuneți!

— Mi s-a arătat Satan, zise ducesa, pe un ton grav, în timp ce femeile se închinau cu spaimă. Sigur, nu este pentru prima dată, dar astăzi mi s-a arătat într-un mod cu totul nou: era în întregime roşu...

— Ca şi îngerul meu! strigă Adhémar, avid de astfel de confidențe şi care părea că aproape le provoacă.

— Roşu şi hidos, continuă ducesa, rânjind, țepos peste tot, ca un animal lățos şi puturos. Abia am avut timp să fac semnul crucii... Că a fugit pe coş.

— Pe coş?

— Ca îngerul meu! strigă imediat Adhémar încântat.

— Ştiu că Satan poate lua toate formele şi că-i place şi roşul şi negrul, continuă ducesa. Dar de această dată am fost deosebit de speriată. Mă întreb ce anunță această nouă înfățişare? Altă nenorocire, alte suferințe, alte ispite... Înțelegeți de ce doream să primesc ajutor de la un preot, dacă s-ar fi aflat prin împrejurimi, încheie ea cu o voce tremurătoare.

— Preotul de pe *Sans-Peur* a plecat, dar poate că părintele Baure mai este încă aici. Un reformat, preot al domnului de Saint-Castine din fortul Pentagoët.

— Un reformat, protestă ducesa, nu, este prea puțin...

*

*   *

În acest timp, Angelica examina vatra prin care doamna de Maudribourg pretindea că l-a văzut pe Prințul Tenebrelor luându-şi zborul. Era încă cenuşă acolo pentru că, în ciuda călduroasei nopți de iulie, se făcuse focul pentru bolnavă, şi Angelica însăşi, în ajun, aruncase un braț de surcele pentru foc ca să-i dea naufragiatei impresia unei primiri liniştitoare.

Aplecându-se, observă amprenta unui picior gol. Venea un miros ciudat, dar pentru Angelica era familiar: "Un sălbatic, gândi ea, care a intrat aici cu neruşinare!... Poate pe mine mă căuta. Cine poate fi?"

Incidentul îi amintea apariţia lui Tahoutaguet, trimisul irochezilor, care pătrunsese în tabăra de la Katarunk printre duşmanii săi abenachezi pentru a ajunge la Peyrac. În ciuda acestei evocări a irochezilor, ale căror incursiuni războinice începeau să ameninţe regiunea, Angelica se simţea mai degrabă liniştită şi chiar mulţumită.

— Cred că tu eşti cel ce are dreptate, îi zise ea râzând lui Adhémar, e vorba mai curând de un înger.

— Văd că nu luaţi în serios viziunea mea, se plânse doamna de Maudribourg.

— Ba da, doamnă, sunt încredinţată că aţi văzut ceva... sau pe cineva, dar nu cred că este un demon. Vedeţi? Adhémar este un spirit simplu, dar în această calitate, instinctul său în privinţa lucrurilor supranaturale este destul de just!

În acest timp câteva ciocănituri brutale se făcură auzite la uşă. Fiii doamnei Carrere se prezentară, trimişi de mama lor pentru a o ajuta pe doamna de Maudribourg la mutare şi a o conduce la noua sa locuinţă.

Cu pielea tăbăcită de aerul marin şi viaţa liberă de vânători, pescari şi salahori la care erau supuşi, aceşti băieţi şi adolescenţi făceau impresie bună. Ei afişau hotărârea celor care şi-au luat viaţa în propriile mâini, departe de o societate complicată şi sufocată de secole de civilizaţie şi reguli de politeţe pe cât de plictisitoare, pe atât de inutile.

— Unde sunt bagajele? întrebară ei.

— Nu avem, răspunse ducesa. Domnule Armand, aţi terminat de scris?

Secretarul pudră foile pentru a usca cerneala, le rulă şi, scoţând un suspin adânc, se ridică.

Toată lumea coborî scara de lemn a fortului.

Angelica, în ciuda asigurărilor ducesei că se simţea perfect sănătoasă, o luă de braţ pentru a o sprijini. Şi bine făcu, căci ajunsă în josul scării, Ambroisine de Maudribourg leşină din nou.

Dar avea şi de ce.

Barând poarta de la intrare, în faţa lor se înălţa, mândru, Piksarett, şeful indienilor Patsuikett, Piksarett, marele Botezat, cel mai înalt războinic din Acadia.

Chiar el, fără îndoială, se prezentase în acea dimineaţă, fără ocolişuri, ochilor încă proaspeţi şi candizi ai noilor imigranţi. Şi nu e de mirare că-l luaseră drept un demon.

În acea zi, arăta înspăimântător. Purtând o simplă fâşie în jurul şoldurilor, era tatuat din cap până în picioare cu roşu închis, stacojiu şi violet, culori care şerpuiau în vârtejuri şi volute în jurul fiecăruia dintre pectoralii săi, ai ombilicului, muşchilor puternic reliefaţi ai coapselor, genunchilor şi gleznelor, ca şi în jurul braţelor şi mâinilor. Nasul, fruntea, bărbia, pometii obrajilor aveau aceeaşi ornamentaţie, ceea ce îl facea să pară jupuit de viu, dar pe faţă îi străluceau ochii săi pătrunzători şi batjocoritori.

Angelica se grăbi să-l recunoască.

— Piksarett, strigă ea, ce plăcere să te văd! Vino, intră, ia loc în sala vecină. Jérôme şi Michel te-au însoţit?

— Sunt aici, anunţă Piksarett ridicând lancea pentru a-i lăsa să treacă pe cei doi nedespărţiţi[1].

Această nouă avalanşă de pene şi desene barbare sfârşi prin a tulbura pe Fetele regelui şi pe binefăcătoarea lor. Dar doamna de Maudribourg se reculese prima. Ea se controla mai bine şi era clar că nici Satan însuşi n-ar putea-o face să-şi piardă demnitatea în faţa unor femei simple cărora le purta de grijă.

Chiar şi când Piksarett se apropie de ele, gata să le atingă şi puse o mână hotărâtă şi unsuroasă pe umărul Angelicăi, ducesa reuşi să nu se clintească.

— Ai aşteptat să vin şi n-ai fugit, e bine, constată Piksarett adresându-se prizonierei sale, Angelica. N-ai uitat că sunt stăpânul tău căci am pus mâna pe tine în luptă.

— Cum aş putea uita asta? Şi unde vrei să fug? Aşează-te! Să vorbim amândoi.

Ea îi introdusese în sala centrală a fortului unde erau mese şi taburete. Apoi reveni spre franţuzoaicele care căscau ochii mari dar se linişteau puţin câte puţin.

— Vă prezint un mare şef indian, zise ea veselă. Vedeţi că nu e vorba de Satan. Din contră, el este catolic şi chiar foarte credincios. Un mare apărător al Sfintei Cruci şi a Iezuiţilor. Cei ce-l însoţesc sunt doi dintre războinicii săi, botezaţi şi ei.

— Sălbatici! şopti Ambroisine. Sunt primii pe care-i vedem, ce emoţie!

Ele continuau să privească de departe cu un amestec de

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica şi ispita*.

repulsie pe cei trei care luau loc zgomotos în sală, privind în jurul lor cu curiozitate.

— Dar... sunt înspăimântători şi îngrozitori. Şi apoi, miros teribil de urât.

— Nu-i nimic, te obişnuieşti cu asta. Nu e decât grăsime de urs sau de lup-de-mare cu care se ung pe corp pentru a se proteja de frigul iernii şi de ţânţari vara. Te obişnuieşti. Cred că pe el aţi crezut că-l vedeţi în această dimineaţă, în semisomn, ca pe o apariţie.

— Da... cred... Dar cum îndrăzneşte să intre aşa în apartamentele dumneavoastră fără să se anunţe?

— Totul este posibil cu ei. Sălbaticii nu au ruşine şi sunt atât de mândri de ei înşişi, încât nu înţeleg nimic din politeţurile albilor. În schimb, acum trebuie să vă părăsesc pentru a-i primi, căci s-ar supăra. Teribil...

— Voia dumneavoastră, draga mea. Înţeleg că indigenii aceştia, pentru mântuirea cărora rostim atâtea rugăciuni în mănăstirile noastre, trebuie menajaţi. Deşi sunt înspăimântători. Cum puteţi fi atât de binevoitoare cu ei şi suporta să vă atingă?

Reticenţele ducesei o amuzau pe Angelica.

— Sunt mari glumeţi, zise ea. Trebuie să-i cinsteşti şi să râzi cu ei. Nu cer mai mult.

10

Piksarett acceptă tutunul de Virginia, refuză berea şi cu încă şi mai mare indignare rachiul.

— Demonul beţiei este cel mai rău dintre toţi; ne ia viaţa; provoacă crime, ne face să ne pierdem minţile.

— Vorbeşti ca Mopontook, şeful indienilor Metallaks, de pe Kennebec-ul de Sus. El m-a învăţat cu apa de izvor.

— Apa de izvor ne transmite forţa strămoşilor noştri îngropaţi în pământul pe care-l traversează.

Angelica trimise după apa cea mai proaspătă ce se putea găsi.

Brusc, Piksarett rămase pe gânduri.

Domeniul Gouldsboro îl intimida oare pe marele abenachez, aliatul francezilor şi al ghizilor lor spirituali, iezuiţii? În ciuda independenţei sale personale, se simţea el oare vinovat că se strecoară într-un domeniu aproape englez pentru a cere

răscumpărarea unei prizoniere pe are nici măcar n-ar putea-o boteza în religia catolică pentru că era deja botezată?

Angelica crezu că-i face pe plac asigurându-l că va găsi aici fier de cea mai bună calitate pentru securea sa şi cele ale războinicilor şi că, dacă dorea mărgele, pentru el, marele şef, domnul de Peyrac avea mărgele albastre şi verzi pe care le aducea din Persia. Iar scoicile, pe care le-ar oferi pentru tratate, n-ar fi, pentru un personaj atât de important, din cele vulgare, adunate de pe plajă, ci cochilii din oceanul Indian. Deşi foarte rară în America, această monedă de schimb fusese adusă, cu secole în urmă, de caravelele Companiei Indiilor. Cochiliile alcătuiau cele mai frumoase bijuterii şi până dincolo de mările de apă dulce se vorbea despre unele podoabe ale şefilor Sioux care, fără să fi avut vreodată vreun contact cu omul alb, se mândreau să arboreze şiraguri din aceste cochilii venite din mări a căror existenţă nici măcar n-o bănuiau. Jérôme şi Michel erau pasionaţi de subiect. Ochii le străluceau de lăcomie, dar Piksarett puse punct, spunând că nu era frumos ca o prizonieră să-şi discute propria răscumpărare şi că va trata asta el însuşi cu Tekonderoga, Omul-Tunetului.

— Vrei să te conduc la el? îi propuse Angelica, respectându-i toanele.

— Nu, voi şti să-l găsesc, afirmă Piksarett cu mândrie.

Ce avea oare? Era puţin spus că Piksarett cel vesel, glumeţul, se arăta brusc îngrijorat. Gravitatea şi expresia de intensă gândire care-i făcea privirea să strălucească, îi făceau masca colorată, brusc împietrită sub reţeaua de împletituri stacojii, încă şi mai puţin liniştitoare. El începu să privească în jur, dar de această dată fără curiozitate, cu un aer bănuitor, părând că adulmecă ceva. Apoi, atinse cu vârful degetelor fruntea Angelicăi.

— Un pericol te pândeşte, murmură el, o ştiu, îl simt.

Această declaraţie îi provocă Angelicăi nelinişte.

— Ce primejdie, Piksarett, spune-mi? întrebă ea.

— Nu ştiu.

Îşi scutură cozile împletite cu labe de vulpe.

— Eşti botezată? întrebă el, ţintind asupra ei o privire de confesor iezuit, nepotrivită cu groteasca sa înfăţişare.

— Sigur că sunt. Ţi-am mai spus-o!

— Atunci roagă-te Sfintei Fecioare şi Sfinţilor. Este tot ce poţi face. Roagă-te! Roagă-te! Roagă-te! o conjură el solemn.

El îşi duse mâinile la cocul dat cu ulei, căutând ceva şi scoase una din multele podoabe, un şirag de mătănii capucine cu bobul

mare, terminat cu o cruce de lemn pe care îl puse la gâtul Angelicăi. O binecuvântă apoi de trei ori, rostind formula consacrată:

In nomine Pater, Filius et Spiritus Sanctus....

Şi sărind în picioare, îşi luă lancea.

— Să plecăm repede, le spuse el celor doi tovarăşi. Trebuie să pornesc înainte ca irochezii să se răspândească în pădurile noastre. Vara, aceşti coioţi ies din vizuinele lor puturoase.

Acum, că am terminat cu englezii, să încheiem treaba pentru a-i mulţumi pe fraţii noştri întru Domnul, francezii, şi să-i satisfacem şi pe părinţii noştri iubiţi, Robele Negre. Altfel, demonii care dau târcoale ne-o vor lua înainte.

Surioară, fă-ţi curaj, trebuie să plec! Dar aminteşte-ţi: Roagă-te! Roagă-te! Roagă-te!

După aceste cuvinte solemne, dispăru. Cei doi tovarăşi ai săi fugiră pe urmele lui. Mirosul de fiară al prezenţei lor pluti încă o vreme în fort.

Angelica rămase gânditoare, întrebându-se cu nelinişte în legătură cu seriozitatea lui Piksarett.

Ce nu-i plăcuse la Gouldsboro?

Brusc îşi reafirmase prietenia pentru francezi şi Robele Negre. Iar aluzia sa la englezi trezise în Angelica amintirea dureroasă a masacrelor cărora le fusese martoră atât de recent.

*

* *

Furtuna care-i zguduise, pe ea şi pe Joffrey, lupta împotriva piraţilor şi deznodământul ei, venirea unui contingent din Fetele regelui şi a unei mari doamne franceze cu toate inconvenientele pe care le prezenta aceasta, nu puteau s-o facă să uite că la câteva mile spre vest, dincolo de orizontul albastru violet al mării şi vârfurile domoale ale muntelui Desert, se juca încă o tragedie sângeroasă. Valuri de triburi indiene năvălind din pădure se abăteau asupra coloniilor de albi, ucigând, jefuind, incendiind, scalpând.

Ea se gândi la fugarii coloniilor engleze de pe coastă pe care-i întâlnise, refugiaţi în numeroasele insule din golful Casco, care-şi organizau în grabă apărarea, în timp ce copiii se scăldau în mare, printre foci, sub paza celor mai mari.

Canoele indiene ajunseră, oare, şi acolo? Mai trăiau ei, oare?

În contrast cu grozăviile care se întâmplau poate acolo, libertatea şi relativa linişte în care se găsea Gouldsboro şi regiunea înconjurătoare păreau oarecum miraculoase.

Acest miracol era datorat autorităţii contelui de Peyrac, care se aliase cu baronul de Saint-Castine şi triburile indiene vecine şi se înţelesese cu colonii acadieni francezi sau cu comercianţii asociaţiilor engleze.

Ajuns la Gouldsboro, treceai dintr-o lume în alta. Aici te simţeai, în ciuda hărţuielilor interioare între locuitori sau cu piraţii în trecere, într-un fel de siguranţă, în afara conflictelor, protejat de invizibile frontiere, ridicate de-acum pe multe mii de mile în jur, doar de renumele contelui francez, Peyrac, necunoscut ieri, dar în prezent bogat, independent faţă de regi, liber. La Gouldsboro, în ciuda ameninţătorului război din apropiere, se putea încă alege un guvernator, se putea face comerţ, puteau primi într-o zi teologii din Boston, iar în ziua următoare reprezentanţii Quebecului.

Efervescenţa ce domnea în fort era efervescenţa vieţii. Se aranjau mărfurile nou sosite, prada de pe *Coeur de Marie*, se vorbea de căsătorii apropiate, de construirea unei biserici, de noi legi comunale şi municipale.

Prin voinţa şi inteligenţa unui singur om, servit fidel până la urmă de o întreagă comunitate de oameni diferiţi, dar hotărâţi, se construia aici inima unui mic stat liber, detaşat de toate constrângerile îndepărtatelor şi tiranicelor regate ale Franţei şi Angliei, preocupate doar să creeze, să facă pământul să rodească, să semene într-un pământ virgin seminţele generaţiilor viitoare.

Pentru a te convinge de asta, n-aveai decât să constaţi modul în care veneau în acest port liber, pentru a cere ajutor sau dreptate, toţi cei ce-şi simţeau ameninţate viaţa sau drepturile.

Dar tocmai din această situaţie putea veni slăbiciunea. Această realitate, construită cu efort şi tenacitate, rămânea precară.

Angelica urcă în apartamente.

Se simţea golită, ca înaintea unei bătălii, când fiecare detaliu este pus la punct. Nu mai trebuia decât să aştepte. Ce urma să se întâmple, oare?

11

Angelica luă cele două pistoale. Păreau uşor de mânuit, de două ori mai rapide decât oricare din armele cunoscute.

Ea-şi puse brâul din piele, brodat în filigram argintat. Armele erau aproape ascunse sub cutele fustei. Paturile lor din lemn preţios, încrustate cu flori de sidef şi emailuri păreau mai degrabă nişte bijuterii,

ca şi săculeţul cu praf de puşcă şi punguţa de gloanţe, având aerul unei eleganţe feminine. Angelica exersa să apuce rapid când unu când altul dintre pistoale, să le armeze cu îndemânare. Încerca să se obişnuiască cu utilizarea plăcii banditului* care, deşi infinit mai practică decât oricare alt sistem, era nouă pentru ea.

Acum, când era înarmată, se simţea mai liniştită. Pisoiul sărise pe masă şi o studia cu mult interes. El urmărea cu pasiune mişcările degetelor sale pe armă, apoi schiţă o lovitură de lăbuţă furişă ca şi cum ar fi vrut să prindă în agilitatea lor acele mici fiinţe mişcătoare şi neobosite: degetele femeii. Dintr-o săritură, luă un glonţ şi-l rostogoli prin cameră, rămânând îndelung la pândă, cu coada dreaptă, în faţa mobilei sub care părea că se ascunsese proiectilul.

Când Angelica, ocupându-se de altceva, se îndreptă spre cuferele depozitate într-un colţ al încăperii, veni repede să se învârtă în jurul ei şi de îndată ce deschise capacul unuia, sări în interior, cufundându-se în mătăsuri şi tot felul de fleacuri. Ici şi colo, capul său micuţ apărea triumfal, acoperit de vreo panglică sau de vreo manşetă. Angelica privea amuzată toată această joacă.

— Ce caraghios eşti! Parcă-ai fi un băieţel nebunatic, slăbuţ şi vioi, cum era Florimond odinioară... Hai, lasă-mă în pace... Du-te de aici!... Şi-l scoase din cufăr, dar el găsea mereu posibilitatea să se întoarcă acolo, fără ca ea să-şi dea seama uneori. Nu putea să nu se joace cu el, atât era de plin de viaţă şi personalitate. Prezenţa lui de spiriduş făcea atmosfera mai destinsă. Angelica nu se mai gândea decât la momentul prezent, plin de descoperiri plăcute.

În acea dimineaţă, Joffrey remarcase, când ea făcuse aluzie la eleganţa ducesei de Maudribourg şi îndeosebi la originalitatea ciorapilor ei roşii:

— Avem şi noi mai multe perechi de ciorapi din aceştia în mărfurile venite din Europa pe care le-am trimis acasă. Nu i-aţi găsit?

E adevărat că erau tot felul de minunăţii în cufere, care ar fi încântat-o şi pe cea mai pariziană dintre femei, dar ea nu le luase în seamă când scotocise duminică pentru a-şi căuta o rochie cu care să se prezinte demn în faţa spânzurătorii lui Colin Paturel. Alesese atunci acea rochie neagră cu guler de dantelă de Malines pe care tocmai o îmbrăcase în această dimineaţă ducesa de Maudribourg, şi care, în severitatea ei, nu era mai puţin elegantă prin frumuseţea catifelei. Restul toaletelor era pe măsură, toate din materiale alese,

* *platine à miquelet* - placă metalică unind toate piesele ce concură la declanşarea împuşcăturii într-o armă de foc portabilă, utilizată de banditii spanioli. (n.tr.)

seducătoare prin noutate şi accesorii de preţ. Ea descoperi cu emoţie hăinuţe de fetiţă şi două costumaşe de băiat ţesute din lână în culori vii.

— S-ar părea că Joffrey însuşi le-a ales. Nu-l văd, totuşi, pe Erickson în stare de altceva decât de a îmbarca mărfurile. Joffrey a păstrat, probabil, atât la Paris cât şi la Londra şi în toate capitalele, oameni care-i cunosc gusturile şi-l servesc cu atenţie. Orice s-ar spune, deşi pare pierdut la capătul lumii civilizate, a rămas, totuşi, contele de Toulouse. Ah! Ce bărbat!

El reuşea să facă să pătrundă până la ei, civilizaţia Vechii Lumi, rafinamentul ei, ceea ce rămânea cu adevarat bun în ciuda barbarilor, războaielor şi nedreptăţilor...

Nu se vorbise oare de faianţele de Delft sau Gand, distribuite ca daruri în această dimineaţă doamnelor din Gouldsboro şi care, pentru aceste femei exilate care-şi reîncepeau existenţa între câteva scânduri grosolane, pe un ţărm pierdut şi sălbatic, aduceau o promisiune de confort şi de bunăstare viitoare?

Gândindu-se la soţul său şi la ideile sale minunate, Angelica sărută hăinuţa pe care o ţinea în mâini şi care era micul veston de băieţel. Honorine, care regreta atât că nu este băiat, şi-l va adjudeca de îndată...

Un zgomot de paşi se făcu auzit pe scară.

Cu inima bătând, Angelica se repezi la uşă.

El...

Contele de Peyrac apăru însoţit de un spaniol care ducea o lădiţă de lemn uşor pe care o puse pe masă în faţa Angelicăi, înainte de a se retrage.

— Vino să vezi ce ţi-am adus, zise Peyrac. Este un sipet de medicamente în care să pui fiolele, alifiile, săculeţii cu plante şi instrumentele chirurgicale. Compartimentarea poate fi modificată după voie. Am făcut-o la Lyon. Meşterul a considerat că-i bine să adauge, în miniaturile care-l decorează, pe sfântul Cosma şi pe sfântul Damian, protectorii vindecătorilor, ca să te ajute şi cred că a avut dreptate: când e vorba de salvarea vieţii, nici un fel de mijlocire nu-i de dispreţuit, nu-i aşa?

— Sigur, zise Angelica, îi iubesc mult pe Cosma şi Damian şi-i voi lua bucuros ca tovarăşi în îndeplinirea sarcinilor mele.

— Dar hainele pe care le despachetai, îţi plac?

— Grozav de mult. S-ar părea că un anume conte de Toulouse, având darul ubicuităţii, s-ar fi găsit acolo, la faţa locului în Europa, pentru a le alege.

— Podoabele femeieşti şi inepuizabila lor fantezie mi s-au părut un domeniu extrem de plăcut de încurajat şi de cunoscut. În Mediterana, în timpul acelui episod oriental din existenţa mea, deplângeam lipsa acestei plăcute nebunii a modei, uneori incomodă, dar care poate spune atâtea despre personalitatea celor care se preocupă de ea. Ce plăcere simt acum să te pot împodobi din nou!

— Sunt încântată. Dar ce să fac cu atâtea rochii în fundul pădurilor noastre de la Wapassou?

— Wapassou este un regat. Şi tu îi eşti regină. Cine ştie ce festivităţi vor avea loc aici într-o zi. Nici aici nu suntem lipsiţi de vizitatori de rang înalt. Şi apoi, vreau să uluieşti Quebecul.

Angelica tresări. Ea luase în braţe pisoiul ca să păzească mătăsurile preţioase de gheruţele sale şi-l mângâia maşinal.

— Quebec! murmură ea. O să mergem în Quebec? În capcana regelui Franţei? În cuibul celor mai înverşunaţi duşmani ai noştri dintotdeauna, bigoţii, oamenii bisericii, iezuiţii?...

— De ce nu? Acolo se urzeşte totul. Atunci, să mergem acolo. Da, ştiu că voi fi încolţit, mai devreme sau mai târziu. Sigur, nu vreau să risc nimic. Mă voi prezenta cu nave şi tunuri. Dar mai ştiu şi că sensibilitatea franceză se înclină mai bucuros în faţa frumuseţii unei femei împodobită de toată graţia podoabelor şi frumuseţii decât în faţa ameninţării războiului. Şi apoi, avem şi prieteni acolo, şi nu dintre cei mai neînsemnaţi: ducele de Arreboust, cavalerul de Loménie-Chambord şi chiar Frontenac, guvernatorul. Ajutorul pe care l-am dat Cavalerului de la Salle a creat, vrând-nevrând, un fel de alianţă între Noua Franţă şi mine. Domnul de Villedâvray mi-a confirmat-o adineauri.

— Guvernatorul Acadiei? Ce fel de om este?

Peyrac zâmbi.

— O să-l vezi. Un fel de Péguilin de Lauzun, corcit cu Fouquet în privinţa simţului afacerilor şi diletantismului, şi cu puţin Moliere în observarea critică a concetăţenilor săi. Pare iniţiat în tot felul de ştiinţe.

Dar mi-a spus că pe tine vrea să te vadă în Quebec şi consideră că prezenţa ta, mult mai mult decât a mea, va fi hotărâtoare.

— Fără îndoială, poate din cauza acelei legende despre Diavoliţa din Acadia?

Joffrey de Peyrac ridică din umeri.

— Să luăm lucrurile aşa cum sunt. Opoziţia Bisericii este fondată de-acum pe elemente mistice mult mai importante decât

toate anexiunile pe care le-aş putea face eu la teritoriile, pretins franceze. Trebuie să distrugem aceste temeri dintr-o cu totul altă epocă.

Angelica suspină. Lumea era bolnavă, dar cine o va vindeca? Faţă de această concepţie a unei vieţi bazată doar pe mântuirea veşnică şi forţele supranaturale, ce putea face, oare, moralitatea rece a oamenilor?

Nu prin forţă va fi supus sufletul Quebecului, intolerant, un demn nou născut al Bisericii catolice, apostolice şi romane.

Veniţi să aducă mântuirea sălbaticilor şi să alunge spiritul Întunericului din pădurile păgâne ale Noii Lumi, locuitorii păstrau în suflet puţin din spiritul cavalerilor cuceritori de altădată.

— Quebec?... Să înfruntăm oraşul?... (Angelica era neliniştită) Ne vom putea întoarce la Wapassou pentru iarnă? Am pierdut obişnuinţa de a fi în societate şi mi-e dor de Honorine.

— Vara este scurtă, într-adevăr. Trebuie să facem ordine mai întâi în Golful Francez dar... În legătură cu Honorine, o vezi mergând la vânătoare în acest veston de gentilom?

— Hainele astea sunt deci pentru ea?

— Da, este vioaie şi îndrăzneaţă ca un tinerel. Iarna, pe zăpadă, fustele ei de fetiţă o împiedică şi e furioasă că nu este la fel de curajoasă ca Barthélemy şi Thomas. Aceste costume îi vor împlini visurile.

— Oh! Da! Ai ghicit-o şi o înţelegi.

— Îmi este dragă şi foarte apropiată, zise Peyrac având unul dintre zâmbetele sale fermecătoare când voia s-o liniştească.

Şi faptul că se îngrijea astfel de Honorine, într-adevăr, îi aducea o bucurie pe care ea nu ştia cum s-o exprime.

Pisoiul sări din braţele Angelicăi şi de acolo, pe colţul mesei, unde-şi spălă boticul cu detaşare, părând că nu vede nimic.

Angelica îşi înnodase braţele în jurul gâtului lui Peyrac. Amintirea Honorinei întărea puterea dragostei lor. Ea ar fi putut fi un obstacol, dar devenise un motiv mai mult ca ei să se simtă strâns legaţi. Când Angelica se îngrijora pentru ea, sărmana micuţă bastardă, gândul că Joffrey de Peyrac o luase sub oblăduirea sa şi o iubea, îi liniştea panica. "Pentru că sunt tatăl dumneavoastră, domnişoară!". Ce clipă de neuitat! Niciodată nu avusese, până în acel moment, conştiinţa bunătăţii profunde care sălăşluia în inima acestui om, pe care viaţa, totuşi, şi chiar inteligenţa sa superioară altora, l-ar fi putut face intolerant, indiferent şi chiar crud.

I-ar fi fost uşor să domine prin forţa, ştiinţa şi spiritul său îndrăzneţ, inventiv, în continuă căutare şi doritor de dezvoltare. Cu toate aceste păstrase dorinţa de a acorda vieţii şi plăcerilor sale atenţia necesară, rezervând celor simpli, celor slabi, partea ce le era datorată, copiilor şi femeilor acordându-le interes spontan, ca şi tuturor lucrurilor vii care merită cinstire şi dragoste.

Din această cauză, toţi se simţeau bine în preajma lui. Iar Angelica era fericită, că, dintre toate fiinţele, ea era cea care putuse captiva şi reţine personalitatea acestei om deosebit, fiind, în acelaşi timp, neînduplecată şi tandră, demnă şi modestă, căci nu se exterioriza uşor, dar sigură de ea şi cu intenţii bune. Drama recentă le dovedise, că trebuiau să fie pe deplin sinceri şi deschişi unul faţă de altul.

Angelica avea un sentiment de siguranţă în ceea ce-l privea. Teama şi neliniştea veneau din altă parte.

Ea îşi lăsă mâna să alunece pe umerii soţului ei. Să-l atingă, să-l simtă, reprezenta pentru ea o îmbărbătare, o fericire fără de care, se întreba cu teamă, cum ar putea să supravieţuiască.

Plecând capul, îl întrebă, în sfârşit, ezitând:

— Trebuie să să plecica să le dai ajutor oficialităţilor din Quebec blocate pe râul Saint-Jean de nava lui Phipps?

El îi ridică bărbia, ca un copil trist pe care-l priveşti în ochi ca să încerci să-l consolezi, să-l convingi.

— Trebuie! Este o ocazie să le fac un serviciu.

— Dar, în fine, zise ea cu nervozitate, explică-mi de ce sunt atât de supăraţi pe noi canadienii. De ce văd în mine o diavoliţă şi în tine un primejdios ocupant de teritorii franceze. Acest teritoriu aparţine prin tratate statului Massachusetts şi l-ai obţinut în mod legal... Canadienii nu pot totuşi pretinde întreg teritoriul american.

— Ba da, draga mea! Exact asta este ambiţia lor, atât naţională cât şi catolică... Să-l servească pe Dumnezeu şi pe rege este prima datorie a unui bun francez şi ei sunt gata să moară pentru asta, chiar dacă nu sunt decât şase mii de suflete faţă de cele două sute de mii de englezi din sud. Nimic nu poate înfrânge o inimă de viteaz! În ciuda tratatelor, ei continuă să considere franceze toate teritoriile din împrejurimile Golfului Francez. Dovadă stau numeroasele domenii seniorale care se menţin aproape pretutindeni: Pentagoët cu Saint-Castine, Port-Royale, etc., şi în fiecare an guvernatorul Acadiei vine să încaseze taxele pe domeniile sale. Intruşii nu le plac prea mult acestor îndepărtaţi supuşi ai regelui Franţei. Cu timpul, acadienii au sfârşit prin a se considera independenţi, oarecum ca

Gouldsboro, de aceea Castine a venit să-mi ceară să grupez sub flamura mea diferiţi coloni care populează golful, atât francezi, cât şi scoţieni sau englezi şi care se consideră aici, fiecare, ca fiind acasă la el şi deplin îndreptăţit.

Evident, dacă lucrul a fost comentat în Quebec, nu pot să merg acolo ca un sfânt şi încă şi mai puţin la guvernatorul Acadiei, mai ales în momentul în care vine să adune impozitele de la supuşii săi recalcitranţi. De aceea mi se pare o politică bună să-l scot dintr-o încurcătură.

— Ce i s-a întâmplat?

— Ca represalii la masacrele pe care indienii abenachezi, conduşi de francezi, le-au săvârşit în Vest, în Noua Anglie, statul Massachusetts a trimis un amiral şi câteva corăbii care să-i pedepsească pe toţi francezii care ar putea să le cadă în mână. Deşi justificat, un asemenea proiect nu ar putea decât să agraveze situaţia noastră deja precară şi n-ar duce la nimic bun. Ar trebui asediat Quebecul şi nu atacaţi câţiva mici proprietari acadieni care se agaţă cum pot de pământurile pe care le-au primit de la strămoşii lor şi pe care le fac să rodească an de an. Am reuşit să-l întorc pe amiralul Sherrilgham, dar Phipps n-a vrut să priceapă; el şi-a continuat singur drumul şi aflând că oficialii din Quebec, printre care guvernatorul Acadiei, Villedevray, ca şi intendentul Noii-Franţe, Carlon şi diverşi gentilomi importanţi se găseau la Jemseg, s-a dus să blocheze intrarea râului Saint-Jean. Astfel, îi împiedică să coboare fluviul şi să ajungă la mare. Domnul de Villedavray, care nu poate sta locului, a preferat să scape pe jos prin pădure. Mulţumită ceţei, a putut urca la bordul unui vas de pescuit fără să atragă atenţia englezilor şi să ajungă până aici să-mi ceară ajutor. Cu toate că mă consideră rival şi mare duşman, vrea să-şi salveze îndeosebi vasul care presupun că este plin de preţioase blănuri strânse în cursul turneului său de guvernator. N-ar fi politicos să-i refuz acest serviciu.

Dacă Phipps reuşeşte să captureze aceşti oameni şi vasul lor şi să-i ducă prizonieri la Boston sau la Salem, vestea va ajunge la Versailles, iar regele poate găsi în asta tocmai pretextul pe care-l caută pentru a declara război Angliei. Noi preferăm cu toţii, aici, o pace şchioapă unui nou conflict.

Ea-l asculta, în stare de alertă. Din gura lui şi cu toate că nuanţa faptele ca să n-o sperie, ea înţelegea mai bine şubrezenia situaţiei lor ca şi sarcina pe care şi-o asuma.

Ce singur era, Doamne! Pentru ce, pentru cine voia el să lupte?... Pentru ea, pentru copila Honorine, pentru fiii săi, pentru

toţi sărmanii din lume care veniseră sub steagul său, la umbra puterii sale. Pentru a crea, pentru a înainta, pentru a construi şi nu pentru a distruge...

— Este unul din incidentele clasice din Golful Francez, cu reprezentanţii lui de toate naţionalităţile, încheie el. Nici un tratat nu-i va pune capăt, atâta vreme cât vor fi asemenea ceţuri, asemenea maree, asemenea meandre de râu unde să te strecori şi să te ascunzi de toţi... Este un ţinut de refugiu şi de hărţuieli, dar ce contează, voi construi aici un regat...

— Este vreun pericol în expediţia pe care o faci?

— Nu-i decât o plimbare. Trebuie doar să-i ajutăm pe francezi, să evităm ca indienii locului să intre în conflict şi, de fapt, să-i furăm lui Phipps prada la care avea dreptul. Va fi furios, dar nu se pune problema să ne batem.

Strângând-o în braţe, spuse:

— Aş fi vrut să te iau cu mine.

— Nu. Este imposibil, n-o pot lăsa singură pe Abigaël. Am promis că o voi asista la naştere şi... nu ştiu de ce, mă tem pentru ea şi simt că şi ea, în ciuda curajului ei, este neliniştită. Prezenţa mea o linişteşte. Trebuie să rămân.

Ea dădu din cap de mai multe ori ca pentru a alunga tentaţia de a se crampona de el, de a-l urma cu orice preţ.

— Să nu mai vorbim, zise ea cu curaj.

Şi merse să se aşeze într-un fotoliu. Pisoiul, parcă hotărând că se jucaseră şi discutaseră destul, îi sări pe genunchi şi se încolăci. Părea atât de prietenos şi de mulţumit de viaţă, încât îi comunică puţin din liniştea lui. Honorine o să fie nebună după el, gândi ea. Honorine! Neliniştea o cuprinse din nou. Inima îi bătea. El urma să plece şi va rămâne singură să lupte. Dar ce o ameninţa?

Nava necunoscută va intra oare în joc, ca şi oamenii de pe ea care păreau să fi primit misiunea de a le încurca viaţa? Cine-i trimitea? Canadienii? Englezii?... Nu era posibil. Situaţia cu vecinii era clară. Canadienii aruncau anatema, atacau. Englezii aveau altceva de făcut decât să deranjeze un om care le era util şi cu care făcuseră acorduri profitabile.

Atunci? Un duşman personal al lui Joffrey? Un rival din negoţ care umbla după loc şi voia în mod viclean să descurajeze primii ocupanţi? Nu fusese oare deja vândut pe sub mână lui Barbă de Aur? Ea se simţea vizată atât de precis încât era îngrozită. Avea impresia că dacă n-ar fi existat, Joffrey ar fi putut sta liniştit.

Nu se putu împiedica să nu-i spună:

— Dacă nu m-ai avea lângă tine, situația ar fi mai simplă, o simt.

— Dacă nu te-aş avea lângă mine, n-aş fi un om fericit.

El privi în jur.

— Am construit acest fort singur. Dispăruserăți din viața mea. Totuşi, ceva în adâncul meu nu accepta ideea morții voastre. Faptul că i-am regăsit pe Florimond şi Cantor era ca o promisiune. "O să vină, îmi spuneam în sinea mea, o să se întoarcă iubita mea..." Era o nebunie, dar din instinct adăugam unele amănunte... pentru tine. Era chiar înainte să mă întorc în Europa, pentru călătoria în care, din întâmplare, îl voi întâlni pe un chei spaniol pe Rochat, care-mi va spune: "Franțuzoaica cu ochii verzi, ştiți, cea pe care ați cumpărat-o la Candia... este în viață. Este la La Rochelle. Am văzut-o acolo de curând..."

Cum aş putea exprima bucuria unui asemenea moment! Cerul care se luminează!... Bunul Rochat! L-am copleşit cu întrebări. L-am umplut cu daruri ca pe cel mai drag prieten... Da! soarta a fost îndurătoare cu noi, chiar dacă uneori drumurile ei au fost ocolite. Şi veni să-i sărute amândouă mâinile.

— Să continuăm să avem încredere în ea, dragostea mea.

12

Angelica şi Abigaël stăteau amândouă în mijlocul grădiniței printre înaltele tufe de flori şi ierburi. Era o grădiniță ce înconjura casa familie Berne, închisă cu o barieră ca în Noua Anglie, căci fiecare soție de colonist trebuia să aibă una, pentru a apăra sănătatea familie sale cu leacuri, în aceste locuri unde farmacia era adesea foarte departe, şi de asemenea pentru a condimenta şi îmbunătăți mâncărurile de peşte şi vânat. Se sădeau acolo câteva legume, salată, praz, ridichi, morcovi şi multe flori pentru bucuria sufletului.

Primăvara fusese blândă. Primele semințe răsăriseră deja. Cu piciorul, Abigaël îndepărtă o frunză rotundă şi pufoasă care ieşea dincolo de rond.

— La toamnă o să am dovleci. O să-i păstrez pentru iarnă. Dar o să culeg câțiva când nu vor fi decât de mărimea unui pepene galben. Se coc în cenuşă şi se mănâncă la fel ca merele, la cuptor.

— Mamei mele îi plăceau grădinile, zise Angelica brusc. Parcă o văd, trebăluia fără încetare în grădină... parcă o văd...

Brusc îşi amintise de mama ei. Înaltă şi dreaptă, ea trecea, cu pălăria ei de paie, ţinând în braţe coşuri şi uneori un buchet de flori pe care-l strângea la piept ca pe un copil.

— Mama mea!...

Era o viziune ştearsă, care o traversase brusc, fără motiv.

Mamă, apără-mă! gândi ea.

Şi luând mâna lui Abigaël o strânse uşor într-a sa. Abigaël, înaltă, liniştită, curajoasă, semăna ea, oare, cu mama uitată?

În acea după-amiază, Berne venise să-i invite pe domnul şi doamna de Peyrac să-i facă onoarea să împartă cu ei masa de seară. Această invitaţie neaşteptată părea să dovedească faptul că onorabilul şi inflexibilul protestant dorea, ca şi coreligionarii lui, săi ceară iertare stăpânului de la Gouldsboro şi să-i arate dorinţa lor de a face uitate vorbele mai mult decât tari schimbate în momentul întronării lui Barbă de Aur. Conştient de această dorinţă de împăcare, contele de Peyrac acceptase invitaţia şi, în amurg, se dusese cu Angelica în casa familiei Berne.

Dar personalităţile celor doi erau atât de puternice, iar amintirile încă încărcate de patimă şi violenţă, încât această întâlnire nu fusese lipsită de o anumită tensiune emoţională.

Lăsându-i pe cei doi bărbaţi, Abigaël o luase pe Angelica afară să-i arate grădina.

Prietenia celor două femei trecea peste toate certurile. Din instinct, ele se izolau, refuzând să ia seama îndeaproape la ceea ce, în acţiunile bărbaţilor, putea răni mai grav, ferindu-se să judece cu intransigenţă, ca să poată păstra între ele această alianţă a sensibilităţii lor feminine. Cât de diferite ar fi fost, aveau nevoie să se iubească. Era un refugiu, o certitudine, ceva viu şi plăcut pe care nici absenţa nu ar putea-o rupe şi pe care fiecare încercare o fortificase în loc să o distrugă.

Luciri sidefii, topindu-se la orizontul insulelor, aduceau pe faţa fină a lui Abigaël un reflex ce-i accentua frumuseţea. Oboseala şi starea sa nu-i alteraseră trăsăturile şi nici nu-i întunecaseră tenul foarte pur. Ea purta tot severa bonetă de la La Rochelle, care nu era totuşi la modă în oraş, dar care-i rămăsese de la mama sa decedată care era din Angouleme, unde nu se purtau dantelele şi panglicele. Această bonetă austeră îi stătea mai bine decât oricui.

— Sunteţi, deci, fericită?... întrebă Angelica.

Abigaël tresări şi, de n-ar fi fost întunericul, s-ar fi văzut că roşeşte. Dar îşi stăpâni emoţia. Angelica îi putu ghici surâsul în întuneric.

— Pot s-o spun cu tărie. Mulţumesc lui Dumnezeu! În fiecare zi descopăr comorile inimii soţului meu, bogăţia minţii sale, cunoştinţele, înţelepciunea şi calităţile sale profunde de om puternic, dur uneori, dar plin de sensibilitate. Cred că, de fapt, ... este foarte bun. Asta-i o calitate primejdioasă în vremea noastră şi el o ştie.

Şi adăugă visătoare:

— Învăţ să iubesc un bărbat. Ce aventură ciudată! Un bărbat, e ceva grav, diferit, necunoscut, dar atât de important. Mă întreb dacă noi, femeile, nu suntem puţin neglijente în această privinţă, refuzând să acceptăm mentalitatea lor specială. Dacă nu ne înţeleg întotdeauna, să încercăm să facem noi efortul de a-i înţelege, ceea ce este uneori o sarcină destul de grea.

— Noi suntem moştenitoarele sclaviei, iar ei, ai stăpânirii. Iată de ce uneori ies scântei. Dar, uneori este chiar o aventură pasionantă să cauţi înţelegerea prin dragoste.

Întunericul era aproape total. Luminile caselor şi ale portului începeau să strălucească, albe ca opalul în acest albastru profund, iar în insulele risipite, luminiţe palide, roşiatice, indicau focuri şi felinare. Angelica zise deodată:

— Parcă ne pândeşte cineva... S-a mişcat ceva în tufişuri.

Amândouă ascultară şi una şi cealaltă aveau impresia că cineva le observa, nu departe, ascuns în tufişuri şi amândouă simţeau această pândă ca pe o ameninţare.

Abigaël îşi trecu un braţ în jurul umerilor Angelicăi şi o strânse lângă ea. Ea va povesti mai târziu că avusese în acea clipă certitudinea că o mare primejdie o ameninţa pe Angelica de Peyrac.

Li se păru că aud un fel de suspin profund, sfâşietor, dar nu era poate decât şuieratul vântului în pinii falezei.

— Să ne întoarcem, zise Abigaël îndemnându-şi prietena spre casă şi făcând câţiva paşi spre ea. Dar, de această dată, trosnete de ramuri, apoi un grohăit, le sperie din nou.

— Oh! exclamă Abigaël întorcându-se, asta este! E porcul familiei Mercelot care a intrat iar în grădina noastră. Spre casa lor nu e decât un gard viu şi nu vor să-l ţină în coteţ, găsind că-i mai simplu să-l lase să-şi caute hrana pe uliţele satului sau în grădinile altora.

Ea merse spre liziera care-i separa de cealaltă proprietate, o casă asemănătoare de scânduri grosolane şi acoperiş de şindrilă, înălţată în mijlocul unui teren ce părea prost întreţinut.

Uşa casei era deschisă şi o femeie tânără, ţinând un copil de câteva luni în braţe, se profila în lumină. Abigaël o strigă:

— Bertille! Porcul vostru a venit iar să-mi strice grădina!

Femeia coborî pragul şi înaintă spre ele. Mersul ei era graţios şi ea părea tânără şi drăguţă. Când se apropie, Angelica o recunoscu într-adevăr pe Bertille Mercelot, fiica librarului de la La Rochelle. Pruncul pe care-l avea în braţe era rotofei şi cu părul creţ. El stătea drept şi se simţea cu urmărea totul cu gravitate. Dar trăsăturile i se distingeau cu greu din cauza întunericului.

— Am vorbit deja cu soţul meu, zise Bertille cu o voce plângătoare. Este în sfârşit de acord să facem un gard, împărţind plata dulgherului cu voi. Dar cu toate întâmplările din zilele astea, cu bătăile, străinii, noul guvernator, n-a avut timp să se ocupe de asta.

— Recunosc că au fost lucruri mai urgente decât punerea unui gard. Dar ar trebui să aveţi grijă ca porcul să stea închis. Ne-a făcut deja multe stricăciuni.

Angelica, îndemnând animalul cu piciorul şi cu vocea, reuşise să-l facă să treacă pe proprietatea stăpânilor săi, de unde fugi în altă direcţie. Bertille, după un "rămas bun" vag politicos, se îndepărtă la rândul ei.

— Bertille Mercelot este deci măritată? se miră Angelica. Nu ştiam. Şi are şi un copil. Acum aproape un an când am sosit aici, nu era vorba de nimic!

— Nu-i copilul ei, explică Abigaël. Este micuţul Charles-Henri! Ştiţi, copilul lui Jenny Manigault, cel ce s-a născut aproape în ziua debarcării noastre! Va împlini curând un an, bietul îngeraş! E adevărat, nu sunteţi poate la curent cu ce i s-a întâmplat nefericitei de Jenny.

— Nu! Ce?

— A fost răpită de indieni. Pe la sfârşitul toamnei. Abia la două luni după naştere. Unii dintre noi se duceau în ziua aceea, care pe jos, care pe cal, pe câmpul Champlain, la Gouldsboro, când în acelaşi loc în care mai avusese loc un atac, au năvălit indienii scoţând strigăte de luptă. Bărbaţii noştri erau înarmaţi şi au ripostat. Indienii s-au retras, dar au luat-o pe Jenny care întârziase la marginea pădurii la cules de boabe, cu sora ei Sarah. Sarah a putu să scape şi să ni se alăture.

Doamna Manigault era călare pe unul din cai şi ţinea copilul. Ea a văzut-o pe Sarah alergând spre noi, urmărită de acei diavoli roşii. Gabriel, soţul meu, a tras în ei. Unul dintre ei a căzut, dar altul a aruncat toporul şi unul dintre ai noştri a fost lovit în cap. A fost o mare nenorocire pentru comunitatea noastră, căci era un bun tâmplar. Şi noi, am pierdut-o pe Jenny.

Angelica era încremenită.

— Despre ce indieni e vorba? Irochezii? Am putea...

Ea se şi vedea alergând cu colierul ei de Wampum, dat de Outtake, să ceară eliberarea lui Jenny Manigault. Abigaël clătină din cap.

— Nu! Timp de câteva zile domnul d'Urville a organizat căutări. Nu s-a găsit nici o pistă. Domnul de Saint-Castine ne-a ajutat şi el, foarte îndatoritor. El a sfârşit prin a determina că era vorba de un mic trib din Kennebec-ul de Sus, care ar fi venit cu bărcile. Ei au plecat pe aceeaşi cale cu prizoniera lor. Domnul de Saint-Castine zicea că sunt indienii abenakezi, dar nealiaţi cu celelalte triburi. Fiind nomazi, nu se ştie unde pot fi găsiţi. Ei trăiau acolo sus, mai curând spre partea englezilor decât a Canadei.

— Ce lucru groaznic! murmură Angelica. Deodată, i se făcuse frig, iar răcoarea nopţii îi dădu frisoane.

— Domnul Manigault era nebun. Voia să fugă din locul acesta pe care-l considera blestemat şi să plece la Boston. Dar au venit zăpada şi furtunile. Trebuiau să ierneze. Le era teamă că, fiind lipsit de laptele mamei sale, copilul să nu moară. Doamna Manigault este însă o femeie pricepută. L-a hrănit cu laptele câtorva capre pe care le aveam pe aici. Copilul a supravieţuit şi este viguros. Acum mănâncă legume şi peşte ca un om mare. Nu ne mai temem pentru el. Tatăl său s-a recăsătorit acum cinci luni cu Bertille, care fusese întotdeauna îndrăgostită nebuneşte de el şi care a profitat de această ocazie ca să-l cucerească.

— S-a recăsătorit!... Dar... Jenny poate nu este moartă!

— Asta m-a întristat şi pe mine. Dar s-a spus că erau puţine şanse să fi scăpat de moarte în mâinile acelor sălbatici. Tatăl meu şi-a dat acordul pentru această căsătorie. Bietul tânăr disperat nu putea continua să trăiască singur cu un copil orfan iar Bertille ar fi sfârşit prin a-l împinge să trăiască în păcat. Era lucrul cel mai bun care se putea face, nu-i aşa? Ea se ocupă de copil...

Angelica făcu un efort să accepte cu înţelepciune istoria acestei întâmplări şi finalul ei. Ea înţelegea că pentru aceşti calvini, izolaţi cu propriile lor legi, nefericita Jenny, ajunsă în lumea indienilor, ajunsese într-adevăr pe lumea cealaltă.

Bietul micuţ Charles-Henri, căruia ea dorise să-i dea numele fiului său mort, înjunghiat de muşchetarii regelui! Poate ea îi purtase ghinion!

— Să ne întoarcem! zise Abigaël. V-aţi întristat şi nu e bine.

Aici trebuie să încerci să nu gândeşti prea mult la primejdiile care ne înconjoară, la morţi sau la greşelile pe care nu le-am putut evita, altfel îţi pierzi curajul. Trebuie să ne păstrăm toate forţele pentru a ne duce sarcina mai departe, pentru viaţă, pentru mai bine.

— Da, aveţi dreptate.

13

Doi băieţei jucau table pe colţul unei mese.

Erau total absorbiţi de joc şi, aplecându-se, părul lor aspru, blond şi brun, le acoperea obrajii. Un bătrân negru, cu părul alb ca o căciulă de câlţi, urmărea atent partida, aplecat şi el, cu bărbia în mâinile negre cu unghii mov.

Lucirea lumânării din sfeşnicul de cositor lumina slab scena şi aprindea mici scântei pe inelele de aur ce atârnau în urechile bătrânului negru, pe pomeţii şi pe nasul său de abanos şi în emailul alb al pupilelor sale.

La intrarea Angelicăi şi a lui Abigaël, tabloul se însufleţi de îndată. Cei doi băieţi săriră de gâtul Angelicăi, bătrânul negru se repezi de asemenea cu tot felul de urări pe care le rostea într-o franceză destul de stricată, dar cu accentul dulce şi uşor peltic al africanilor. Era Siriki, servitorul familiei Manigault. Aceştia îl luaseră odinioară, bolnav, dintre sclavii de la La Rochelle, pe vremea când Manigault număra traficul cu lemn de abanos printre multele sale activităţi comerciale.

El mai purta încă, în această seară, deşi uzată şi peticită, frumoasa livrea de culoare roşie brodată cu aur de care fusese întotdeauna atât de mândru, iar Angelica şi-l aminti, alergând ca o flacără în landă, în spatele fugarilor hughenoţi strigând: Stăpâne! Stăpână, ia-mă şi pe mine!....

Muşchetarii regelui galopau în spatele lui[1]. Momentul a fost teribil, dar astăzi erau cu toţii teferi şi nevătămaţi în această casă sărăcăcioasă în America.

Mândru, Siriki i-l arătă Angelicăi pe Jérémie Manigault, copilul blond pe care-l îngrijise când era mic.

— Nu-i aşa că a crescut, doamnă? E aproape bărbat. Şi n-are încă unsprezece ani.

[1] A se citi, în aceeaşi colecţie, *Angelica se revoltă*.

Jérémie era plinuţ cu ochii albaştri şi părul blond.

Laurier Berne, partenerul său la table din această seară, părea mult mai slăbuţ pe lângă el, cu toate că şi el crescuse mult.

— Care dintre voi câştigă? întrebă Angelica.

— El, zise Jérémie arătându-l pe Laurier, supărat, el câştigă întotdeauna.

Laurier se umflă în pene şi-i dădu cu tifla. Jérémie se bosumflă. "Ultimul venit", după mai multe fete în familia bogatului burghez rochelez Manigault, acest unic fiu fusese foarte răsfăţat de ai săi. Răpirea sa de către persoane devotate iezuiţilor, pentru că, într-o zi, când se ducea la şcoală, făcuse imprudenţa să se oprească să privească o procesiune catolică, îl determinase pe Manigault să plece în exil. După ce, în urma numeroaselor demersuri în care Angelica îl ajutase, îşi putuse regăsi fiul, marele negustor rochelez înţelesese marile ameninţări care planau de acum asupra tuturor protestanţilor din Franţa, indiferent de rang sau situaţie.

Abigaël îl consolă pe Jérémie cu o mângâiere şi o felie de prăjitură.

— O să continuaţi partida mâine, zise ea. Pun jocul pe etajeră fără să deranjez piesele.

Jérémie, cu gura plină, salută de jur împrejur şi-l apucă pe Siriki de mână.

Casa familiei Berne era construită la jumătatea pantei care cobora spre piaţa centrală a satului. Ea avea ferestre foarte mici ca să lase cât mai puţin frigul să intre şi pentru că sticla nu se găsea uşor. Cu toate acestea, Gouldsboro era şi el unul din puţinele locuri unde nu fuseseră obligaţi, în prima iarnă, să se resemneze cu ferestre de pergament sau din piei de peşte.

Construite în grabă toamna, casele hughenoţilor erau destul de strâmte. Cea a familiei Berne cuprindea două încăperi, una pentru stat toată ziua şi mâncat, cealaltă cu patul părinţilor şi un dulap. Mai exista o polată pentru adăpostirea buştenilor şi alta pentru spălat. Un pod sub acoperiş, în care se ajungea printr-o trapă şi o scară scurtă, completa locuinţa. Marţial, fiul cel mare, simţindu-se înghesuit, îşi construise o colibă din scoarţă de copac în grădină.

— Ca bătrânul nostru canadian Eloi Macollet, zise Angelica.

În încăperea comună dormea Laurier. Severine era instalată în pod.

Severine era şi ea acolo şi arsese pelin ca să alunge ţânţarii. Intra în adolescenţă dar rămăsese slabă, cu aceeaşi mică faţă

înflăcărată, cu gură mare. Dar şi ea înflorise lângă răbdătoarea Abigaël. Sărutând-o pe Angelica, declară fără reţinere:

— Ce fericire că toate poveştile ce mi s-au spus despre dumneavoastră nu sunt decât minciuni, doamnă Angelica! Îmi venea să mă omor. Nu-mi place viaţa când sunt prea multe complicaţii şi decepţii.

— Eşti prea sinceră, Severine. Nu te-ai schimbat deloc.

*

* *

Aşezaţi de o parte şi de alta a mesei pe care trona o butelcă de rom vechi, din sticlă neagră şi cu gât lung, Joffrey de Peyrac şi Gabriel Berne stăteau de vorbă. Părea că înţelegerea lor era bazată pe o afecţiune comună: Honorine. Joffrey de Peyrac îi povestea ce mai făcuse Honorine la Wapassou, iar Berne îi întărea completa, povestind ce făcuse Honorine la La Rochelle. Amândoi erau de acord că era o copilă fermecătoare, cu multă personalitate şi că era imposibil să nu te ataşezi de ea de îndată ce o vedeai.

— Când era doar un prunc, tot aşa era, zicea Berne. Îmi amintesc când am găsit-o în pădure, la poalele copacului unde era legată...

Dar se opri. Privirea sa se încrucişă cu cea a Angelicăi, apoi reveni la Joffrey de Peyrac care-i observa cu atenţie.

— Asta-i o poveste veche, zise el. Face parte din lumea pe care am lăsat-o în urmă. O să v-o povestesc într-o zi, domnule, dacă doamna Angelica îmi dă voie, sau mai bine să o povestească ea însăşi. Până atunci, să bem în sănătatea noastră şi a urmaşilor noştri prezenţi, absenţi sau viitori, încheie Berne Rochelezul ridicând paharul.

Pe la începutul mesei, un mic oaspete se prezentă pe neaşteptate.

— Oh! ia uite cine vine!

— Pisoiul meu! exclamă Angelica.

Acesta îi sări pe genunchi, cu lăbuţele pe marginea mesei şi se prezentă celor din jur cu un mieunat subţire şi răguşit, dar prietenos. Apoi îşi ceru partea din ospăţ.

— Cred că seamănă cu Honorine când a venit la noi, zise Severine. Se vedea că se crede persoana cea mai importantă din univers...

Angelica povesti istoria pisoiului.

— În general, pisicile nu se ataşează de oameni, ci de casă, observă atotştiutoarea mătuşă Ana.

Şi începură să vorbească despre pisici, în timp ce eroul conversaţiei se delecta cu doradă prăjită, încredinţat, într-adevăr, că el era persoana cea mai importantă din univers. Încă slab, acum, când îşi găsise forţa să se spele, se dovedea a fi de un frumos alb pur, şi câteva pete de culoarea scorţişoarei. O pată mai închisă, aproape neagră îi înconjura un ochi, puncta o ureche şi se regăsea la capătul cozii şi pe o lăbuţă. Avea blăniţa lungă şi stufoasă. Favoriţi pufoşi şi tufe de blăniţă ce-i ieşeau drept din urechi îi dădeau un aer de mic linx. Era încântător şi o ştia.

14

Angelica o găsi pe ducesa de Maudribourg recitând, Rozariul, cu toate oiţele sale, inclusiv Julienne şi secretarul Armand Dacaux, îngenuncheat cu curaj în colţul său.

Era foarte cald, dar nimeni nu părea incomodat de poziţia neplăcută, în genunchi pe pământul bătut al modestei case în care se mutase binefăcătoarea. Mai târziu, Angelica va constata că asemenea adunări pioase erau frecvente la Fetele regelui. Delicata şi încântătoarea ducesă era cea mai constantă şi-şi ţinea bine în mână însoţitoarele. Rugăciunea părea a fi climatul pe care-l alesese. Se cufunda în ea cu plăcere. Privirea sa înălţată spre cer, strălucea de o bucurie extatică, iar tenul îi devenea şi mai alb şi translucid, ca însenirat de o lumină interioară. Era foarte frumoasă aşa, dar dacă fervoarea sa n-ar fi fost sinceră, probabil că n-ar fi putut face efortul fizic pe care-l cereau lungile adunări de rugăciune.

Dintre cei ce scăpaseră din naufragiul lui *La Licorne*, numai Job Simon, marele căpitan, nu participa la acest exerciţiu de pietate. El stătea aşezat melancolic pe nisip, afară, lângă inorogul său de lemn sculptat şi părea că veghează, ca un paznic mitic, asupra tuturor vestalelor adunate.

— Bucuraţi-vă! îi spuse Angelica trecând, veţi avea foiţele de aur. Am vorbit pentru dumneavoastră cu domnul de Peyrac.

Ajungând în plină zumzăială de Ave Maria, Angelica fu un moment descumpănită. Dar zărind-o, doamna de Maudribourg se închină repede, sărută crucea mătăniilor şi le puse în buzunar. Apoi, ridicându-se, veni în întâmpinarea vizitatoarei.

— Abia aşteptam să vă văd, dragă prietenă. Cum vedeți, deşi modest, ne simțim deja acasă. Un loc unde să putem să ne strângem şi să ne rugăm cu toții, este lucrul cel mai important ca să ne putem aduna forțele şi înfrunta evenimentele cu curaj.

— Perfect! zise Angelica, mă bucur că sunteți gata să faceți față celui pe care vi-l voi anunța.

— Sunt gata, zise ducesa ridicându-se şi privind-o fix.

— Pe plajă este o întrunire în onoarea domnului guvernator de Acadia, marchizul de Villedavray care este oaspetele nostru astăzi şi vin să vă invit împreună cu fetele dumneavoastră.

Angelica îşi debitase invitați pe un ton grav, dar zâmbise la ultimele cuvinte. Ducesa înțelese intenția, păli, apoi o undă roz îi urcă spre frunte.

— Cred că vă bateți joc de mine, murmură ea pe un ton de scuză. Trebuie că vă par bigotă, nu-i aşa? Iertați-mă dacă vă şochez. Dar vedeți dumneavoastră, rugăciunea este un lucru care-mi este teribil de necesar!

— Nu-i nici un rău în asta. Iertați-mă şi dumneavoastră, zise Angelica regretându-şi gluma în fața expresiei de panică copilărească ce traversase privirea ducesei. Rugăciunea este un lucru bun.

— Dar şi plăcerea, adăugă ducesa cu veselie. O întrunire pe plajă, ce fericire! Ca la Versailles, pe malul canalului... Marchizul de Villedavray, spuneți? Acest nume nu-mi este necunoscut. Are cumva un pavilion de vânătoare exact între Versailles şi Paris unde-i place regelui să meargă?...

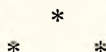
— Nu ştiu. Puteți să-l întrebați. Soțul meu doreşte de asemenea să vă prezinte câteva personalități din colonia noastră.

— Villedavray! Dacă înțeleg bine, este reprezentantul Noii-Franțe şi al regelui în această regiune. Şi vă vizitează?

— Suntem prieteni buni. Această ocazie îi va permite să examineze situația dumneavoastră şi posibilitățile care vi se oferă.

Angelica tatona terenul cu prudență. Nici una dintre Fetele regelui nu părea să-i fi vorbit binefăcătoarei despre propunerile care li se făcuseră de către guvernatorul locului de a se stabili aici. Domnişoara de Maudribourg va fi oare de acord să-şi încalce misiunea sacră de a le duce în Quebec în scopul de a popula Noua Franță?

Pe moment, ea nu părea preocupată de asta. Aranjându-se în grabă şi lăsând pletele negre să-i cadă pe umeri, o urmă pe Angelica cu curtenie.

După obiceiul care se stabilise de la sine de a se întruni în fața Hanului, sub fort, pentru aceste adunări care semănau puțin cu un sfat, puțin cu o chermeză, se întinseseră mai multe mese încărcate cu răcoritoare diverse, băuturi, fructe, mâncăruri pe bază de peşte şi vânat, şi fiecare se putea servi în voie.

Grupurile se formau deja, fiecare apropiindu-se de ceilalți după complicități instinctive. Cei mai vechi erau strânşi în jurul lui Joffrey de Peyrac, a contelui d'Urville şi a lui Colin Paturel, a lui Manigault şi a lui Berne, englezii refugiați, din contra, nou veniți, stăteau timid la o parte dar în apropierea hughenoților din La Rochelle, atraşi instinctiv de religia comună, în ciuda diferenței de naționalitate.

Alături, mateloții de pe *Coeur de Marie*, coloni de dată recentă, pe care compatrioții lor francezi din La Rochelle aveau unele motive să nu-i iubească, se adunau, relativ tăcuți şi corecți, sub ochiul sever al lui Colin Paturel care, întâmpinându-i şi pe unii şi pe alții în calitate de guvernator de Gouldsboro, nu-şi pierdea din vedere echipajul de până mai ieri. Locotenentul său, François de Barssempuy îl asista în această îndatorire.

Câțiva sălbatici se amestecau printre oficialități, mari şefi ai indienilor, dar Angelica căută în zadar silueta mândră şi stacojie a lui Piksarett. În schimb, îi zări pe Jérôme şi Michel care se plimbau victorioşi schimbând glume pe seama caraibeanului măsliniu şi a omului cu mirodenii.

Această rasă din insulele calde, trăind sub semnul ananasului şi bumbacului, le era mai străină lor, fii ai grăsimii de urs şi ai porumbului, decât unui francez de la Paris sau a unui rus din stepele Siberiei.

El se găsea la Gouldsboro din cauză că stăpânul său, un pirat din Antile, dorise să mai rămână aici după plecarea vasului său, *Sans Peur*, fără vreo intenție anume, ci din plictiseala călătoriilor, din prietenie pentru Aristide care rămânea şi el şi din dorința de a-şi înnoi cu produse locale provizia de ierburi şi mirodenii de negociat.

Cum Angelica şi ducesa de Maudribourg se apropiau de mulțime, un personaj împopoțonat se desprinse şi se avântă spre ele, îndeosebi spre Ambroisine care mergea puțin mai în față. Cu vii mişcări de întâmpinare şi cu saluturi, măturând de mai multe ori solul

cu pana pălăriei sale, se înclină adânc în fața ducesei. Era de statură mică, puțin corpolent, dar părea foarte amabil şi entuziast.

— În sfârşit! exclamă el. În sfârşit, iată că apare cea de a cărei frumusețe fără seamăn vorbeşte toată Noua Franță înainte chiar de a o cunoaşte. Permiteți-mi să mă prezint. Sunt marchizul de Villedavray, reprezentantul maiestății Sale Regele Franței în Acadia.

Ambroisine de Maudribourg, puțin surprinsă, răspunse cu o înclinare a capului.

Marchizul continuă cu volubilitate.

— Deci dumneavoastră sunteți cea care i-a sucit capul seriosului d'Arreboust şi sfântului de Loménie-Chambord. Ştiți că sunteți acuzată că i-ați pricinuit moartea lui Pont-Briand?

— Domnule, vă înşelați, se grăbi să protesteze ducesa. Nu am fericirea să-i cunosc pe aceşti domni, nici de-a avea pe conştiință moartea cuiva.

— Atunci, sunteți o ingrată.

— Nu. Vă înşelați, credeți-mă. Nu sunt...

— Nu sunteți dumneavoastră cea mai frumoasă femeie de pe pământ?

La care, ducesa începu să râdă.

— Mii de mulțumiri, domnule. Dar, încă odată, nu sunt... cea căreia trebuie să i se adreseze vorbele dumneavoastră. Pariez că e vorba mai curând de contesa de Peyrac, stăpâna acestor locuri şi care, într-adevăr, ar putea fi responsabilă prin farmecul său de calamitățile pe care le evocați... Să sucească capul oamenilor serioşi şi sfinților... este de competența ei. Iat-o...

Marchizul se întoarse spre Angelica spre care arăta Ambroisine. El păli, se înroşi, bâlbâi:

— Ce confuzie! Iertați-mă! Sunt foarte miop...

Scotocind în buzunarele jiletcii sale, brodate cu mici flori roz şi verzi, foarte lungă după moda de la Versailles, căzând sub pulpanele redingotei, zise:

— Unde-mi sunt ochelarii? Mi-ai văzut ochelarii, Alexandre?

Şi se întoarse spre un adolescent care îl însoțea şi care, în ciuda vârstei fragede, părea cu atât mai îmbufnat cu cât marchizul se arăta mai jovial şi exuberant.

— Ochelari! răspunse adolescentul cu un aer arogant. Ce să faceți cu ochelarii?

— Dar, să văd, Doamne! Ştii bine că sunt aproape orb fără sticle. Tocmai am comis o impolitețe ireparabilă. Ah! Doamnelor, mii de scuze! Da, într-adevăr, dragă contesă, sunteți blondă!

Descrierea mi se pare mai exactă. Aşadar, dumneavoastră sunteţi doamna Lacului de Argint, a cărei legendă o povesteşte tot Quebecul.

El se reculese, regăsindu-şi limbuţia, surâsul spontan, în timp ce privirea i se plimba cu o plăcere evidentă de la una la cealaltă.

— Ce contează? decretă el, blondă sau brună sunt tot una. Aş greşi dacă aş regreta. Cu cât sunt mai multe femei frumoase, cu atât suntem mai fericiţi! Cu siguranţă, viaţa e frumoasă!

Şi le luă pe amândouă, hotărât, de braţ.

— Nu v-aţi supărat pe mine? o întrebă el pe Angelica.

— Nici vorbă, reuşi ea să spună în timp ce el continuă imediat, întorcându-se spre Ambroisine.

— Şi nici dumneavoastră, sper. Aşa sunt eu... Deschis, direct, spun ce gândesc şi când cineva îmi inspiră admiraţie, sunt absolut incapabil să mă controlez. Am pentru frumuseţe, pentru toate formele de frumuseţe, o pasiune, un cult şi trebuie să-l exprim.

— Este un defect care, presupun, vă este uşor iertat.

Ducesa de Maudribourg părea că se înveseleşte. Frumosul său chip, de obicei trist, se transformase. Ea râdea cu indulgenţă şi-l privea pe marchiz cu o îndrăzneală care nu-i părea obişnuită.

— Domnule, zise ea, îmi este permis să vă pun o întrebare?

— Desigur. Unei aşa graţioase femei, totul îi este permis!...

— De ce aveţi faţa mânjită cu negru?

— Ce spuneţi? strigă el foarte agitat. Ah! Ştiu, am adus eşantioane de cărbune de pământ ce provin din golful Chignecto domnului de Peyrac.

Şi îşi căută cu febrilitate batista.

— Ştiu că-i place acest gen de cadou. Am examinat şi apreciat împreună adineauri frumuseţea şi calitatea acestui mineral care înlocuieşte atât de avantajos lemnul în grelele zile de iarnă. Duc o încărcătură şi în Quebec. Dar este destul de murdar.

Ştergându-se şi scuturându-se de praf, îşi regăsi repede elanul.

— În schimb, mi-a oferit o sobă de Olanda de toată frumuseţea. Ce spuneţi de o atenţie aşa de delicată? Ce om încântător! Casa mea din Quebec va fi cea mai frumoasă de pe întreg Noul Continent.

— Conte, zise el lui Joffrey de Peyrac care se apropia, hotărât, este intolerabil! Ascundeţi minunile cele mai rare în blestematul dumneavoastră de Gouldsboro. Iată-vă înzestrat cu două dintre cele mai frumoase femei din lume.

— Aţi cunoscut-o pe ducesa de Maudribourg? întrebă Peyrac arătând-o.

— Tocmai am făcut cunoştinţă.

Şi sărută de mai multe ori vârful degetelor Ambroisinei.

— Este încântătoare.

— Doamna de Maudribourg este oaspetele nostru de câteva zile. Vasul său a naufragiat în împrejurimi.

— Naufragiu! Ce oroare! Mă faceţi să cred că acest minunat ţinut, această mare atât de frumoasă sunt primejdioase!

— Nu faceţi pe inocentul, zise Peyrac râzând. Ştiţi doar după fapta fără seamăn pe care tocmai aţi îndeplinit-o, traversând estuarul Saint-Jean cu nava voastră cu trei catarge.

— Nu eu am îndeplinit-o, ci Alexandre, zise marchizul, împăunându-se.

Joffrey de Peyrac îi prezentă ducesei pe Colin Paturel, guvernator de Gouldsboro, pe locotenentul acestuia, Barssempuy, pe şeful flotei Roland d'Urville, pe don Juan Alvarez, căpitanul gărzilor spaniole şi pe hughenoţii din La Rochelle, în sfârşit, pe baronul de Saint-Castine a cărui prezenţă o descoperi şi Angelica, apoi pe viitorul socru al acestuia, Mateconando, şeful indienilor surichezi din Penobscot care se purta pe cap, pe lungile sale plete împletite, o beretă neagră florentină dată de Yerruzano.

Ducesa le zâmbi tuturor cu graţie.

— Hotărât, conte, aveţi dreptate. Mi se pare că pe aceste plaje sunt mai mulţi gentilomi de familie bună decât în anticamera regelui.

Ea îşi aminti ce i se spusese la sosire.

— Suntem cu toţii gentilomi ai aventurii, exclamă locotenentul de Barssempuy. Purtăm cu mândrie stindardul părinţilor noştri, în timp ce în anticamera regelui nu sunt decât burghezi sau laşi.

El încerca să se facă cunoscut căci o plăcea pe Marie-la-Douce şi se temea că ducesa ar putea să se opună. Pentru mai multă siguranţă, îşi repetă numele, pe care contele îl spusese deja şi cită titlurile familiei sale din regiunea Nantes de unde era originar.

Ducesa privi cu interes acest chip tăbăcit de tânăr corsar, pe care se citea sinceritatea războinicului obişnuit cu luptele. Într-adevăr, nici în anticamara regelui, nici în vorbitoarele mănăstirilor, nu se putea întâlni acest tip de gentilom. Era cu totul nou pentru ea. O anume curiozitate reţinută strălucea în ochii Ambroisinei, iar privirile sale se plimbau, de la una la alta, pe feţele celor ce o înconjurau. Ea se controla perfect şi era greu de ştiut ce gândeşte, dar Angelica intuia că-i făcea plăcere să se găsească în această societate neobişnuită.

Barssempuy încerca să atragă atenția Mariei-la-Douce prin semne, imitat cu mult mai puțină discreție de Aristide Beaumarchand, care voia să-i atragă atenția Juliennei.

Fetele regelui stăteau însă cuminți, grupate în jurul binefăcătoarei lor şi a Petronillei Damourt, supravegheate de secretarul Armand Dacaux.

— Dar, iată altele! exclamă el. Oh! Ce loc admirabil! Poftiți, doamnelor, poftiți să vă răcoriți.

Şi rupând cercul, îi antrenă pe toți spre mese. Angelica îl auzi spunându-i Ambroisinei de Maudribourg:

— Un naufragiu! Îngrozitor! Povestiți-mi ce s-a întâmplat, sărmana mea doamnă.

Angelica se duse să-l salute pe baronul de Saint-Castine care i-o prezentă pe logodnica sa, Mathilde, tânăra prințesă indiană pe care o iubea.

Aceasta era frumoasă şi fină, având ovalul auriu al feței încadrat de două grele cozi negre.

— Îmi puteți da vreo veste despre marinarul nostru englez, Jack Merwin? îl întrebă ea pe baron.

— Preotul din Vermont? A plecat. Cred că a încercat să-l întâlnească pe părintele Orgeval, să-i raporteze despre misiunea sa.

— Ce se mai întâmplă în războiul cu indienii?

— Populația este liniştită, dar veştile care ajung la noi sunt îngrijorătoare şi-mi este tot mai greu să-i stăpânesc. Indienii Abenakis de la vest de Kennebec continuă să ia scalpuri şi prizonieri. Se spune că şi-au lansat flota împotriva insulelor din golful Casco şi că-i urmăresc pe englezi până-n ascunzătorile lor. Dacă insulele cad, Noua-Anglie va avea de suferit.

— Bună treabă! strigă Villedavray care, nu departe, gustând dintr-un crab, surprinsese aceste vorbe.

— Treaba nu va mai fi aşa de bună dacă corsarul Phipps îl va captura pe intendentul vostru din Noua-Franță, răspunse Saint-Castine, şi dacă, drept represalii, toate navele engleze ce pescuiesc acum în Golf vor veni să-mi asedieze fortul de la Pentagoet.

— Nu vă temeți, bunul meu domn, căci domnul de Peyrac o să se ocupe de englezi, îl consolă guvernatorul Acadiei, cu gura plină. Ați gustat din crabul acesta, baroane? Ce să fie?... Ah, nucşoară, pariez!... Nu-i aşa? zise el, îndreptând un deget spre Angelica, ca şi cum ar fi descoperit un secret de o extremă importanță.

Aceasta îi dădu dreptate. "Nu există crab bun fără nucşoară!" spune un vechi dicton gastronomic de pe coastele din Saint-Tonge. Iată de ce rămăseseră la Gouldsboro, după plecarea vasului Sans-Peur, omul cu mirodenii şi sclavul său.

În acest timp, două noi apariţii atraseră atenţia asistenţei în două direcţii diferite. Jumătate din capetele adunării se întoarseră spre liziera pădurii, de unde tocmai se ivise un călugăr în rasă de postav brun, ducând o canoe indiană pe cap, cealaltă jumătate, spre radă, în care intra o şalupă grea, încărcată cu butoaie.

— Iată-l pe fratele Marc, călugărul capucin din Saint-Aubin, strigă Villedavray, şi acela e Grand Fontaine, încheie el, arătând cu degetul spre mare.

Grand Fontaine era poreclit şi Grand Bois, datorită splendidei păduri de stejar, aparent fără margini, care-i înconjura domeniul şi în care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului. Era un uriaş care trăia din comerţul cu blănuri, dar care era îndeosebi vânător şi pescar neobosit, ceea ce nu-i uşura de fel existenţa.

Dând din coate şi împingând fără milă pe cei ce coborau de pe şalupă, el ajunse la ţărm şi, recunoscându-l pe Peyrac, îi strigă de departe:

— Francezii, domnii ăia din Quebec, au trecut estuarul Saint-Jean. Dar, proştii, s-au lăsat prinşi de englezi, care blochează acum intrarea pe râu şi nu mă mai pot întoarce acasă. Am venit să vă cer o mână de ajutor!

El înainta, urmat de trupa amestecată a celor ce debarcaseră de pe şalupă: câţiva acadieni zdraveni, un grup de femei şi copii, vădit olandezi sau englezi, indieni maleciţi sau micmac, purtând căciuli ţuguiate brodate şi, dominându-i pe toţi, kiltul şi tartanul scoţianului Cromley, pe care contele îl trimisese să ducă mesajul de avertisment aşezărilor străine din Golful Francez.

— Da, repetă Grand Bois, apropiindu-se, prostul de guvernator a reuşit o ispravă de toată lauda, dar ne-a băgat pe toţi în necaz...

— De cine vorbiţi, domnule? întrebă marchizul de Villedavray, înălţându-se pe vârfuri ca să se facă văzut.

— Ah, eraţi aici! zise Grand Bois, zărindu-l. Aţi reuşit să treceţi... de Jemseg? Aţi mers pe jos prin pădure?

— Intotdeauna reuşesc să trec pe unde vreau să trec, strigă guvernatorul cu vocea piţigăiată de furie, şi află că reuşesc întotdeauna să-i prind pe obraznicii de teapa dumitale.

— Nu vă supăraţi, zise Grand Bois, plictisit, am spus doar că meritaţi toate laudele că aţi trecut peste stâncile estuarului.

Şi-şi trase nasul, ştergându-se cu mâneca.

— La urma urmei, este adevărat că suntem cu toţii în necaz din cauza dumneavoastră, cu toţi englezii ăştia care se învârt pe aici ca nişte viespi. Aţi fi făcut mai bine să scăpaţi de ei ocolind Golful, decât să intraţi aşa pe râu.

— Numai aşa puteam să salvez întreagă o încărcătură aşa de preţioasă.

— Da, da! ricană unul dintre noii sosiţi. Nici nu ne îndoim! Preţioasă, cu toate blănurile de care ne-aţi jupuit, lăsându-ne goi-goluţi...

— Nu v-am jupuit, cum spuneţi, domnule Defour, urlă guvernatorul, pentru simplul fapt că atunci când m-am prezentat la conacul vostru n-am găsit nici măcar o pisică...

— Nu se poate, pisica era acasă!

— Dar numai ea! urlă Villedavray, spumegând. Cei patru domni Defour se făcuseră nevăzuţi, în loc să se poarte ca nişte supuşi loiali ai Majestăţii sale şi să-i primească cum se cuvine reprezentantul, adică PE MINE! În plus, unul dintre ei, fugind, mai găseşte şi mijlocul să-i corupă pe cei şase soldaţi ai fortului Saint-Marie, ca să se pună la dispoziţia domnului de Peyrac.*

— Atunci, sunteţi mulţumit, deci, căci domnul de Peyrac vă va servi. Aducându-i aici, am mers exact în întâmpinarea dorinţelor voastre. Şi în loc să-mi mulţumiţi...

Cei doi fraţi Defour semănau unul cu altul, doar că cel mai mic era mai înalt şi avea umerii mai laţi decât fratele său. Villedavray îi privi cu un aer întunecat.

— Bine! Să sperăm că peste puţin timp cei patru ticăloşi vor fi prinşi şi-i voi duce în lanţuri, sub pază, în Quebec.

Cei doi fraţi şi Grand Bois izbucniră în râs, zgomotos şi obraznic, imitaţi de toţi indienii micmac şi de rudele sau fraţii lor de sânge.

Grand Bois scoase din buzunar o enormă batistă ţărănească şi-şi şterse ochii înlăcrimaţi de râs.

— Aici nu sunteţi pe teritoriu francez, domnule guvernator. Gouldsboro este neutru, ca şi noi.

— Neutru! repetă guvernatorul, cu ochii ieşiţi din orbite. Ce-mi aud urechile? Asta e rebeliune!...Revoltă împotriva coroanei!...

* A se citi, în aceeaşi colecţie, Ispitirea Angelicăi.

Cearta nu-l interesa pe Joffrey de Peyrac. Răfuielile guvernatorului Acadiei cu cei administraţi de el erau celebre şi se repetau aproape în aceiaşi termeni la fiecare din vizitele sale anuale.

Contele merse să discute cu cei câţiva refugiaţi, sosiţi din aşezările engleze şi olandeze mai degrabă ca măsură de prevedere decât ca în faţa unei ameninţări precise de război cu indienii. Era clar că, până la urmă, străinii din Golful Francez erau mai îngrijoraţi de acţiunile compatriotului lor Phipps decât de cele ale francezilor şi că profitaseră de ocazie pentru a veni în vizită la Gouldsboro, aşteptând ca lucrurile să se liniştească la intrarea pe râul Saint-Jean. Un vas al acadienilor care trecuse pe acolo îi luase şi pe ei la bord.

— Serviţi-vă, le spuse Peyrac, după ce-i prezentă reverendului Patridge, d-rei Pidgeon şi naufragiaţilor englezi din golful Massachusetts. Peste câteva zile vă veţi putea întoarce la casele voastre. Bătrânul Skoudoun îşi stăpâneşte bine indienii şi o să-i fac şi eu o vizită să-l liniştesc.

— În numele lui vin şi eu să vă aduc acest fir cu scoici! zise călugărul în rasă de postav cafeniu, care se apropiase şi-i întinse lui Peyrac o cureluşă de piele pe care erau înşirate câteva scoici.

— Skoudoun m-a chemat special în satul lui, Metudic, ca să mă trimită la voi. De la Jemseg, domnii din Quebec îi cer să-şi trimită războinicii împotriva englezilor. N-a luat încă nici o hotărâre şi vă trimite aceasta.

— Un singur fir!...

Peyrac îşi trecu firul de scoici prin mâini, reflectând. Mesajul era neclar. Putea la fel de bine să însemne: "Ce trebuie să fac? Stau în aşteptare.", cât şi "Este un gest de respect pe care vi-l datorez înainte de a intra în campanie, dar voi acţiona cum cred de cuviinţă."

— Ce credeţi, părinte, fiindcă l-aţi văzut? întrebă Peyrac, întorcându-se spre călugărul capucin.

— Nu va acţiona înainte de a vă şti părerea. Pregăteşte totuşi câteva grupuri de războinici, ca să le facă pe plac domnilor ale căror nave se află sub ameninţare engleză.

Capucinul se exprima cu indiferenţă. Se simţea că nu-i păsa de rezultatul negocierilor. Tânăr, cu o figură energică şi plăcută, puternic bronzat, fără barbă şi cu părul şaten zburlit de vânt, cu rasa suflecată şi încălţat cu mocasini, era în el ceva care – cu toate că fusese primit în ordin şi putea celebra slujbe – făcea să fie numit fratele Marc, ca şi cum ar fi fost un novice sau simplu convers*

---

* călugăr în a cărui îndatorire sunt treburile domestice dintr-o mănăstire.n.t.

— Mare pomană v-a făcut Skoudoun trimiţându-vă să bateţi pădurile, îi aruncă Villedavray pe un ton ironic, vă place mai mult decât să faceţi slujbe! Şi aţi putut să faceţi pe viteazul pe toate torentele de pe Saint-Jean, Sainte-Croix şi chiar pe Meduxnakeag. De câte ori v-aţi dat cu canoea peste cap? De câte ori era să vă înecaţi în vâltori şi pe sub stânci?... Tinereţea nu se gândeşte decât să învingă apele, şi ţinutul ăsta îi înnebuneşte, comentă el, întorcându-se spre Angelica. Uitaţi-vă la acest călugăr! Îi uimeşte chiar şi pe indieni cu curajul lui de a coborî toate cursurile de apă considerate de netrecut şi primejdioase. Credeţi că se gândeşte să-l servească pe Dumnezeu? Să-şi îndeplinească misiunea pentru care a fost trimis aici? Nici vorbă!... Dar Alexandre al meu?... Părinţii mi l-au încredinţat să fac din el un gentilom desăvârşit şi nu un sălbatec care nu visează decât cum să coboare pe un râu cu viteza unui cal în galop, cum a făcut anul trecut la Petit Condiac. Anul acesta avea nevoie de stâncile din estuarul Saint-Jean...

— Recunoaşteţi, deci, că doar pentru a-i face pe plac micuţului ne-aţi pus pe toţi în pericol, strigă Bertrand Defour.

— Nu eu l-am adus pe Phipps, urlă Villedavray, furios.

— Nu contează, faptele rămân, zise fratele Marc, împăciuitor. Să vedem şi părţile bune. Skoudoun este atât de uimit de cum aţi urcat râul anul trecut, dar şi în ultimele zile, încât se întreabă dacă n-ar trebui să-i ajute pe francezi şi să devină, până la urmă, un aliat sincer.

Figura marchizului se lumină cu unul din acele zâmbete juvenile care-l întinereau cu douăzeci de ani.

— Vă spuneam eu !... Nu în zadar şi-a riscat Alexandre viaţa lui... şi pe a mea. E un tânăr excepţional. Vedeţi, conte, fără Alexandre al meu am fi cu toţii pierduţi.

— Atenţie, încă n-am scăpat, rectifică Peyrac, râzând. Şi chiar n-aş vrea ca Skoudoun să se arate prea credincios francezilor. În această situaţie, prefer mândria sa. Va trebui şi eu, la rândul meu, să găsesc ceva care să-l impresioneze.

Şi, privind în jur, merse spre grupul englezilor care, aşezaţi în majoritate pe nisip, mâncau cu modestie şi beau bere.

— Mr. Kempton, negustorul, este printre pe aici? întrebă el.

Acesta se afla într-adevăr acolo, luând măsura tuturor picioarelor care se ofereau şi promiţând pentru a doua zi, cel mult până săptămâna următoare, perechi de încălţăminte de o eleganţă londoneză şi de o soliditate fără cusur. Dacă avea piele pentru toate

comenzile? Desigur că avea, şi de cea mai bună calitate. La nevoie, putea să o procure în două zile. Cunoştea o insulă în care...

La întrebarea lui Peyrac, micul negustor, având în jurul gâtului mai mulţi coţi de panglică, ca un îmblânzitor de şerpi, se prezentă, ridicându-şi nasul ascuţit.

— Mr. Kempton, îi spuse contele, aş avea nevoie de ursul dumitale.

— De ursul meu? Ce vreţi să faceţi cu el? întrebă Elie Kempton, neîncrezător.

— Să mi-l fac aliat. Sau, mai degrebă, să-i încredinţez o misiune de cea mai mare importanţă. Un urs atât de inteligent ar trebui să intre în diplomaţie, în serviciul englezilor. Vreau să-l iau cu mine la Metoudic, să-l uimesc pe şeful indienilor, Skoudoun, de la care aştept servicii importante, între care acela de a nu se alia cu francezii în război.

Elie Kempton dădu din cap.

— Imposibil, Mr. Willoagby nu poate fi amestecat în lucruri atât de primejdioase. Şi, în orice caz, nu mă pot despărţi de ursul meu.

— Dar puteţi să-l însoţiţi.

— Oh! *Yes.* Sunt şi femei europene acolo? întrebă negustorul, bănuitor.

— Sigur! Şi încă din cele părăsite... Vă vor primi cu bucurie.

— Oh! *I see*! Asta schimbă totul, zise încântat Elie Kempton, cu ochii strălucind.

— Englezii ăstia sunt de-o lăcomie!... remarcă cu dezgust Villedavray, care mânca o tartă cu afine şi care ştia destulă engleză pentru a putea urmări dialogul.

— Nu, nu-i ce credeţi, rectifică Angelica râzând, acest om cumsecade este un negustor ambulant din Noua-Anglie care-şi caută clienţi. Are tot ce vrei în traistă. Mereu are ceva de vândut. Cu el, asistăm pe aceste ţărmuri la minunea înmulţirii manşetuţelor de dantelă şi a panglicuţelor de satin. Şi, fireşte, toate femeile sunt fericite de venirea lui.

Kempton se hotărâse.

— Bine! Îl voi informa pe Mr. Willoagby şi vă voi de răspunsul lui mâine, conchise el, grăbit să se întoarcă le afacerile lui, şi plecă strigând:

— La încălţăminte frumoasă!...La încălţăminte nouă!...

— Ce personaj extraordinar, zise ducesa de Maudribourg, şi cât de vii şi de nostimi sunt toţi oamenii aceştia... Nu m-am distrat

niciodată atât de bine, exclamă ea, privind-o pe Angelica cu entuziasmul unei copile ce asistă la primul ei bal.

Ducesa părea fascinată, uitându-şi responsabilităţile de “binefăcătoare”. În această situaţie, cei care, dintre noii colonişti, se considerau “aleşii” Fetelor regelui, profitau, încercându-şi norocul pe lângă domnişoare, trăgându-le spre mese, sub pretext că se servesc băuturi şi mâncăruri, pentru a mai câştiga un moment între patru ochi cu frumoasa inimii lor. Barssempuy se străduia, cu amabilitate, să dezarmeze modestia Mariei-la-Douce, iar caporalul Vanneau îi povestea Delphinei Barbier de Rosoy campaniile sale prin lume. Fireşte, Aristide Beaumarchand se agita pe lângă Julienne care, din vreme în vreme, nu-şi putea stăpâni un zgomotos hohot de râs, pe care-l înăbuşea de îndată cu mâna le gură, aruncând o privire neliniştită spre ducesă şi spre Petronille Damourt. Dar până şi corpolenta însoţitoare se mai înmuiase. Sosirea lui Cromley răsturnase cu totul principiile ei de femeie cinstită în privinţa speciei masculine. Acest personaj, ce purta fustă şi favoriţi roşcaţi şi zburliţi ca nişte mături pe obraji, o intriga vizibil. Văzând interesul pe care i-l inspira, scoţianul începuse, cu siguranţa lui obişnuită, să-i povestească tot felul de istorii înspăimântătoare despre apariţiile din Golf, vase fantomă şi monştri marini.

Angelica observă că, dintre toate fetele, doar maura, totuşi foarte plăcută şi frumoasă, era oarecum nebăgată în seamă. Mateloţii lui Colin Paturel, în căutare de onorabilitate, nu voiau ca făcând curte unei metise să-şi dea în vileag preferinţa, poate prea pronunţată, pe care o avuseseră în cursul călătoriilor, pentru fetele din insule.

Dar chiar în momentul în care se îndrepta spre ea, pentru a o încredinţa fetelor din Gouldsboro, Yann Le Couennec, observând că este singură, i-o luă înainte şi o abordă:

— Vorbiţi franţuzeşte, domnişoară?

— Şi încă cum!... exclamă ea. Am fost crescută la mănăstirea Ursulinelor de la Neuilly, lângă Paris şi ştiu să citesc şi să vorbesc în societate.

— Sunt încântat, afirmă băiatul. Vreţi puţină bere de brad, răcoritoare din soc sau un strop de vin de Spania, să vă meargă la suflet?

— Vin de Spania, zise tânăra, regăsindu-şi surâsul.

Alături de Angelica, ducesa urmărise şi ea scena.

— Tânărul acesta este foarte bun că are grijă de biata copilă, remarcă ea cu un suspin. Sărăcuţa! Nu voiam să mă ocup de ea, dar prietena mea, marchiza de Roquencourt a insistat mult, şi nu

regret, căci m-am ataşat de ea. Nu ştiu dacă-şi va găsi pe cineva în Quebec, dar, în sfârşit, va putea oricum să se călugărească. Este perfectă!...

Angelica se gândi o clipă la copiii bastarzi pe care marile doamne depravate îi concepeau cu maurul lor şi pe care-i ascundeau apoi în fundul vreunei mănăstiri sau pe care valeţii lor îi vindeau într-un coş la Curtea Miracolelor.

— La ce vă gândiţi? întrebă ducesa, prinzând-o de mână.

— La nimic precis, răspunse Angelica clătinând din cap pentru a alunga aceste gânduri.

Parisul şi perversiunile lui erau departe. Ambroisine o privea cu atenţie, cu imenşii ei ochi de culoarea chihlimbarului.

— Uneori, o umbră trece peste chipul dumneavoastră, zise ea, ceva ce vă face de o frumuseţe uimitoare. Aveţi probabil o viaţă interioară intensă!...

Angelica se întrebă dacă n-ar fi bine să-i vorbească acum ducesei despre proiectul de stabilire a Fetelor regelui la Gouldsboro, căci momentul părea favorabil.

Însă Joffrey de Peyrac se apropie de ele.

— Nu m-aţi informat că sagamorul Piksarett a fost în această dimineaţă la Gouldsboro...

— A venit, într-adevăr, să ceară răscumpărarea mea, după câte mi-a spus, dar dorea deasemenea să vă întâlnească urgent. Nu-l văd pe aici.

— Despre ce răscumpărare este vorba? întrebă ducesa, deschizând ochii mari. Aţi mai făcut aluzie la asta şi în această dimineaţă.

Angelica îi explică repede că într-o luptă în Noua-Anglie fusese capturată de faimosul Piksarett. Fusese eliberată, desigur, dar, după legile războiului indian, domnul de Peyrac îi datora o răscumpărare atât lui, cât şi celorlalţi doi războinici abenakis, pentru englezii capturaţi de ei şi a căror eliberare o obţinuse.

— Extraordinar! zise doamna de Maudribourg, privind-o cu mirare. De ce nu scăpaţi de obraznicii ăştia de indieni?

— Trebuie să le respectăm obiceiurile.

Cei doi războinici, Jérôme şi Michel, care mâncau pulpă de căprioară lângă un foc, fură chemaţi. Ştergându-şi mâinile pe mocasini şi în păr, aceştia se prezentară.

— Unde este Piksarett? îi întrebă Angelica, în limba abenakis.

Cei doi se priviră unul pe altul şi părură că ezită.

— A fugit, răspunse Jérôme.

Era ceva neobişnuit, mai ales în ceea ce-l privea pe Piksarett cel neînfricat. Peyrac îi puse să repete, apoi îi ceru părerea lui Castine. Nu exista totuşi o altă traducere pentru fraza din abenakis. Piksarett "fugise". De ce?... În fața cărei primejdii?... Nimeni nu părea să ştie. Angelica şi contele se priviră unul pe altul.

— Îmi pare rău că lipseşte, zise Peyrac. Aş fi vrut să-i cer să mă însoțească în expediție. Skoudoun este foarte atent la alianțele sale cu celelalte triburi abenakis şi vizita Marelui Botezat, care este atât de vestit, l-ar fi încântat grozav. Ar fi putut discuta amândoi despre religie, ar fi fumat din cel mai bun tutun al meu de Virginia şi aş fi avut timp, în acest fel, să liniştesc lucrurile.

— Luați-l pe Mateconando, viitorul meu socru, propuse tânărul baron gascon. Şi el ştie multe despre religie.

La aceste vorbe, Jérôme şi Michel începură să vocifereze în legătură cu prizonierii lor englezi, pe care-i capturaseră la Brunschwick-Falls şi după care alergau de multă vreme. Venise momentul să ştie dacă puteau să-i ia cu ei sau dacă li se va da o răscumpărare. Problema trebuia rezolvată, căci ei avuseseră până acum destul de multă răbdare.

— Sălbatecii aceştia sunt splendizi, nu-i aşa? zise marchizul de Villedavray, în timp ce erau aduşi cei pe care indienii pretindeau că-i capturaseră, tânărul Samuel Carwin şi cei doi angajați, reverendul Patridge şi Miss Pidgeon.

— Priviți ce musculatură! Nici un gram de grăsime. La fiecare mişcare, pielea le străluceşte ca aurul. Păcat că miros foarte urât! Ştiți că pot alerga cu viteza unui cerb? Am văzut asta în Bois de Boulogne, după ce am dus câteva specimene în Franța, cu domnul De Romagny, ca să-l distrăm pe rege. Tânărul acela irochez, Outtake, a fost pus să alerge după un cerb şi el l-a prins şi l-a apucat de coarne. Regele nu-şi putea crede ochilor. Outtake este acum şeful celor Cinci Națiuni şi cel mai mare duşman al Noii-Franțe. Degeaba l-am dus într-o călătorie atât de frumoasă. Pas de mai înțelege şi animalele astea!...

— Am primit de la el un colier wampum, zise Angelica, foarte mândră de darul şefului irochez.

— Draga mea, sunteți în stare de orice, hotărî marchizul, atacând o farfurie cu dulciuri. Dar, încheie el cu gura plină, irochezii sunt nişte monştri, iar Noua-Franță nu va avea linişte până ce nu vor fi exterminați cu toții. Oh, că mi-am amintit, zise el, sărind de la una la alta, Peyrac, dragul meu, dacă vreți să-l impresionați pe şeful

malecitilor, luaţi-l pe Alexandre al meu. Aţi auzit ce spunea adineauri fratele Marc?

— Nu trebuie să pierdem ocazia de a-l onora pe acest tânăr, după câte a făcut.

— Chiar dacă a fost o porcărie, zise apăsat Grand Bois. Cel puţin, dacă ar fi fost vorba doar de torentul de la Petit Condiac, asta ar fi de înţeles, asta-şi are rostul său, cu condiţia să nu-ţi laşi pielea pe acolo. Într-o oră poţi străbate distanţa pe care ai parcurge-o într-o zi, urcând pe cursul obişnuit al unui râu. Dar cascadele nebune ale estuarului râului Saint-Jean...

— Oamenii needucaţi de soiul dumitale nu pot înţelege onoarea curajului...

Şi începură cu toţii să discute cu aprindere, fratele Marc fiind cel mai însufleţit. Era ascultat cu atenţie, căci era foarte experimentat şi se spunea că nici sălbatecii nu cunoşteau ca el chiar şi cel mai mic "prag" al numeroaselor râuri şi pârâuri, de la râul Loup din Saint-Laurent, până la fluviul Kennebec.

— Subiectul ăsta îi pasionează cu adevărat, remarcă Angelica, adresându-se contelui d'Urville, care se găsea lângă ea.

— Dacă aţi cunoaşte locul, aţi înţelege, zise tânărul senior normand. Întreaga viaţă pare condiţionată acolo de mişcarea apelor, care te înconjoară şi izvorăsc de peste tot. Pădurea nu este decât zgomot de cascade...

— Măcar de n-ar fi mareele de unsprezece toise*...

— Dar mareele de unsprezece toise *există*, replică Villedavray triumfător, chiar şi de douăsprezece toise, după cum mi s-a spus. În timp ce în Mediterana, mareele nu ating nici măcar o toisă. Ce se poate deduce altceva, decât că ne aflăm într-o regiune cu fenomene surprinzătoare, ceea ce obligă la un comportament, în ansamblu, ieşit din comun.

— Bretania, la punctul său occidental, cunoaşte maree de opt toise, şi totuşi bretonii nu sunt nebuni din această cauză.

— Sunt mai rău... Toată lumea ştie că nu sunt ca toţi ceilalţi, oricum, sunt o rasă aparte. Dar să revenim la Golful Francez. Ce poate cauza, oare, aici, maree atât de ample?

— Eu ştiu, zise unul dintre mateloţii de pe *Coeur-de-Marie*, care era chiar breton. Mi-au explicat malouinii care pescuiesc în aceste ape de când se ştiu şi strămoşii lor veneau aici de secole, cu mult înainte de sosirea lui Columb. Adică, ei cunosc cu toţii secretele acestei coaste.

* toise: veche măsură de lungime de 1, 949m. n.t.

— Deci...

— Ei spun că înainte nu erau maree ca acestea, dar a venit un monstru marin, enorm, lung de mai multe mile, care s-a înțepenit pe fundul mării, rămânând acolo. De fiecare dată când acesta se întoarce, marea creşte.

— Taci, mincinosule, strigă Colin, în timp ce din toate părțile se auzeau râsete. În zilele noastre, nimeni nu mai crede asemenea lucruri.

— Şi de ce, mă rog?... protestă matelotul, jignit. Malouinii mi-au spus că, uneori, lângă cele cinci insule, se pot vedea ochii monstrului sclipind sub ape. Se pare că are botul jumătate în golful Chignecto, jumătate în golful Verte, chiar la intrarea în Petit Condiac. Asta ar explica tot zbuciumulul de acolo, când încearcă să închidă gura.

— Taci! Taci, omule, insistă Villedavray cu indulgență, dacă te-aude domnul de Peyrac, care este un savant, o s-o pățeşti!...

Marinarii, însă, erau impresionați de explicația bretonului.

— Şi de ce n-ar fi adevărat, chiar dacă nu este atât de ştiințific, aşa cum spuneți, domnule marchiz? întrebă un alt breton, sărind în apărarea compatriotului său. La urma urmei, la noi în Bretania, când pământul s-a mişcat pe la Pont-Brieuc, vrăjitorul Merlin a pus să se sape şi s-au găsit doi dragoni uriaşi, unul alb şi altul roşu... Ținutul acesta seamănă cu al nostru. Iar malouinii care vin dintotdeauna în Golful Francez, ştiu, fără îndoială, multe lucruri despre acest loc. Nu-i normal, până la urmă, ca marea să înceapă să crească brusc aşa, apoi să se retragă, ca şi cum ceva ar împinge-o din interior, şi, după aceea, ar aduce-o imediat îndărăt? Noi, oamenii mării, care ne-am născut pe țărmuri, suntem obişnuiți cu asta, nu ne mai mirăm, însă trebuie să existe un motiv

Villdavray trebui să mărturisească că nici el nu-şi putea explica.

— N-o fi oare din cauza bancurilor de peşti ce se deplasează şi se adună la un loc atunci când se împerechează? se întrebă fratele Marc. Pentru Golful Francez, asta ar explica diferența față de altele, căci sunt atât de mulți, şi, în plus, mai sunt şi lupii de mare şi balenele...

Colin clătină din cap, neîncrezător, iar marchizul se strâmbă.

— Nu prea-mi vine să cred... Ah! Dar iată că se intoarce contele... Cine ştie, poate el ne va da o explicație.

Afacerea prizonierilor englezi părea să se fi rezolvat destul de rapid sau, cel puțin, bazele rezolvării fuseseră puse, spre marea satisfacție a indienilor lezați. Nu se aflau în discuție copii albi, ceea

ce simplifica problema, iar Ouaouenouroue-Jérôme nu mai insistase să-l ia cu el pe reverendul Patridge, irascibilui său prizonier, mulţumindu-se, la propunerea lui Peyrac, cu un set de de cuverturi de Limbourg albastre şi stacojii care, împăturite şi puse una peste cealaltă, formau un teanc de înălţimea prizonierului, ceea ce reprezenta o afacere destul de bună.

Toate aceste târguieli îl enervaseră pe pastor, care putea fi auzit tunând şi fulgerând, blestemând indienii cu versete biblice, în timp ce aceştia pufneau în râs.

Tenouienant-Michel regreta că n-o poate duce pe Miss Pidgeon la misiunea Saint-François, în Quebec. Aceasta era destul de bătrână, dar bună, activă şi curajoasă. Francezii ar fi cumpărat-o de îndată ca s-o boteze. Însă el o lăsă bucuros coreligionarilor săi pentru un pumn de scoici din mările Sudului.

— Conte, lămuriţi-ne, zise Villedavray foarte agitat. Bănuiesc că, poate, ne puteţi răspunde la întrebarea, sau, mai degrabă, la întrebările pe care ni le punem. În ordine, *primo,* ce fenomen crează mişcarea mareelor în general? *Secundo,* de ce tocmai în Golful Francez sunt aceste maree uriaşe care transformă în câteva ore peisajul, făcându-l de nerecunoscut? Dacă ajungi la tărm la liziera unei păduri, după şase ore, în acelaşi loc, te găseşti la poalele unei faleze.

Joffrey de Peyrac privi adunarea cu un aer prietenos şi zâmbi. În ziua aceea purta o simplă vestă de catifea verde închis care-i plăcea Angelicăi, căci fusese îmbrăcat cu ea când îl regăsise la La Rochelle. O purta mai ales când era destins, când nu era constrâns să rezolve o situaţie dificilă şi să se impună. Astăzi, Angelica îl simţea liniştit şi gustând din plin interesul acestei adunări cu oameni atât de diferiţi, dar care-i erau fie devotaţi, fie favorabili, recunoscând implicit necesitatea prezenţei sale printre ei. Era altă atmosferă, şi Angelica, privindu-l, se simţea şi ea liniştită.

I se păru că la tâmplele soţului său umbra argintie se accentuase, şi inima i se strânse de tandreţe. Între ei se născuse ceva de neşters în aceste zile zbuciumate. Erau încă răniţi. Dar ce contează, mai târziu vor gusta mai bine dulceaţa regăsirii depline. Acum, erau obligaţi să fie tari, purtând responsabilităţi prea mari pentru a-şi putea permite pauza de care ar fi avut nevoie. Trebuia doar să mai reziste puţin timp şi se vor întoarce la Wapassou, “acasă”, îşi spuse ea, pentru a-şi face curaj. Numai să renunţe la ideea de-a merge în Quebec, care i se părea primejdioasă.

— Vă voi răspunde bucuros la prima întrebare, zise Peyrac, dar m-ar interesa ca unul dintre voi s-o facă în locul meu. Îi voi face un dar celui care va descoperi adevărul prin raţiune şi observaţiile sale. Haideţi, domnilor, sunteţi oameni ai mării şi aţi cules destule informaţii în cursul călătoriilor. Amintiţi-vă. Nu veţi întârzia, sunt sigur, să vă apropiaţi foarte mult de răspunsul ştiinţific şi matematic demonstrat privind mişcarea mareelor pe globul nostru terestru.

Şi unii şi ceilalţi începură să se privească, să şuşotească, să încrunte sprâncenele, să se cufunde în meditaţii profunde.

— Îi văd pe Yann ridicând ochii spre cer, zise contele. Ai ghicit, dragă băiete.

— Oare n-ar trebui să căutăm secretul mareelor în stele? întrebă Yann.

— Sigur că da. Cel puţin în astre, afirmă o voce. Fiindcă mareele se datorează atracţiei Lunii...

15

Era o voce de femeie. Toate privirile se îndreptară în direcţia din care se auzise.

Ducesa de Maudribourg, care se afla lângă Angelica înfruntă cu curaj privirile în care se citea mirare, dar şi ironie şi dezaprobare. Ea îşi înălţă graţios capul şi zâmbi provocator bărbaţilor care o fixau.

Stupefacţia şi chiar·indignarea cuprinse o clipă întreaga adunare. Se aştepta verdictul.

Peyrac făcu câţiva paşi în direcţia ducesei.

— Aţi câştigat, doamnă, spuse el, salutând-o. Şi aflaţi că Gouldsboro este onorat să aibe ca oaspete, dacă mă pot exprima astfel, pe una dintre elevele marelui astronom Gassendi, francezul care a măsurat, primul în lume, în Guyana franceză, lungimea meridianului terestru.

— Luna? Ce legătură are Luna cu asta? exclamă guvernatorul Acadiei, cu aerul unui Pierrot uluit, şi adăugă:

— Mai întâi că mareele sunt atât ziua cât şi noaptea.

— Mă uimiţi, dragul meu, îi spuse Peyrac. Gândiţi-vă că, pentru pământul nostru, o planetă ca toate celelalte, luna este mereu prezentă, atât ziua cât şi noaptea, ca şi soarele, de altfel.

— Dar atracţia, ce înseamnă atracţia? întrebă caporalul Vanneau.

— Aţi văzut vreodată un magnet care atrage acele? zise doamna de Maudribourg. La anumite ore, luna face acelaşi lucru cu noi.

Imaginea era simplă şi fiecare o înţelese, şi iar se aşternu liniştea, dar deja mai puţin neîncrezătoare.

Mulţi priveau în sus, iar Villedavray descoperi cornul pal al lunii pe sideful cerului care începea încet să devină auriu odată cu apropierea serii.

— Ah, uite ce ne faci, şmechero! strigă el. Este adevărat, Bergerac, savantul care făcea versuri şi străpungea cu sabia pe toţi cei care îşi băteau joc de lungul său nas, a spus şi el ceva în genul ăsta în secolul trecut, dar credeam că era nebun ca toţi gasconii, zise el jovial luându-i de braţ pe Saint-Castine şi pe Peyrac. Şi acum, aş vrea să ştiu de ce la anumite ore, care de altfel variază, poznaşa asta încearcă să ne aspire şi la altele ne lasă în pace.

Joffrey de Peyrac făcu un gest spre Ambroisine de Maudribourg.

— Aveţi onoarea, doamnă.

— Puteţi să explicaţi la fel de bine ca şi mine, conte, zise ea cu o urmă de cochetărie. Este oare un examen?

Peyrac clătină din cap. Privirea sa sumbră şi atentă întârzia pe faţa Ambroisinei.

În acel moment, Angelica simţi o suferinţă inexplicabilă şi aproape fizică, ca şi cum inima i se strângea brusc, zdrobită de un pumn brutal.

Era o durere profundă care o speria. Venea dintr-o sursă invizibilă, şi Angelica realiză într-o clipă de unde îi venise această lovitură. Privirea pe care el o avusese în acel moment *nu-i era destinată decât ei*, Angelicăi, dragostea lui, soţia lui.

Ori, iată că el o îndrepta spre faţa acestei femei care, în lumina perlată a zilei pe cale de a se întuneca, căpăta o transparenţă de alabastru, o faţă pe care străluceau de focul viu al inteligenţei imenşii ochi întunecaţi. El surâdea, dar nimeni n-ar fi putut ghici natura exactă a gândului său.

— Un examen, nu, doamnă! protestă el. Dar prea adesea sunt eu cel de la catedră. Mi-ar plăcea să fiu pentru câteva clipe elevul vostru.

Ea izbucni în râs, ca un copil, cu un gest de protest care făcu să-i fluture bogatul păr negru pe umeri.

— Prostii! Sunt sigură că nu vă pot învăţa nimic.

— Eu sunt sigur de contrariu.

Dar... flirtează! gândi Angelica, înspăimântată. Un soi de panică o ţintuia pe loc, în timp ce în faţa ei se schimbau cuvinte şi percepea ca într-un coşmar vocea surdă a soţului său şi râsul Ambroisinei.

— Conte, vreţi să mă prindeţi în capcană!... Un savant cu faima voastră! Pretindeţi că nu ştiţi într-adevăr motivul pentru care mareea nu se produce exact când luna este la zenit, ci cu un decalaj orar?...

— Din nefericire este adevărat. N-am putut încă să determin cauza matematică a acestui fenomen.

— Vă bateţi joc de mine.

— Nu! Dumneavoastră aveţi mai de grabă dreptul să râdeţi de mine... Dar umilinţa este uşoară... E scuzabil să fii ignorant când ai privilegiul ca o atât de frumoasă femeie să te poată învăţa... Deci, să ascultăm un maestru în ştiinţe...

— Aşteptaţi! Aşteptaţi! strigă Villedavray, vreau să înţeleg şi eu! Să începem cu începutul. Prin ce atracţia lunii, dacă se admite că există, provoacă mareele?... Ascultă bine, Alexandre!

— Ştiu toate astea, făcu tânărul, ţâfnos.

Ambroisine se întoarse brusc spre adolescent cu o expresie interogativă şi imperativă. Acesta avu înţelepciunea să bată în retragere.

— Vreau să zic că părintele de Maubeuge, în Quebec, mi-a vorbit deja de asta, dar nu l-am luat în seamă.

— Părintele de Maubeuge?

Ambroisine păru brusc foarte interesată.

— A fost în China, nu-i aşa? Şi a contribuit la crearea Observatorului de la Pechin? Cât aş vrea să discut cu el!

— Şi cu luna, cum rămâne? zise nerăbdător Villedavray.

— Imediat, marchize. Puneţi-mi întrebări dacă doriţi, răspunse ea, adresându-se de această dată guvernatorului Acadiei.

— Ei bine! începu el pe un ton doct, cum spuneaţi, dacă Luna îşi exercită influenţa asupra întregului glob într-o proporţie cvasi egală, cum se face că în anumite locuri mareea este foarte slabă şi enormă în altele?

— Obiecţie abilă. S-a discutat îndelung despre asta, într-adevăr. În zilele noastre, s-a stabilit că această diferenţă de proporţie a fenomenului este datorată densităţii apei care nu este aceeaşi în toate mările. Astfel, Mediterana este o mare închisă şi, din această cauză, foarte sărată, aşa că atracţia lunii nu poate constitui o curbură suficientă pentru a echilibra vâscozitatea suprafeţei, din contră...

— Ce vreţi să spuneţi prin vâscozitatea suprafeţei? întrebă cineva.

— Grosimea a ceea ce constituie "pielea" mării.

— "Pielea" mării! pufni Villedavray.

— Ei bine, da, dragul meu!

Angelica începea să-şi revină. De când intrase marchizul în scenă şi dialogul nu se mai desfăşura numai între contele de Peyrac şi ducesă, ea începuse să se simtă mai bine şi să scape de ameţeala ce o cuprinsese brusc.

După căldura bruscă pe care o simţi la tâmple, înţelese că timp de câteva secunde fusese palidă ca un mort. Cuvintele continuau să-i bâzâie în urechi, dar se feri să le asculte şi să le priceapă sensul, întrebându-se în sinea ei:

"Ce s-a întâmplat? Ce-a fost asta? Nimic! Dar ce m-a apucat aşa deodată?... Nu s-a întâmplat nimic... Totul este foarte normal, foarte firesc..."

Ea asculta vocea Ambroisinei de Maudribourg explicând cu multă claritate că dacă s-ar trage un glonţ de puşcă pe suprafaţa mării, acesta ar ricoşa, ceea ce dovedeşte că marea opune rezistenţă la pătrunderea în "pielea" sa. În mările închise, ca Mediterana, această "piele" pare că se contractă în mod obligatoriu, deci devine mai groasă, ceea ce opune rezistenţă la atracţia astrului nopţii. Din contra, cu cât suprafaţa este mai mare cu atât se subţiază, ca aici, în Golful Francez sau în fundătura bretonă de la Mont-Saint-Michel, unde ajung extremităţile unui imens ocean, şi unde marea se supune mai uşor atracţiei Lunii.

— în plus, în aceste două locuri, geografii au putut determina prezenţa acelei platforme glaciare, despre care se vorbea adineauri, aceasta fiind o cauză suplimentară, datorită adâncimii reduse a mării, a subţierii extreme a acestei suprafeţe rezistente a apei. De aceea, prin părţile noastre, Luna se poate juca cu marea ca şi cu un voal uşor, supus capriciilor sale. Conte, explicaţia mea nu se îndepărtează oare prea mult de rigoarea ştiinţifică?

— Este justă şi accesibilă tuturor, conveni Peyrac.

Şi în semn de aprobare, clătină din cap de mai multe ori.

Ea îi aruncă o privire înflăcărată. Buzele-i erau întredeschise şi lăsau să se întrevadă marginea dinţilor perfecţi şi strălucitori.

— Toate astea par logice, conveni guvernatorul, dar s-a putut stabili în ce moment dulcea Phebe îşi exercită influenţa asupra noastră altfel decât în vise?

— Ea exercită cea mai mare influență când se găsește între Pământ și Soare...

— Dar cele două maree? interveni cu vioiciune caporalul.

Ducesa explică, cu acea voce bine timbrată și puternică pe care și-o lua când vorbea de știință, că Luna nu se găsea peste tot în același raport cu soarele. Când se găsea în cvadratură, adică în unghi drept cu soarele, cele două influențe se opuneau, iar atracția era mai slabă, urcarea apelor fiind mai mică. Aceasta era apa-moartă sau mareea mică, de o amplitudine pe jumătate ce nu trebuia confundată, cum fac adesea persoanele neobișnuite cu termenii marinărești, cu refluxul.

— Ce se întâmplă cu refluxul?

— Luna se îndepărtează, atracția încetează, apele ridicate cad, pur și simplu.

— Ce amețeală! comentă Villedavray. Te-ai crede într-un leagăn!

El pândea cu coada ochiului reacțiile lui Peyrac, dar acesta nu părea să pună de fel la îndoială afirmațiile frumoasei femei. Din contra. O anumită satisfacție se ghicea în spatele trăsăturilor sale, voluntar impasibile.

— Astfel, legile lui Keppler se văd confirmate? întrebă el.

— Desigur. De altfel am și corespondat cu el.

Contele ridică ușor o sprânceană.

— Cu Keppler? făcu el, cu o nuanță de îndoială în glas.

— De ce nu?

Ea îl privi din nou cu îndrăzneală.

— Oare o femeie, după părerea dumneavoastră, nu poate înțelege legile pe care le-a descoperit el din observarea fazelor planetei Marte? Adică faptul că orbitele planetare sunt niște elipse, soarele ocupând unul dintre cele două centre, și, deasemenea, că ariile baleiate de razele vectori mergând din centrul soarelui spre centrul planetei sunt proporționale cu timpul parcurgerii lor, și deasemenea legile care afirmă că pătratele timpului revoluțiilor planetare sunt proporționale cu cubul marilor axe de prelungire ale orbitelor.

— Legi din care Newton, savantul englez, a dedus legile atracției universale, deci și ale atracției lunare, încheie Peyrac, care o ascultase pe ducesă cu o atenție extremă.

Angelica simți în ecoul vocii sale un fel de mesaj secret. De această dată nu mai era nici o îndoială. Fusese profund impresionat de vorbele pe care le schimbase cu ducesa de Maudribourg și care rămâneau de neînțeles pentru toți ceilalți.

Spre marea ei uşurare, marchizul de Villedavray, căruia nu-i plăcea să joace un rol secundar, rupse din nou tăcerea, spunând:

— Să revenim la Lună! Ea este mai aproape de noi decât blestematele voastre de centre imateriale. Încă o întrebare, ducesă, în legătură cu mareele, ca să înţeleg şi eu. Dacă admitem că suprafaţa pământului se umflă în emisfera care se află de partea lunii în momentul atracţiei, cum se face că acelaşi fenomen se produce şi la antipozi, de cealaltă parte a pământului?

Ea îi zâmbi, compătimitor.

— Dar ce esta pământul, domnule, zise ea cu blândeţe, în imensul sistem de planete care ne înconjoară: un simplu punct infim. Influenţa Lunii, ca şi cea a soarelui, de altfel, nu se mulţumeşte să ne atingă într-un singur punct, adică acolo unde vă aflaţi. Ea ne învăluie literalmente, ne traversează dintr-o parte în alta, şi când te gândeşti, nimic nu poate fi mai minunat decât această comuniune cu sistemele vizibile sau invizibile care ne înconjoară la infinit. Nu putem face altceva decât să recunoaştem în ea măreţia Creatorului, Dumnezeu, Tatăl nostru care este în ceruri, încheie ea cu fervoare, ridicând ochii spre cer.

O stea clipea în aurul fluid al serii. În acel moment, un stol de păsări trecu în zbor, bătând greoi din aripi, pe deasupra adunării.

Angelica realiză atunci că se petrecea un fenomen neobişnuit pe care nimeni, în afară de ea, nu-l sesiza. Nici ea nu-l percepu decât fugitiv, ca şi cum s-ar fi petrecut în altă parte şi nu o privea. Dar viziunea i se întipări pe retină într-un mod fulgerător. *Toţi bărbaţii prezenţi o priveau pe Ambroisine de Maudribourg.*

Ducesa era de o frumuseţe surprinzătoare, cu faţa ei tânără şi albă, extatică şi luminată de o pasiune sfântă. Angelica n-ar fi putut spune câte secunde se scurseseră, dar poate că nu fusese decât o clipă. Şi poate chiar, nu fusese de fapt nici un moment de linişte.

"Binefăcătoarea" se întoarse către contele de Peyrac:

— Sunteţi mulţumit, magistre? Pot lăsa toga?

— Desigur, doamnă. Aţi răspuns sclipitor la aceste întrebări arzătoare. Vă mulţumim cu toţii.

Ea îl privi fix, apoi, zâmbind, zise:

— Dar cadoul meu? N-aţi spus că veţi oferi un cadou celui ce va putea explica motivul mareelor şi al amplitudinii lor în Golful Francez?

— Just, făcu el, dar...

— Nu bănuiaţi că o femeie va fi aceea care va da răspunsul? exclamă ea, izbucnind în râs.

— Sigur, conveni el surâzând, mă gândeam la câteva păpuşi de tutun de pipă pentru aceşti domni şi ...

— N-aţi prevăzut nimic pentru mine ... o femeie.

Ea mai râdea încă, dar cu un râs mai dulce, mai încet şi parcă indulgent.

— Nu contează! Nu sunt dificilă. Am pierdut tot în acest naufragiu... Orice mi-ar face plăcere. Doar am dreptul la recompensă... Nu-i aşa?...

El întoarse privirea, ca şi cum s-ar fi temut să înfrunte privirea îndrăzneaţă şi în acelaşi timp candidă a Ambroisinei de Maudribourg. Păru pe punctul de a-şi scoate de pe deget un inel pentru a-l oferi ducesei, apoi, răzgândindu-se, căută în punga de piele pe care o avea la brâu şi scoase o pepită de aur brut de mărimea unei nuci.

— Ce-i asta? exclamă ducesa.

— Una dintre cele mai frumoase pepite găsite în mina noastră de la Wapassou.

— Ce lucru extraordinar! N-am mai văzut niciodată aşa ceva.

Şi întinse mâna. Dar el îi opri gestul.

— Nu mi-aţi răspuns la întrebarea despre întârzierea orară a fenomenului de atracţie în raport cu momentul în care luna este la zenit.

— Oh! altă dată, vă rog! protestă ea cu o cochetărie de fetiţă.

El îi dădu pepita cu un zâmbet şi ea o apucă cu vârful degetelor, făcând-o să sclipească în lumina apusului.

Şi din nou teama o cuprinse pe Angelica, o nelinişte care nu se putea exprima nici prin strigăte, nici prin gesturi sau prin vreo reacţie din partea ei, prudenţa cerându-i să rămână nemişcată şi impasibilă, altfel prăpastia întrevăzută s-ar fi deschis şi mai largă, şi mai înspăimântătoare, sub picioarele ei.

16

Brusc, liniştea fu întreruptă de strigăte, un zgomot de cădere, apoi se auziră râsete. Jderul Wolverines coborând panta ca o ghiulea neagră, îşi croia drum prin mulţime, doborându-i pe toţi ce-i stăteau în cale, înainte de a se opri în faţa Angelicăi, cu superba-i coadă stufoasă ridicată şi feţişoara-i de rozător la nivelul solului, în timp ce-şi aţintea spre ea imenşii ochi în care se reflectau lucirile roşii ale cerului.

Ducesa de Maudribourg se retrase cu un pas, scoţând un mic strigăt. Tremura toată.

— Ce-i cu monstrul ăsta? strigă ea, înspăimântată. Doamnă Angelica, vă rog, salvaţi-mă!

— Nu-i decât un jder. Nu e periculos, căci e îmblânzit.

Angelica îngenunchie pentru a mângâia animalul. Era fericită brusc de apariţia lui Wolverines, care-i aducea un fel de mângâiere.

— Îl caută pe Cantor. Parcă-i nebun de când a plecat.

— Fiul dumneavoastră ar fi făcut mai bine să-l ia cu el, strigă doamna Manigault, care se trezise trântită la pământ, din fericire fără mari pagube.

— L-a căutat, explică Martial Brene. L-am căutat amândoi când a plecat. Însă Wolverines hoinărea prin pădure cu ursul. Cantor a trebuit să plece şi nu l-a găsit.

— E foarte prieten cu ursul, remarcă micuţa englezoaică Rose-Ann.

— Ah! Iată şi ursul, zise cineva.

Elie Kempton intră în cerc urmat de enormul său tovarăş.

— Vi-l aduc pe Mr. Willoagby, declară el solemn domnului de Peyrac. L-am pus la curent cu ceea ce aşteptaţi de la el şi nu are nimic împotrivă să vă însoţească în expediţie, deşi se simte mai bine la Gouldsboro şi nu prea-i place să navigheze. Dar este o chestiune de prestigiu pentru Anglia şi el înţelege asta.

— Îi mulţumesc acestui loial supus al regelui Angliei, zise Peyrac, adresându-i ursului câteva cuvinte în engleză.

Acesta chiar o ducea bine la Gouldsboro, unde se îndopa cu afine, alune şi miere. Părea de două ori mai mare decât atunci când debarcase. El începu să adulmece în toate direcţiile, ca şi cum căuta printre persoanele prezente o figură cunoscută, apoi ridicându-se pe labele din spate, se îndreptă legănându-se şi mormăind spre Angelica. O depăşea cu un cap şi era destul de impresionant.

Ducesa scoase un nou ţipăt înăbuşit, şi fu cât pe ce să leşine. Cei din apropiere se retraseră în grabă. Joffrey de Peyrac şi Colin Paturel se repeziră, instinctiv spre animal. Dar cu câteva cuvinte în engleză, Angelica făcu ursul să se aşeze din nou în patru labe, şi-l mângâie la rândul ei vorbindu-i prieteneşte.

— Frumoasa şi Bestia, zise marchizul de Villedavray, încântat. Ce spectacol extraordinar!...

17

— Da, comentă el puţin mai târziu, ce spectacol ieşit din comun! Părul blond şi graţia, alături de monstrul ăsta păros! Chiar că nu vă temeţi de nimic! Meritaţi faima pe care o aveţi în Quebec... Nu, nu strângeţi încă, buna mea doamnă, se grăbi el să spună doamnei Carrere care începuse să adune tăvile de pe mese, mai este puţin din crabul acesta delicios în farfurie, vă rog să mi-o daţi! Hmm! E absolut divin... Şi ce spuneam? Da, dragă Angelica, meritaţi portretul pe care vi-l fac entuziaştii voştri partizani din Quebec. Când mă gândesc că seriosul Arreboust a făcut scandal, luându-vă apărarea la întoarcerea din călătoria sa pe Kennebec... Înainte nu ne înţelegeam, mă considera prea libertin. Dar curajul său în ceea ce vă priveşte mi-a plăcut şi asta ne-a apropiat. Este, fără îndoială, îndrăgostit de dumneavoastră. La Montreal, soţia îi face deja rugăciuni pentru mântuirea sufletului. Dar nici nu se mai culcă cu el, aşa că nu are decât ceea ce merită!

Angelica nu-l mai asculta. Oamenii începeau să se împrăştie. Străchinile, bolurile şi halbele erau strânse. Umbra tufelor de liliac invada plaja, iar vântul se potolise.

Angelica îşi căută din ochi soţul, dar nu-l descoperi.

— În Quebec, în timpul foametei, când se spunea că sunteţi cu toţii morţi în fundul pădurii, cavalerul de Malta, Loménie-Chambord a comandat o slujbă pentru dumneavoastră. A părut ceva excesiv, dar eu m-am dus. Mi-a plăcut întotdeauna să fac ceva pentru femeile drăguţe, chiar să mă şi rog pentru ele. A fost şi o revoltă din această cauză. Janine Gonfarel asmuţea femeile împotriva dumneavoastră, pentru a le face pe plac iezuiţilor, ca s-o lase în pace cu bordelul ei din Basse-Ville. Sunt tot felul de oameni interesanţi în Quebec, o să vedeţi. Eu ador acest oraş. Tot timpul se petrec evenimente ieşite din comun. Eram deja acolo, în 1662, când a trecut o cometă, semn de război şi bărci în flăcări ducându-i pe toţi cei ce muriseră ca nişte martiri la irochezi... Se spune că l-aţi omorât pe Pont-Briand!

— Eu? N-am omorât pe nimeni...

— În sfârşit, a murit din cauza dumneavoastră. A fost bun prieten cu mine, dar iubea prea mult sexul frumos. Se credea irezistibil. A fost o pradă uşoară pentru acel iezuit abil.

— De cine vorbiţi? întrebă Angelica cu voce slabă.

Brusc îl zărise pe Joffrey. Acesta era în picioare lângă poarta hanului fortului şi vorbea cu ducesa de Maudribourg care stătea pe una din băncile de lemn ce încadrau poarta.

— De Sebastien d'Orgeval, drace, exclamă Villedavray. Un mare om! Eu îl plac mult. La început ne cam ciocneam, dar nu mi-e frică de iezuiţi. Au şi ei farmecul lor. Da, caleaşca mea l-a lovit pe strada mare. După asta, a pretins să-mi interzică folosirea ei pretinzând că străzile din Quebec nu sunt făcute pentru caleşti. Are şi el dreptate... Dar am adus această caleaşcă cu mari cheltuieli din Europa şi trebuie s-o folosesc...

Ambroisine de Maudribourg, cu mâinile împreunate pe genunchi, înălţa spre contele de Peyrac faţa ei albă. Silueta contelui se detaşa în lumina amurgului, înaltă, impozantă, pe fondul înflăcărat al Golfului.

— Luaţi asta, prietene, zise Villedavray, întinzând farfuria goală unuia din tinerii Carrere care trecea pe acolo. Mai aveţi prăjiturele din acelea delicioase cu nuci, cred?

— Nu, monseniore, copiii au mâncat tot.

— Păcat!

Stergându-şi gura cu batista din dantelă, se întinse cu satisfacţie.

— Angelica, viaţa este frumoasă! Nu-i aşa?... Nu răspundeţi? De ce? Vremea este delicioasă şi oare n-am petrecut un moment excepţional ascultând-o pe frumoasa ducesă dându-ne lecţii?...Ah! bine am făcut să plec câtva timp din Quebec. După iarnă, toţi sunt nervoşi acolo. Chiar şi servitoarea mea căuta ceartă. Voia să meargă să-şi viziteze familia în insula Orléans, doar să se mişte puţin, ca toţi canadienii la sfârşitul iernii." Bine, i-am spus, du-te, nu sunt un nou născut să nu mă pot lipsi de tine!" Dar numai ea ştie să-mi prepare şocolata de dimineaţă. Îmi place foarte aromată, ca spaniolilor. Pe micul Maudreuil îl apucase şi pe el dorul de ducă. Voia să plece să strângă blănuri în Ţara de Sus, ca toţi înfierbântaţii ăştia de tineri. " Bine, i-am spus, pleacă, Eliacin!" Dar şi el se va întoarce. Îi era frică să nu-l însurăm cu forţa, noile decrete sunt severe. Eu aş fi intervenit, totuşi. Dar nu are încredere în mine. A fost crescut de irochezi, ştiaţi? Cât despre Alexandre, el nu vrea altceva decât fapte de vitejie nautice.

Noaptea se lăsase peste tărm. Totuşi nimeni nu aprinsese felinarele şi lămpile. Temperatura era aşa de plăcută încât oamenii

nu se grăbeau să se despartă şi să se întoarcă acasă. Ei întârziau, tăifăsuind leneş în grupuri.

— Da! Viaţa este frumoasă, repetă marchizul de Villedavray. Îmi place atmosfera din Golful Francez. Simţiţi curenţii care trec prin aer? De asta toată lumea de pe aici este la un pas de nebunie. În afară de soţul dumneavoastră, care-şi urmăreşte metodic scopurile şi se mulţumeşte să înfăptuiască fără nebunie lucruri nebune.

— Ce lucruri nebune? întrebă Angelica, întorcându-se nervoasă spre el.

— Ei bine, de exemplu crearea acestei aşezări. Catolici şi calvini la un loc... Nu poate fi viabil! Când copiii vor creşte, se vor iubi şi vor vrea să se căsătorească... Dar pastorii şi preoţii vor refuza să-i unească, taţii vor blestema, mamele vor plânge...

— Ah! Mai tăceţi odată, mă demoralizaţi, strigă Angelica enervată.

— Ce-am zis? N-am vrut să vă supăr! Din contra, oare nu vă spuneam cât de mult îmi plac aceste locuri pe care le însufleţiţi cu prezenţa voastră? Câtă originalitate, ce varietate de tipuri umane venite din toate colţurile lumii!

Pe deasupra lor trecu un stol de păsări scoţând ţipete ascuţite.

— Ce animaţie! Câtă agitaţie!

— Da, este ca la bâlci, zise ea.

— Nu, este vară, replică el. Vara este scurtă. În aceste ţinuturi din nord trebuie să trăieşti repede, intens, febril, să termini totul în câteva luni. Şi după aceea... Veniţi deci în Quebec la toamnă... Este atât de frumos. Navele pleacă, înălţimile Laurentide sunt trandafirii, fluviul Saint-Laurent este ca un mare lac la poalele Stâncii, şi se lasă uşor cuprins de îngheţ. Veniţi, deci.

— Dar aţi spus singur că nu se mai poate pleca după aceea.

— Ei bine, veţi petrece iarna acolo! Vă pun casa la dispoziţie, dumneavoastră şi domnului de Peyrac. Este una din cele mai confortabile din oraş... Vă veţi simţi foarte bine. Nu, nu mă veţi deranja, am un mic apartament în Basse-Ville şi...

— Iertaţi-mă! îi aruncă Angelica părăsindu-l brusc.

Ea văzuse silueta Ambroisinei de Maudribourg, desprinzându-se din umbra hanului şi urcând spre sat.

Cu o mişcare impulsivă îi merse în întâmpinare. Ducesa mergea repede, aproape alergând. Fură gata să se ciocnească şi, recunoscând-o pe Angelica în semi întunericul crepusculului, Ambroisine avu o expresie speriată.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă Angelica. Păreţi tulburată.

— La fel şi dumneavoastră.

Se lăsă un moment de linişte. Ochii ducesei erau ca două găuri de umbră pe faţa marmoreeană. Pupilele ei fixau figura Angelicăi cu o intensitate dureroasă.

— Cât sunteţi de frumoasă! murmură ea aproape maşinal.

— Vorbeaţi cu soţul meu. Ce a putut să vă spună de sunteţi atât de emoţionată?

— Mai nimic... Vorbeam...(şi aproape bâlbâindu-se) vorbeam... despre matematică...

— Discutaţi deci despre matematică cu doamna de Maudribourg? îl întrebă Angelica pe Peyrac. Este desigur foarte învăţată!

— Cum prea mult pentru o femeie drăguţă. Dar nu, în această seară am învăţat destule din expunerea magistrală pe care a făcut-o despre maree şi care a fost foarte interesantă, recunosc. M-am mulţumit doar să-i prezint posibilităţile pentru ca unele dintre protejatele ei să se stabilească aici.

— Şi ce a spus?

— Că se va gândi la asta.

18

Trecură două zile, cu alaiul lor de incidente, sarcini de îndeplinit, probleme de rezolvat, oaspeţi mai mult sau mai puţin bine veniţi, dar care păreau să se îndrepte spre Gouldsboro ca spre singurul loc unde erau siguri că vor găsi pământ ferm sub picioare, având refugiul şi siguranţa garantate în această perioadă încordată din Golful Francez.

Angelica încercase să " facă pace" cu ea însăşi, să înţeleagă ce i se întâmplase pe plajă, când îl văzuse pe Joffrey privind-o pe Ambroisine. Dar toate păreau acum fără importanţă. Cum să creadă aşa ceva când Joffrey era lângă ea, atât ziua cât şi noaptea, şi-i arăta mai mult ca niciodată atâta fervoare?

Totul era clar în privinţa dragostei lor şi dacă vreunul dintre ei ascundea poate vreo grijă secretă, aceasta mărea intensitatea sentimentelor care-i făceau să se îmbrăţişeze, găsind unul în celălalt forţa necesară, fiecare în singurătatea lui ştiind că nu avea un alt refugiu mai bun decât în această dragoste reciprocă.

— Sunt atât de fericit! îi spunea el încetişor. Prezenţa ta mă copleşeşte.

Nu mai vorbea de plecare, dar ea ştia că dintr-o clipă într-alta ar putea fi obligat să ia hotărârea să ridice ancora. Acest lucru făcea şi mai exaltante orele rămase. Ea binecuvânta noaptea, refugiul amanţilor. Noaptea! Atunci se ţese toată fericirea sau nefericirea oamenilor.

În ziua ce a urmat conferinţei de pe plajă, un mic vas de pescari malouini acostă în port, debarcând cu această ocazie un cleric distins, care-şi ridica plictisit sutana pentru a evita bălţile de pe ţărm.

— Asta-i sulpicianul* meu! exclamă Villedavray, văzându-l de departe. Deci şi dumneata, dragul meu, i-ai părăsit pe amărâţii de nobili acadieni şi pe plicticosul de Carlton! Bine ai făcut! Cel puţin aici ne distrăm şi mâncăm bine. Doamna asta, Carrere, este o artistă. Aş angaja-o bucuros ca bucătăreasă dacă n-ar fi hughenotă, dar vă daţi seama!... aici, în Quebec, cu excentricităţile mele... Dacă le-aş mai aduce şi o bucătăreasă hughenotă... Vasul meu mai este acolo, n-a fost jefuit? Ah! Nu-mi spuneţi că au pus englezii mâna pe el!

Domnul Dagenet, sulpicianul, nu confirmă. Într-adevăr, englezii erau încă masaţi la intrarea în estuar, aşteptând ca vânatul, plictisit, să încerce să iasă din vizuină. Sulpicianul se săturase şi o luase prin pădure, apoi pe calea mării pentru a se alătura guvernatorului, al cărui confesor privat era.

— Aţi fi făcut totuşi mai bine să rămâneţi să-mi păziţi bagajele, îi reproşă Villedavray. Dar, în fond, vă înţeleg. E mult mai bine la Gouldsboro decât la Jemseg, unde se mănâncă doar porumb fiert şi vânat. Nu vă speriaţi. Aici este plin de hughenoţi şi de englezi, dar e foarte plăcut. O să vedeţi. Şi femeile sunt admirabile...

Apoi se prezentă părintele Tournel, confesorul de la Port-Royal, pe vasul de 140 tone pe care Compania Asociaţilor Acadiei îl punea la dispoziţia proprietarului de la Port-Royal. El venea după veşti, trimis de castelană, care era îngrijorată că soţul ei întârzia. Hubert d'Arpentigny, tânărul senior acadian de la capul Sable, îl însoţea pe mesagerul doamnei de La Roche-Posay.

Peyrac îi spuse:

— Veniţi să mă ajutaţi să-i sperii pe englezi în estuarul râului Saint-Jean.

— Şi ce-aş câştiga din asta?

* membru al Companiei preoţilor de la Saint-Sulpice, societate religioasă fondată în 1641 n.t.

— Indulgenţa intendentului Carlton, care este pe cale să cadă în mâinile lor.

Hubert d'Arpentigny se duse să se sfătuiască cu intendentul său, Pol Renart şi cu indienii micmac. De altfel, venise până aici atras de pregătirile de luptă care nu se puteau concentra decât la Gouldsboro, singurul loc ce oferea posibilitatea de a porni campania pe calea mării. Un război, în favoarea cui şi în ce scop? Nu era prea uşor de răspuns în aceste locuri. Exista totuşi speranţa de a captura nişte vase sau de a prăda vreun fort, fapt ce ar ajuta la supravieţuirea, pentru o vreme, a bietelor seniorii pierdute pe ţărmurile Acadiei franceze.

Viaţa se desfăşura, în aceste ore de grabă şi activitate, cu o intensitate febrilă şi fremătătoare, în acord cu voioşia şi forţa culorilor înconjurătoare. Timpul frumos, neschimbat în aceste două zile, dădea mării un albastru de o bogăţie aproape de nesuportat. Vântul părea că trece fără încetare peste azurul fără defect al cerului pentru a-l înviora şi a-l face să strălucească.

Era şi vremea epilobilor... Lungii lor ciorchini mov, roz sau roşii apăreau la toate denivelările terenului. Cea mai mică văgăună părea vopsită în violet episcopal, cea mai mică falie a falezelor, brusc devenită purpurie, lăsa să fluture pletele lor înflăcărate. Este o floare cu ciorchini, pe o tijă lungă şi flexibilă, cu frunze înguste, ca o lamă de sabie, de un verde albăstriu. Răsar la marginea pietroasă şi caldă a pădurilor, coborând în valuri în toate văile şi prăpăstiile care le apar în cale.

Înflorirea lor sublinia punctul cel mai intens al verii. Marea totuşi rămânea violetă, împroşcând malurile cu jerbe de spumă ca neaua, iar necontenitul vuiet al loviturilor sale de berbec izbind falezele şi stâncile roz sau albăstrii părea că se repercutează ca un fel de tremur surd în atmosferă, strecurând în inimile oamenilor o tensiune nedesluşită, o dorinţă de a trăi şi de a participa la tot ce se întâmplă cu o pasiune înzecită.

Da, în aer plutea războiul şi iubirea, ca şi graba de a săpa, de a construi, de a doborî copaci, de a deşteleni, de a mări fără încetare suprafaţa vitală, de a face să fructifice totul, de a întemeia noi perechi, de a le adăposti sub un acoperiş, de a le înconjura cu grădini şi de a închide aceste grădini cu garduri, de a deschide noi poteci, noi străzi, de a construi biserici pentru noii veniţi care să se înrădăcineze pentru totdeauna cu legături de suflet, de a înălţa forturi în cele patru colţuri ale orizontului, pentru a-i apăra în veci de distrugere.

Nu se stie ce elan nebănuit îi însufleţea pe oamenii de la Gouldsboro, hughenoţi şi noi imigranţi, de a-şi dovedi lor înşile, sub impulsul lui Peyrac şi Colin Paturel, posibilitatea supravieţuirii, în ciuda izolării, sau poate din cauza ei, şi din nevoia noii Americi de prezenţa lor.

Modul în care, în acea vară, veneau la ei puritani şi catolici, oameni ai pădurii şi piraţi, indieni şi acadieni, le definea rolul şi se simţea că, oricare ar fi fost părerile, simpatiile sau ambiţiile unora sau altora, acest port independent, bogat, bine apărat, aprovizionat din belşug cu mărfuri, reprezenta deja pentru toţi un centru comercial activ de care toată regiunea de vest din nordul Americii avea o nevoie imperioasă.

Luată de acest curent ce era cu atât mai puternic cu cât etapa fusese mai greu de traversat Angelica amâna... nici ea nu ştia ce... să-şi analizeze neliniştea. Nu era timp "de despicat firul în patru".

O voce îi şoptea că trebuia să trăiască "ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic". Şi ştia că Joffrey de Peyrac proceda la fel.

Acesta, părând preocupat doar de pregătirile pentru expediţie, acordând toată atenţia reparaţiilor navelor, armamentului, apărării postului, construcţiilor, întâlnindu-se în frecvente consilii cu Colin, d'Urville şi ceilalţi notabili, se gândea oare la cei pe care jurase să-i găsească şi să-i demaşte, misterioşii necunoscuţi din Golf? Urzea oare planuri împotriva lor? El nu spunea nimic, iar Angelica, după exemplul lui, tăcea şi ea, refuzând chiar să se şi gândească la asta. Dar demonii s-or lăsa oare păcăliţi?...

Seara, oamenii se adunau la han, lângă port, împreună cu oaspeţii lor. Trebuiau cinstiţi cum se cuvine guvernatorul şi confesorul, ducesa şi secretarul, domnul de Randon şi fratele său de sânge, marele sagamor micmac, baronul de Saint-Castine şi viitorul său socru, şeful Mateconando, pastorul Thomas Patridge şi diverşi preoţi.

In cursul acestor mese, ducesa de Maudribourg, spre marea uşurare a Angelicăi, nu încercă să aducă conversaţia generală pe teren ştiinţific. Villedavray, foarte vorbăreţ, făcea toate paralele, iar Peyrac, ce părea brusc destins şi foarte vesel, îi dădea replica, în stilul său de odinioară, puţin caustic, dar plin de butade neaşteptate. Discuţiile se învârteau în jurul vechilor filozofi, teren neutru şi relativ fără primejdie pentru oaspeţi de credinţe atât de diferite.

Chiar şi reverendul Patridge, om extrem de cultivat, binevoia să zâmbească. Papistaşii ăştia meritau iadul, dar erau distractivi. Era uimitor să vezi cu câtă fineţe participau şefii indieni la acest gen de discuţii. Ei mâncau cu mâinile, râgâiau, îşi ştergeau degetele în

păr sau pe mocasini, dar filozofia lor o egala pe cea a lui Socrate sau Epicur.

Alexandre de Rosny, şi eterna şi inexplicabila sa îmbufnare, servea deasemenea ca ţintă şi cal de bătaie. Villedavray şi Peyrac încercau să explice de ce un tânăr aşa de frumos era atât de morocănos prin metempsihoză, reîncarnare, posesie a diavolului, ereditate, influenţa astrelor, etc. Totul, însă, fără răutate, şi cu multă vervă, propuneri pe care tânărul le asculta fără a-şi modifica în vreun fel trăsăturile întunecate.

Atâta impasibilitate sfârşea prin a provoca ilaritate generală. Angelica remarcă totuşi că ducesa nu participa la veselia adunării. Ea surâdea din vârful buzelor, iar ochii ei mari aveau uneori o expresie tragică. Preocuparea ei principală era, de altfel, cunoscută. Dilema izbucnise chiar a doua zi după ce expusese atât de strălucit teoriile lui Galileo şi Newton despre maree.

În cursul dimineţii, doamna Carrere îi adusese Angelicăi hainele cârpite ale ducesei, în afară de mantia rochiei care, se pare, cerea mai mult timp pentru a fi reparată.

— Am făcut ce-am putut, zise ea cu obişnuitul său aer reticent pe care şi-l lua când era vorba despre hainele ducesei, dar ce vreţi, zdrenţe atât de rupte n-am văzut în viaţa mea!

Ducând pe braţe fusta din saten galben pal, corsajul albastru, şi plastronul roşu, Angelica se îndrepta spre locuinţa ducesei, când fu oprită de Aristide Beaumarchand care părea că o aşteaptă la cotitura unei cărări.

Nu se putea spune că-şi recăpătase aerul cumsecade şi nu mai avea nimic din groaznicul pirat căruia ea îi deschisese şi apoi îi cususe burta la capul Maquoit. Dar, bine ras, cu părul prins la spate cu o mică legătură de piele, cu hainele curate, deşi fluturând pe corpul său slab şi ţinându-şi pălăria cu amândouă mâinile la piept, părea aproape decent. Gândindu-se la greaua încercare prin care trecuse nu demult, Angelica îl compară cu o pisică, a cărei rezistenţă incredibilă la boli sau foame, al cărei refuz de a muri îi obligă uneori pe oameni să o admire fără rezerve. Semăna într-adevăr cu o bătrână pisică oloagă, dar care nu vrea să moară, iar voinţa sa de a trăi, de a sta în picioare, tremurător şi livid, continuând să facă scandal şi să insulte, cu riscul "să arunce totul în aer", sfârşea prin a inspira stimă.

— Vă aşteptam, doamnă, zise el surâzând cu toată gura sa ştirbă.

— Adevărat? făcu Angelica, în defensivă. Sper că ai intenţii bune.

Aristide păru jicnit.

— Păi da! Ce credeați, doar mă cunoașteți, nu-i așa?

— Tocmai de-aia!...

— Stiți că sunt un băiat de treabă, în fond...

— Da, în fond...

Aristide își sucea și-și răsucea pălăria în mâini stânjenit.

— Iată! se hotărî el. Doamnă contesă, aş vrea să mă însor.

— Să te însori, tu? exclamă ea.

— Şi de ce să nu mă însor şi eu ca toată lumea? făcu el, sumețindu-se cu toată demnitatea sa de pirat pocăit.

— Pe Julienne o iubeşti? îl întrebă ea.

Părea oarecum insolit să foloseşti cuvântul dragoste în legătură cu aceste două personaje, dar, la urma urmei, de ce nu, cum spunea şi el! Totuşi, despre dragoste era vorba, de n-ar fi decât să vezi tenul livid al lui Aristide Beaumarchand roşindu-se aproape, în timp ce-şi pleca pudic ochii urduroşi.

— Da, ați ghicit imediat. Sigur. Este cea mai valabilă dintre toate. Mă pricep! Mai ales la don'şoare!... Dar asta, e cineva!

— Ai dreptate. Julienne e o fată foarte bună. Am scuturat-o puțin la început ca s-o oblig să se îngrijească. Sper că nu-i supărată pe mine.

— Cum credeți aşa ceva! Şi aveați dreptate s-o certați. E încăpățânată ca un măgar, făcu el cu admirație. Şi spune şi ea singură: "Doamna contesă a avut dreptate să mă articuleze. Sunt o jigodie!" Vă iubeşte mai mult ca pe Madona!

— Bine! Aşa să fie! Ai vorbit cu căpitanul tău, domnul Paturel?

— Sigur! Nu mi-aş permite să fac cererea fără să pot să-i ofer Juliennei un viitor sigur. I-am explicat lui Barbă de Aur intențiile mele. Cu partea mea din pradă, pe care am îngropat-o undeva şi cu veniturile pe care le primesc aici aş putea cumpăra o şalupă pentru a face negoț de-a lungul coastelor, mergând din post în post ca să-mi vând rachiul de melasă.

— Ce să vinzi?

— E o idee de-a mea. Mă pricep la rom, ştiți!... Oh! Acu', când zic rachiu, nu poate fi vorba decât de rachiu adevărat, din rom adevărat de distilerie, pentru că, oricum, pe aici nu există trestie de zahăr. Dar o să fabric un "coco-marlo" de primă mână din deşeurile de melasă de la fabricarea zahărului. Asta nu costă nimic. Din contra, în insule te şi plătesc să-i scapi de ele. Nu-ți rămâne decât să le îmbarci în coşuri, iar Hyacinthe se va ocupa de ele. M-am şi

înţeles cu el pentru asta. După aceea, adaug puţină apă ca să fermenteze, îi pun puţin "sos"ca să-l coloreze şi să-i dea gust. Aici sunt mai multe reţete: ori puţină piele rasă sau stejar ars, ori răşină sau gudron. Îl pun apoi la învechit într-un butoi cu o bucată de carne şi după asta pot să-l vând cu ocaua. Un rom bun, nu prea scump! Oamenilor din coloniile de pe aici, mai ales englezilor, o să le placă, şi o să pot face troc cu indienii. Ei nu se uită la calitate, de vreme ce este tare. Am vorbit şi cu domnul conte. El poa' să mă înţeleagă, că-i şi sistemul lui: să aduci marfă ieftină, ca să fabrici lucruri pe care le poţi vinde scump. Asta se cheamă industrie, numai că trebuie să te şi pricepi şi să ai idei...

— Şi el ce spune?

— Nu zice nu.

Angelica nu era prea convinsă că Peyrac aproba această iniţiativă de a fabrica pe teritoriul său un alcool de proastă calitate, menit să fie vândut drept rom adevărat colonilor din Golful Francez, dar dorinţa lui Aristide Beaumarchand de a deveni om cumsecade şi muncitor merita să fie încurajată.

— Ei bine! Îţi urez noroc, prietene. Nu mai ai chef să te întorci în insule?

— Nu! Vreau să mă stabilesc aici. În Caraibe nu este o viaţă pentru o căsnicie serioasă, cu o fată frumoasă ca Julienne. Hyacinthe mi-ar sufla-o. Acum, afacerea nu-i pe bune, până nu avem acordul Otrăvii. De aceea voiam să vă rog, doamnă, să pledaţi pentru noi.

— Otrava? repetă Angelica, neînţelegând.

— Binefăcătoarea! "Dusesa"! Ea nu prea vrea să le lase pe Fetele regelui. Şi ar trebui să se hotărască. Şi nu vorbesc doar de mine. Mai e şi Vanneau, care se ţine de Delphine şi...

— Am înţeles! O s-o întreb pe doamna de Maudribourg dacă a reflectat în această privinţă, şi-i voi vorbi şi de tine.

— Mulţumesc mult, doamnă contesă, făcu umil Aristide, dacă vă luaţi această sarcină, mă simt mai bine. Cu dumneavoastră ştim c-o să meargă strună, pe onoarea mea!

Şi-i făcu complice cu ochiul. Dezinvoltura sa faţă de ducesa de Maudribourg o şoca pe Angelica, dar trebuia luat aşa cum era: un băiat de joasă factură, fără lege, nici credinţă, nici Dumnezeu, nici stăpân, iar nuanţele tactului îi vor fi întotdeauna străine.

Marie-la-Douce îi spuse că doamna de Maudribourg era la rugăciune. Însă îndată ce ducesa auzi vocea Angelicăi, ieşi din cămăruţa în care se ruga.

— V-am adus hainele, îi spuse Angelica, toate în afară de mantie...

Ambroisine aruncă spre fusta galbenă şi corsajul roşu o privire fixă, apoi se cutremură şi făcu un gest de respingere.

— Nu, nu, nu se poate!... Aş vrea să păstrez această rochie neagră. Vă rog să mi-o lăsaţi, vreţi? Sunt în doliu după vas şi după nenorociţii ce au murit atât de mizerabil şi fără împărtăşanie!... Amintirea acelei nopţi oribile mă urmăreşte fără încetare. Mă întreb ce semnificaţie a avut şi care a fost planul lui Dumnezeu cu noi în acel naufragiu... Astăzi, în ziua Mariei, ar trebui să fim deja în Quebec. Şi m-aş putea ruga în sfârşit în pacea unei chilii. Aveam mult respect pentru maicile Feuillantines, la care m-am retras când am rămas văduvă, din cauza marii lor austerităţi. Ursulinele seamănă cu ele. O să fiu liniştită acolo, o simt. Acest ordin mi-e mai apropiat decât oricare altul, discuţia cu aproapele fiind mai conformă cu cea pe care Domnul Nostru a avut-o aici, pe pământ. De ce... oh! De ce, în loc să mă ducă în acel blând lăcaş, m-a aruncat pe aceste ţărmuri sălbatice şi pustii?...

Părea dezorientată ca un copil, iar imenşii săi ochi se plimbau, cu o expresie întrebătoare şi neliniştită, de la faţa Angelicăi la orizontul albastru crud împestriţat cu alb al mării care se zărea prin uşa întredeschisă.

În interiorul casei ţărăneşti, mobilată grosolan, era cald. Podeaua era din pământ bătut în care se îmbucau pietre rotunde. Această austeritate, cu care coloniştii din America se obişnuiseră în dorinţa lor de a-şi reface viaţa pe un pământ nou, părea nepotrivită dacă îţi imaginai aceste două femei, în frumuseţea lor aristocratică care le îndreptăţea şi pe una şi pe cealaltă, moştenitoare a unui vechi trecut de nobleţe, să strălucească în cele mai frumoase toalete la Curtea regelui, copleşite de onoruri şi bijuterii, înconjurate de omagii...

Orice observator s-ar fi putut întreba despre capriciile unui destin marcat de nebunie, care se amuzase să le reunească aici, în acest colţ pierdut, unde fiecare clipă de viaţă reprezenta din partea fiecăruia un efort supraomenesc.

Sensibilitatea Ambroisinei de Maudribourg era pătrunsă de această stare, şi atât de mari erau neliniştea şi descurajarea ei, încât reuşi o clipă să i le comunice şi Angelicăi.

Dar aceasta avea casa ei, masa ei, prezenţa bărbatului de care-şi legase viaţa, şi aceasta îi ţinea loc de refugiu şi de certitudine.

Ea nu trebuia să se întrebe dacă n-ar fi mai bine să se afle aici decât dincolo. Totuşi, putea înţelege zăpăceala unei tinere femei copleşită de responsabilităţi, căreia-i lipseau aici sprijinul sigur şi modul de viaţă religios cu care era obişnuită.

Punând hainele pe una din saltelele de iarbă de mare, aliniate de-a lungul pereţilor pentru Fetele regelui, Angelice zise:

— Nu vă mai agitaţi şi nu vă gândiţi prea mult la ce vă lipseşte aici. Veţi pleca în curând în Quebec şi veţi ajunge la Ursuline.

— Măcar de-aş putea auzi Sfânta Slujbă...

— O veţi auzi chiar mâine dimineaţă! Marea ne-a adus câţiva preoţi printre noi.

— Este atât de mult, de când n-am mai putut asista la sfânta slujbă. Întotdeauna îmi dă putere.

— Nu aveaţi un preot la bord? o întrebă Angelica.

Vorbele ducesei despre oamenii morţi fără împărtăşanie îi aminteau că nu fusese găsit printre cadavrele aruncate de mare nici unul îmbrăcat în sutană sau în rasă de călugăr.

La drept vorbind, acest lucru părea destul de ciudat pentru o navă închiriată în scopul unei misiuni religioase şi sub o conducere atât de pioasă ca aceea a doamnei de Maudribourg.

— De fapt, zise aceasta cu o voce fără intonaţie, îl aveam pe R.P. Quentin, care mi-a fost recomandat de confesorul meu. Un suflet foarte credincios, dornic să se dedice mântuirii sălbaticilor. Dar, ca să vedeţi ce blestemată a fost această călătorie, s-a înecat în largul Terei-Nova! Era ceaţă deasă şi ne-am atins de un gheţar. Tot echipajul striga: Doamne, iartă-ne, pierim! Am văzut cu ochii mei oribilul gheţar. Îl auzeai trecând, aşa era de aproape. Ceaţa nu împiedica să-i vedem vârful...

Ducesa părea gata să leşine. Angelica trase un taburet şi se aşeză, făcându-i semn ducesei să se aşeze şi ea.

— Şi părintele Quentin? întrebă ea.

— A dispărut în ziua aceea. Nimeni nu ştie ce s-a întâmplat. Revăd mereu acel gheţar monstruos care se freca de vas şi-i simt suflul îngheţat. Îmi pare că demonii care-l bântuiau îl îndreptau spre noi...

Angelica gândi că "binefăcătoarea", oricât de savantă, pioasă şi bogată ar fi, era totuşi prea impresionabilă pentru a se hazarda în asemenea călătorii îndrăzneţe şi grele. Confesorul ei o sfătuise prost sau se înşelase, considerând-o un fel de Jeanne Mance sau o Marguerite Bourgeoys, acele femei deja celebre ale Canadei franceze, care nici nu-şi mai numărau peregrinările de-a lungul

Oceanului. Sau mai degrabă acel iezuit – căci trebuie să fi fost un iezuit – nu voise oare să exploateze în favoarea misiunilor din Noua-Franţă, de care Ordinul era responsabil, exaltarea mistică a acestei biete tinere văduve prea bogate?

Un soi de milă se strecură în inima Angelicăi şi ea-şi reproşă iritarea pe care o resimţise faţă de ducesă când aceasta făcuse expunerea despre maree şi atracţia lunii. Şezând îmbrăcată în rochia neagră, cu mâinile încrucişate pe genunchi şi cu ochii ei adânci privind în depărtare nu ştiu ce viziune tristă, avea, mai mult ca niciodată, cu tenul ei de porţelan fragil şi opulentul păr negru, aerul unei prinţese orfane.

Angelica îşi dădu seama de singurătatea adevărată ce o înconjura pe această femeie. Dar nu era uşor să o ajute, căci ea părea că trăieşte într-o lume aparte pe care şi-o crease.

— Unde v-aţi ambarcat?

— La Dieppe. Ieşind din Marea Mânecii, am fost în pericol să fim prinşi de spanioli şi de dunkerezi. Nu ştiam că aceste mări sunt atât de nesigure...

Ea îşi reveni şi scuturând capul, faţa ei albă se lumină de un surâs.

— Cred că mă consideraţi ridicolă... Mă sperii de toate ca un copil... Dumneavoastră aţi traversat atâtea pericole şi totuşi sunteţi atât de senină şi veselă, atât de puternică, în ciuda morţii pe lângă care aţi trecut de atâtea ori.

— De unde ştiţi?...

— O simt... Sigur, am auzit vorbindu-se de dumneavoastră la Paris, în această iarnă, înainte să mă îmbarc. Se vorbea de domnul de Peyrac ca despre un gentilom aventurier ale cărui acţiuni pun în pericol aşezările din Noua-Franţă. Se spunea că adusese în toamnă un recrut hughenot şi o femeie foarte frumoasă, dar nimeni nu ştia cu siguranţă că-i eraţi soţie. Poate nici nu-i sunteţi?... Dar puţin îmi pasă!... Nu voi uita niciodată impresia pe care mi-aţi făcut-o când v-am zărit pe mal, aşa de frumoasă şi liniştitoare printre atâtea figuri de bărbaţi necunoscuţi şi sălbatici.

— ... Ca şi sentimentul pe care l-am avut şi eu că sunteţi o femeie diferită de toate celelalte.

Ducesa adăugă, visătoare:

— Şi el este diferit...

— El?...

— Soţul dumneavoastră, contele de Peyrac.

— Desigur, este diferit, zise Angelica cu un surâs. Şi de aceea îl iubesc!

Ea căuta o cale să aducă vorba despre măritişul Fetelor regelui.

— Deci, doamnă, în ciuda circumstanţelor în care aţi sosit aici, Gouldsboro nu v-a displăcut prea mult?

Ducesa tresări şi o privi pe Angelica, întrebând-o cu vocea tremurândă:

— Nu vreţi să-mi spuneţi pe nume?

Angelica rămase surprinsă de o asemenea rugăminte.

— Dacă doriţi...

— Dumneavoastră nu?

— Ne cunoaştem oare destul de bine?

— Te poţi simţi apropiat încă de la prima întâlnire.

Ducesa de Maudribourg fremăta toată şi părea profund afectată. Ea întoarse ochii şi privi din nou prin uşa deschisă orizontul mării ca şi cum acolo s-ar fi aflat ultima ei speranţă.

— Gouldsboro? murmură ea în sfârşit. Nu! Nu-mi plac aceste locuri. Simt aici pasiuni care-mi sunt străine şi, fără voia mea, mă încearcă de când sunt aici ispite tulburătoare, disperare şi îndoială, şi teama de a afla că înainte de a sosi aici viaţa mea s-a rătăcit.

Intuiţia sa era poate justă. Ieşită din atmosfera convenţională şi azvârlită în vântul aspru de la Gouldsboro, tânăra văduvă începea oare să-şi dea seama că mai exista şi o altă viaţă pe care ar putea-o cunoaşte, mai plină de căldură, mai fericită?

Angelica nu voia să se gândească la asta. Şi pentru ea personalitatea ducesei de Maudribourg se dovedea prea ciudată, deşi ar fi putut înţelege pe deplin ce o tulbura şi chiar ce o deformase făcând-o oarecum bizară.

Chiar dacă îi era milă, nu se simţea în stare să sfătuiască acest suflet în pericol care ar fi făcut mai bine să rămână în umbră, în parfumul de tămâie al confesionalurilor de la Saint-Sulpice, decât să hoinărească pe aceste coclauri atât de aspre şi primitive ale Americii.

Ziua părea totuşi prost aleasă pentru a-i vorbi de subiecte atât de banale ca stabilirea Fetelor regelui, dar trebuia s-o facă, căci oamenii lui Colin, temându-se să nu-şi piardă "alesele", nu mai aveau răbdare.

— Aţi reflectat la propunerile pe care soţul meu vi le-a înfăţişat ieri seară? întrebă ea.

De această dată, Ambroisine de Maudribourg o privi cu groază. Faţa ei se făcu ca ceara.

— Ce vreţi să spuneţi? bâigui ea.

Angelica se înarmă cu răbdare.

— V-a vorbit, nu-i aşa, de proiectele pe care unele dintre fete le au de a se fixa aici, printr-o căsătorie cu unii dintre coloniştii noştri?

— Ah! De asta e deci vorba? (Vocea Ambroisinei era lipsită de intonaţie.) Scuzaţi-mă. M-am temut... am înţeles altceva...

Ea-şi trecu o mână peste frunte, apoi şi-o puse pe piept, ca pentru a-şi controla bătăile inimii. În sfârşit, cu degetele împreunate, închise ochii şi se rugă o clipă.

Când o privi din nou pe Angelica, îşi regăsise toată siguranţa şi-i vorbi cu o voce fermă:

— Unele dintre fete mi-au vorbit de sentimentele pe care li le inspirau câţiva dintre bărbaţii care le-au ajutat în momentul naufragiului. Nu le-am dat atenţie. Ce-i cu nebunia asta? Să întemeiezi o familie într-o aşezare de eretici?

— Sunt mulţi catolici... printre noi.

Ducesa îi replică sec:

— Catolici care acceptă să trăiască pe lângă hughenoţi notorii şi chiar asociindu-se cu ei? în ochii mei nu sunt decât nişte eretici în devenire. Nu pot încredinţa sufletul fetelor mele unor asemenea indivizi.

Angelica îşi aminti reflexia lui Villedavray, care-i spusese. "Nu-i viabil." El nu era nici prost, nici atât de uşuratic, pe cât voia să pară. Reacţiile ducesei confirmau o dată în plus barierele mistice care separau fiinţele umane, aruncându-le, în numele Domnului, în conflicte şi războaie nesfârşite. Nu venise oare vremea împăcării? Ea pledă totuşi pentru raţiune şi înţelepciune.

— Toate statele, inclusiv Franţa, nu ne oferă oare în secolul nostru o imagine asemănătoare? Catolicii şi protestanţii stau alături în interiorul aceloraşi frontiere, asociindu-se de fapt pentru prosperitatea ţării.

— Imagine deplorabilă a unui compromis nefast. Când mă gândesc la asta, parcă văd rănile Mântuitorului sângerând pe cruce şi sunt îndurerată. El, care a murit pentru a-I fi respectat cuvântul fără abatere!... Şi astăzi, erezia este peste tot!... Oare asta nu vă face să suferiţi? zise ea privind-o pe Angelica cu un aer nedumerit.

Angelica schimbă vorba.

— Nu trebuie aduse mereu pe tapet probleme pe care personaje mult mai importante decât noi s-au însărcinat deja să le rezolve cu toată competenţa. De exemplu, pentru Franţa, regele Henric IV n-a hotărât o dată pentru totdeauna că protestanţii şi

catolicii francezi sunt egali în fața națiunii? El şi-a ratificat hotărârile prin Edictul de la Nantes, iar afacerile regatului n-au avut nimic de suferit.

— Precis, zise ducesa cu un zâmbet, nu sunteți la curent, draga mea. Esta vorba ca regele să revoce Edictul de la Nantes.

Angelica primi un veritabil şoc.

— Dar este imposibil! strigă ea. Regele nu poate revoca acest acord pe care înaintaşul său l-a făcut solemn în fața tuturor francezilor şi în numele moştenitorilor săi succesivi. În toată istoria popoarelor nu se mai găseşte o asemenea infamie!...

Ea vedea Franța îndreptându-se spre o catastrofă interioară. Dacă Edictul de la Nantes era revocat, hughenoții francezi şi-ar pierde toată libertatea şi drepturile cetățeneşti. Ei nu se vor mai putea căsători legitim, copiii lor vor fi considerați bastarzi, semnăturile lor ilegale, şi nu vor mai avea altă cale decât să se convertească sau să fugă din regat...

Dar, de fapt, nu era oare Edictul perimat şi nerespectat? Toată lumea o ştie!

În libertatea noii sale vieți, în America, începuse să uite persecuția pe care o suferise împreună cu ei la La Rochelle. Totuşi, întreaga ei ființă se revolta de o asemenea lovitură necinstită aplicată destinului popoarelor.

— Nu, este imposibil, repetă ea, ridicându-se cu violență, ar însemna ca toate eforturile oamenilor să fie sacrificate în folosul arbitrariului domniilor...

— Vorbiți ca un tribun antic, remarcă doamna de Maudribourg cu ironie.

— Iar dumneavoastră ca o bigotă, îi aruncă Angelica îndreptându-se spre uşă.

Ducesa sări după ea.

— Oh! Iertați-mă, scumpa mea, o rugă ea cu vocea înăbuşită, nu ştiu ce m-a apucat să vă vorbesc pe acest ton... Iertați-mă! Ați zdruncinat într-un mod atât de profund siguranța ce mă ajuta să trăiesc până acum, încât, uneori... aproape vă urăsc! Vă şi invidiez... Sunteți atât de vie, atât de adevărată... Ah! cât aş vrea să greşiți... Şi totuşi mă tem să nu aveți dreptate. Dar iertați-mă... Aici mă simt slabă şi nestatornică şi sunt umilită de asta...

Mâinile ei se agățau de brațele Angelicăi, încercând să o rețină, iar ochii săi îi căutau privirea.

— Îmi vedeți căința... murmură ea. Iertați-mă... sunt... o femeie obişnuită să fiu ascultată şi să fiu ... cel puțin auzită, dacă nu

înţeleasă. Ştiu că trebuie să mă schimb într-un singur punct, orgoliul, şi n-aş vrea să existe umbre între noi, cu toate că atâtea ne despart... Nu ştiu cum, în aceste zile aţi căpătat o mare putere asupra mea, şi eu nu mă las uşor cucerită...

S-ar fi spus că îndărătul acestor ochi frumoşi o fiinţă înspăimântată cerea ajutor. Această impresie fugitivă o linişti pe Angelica. Nu se putea supăra pe Ambroisine de Maudribourg că are o concepţie despre viaţă croită după îngusta etică religioasă care-i fusese inculcată din copilărie. Adică faptul că tot ce nu este cu Dumnezeu şi Biserica sa este împotriva lui Dumnezeu.

Totuşi, bănuia, cunoştinţele ştiinţifice ale ducesei, atât de rare la o femeie în acea vreme, o făceau aptă să ofere un sens mai larg vieţii. Mâinile ducesei alunecară de-a lungul braţelor Angelicăi şi-i strânseră degetele cu căldură.

— Să facem pace, vreţi? Şi să încercăm să ne expunem de-acum înainte punctele de vedere diferite fără să ne enervăm. Cred că suntem amândouă puţin “iute la mânie”, ca francezii în general şi poitevinii în special, nu-i aşa?

Surâsul său căuta iertarea. Era aproape de aceeaşi înălţime ca Angelica, dar aparenta ei fragilitate care se accentua uneori de credeai că va leşina, o făcea să pară mai mică. În aceste clipe, emana din ea un farmec căruia Angelica nu-i putu rezista.

— Fie, zise ea consimţind să surâdă, recunosc că vorbind despre Edictul din Nantes ne-am avântat pe un teren alunecos şi care, la urma urmei, nu ne mai priveşte. Fiindcă, amândouă trăim acum în America.

— Da, şi aceasta ne face să găsim alte forme de existenţă, şi poate să ne schimbăm concepţiile de viaţă. Voi încerca!...

Aşezându-se din nou, doamna de Maudribourg ceru detalii în legătură cu căsătoriile.

Angelica se strădui, cu măsură, să situeze Gouldsboro şi ramificaţiile sale în delicatul “pas de deux” în care se angajaseră Noua-Franţă şi Noua-Anglie în această parte nordică a continentului american. Şi de câteva decenii spaniolii nu se mai amestecau în treburile lor. Englezul Drake îi pusese la punct, căci fuseseră prea siguri că puteau împărţi întregul continent american cu portughezii doar după deciziile Papei.

Ea descrise poziţia Golfului Francez, mai apropiat de englezi decât de francezi, cărora le erau supuşi prin tratatul de la Breda, dar rămânând sub influenţă franceză doar prin locuitori, prin posturile şi aşezările pe care le poseda, de fapt fiind o regiune prea izolată şi

abandonată şi de unii şi de alţii pentru a fi administrată de guverne atât de îndepărtate. În plus, deschisă la o mare de o bogăţie excepţională, care nu îngheţa niciodată, independenţa sa naturală îi asigura un viitor comercial deosebit, dacă putea să se organizeze după propriile sale legi.

De îndată ce se discuta despre afaceri, ducesa de Maudribourg devenea foarte atentă şi înceta să-şi modifice conduita după precepte mistice.

Acesta era unul din punctele lor comune. De aceea puteau să se înţeleagă fără prea multe cuvinte şi să joace cu cărţile pe masă.

Tânăra văduvă era foarte informată despre comerţul colonial, atât cel francez, cât şi cel englez. Ea ştia ce însemnau cifrele şi ce trebuie să faci de la început pentru ca o afacere să nu devină păguboasă.

Ca toţi francezii care-şi întorceau privirile spre colonie, ea se interesa mult de comerţul cu blănuri. Angelica îi confirmă ceea ce ea părea că ştie deja: sălbaticii de pe râurile Pentagoet şi Saint-Jean erau cei cu care se trata cel mai mult, fiind primii furnizori de piei de elan şi urs, şi cei de-ai doilea pentru castor şi lutru. Pieile de elan de pe râul Saint-Jean se ridicau, într-un an obişnuit, la trei mii, cele de pe râul Pentagoet la dublul acestei cifre.

— Iată de ce baronul de Saint-Castine este atât de bogat, zise ducesa pe un ton visător. De fapt, Gouldsboro ar putea deveni un porto franco?

Angelica nu spuse că era deja. Trebuia să-i lase ducesei timpul să aleagă între fidelitatea ei faţă de regele Franţei, care antrena automat şi mântuirea sufletului ei, şi interesele financiare. Se părea că ea ştiuse întotdeauna să se descurce în această privinţă, dar acum se găsea în faţa unei dileme.

— Îmi dau seama din cuvintele dumneavoastră şi după ce-am văzut aici, că viitorul Americii stă fără îndoială în independenţa celor ce vor să o facă să prospere. Fetele mele ar avea cu siguranţă un mare avantaj material stabilindu-se aici. Dar bogăţia nu e totul pe pământ...

Ea scoase un suspin adânc.

— Ah! Cât aş fi vrut să pot discuta cu unul dintre acei domni din Compania lui Iisus! Ei au darul de a lumina spiritele, şi au idei mai largi decât credeţi. Astfel, pentru ei, singurul lucru care contează este sfinţenia, dar dacă aceasta se poate combina şi cu o bună stare materială, e perfect!. Un iezuit ar vedea poate în această afacere posibilitatea de a compensa influenţa hughenotă şi engleză din aceste

locuri. Credinţa fetelor mele este solidă. Ele vor şti să o comunice soţilor lor şi să menţină pe aceste ţărmuri prezenţa adevăratei religii. Ce credeţi de asta?

— Este un punct de vedere, zise Angelica, reţinându-şi un zâmbet. E mai bun decât acela de a vrea să stârpeşti erezia doar prin violenţă.

Ea gândea că iezuiţii înşişi aveau uneori "de furcă" cu aparent inofensiva şi docila lor pocăită, ducesa de Maudribourg. Ea ştia să-i bată pe propriul lor teren în privinţa raţionamentelor speciale. Aceasta explica, fără îndoială, influenţa şi reputaţia ei în mediile teologice. Dar "binefăcătoarea" era reticentă faţă de abaterea fetelor sale de la misiunea pentru care le angajase.

— Am promis Sfintei Fecioare să ajut la edificarea Noii-Franţe, spuse ea cu încăpăţânare, şi mă tem că lăsându-mă influenţată de interesele pe care mi le prezentaţi, nu-mi îndeplinesc această promisiune sacră.

— Nu vă împiedică nimic să le duceţi în Quebec pe acelea care nu vor dori să rămână aici. Iar cele ce-şi vor fi găsit fericirea pe care au venit s-o caute în Lumea Nouă, vor fi un motiv de alianţă cu compatrioţii noştri din nord. Noi nu dorim decât înţelegere...

Ele mai vorbiră până ce umbra învălui casa. Ţânţarii începură să bâzâie, iar Ambroisine se plânse, însoţind-o pe Angelica până în prag, de chinurile pe care aceste insecte o făceau să le îndure odată cu căderea serii.

— Vă voi căuta puţină melisă în grădina lui Abigael, îi spuse Angelica. Arzând, aceste frunzuliţe degajă un parfum delicios, care are proprietatea de a alunga insectele de seară.

— Este foarte adevărat, cum spun misionarii, că ţânţarii sunt aici singura dintre plăgile Egiptului împotriva căreia doar fumul acţionează puţin. Vă mulţumesc anticipat pentru melisă.

Şi ca împinsă de un impuls subit, întrebă:

— Prietenei voastre nu i se apropie sorocul?

— Ba da. Cred că de-acum într-o săptămână colonia noastră va număra un mic personaj în plus.

Ducesa de Maudriibourg privi înspre golful presărat de insule care se înflăcăra de miile de sclipiri ale apusului. Reflexele lor îi înviorau paloarea, iar ochii păreau să-i strălucească cu o mai mare intensitate.

— Nu ştiu de ce, dar am impresia că această femeie va muri la naştere, zise ea cu o voce albă.

— Ce spuneţi? strigă Angelica. Aţi înnebunit!

Brusc, cuvintele ducesei vorbeau despre una dintre temerile care o chinuiau. Da! Nu voise să recunoască, dar şi ea se temea pentru Abigael.

— Nu trebuia să spun asta, se sperie Ambroisine, văzând-o palidă ca moartea; hotărât lucru, vă rănesc fără încetare. Nu mă mai ascultaţi! Unele vorbe îmi ies din gură fără să vreau. Colegele mele de la mănăstire mă acuzau că sunt ghicitoare şi prezic viitorul. Dar nu-i doar asta. Vedeţi, mă gândeam la starea fetelor mele în acest ţinut, departe de orice ajutor, atunci când se vor găsi la rândul lor în situaţia grea de a aduce un copil pe lume şi mi-a fost groază.

Angelica făcea eforturi să se liniştească.

— Nu vă temeţi. Până atunci, vor fi la Gouldsboro doctori mai pricepuţi decât în Quebec. Cât despre Abigael...

Angelica ridică capul şi păru că se înalţă în voinţa ei de a înfrunta soarta. Soarele făcea să-i strălucească pletele aurii.

— Eu, prietena ei, voi fi acolo. O voi asista şi, vă promit, *nu va muri!*

19

Iată că rada se umplea din nou de vase. Era a treia zi şi Joffrey de Peyrac nu dădea semnalul plecare, deşi totul părea gata.

— Ce faceţi? se agita Villedavray. Nu începeţi campania?

— Este încă prea devreme. Nu vă temeţi pentru prietenii dumneavoastră. Dacă vor cădea în mâinile englezilor...

— Puţin îmi pasă de prietenii mei! strigă marchizul. Mă tem pentru nava mea. Am obiecte nepreţuite, fără să mai vorbim de blănurile de mii de livre.

Contele de Peyrac zâmbi şi privi cerul tot albastru, străbătut de câtiva mari nori albi. Nu dădea semnalul de plecare şi nici nu explica motivele întârzierii expediţiei de pedeapsă în Golful Francez.

Pentru a merge în Golful Francez şi a înfrunta acolo mitologia redutabilă a indienilor micmac şi surichezi, dominată de lupta dintre zeul Glossecap şi castor, care se manifestă prin mânia apelor, Mateconando voia să fie însoţit de fiica şi ginerele său. Dar baronul refuză.

— Trebuie să rămân aici. Comerţul este în toi cu vasele, iar indienii mei cumpără rachiu de pe la toţi. Peste puţin, se vor îmbăta

criţă şi, dacă nu sunt acolo, o să fie crime în wigwamuri. Fără să mai spun că dacă plec, se vor lăsa o dată în plus ademeniţI de misionari şi târâţi în războiul împotriva englezilor.

Se hotărî ca Mathilde să-şi însoţească tatăl, împreună cu doi sau trei războinici siguri. Seniorul gascon nu se despărţea fără regret de fermecătoarea sa logodnică indiană. Dar Mathilde, inteligentă, era preţioasă pe lângă şeful etchemin.

O dată în plus, Elie Kempton, dresorul de urşi, bătea pădurile în căutarea lui Mr. Willoagby care, dispreţuind importanţa rolului său diplomatic, părea să fi plecat într-o expediţie forestieră cu prietenul său, jderul.

Totuşi, pentru a-i da satisfacţie domnului de Villedavray care se impacienta, se vorbi de o primă îmbarcare. Indienii urmau să plece cu doamna de Randon şi cu d'Arpentigny. Populaţia începea să se îndrepte spre port, şi cu toate că nimeni nu-i anunţase încă, participanţilor li se încredinţau deja mesaje pentru cei din fundul Golfului Francez.

Părintele Tourel voia să se ajungă la părintele Jean Rousse, iezuitul responsabil al regiunii, de la care aştepta instrucţiuni. Villedavray insista pe lângă sulpician să se întoarcă pe râul Saint-Jean ca să vegheze asupra vasului său. Sulpicianul nu se lăsa convins. In acest timp, un stol de copii hughenoţi, alergând şi piuind ca nişte vrăbii, se năpusti pe plajă.

— Doamna Angelica, veniţi repede! strigă cu voce ascuţită micuţul Laurier Berne. *Vine un iezuit*!

Imediat emoţia fu generală, chiar şi printre preoţii prezenţi. Aşa de mare era ascendentul Companiei lui Iisus, încât preoţii din ordinele mai puţin vestite nu se simţeau niciodată în largul lor în faţa unuia dintre reprezentanţii săi. Sulpicieni, reformaţi, capucini se adunară, întrebându-se despre cel ce sosea.

— Sunt sigură că e Jack Merwin, zise Angelica veselă. Adică, părintele Maraicher de Vernon.

Într-adevăr, el era. Mergând în întâmpinarea sa, condusă de copii, Angelica zări în vârful coastei înalta siluetă întunecată a lui Jack Merwin, iezuitul, cu copilul suedez lângă el. Un grup de rochelezi îl înconjura şi, apropiindu-se, ea auzi voci certându-se aprig. Întâmplarea făcuse ca în clipa în care iezuitul ieşea din pădure cu mica sa escortă, pe drumul ce venea pe coastă să-şi facă apariţia englezii din tabăra Champlain, cu reverendul Thomas Patridge în frunte. Acesta îşi recunoscuse imediat duşmanul de trei ori urât de

el, ca papistaş, ca iezuit şi ca pilot pe *White Bird*, a cărui insolenţă dispreţuitoare fusese nevoit s-o suporte timp de trei zile. De aceea şocul întâlnirii neprevăzute fusese violent. Scoţând un răcnet, pastorul puritan începuse imediat să-l împroaşte cu anateme, în cea mai bună tradiţie biblică. El dăduse astfel tonul hughenoţilor francezi, ei înşişi neliniştiţi şi încordaţi de această apariţie. Sosirea unuia dintre iezuiţii atât de blestemaţi trezea temeri şi ură. Ea îl auzi pe Manigault întrebând într-un mod cam neprietenos:

— Ce căutaţi aici? Noi suntem hughenoţi din La Rochelle izgoniţi din ţara lor de acel rege pe care îl serviţi şi care vă apără. N-am venit de atât de departe ca să avem din nou de-a face cu oameni de felul vostru.

Părintele Vernon se întoarse spre el, mândru.

— Sunteţi şeful acestui post?

— Acesta nu este un post. Este o aşezare franceză liberă.

— O aşezare de oameni liberi, întări Berne.

— Şi în care orice om poate, deci, intra liber? întrebă iezuitul fixându-i cu privirea sa pătrunzătoare.

— Dacă nu se poartă ca un duşman, desigur, zise Berne după un moment de ezitare.

Angelica sosi tocmai atunci gâfâind. Ea se grăbise, temându-se să nu izbucnească încă de la început un scandal ireparabil între aceste personaje care păreau să fie cu toţii, din naştere, "iuţi la mânie". Copiii hughenoţi îi strigau:

— Doamna Angelica, grăbiţi-vă, iezuitul o să ne omoare taţii.

Recunoscând-o, faţa părintelui Vernon se lumină. Cel puţin aceasta era impresia ei, dacă cumva se putea citi expresia vreunui sentiment pe această fizionomie mândră, de obicei rece şi indiferentă. Dar când ea îi întinse mâna, el i-o strânse simplu, cu căldură. Ea îi spuse în mod spontan:

— În sfârşit, iată-vă! Mă temeam că nu veţi sosi decât după plecarea soţului meu.

El păru surprins.

— Mă aşteptaţi, deci, doamnă?

— Sigur că da!

Ea fusese sigură că va veni. Aruncând o privire spre indienii care-l însoţeau, zise:

— Piksarett este cu dumneavoastră?

— Nu! Nu este aici?...M-a anunţat că vine la Gouldsboro ca să ceară răscumpărarea.

— L-am văzut, într-adevăr. Apoi... a dispărut.

— Este capricios, zise preotul, cunoscător al indienilor.

El purta aceeaşi sutană înverzită, cam scurtă, sutană pe care o dezgropase de sub un copac, la intrarea pe Penobscot, dar al cărei înalt guler negru, cu revere albe, ca şi ampla mantie, îi dădeau un aer de prinţ spaniol pe care orice iezuit îl datorează fondatorului Ordinului, Ignaţiu de Loyola. Îl schimba doar faptul că zâmbea uneori şi nu mesteca încontinuu bucata de tutun. Ţinea în mână, pentru mers, un lung baston de pelerin, terminat cu o simplă cruce de fier. Această cruce îi tulbura mult pe reformaţi, care se temeau să o vadă pătrunzând în Gouldsboro. Dar trebuiau să se obişnuiască cu această biserică, care începuse să fie construită de cealaltă parte a portului. Ei îi urmară fără să comenteze prea mult pe Angelica şi pe iezuit care coborau pe strada principală a satului. În spatele lor, Miss Pidgeon îl liniştea cu jumătate de voce pe reverendul Patridge, furios.

La jumătatea drumului, îl zăriră pe contele de Peyrac venindu-le în întâmpinare.

— Iată-l şi pe soţul meu, zise Angelica, cu o inflexiune de bucurie şi de mândrie în glas.

20

Ce seducător şi plin de tinereţe era stăpânul de la Gouldsboro, cu pasul său îndrăzneţ, puţin inegal, dar plin de vioiciune, şi cu mantia-i elegantă, pe care ştia s-o poarte ca nimeni altul, fluturând în vânt!

De departe, ea-l văzu zâmbind şi ridicând mâinile în semn de bun venit.

— Bine aţi venit, părinte, spuse el cu amabilitate, de îndată ce se apropie.

— Asta-i bună! murmură părintele Vernon, aproape fără voia lui.

Căci ironia sorţii făcea ca Joffrey de Peyrac să înainteze, încadrat strâns de toţi preoţii ce erau atunci oaspeţi la Gouldsboro şi care, dorind fiecare să se prezinte primul iezuitului anunţat, îl urmaseră în grabă.

— Ei da! făcu el, abordându-l cordial pe noul venit, cum vedeţi, părinte, încă puţin şi pot să-mi deschid mănăstire. Nu vă aşteptam decât pe dumneavoastră, pentru a reprezenta în aceste locuri toate Ordinele care se devotează cu atât curaj mântuirii spirituale a Noii-Franţe.

— *I see! I see!* mormăi marinarul Jack Merwin, plimbându-şi privirea asupra adunării de rase şi sutane; sulpician, oratorian, reformat şi capucin, nu lipseşte nimic. Într-adevăr! E aproape un conciliu. Dar cum faceţi, domnule de Peyrac? exclamă el, hotărându-se să ia faptul cu umor.

— Cum fac... pentru ce? Pentru a atrage cele mai sfinte personaje din ţară în vizuina mea?... Nu ştiu, pe cuvânt! Întrebaţi-vă despre motivele care v-au împins să veniţi să ne vizitaţi şi, poate, veţi găsi răspunsul...

Şi adăugă mai grav, încet, dorind să fie auzit doar de iezuit:

— Oricare ar fi ele, mă bucur, căci ştiu că vă datorez viaţa unei persoane care-mi este foarte dragă, şi sunt fericit să-mi pot exprima prin viu grai recunoştinţa!

Cu un semn din cap, Vernon arătă că a auzit ce-i spusese.

— Doream să mă informez dacă doamna de Peyrac a ajuns cu bine, zise el. Având plăcerea s-o escortez câteva zile prin mari primejdii, am aflat de chinul prin care trecea de a fi despărţită de dumneavoastră, domnule, şi de nerăbdarea pe care o avea să vă întâlnească. Este deci şi pentru mine o mare satisfacţie să vă văd pe amândoi fericiţi împreună.

Angelica binecuvântă tactul iezuitului. El spusese exact ce trebuia pentru a şterge ultimii nori între ea şi Joffrey şi îl privi cu afecţiune. Continând să coboare spre piaţa centrală, erau urmăriţi cu curiozitate de către localnici.

Colin Paturel se prezentă la rândul lui, înconjurat de piraţii săi pocăiţi.

— Pun pariu că veţi avea penitenţi în această seară, părinte, dacă ţineţi confesional.

Părintele Vernon îl zări pe guvernatorul Acadiei franceze.

— Dumneavoastră aici, domnule de Villedavray?

— Şi de ce n-aş fi şi eu ca toată lumea... ca şi dumneavoastră? răspunse marchizul, ridicând nasul cu un aer fanfaron.

Angelica se retrase o clipă şi fugi până la casa Fetelor regelui, unde o găsi pe ducesa de Maudribourg care, de această dată, nu era în rugăciune.

— Veniţi repede, îi strigă ea, de această dată îl avem aici pe preotul de rang înalt pentru spovedanie. Un iezuit autentic, de familie nobilă, părintele Louis-Paul Maraicher de Vernon.

Ducesa era înconjurată de însoţitoare care-i periau părul. Ea părea adâncită într-o reverie melancolică. Dar când înţelese, izbucni în râs.

— Sunteţi adorabilă, exclamă ea, şi atât de bună! Căutaţi întotdeauna să daţi tuturor ceea ce poate să le facă bine. Totuşi ştiu că m-aţi considerat ridicolă, cu exigenţele mele!

— Nici vorbă! Ştiu că viaţa este dură pentru emigranţi. Trebuie să-l ajuţi pe fiecare.

— Sunteţi adorabilă, repetă ducesa înduioşată. Un iezuit adevărat! Ce minune!

Ambroisine de Maudribourg se ridică. Din părul ei periat cu grijă emana acel parfum special care o frapase pe Angelica în prima zi când o îngrijise. Era un parfum de o delicateţe captivantă, care părea că se adaptează aşa de bine personalităţii ducesei încât era imposibil să nu fii atras şi fermecat de fragilitatea şi de frumuseţea ei.

— Cum se face că?..., începu Angelica. Dar urmarea întrebării îi scăpă, fără să ştie de ce.

Ducesa îi luă braţul şi amândouă porniră la drum. În cale, o mică umbră care părea că înaintează poticnindu-se din piatră în piatră, le atrase atenţia.

— Oh! pisoiul dumneavoastră! exclamă ducesa.

— Dar ce face aici, ştrengarul? strigă Angelica, descoperindu-şi protejatul care o privea cu imenşii săi ochi, cu coada ridicată drept. L-am închis cu cheia. Nu ştiu cum face să scape.

Îndrăzneala cu care micul pisoi se avânta în această înfricoşătoare lume vastă, doar pentru a o urma şi a o regăsi, o obliga să-l admire şi să-l iubească.

— Până la urmă o să i se întâmple ceva, monologă ea, luându-l într-o mână. Este atât de mic! Şi totuşi, mi se pare că n-am văzut niciodată vreo fiinţă umană atât de plină de viaţă şi de iubire. Ascultaţi cum începe să toarcă de cum îl iau în braţe...

21

Ajungând în port, privirea părintelui Vernon fusese atrasă de flota care se găsea la ancoră în radă.

— Ştiu că sunteţi marinar! îi spuse Peyrac. Răcoriţi-vă, şi apoi mergem să vedeţi navele!

Angelica şi Ambroisine de Maudribourg li se alăturară pe dig, unde contele de Peyrac îi explică noului său oaspete particularităţile fiecăreia dintre vasele şi ambarcaţiunile sale.

— Ce vesel este pe aici, zise ducesa cu jumătate de voce, mereu se întâmplă câte ceva!... Acest iezuit pare de o distincţie remarcabilă. Nu ştiu de ce, dar îi găsesc o asemănare cu soţul dumneavoastră.

— Da, poate... într-adevăr.

Părerea Ambroisinei era adevărată. Înalţi, bine făcuţi, viguroşi, cei doi bărbaţi, iezuitul şi aventurierul, erau apropiaţi mai ales prin forţa interioară care emana din ei, o impetuozitate stăpânită, o atenţie deosebită spre lumea exterioară, o voinţă care nu se abate uşor de la scopul ei. În sfârşit, ei împărtăşeau acea facultate de a aprecia în viaţă aspectele diverse, ca şi faptul de a gusta toate nuanţele unei frumoase construcţii navale.

Ochii întunecaţi ai lui Jack Merwin străluceau în timp ce-l asculta pe Peyrac prezentându-i diversele unităţi ale flotei sale, concepute şi executate în scopuri foarte precise de transport, pescuit sau de cabotaj, chiar de simplă cursă.

— Uneori trebuie să te poţi deplasa pe mare mai repede ca oricine, ca un cal pur-sânge bine odihnit şi antrenat care depăşeşte fără osteneală cei şase cai ai unui atelaj. În acest scop, iată această mică corabie, foarte uşoară şi cu bordajul scund.

— Nu văd decât opt membri ai echipajului şi nimic pentru a se adăposti. Totuşi nu este o barcă.

— Este un sambur din Yemen, de pe Marea Roşie, din lemn de Java care nu putrezeşte niciodată. O corabie fină, putând naviga cu douăsprezece noduri, cu două pânze, pe vânt bun.

— Calcă apa foarte putin.

— Şi se poate fofila cu mare uşurinţă în toate golfuleţele de care nu ducem lipsă pe aici.

Navele de pescuit erau de tipul balenierelor basce. Erau două dintre acestea. A treia era plecată să pescuiască în golful Laurentian. Urma să se întoarcă toamna, când sardinele, numite de bostonieni *shad* coborau cu milioanele fluviile de coastă în care-şi depuseseră icrele. Câteva mici iahturi olandeze, mai lente dar uşor de manevrat şi putând încărca multe mărfuri, serveau la cabotaj, iar, la nevoie, la transportul oamenilor înarmaţi.

Gouldsboro rămânea giuvaerul acestei mici flote independente, acum mai puternică şi mai activă decât oricare alta aflată în porturile regiunii.

— M-am asociat cu Rieder de la Boston pentru desenul planurilor.

— Este originar din Rotterdam, nu-i aşa?

— Într-adevăr. Suntem destul de mândri de rezultate, căci am putut reuni într-o cotă destul de bine gândită exigenţe contradictorii: armament ca pentru corsari şi mare capacitate de încărcare de mărfuri.

— Dar această caravelă? întrebă Villedavray. Pare solidă, dar nu e demnă de noutăţile flotei dumneavoastră, abia ar fi bună pentru Christofor Evreul*. În schimb, ce tablou admirabil pe bord: Fecioara printre Îngeri. Fecioara asta este frumuseţe!... Nu ştiu dacă este o impresie, dar, pe cinstea mea, da, vă seamănă, dragă Angelica!... Nu găsiţi, conte?...

Se lăsă o tăcere îngheţată. Dacă Angelica se putuse felicita pentru tactul iezuitului, în schimb, nu putea face acelaşi lucru în privinţa guvernatorului Acadiei. Acesta spunea întotdeauna ceea ce ar fi trebuit să fie trecut sub tăcere. Şi nu era pentru prima dată când îi surprindea.

“O să mi-o plăteşti”, gîndi ea.

— Este vasul meu, interveni Colin Paturel, *Coeur-de-Marie*...

— Oh! într-adevăr! se extazie marchizul privindu-l cu candoare pe uriaşul blond. Ei bine, să mă recomandaţi zugravului dumneavoastră, dragul meu! Vreau să-l pun să mâzgălească ceva de genul ăsta pe propria mea corabie: este o capodoperă!

— Poate corabia este deja în mâinile englezilor sau scufundată în râul Saint-Jean, îi strecură Angelica.

Figura deschisă şi fericită a marchizului de Villedavray se boţi brusc într-o expresie îndurerată.

— Oh! Sunteţi răutăcioasă că-mi amintiţi asta, făcu el cu reproş, eram aşa de fericit, mă destindeam puţin în această interesantă companie şi iată-mă din nou îngrijorat. Chiar că nu e amuzant de loc, Angelica!... Dar ce mai aşteptaţi? Nu plecaţi să-i goniţi pe englezi? zise el nerăbdător, întorcîndu-se spre Peyrac şi lovind digul cu vîrful bastonului său cu mâner de argint. Este de-a dreptul intolerabil! Dacă mai continuaţi, o să mă plâng de dumneavoastră în Quebec... Vă previn. Ah! Încetaţi cu râsul! Nu e nostim. Ce mai aşteptaţi, deci?

— Poate asta! zise contele arătând ceva la orizont.

El îşi luă de la centură ocheanul şi îl desfăcu înainte de a-l duce la ochi.

— El este! murmură el.

* Acest patronim era atribuit uneori lui Christofor Columb.

De mai bine de o oră, o pânză se vedea plutind în zigzag ca în aşteptarea momentului favorabil pentru a pătrunde în port.

Chiar în acel moment, vasul, un mic iaht îndesat şi bine aşezat pe valuri, îşi făcea intrarea în port.

— *Rochelezul*! strigă Angelica bucuroasă.

Ambroisine o privi mirată. La rândul său, marchizul scoase dintr-un buzunar al jiletcii sale un mic ochean din aur. Expresia sa îmbufnată se schimbă.

— Dar cine-i acel admirabil flăcău pe care-l zăresc la provă? exclamă el cu entuziasm.

— Este căpitanul, răspunse Peyrac, fiul nostru, Cantor.

— Ce vârstă are?

— Şaisprezece ani.

— Este la fel de bun navigator ca Alexandre?

— Rămâne de văzut!

Angelica nu se aştepta la o întoarcere atât de promptă a *Rochelezului*, dar se simţi uşurată. Răspândirea copiilor săi – Honorine la Wapassou, Cantor pe mare, Florimond în fundul pădurilor din Lumea Nouă – îi provoca o nelinişte surdă. Ea ar fi vrut să-i adune din nou sub aripa sa, ca toate mamele în vreme de primejdie. În sfârşit, Cantor era acolo.

Marea scăzând, el nu putea acosta, de aceea ancoră între *Gouldsboro* şi şebec, coborî şalupa, şi toată adunarea se deplasă pentru a-l întâmpina la mal

— Ce copil frumos! zise ducesa de Maudribourg Angelicăi, trebuie că sunteţi mândră de el, doamnă.

— Sigur, conveni ea.

Îi plăcea să recunoască pe această figură încă copilăroasă, aerul îndrăzneţ şi oarecum distant al lui Cantor al său, tânăr prinţ născut pentru un alt destin, dar care sosea pe plajă cu siguranţa politicoasă pe care ar fi avut-o şi în faţa regelui. Îşi salută tatăl cu o mişcare din cap respectoasă şi, sărută mâna mamei sale.

— Este fermecător! repetă Villedavray.

— Parcă-i un arhanghel, făcu ducesa de Maudribourg.

Contele îl prezentă celor care sosiseră la Gouldsboro în absenţa sa. Dar aceste prezentări fură întrerupte de sosirea năvalnică a lui Wolverines care ţâşni în felui său obişnuit, ca o bilă traversând un joc de popice.

Cantor redeveni copilul fericit să-şi întâlnească favoritul.

— Credeam că l-am pierdut şi s-a întors în pădure.

— N-a încetat se te pândească la liziera pădurii unde se juca cu ursul, îi explică Angelica.

— Iată şi ursul, zise cineva.

22

Joffrey de Peyrac hotărî imediat:

— Dacă ursul este prezent, trebuie să-l îmbarcăm de îndată, acum sau niciodată. Mister Kempton, sunteţi gata de plecare în seara asta?

— *Yes, sir!* Am pus să mi se aducă bagajele în port în această dimineaţă, cum mi-aţi recomandat. Mă dor picioarele de cât am alergat după banditul ăsta care îşi bătea joc de mine, ascuns după vreun copac.

Mr. Willoagby înainta fără grabă, oprindu-se când şi când pentru a întoarce o piatră, ridicându-se pe labele din spate pentru a adulmeca şi aruncând în jur o privire olimpiană.

— O să-mi plăteşti tu, Mister, toate ştrengăriile, mormăi negustorul pregătind o lesă pentru a-l prinde pe infidel.

Atmosfera se schimbase brusc şi toată lumea forfotea, după un plan dinainte stabilit. Fusese hotărât ca de îndată ce ursul, membru important al expediţiei, va fi găsit, un prim contingent de ambarcaţiuni mai lente va ieşi în larg, între altele, marea şalupă care-i adusese pe acadieni şi sălbaticii lor şi care-i va duce înapoi, de această dată cu tot calabalâcul, plus negustorul şi ursul său, Mateconando cu războinicii şi fiica sa, cei doi indieni patsuikett, d'Urville şi socrul său indian, de Randon, etc. Această flotilă putea atrage bănuielile englezilor. Peyrac şi vasele sale, mai rapide, li se vor alătura când acestea vor fi în împrejurimile estuarului râului Saint-Jean.

Indienii se adunară şi ei, iar flecăreala lor obişnuită începu brusc să urce diapazonul. Castine era tulburat. O ţinea uşor pe tânăra Mathilde pe după umeri şi-i murmura în abenakis cuvinte de dragoste. Ea îl privea surâzând grav, liniştindu-l cu câteva vorbe. Nu era o expediţie războinică, spunea ea, doar o plimbare şi se vor întoarce din ţinutul nebun al zeului Gloosecap cu tot felul de poveşti noi, cu comori necunoscute, cu alianţe liniştitoare, cu daruri neaşteptate.

Totuşi, cel ce provocase această zarvă prin venirea sa, ursul Willoagby, nu părea să fi înţeles gravitatea momentului. Cu multă

agilitate şi cu o atitudine de-a dreptul britanică, el se sustrăgea invitaţiilor stăpânului său de a se lăsa înlănţuit, apoi târât pe o barcă, lucru pe care nu-l apreciase niciodată prea mult. După câteva încercări nereuşite, Elie Kempton începu să se enerveze.

— Gata! Ajunge! strigă el întorcându-şi brusc pălăria cu faţa în spate, semn de mare mânie. Willoagby, n-o să-ţi mai baţi joc mult de oameni respectabili! La urma urmei, nu eşti decât un urs!...

Drept răspuns, ursul galopă greoi printre grupurile de indieni care se veseleau cu strigăte şi râsete zgomotoase, apoi, trezindu-se în faţa părintelui Maraicher de Vernon, se ridică în două labe şi-i puse pe umeri periculoasele sale labe cu gheare ascuţite.

Iezuitul nici nu clipi şi rămase ferm. Îl cunoştea pe acest tovarăş insolit pe care-l îmbarcase odinioară ca pasager la Nouvelle-York şi îl salută politicos în engleză. Totuşi, cu toate că era înalt, ursul dresat îl depăşea puţin, iar botul său roşu cu colţi ascuţiţi se legăna la câteva degete de faţa preotului.

Râsetele încetară, iar Angelica se apropie, temătoare.

Îndopat cu fructe, trăit libertate, ursul părea să se fi sălbăticit. Îndepărtându-se deodată, se pironi în faţa iezuitului, legănându-se şi mormăind, cu labele depărtate, ca şi cum s-ar fi pregătit să-l prindă între ele.

— Vrea să se bată, exclamă Kempton. Ah! Aţi mai văzut vreodată un urs aşa de vioi şi jucăuş? Ce actor! Vrea să se lupte cu tine, Merwin.

— Nu! strigă nervoasă Angelica, nu e prudent. Nu vedeţi că animalul este foarte agitat?

Dar părintele Vernon nu părea speriat. Îşi privea redutabilul interlocutor cu bonomie, surâzând. Nu era pentru prima dată că ursul îl provoca la luptă.

— Bate-te cu el, Merwin, insistă negustorul. Altfel n-o să-i venim de hac.

În acest timp, ursul îşi pierdea răbdarea şi părea decepţionat. Nu mai aveau, oare, nici un pic de prietenie pentru el, mai ales omul acesta care-i fusese, cum îşi amintea, un adversar bun şi cinstit?

— *All right*! hotărî iezuitul.

El îşi scoase haina pe care i-o încredinţă micului suedez, îşi aruncă mocasinii cu care era încălţat pentru a rămâne cu picioarele goale, îşi prinse sutana în centură, decoperindu-şi pulpele puternice. Apoi luă poziţie în faţa ursului.

Acesta scoase un mormăit de satisfacţie, care făcu să treacă un fior de spaimă printre spectatori.

— În iulie ursul este în călduri, zise cineva. Iezuitul este nebun.

— Ce contează! Diavolul, stăpânul lui, îl va apăra, lansă reverendul Patridge cu un râs sardonic.

Mulțimea se adunase într-un cerc strâns.

Toate privirile erau fixate asupra acestui spectacol neaşteptat. O fiară în deplinătatea forței sale sălbatice şi un om cu mâinile goale, gata să o înfrunte. O singură lovitură a redutabilelor sale gheare putea deschide un pântece, desfigura pentru totdeauna. Mr. Willoagby, în hârjonelile sale obişnuite, nu se folosea de ele. Kempton i le tăiase. Dar astăzi se vedea că erau deosebit de ascuțite, poate pentru că ursul părea mai puțin blând ca de obicei. El mormăia legănându-se, iar ochii săi aveau reflexe roşiatice.

Brusc, el se repezi. Adversarul său se feri de acest prim atac şi profită pentru a-i aplica într-o coastă o lovitură puternică. Ursul nu păru incomodat şi se întoarse. Dar deja Vernon-Merwin îl lovi violent în burtă cu genunchiul. Mr.Willoagby primi lovitura cu impasibilitatea unui trunchi de copac. Totuşi, se opri puțin. Merwin îl înconjură rapid şi din spate începu să-i dea pumni şi lovituri de picioare ca să-l dezechilibreze şi să-l facă să cadă în patru labe. Ursul rezistă, apoi, la rândul său, încercă să-şi respingă adversarul din spate. Dacă reuşea şi cădea peste el, îl strivea.

Omul rezista, cu picioarele încordate, în nisip. Un timp au stat aşa, luptându-se să se dezechilibreze unul pe altul.

Elia Kempton bătea din picioare, jubila, îşi freca mâinile.

— Începe bine. *Wonderfull*! Sunt grozavi ăştia doi!

Oamenii începeau să se foiască:.

— Pariez pe iezuit!

— Nu, e imposibil. Celălalt este prea mare...

Brusc, părintele Vernon se smulse din poziția sa incomodă cu o rapidă alunecare într-o parte, iar ursul, datorită propriei sale greutăți, căzu pe spate. Se ridică imediat, rostogolindu-se pe o parte, şi se aşeză în patru labe. Părea uluit.

Iezuitul îl aştepta la câțiva metri. Mr. Willoagby privi în jur cu un aer nemulțumit. Deodată, o luă la galop, ca o ghiulea, spre omul pe care-l aruncă în aer, făcându-l să se rostogolească.

— Şi ursul ştie să umble cu şiretlicuri, remarcă unul dintre spectatori cu jumătate de voce.

Merwin stătea pe jumătate întins, cu fața în nisip, amețit fără îndoială de şoc.

— L-a lăsat lat!

— Te dai bătut, Merwin? întrebă Kempton.

Willoagby, mulţumit de el, începu să dea semne de victorie. Apropiindu-se legănat de corpul imobil, îl adulmecă. Dar, ghemuindu-se brusc, Merwin îi lansă ambele picioare în bot şi, sub efectul detentei, ursul se dădu înapoi, apoi fugi literalmente în cealaltă parte a cercului ce forma arena, mormăind de durere.

— N-ar fi trebuit să faceţi asta, Merwin, spuse Kempton, nemulţumit. Animalele astea au botul foarte sensibil...

— Ne batem, da sau nu? mormăi iezuitul care se ridica, gâfâind. Nici el nu m-a cruţat.

— Atenţie, strigă cineva.

Ursul se năpustea din nou, iar părintele de Vernon abia evită ciocnirea. Urmă o serie de pase şi trânte în care iuţeala iezuitului se dovedi salvatoare, dar ţinea din ce în ce mai greu piept forţei enormului său adversar.

Rând pe rând, ridicat în două labe pentru a-şi domina mai bine inamicul, sau revenind în patru labe ca să se deplaseze mai rapid, ursul dovedea o inteligenţă omenească în tactica sa. Vitejia omului, îndrăzneala sa, cunoaşterea animalului, forţa şi agilitatea sa ieşite din comun trezeau admiraţia. Era o luptă frumoasă.

Dar tensiunea urca. O anumită nelinişte îi cuprindea pe toţi.

— Dă-te bătut, Merwin, îl sfătui negustorul. E mai bine pentru dumneata!

Lungul păr negru al iezuitului atârna pe faţa sa udă de sudoare. El păru că nu aude. Lumina amurgului începea să împrăştie luciri de şofran. Tenul lui Jack Merwin avea o transparenţă de fildeş, dar s-ar fi spus că zâmbeşte, în timp ce ochii săi cu reflexe minerale aruncau sclipiri bruşte ale unui soi de veselie care îl transforma.

Chiar în acea clipă, ursul îl prinse în braţe. Un strigăt se ridică din mulţime.

— Atenţie, o să-l sufoce!

Înalta siluetă în sutană neagră aproape că dispărea între enormele labe. Din fericire, Willoagby, considerând că a învins, îşi lăsă adversarul. Acesta alunecă la pământ şi nu mai mişcă. Ursul începu să privească în jur cu mândrie pentru a culege aplauzele, dar aproape imediat se clătină şi se prăbuşi la rândul său, ridicând un nor de praf.

Preotul se degaja cu greutate de sub masa păroasă care aproape îl strivise în cădere. Se ridică şi se scutură de praf cu un aer liniştit.

— Continuăm, Mister Willoagby? întrebă el în engleză.

Dar ursul nu mai mişca. Părea o enormă stâncă acoperită de muşchi, eşuată acolo pentru eternitate. Ochii săi rămâneau închişi.

Oamenii erau stupefiaţi de această bruscă răsturnare de situaţie.

— Hei, ce se întâmplă? întrebă negustorul, uluit, apropiindu-se cu îngrijorare. Willoagby, prietene!... Cum te simţi ?...

Ursul nu mişca, era perfect inert. Era greu de crezut că doar cu câteva minute înainte evolua mormăind în admiraţia atentă a spectatorilor.

Elie Kempton, zdrobit, îl înconjură, neputând să-şi creadă ochilor. Apoi izbucni în imprecaţii.

— L-ai omorât, papistaş blestemat, urlă el, smulgându-şi câteva smocuri de păr grizonat. Prietene, fratele meu!... Ce nenorocire îngrozitoare! Eşti un monstru, o brută sângeroasă, ca toţi blestemaţii voştri de papi.

— Exagerezi, *old boy*, protestă Merwin. Priveşte în ce stare mă aflu şi eu. Ştii prea bine că toate loviturile pe care i le puteam da n-au asupra lui un efect mai mare decât o pişcătură de insectă. N-am făcut decât să-l apuc de labă ca să-l fac să cadă.

— Cu toate astea e mort, suspină Kempton, disperat. Eşti o brută, Jack Merwin, un băutor de sânge, ca toţi ai tăi. N-ar fi trebuit să-i dau voie să înfrunte un iezuit! Ai omorât acest animal nevinovat cu vrăjile tale satanice.

— Gata cu prostiile! îşi pierdu răbdarea iezuitul. Nu i s-a întâmplat mare lucru, garantez. Nu înţeleg de ce nu mişcă.

— Pentru că e mort, vă spun, sau pe moarte... Milady! Milady! imploră negustorul întorcându-se spre Angelica, vă pricepeţi la leacuri, faceţi ceva pentru bietul animal.

Angelica nu se putea eschiva de la rugămintea negustorului englez, cu toate că era destul de stingherită. Nu mai avusese ocazia să îngrijească un urs de această mărime. Nici ea nu înţelegea ce-l putuse doborî atât de brusc pe Mister Willoagby. Părintele de Vernon avea dreptate când spusese că loviturile pe care i le dăduse, deşi era un boxer şi un luptător de temut pentru o fiinţă umană, nu puteau deranja o asemenea masă enormă, căptuşită cu grăsime şi blană.

Ea îşi aminti lovitura pe care o primise în bot şi care păruse că-l face să sufere. Îngenunchind în nisip lângă animalul întins şi inert, al cărui cap părea foarte mic şi fin în comparaţie cu gâtul gros şi spinarea monstruoasă, îi pipăi cu delicateţe nasul care i se păru călduţ şi moale. Nu existau urme de sânge. Ea îl mângâie de mai

multe ori, urcând spre frunte, cum dezmierzi un câine. Aplecată, îi observa pleoapele închise în încâlceala de peri. Una dintre ele păru că freamătă, apoi se întredeschise, îndreptând spre Angelica o privire atât de umană şi tristă, încât ea fu tulburată.

— Ce ţi se întâmplă, Mister Willoagby? îl întrebă cu blândeţe. Te rog, spune-mi...

El clipi uşor, şi ar fi jurat că o lacrimă îi aluneca de-a lungul botului. Apoi, un profund suspin ridică pieptul ursului, care închise ochii ca şi când ar fi refuzat să mai privească de-acum înainte o lume atât de rea.

Angelica se ridică şi merse spre Kempton şi părintele de Vernon, care aşteptau, îngrijoraţi, unul lângă altul.

— Ascultaţi, zise ea în engleză cu jumătate de voce, poate mă înşel, dar vă voi spune părerea mea. Cred că nu are nimic, doar că e teribil de ruşinat. Această cădere, această înfrângere, când se credea învingător...

— Oh! desigur, fără îndoială că aveţi dreptate, exclamă Elie Kempton luminat, uitasem: asta i s-a mai întâmplat odată!... nu l-am putut mişca trei zile!

— Trei zile! Asta ne mai lipsea, zise Peyrac, izbucnind în râs.

— Râdeţi, se indignă negustorul, dar nu e de loc de râs. Vă atrag atenţia că expediţia voastră pe râul Saint-Jean rămâne baltă!... E şi greşeale ta, Merwin. L-ai pus în mai multe rânduri într-o postură ridicolă, mai ales când l-ai lovit în nas. Îl înţeleg că îi e ruşine.

Domnul de Villedavray, care nu înţelegea engleza, întrebă despre ce este vorba. I se spuse şi el explodă:

— Cum! Nu putem pleca fără urs? Soarta înalţilor funcţionare din Quebec depinde acum de bunul plac al unui urs?... Este intolerabil! Domnule de Peyrac, vă somez să daţi acestui urs ordinul să se ridice imediat sau... MĂ SUPĂR!...

— Credeţi-mă că mi-ar plăcea să vă fac pe plac, domnule, zise Peyrac cu sânge rece, dar nu e simplu.

El privi la Mr. Willoagby, care părea adormit pentru eternitate.

— Poate am putea să-i gâdilăm amorul propriu în vreun fel, propuse Angelica. Dacă aţi face pe mortul, Merwin? adăugă ea, întorcându-se spre preotul iezuit. S-ar crede învingător şi...

— Bună idee, aprobă Elie Kempton, entuziasmat. Îl cunosc! Are o inimă de aur, dar nu poate admite să fie mai slab decât un om. Şi, într-adevăr, este ilogic. Ar trebui să fii mort acum, Merwin prefă-te că eşti...

— *All right*! acceptă iezuitul şi se lăsă să cadă cât era de lung, cu faţa în jos în faţa ursului şi nu mai mişcă.

Negustorul îşi îndemna prietenul să deschidă ochii ca să contemple tristul spectacol.

— Uite ce-ai făcut, Mister Willoagby! Nu-i grozav? Eşti ursul cel mai puternic din lume... I-ai dat o lecţie încrezutului ăsta. Uită-te ! Nu mai mişcă. N-o să-şi revină curând. Să-i fie învăţătură de minte să se bată cu Mister Willoagby... Ursul cel mai minunat, cel mai puternic, cel mai de ne-nfrânt din lume...

Între timp, pisoiul apăru şi el pe neaşteptate în arenă şi înainte ca cineva să-l poată împiedica, începu să dea impertinent cu lăbuţa în nasul ursului. Angelica îl îndepărtă, dar zăpăcitul se repezea din nou, foarte interesat de blana în jurul căreia se adunase toată lumea. Kempton îşi continua rugăminţile.

— Priveşte ce i-ai făcut diavolului în sutană neagră. Asta şi merita ca papistaş, dar adu-ţi aminte că te-a luat pe vas.

Acest asalt de cuvinte convingătoare, adăugate gâdilăturilor pisoiului, părură, în sfârşit, să clatine fortăreasa de amor propriu rănit a lui Mister Willoagby. El consimţi să deschidă un ochi, apoi pe amândoi, interesându-se de starea lui Merwin. Încet şi parcă cu regret, suspină şi începu să se ridice cu greu pe labe.

Se apropie cu circumspecţie de corpul întins, îl adulmecă, îl răsturnă şi-l examină din nou. Spectatorii îşi ţineau răsuflarea.

— Da! vezi bine că l-ai învins încă odată, Willoagby! îl grăbi Kempton. Ridică-te, prietene, să te aplaude lumea! Hai, aplaudaţi-l, nătăfleţilor! şopti el mulţimii.

— Trăiască Mister Willoagby! strigară ei. Ura! Trăiască!...

Toată această zarvă plăcută ajungându-i la urechi, ursul se însenină definitiv. Ridicându-se pe labele din spate, făcu turul adunării, primind aplauzele şi omagiile, mângâierile, felicitările şi încurajările.

Intre timp, negrul Timothy îi întinse sacul negustorului, care luă de acolo o bucată de prăjitură cu miere. Aceasta era recompensa obişnuită a ursului când ieşea învingător. În vreme ce se delecta cu ea, stăpânul său îi puse lanţul pe gât, după care îşi scoase din buzunare o batistă de pânză mare cât o faţă de masă şi-şi şterse îndelung faţa.

— Suntem gata! zise el. Bine, îl duc. Domnule de Peyrac, ne întâlnim la Skoudoun. Vedeţi că puteţi conta pe ursul meu!... Este de o inteligenţă superioară. Voi, şerpi roşii, luaţi-mi bagajul şi baloturile de mărfuri, le şopti el indienilor micmac, care se grăbiră să-i dea ascultare, abătându-se de la principiile lor, căci erau încântaţi

să se îmbarce într-o companie atât de distractivă. Vino cu mine, Mister Willoagby! Ajunge cu toate astea. Să-i lăsăm pe papistaşi cu prostiile lor...

Bietul Mr. Willoagby! Poate se lăsase păcălit de comedie, dar onoarea era salvată. El îşi urmă stăpânul, docil.

Abia după ce fu urcat pe barcă şi când aceasta, încărcată cu negustorul, indieni şi acadieni precum şi ţii, se îndepărtă de mal urmărită de urale şi cuvinte de rămas bun, părintele de Vernon fu lăsat să se ridice. Era acoperit de nisip, zgârieturi şi vânătăi, iar sutana îi era ruptă.

Angelica căută din ochi pe cineva care să-i ducă ceva de băut. Tânărul Martial Berne se prezentă imediat cu o găleată de apă.

Iezuitul îşi spălă îndelung faţa. Englezii, departe de a se indigna, râdeau în hohote de păţania pastorului.

— Ce veselie! remarcă Ambroisine de Maudribourg, cu ochii strălucind.

— Da, nu suntem în Quebec, întări marchizul de Villedavray. N-am mai văzut în viaţa mea un iezuit să facă aşa pe saltimbancul! Când o să-i povestesc asta Monseniorului Laval...

— V-aş rămâne recunoscător, domnule, dacă n-aţi vorbi despre acest... incident în Quebec, îl rugă cu răceală preotul.

— Da?... Doar nu credeţi că o să mă abţin! pufni micul marchiz privindu-l cu insolenţă. O poveste aşa de bună! Ar fi păcat... Fie! O să tac, dar, de-acum înainte, să-mi acordaţi indulgenţe pentru păcatele mele... Dacă-mi dai, îţi dau... Pentru prima dată am şi eu un iezuit la mână.

23

Angelica îl auzise pe soţul ei întrebându-l pe Cantor când acesta debarca:

— Îl iei pe Clovis?

— Nu.

— De ce?

— A dispărut.

Era nerăbdătoare să-l întâlnească, departe de toată această agitaţie permanentă a sosirilor şi plecărilor pe plaja de la Gouldsboro.

În sfârşit, sosise, iar ea închise uşa camerei fortului, uşurată. Angelica binecuvântă noaptea, încărcată de stele şi vuind de zgomotul

mării, care-i va izola pentru câteva scurte ore. El se îndreptă spre ea, râzând.

— Erai atât de încântătoare adineauri, cu ursul acela, dragostea mea. Muream de poftă să te iau în braţe.

Ea-i văzu veselia. Tot acest amalgam necontenit de hotărâri de luat, de amănunte de pus la punct, nu păreau să-l doboare.

— Nu există alta pe lume!...

Şi ea era cuprinsă de pacea care cobora asupra ei. "Doar el, gândi şi ea, simţind forţa prezenţei sale. Tot ce atinge, totul este marcat cu o pecete extraordinară... Iar acest om mă iubeşte... Sunt soţia lui..."

Doar zgomotul făcut pisoi jucându-se cu glonţul de plumb, găsit sub o mobilă, tulbura liniştea. Părea un spiriduş, un mic duh protector, veghiind asupra fericirii oamenilor.

— Eşti neliniştită, reluă Peyrac, am văzut de când ai intrat. De ce?

— Uit de ce, când sunt aici, zise Angelica lăsându-i-se pe umăr. Aş vrea să stau aici toată viaţa şi mai ales... să nu pleci! Nu ştiu de ce simă o aşa de mare nelinişte la gândul acesta. *Nu pleca!*

— Trebuie.

— De ce?

— Domnul de Villedavray SE SUPĂRĂ! zise Joffrey, mimând spaima.

— Oh! ce contează dacă se supără! E ocazia să ne lase în pace cu mania sa de a otrăvi conversaţia. Ai remarcat? De îndată ce marchizul tace, începe să vorbească Alexandre. L-am văzut vorbind cu Cantor. Marchizul şi protejatul său parcă s-au înţeles să ne supere pe rând...

Cu toate că izbucnise în râs, Angelica era îngrijorată.

— Pe Cantor îl aşteptai pentru a pleca?

— În parte... da.

— Îl iei şi pe el?

— Nu, te las în grija lui... şi a acestuia, adăugă el arătând pisoiul.

Ea se duse să ia micul animal cu ochi imenşi.

— Şi de ce primejdii trebuie să mă ferească aceştia doi?

Şi imediat îi trecu prin cap Colin. Lăsând-o singură la Gouldsboro, unde Colin era de-acum guvernator, Joffray de Peyrac sfida iarăşi soarta?

Dar nu. Brusc, fiecare dintre ei, ea, el, Colin, îşi ocupaseră locul potrivit. Nu mai erau întrebări de pus nici în ceea ce o privea

pe ea, nici pe el, nici chiar pe Colin. Ridicând ochii spre fața soțului ei, Angelica nu putea citi pe ea vreun gând ascuns. Şi gândi: ce bărbat mai poate exista pentru mine în afară de el?

Era un lucru atât de sigur, atât de simplu de înțeles, ca un adevăr indiscutabil, încât simțea că şi pentru el frontiera îngrijorărilor şi îndoielilor nesănătoase fusese trecută.

Iar Colin, dreptul, puternicul, Colin cel sincer, o ştia deasemenea. Dacă rămânea la Gouldsboro, acceptând sarcini ce se potriveau cu înclinațiile sale, înseamnă că-şi găsise locul, un echilibru, în care seninătatea sacrificiului consimțit îi mărea dorința de viață şi de acțiune.

Din contra, prezența sa aici, susținând-o pe cea a lui Peyrac, trezea în inima Angelicăi o caldă senzație de bine. Spuse cu jumătate de voce:

— E un lucru bun că, nu-i aşa, Colin este aici?

— Da. Dacă n-ar ține lucrurile în mâini, nu m-aş îndepărta.

Aceste cuvinte umplură inima Angelicăi de o bucurie care-i străluci fără voie pe față. Privind-o, el schiță un surâs.

— Totul este încă foarte instabil în situația noastră, continuă el, şi prea multe necazuri ne pândesc. Ori, Paturel este atent. El are intuiție, un pumn de fier şi nimeni nu-l poate îmbrobodi uşor. L-am informat despre tot ce ne poate amenința. Are... intuiția a ceea ce suntem noi aici, a ceea ce putem obține de pe aceste pământuri, de la aceşti oameni. Se va ocupa de tot, nu va lăsa să-i scape nimic. În sfârşit... este stăpân pe situație. A primit de la Dumnezeu darul, puterea asupra oamenilor.

— Ca şi tine.

— Cu mine e altceva, zise Peyrac, gânditor. Eu îi fascinez, el îi convinge. Eu pot să-i distrez, să-i atrag distrându-i sau recompensându-i, dar rămân departe. El este apropiat, din aceeaşi plămadă. Este uimitor! Da, mulțumesc lui Dumnezeu, Colin este aici şi pot să mă ocup de altceva.

Ea bănui că nu se gândea doar la expediția menită să-i elibereze pe funcționarii din Quebec. Scopul său, părăsind Gouldsboro, era mai ales să le ia urma şi să-i descopere pe misterioşii duşmani care, de mai multe ori, îi prinseseră deja în capcanele lor.

— Ce i s-a întâmplat lui Clovis?

— Îl însărcinasem pe Cantor să-l aducă de la mina dintre Kennebec şi Penoboscot, unde l-am lăsat. Voiam să-l întreb despre neînțelegerea de la Houssnock, când ați plecat în satul englez, crezând că o faceți la ordinul meu. Cantor te-a anunțat, dar el însuşi fusese informat, cum mi-a spus, de Maupertuis. A fost imposibil să-l

anchetez pe acesta, fiindcă l-au răpit canadienii. Totuşi, Cantor îşi amintea că Maupertuis a făcut aluzie la Clovis ca fiind cel ce-i transmisese ordinul. Prin Clovis, sunt sigur că aş fi putut avea informaţii mai precise despre cei ce încearcă să încurce iţele. Ori, iată că şi Clovis a dispărut.

— Să fie oare şi asta datorită lor?

— Eu presimt că da!...

— Şi cine pot fi "ei"?

— Viitorul ne-o va spune. Un viitor apropiat, aş vrea, căci îi voi urmări fără răgaz. A fost văzută flamura navelor lor în insulele din Golf. Poate au vreo legătură cu compania care i-a vândut lui Colin pământurile din Gouldsboro.

Ea încercă să-şi amintească de ceva ce-i spusese Lopez, un om de-al lui Colin. Era ca o urmă al cărei sens nu reuşea să-l prindă.

— Dar părintele de Vernon? Care poate fi rolul său în toate acestea?

— Iezuitul vostru, marinar şi luptător de bâlci?... Mi se pare că ne este favorabil în măsura în care l-ai prins în mreje.

— Ce vorbeşti? E o stâncă, un monument de răceală. Dacă ai şti ce liniştit mă privea înecându-mă la capul Monégan!

— Şi totuşi a sărit în apă să te salveze.

— Este adevărat.

Angelica mângâie visătoare pisoiul.

— Mărturisesc că simt multă prietenie pentru el. Întotdeauna mi-au plăcut preoţii, mărturisi ea râzând. Să mă ierte Dumnezeu! Cred că găsesc uşor cu ei un teren comun, nu ştiu care exact.

— Le oferi o imagine necunoscută a femeii, nici păcătoasă, nici bigotă, care le adoarme vigilenţa...

— Cum de ştia că Barbă de Aur mă capturase şi cine l-a trimis să mă ia de la bordul vasului Coeur-de-Marie?

— Fă-l să vă mărturisească.

— Pe un iezuit! Multe lucruri considerate imposibile am făcut în viaţă, ca atunci când am evadat din haremul lui Moulay Ismael, dar să fac un iezuit să mărturisească!... Niciodată! Dar nu contează, o să încerc!...

24

— Adio, zise doamna de Maudribourg, luând mâinile Angelicăi, adio, nu vă voi uita niciodată!

Minunata ei privire cuprindea fața Angelicăi cu o intensitate disperată, ca şi cum ar fi vrut să şi-o graveze pentru totdeauna în memorie. Era de o paloare nespusă, şi Angelica simți că mâinile "binefăcătoarei" erau înghețate.

— Mă dispreţuiţi, nu-i aşa? şopti Ambroisine. Dar trebuie să mă supun voinței lui Dumnezeu. Ah! Mi se rupe inima că părăsesc aceste locuri. Ce farmec domneşte aici! Niciodată ascultarea nu mi s-a părut atât de nemiloasă. Dar părintele de Vernon a fost categoric. Nu trebuie să rămân aici. Trebuie să merg în Noua-Franță...

— Mi-ați explicat deja, zise Angelica. Fiți convinsă că şi noi regretăm, şi din multe motive, hotărârea pe care ați luat-o. Văd mai mulți care plâng astăzi.

— Trebuie să mă supun, şopti Ambroisine

— Ei bine! Supuneți-vă. Orice s-ar spune, noi nu suntem oamenii care să folosim constrângerea într-o situație ca aceasta, pentru a-i reține între zidurile noastre pe cei sau cele ce nu doresc să rămână aici.

— Sunteți dură, zise Ambroisine cu reproş în voce, gata să izbucnească în suspine.

— Şi ce vreți de la mine? protestă Angelica, iritată.

— Să nu mă uitați! spuse Ambroisine, părând pe punctul să leşine.

Ea îşi ascunse fața în mâini, apoi, întorcându-se, se depărtă cu paşi înceți. Cu hainele în culori vii pe care le îmbrăcase din nou, părea mai mult ca niciodată o pasăre fragilă.

Scurta sa şedere la Gouldsboro îi deschisese o rană misterioasă. Cu o seară înainte, după ce părintele de Vernon, refăcut după lupta cu ursul, pusese să se ridice o colibă din ramuri de copaci pentru a-şi primi penitenții, ea se prezentase imediat să i se confeseze. Puțin după aceasta, Angelica o văzu sosind tulburată.

— Refuză categoric, strigase ea, nu mă sfătuieşte în nici un caz să las fetele aici. Spune că trebuie să părăsesc aceste locuri în care Dumnezeu şi regele Franței nu sunt onorați, că datoria mea este să-mi conduc fetele în Noua-Franță, în Quebec sau la Montreal, şi că m-am lăsat dusă în ispită de liberalismul vostru primejdios. "O atmosferă seducătoare, desigur, mi-a spus el, dar în care aceste tinere femei se vor abate curând de la preocuparea pentru mântuirea lor veşnică, căutând numai bunuri materiale... aici, unde bogăția lumii abundă."

— Bogăţie?... La Gouldsboro?... Un loc pierdut unde suntem fără încetare în primejdie de a ne pierde şi cele câteva biete lucruri pe care le avem, inclusiv vieţile... Cam exagerează acest Merwin! Dar aşa e el.

Angelica era profund decepţionată şi chiar întristată de reacţia iezuitului. Contase prea mult pe simpatia pe care crezuseră că i-o inspirase. Era gata să-l caute ca să-i spună ce părere are, dar Ambroisine o avertiză că părintele îşi petrecea noaptea într-un sat vecin al cărui şef îl invitase şi că plecase deja.

— Flota domnului de Peyrac l-a impresionat. Spune că aşezările private sau militare din Noua-Franţă nu au toate împreună o asemenea putere comercială şi de apărare.

— Aşezările franceze din colonii sunt toate sărace ca Iov doar din neglijenţa regatului şi cea a propriei guvernări. Nu este un motiv să le imităm...

Angelica îi spuse lui Peyrac noile hotărâri ale doamnei de Maudribourg...

— Ei bine! Lasă-le să plece! spusese contele cu o grabă care o uimise. Chiar ieri, părintele Tourel, preotul de la Port-Royal, îmi propunea să le duc pe aceste femei acolo, unde doamna de la Roche-Posay le-ar putea primi pe pământ francez.

— Dar nu vor fi oare decepţii puternice printre bărbaţi?... S-a vorbit de căsătorii.

— Împreună cu Colin o să le explicăm ce s-a întâmplat. Port-Royal nu este departe, o să le spunem. Proba absenţei poate fi bună înainte să se lege pe viaţă.

— Or să se lase păcăliţi?

— Se vor lăsa, căci trebuie, zise el, dar ea nu-i înţelese răspunsul.

De fapt, viitorii parteneri ai Fetelor regelui asistau la plecarea aleselor fără a-şi manifesta prea mult neliniştea sau disperarea. Domnea însă o ciudată tăcere şi un fel de stingherealǎ. Părea că se petrece, altceva decât ceea ce se vedea. Angelica o simţea atât de profund, încât trebuia să facă eforturi ca să rămână calmă.

Tristeţea manifestată de "binefăcătoare" nu o ajuta de loc. Mila şi îngrijorarea pentru această tânără femeie dezarmată şi abandonată de toţi se opuneau iritării cauzate de prea marea docilitate a Ambroisinei faţă de ordinele iezuiţilor. Ea regreta că părintele de Vernon nu era acolo să-i spună ce crede.

Aristide Beaumarchand era marele câştigător din toată afacerea. El o păstra pe Julienne. "Binefăcătoarea" se folosise deocazie pentru a scăpa de oaia neagră.

Angelica remarcă că aceasta din urmă nu era prezentă la plecarea fostelor ei tovarăşe. Se temea poate că ducesa de Maudribourg, nestatornică şi autoritară, îşi va schimba părerea în ultimul moment.

Ambroisine luase hotărârea să părăsească Gouldsboro atât de rapid încât mulţi dintre locuitori nici nu aflaseră. Doamna Carrere sosi *in extremis*, protestând.

— Mie nimeni nu-mi spune niciodată nimic. Oamenii vin şi pleacă fără să anunţe. Doamnă ducesă, vă rog să mă iertaţi, dar n-am reuşit să astup găurile din mantia dumneavoastră...

— Nu contează, vi-o las, draga mea, răspunse Ambroisine cu o voce inexpresivă.

Ea privea în jur ca pentru a căuta ajutor.

— Domnule de Villedavray, strigă ea brusc, întorcându-se spre guvernatorul francez care asista de departe la plecare cu un aer mâhnit şi pătruns, de ce nu ne însoţiţi? Fermecătoarea voastră prezenţă ne-ar distra iar Port-Royal se află sub jurisdicţia dumneavoastră?

— Foarte bună idee, aprobă marchizul cu surâsul său juvenil. Am o poftă teribilă să ronţăi nişte cireşe la Port-Royal. Randon, s-au copt cireşele acolo?

— Nu, nu încă, răspunse seniorul acadian.

— Atunci, îmi pare rău. (Marchizul avu o expresie mâhnită.) Sunt obligat să aştept anotimpul cireşelor. Zău că-mi pare rău. Dar aveţi răbdare, fac doar un mic tur prin Golful Francez ca să gust scoicile gratinate ale Marcelinei-la-Belle şi vă ajung din urmă, frumoasă doamnă.

Aceste replici despre cireşe şi scoici erau caraghioase, dar nimeni nu râse şi nici măcar nu zâmbi.

Joffrey de Peyrac nu părea de fel tulburat de plecarea ducesei, era chiar nerăbdător să o vadă îmbarcându-se. Aceasta, însă, era preocupată doar de Angelica.

— Am fi putut clădi o minunată prietenie, zise ea, ne asemănăm în multe, în ciuda diferenţelor dintre noi.

Era adevărat. Cu toată rigiditatea unei educaţii pioase, ea avea uneori sclipiri instinctuale în judecăţile sale, care se întâlneau cu propriile intuiţii ale Angelicăi. Ea îi spusese într-o zi: "Bântuie o

primejdie care vă ameninţă." Iar acum nu părea că se poate hotărî să o părăsească, privind-o cu disperare.

Ambroisine acceptă ajutorul lui Armand Dacaux şi al căpitanului Job Simon pentru a urca pe şalupă. Fetele regelui fuseseră deja transportate pe navă. Acest ultim transport o ducea pe ducesă pe mica navă de treizeci de tone, comandată de domnul de Randon. După oprirea de la Port-Royal, nava urma să-l întâlnească pe Peyrac pe râul Saint-Jean.

În spatele lui Job Simon, doi muşi duceau o brancardă pe care se afla inorogul de lemn pe care acesta îl lua cu el. Nu reuşise să-l aurească în întregime şi făcuse o scenă copilărească atunci când i se vorbise de plecare.

Morocănos şi mormăind, el se îmbarcă ultimul, după ce instalase, în partea din spate a şalupei, inorogul strălucitor.

Văzându-l înalt, puternic şi păros, pe cerul purpuriu al serii, Angelica îşi aminti brusc fraza pe care i-o spusese Lopez, omul lui Colin: "Cînd îl vei vedea pe marele căpitan cu pată violetă, necazurile nu sunt departe!..." Ce semnificaţie puteau avea aceste cuvinte? În ciuda petei violete care-i marca tâmpla, aceste cuvinte nu i se puteau aplica bietului Job Simon, pilot neîndemânatec şi lipsit de noroc în Golful Francez. Cu un braţ în jurul gâtului inorogului, el se îndepărta melancolic de Gouldsboro, ridicând braţul în semn de adio. Copiii îi răspundeau agitând şi ei mâinile, dar fără strigăte.

Job Simon şi inorogul său îi ascundeau pe ceilalţi ocupanţi ai şalupei. Totuşi, când ambarcaţiunea înaintă, Angelica o zări pe Ambroisine de Maudribourg care îşi întoarse ochii spre ea. "Nu suntem încă chit", părea să spună această privire arzătoare acum.

Abigael era lângă Angelica. Cu o mişcare inpulsivă, Angelica luă mâna prietenei ei şi fu surprinsă să-i simtă degetele strângându-le puternic pe ale ei, ca şi cum tânăra ar fi împărtăşit senzaţia neobişnuită care se degaja din această scenă.

Soarele roşu începea să coboare repede printre norii îngrămădiţi la orizont. Vântul începea să sufle, iar pânzele de un alb pur şi fosforescent se umflau pe albastrul întunecat al cerului, în zona de unde venea noaptea.

Puţin mai târziu, umbra crepusculului înghiţi corabia.

Copiii se însufleţiră şi începură să sară pe nisip, apoi, luându-se de mâini, începură să joace în horă şi să alerge scoţând strigăte vesele.

Abigael şi Angelica se priviră, fără să schimbe nici un cuvânt, căci n-ar fi ştiut ce să spună în acel moment, dar simţeau amândouă aceeaşi senzaţie de uşurare.

Atmosfera se schimbase. Doar câţiva bărbaţi, care-şi văzuseră plecând tinerele pe care le iubeau, rămâneau îngrijoraţi şi trişti. Ei stăteau retraşi, discutând între ei. Colin li se alătură şi le vorbi.

Se părea totuşi, că nimeni nu regreta prea mult absenţa pasagerelor de pe *Inorog*, naufragiate cu două săptămâni în urmă în apropiere de Gouldsboro. Această plecare îi scutea de noi îndatoriri pe locuitori, fericiţi să rămână între ei.

— E rândul nostru, zise Peyrac, aruncându-şi pe umăr mantia umflată de vântul serii.

— Plecaţi?... întrebă Villedavray vesel.

— La următoarea maree.

— În sfârşit! Angelica, îngerul meu, viaţa e frumoasă. Soţul dumitale este un om încântător. Trebuie neapărat să veniţi amândoi în Quebec. Prezenţa voastră va face din următorul sezon de iarnă o încântare... Da! veniţi neapărat, insist...

GOULDSBORO SAU MINCIUNILE

1

— Iubitule, zise ea, abia dacă am avut timp să ne vedem puţin, şi iată că pleci. Ah! Urăsc mareea şi precizia ei. Mareea nu întârzie!... Şi mi te ia.

Joffrey de Peyrac o luă în braţe şi-i mângâie fruntea înnegurată. Tunetul se auzi brusc. Norii se adunaseră în cursul serii în mari grămezi negre, gata să umple cerul de fulgere şi tunete. Căldura apăsătoare era împrăştiată de bruşte rafale de vânt. Oblonul de lemn se izbi de perete.

— Cred că n-o să plecaţi pe furtună! zise Angelica cu speranţă.

— Furtună! Nu-i decât o briză. Iubita mea, ce copil eşti în această seară.

— Da, sunt un copil, zise ea cu încăpăţânare, petrecându-şi braţele în jurul gâtului său, un copil pierdut, copilul care rămâne singur în palat. N-o să-mi revin niciodată.

— Nici eu. Ştii e violenţa mea din seara trecută, asta era. Teama de a nu te pierde încă o dată. Dar toate astea sunt prostii. Să ne maturizăm, să îmbătrânim, e timpul, zise el râzând şi acoperind-o cu sărutări. Să privim totuşi adevărul în faţă: nu plec decât pentru şase sau zece zile, bine înarmat, bine echipat. Nu-i decât o plimbare prin Golful Francez.

— Mi-e teamă de plimbarea asta. Se vorbeşte fără încetare despre Golf şi-l văd ca pe o gaură neagră, umplută de fumurile iadului, plin de balauri, monştri şi duhuri...

— Poate aşa este. Dar eu cunosc iadul, i-am trecut adesea pragul, iar de această dată, linişteşte-te, iubita mea, nu de mine are nevoie. Mă voi întoarce poate chiar înainte ca Abigael să nască.

Angelica îi ascunse îngrijorarea pe care o simţea în legătură cu prietena ei. Se temea să nu-l decepţioneze cu aceste văicăreli de femeie.

— Nu uitaţi să cereţi ajutorul bătrânei indience din sat, recomandă el, e vestită pentru leacurile ei în caz de naştere.

— O s-o fac! Totul o să meargă bine, zise Angelica.

Ea ştia că trebuie să plece. Nu era vorba doar de Phipps. Mai erau şi "ceilalţi", cei pe care începuse să-i numească în sinea ei "demoni". Nu putea să-l împiedice să plece într-o acţiune ale cărei şanse de reuşită le cântărise îndelung. Îi bănuia forţa ascunsă, gata să acţioneze şi nu se îndoia că va lovi repede şi dur, după care totul va fi bine. Dar se temea de absenţa sa şi nu se putea hotărî să se îndepărteze de el, să consimtă la această absenţă. Mângâindu-i umerii, îi aranjă epoletul şi jaboul de dantelă. Aceste gesturi îi făceau bine, încredinţând-o că nu-i aparţinea decât ei şi că era încă acolo, lângă ea. El purta magnificul costum englezesc din satin stacojiu cu alb de fildeş, brodat cu mici perle şi cizme roşii din piele suplă, urcând până la jumătatea pulpei.

— Am mai văzut o dată acest costum, zise ea. Nu-l aveai în seara cînd m-am întors la Gouldsboro?

— Ba da! Trebuia să arăt puţină trufie, ca atunci când pleci la luptă. Nu-i un rol uşor acela de bărbat înşelat... sau să pari că eşti, încheie el, râzând.

Şi trăgând-o spre el, o îmbrăţişă cu o pasiune înzecită, acoperind-o cu braţele şi strângând-o la piept.

— Ai grijă de tine, dragostea mea! murmură el cu buzele în părul ei, ah! ai grijă, te rog!...

Ea îşi dădu seama că nu fusese niciodată atât de îngrijorat să o părăsească. Îndepărtând-o, el o privi lung. Degetul său urmărea cu gingăşie curba unei sprîncene, apoi linia ovalului feţei. Apoi se îndreptă spre masă de unde luă pistoletele pe care şi le fixă la centură.

— Acum nu mai pot da îndărăt, făcu el ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi. Trebuie să mergem înainte, să dăm piept cu duşmanul, să-l forţăm să-şi arate faţa... Gouldsboro există, Wapassou există, posturile noastre, minele noastre de-a lungul Kennebecului şi Penobscotului, flota noastră... Trebuie să păstrăm toate acestea.

— Ce trebuie să facem?

El o luă din nou în braţe. Avea pe buze obişnuitul său surâs, parcă vrând să atenueze gravitatea cuvintelor.

— Nu trebuie să-ţi fie frică, zise el, nici să te îndoieşti. Vezi... Mi-a fost frică, frică să nu te pierd, m-am îndoit, dar ştiu astăzi că

fără avertismentele tale aş fi căzut în capcana întinsă... Lecţii de felul acesta te fac umil. Şi prudent. Deci, aminteşte-ţi, iubita mea, să nu-ţi fie FRICĂ... DE NIMIC, să nu te îndoieşti, să fii vigilentă... şi forţele iadului nu ne vor putea învinge.

2

Trecuse o zi ploioasă şi furtunoasă de la plecarea lui şi seara se lăsa din nou. Camera fortului părea să-şi fi pierdut căldura. Singură, bărbatul pe care-l iubea, Angelicăi îi venea greu să-şi înăbuşe un sentiment de teamă, care încerca să i se insinueze în suflet. L-ar fi reţinut bucuroasă pe Cantor să mai vorbească puţin cu el până la o oră înaintată din noapte, ca să-i pară timpul mai scurt, dar băiatul dispăruse după-amiază cu Martial Berne, Alistair Mac Gregor şi alţi doi sau trei adolescenţi, pentru cine ştie ce activitate secretă.

În timpul zilei, Angelica o vizitase pe Abigael.

— Vă cer un mare sacrificiu, nu-i aşa? spusese soţia lui Gabriel. Dacă nu eram eu, aţi fi putut pleca cu domnul de Peyrac.

— Dacă nu erai, dar iată-te, exişti, draga mea Abigael, răspunsese veselă Angelica, şi împreună cu tine această mică viaţă preţioasă care va veni curând să ne aducă bucurie.

— Sunt puţin îngrijorată, se hotărî să mărturisească Abigael cu tonul cu care ar fi mărturisit o greşeală ireparabilă, mă tem să înfrunt încercarea ce se apropie. Prima soţie a lui Gabriel a murit la naştere. Îmi amintesc, eram prezentă. A fost oribil, eram neputincioase!... Şi simt că şi el, pe măsură ce mi se apropie sorocul, este bântuit de aceeaşi amintire...

— Ah! nu te mai gândi, strigă Angelica, prefăcându-se supărată.

Ea se aşeză lângă Abigael pe marginea patului şi-i povesti toate istoriile de naşteri fericite de care-şi putea aminti.

— Simt ca un bulgăre care se plimbă pe aici, zise Abigael punându-şi mâna pe stomac. Să fie capul copilului? Asta ar însemna că va veni cu şezutul înainte?

— Ei bine! N-ai de ce să te sperii. Uneori naşterile în această poziţie se desfăşoară mai uşor decât celelalte...

O lăsă pe Abigael liniştită. Dar luase asupra ei tot zbucumul de care se descărcase prietena ei. Se duse s-o caute pe doamna Carrere:

— O să mă asistaţi, nu-i aşa, doamnă Carrere, la naşterea lui Abigael?

Soţia avocatului strâmbă din nas. Vioiciunea, cunoştinţele, cei unsprezece copii ai ei pe care-i cstrunea cu mână de fier, îi dădeau un loc de prim plan la Gouldsboro.

— Abigael nu este prea tânără, zise ea preocupată. La treizeci şi cinci de ani este târziu să ai primul copil.

— Fără îndoială, dar Abigael este curajoasă şi răbdătoare. Asta contează la o naştere care riscă să se prelungească.

— Mă întreb dacă copilul este bine plasat.

— Nu este.

— Dacă se prelungeşte prea mult naşterea, va muri.

— Nu va muri, afirmă Angelica, sigură de ea. Pot conta pe dumneata?

Se duse apoi la tabăra indiană pentru a o găsi, în fundul colibei sale unde fuma pipă, pe bătrâna indiană care-i fusese recomandată. În schimbul serviciilor, sfaturilor şi remediilor pe care li le putea da la sorocul potrivit, se înţeleseră să primească o măsură de alcool, doi cozonaci şi o pătură stacojie. Ea era foarte experimentată şi avea secretul unor leacuri a căror compoziţie Angelica ar fi vrut mult s-o afle. Între altele, un extract de rădăcini, care putea alina suferinţele fără să întârzie sau să oprească travaliul, ca şi o pomadă care făcea nedureros momentul ieşirii fătului.

Jenny Manigault făcuse experienţa, anul trecut, în momentul naşterii micuţului Charles-Henri.

Biata Jenny Manigault! Marea Americă o înghiţise, pierdută pentru totdeauna în adâncul pădurilor sale.

Revenind spre sat, sub o ploaie fină şi repede, Angelica tremura. Închis între păduri întunecoase, Gouldsboro se agăţa de ţărm, punct infim între cele două pustiuri mişcătoare şi nemiloase: pădurea şi oceanul.

Lipsa navelor în radă, plecarea majorităţii oaspeţilor care-l invadaseră în cursul ultimelor zile, acadienii şi pieile lor roşii, Fetele regelui şi "binefăcătoarea" lor, agitatul marchiz de Villedavray şi suita sa de preoţi, cenuşiul care se topea pe acoperişurile de stuf sau de şindrilă atenuând culorile, făceau şi mai vizibile fragilitatea acestor câteva case.

Puţin mai departe, englezii rămaşi teferi, cantonaţi în tabăra Champlain, îşi păstrau speranţa de a reconstrui ceea ce distruseseră indienii. Sub protecţia acestor francezi generoşi, aşteptau cu răbdare,

cântând psalmi şi rugându-se, sfârşitul furtunii. Prezenţa unui iezuit, cel mai înverşunat duşman al lor, nu-i tulbura.

Gouldsboro însemna armistiţiul, dreptul la odihnă pentru oamenii de bună credinţă urmăriţi. Evocându-l pe tânărul reformat Martial Berne, întinzându-i în mod spontan un ulcior cu apă rece iezuitului epuizat, Angelica se întreba dacă, la urma urmei, nu era pe cale să se schimbe ceva în acest colţ de lume.

Ea ezitase să-i facă o vizită lui Colin. Ar fi vrut să ştie cum suportau oamenii lui, nou veniţi în colonie, decepţia cauzată de plecarea Fetelor regelui.

Mersul în ploaie însă îi schimbase dispoziţia; picioarele îi erau ude. Ea merse până la hanul din port care, după animaţia din ultimele zile, părea gol şi, negăsindu-l pe Cantor, bău un bol de supă de peşte şi se întoarse acasă. Se simţea cu adevărat nervoasă.

Găsi doar pisoiul, ca un spiriduş luminos, a cărui bucurie de a trăi nu putea fi alterată de nimic. El se aşeza uneori pe coadă, aplecând capul într-o parte pentru a o privi pe Angelica şi părea că o întreabă:

— Ce ai? Te supără ceva?...

Apoi îşi relua jocul cu o pasiune înzecită. Prezenţa lui o bucura pe Angelica. Noaptea ce se lăsa şi zilele care urmau îi păreau interminabile. În acea seară era destulă umezeală în cameră şi se gândi să facă focul, dar negăsind lemn uscat, renunţă. Zgomotul ploii şi vântului se amplificau în încăpere, amestecat cu vuietul valurilor din apropiere, căci fortul era construit în capătul unui mic promontoriu.

Brusc, pe la ora zece, se lăsă tăcere. Când Angelica merse spre fereastră să fixeze oblonul, totul se liniştise: ploaia, vântul, bubuitul valurilor. În schimb, ceaţa deasă începea să invadeze locurile, venind dinspre mare în noapte ca un înalt zid alburiu. Rostogolindu-şi volutele pe plajă unde ardeau focurile câtorva marinari, învălui cu repeziciune totul ca un fum gros fără altă mireasmă decât cea a mării şi a pământului umed. Suflarea ei rece invadă camera. Toate luminile din jur dispăruseră, atât cele ale focurilor de pe plajă, cât şi cele ce străluceau la ferestrele caselor, înghiţite şi ele de ceaţă.

Angelica fixă oblonul. Joffrey! Unde era? Ceaţa e primejdioasă.

Gânditoare, se mai învârti prin cameră înainte să se ducă la culcare. Nu-i era somn, dar simţea nevoia să se odihnească. N-ar fi putut totuşi s-o facă, în această seară, fără să fi aranjat camera, fără să fi inventariat fiecare detaliu şi reţinut locul fiecărui lucru. Îşi împături hainele, le puse cu grijă în cufere, îşi repertorie fiolele, săculeţii, remediile împrăştiate pe o consolă, aruncă ce era inutil, puse deoparte

ce-i trebuia pentru naşterea lui Abigael. Cufărul de lemn cu miniaturi cu sfinţii Cosma şi Damian era încăpător. Îi făcea plăcere să aşeze totul în ordine. Îşi aminti atenţia lui Joffrey pentru ea, în timp ce sentimentul de incertitudine şi de nelinişte se accentua. De ce să se teamă pentru el? Această expediţie nu era diferită de multe altele pe care le făcuse şi le dusese la bun sfârşit. Ce primejdie necunoscută putea să mai înfrunte acum, după o viaţă în care a evitat loviturile sorţii şi răutatea oamenilor?

El se va întoarce curând, după ce va fi adus pacea în regiune, asigurând liniştea cel puţin pentru o vreme – vreme în care locuitorii din Gouldsboro vor înfrunta, într-o relativă siguranţă, dificultăţile unei ierni grele.

Liniştiţi, Angelica şi soţul său vor putea urca spre Wapassou şi chiar dacă acolo îi aştepta o existenţă poate mai lipsită de orice ajutor, mai ameninţată decât cea a pionierilor de pe ţărmuri, era un loc în care se simţea cu adevărat le adăpost.

Ea nu-şi făcea griji pentru Wapassou în absenţa lor de scurtă durată, de altfel. Antine şi Ritz erau oameni siguri, iar lucrările intensive de vară n-ar permite mercenarilor nou veniţi şi nici primilor locuitori ai locului să-şi pună întrebări. Peyrac le încredinţase planurile de mărire a fortului şi a incintei sale, lucru care îi va preocupa fără înterupere pe mercenari. Minerii deasemenea nu aveau o clipă de răgaz: extrăgeau aur şi argint, săpau noi galerii, instalau noi mori; şi participau cu toţii la întreţinerea culturilor, la vânătoare, la pescuit, la aprovizionare. Nici chiar copiii nu stăteau degeaba. Angelica şi-o putea imagina pe Honorine mergând la cules de boabe şi alune în compania ursuleţului Lancelot.

În timp ce ea făcea ordine în marea geantă de piele de care nu se despărţea decât rar, găsi colierul de Wampum pe care i-l trimisese Outtaké, şeful celor cinci naţiuni irocheze. Contemplând simbolurile din mărgele violete şi albe, realiză că acesta le asigura liniştea la Wapassou. De această dată nu vor mai fi nevoiţi să-şi sacrifice rezervele de alimente zeilor irochezi. Înconjuraţi de gardul din înalţi stâlpi de cedru, cu turnuleţe în colţuri, cu mica lor garnizoană bine înarmată, care va putea intimida, dacă s-ar prezenta, chiar şi pe cei mai îndrăzneţi canadieni, cu suficiente lemne de foc şi cu şemineuri din piatră, vor fi în largul lor acolo de-a lungul zilelor de iarnă. Dar, în ciuda cruzimii recentei ierni, ea o evoca cu nostalgie.

“Ce fericire, totuşi!, îşi spuse ea. Suntem acolo atât de ascunşi, în fundul văii sacre a Lacului de Argint, încât se pare că nici demonii nu ne pot ajunge...”

Amintirea demonilor o tulbură din nou. Poate era din cauza ceţii, care stăpânea noaptea şi marea?

— O să-"i" găsească el oare?... Şi ce ascund aceste vicleşuguri cărora le-am căzut victime?

Îşi aminti din nou de marea întunecată şi agitată pe care naviga Joffrey de Peyrac în căutarea misterioşilor duşmani şi-i veni greu să respire.

Înainte de a merge în pat, armă unul dintre pistolete şi-l strecură sub pernă.

Liniştea de afară, atât de neobişnuită, îi dădea impresia că este părăsită într-un loc izolat.

Acest sentiment fu atât de puternic, încât nu rezistă impulsului de a deschide uşa care dădea spre scară şi auzind vocile santinelelor care beau în sala comună cu oamenii lui Colin şi câţiva indieni, se linişti. Hotărându-se să meargă în pat, rămase totuşi, în ciuda eforturilor ei, într-un fel de aşteptare. Până la urmă căzu într-un somn tulbure, aproape o stare de veghe, în care vedea trecând prin fantasmagoricele ceţuri ale Golfului Francez forme nelămurite: Marceline-la-Belle şi cei doisprezece copii ai săi printre cochilii care zburau cu o iuţeală nebună, monstrul marin scufundat în golful Parsborro, întorcându-se, în timp ce apele se umflau ca un aluat, zeul Gloosecap care se ridica, uriaş. Şi, masca demonului apărea brusc printre norii tuciurii, lividă, cu ochi de agat transparent.

Se trezi cu o senzaţie de teamă groaznică şi toate fiinţele stranii care-i traversaseră somnul păreau să stea încă în jurul ei, populând umbra deasă, înconjurând-o, pândind-o.

Nu se vedea nimic. Noaptea era adâncă. Totuşi, ea "îi" simţea. Liniştea avea ceva ciudat. Afară ceaţa ascundea formele vreunui meterez, înconjurând fortul de lemn, izolându-l de orice contact, de orice ajutor.

Clipele se scurseră cu o încetineală apăsătoare. Treceau ca împinse de bătăile repezi ale inimii, fără ca ea să reuşească să găsească în această linişte şi în acest întuneric elementele care-i provocau groaza.

În sfârşit, îşi dădu seama ce o trezise: era un zgomot uşor şi ciudat, foarte aproape de ea, chiar lângă urechea ei. Era ca un zgrepţănat scurt, urmat parcă de fâşâitul unui mic jet de aburi, oprindu-se şi apoi pornind din nou. Imposibil de spus de ce putea fi produs... Dar era atât de aproape încât, brusc, înţelese: *un animal*!...

Imediat, cuprinsă de panică, fu gata să sară din pat, apoi se răzgândi: un animal?... desigur: pisoiul ei! Fără îndoială reuşise să

se fofileze lângă ea ca să doarmă. Dar de ce făcea zgomotul acesta ciudat? Se sufoca? Voma? Era bolnav? Ea pândi şi îl simţi brusc ridicându-se pe lăbuţele-i gingaşe, cu spatele arcuit şi blăniţa zburlită. Şi zgomotul pe care-l auzea... sigur... supunându-se reflexelor străvechi când sunt ameninţaţi de o primejdie, el scuipa şi pufăia.

Pisoiul vedea în noapte ceva ce ea nu vedea şi care-l umplea de spaimă. Şi simţi ea însăşi un fior trecându-i de-a lungul spinării, până la rădăcina părului. Un moment care i se păru imterminabil rămase paralizată, incapabilă să se mişte. Ce era oare în întuneric, ce lucru a cărui prezenţă o ghicea puţin câte puţin? Un lucru prezent, monstruos, invizibil, dar pe care pisoiul îl *vedea.*

Putu în sfârşit să întindă mâna, să o strecoare sub pernă şi să ia pistolul. Senzaţia mânerului de lemn lustruit în palmă îi făcu bine. Ea respiră mai calm.

Să facă lumină?... Întinse mâna în direcţia noptierei. Degetele-i întâlniră blăniţa caldă a pisoiului zburlit ca un suport de ace. Când îl mângâie, mici scântei pârâiră. Pisoiul scoase un mieunat ascuţit şi sări din pat. Se ascundea fără îndoială sub vreo mobilă, unde se făcuse ghem, îngrozit. Angelica pipăia, căutând lumânarea şi amnarul, dar nu le găsea. Inima continua să-i bată puternic, accentuându-i neîndemânarea. Era cineva în cameră, era sigură de asta, dar *cine?* Ea lăsă să cadă un obiect şi-şi spuse, clănţănind din dinţi: "Chiar dacă e Diavolul, nu contează! *Trebuie* să-l văd..."

Brusc, simţi... simţi... ceva venind spre ea, învăluind-o, amintindu-i ceva. O întrebare pe care trebuia să o pună... pentru că uitase, cheia va fi pierdută...

Degetele-i băteau amnarul. Trebuia să se grăbească căci valul o sufoca. În sfârşit, o scânteie ţâşni, dar nu reuşi să aprindă iasca. Dar, în lucirea de moment, văzuse, putuse vedea ceea ce ştia că se află acolo. *Pe cineva!*

O siluetă umană. În fundul încăperii, lângă colţul din stânga uşii. O siluetă neagră, nemişcată, drapată parcă în lungi voaluri de doliu.

Dar ce însemna această greaţă? Acest parfum de nesuportat? În acest parfum stătea întreaga explicaţie, stătea primejdia.

Angelica îşi adună toată voinţa, în timp ce simţi o bruscă sudoare de groază ţâşnind din toţi porii pielii sale. Când tija de iască începu să ardă, ea se strădui să nu se întoarcă, o apropie încet de fitil, aşteptă ca flama să fie bine aprinsă şi să urce dreaptă şi luminoasă, risipind umbrele şi respingându-le până la limita pereţilor.

Atunci, luând sfeşnicul, ea îndreptă lumina spre colţul încăperii unde crezuse că zăreşte o siluetă imobilă. Străduindu-se să fie calmă, scrută penumbra: nu era nici o îndoială! Cineva stătea acolo, în picioare. O formă întunecată, ca o fantomă drapată în negru, o fiinţă ce părea învăluită într-o mantie neagră, cu gluga acoperind în întregime faţa plecată, semănând cu statuile călugărilor "plângători" care sunt plasate în cele patru colţuri ale mormintelor regilor.

O clipă, ea încercă să se convingă că era o iluzie, efectul fantasmagoric al vreunei mobile acoperite cu haine şi care îi înşela spiritul speriat. Dar, în acel moment, umbra se mişcă şi făcu un pas înainte. Angelicăi îi sări inima. Reuşi totuşi să ţină sfeşnicul cu o mână care nu tremura.

— Cine e acolo? întrebă ea cu o voce cât mai fermă cu putinţă.

Nimeni nu răspunse şi Angelica fu cuprinsă de mânie. Ea puse sfeşnicul pe masă şi, dând deoparte cuverturile, se aşeză pe marginea patului. Cu piciorul îşi găsi papucii din piele brodată şi se ridică, fără să slăbească din ochi umbra mută.

O clipă, rămase aşa, apoi, luând sfeşnicul, începu să înainteze în direcţia fantomei negre.

Atunci, din nou mirosul de parfum care o indispusese o învălui şi, recunoscându-l brusc, groaza îi fu atât de mare, încât crezu că leşină. Ambroisine!

În acelaşi timp, se calmă, spunându-şi:

"Dacă *într-adevăr* ea este, de ce să mă sperii?" şi merse cu un pas mai sigur. Parfumul îi amintea prezenţa devenită aproape familiară a celei care fusese câteva zile invitata lor, pasăre cu pene strălucitoare, cu melancolii insolite, cu farmece incomparabile: devoţiune, ştiinţă şi naivitate, tinereţe şi putere a vârstei mature, personalitate ambiguă şi misterioasă.

Lângă ea, Angelica o "simţi" fără nici o îndoială şi când, punând mâna pe fruntea "fantomei" îi îndepărtă gluga de pânză neagră, nu se mai miră să descopere ochii strălucitori ai ducesei, arzând cu văpăi întunecate pe faţa de cretă.

— Ambroisine, zise ea, recăpătându-şi sângele rece cu greutate, Ambroisine, ce căutaţi aici?

Buzele ducesei de Maudribourg tremurară, dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Ca şi cum şi-ar fi pierdut forţele, ea se lăsă în genunchi şi, aruncându-şi braţele în jurul taliei Angelicăi, îşi puse fruntea pe sânul ei.

— Nu puteam, strigă ea în sfârşit, cu disperare, nu puteam...

— Ce nu puteaţi?

— Să mă îndepărtez de aceste locuri... să mă îndepărtez de dumneavoastră... Pe măsură ce ţărmul dispărea credeam că mor de durere. Mi se părea că speranţa de a-mi împlini visul unei vieţi senine şi bune mi-era răpită pentru totdeauna... că *acolo! acolo*! ar fi trebuit să rămân... Nu puteam.

Suspine convulsive o zguduiau. Prin cămaşa fină, Angelica simţi braţele ducesei strângând-o ca o liană suplă, dar irezistibilă şi arzătoare. Greutatea acestei frunţi care se sprijinea de ea iradia o nedefinită senzaţie de nelinişte şi de tandreţe.

Reuşi să pună sfeşnicul pe o consolă din apropiere şi, luând mâinile Ambroisinei care se încleştau de ea, reuşi să-i desfacă degetele crispate şi să o îndepărteze.

În acest moment, sunetul cornului de ceaţă se înălţă şi pluti îndelung prin grosimea vătuită a ceţii. Acest lung geamăt lugubru o făcu pe Angelica să tresară şi, o clipă, se întrebă dacă forma îngenunchiată acolo, în faţa ei, nu se înrudea cumva cu femeia care se îmbarcase odinioară la Port-Royal. Era oare o apariţie, un miraj, un coşmar pe care-l trăia trează, fără să poată distinge veghea de somn?

Ochii Ambroisinei de Maudribourg, ridicaţi spre ea, erau de o frumuseţe uimitoare. Lumina care emana de-acolo părea că vine din străfundurile ei ca o chemare tăcută şi fascinantă.

Sirena de ceaţă urlă din nou, avertizând marinarii de pericol.

— Ceaţa, zise Angelica, cum aţi putut trece prin ceaţă? Unde sunt fetele? Când aţi debarcat?

— Fetele mele sunt la Port-Royal fără îndoială, la această oră, explică ducesa. A trecut pe lângă noi o barcă de pescuit care mergea spre Gouldsboro. Nu m-am putut abţine. Le-am spus alor mei să continue fără mine şi am cerut pescarilor să mă ia la bord. Ei m-au lăsat nu departe de aici. Cu toate că era ceaţă, am găsit uşor drumul. M-am îndreptat spre fort, unde ştiam că vă odihniţi. Sentinelele m-au recunoscut.

— Sentinelele ar fi trebuit să mă anunţe, o întrerupse Angelica.

— Ce contează! Ştiam unde este camera şi am urcat... Uşa nu era încuiată.

Angelica îşi aminti că ieşise pe palier să asculte zgomotele fortului ca să se liniştească. Din cauza neliniştii trăsese o spaimă grozavă. Era udă de sudoare să slăbită ca după o căldură epuizantă. În acelaşi timp, îi era frig şi abia se abţinea să nu clănţănească din

dinţi. Să-i fie învăţătură de minte să nu se mai lase stăpânită de temeri vagi!

Ar fi zgâlţâit-o bucuros pe Ambroisine să-i arate ea că nu e bine să intri aşa în apartamentele persoanelor adormite şi să se comporte ca un spirit întors din morţi, dar îşi dădea seama că ducesa de Maudribourg nu era în apele ei. Părea că se întorsese la Gouldsboro, mergând spre fort prin ceaţă, până la camera Angelicăi, sub impulsul unei forţe iraţionale.

Mâinile pe care Angelica i le ţinea încă deveneau reci şi începeau să tremure. Stătea tot îngenunchiată, dar părea că se trezeşte.

— Iertaţi-mă, murmură ea. Oh! iertaţi-mă! Ce-am făcut?... Dar am ajuns până aici!... N-o să mă părăsiţi, nu-i aşa?... Altfel, sunt pierdută.

Ea începea să aiureze.

— Ridicaţi-vă şi veniţi să vă întindeţi, zise Angelica. Sunteţi la capătul puterilor.

Ea o conduse pe ducesa ce mergea cu paşi şovăitori spre pat. Ajutând-o să-şi scoată mantia neagră, un soi de fulger roşu ţâşni şi păru că le învăluie pe amândouă. Mantia era în întregime căptuşită cu satin stacojiu care sclipise în lumină. Aruncată pe pat, părea o baltă de sânge întunecat şi somptuos.

"De unde are mantia asta?" se întrebă Angelica. Dar această nedumerire o părăsi iute.

O ajută pe Ambroisine de Maudribourg so se întindă între cearşafurile calde încă.

— Mi-e frig, gemu tânăra femeie, cu ochii închişi.

Era zguduită de un tremur convulsiv.

"De unde are mantia asta?" gândi din nou Angelica.

Chiar şi în acest moment, când o învelea pe Ambroisine, rigidă şi inconştientă, cu cuvertura patului, se îndoia de prezenţa ei reală. Pisoiul apăru, cu ochii mari, apoi, după o scurtă oprire, traversă patul ca un fulger, apoi camera şi alergă să se ascundă din nou sub o mobilă.

"De ce-i este frică?"

Ceaţa, strecurându-se prin toate crăpăturile, scalda camera într-o boare îngheţată. Angelica se înfioră şi răul care o doborâse pe ducesă păru să o cuprindă şi pe ea.

Ea aprinse focul în şemineu apoi, rapid, pe o mică lampă cu cărbuni, îşi pregăti o cafea turcească foarte tare, după care se simţi mai bine şi gândurile i se limpeziră.

"Ce nebunie! Să vină singură pe vremea asta. Fetele ei, acolo, la Port-Royal şi ea aici! Nu toţi misionarii ăştia au picioarele pe pământ... America este prea dură pentru aceste femei exaltate..."

Ei îi era milă de soarta Ambroisinei de Maudribourg, cu un trecut încărcat de umbre, de dureri, de disperări nemărturisite, pe care le presimţea aplecându-se odată în plus asupra acestui corp fragil şi nemişcat. Ce venise să caute la ea? Ceva ce nici averea, nici poziţia, nici servitorii nu-i puteau asigura?

— Beţi, zise Angelica, susţinând cu braţul capul inert şi apropiind ceaşca de buzele Ambroisinei.

— Nu-i bun, făcu aceasta strâmbându-se.

— Este cafea, cel mai bun leac din lume. În câteva clipe vă veţi simţi mai bine. Şi acum, spuneţi-mi, continuă ea când văzu puţin roşu urcând în obrajii ducesei, aţi ajuns singură aici, vă însoţeşte vreuna dintre servitoare? Secretarul? Job Simon?

— Nu, nu, nimeni, vă spun! Am hotărât asta singură, când am văzut acea barcă acadiană trecând pe lângă noi şi spunând că merge la Gouldsboro. Gouldsboro!.. Dumneavoastră, prietena dumneavoastră Abigael cea fermecătoare, toţi aceşti oameni amabili şi curajoşi, libertatea, aerul pe care-l respiri aici... nu ştiu ce m-a apucat... Voiam să vă revăd, să mă asigur că existaţi, că sunteţi reală...

— Şi ei v-au lăsat să plecaţi aşa?...

— Strigau cu toţii. Dar puţin îmi păsa. Au trebuit să mă lase să fac cum mi-a fost voia şi să-şi continue drumul cum le-am ordonat.

"Trebuie să fi fost mare scandal!" îşi spuse Angelica.

— Ştiu să mă fac ascultată, adăugă brusc Ambroisine, cu o sclipire de orgoliu în ochii săi imenşi.

— Da, ştiu. Dar aţi acţionat totuşi nebuneşte.

— Ah! nu mă certaţi. Nu mai pot să văd clar în mine. Oare nu cumva, abia azi, acţionez normal şi nu sub veşnice constrângeri care mă distrug?...

Ea vorbea gemând, iar ochii i se umpleau de lacrimi.

— Liniştiţi-vă. O să vorbim mâine. Pentru moment, trebuie să vă refaceţi forţele. Suntem în miezul nopţii. Trebuie să dormiţi.

— Mâine o să mă instalez iar în căsuţa de acolo... îmi plăcea să privesc marea din prag. N-o să vă deranjez, veţi vedea. O să trăiesc singură, făcând rugăciuni. E tot ce doresc...

— Vom vedea. Acum, dormiţi.

Ea se strecură de cealaltă parte a patului, în locul ei rămas călduţ, şi se bucură că se poate încălzi. Noaptea era rece. Ezită,

însă, să stingă lumina, încă zguduită de frica pe care o încercase mai înainte. Se gândi să aprindă un opaiţ cu ulei în colţul încăperii, dar nu avea curajul să se ridice. Unde era pisoiul? O să vină să se strecoare lângă ea, liniştit? Înainte să sufle în lumânare, o privi pe Ambroisine. Aceasta părea căzută într-un somn adânc.

Stinse lumânarea, nu fără să-şi fi pus cu grijă la îndemână amnarul şi tija de iască. Pentru câteva clipe, mintea îi rătăci nehotărâtă şi neliniştită, apoi se cufundă în somn, luând în vis parfumul uşor şi pătrunzător al părului Ambroisinei de Maudribourg de lângă ea.

Visă iar şi retrăi acel oribil vis pe care-l mai avusese o dată. Făcea dragoste cu un monstru. O senzaţie de apăsare o înăbuşea şi se zbătu să scape din îmbrăţişarea groaznică.

Se trezi din nou, cu inima bătând să-i spargă pieptul şi, în întunericul adânc, doi ochi, pe care ea-i privi cu groază, străluceau la nivelul podelei. Îşi dădu seama că erau ochii pisoiului, ascuns în cealaltă parte a camerei. El nu dormea, ci continua să pândească, într-o ciudată agitaţie.

Puţin câte puţin, inima Angelicăi se linişti, încetând să-i mai răsune în urechi zgomotul de tobă nebună. Era tot noapte şi linişte, iar afară domnea aceeaşi ceaţă groasă. Angelica se gândi la căsuţele din Gouldsboro, încercând să le treacă în revistă pe fiecare, izolate, învăluite în aburul opac. Într-una din ele moţăia Abigael, căci de-acum nopţile sale erau tulburate de povara pe care o purta. Micuţul Laurier, în ceea ce-l privea, dormea liniştit, cu părul răvăşit. Într-o altă colibă era Bertille şi copilul blond, născut pe pământul Americii, care purta numele de Charles-Henri; într-o alta, un alt copil blond, Jérémie, cu sclavul negru culcat la picioare, în timp ce în încăperea vecină sforăia Manigault, lângă grasa lui soţie. În sfârşit, într-un alt adăpost, era Colin. Ea putea să şi-l imagineze lucrând încă la această oră, lângă lumânarea aprinsă. El rămânea de neclintit, în ciuda farmecelor care bântuiau în această noapte la Gouldsboro.

Brusc, îşi aminti de Ambroisine şi duse mâna spre partea ei. Locul era gol. De această dată, Angelica zise cu glas tare:

— Am înnebunit, sau ce se întâmplă!

Şi aprinse lumânarea. Ambroisine era acolo, îngenunchiată la câţiva paşi de pat, rugându-se cu mâinile împreunate şi ochii ridicaţi spre cer cu fervoare.

— Ce faceţi acolo? strigă Angelica aproape cu mânie. Nu-i ora de rugăciune!

— Ba da, este timpul, răspunse ducesa cu încet cu vocea răguşită şi ca speriată, trebuie să ne rugăm. *Diavolul dă târcoale!...*

— Încetaţi cu prostiile! Veniţi să vă culcaţi.

Angelica ridica vocea de teamă să nu cedeze panicii. Simţea un fior trecându-i pe şira spinării. Asta îi amintea de noaptea pe care o petrecuse, copil fiind, la mânăstirea Nieul, când un tânăr călugăr îşi ridica mânecile pentru a-i arăta urmele loviturilor lui Satan. "Uite ce mi-a făcut Necuratul, priveşte!"

Ea strânse din dinţi pentru a-şi stăpâni tremurul care o cuprinsese. Ar fi dat orice ca Joffrey să apară în acea clipă şi să se poată arunca în braţele lui sigure, sau să poată îndrăzni să fugă până la casa lui Colin. Dar ar muri de frică înainte să ajungă acolo! Nu-i venea nici măcar să se dea jos din pat, de care se agăţa ca de o plută. I se părea că dacă ar pune picioarele pe pământ, mâini fierbinţi şi păroase ar apuca-o de glezne...

De ce oare până şi pisoiul tremura sub consolă, terorizat de frică?

— Lăsaţi-mă să mă mai rog puţin, imploră Ambroisine de Maudribourg. În curând va fi slujba de dimineaţă. Când cocoşul va cânta, Necuratul se va îndepărta...

— Nu există cocoşi pe aici, zise Angelica aspru, puteţi aştepta mult şi bine...

— Ah! auziţi-l, strigă ducesa, în timp ce o expresie de uşurare îi lumină faţa torturată.

Într-adevăr, oricât de surprinzător era, Angelica auzi cântecul unui cocoş în curtea fortului, înfundat din cauza ceţii, dar foarte real şi care se repetă de mai multe ori. Acest cântec familiar tuturor dimineţilor de la ţară micşoră şi pentru ea încordarea.

— Se îndepărtează, murmură Ambroisine, Satan se îndepărtează. Îi este frică de ziuă, de lumină.

— Există deci cocoşi la Gouldsboro, comentă Angelica. Nici nu mi-am dat seama. Dar dacă e aşa, vă rog, Ambroisine, pentru că nu mai avem decât câteva ore de somn, veniţi să vă întindeţi. Eu nu mai pot...

Ascultătoare, tânăra femeie se târî spre pat şi se strecură în el, la capătul puterilor şi ea.

— Ce zbucium! murmură ea, adunându-şi cuvertura în jur şi cufundându-şi cu un fel de voluptate faţa palidă în pernă. Ah! Ce bine este lângă dumneavoastră, Angelica! Sunteţi liniştită, puternică. Forţa aceasta mă atrage mai mult ca orice. Nu vă e frică de nimic. De unde vă vine acest curaj? L-aţi moştenit, nu-i aşa? Ah! De ce nu l-am moştenit şi eu? De ce Necuratul e pe urmele mele încă de la naştere?

De această dată, Angelica lăsă lumina aprinsă. Nu dorea să mai adoarmă, în ciuda oboselii. Vocea plângătoare de lângă ea îi trezea o milă care-şi trăgea rădăcinile din îndepărtate amintiri. Ea ştia ce înseamnă singurătatea unei femei, neînţeleasă, neacceptată de nimeni, respinsă printr-un fel de complot inconştient, şi această amărăciune o simţea vibrând în vocea ducesei, ca un copil care cere ajutor.

Aproape fără voia ei, Angelica întinse mâna şi-i mângâie părul greu cu reflexe de noapte şi foc. Ochii Ambroisinei o fixară cu un fel de mirare copilărească.

— Sunteţi bună, murmură ea pe un ton nesigur. De ce sunteţi aşa bună cu mine?

— Şi de ce n-aş fi? Aveţi nevoie de ajutor şi sunteţi departe de casă. Aş vrea să vă liniştiţi şi să căpătaţi curaj.

— Ce minunat este să vă privesc şi să vă ascult, şuşoti Ambroisine ca în vis, sunteţi aşa de frumoasă! Şi sufletul vă este viu. Darul dragostei, asta este, îl aveţi. Sunteţi în stare să-i iubiţi pe ceilalţi şi să simţiţi că sunteţi iubită. Eu nu simt niciodată nimic... doar frică sau teama pe care o inspir.

Ea întinse mâna şi, timid, uimită, atinse părul Angelicăi, obrazul, buzele.

— Sunteţi atât de frumoasă şi totuşi...

— Prostii, zise Angelica ascultând atent şi încercând să ghicească în spatele acestor vorbe fără şir, secretul acestei inimi rănite, ce tot spuneţi acolo? Şi dumneavoastră sunteţi frumoasă, şi o ştiţi! Cât despre faptul că nu sunteţi iubită, devotamentul însoţitoarelor, al celor ce vă însoţesc, dovedesc suficient dragostea pe care vi-o poartă...

Brusc, întrebarea pe care voise deja să i-o pună de mai multe ori îi reveni în minte şi exclamă:

— Ambroisine, parfumul părului este la fel de îmbătător! Nu mi-aţi spus că aţi pierdut ultimul flacon în naufragiu?

Ambroisine se strâmbă şi zâmbi uşor.

— Ei bine, vedeţi, aceasta ilustrează ideea dumneavoastră că sunt înconjurată de oameni care mă iubesc mult. Imaginaţi-vă că ştiind cât ţin la acest parfum şi că mă temeam că-mi va lipsi în Noua-Franţă, secretarul meu, Armand Dacaux, a luat un flacon în plus. Ca un om grijuliu şi meticulos, l-a învelit în pânză impermeabilă căptuşită cu stofă şi a cusut pachetul într-unul din buzunarele hainei sale. A putut deci, văzând că sunt disperată de pierderea genţii, să-mi încredinţeze acest suprem nectar.

— Cum am auzit, tot el v-a ajutat să coborâţi din şalupă cu copilul Jeannei Michaud... Vedeţi ce devotament puteţi inspira chiar şi unui conţopist care nu pare să-i placă să facă pe eroul...

Ambroisine zâmbi, dar surâsul ei crispat îi săpa de ambele părţi ale gurii cute amare.

— Grăsanul ăla!... murmură ea.

Privirea i se întoarse spre Angelica şi spuse cu înflăcărare:

— Toţi bărbaţii vă iubesc? Un bărbat ca soţul dumneavoastră, de exemplu... deosebit, talentat, seducător, un adevărat vrăjitor, un bărbat pe care toate femeile ar vrea să-l poată avea... şi este suficient să apăreţi, că l-aţi şi vrăjit. Vă urmăreşte din ochi, privirea i se îmblânzeşte când vă vede, nu pare să zâmbească decât la glumele pe care le spuneţi... Şi cu celălalt, blondul înalt şi tăcut, ce este? Se simte imediat... Şi chiar iezuitul chipeş. Şi la el simţeam această "aură" de intimitate, de complicitate pe care ştiţi s-o creaţi chiar la cei mai simpli: cu acel soldat prost, cu piratul crapulos şi chiar cu acel indian înspăimântător... Şi indianul vă iubeşte, este evident. Ar ucide pe oricine v-ar atinge un fir de păr, am simţit asta... De îndată ce apăreţi, imediat se schimbă ceva, s-ar zice că oamenii se simt mai fericiţi... Chiar şi ursul, chiar şi ursul vă adoră, strigă ea frângându-şi mâinile.

Angelica izbucni în râs.

— Dar ce-i cu discursul ăsta? Exageraţi, draga mea!

— Nu, zise Ambroisine cu încăpăţânare. Aveţi darul dragostei, poate pentru că ştiţi să primiţi dragostea, să o simţiţi. Ce n-aş da să-l am şi eu!

— E aşa de greu să-ţi placă viaţa? întrebă Angelica privind-o cu gravitate.

În adâncul acestei personalităţi pline de farmec şi talente, ea începea să înţeleagă că există o disperare adâncă.

— Oare doar la asta se rezumă darul dragostei? repetă Ambroisine gânditoare. Nu, nu este aşa de simplu...

Ea întinse mâna şi mângâie umărul şi braţul Angelicăi pe care vântul şi soarele mării le bronzase.

— Aveţi un trup fericit, făcu ea, iată secretul. Vă bucuraţi de tot, de fericire şi de nefericire, de soare, de păsările ce trec, de culoarea mării, de ce se va întâmpla poate mâine... de iubirea pe care o inspiraţi, de cea pe care o dăruiţi.

— Şi ce vă împiedică să faceţi la fel?

— Ce mă împiedică?...

Ea strigase aceste cuvinte. Ochii măriţi de groază ai ducesei contemplau parcă un coşmar. Amărăciunea gurii ei se spori, făcând-o să pară bătrână.

— Lăsaţi-mă, zise ea brusc, respingând braţul protector al Angelicăi care-i înconjura umerii. Lăsaţi-mă, vreau să termin cu viaţa, cum ar fi trebuit să termin în noaptea aceea...

— Ce noapte, Ambroisine?...

— Nu, nu, zise ducesa, negând cu disperare, nu vorbiţi de asta. O să mă omor, asta-i tot.

— Dumnezeu pedepseşte această faptă. Dumneavoastră, atât de pioasă...

— Pioasă!... Da, sunt, trebuie să fiu într-un fel, fiindcă sunt moartă pe dinăuntru. N-am găsit altceva pentru a supravieţui. Să mă rog, să fiu pioasă, să mă ocup de religie. Râdeţi de mine, nu-i aşa, de cucernicia mea... Nu puteţi înţelege...

— Ce, Ambroisine?

— Nu! Nu! N-o să pot spune niciodată. Nu puteţi înţelege.

— De unde ştiţi?

Angelica o ţinea îmbrăţişată pe Ambroisine de Maudribourg care tremura. În delirul ei nu-şi mai dădea seama că se zbătea pe jumătate goală. Avea un corp de o ciudată tinereţe, perfect. Părea corpul unei fecioare neatinse.

— Să fii un copil de cincisprezece ani pe mâna unui bătrân lubric, strigă ea ca şi cum ar fi vomat o otravă care-i sfârteca măruntaiele.

Ea stătea adusă de spate, gâfâind.

— Am ţipat, şopti ea, am ţipat... Nimeni n-a venit în ajutorul meu... M-am luptat toată noaptea... La sfârşit, a chemat valeţii să mă ţină!... Şi preoţii binecuvântează asta...

Ea se aruncă pe spate, palidă, pe pernă. Sudoarea-i curgea de-a lungul tâmplelor. Cearcăne violete apăruseră sub pleoapele închise. O clipă, păru moartă. Angelica îi şterse faţa.

— N-o să spuneţi nimănui, nu-i aşa? şopti ducesa cu o voce aproape de neauzit... N-o să spuneţi... că am ţipat... Eram foarte orgolioasă. O copilă nevinovată, entuziastă, dar orgolioasă... La mănăstire, îmi dominam colegele. Eram cea mai frumoasă, cea mai instruită, cea mai iubită. Încă din copilărie, uimeam teologii, matematicienii veniţi doar pentru a mă asculta. Le priveam de sus pe maici, ignorantele alea...Şi brusc, umilinţa... Să descoperi că toate calităţile nu reprezintă nimic, că nu te apără de soarta comună,

că nu eram decât o pradă pe care bărbaţii şi legile lor aveau dreptul s-o vândă celui care dă mai mult, cu binecuvântarea unui cler complice... fără milă pentru inocenţa mea... unui bărbat secătuit de vicii care era cu cincizeci şi cinci de ani mai mare decât mine.

Ea se întrerupse, cu răsuflarea tăiată, şi păru din nou pe punctul de a voma. Angelica tăcea. Ce să mai spună? Îşi amintea că şi pentru ea, măritată prin procură, totul ar fi putut fi la fel de îngrozitor. Dar Joffrey de Peyrac o găsise la Toulouse şi începuse aventura insolită a unei iubiri pasionate ce se născuse între tânăra fecioară vândută şi marele senior care o cumpărase.

Într-o vreme, ducele de Maudribourg venise la Toulouse pentru a afla secretul transmutării aurului, dar contele refuzase să-l primească din cauza reputaţiei sale de desfrânat. Ori, tocmai pe mâna acestui om demn de dispreţ fusese dată Ambroisine.

Zorii se apropiau. O lumină tulbure înlocuia noaptea, făcând să pălească lumina lumânării. Pisoiul se strecură afară din adăpost şi se duse la uşă mieunând. Angelica se sculă să-i deschidă.

Ea scoase panoul de lemn din faţa ferestrelor; ceaţa era tot acolo, albă ca zăpada. Dar se făcea simţit mireasma unui foc de lemne. Jos, în sala de gardă, se auzeau zgomote de voci, de oameni care veneau şi plecau. Ea îşi dori să vină Piksarett, pictat în roşu, să-i spună cu zâmbetul său de nevăstuică: "Eşti prizoniera mea." Asta era viaţa, viaţa lor pe pământ american, departe de mârşăviile Lumii Vechi.

Simţea încă o senzaţie de greaţă. Reveni la Ambroisine şi-i dădu să bea un pahar de apă proaspătă. Ducesa părea lipsită de puteri şi ţinea ochii închişi. Totuşi, zise, cu o voce mai clară şi mai sigură:

— N-am iertat încă. Toate astea mă ard ca un fire înroşit. Iată de ce sunt moartă pe dinăuntru.

— Liniştiţi-vă, zise Angelica cu bunăvoinţă, mângâindu-i ca unui copil fruntea umedă, aţi reuşit să vorbiţi şi asta face întotdeauna bine. Acum, încercaţi să nu vă mai gândiţi şi să vă odihniţi. Aici, sunteţi în siguranţă, departe de toate. Dacă doriţi să-mi mai spuneţi şi altele, vă ascult, dar puţin mai târziu. Acum, dormiţi.

Şi-i puse mâna pe ochii obosiţi, răcorindu-i şi liniştindu-i.

— Ce binefacere că v-am întâlnit! suspină Ambroisine, şi căzu imediat într-un somn adânc.

3

Angelica trebui să-l anunţe pe Colin Paturel de sosirea ducesei. Guvernatorul din Gouldsboro nu comentă faptul. El clătină de câteva ori din cap şi se mulţumi să le invite pe cele două femei la masă, seara.

Absenţa lui Joffrey de Peyrac, a marchizului d'Urville, a gărzii spaniole şi a suitei contelui şi chiar a marchizului de Villedavray, creau o atmosferă neobişnuită. La Gouldsboro, învăluit în ceaţă, domnea liniştea aproape ca iarna, de n-ar fi fost dogoarea grea care părea că izvorăşte uneori din pădurea invizibilă, îmbălsămând ţărmurile cu sălbatice arome atât de intense încât le alungau pe cele amare ale algelor şi mareei.

Nimic nu părea să unească cele două grupuri de oameni adunaţi acolo. Oamenii lui Colin lucrau din greau la construcţia satului şi bisericii lor, dar erau tăcuţi. Barsempuy, cu o figură de aventurier întunecată de tristeţe, îi dirija cu ordine scurte. Protestanţii îşi vedeau de treburile obişnuite şi nu schimbau o vorbă cu celălalt grup.

Însă notabililor rochelezi le plăcea să discute cu Colin. Angelica îi găsi alături de el pe Manigault, Berne şi pastorul Beaucaire, discutând. Ea întrebă despre Abigael. Gabriel Berne părea vesel.

— S-a simţit mai bine în dimineaţa aceasta, zise el, aşa că s-a apucat să spele rufe. Cred că mai avem câteva zile, adăugă el, mulţumit să vadă amânat sorocul de care se temea mai mult decât Abigael.

Angelica se duse la prietena sa. Aceasta arăta mai bine şi trebăluia cu coşurile de rufe la râu, unde, împreună cu Severine, Bertille, Laurier şi alte câteva vecine, săpuneau şi băteau cu putere rufele.

— Mă temeam că nu va fi ordine când voi naşte. Mulţumesc lui Dumnezeu, mă simt mai bine, fără îndoială din cauza acestui val de frig brusc, şi toate cearşafurile vor fi întinse în această seară pe sfoară. Mâine soarele va străluci. Voi avea timp, seara, să le împăturesc şi să le pun în dulapuri. Severine mă va ajuta să le calc. Şi aşa, mă voi putea odihni cu inima împăcată.

Angelica îi promise că va veni să o ajute.

Întorcându-se în fort, o găsi pe Ambroisine de Maudribourg trezită, aşezată în faţa platoului cu micul dejun pe care i-l trimisese.

Fața îi era trasă. Își regreta oare confidențele? Stătea nemişcată, privind în gol şi luând din când în când câte o bucățică de pâine, cufundată în gânduri. Angelica îi spuse că nu dorise să o exileze în casa retrasă în care locuise cu Fetele regelui. Se înțelesese cu mătuşa Anna, bătrâna domnişoară care în timpul iernii îi învăța pe copii. Ea avea pe lângă modesta sa căsuță, o încăpere cu dependințe şi ieşire separată care servea drept sală de clasă. Fiind dezafectată vara, doamna de Maudribourg se putea instala acolo încă de astăzi.

— Mătuşa Anna e foarte discretă şi serviabilă. Nu vă va deranja cu nimic. Iar dacă vă veți simți singură, veți avea pe cineva cu care să vorbiți. Ea este cu siguranță mai în măsură să discute despre matematică sau teologie decât mine, încheie Angelica, râzând.

— Oh! sunteți un înger, murmură Ambroisine. Ce să fac să vă dovedesc recunoştința mea?

— Să vă reveniți, zise Angelica trecând o mână uşoară pe fruntea bietei femei, nu vă mai gândiți la lucrurile care vă fac rău...

Angelica o părăsi după ce o sfătui din nou să se odihnească. O parte din zi o ajută pe Abigael. Pălăvrăgea vesel ducând coşurile cu rufe albe de la râu la uscătorie. Abigael socotea că, după ce-şi va aranja dulapurile, va mai avea timp să-şi frece mobilele.

Angelica nu îndrăznea să-i spună că programul i se părea foarte încărcat pentru săptămâna următoare. Din experiență, recunoştea în activitatea lui Abigael pe cea a oricărei femei căreia i se apropie sorocul şi care, febrilă, pune totul în ordine, în scopul de a se consacra, cu sufletul împăcat, misiunii de a da viață.

Pe la sfârşitul zilei, ceața se risipi şi soarele străluci din nou.

— Vedeți că aveam dreptate? Rufele mele vor fi uscate mâine, zise Abigael. Nu-mi mai simt brațele. Păcat că Martial n-a putut să ne ajute!

— El unde este?

— S-a dus să patruleze în Golf cu Cantor şi alți câțiva băieți. Se pare că domnul de Peyrac le-a dat o misiune.

Grija pentru Abigael şi pentru Cantor înlocuise preocuparea Angelicăi pentru problemele ducesei de Maudribourg.

— De ce Cantor nu-mi spune niciodată nimic şi dispare fără să-mi dea vreo explicație? Mi-ar fi plăcut să-l am lângă mine în aceste zile. Cu ce misiune l-a însărcinat Joffrey? Trebuie să caute în Golf vasul cu flamură portocalie? Sigur, băieții ăştia care scormonesc peste tot ştiu toate ascunzişurile din insule. Ah! dracul ăsta de băiat. Abia aştept să-l văd întors acasă:..

Ambroisine de Maudribourg se sinţea mai bine. Încă slăbită însă, nu era în stare să participe la masa la care le invitase Colin. Angelica îi trimise acestuia un mesaj cu scuze. Şi ea prefera să stea acasă în această seară, după munca de peste zi şi noaptea agitată. Putea să se culce mai devreme. Abigael va avea curând nevoie de toată atenţia ei.

— Ce bine e aici, zise Ambroisine privind în jur. Mi-am petrecut întreaga zi în această încăpere examinându-i fiecare detaliu. Mă simt mai bine.

— E minunat ce spuneţi.

— Se pare că acolo unde locuiţi, blestemele dispar. Un fel de zăgaz al răului care dă târcoale.

Angelica umplea cu cărbuni lampa de pământ ars ca să pregătească, atât ei cât şi invitatei ei, puţină cafea turcească. La vorbele Ambroisinei, o privi, intrigată.

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nu simţiţi că o primejdie ne dă târcoale? întrebă ducesa privind-o cu ochii măriţi. Nu ştiu cum să spun, dar mi se pare că această primejdie vă ameninţă în mod deosebit...

Angelica suflă în jar pentru a-l înviora, înainte de a pune pe lampă ibricul. Înţelegea acum ce o intrigase şi chiar o deranjase, se putea spune, la ducesa de Maudribourg: erau anumite calităţi de ghicitoare, ca ale "egiptencelor", care nu se potriveau cu titlurile ei de mare doamnă binefăcătoare.

— Vorbiţi ca Piksarett, zise ea.

— Marele şef indian care a venit aici, considerându-vă prizoniera lui?

— Da... Şi el mi-a spus: " O primejdie te pândeşte..." şi a fugit.

— Vedeţi? zise Ambroisine, alarmată. Şi mă întreb dacă această primejdie este în afară... sau... chiar în dumneavoastră...

— În mine?...

— Da! Angelica, nu-mi luaţi în nume de rău ce vă voi spune, dar am o oarecare experienţă a fiinţei umane, mai ales a femeilor, căci am întâlnit multe caractere... Al dumneavoastră este unul din cele mai extraordinare pe care le-am întâlnit vreodată, unul dintre cele mai captivante, şi de aceea aş vrea să vă semnalez primejdiile

pe care le văd. Sunteţi atât de ieşită din comun încât credeţi că toată lumea vă seamănă, că sinceritatea sentimentelor dumneavoastră poate fi înţeleasă de oricine... Ar fi uşor să fiţi înşelată... căci, în definitiv, sunteţi lipsită de prudenţă.

— De prudenţă, repetă Angelica care o ascultase cu atenţie.

— Da... sau cel puţin, viziunea dumneavoastră asupra lucrurilor şi a fiinţelor nu vă lasă să vedeţi îndeajuns primejdiile care pot apărea... şi asta mă îngrijorează. De exemplu, să vorbim de acest... Piksarett. A intrat în această cameră ca şi cum ar fi avut acest drept, ar fi fost stăpân, s-a aplecat asupra acestui pat în care vă odihneaţi ca şi cum ar fi fost normal să vă privească, a pus chiar pe umărul meu o mână murdară şi împuţită şi râdea. Nu mi-a mai fost aşa de frică în viaţa mea. Am crezut chiar că este Diavolul. Eu şi fetele mele am urlat ca nişte nebune.

— V-am spus că trebuie să respectăm obiceiurile sălbaticilor, zise Angelica care se abţinea să nu râdă la amintirea acestei scene.

— Dar puteaţi fi în pat cu soţul! remarcă ducesa pe un ton înţepat.

— În acest caz, şi dacă n-am fi avut grijă să tragem zăvorul în seara din ajun, căci ştim la ce să ne aşteptăm de la populaţia care bântuie pe ţărmurile noastre, ei bine! am fi râs. Sălbaticii sunt pudici, chiar austeri, dar nu au o jenă excesivă în faţa necesităţilor naturale ale vieţii.

— Sunteţi indulgentă cu ei. Vă place acest bărbat?

— Ce bărbat? întrebă Angelica, neînţelegând insistenţa Ambroisinei pe acest subiect.

— Acest... Piksarett! Ştiţi că în Quebec se bârfeşte că vă culcaţi cu sălbaticii.

Angelica reacţionă cu repeziciune.

— În Quebec!... Nu mă miră! Îmi vor moartea. Ar spune orice. Ajung să spună chiar că sunt o diavoliţă. Pentru că sunt influenţaţi de un om care a văzut în noi complicii lui Satan, coborând pe teritoriile sale pentru a-i perverti: părintele d'Orgeval.

— Am auzit vorbindu-se despre el, zise Ambroisine, gânditoare.

— Nu putem face nimic împotriva părerii sale. Ea vine dintr-o idee fixă şi nu se va da înapoi de la nimic pentru a-şi atinge scopurile.

— Aţi putea cel puţin să nu-i mai daţi ocazia. La asta voiam să ajung când vă reproşam – oh! doar din afecţiunea pe care v-o

port – că nu ţineţi destul seama de mârşăvia lumii. A te culca cu sălbaticii, e groaznic pentru o femeie albă şi, acum că vă cunosc, mă răneşte şi pe mine ideea. Cum poate soţul dumneavoastră să tolereze aşa ceva? Să fie oare un soţ lipsit de interes?

— Nici vorbă! replică Angelica, gândindu-se la incidentele recente.

— Atunci, nu înţeleg cum el…

— Nu puteţi înţelege chiar totul din viaţa altora, i-o tăie sec Angelica, mai ales într-un ţinut în care trebuie să înveţi să-ţi reconsideri multe dintre principii. Aici toleranţa este necesară.

— Da… dar prudenţa este o virtute.

De această dată, Angelica se abţinu să răspundă. Ambroisine începea s-o exaspereze. Hotărât lucru, acest amestec de doamnă binefăcătoare a Sfântului Legământ, de copilării şi instincte profunde era enervant. Da, de fapt, Angelica era rănită, dar, în sinea ei, nu putea nega că în vorbele ducesei era ceva adevărat, ceva ce traducea, poate, primejdia care îi ameninţa, care-i va ameninţa mereu. Primejdia unei lumi care nu va putea niciodată să-i accepte aşa cum erau. Acest lucru era greu de suportat.

Piksarett… Outtake… Cum ar putea lămuri ce o lega de aceşti fii ai pădurilor americane? Lui Piksarett îi dăduse o mantie de culoarea aurorei pentru a înveli osemintele strămoşilor săi, iar el îi dăruise în schimb viaţa lui Outtake, irochezul rănit. Iar Outtake, zeul norilor, îi trimisese un colier de Wampum, să pecetluiască alianţa precum şi fasole şi orez pentru a-i salva de foamete, la sfârşitul iernii.

Ea trase cafetiera de pe foc, lăsând băutura să se decanteze. Apoi, se duse la fereastră. Noaptea i se păru neagră ca smoala. Sentimentul de singurătate care-i învăluia pe ea şi pe Joffrey pe acest pământ i se păru de nesuportat. Se gândi iar la ameninţările pe care le simţiseră fără să la poată preciza şi frica o cuprinse. Cine urmărea să-i piardă? Erau aşa de abili! Aşa de inteligenţi! Depăşeau în subtilitate fiinţa umană. "Crezi în Satan?", îi spuse o voce interioară. Nu ştiu!… Dar în Dumnezeu?… Da, cred. Doamne, apără-ne!…

Ea se întoarse spre Ambroisine care nu o slăbea din ochi.

— V-am întristat! Iertaţi-mă… sunt adesea neîndemânatică … poate pentru că doresc atât să vă cunosc ca să pot să vă ajut la rândul meu. Mi-aţi făcut atât bine.

— Nu vă faceţi griji pentru mine, zise Angelica, pe un ton ironic.

— Dar atunci, cine să-şi facă griji pentru dumneavoastră? exclamă Ambroisine, frângându-şi mâinile. Sunteţi atât de singură

aici! De ce soţul nu v-a luat cu el? Dacă v-ar iubi, ar simţi că vă pândesc primejdii şi nu v-ar părăsi aşa...

— Dorea să mă ia, dar nu puteam pleca din Gouldsboro. Trebuie să aştept ca Abigael să nască...

— E adevărat, mi-aţi spus-o... Sunteţi prea bună cu cei ce vă înconjoară, chiar dacă nu aparţin religiei dumneavoastră. Ea e hughenotă, nu-i aşa? A venit la mine într-o zi. Era prima dată că vorbeam cu o protestantă. Mi s-a părut... încântătoare.

— Da, este încântătoare, zise Angelica cu un zâmbet. Ce voia?

— Voia să ştie dacă mi-aş lăsa fetele să se mărite cu piraţii care se găsesc aici ca să creeze noi cupluri de colonişti la Gouldsboro. Am impresia că, personal, chestiunea n-o preocupa, dar că era mai degrabă însărcinată cu o misiune, ca de la femeie la femeie, de soţul său sau de principalii şefi şi pastori din comunitatea lor. Cred că aceşti hughenoţi se consideră aici ca şi la ei acasă, stăpâni ai unei colonii protestante, şi că nu văd cu ochi buni instalarea unor cupluri catolice. Cum luasem deja hotărârea pentru fetele mele, la sfatul părintelui de Vernon, am putut să o liniştesc.

Acest demers al lui Abigael o uimi pe Angelica.

— De ce Abigael nu mi-a vorbit oare direct despre preocuparea lor în această privinţă?

— I-am pus şi eu această întrebare. Mi-a mărturisit că le era greu să se opună în mod direct soţului vostru care este proprietarul pământurilor şi căruia, după cum am înţeles, îi datorează mult, şi chiar şi dumneavoastră, care sunteţi partizana acestei idei de colonizare prin căsătorie.

— Nu sunt în mod special *partizana* acestei idei, protestă Angelica, care se enervă din nou, dar în nebunia în care ne găseam cu aceste lupte şi naufragii, era o idee bună.

— Într-adevăr, Abigael mi-a explicat asta. Cred că în ceea ce o priveşte şi pentru a vă face pe plac, ar fi acceptat cu bucurie această soluţie. Dar se pare că bărbaţii din comunitatea lor sunt de altă părere... S-ar spune că sunt mai degrabă ostili guvernatorului actual. Este catolic, nu-i aşa?

Angelica nu răspunse. Cuvintele Ambroisinei îi produceau noi griji. Hughenoţii ăştia! Nu vor ajunge niciodată să aibă încredere! Erau într-adevăr prea deosebiţi, prea inflexibili.

Turnă cafeaua în două ceşti şi le puse pe masă. Merse să ia dintr-un ulcior un pahar de apă proaspătă şi reveni. Ducesa, care-i observa figura îngrijorată, oftă.

— Da, înţeleg. E greu ce încercaţi să faceţi aici. Să împăcaţi exteremele!

— Nu încercăm nimic, făcu Angelica, obosită, totul s-a făcut la întâmplare! Hazardul! Fiinţe care cer ajutor, care n-au unde să-şi pună capul... ce poţi face altceva... decât să le salvezi şi să le primeşti pe un petec de pământ...

Ea merse să se aşeze în faţa Ambroisinei, când cineva bătu la uşă.

Doamna Carrère intra, cu mantia de satin galben a ducesei pe braţ.

— V-am văzut trecând, doamnă, zise ea, adresându-i-se acesteia din urmă. Mi-am zis. "Iată că s-a întors!" Şi-i un noroc, căci am terminat în sfârşit treaba.

— E minunat! exclamă Ambroisine, nu se mai vede nimic. Sunteţi de o îndemânare uluitoare, dragă doamnă.

— M-au ajutat fiicele mele, zise Carrère, modesta. Sunt îndemânatice şi e bine pentru ele să facă din când în când lucruri delicate. Aveţi cafea turcească? continuă ea adulmecând cu poftă aroma care se degaja din cele două ceşti de porţelan.

— Da, vă place această băutură, doamna Carrere?

— Dacă-mi place! Sunt nebună după ea!

— Ei bine! Beţi această ceaşcă cât mai e caldă. Pregătesc alta pentru mine..

Doamna Carrčre se aţeza bucuroasă şi bău până la ultima picătură. Privi în fundul ceştii la zaţul negru şi îl scurse în farfurioară.

— Am cunoscut o egipteancă care ghicea în zaţ de cafea. Am învăţat şi eu puţin. Înveţi de toate în porturi. Vreţi să vă ghicesc? întrebă ea.

— Oh! nu, vă rog! Toate aceste vrăjitorii sunt păcate! strigă ducesa, smulgându-i farfurioara.

Angelica îi făcu semn doamnei Carrere să nu insiste.

— Bine! Vă las, zise ea, ridicându-se.

— Mâine va fi vreme frumoasă? întrebă Angelica, gândindu-se la rufele lui Abigael.

Doamna Carrère merse la fereastra şi adulmecă aerul.

— Nu, zise ea, vântul s-a înteţit iar. S-ar zice că ne aduce nori, ploaie şi chiar furtună.

Prezicerile ei se dovediră juste. Puţin după aceea, în depărtare se auzi tunetul. Marea se întunecă, şi apoi albi de spumă.

— Vă voi conduce acasă, până nu începe ploaia, propuse Angelica. Luați-vă mantia.

Ea o ajută pe Ambroisine să-și pună mantia neagră căptușită cu stacojiu cu care venise cu o seară înainte.

— De unde ați luat această mantie? o întrebă ea. Tot Armand Dacaux o ascundea într-unul din buzunare?

Ambroisine păru că se trezește visare.

— Oh! O altă poveste uimitoare, un fel de miracol cum se întâmplă fără încetare în acest ținut. Imaginați-vă... Mi-a dat-o căpitanul vasului.

— Ce căpitan? Și ce vas?

— Șalupa care m-a adus ieri seară la Gouldsboro. Spuneau că au jefuit recent un vas spaniol și că aveau la bord un cufăr plin cu haine femeiești cu care nu aveau ce face.

— Mi-ați spus că erau acadieni...

— Așa s-au prezentat. De ce nu? Acadienii francezi nu sunt și ei puțin pirați când e nevoie, din cauza sărăciei și pentru că au fost abandonați de companii și de guvern?

Cum Angelica rămase perplexă, ducesa adăugă:

— Insista să accept darul său. Nu știu ce voia de la mine, mi-era puțin frică. E adevărat că tremuram, căci tocmai se lăsase ceața, iar mantia era binevenită.

— Cum era acest căpitan? Cu fața albă și ochii reci?...

— Nu știu... n-am îndrăznit să-l privesc. Eram tulburată, cum vă spuneam, după îndrăzneala plecării mele, să mă găsesc singură, fără bagaje, printre acei mateloți necunoscuți. Surâse slab. Vedeți unde m-a dus dorința de a mă întoarce la Gouldsboro pentru a vă întâlni?

— Dar vasul, n-avea o flamură portocalie la prova?

— Nu-mi amintesc. Nu era decât o barcă mare, vă spun... Dar dacă mă gândesc mai bine... Da, în momentul în care coboram în respectiva șalupă, am remarcat o navă care trecea la câteva lungimi de cablu.*

Și aceasta... aceasta avea o flamură portocalie la prova!

4

— Doamna Angelica! Doamna Angelica!

Recunoscând vocea Severinei, Angelica sări din pat, însoțită de pisoi, trezit și el. De afară venea un zgomot nedefinit. Furtuna...

* 1/ 10 dintr-o milă. n.t.

Severine era în prag, cu fustă pusă pe cap, ca o glugă peste părul şiroind de apă.

— Doamna Angelica, veniţi repede!... Abigael...

— Vin...

Ea se întoarse în cameră pentru a se îmbrăca şi a-şi lua geanta, gata pregătită.

— Intră o clipă. Usucă-te puţin. Plouă tare?...

Uşa se trânti în spatele Severinei cu violenţă.

— E furtună. Am crezut că n-o să pot să cobor până aici... sunt torente pe deal.

— De ce nu l-au trimis pe Martial?

— Nu s-a întors. Nici taică-său. Face de pază la noul fort şi de-a lungul râului. S-a semnalat un grup de irochezi.

— Asta mai lipsea!

Şi Joffrey care era pe mare... Şi Martial în vreo insuliţă cu Cantor şi ceilalţi. Furtuna putea să-i împiedice să se întoarcă mai multe zile şi, aşteptându-i, mamelor le vor mai ieşi câţiva peri albi. În sfârşit, colac peste pupăză, mai veneau şi irochezii...

Abigael, pradă primelor dureri, era singură cu micul Laurier.

— Să ne grăbim... Parcă ploaia s-a mai liniştit...

Pisoiul, cu coada ridicată şi capul plecat, urmărise cu interes acest schimb de replici.

— Să fii cuminte, îi spuse Angelica închizând uşa, şi mai ales, nu încerca să vii după mine că te îneci.

La fort nu era decât o santinelă. Ceilalţi oameni de gardă fuseseră chemaţi pentru apărarea împotriva irochezilor, deşi nu se prevedea un atac de noapte. Dar era mai bine să aştepte zorile pe picior de război.

Din fericire, ploaia se liniştea.

— Du-te s-o trezeţti pe doamna Carrère, îi spuse Angelica Severinei. Unul dintre baieţii ei să alerge în satul indian s-o aducă pe bătrâna Vatire.

Şi se avântă în noapte spre locuinţa lui Abigael.

Un vânt umed şi rece gonea norii enormi, umflaţi, de un negru ca funinginea, pe cerul cenuşiu. Din când în când, erau străbătuţi de sclipiri de fulger şi zgomotul tunetului se împletea cu cel al mării furioase.

Alergând, cu inima strânsă de o nelinişte de nesuportat, Angelica ridică ochii spre cer. Nu ştia de ce noaptea i se părea atât de înspăimântătoare la Gouldsboro, în această vară.

— Doamne, zise ea, Doamne, te rog... Ai milă de Abigael!...

De îndată ce ajunse la colibă, cerul îşi deschise iar barierele. Ea se repezi înăuntru.

— Iată-mă, strigă ea din prag, ca s-o liniştească pe biata însingurată din încăperea vecină.

Vatra era stinsă. Micuţul Laurier, în cămaşă aşezat pe pat, părea speriat şi tremura.

— Urcă în pod la Severine şi bagă-te la căldură în patul ei, îi spuse ea. Dormi liniştit. Mâine o să ai treabă să alergi în toate casele să duci vestea cea bună.

Intrând la Abigael, o văzu descumpănită.

— Ah! iată-vă, iată-vă, zise tânăra cu o voce întretăiată. Ce-o să se întâmple cu mine?... Gabriel nu-i aici!... Şi mi-e aşa de rău că mi se pare că n-o să mai pot suporta.

— Ba nu, ba nu, să-ţi iasă asta din minte!

Ea-şi lăsă geanta şi o luă de mână. Abigael se agăţă de ea ca de un colac de salvare, pe care se hotărâse să nu-l mai lase de frică să nu se înece. Simţind durerea revenind, se crispă.

— Nu-i nimic, o linişti Angelica. Nu-i decât o durere care vine şi trece. Păstrează-ţi curajul, câteva secunde. Nu-ţi cer decât câteva secunde, Abigael... Aşa, e bine. Vezi, se îndepărtează deja... ca furtuna...

Abigael surâse slab. Se destinse şi figura îi deveni mai calmă.

— M-a durut mai puţin de data asta, făcu ea, fără îndoială din cauza prezenţei şi mâinii voastre liniştitoare.

— Nu. Mai ales pentru că nu te-ai speriat şi te-ai zbătut mai puţin. Vezi, totul este simplu. E suficient să nu-ţi fie frică.

Ea încercă să se îndepărteze pentru a aprinde focul, căci era frig, dar Abigael o opri:

— Nu, nu, vă rog, nu mă părăsiţi!

Ea părea gata să se înspăimânte din nou. Angelica înţelese că tânăra avea nevoie de prezenţa ei şi o asigură iarăşi că nu o va părăsi.

— Oare pe viteaza mea Abigael o văd în starea asta? o certă ea cu blândeţe. Nu te recunosc. Ai încercări mai mari de înfruntat. Ce înseamnă frica asta care te apucă brusc?

— Sunt vinovată, zise biata femeie, tremurând, am avut... bucurii prea mari. Am fost prea fericită în braţele lui Gabriel. Acum a venit vremea, o simt, să plătesc aceste bucurii vinovate. Dumnezeu mă pedepseşte...

— Draga mea, Dumnezeu nu-i un protestant rău...

Gluma îi mai alină teama şi, deşi o nouă contracţie începuse, nu se putu abţine să nu râdă.

— Oh! Angelica, numai dumneata puteai găsi asemenea răspunsuri.

— Ce? Ce-am spus? întrebă Angelica, care, îngrijorată, nu luase seama la ce spune. Oh! Abigael, să vezi că totul va merge de la sine acum.

— E adevărat că mă simt mult mai bine... Dar nu este un semn că travaliul merge prost şi se opreşte?... întrebă ea, speriată din nou.

— Nu, contracţiile sunt mai ample şi mai profunde pentru că nu te mai opui. Frica noastră măreşte greutăţile. De ce să încerci să interpretezi dreptatea lui Dumnezeu, creatorul nostru? A concepe viaţa este ceva sfânt, ca şi naşterea unui copil. Deci, ascultă-mă şi crede ce-ţi spun. L-ai slujit pe Domnul concepând un copil în bucurie. Acum, sluješte-L din nou, îndeplinind cu curaj şi fericire ce-ţi cere EL astăzi: să aduci pe lume o nouă fiinţă, pentru a-L slăvi...

Abigael ascultase cu aviditate. Ochii săi străluceau acum blând şi figura i se transformase, regăsindu-şi seninătatea obişnuită.

— Sunteţi minunată, şopti ea. Îmi spuneţi exact ce-mi doream să aud. Dar nu mă părăsiţi, adăugă ea copilăreşte, ţinând încă mâna Angelicăi.

— Trebuie să aprind focul...

"Dar ce face doamna Carrère? gândi ea. Nu este femeia care sa se teamă să scoată nasul din casă când plouă. Ce se petrece? Nu este normal..."

Minutele treceau greu. Ea nu îndrăznea să plece de la căpătâiul lui Abigael. Deşi liniştită şi plină de curaj intra într-o fază critică. Durerile durau mai mult şi erau mai dese.

În sfârşit, Angelica auzi, uşurată, un zgomot de uşă. Severine apăru udă din cap până-n picioare.

— Unde este doamna Carrère? întreba Angelica. N-a venit. De ce?

— Nu reuşesc s-o trezească.

Severine părea complet descumpănită.

— Cum nu pot s-o trezească? Ce înseamnă asta?

— Doarme! Doarme! zise Severine, speriată. Au zgâlţâit-o, au încercat tot. Doarme şi sforăie, nu-i nimic de făcut.

— Şi bătrâna Vatire?

— Unul dintre băieţi a plecat în sat.

— Ce se întâmplă? întrebă Abigael, deschizând ochii şi agitându-se din nou. E totul bine?

— Sigur că da. N-am mai văzut altă naştere să decurgă aşa de uşor.

— Totuşi, copilul este cu şezutul înainte.

— Este şi mai uşor, dacă eşti curajoasă. Când va veni momentul, fă un efort mare şi nu te opri.

Încet, îi şopti Severinei:

— Du-te s-o iei pe vecina cea mai apropiată. Bertille...

Biata Severine se cufundă din nou în întuneric, renunţând să-şi mai pună fusta pe cap ca să se apere de şuvoaiele de apă care cădeau. Ea se întoarse puţin mai târziu.

— Bertille nu vrea să vină. Spune că-i e frică de furtună şi că n-a văzut niciodată vreo naştere... şi apoi că nu-l poate lăsa pe Charles-Henri singur. Soţul ei e la gardă.

— Atunci du-te s-o iei pe Rebecca, pe doamna Manigault, pe oricine, trebuie să mă ajute cineva.

— Pot eu să vă ajut, doamnă Angelica.

— La urma urmei... Nu mai avem timp acum. Aprinde focul, pune apa să fiarbă. Şi, să-ţi schimbi hainele.

— E o copilă bună, spuse încet Abigael, privind în direcţia fetiţei.

Severine făcu focul, agăţă un ceaun şi se duse să-şi pună o rochie uscată, după care îi aduse Angelicăi un scăunel ca să se aşeze. Aduse apoi un altul pentru a pune pe el instrumentele. Angelica îi dădu un săculeţ de plante pentru infuzie.

"Măcar dacă Vatire va ajunge la timp" gândi ea.

— Simt o forţă care mă copleşeşte, zise Abigael ridicându-se brusc, sprijinintă pe coate.

— Acum e momentul. Curaj! Nu te opri...

Angelica se pomeni, fără să ştie cum, ţinând de picioare ceva roşiatic şi lucios.

— Oh! Abigael, făcu ea, oh! draga mea! copilul tău!... Uite! Priveşte-l...

Ţipătul noului născut izbucni ascuţit. Angelica, tremurând, nu-şi dădea seama că lacrimile-i curgeau pe obraji.

— E fată, zise Abigael pe un ton de nespusă bucurie.

— Ce frumoasă este! exclamă Severine, şi începu să râdă, încântată.

"Ce idioată sunt! gândi Angelica. Sunt aici amândouă, fericite, şi eu sunt cea care plânge"...

Repede, tăie cordonul şi înfăşă copilul într-un şal.

— Ţine-o, zise ea Severinei. Ia-o în braţe.

— Ce lucru minunat, naşterea unui copil! zise Severine, în extaz. De ce nu ne lasă să ne uităm?...

Ea se aşeză pe taburet, strângând în braţe preţioasa povară.

— Ce frumoasă este, scumpa de ea! S-a liniştit de cum am luat-o în braţe.

Naşterea fusese fără greutăţi. Copilul era micuţ, iar mama nu avusese de suferit.

Felul în care avusese loc această naştere de care se temuseră atâta, le copleşise.

— Tremur toată, zise Abigael, nu mă pot opri.

— Nu-i nimic. O să-ţi pun pietre calde la picioare şi o să te simţi mai bine.

Ea alergă la vatră.

— Şi acum, admiră-ţi fiica, zise Angelica, când îşi văzu prietena încălzită, bine învelită, sprijinită de perne. Ea luă copilul din braţele Severinei şi-l puse în cele ale lui Abigael. Pare cuminte şi frumoasă ca mama ei. Cum o să-i pui numele?

— Elisabeth! În ebraică, asta înseamnă Casa bucuriei.

— Pot şi eu s-o văd? întrebă cu voce înceată Laurier din pod.

— Da, băiete, hai să instalăm leagănul.

Ploaia continua să cadă pe acoperiş, dar în căsuţa de lemn zgomotul ei nu ajungea la urechile celor care se înghesuiau în jurul noului născut.

— Mor de foame, strigă deodată Severine.

— Şi eu, recunoscu Angelica. O să vă fac o fiertură, şi o să mâncăm împreună înainte de a ne întoarce în pat.

Când se întoarse meşterul Berne, găsi masa pusă cu cea mai frumoasă faţă de masă, sfeşnicele de argint cu lumânări albe de ceară de albine, şi vesela de zile mari în jurul unei supiere fumegânde. Toată casa era luminată şi focul scânteia în vatră.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el, punându-şi muscheta lângă uşă. Ai zice că-i o masă de Bobotează!...

— Copilul Iisus este aici, strigă Laurier. Vino să vezi, tată!

Bietul om nu-şi revenea. Nu reuşea să înţeleagă că totul se petrecuse fără probleme, că noul născut era acolo, că Abigael era teafără şi nevătămată. Fericirea sa era atât de mare încât nici nu putea să vorbească.

— Şi irochezii? Întrebă Abigael.

— Nici urmă de irochezi, nici măcar de vreun grup de războinici oarecare, abenakis sau alţii. Tare aş vrea să ştiu cine s-a distrat făcându-ne să alergăm aşa într-o noapte de infern ca asta!...

Puţin mai târziu, Angelica părăsi familia fericită şi luă drumul fortului. Zorile nu erau departe, dar noaptea era încă adâncă din cauza norilor care se îngrămădeau pe cer. Ploaia încetase. Natura, epuizată, părea că gâfâie, iar peste zgomotul miilor de pârâiaşe, cântecul greierilor se înălţă brusc, ca o orchestră celebrând sfârşitul furtunii cu ţârâituri triumfătoare.

La jumătatea drumului, Angelica întâlni un băiat, ud din cap până-n picioare, care legăna un felinar. Era fiul cel mare al doamnei Carrere.

— Vin din satul indian, zise el.

— Nu ai luat-o pe bătrâna Vatire.

— Nici în spate n-aş fi putut să vi-o aduc. A luat alcool de la marinari în ultima vreme şi am găsit-o beată moartă...

5

Ce s-ar fi întâmplat dacă...

Mintea Angelicăi se lovea de acest dacă... şi ce vedea atunci îi producea o asemenea spaimă încât nici bucuria şi uşurarea provocate de naşterea uşoară a lui Abigael nu reuşeau să o liniştească. Ea n-ar fi vrut să reţină din aceste ultime ore decât ieşirea dintr-o încercare de care se temuse, dar umbra rămânea şi o împiedica să se bucure pe deplin.

Ce s-ar fi întâmplat *dacă* naşterea n-ar fi fost uşoară? Absenţa meşterului Berne, chiar în acea seară, complicase lucrurile. Abigael se temea de singurătate. Angelica sosise la timp. Şi apoi, indispoziţia doamnei Carrere, absenţa bătrânei indience, furtuna... !...

Meşterul Berne spusese: “Cine s-a putut distra făcându-ne să alergăm după irochezi în această noapte de infern?”

Şi întrebarea se întâlnea în mod ciudat în mintea Angelicăi cu amintirea informaţiilor false care le fuseseră date, ei şi lui Joffrey, ca să-i înşele, să-i despartă, să-i împiedice să se întâlnească sau să se ajute. Ori, cum spusese contele de Peyrac, veştile false, ca şi falsele alarme erau rare. Asemenea încălcări, trădând toate legile mării şi ale Lumii Noi, nu puteau veni decât cu intenţii duşmănoase, hotărâte

şi premeditate. Va trebui să vorbească cu Berne; cine le dăduse vestea apropierii unui grup irochez, obligându-i să se înarmeze şi să se îndepărteze de sat, el, Berne, fiind obligat să plece de acasă, unde Abigael era pe punctul să nască?...

Dar bătrâna Vatire? Alcoolul putea să o fi tentat pe bătrâna indiancă. Ea nu mai alerga după nave ca să schimbe câteva blănuri pentru una sau două ocale de apă de foc. Probabil i se aduseseră... Dar cine?... Şi de ce, în mod criminal, exact în acea seară, în acea noapte?...

Şi furtuna! Furtuna adăugându-se la toate astea...

"Dar *cine* poate provoca o furtună doar pentru a ne face rău?... Ah! Îmi ies din minţi! Toate astea nu sunt decât coincidenţe pe care am fost cât pe ce să le plătim scump! E o prostie să văd în asta planul unei minţi rău intenţionate. Cine ar dori moartea lui Abigael?... Nu-i posibil..."

Ea privi cerul roz care ieşea din noaptea întunecoasă ca un nufăr strălucitor dintr-o baltă noroioasă. Norii cenuşii fugeau la orizont lăsând loc unei dimineţi sidefii. Doar un vânt tăios amintea violenţele nopţii.

Angelica nu putuse închide ochii. Rămăsese sprijinită în coate la fereastră, pândind primele luciri, şi vorbind cu pisoiul care o asculta cu capul plecat, aşezat pe coadă, liniştit.

De îndată ce văzu că Gouldsboro se trezeşte, nu mai avu răbdare şi se duse la Hanul de sub port, cu micul său însoţitor pe urme, sărind cu veselie peste pârâiaşele care coborau panta plajei.

— Ce-i cu povestea asta, că n-aţi putut s-o treziţi pe mama voastră în noaptea aceasta? întrebă ea pe una din fetele Carrere care, singură la bucătărie, punea oalele la fiert în vatra monumentală.

— E adevărul adevărat,. încă mai doarme, afirmă adolescenta, îngrijorată. Nu pare bolnavă, dar totuşi, nu este normal să doarmă aşa, mai ales după tot zgomotul de azi-noapte.

— Aţi zgâlţâit-o? Aţi ţipat la ea?

— Da!

— Atunci, într-adevăr, este îngrijorător. Chiar o persoană foarte obosită se trezeşte când e zgâlţâită. I s-a întâmplat ceva. Du-mă repede la ea!...

Carrère sforaia zgomotos, culcată pe spate, cu cerşaful până la bărbie, cu gura întredeschisă şi nasul în sus. Părea hotărâtă să doarmă aşa, liniştită, până la sfârşitul lumii.

În afară de asta, tenul îi era normal, bătăile inimii puternice.

Angelica o scutură şi ea, o strigă, fără să obţină alt rezultat decât câteva mormăituri. În disperare de cauză, îi făcu o ceai de plante foarte tare pentru a-i susţine inima. Buna femeie avu reflexul de a înghite băutura, dar nu se trezi. Totuşi, o oră mai târziu păru cufundată într-un somn mai uşor. Angelica, după ce o vizită pe Abigael, reveni la căpătâiul ei, supraveghind cu îngrijorare acest somn ciudat din care femeia nu ieşi decât pe la ora unu după-amiază.

Părea ameţită, şi-i trebui un oarecare timp ca să înţeleagă de ce familia, vecinii şi Angelica erau adunaţi cu îngrijoare la căpătâiul ei.

— E de la cafea, zise ea acesteia, m-am simţit rău aproape imediat după ce am băut-o. Mi-amintesc că nu mă mai ţineau picioarele. Am crezut că n-o să pot ajunge până la Han şi mi-a fost greu să mă dezbrac şi să-mi pun cămaşa de noapte. Aveam un gust de fier în gură.

— Cafeaua mea? Dar am băut şi eu, protestă Angelica. Nu, se răzgândi ea, îmi amintesc acum, mi-am făcut alta, după ce v-am oferit ceaşca mea, dar n-am băut-o. Totuşi, doamna de Maudribourg a băut şi ea şi...

Ea se întrerupse, căutând să-şi amintească. O întâlnise cineva pe Ambroisine în dimineaţa aceasta? Nu... O văzuse cineva pe ducesa de Maudribourg în timpul zilei? Toţi clătinară din cap. În mod normal, ar fi trebuit să vină să ia masa la Han sau să caute s-o întâlnească pe Angelica. Afară numai dacă mătuşa Anna n-ar fi reţinut-o la masă şi ar fi rămas să mai discute cu ea...

Angelica alergă până la casa bătrânei domnişoare. Pisoiul, foarte agitat, ţopăia pe urmele ei. O găsi pe mătuşa Anna în prag, discutând cu un vecin despre naşterea fericită a micuţei Elisabeth.

— Aţi văzut-o pe doamna de Maudribourg? îi zise ea, gâfâind.

Mătuşa Anna dădu din cap.

— Nu, n-am auzit-o mişcând. Credeam chiar că nu-i acasă; poate că, sculându-se înaintea mea, s-a dus la slujba iezuitului.

Angelica înconjură casa şi se duse să bată la uşa hangarului, unde se pusese un pat pentru ducesă. Nu răspunse nimeni. Ea ridică zăvorul, dar uşa era blocată din interior.

— Trebuie să spargem uşa, zise ea vecinului.

— De ce? se miră el.

— Mai bateţi, propuse mătuşa Anna, desigur că doarme.

— Tocmai asta nu este normal, zise Angelica disperată.

— Hei, doamnă ducesă, treziţi-vă, strigă vecinul, bătând cu pumnii în uşă.

— E inutil, vă spun, trebuie să spargem broasca.

— Aşteptaţi, parcă mişcă ceva înăuntru.

Se auzea într-adevăr o uşoară mişcare, apoi un pas ezitant îndreptându-se spre uşă.

Zăvoarele fură trase şi în uşă apăru Ambroisine în cămaşă, clătinându-se, adormită.

— Ce faceţi aici? se miră ea. Abia m-am sculat.

Şi privind spre soare, întrebă:

— Cât e ceasul?

— Foarte târziu, zise Angelica. Ambroisine, cum vă simţiţi?

— Foarte bine... Am doar capul greu şi un gust de fier în gură.

Aceleaţi cuvinte ca doamna Carrère. Nu mai era nici o îndoiala. Cafeaua era de vină. Cu siguranţă conţinea un drog şi cele două persoane care băuseră căzuseră într-un somn greu pentru mai multe ore. Şi brusc, înţelese. O transpiraţie rece începu să-i curgă pe spate.

O revedea pe doamna Carrère intrând ţi spunându-i: "Oh! Ce frumos miroase cafeaua dumneavoastra!" "Luaţi ceaşca *mea*", răspunsese ea.

Dacă n-ar fi venit doamna Carrère, ea ar fi trebuit deci să bea cafeaua, *şi ea ar fi dormit* la ora la care Abigael ar fi avut nevoie de ajutorul ei. În zadar ar fi zgâlţâit-o sau ar fi strigat-o... Abigael ar fi trebuit să facă singură faţă încercării şi, în starea de culpabilitate şi tensiune în care se găsea, n-ar fi rezistat. Chinuită de dureri, ar fi suferit ore întregi, între vecinii nepricepuţi şi zgomotul furtunii. Copilul ar fi murit, poate şi mama!...

Era, deci, adevărat! "Se" dorise moartea lui Abigael! Dar de ce?

— Ce aveţi? bâigui Ambroisine, abia ţinându-se pe picioare, în cămaşă în faţa lor, păreţi bolnavă? Ce se întâmplă? A fost vreo nenorocire?

— Nu! Nu! Slavă cerului. Culcaţi-vă, Ambroisine, abia mai staţi în picioare.

— Mi-e foarte foame, se plânse copilăreşte ducesa, ducându-şi mâna la stomac.

— Mătuşă Anna, aveţi nişte supă să-i daţi, ceva cald?

— Am supă de măcriş!

Angelica avea nevoie să se convingă că micuţa Elisabeth, rotundă şi roză ca un bebeluş de zahăr de Crăciun, se odihnea liniştită în braţele mamei sale, ca să nu leşine. Totul mersese bine. Ea fusese la căpătâiul lui Abigael, îi dăduse tot ajutorul de care avea nevoie, copilul şi mama erau teferi, le făcuse o vizită şi bucuria care domnea

acolo era nespusă. Orice vizitator care le trecea pragul se simţea pătruns de fericire.

Dar, gândindu-se la ce ar fi putut fi dacă... Angelica nu-şi putea reveni. Până şi acea furtună care izbucnise ca pentru a încununa catastrofa...

"Dar cine poate provoca o furtună pentru a ne face rău?" îşi repeta ea. Atunci îi reveniră în minte cuvintele părintelui de Vernon: "Când lucrurile diabolice se pornesc, soarta, destinul, natura însăşi par a fi de partea celui care doreşte răul."

Furtuna! Furtuna era în plus! Mâna de ajutor dată de Necuratul.

— Dar ce aveţi? insistă Ambroisine. Sunteţi lividă... Vă rog, spuneţi-mi... De ce m-am trezit aşa de târziu? S-a întâmplat o nenorocire, nu-i aşa?

— Nu! Nu!... Din contra!... O mare fericire. S-a născut micuţa Elisabeth... Copilul lui Abigael.

Şi adăugă, privind-o cu un fel de sfidare pe gingaşa femeie din faţa ei:

— *N-a murit! Vedeţi?*

— Domnul fie lăudat!

Ambroisine de Maudribourg îşi împreună mâinile şi, aplecând capul, murmură cu fervoare o rugăciune de recunoştinţă. În cămaşa ei fină, semăna cu un înger.

— De ce, atunci, păreaţi atât de tulburată?

— Nu-i nimic! Emoţia, oboseala nopţii... Şi m-aţi speriat cu somnul acesta prelungit...

"O să arunc cafeaua aia", gândi ea.

Întorcându-se, văzu pisoiul în spatele ei. Era zburlit, cu spatele încovoiat, suflând şi scuipând, privind împrejur nu se ştie ce.

Ea îl luă, ridicându-l la înălţimea feţei sale. Ar fi vrut să afle secretul şi, cufundându-şi privirea în pupilele de agat, îi şopti:

— Ce vezi? Ce vezi? Spune-mi, *pe cine* vezi?...

6

Un preot... O sutană neagră care s-o povăţuiască. Angelica simţi această nevoie în timp ce urca colina în căutarea părintelui Maraicher de Vernon. I se părea că slujitorul lui Dumnezeu ar fi mai capabil decât ea să descurce iţele ultimelor întâmplări. Dorea să-i

povestească totul, dar nu ştia dacă o va face. Până la urmă, ce sentiment o îndemna să meargă spre el? Părintele de Vernon venise, apoi plecase, dar ea nu încetase să-l simtă prezent la Gouldsboro. De fapt, nu se îndepărtase de loc. Şi dacă se cufunda uneori în pădure pentru a boteza din sat în sat, sediul său părea să rămână pe ţărm.

Se spunea că îşi construise pe faleză, între port şi golful anemonelor, un confesional, o cabană de scoarţă şi un altar din trunchiuri de lemn unde celebra în fiecare dimineaţă Sfânta Liturghie. De altfel, putea să nu fie acolo la acea oră din zi. Şi oare ce voia ea să ştie sau să obţină de la el?...

De fapt, îşi dădu seama că nu dorea decât să-l vadă. Un preot! Nu-i va spune poate nimic, dar vechiul reflex, născut din copilăria religioasă, cu rugăciuni şi procesiuni, funcţiona şi o conducea spre el. El era "Preotul". Căpătase cu preţul ascetismului, al castităţii, al îndepărtării de lume, dreptul de a vedea misterele obscure care dirijează acţiunile umane.

De ce oare părintele de Vernon pusese crucea tocmai în acest loc, ca şi cum plănuia să rămână aici mult timp? Ca un deget prins între scoarţă şi trunchi, mica sa tabără era înghesuită între Gouldsboro-ul catolic şi Gouldsboro-ul protestant, cu ieşire spre tabăra Champlain şi spre satul indian. Şi marea cruce de lemn se înălţa pe fundalul copacilor pădurii şi al cerului. Cedri uriaşi şi câţiva ulmi şi stejari alcătuiau un decor verde închis, împestriţat de epilobi purpurii, un decor ca pentru o dramă shakespeariană, între mare şi pădure. Esplanada pe care se înălţa crucea, cabana, confesionalul şi altarul era presărată de ienuperi şi plante cu parfum amar. Ieşind dintre arbori, se auzea imediat zgomotul valurilor, şi, uneori, când acestea ajungeau mai departe, un norişor ca zăpada de păşea marginea falezei. Părea un mare animal curios, căutând să arunce o privire furişă într-o lume ce-i era necunoscută.

Băieţelul suedez şedea în faţa cabanei, cioplind un fluier. Angelica îl zări pe părintele de Vernon la extremitatea promontoriului de stânci enorme. Sutana sa neagră se detaşa pe orizontul redevenit de un albastru închis, pătat cu alb. Stătea înfipt bine pe picioarele goale, fără să ia seama la stropii pe care valurile îi aruncau în jur. Avea faţa întoarsă într-o direcţie anume. Apropiindu-se, Angelica ştiu că privea spre Gouldsboro. De acolo, Gouldsboro se vedea bine, cu rada, plaja, portul la stânga şi "casele sale de lemn deschis la culoare".

O atenţie susţinută îl ţinea nemişcat pe iezuit. Părea că doreşte intens să perceapă secretul acestei imagini, fixată acolo, în curba malului. Nu o auzi pe Angelica apropiindu-se, şi ea ştiu, printr-un fel de magie, că evoca viziunea călugăriţei din Quebec. Când se întoarse spre ea, ea-i spuse cu un zâmbet, puţin dezamăgit:

— Gouldsboro este, nu-i aşa? Vă gândiţi la sora Magdalena care a văzut Gouldsboro în viziunea ei!... Gouldsboro pe care nu l-a putut vedea niciodată altfel decât în vis?

El o fixă cu privirea sa voit.

— De ce Gouldsboro? suspină ea.

— Şi de ce nu Gouldsboro? replică el, sarcastic

Venind spre ea, se întâlniră la jumătatea drumului şi în faţa figurii mândre, a ţinutei sale şi a răcelii expresiei, o îndoială o străbătu. Nu demult ea gândise: "Tot acest complot, care se urzeşte împotriva noastră, este atât de abil! Atât de inteligent!... După chipul acestui om, al acestor oameni în sutană neagră, dresaţi să-l slujească pe Dumnezeu cu toate resursele cunoaşterii şi puterii lor asupra spiritului uman, folosindu-se de dorinţe şi temeri, pentru a duce oamenii la mântuire cu orice preţ, neprecupeţind nimic pentru a-şi îndeplini scopul sacru: salvarea şi apărarea Bisericii catolice apostolice şi romane, şi, dacă se poate, răspândirea ei în întreaga lume."

Dar dacă el era duşmanul ascuns, sau, mai degrabă, dacă în spatele lui se afla figura fanatică a părintelui d'Orgeval? Ea nu putea uita că părintele de Vernon venise s-o ia de pe vasul lui Barbă de Aur. Cine-l trimisese? La ordinele cui?

Amintindu-şi asta, îl revăzu pe Jack Merwin mestecându-şi tutunul şi manevrând pânza şi teama îi dispăru. Acest om care o scăpase de la înec şi o dusese în braţe, care-i oferise o supă caldă pentru a o întări, nu putea fi duşmanul său. Chiar dacă primise ordine severe în ce o privea, ea-l simţea destul de independent pentru a le interpreta în felul lui. Trebuia să ai curajul să-l înfrunţi şi de a-i cunoaşte mai bine intenţiile.

Ea ridică ochii spre el:

— Atunci, ce presentiment aveţi? întrebă, cu îndrăzneală. Diavoliţa poate apărea din Gouldsboro?

— Da! Cred asta, răspunse el, privind-o în ochi.

Angelica simţi că păleşte.

— Deci, sunteţi duşmanul nostru?

— Cine spune asta?

— Sunteţi la ordinele părintelui d'Orgeval, nu-i aşa? A jurat că ne va distruge. V-a trimis să ne spionaţi, să ne reduceţi la tăcere,

să ne distrugeţi, să ne ucideţi dacă se prezintă ocazia... Îmi amintesc...

Ea se trase înapoi şi-i strigă cu un fel de disperare:

— ... Mă priveaţi murind acolo! Da! Când mă înecam la capul Monegan, mă priveaţi murind... Am ştiut. Am citit-o în ochii dumneavoastră când refuzaţi să-mi întindeţi mâna ca să mă ajutaţi... Aşteptaţi cu braţele încrucişate ca marea să-şi îndeplinească nelegiuirea. Dar una este să hotărăşti conform unui ordin: " Această finnţă trebuie să moară..." şi alta să o priveşti zbătându-se şi agonizând. N-aţi putut.

El o asculta examinând-o cu atenţie, dar rămânea impasibil. Când ea tăcu, gâfâind, o întrebă pe un ton calm:

— Pot să te întreb, doamnă, care este obiectul vizitei dumitale în tabăra mea astăzi?

— Mi-e frică, zise ea într-un elan.

Şi cum întinsese amândouă mâinile în faţă spunând aceste cuvinte, fu surprinsă să-l vadă – pe el, un iezuit – luându-i-le şi ţinându-i-le o clipă cu fermitate într-ale sale.

— E bine! zise el. Sunt fericit că ai venit la mine în ciuda scopurilor ascunse pe care mi le-ai atribuit adineauri. Sunt la dispoziţia dumitale pentru a încerca să-ţi dau curaj. Ce se întâmplă?

Ea nu mai ştia ce să spună. Gestul lui Merwin era atât de neaşteptat...

Un val imens se sparse în adâncurile promontoriului şi o jerbă de spumă albă ca zăpada ţâşni la o înălţime incredibilă. Purtată de vânt, o ploaie de picături sărate şi sclipitoare îi învălui. Făcură câţiva paşi să se îndepărteze, dar Angelica ezita să vorbească.

Dezvăluindu-i teama de a vedea urzindu-se o acţiune primejdioasă la Gouldsboro, nu urma ea oare să arunce aşezarea, deja considerată eretică, posedată de diavol, copleşită de toate păcatele Israelului, şi mai adânc în disgraţie?

Ea clătină din cap.

— Nu ştiu ce se întâmplă aici, dar simt că ni se doreşte distrugerea într-un mod atât de puternic şi atât de profund încât nu mă pot opune. Cine ne doreşte pieirea? Dacă aş şti-o, m-aş putea apăra. Este părintele d'Orgeval, Merwin? Dacă ştiţi, vă implor, spuneţi-mi. El v-a anunţat că eram pe vasul lui Barbă de Aur, la ordinul său aţi venit să mă luaţi? Era o legătură, nu-i aşa, între captura mea şi ce aţi venit să faceţi în Golful Francez?

El nu negă, dar nici nu aprobă. Angelica simţea că încearcă să lege între ele diferitele fapte pe care le cunoştea, că ştia mai mult

decât ea despre misterele care o înconjurau, dar că nu era hotărât să-i comunice gândurile sale. Se temea, oare? Lucra oare pentru duşmanii lor? Era el oare unul dintre duşmani?

— Englezi puritani, francezi eretici, reluă el brusc, piraţi fără credinţă şi lege, aventurieri gata de orice, iată populaţia de la Gouldsboro. Cum ar putea trăi în pace un asemenea viespar, fără să atragă suspiciunea Canadei care, prin Acadia, îi este vecină?

— E o judecată pripită, protestă Angelica, v-aţi putut da seama singur că populaţia noastră este compusă mai ales din familii muncitoare cu moravuri patriarhale şi, în ciuda sosirii recente a acelor piraţi care sunt de altfel hotărâţi să se cuminţească, aici domneşte o atmosferă decentă. Desigur, ne distrăm uneori. Cât despre englezii puritani, ştiţi foarte bine că sunt refugiaţi din Noua-Anglie, fugind de masacrele de acolo şi care aşteaptă să se calmeze furtuna pentru a se întoarce acasă. Femeile şi copiii aceştia de sub protecţia noastră, de ce n-ar avea şi ei dreptul la viaţă? Lăsaţi-i să trăiască! N-au murit oare destui de cealaltă parte a Golfului... Oh! Merwin, spuse ea cu durere, vă amintiţi de copilaşii englezi din insula Longue care veniseră să ne cânte despre scoici?... Acum sunt morţi... A umblat zvonul că insulele din golful Casco au căzut în mâinile indienilor abenakis...

— Ei bine, aici te înşeli, zise el brusc. N-au murit. Insulele aşteaptă încă asaltul bărcilor indiene, iar acei copii englezi pe care-i plângi, continuă să caute scoici cântând. Peste puţin timp, se vor întoarce liniştiţi în fermele lor din Noua-Anglie. Şi toate acestea datorită ţie, sau din vina ta, cum vrei s-o iei!

— Ce vreţi să spuneţi? strigă ea privindu-l, uluită.

— Că plecarea, mai degrabă fuga lui Piksarett a dat peste cap toate planurile, a demoralizat trupele pornite să atace colonii din Noua-Anglie. Războiul indian s-a stins ca un foc de paie. Deja, după dispariţia sa, triburile pe care le adusese din nord s-au risipit, urcând pe Quebec şi ducându-şi cu ei ostatecii. Cele care se porniseră spre sud aşteptând venirea lui, nu l-au prea văzut, mai preocupat fiind să te urmeze, doamnă, decât să-şi conducă trupele la luptă. Apoi, a pândit trecerea vasului *White Bird*. Când a văzut că te afli la bord, a urcat până pe Pentagoet, unde ne-a aşteptat. Ori, nu e război indian în regiunea noastră fără marele războinic din Acadia. După câteva hărţuieli, indienii, aliaţi cu francezii, au renunţat să mai continue. Asta-i!... Eşti mulţumită de isprava dumitale?... Da, după cum văd!...

El văzuse chipul Angelicăi luminându-se.

Într-adevăr, vestea că fuseseră cruțați copiii din insula Longue îi adusese o asemenea uşurare şi o asemenea bucurie încât simți o căldură răspândindu-se şi urcându-i până pe frunte.

— Ce fericire! zise ea, cu ochii strălucitori. Deci, sunt în viață. Domnul fie lăudat!

Iezuitul îşi scărpina bărbia privind-o, în timp ce o lucire veselă îi sclipea în ochi.

— Recunoaşte, doamnă, că părintele d'Orgeval ar avea câteva motive să fie supărat. O campanie care cade pe mâna femeilor, Marele său Botezat, fiul său preferat, sustrăgându-se fără remuşcări datoriei sale de şef al unui război sfânt, şi toate acestea fiindcă a întâlnit-o pe doamna Lacului de Argint. Aşa eşti numită în Quebec, unde oraşul este de partea dumitale. Când ştim cât e de greu să-i influențăm pe aceşti indieni schimbători şi capricioşi, puterea dumitale asupra unei personalități aşa de dificile ca cea a lui Piksarett, pentru cine nu te cunoaşte, poate părea vrăjitorie. Şi au mai fost deja unele situații destul de greu de înghițit pentru superiorul meu, cum ar fi cea a domnului Lomenie-Chambord, care este, după cum ştiți, cel mai bun prieten al său, dar, arătându-se partizanul dumitale înflăcărat, l-a rănit adânc. Cum să nu vadă în dumneata o primejdioasă inamică, când instalarea lui Peyrac pe aceste țărmuri pare, deja, că sapă bazele întregii noastre opere în Acadia, iar prezența dumitale alături de el, l-a lipsit ca prin magie de cele mai bune alianțe.

— Dar de ce este convins că-i vrem răul? Căutăm şi noi un colț pentru a supraviețui. Lumea e mare şi America imensă şi puțin populată încă. Nu vrem răul. Cu ce îl deranjăm?

— Oferiți un exemplu care nu sepotriveşte cu ceea ce vrea să impună aici. Populația noastră canadiană este, desigur, credincioasă. Vrea să ajungă în lumea lui Dumnezeu, dar o face mai degrabă cutreierând pădurile şi vânzând blănuri, decât cultivând câmpul la umbra bisericilor. Se lasă mai uşor influențată în necredință de cei care pot trăi luni întregi departe de orice cuminecătură. Exemplul vostru este deja pentru ei o ispită. Vin la voi căci găsesc aici marfă mai bună şi posibilități de a face comerț la prețuri bune cu duşmanul, fără să-şi păteze mâinile. Credeți că sunt orb şi că n-am întâlnit numeroşi francezi condamnați la spânzurătoare în wigwam-urile din împrejurimi? Omul este păcătos prin excelență. Îşi iubeşte propria plăcere mai presus de tot. Englezii vor să se roage în felul lor eretic şi vor face orice pentru a-şi cuceri acest drept, francezii vor să cutreiere pădurile şi să se îmbogățească din comerțul cu piei...

— Dar pentru voi, preoţii, care este plăcerea?

Întrerupt, iezuitul lăsă să treacă un timp până se hotărî să răspundă.

— Să câştigăm suflete pentru Biserică şi să le păstrăm cu orice chip pe cele pe care le are deja.

Alt val se sparse la ţărm şi, de această, dată norul alb, care, cu un fel de mânie grandioasă, se înălţa spre cer, căzu mai departe, dar următorul val alunecă iute până la ei şi le acoperi picioarele până la glezne.

— Să nu mai stăm aici, zise părintele de Vernon, mareea urcă, iar marea este înşelătoare pe coastele americane, cum ştim amândoi...:

El întinse mâna şi, apucând-o de braţ, o ajută să se îndepărteze. Merseră o clipă în linişte, alături, pe o potecă. Miile de flori îi înconjurau cu tonuri de roz şi mov. Angelica simţi realitatea acestui braţ de bărbat, strecurat sub al său, dintr-o pornire instinctivă de protecţie. Desigur, nu se comporta ca un iezuit obişnuit.

Era cealaltă faţă a acestor suflete de bronz, dragostea pe care o purtau oamenilor, prin intermediul dragostei pe care le-o inspira Christos.

Ea nu se aştepta însă la lovitura pe care urma să o primească. El zise brusc:

— Nu veţi supravieţui! Opera voastră este sortită eşecului, căci oriunde ai merge, o viaţă criminală poartă în sine condamnarea.

— De cine vorbiţi?

— De dumneata, doamnă, în special de crimele tale trecute.

— Crimele mele trecute! repetă Angelica, căreia i se urcă sângele în cap. Depăşiţi limita, Merwin, strigă ea, smulgându-şi braţul pe care el i-l ţinea încă, şi ochii îi sclipiră de furie. Ce ştiţi despre trecutul meu ca să îndrăzniţi să mă trataţi astfel? Nu sunt o criminală.

— Aşa?... făcu el, ironic. Nu mă mai mir de nimic!... Oare femeile cinstite sunt însemnate cu floarea de crin în regat?... Oricât de imperfectă ar fi justiţia acolo, nu cred că a ajuns încă la un asemenea grad de inconsecvenţă...

Angelica simţi că-i fuge sângele din obraji.

Cu câtă naivitate se aruncase în capcanele sale!... Cum putuse să creadă că el uitase *acel lucru*? În afară de contele de Peyrac, doar doi oameni mai ştiau că era însemnată cu floarea de crin. Berne, care asistase la torturarea ei în camera de tortură de la Marennes[1], şi el, acest iezuit, care o salvase de la înec la Monegan. Ea îşi amintea de aceste mâini goale pe carnea ei, când o frecţiona pentru a o

[1] A se citi în aceeaşi colecţie, *Angelica se revoltă*.

readuce la viaţă. Atunci *putuse vedea* pe spatele ei dezgolit semnul infam al florii de crin. Trebuia, deci, să dea explicaţii. Fusese încolţită. Ori să-i dezvăluie totul despre ea, ori să rişte ca el să-şi formeze părerea după presupuneri greşite.

Da! era un iezuit ca toţi ceilalţi! Un adversar puternic! Trebuie să ţii întotdeauna seama de forţa lor.

În acel moment, avea probabil aerul uluit al lui Mr. Willoagby, lovit mişeleşte de acelaşi iezuit, şi acest gând o făcu să zâmbească fără voie. Regăsindu-şi aplombul, gândi că dacă ar vrea să-i spună adevărul, nu era decât o singură cale să o creadă fără reticenţă: să ştie totul de la ea şi să nu se mai îndoiască de ea.

— Părinte, zise ea, privindu-l în faţă, în ciuda puţinei stime pe care mi-o purtaţi – recunosc că sunteţi în posesia unui secret care vă dă dreptul să aveţi această opinie – cu toate astea, mă credeţi în stare să comit un sacrilegiu?... vreau să spun: să folosesc sfintele taine în scopuri păcătoase, răufăcătoare sau mincinoase?

— Nu, o asigură el, spontan, nu te cred capabilă de asta!

— Atunci... Vreţi, părinte?... Vreţi... să-mi ascultaţi spovedania?

7

Copilul suedez se îndepărtase de tabără. Căuta alune la poalele pădurii. Aici, vântul nu se simţea, căci locul era adăpostit.

Confesionalul rustic se compunea dintr-un perete cu ferestruică. Într-o parte, un jilţ pentru preot, de cealaltă, pământul gol pentru genunchii penitentului. Acoperişul rotunjit şi pereţii erau din scoarţă de ulm, destul de grosolan asamblaţi pe structuri de prăjini suple, dar nu existau nici uşi, nici perdele. Preot şi penitent, aproape ascunşi unul faţă de altul de aravanul de trestie, puteau totuşi, să privească marea.

Angelica îngenunchie. Părintele de Vernon luă de pe taburet un stihar alb pe care şi-l trecu peste sutană şi-şi puse la gât etola brodată. Aşezându-se, se aplecă.

— De cât timp nu te-ai mai spovedit?

Întrebarea o luă prin surprindere. De cât timp? Totul se pierdea în noaptea timpului, în haosul evenimentelor pe care le traversase. Brusc, revăzu mănăstirea Nieul, înaltul amvon la care se aşeza

părintele stareţ, faţa sa palidă, încadrată de gluga albă şi infinita prietenie a ochilor săi întunecaţi.

— De... patru sau cinci ani, cred, zise ea.

Iezuitul tresări.

— Şi mărturiseşti asta fără de ruşine... Dar, fiica mea, ai pierdut orice noţiune a datoriei faţă de Dumnezeu, de Biserică şi de sine!... Timp de patru sau cinci ani, poate şi mai mult, la urma urmei, nu te-ai apropiat de tribunalul de penitenţă, nici de Sfânta Masă, evident. Deci, trăieşti în păcat de moarte şi asta nu pare să te tulbure. Totuşi, dacă vei muri mâine, ştii bine că vei fi aruncată în Iad şi lui Satan pentru veşnicie!...

Angelica tăcea.

— Pocăieşte-te pentru greşelile tale, făcu el, ca să poţi cel puţin primi iertarea pentru această oribilă neglijenţă.

— Vreau să fac o confesiune generală, zise ea.

— Bine, te ascult.

Ea putea să mărturisească doar păcatele comise de la ultima sa spovedanie. O confesiune generală însemna toată viaţa ei. El va şti totul despre ea. Dar, deşi se preda astfel în întregime, şi poate unui reprezentant al celor mai mari duşmani ai lor, ştia că îngenunchind aici, nu avea decât de câştigat. Căci pecetea confesiunii îl obliga şi pe el la secretul absolut. Dacă i-ar mărturisi numai episoade din viaţa ei, putea să le comunice superiorilor lui, episcopului şi chiar, dacă ar vrea, le-ar putea răspândi în tot Quebec-ul.

Dar ce urma să-i mărturisească acolo, în faţa a ceea ce era considerat de la începutul creştinismului drept tribunalul lui Dumnezeu, trebuia să fie păstrat cu grijă.

Intransigentă lege, şi nu exista nici o dovadă că vreun preot ar fi violat-o vreodată. În secolul al X-lea, sfântul Ioan Chrisotomul, numit sfântul Ioan Gură de Aur, murise sub tortură mai degrabă decât să dezvăluie Împăratului secretele spovedaniei Împărătesei.

După ce recită "Confiteor"-ul şi afirmă, după formula consacrată, că lua "hotărârea să nu mai păcătuiască", Angelica nu ştia cu ce să înceapă. Viaţa sa nu era simplă, dar, cu toate astea, dorea să o expună în aşa fel încât să-l convingă pe preot că nu existase în ea nici un dram de ateism. Circumstanţele făcuseră din ea o revoltată, dar nu o criminală, iar dacă fusese însemnată cu floarea de crin, era pentru că fusese luată drept o reformată, lucru pe care i-l explică.

— De ce nu te-ai dezvinovăţit, refuzând să te laşi confundată cu o eretică? Măcar pentru a scăpa de această tortură infamă?

Angelica trebui să-i explice că se ascundea, că nu putea dezvălui cine era, că poliția regelui pusese un preț pe capul ei... Mai exista şi copila ei, părăsită în pădure, legată de un copac... Era complicat. Fusese numită Revoltata din Poitou şi condusese răscoala.

El o asculta fără să pară impresionat şi primi cu răceală mărturisirea că omorâse de două ori cu propria ei mână. Îl înjunghiase pe Marele Coerse care voia să-i ucidă copilul şi pusese să i se taie capul lui Montadour... Preotul trecu peste toate acestea, dar insistă asupra moralității vieții ei: desfrâul, adulterul, căci îşi înşelase soțul de mai multe ori...

— Îl credeam mort, părinte!...

— Dar castitatea? Puțin îți pasă de ea, după cum văd, fiica mea!...

Ei îi veni să ridice din umeri şi să zică: "N-are nici o importanță." Dar ce departe era totul. O altă viață, o altă lume!... Din toate acestea se degaja o senzație de oroare şi neputință, dar, prin contrast, urca în ea un sentiment de uşurare la ideea că se găsea acum liberă, iubită şi protejată pe pământul Americii.

Nu mai era singură în lupta contra opresiunii seculare. Era iubită de un bărbat care o pusese la adăpost de cruzimea oamenilor, care construise în jurul ei metereze pe care forțele prezente în Lumea Nouă nu mai erau în stare să le doboare şi care se va întoarce peste câteva zile...

— Ah! înțelegeți, Merwin, putem în sfârşit trăi fericiți, eliberați de noi înşine!... Vă rog... Lăsați-ne să trăim!...

— Fiica mea, nu uita că eşti aici pentru a-ți mărturisi păcatele şi nu pentru a-ți căuta scuze... Toată viața ai vrut să ignori, din slăbiciune, zăpăceală sau descurajare, învățăturile Bisericii care îți cereau să fii virtuoasă şi castă. Totuşi, te voi ierta de păcate, căci Iisus a fost indulgent cu femeia adulteră, a fost indulgent şi cu păcătoasa care a venit la El, din dragoste, să-i toarne parfum pe picioare. După exemplul sfintei Maria-Magdalena, învață să plângi la picioarele crucii pentru iertarea păcatelor lumii. În această privință, te rog să rosteşti legământul de căință.

După ce o ajută să rostească cuvintele pe care le uitase, o binecuvântă, absolvind-o de păcate. Ieşind din confesional, îşi scoase etola albă, dar îşi păstră stiharul. Picioarele sale albe în iarba cosită, îi aminteau Angelicăi că îl cunoscuse făcând lucrurile cotidiene ale oricărui om: fierbea supa, tăia pâinea, îşi spăla cămaşa, priza tutunul. În ciuda culturii sale, mâinile sale bătătorite şi picioarele goale îl făceau

să fie mai apropiat. Datorită luptei cu ursul, reuşise să cucerească întreaga populaţie din Gouldsboro.

Dar care va fi hotărârea sa definitivă în ceea ce-i privea?

În ciuda imensei speranţe şi bucurii care o invadau după această mărturisire – şi fără să ştie exact de ce – Angelica se dorea prudentă. După o lungă tăcere, el reluă pe un ton voit neutru:

— Să nu îţi închipui că dacă am comis la Monegan un act de umanitate elementară în ceea ce te priveşte, trebuie să mă consideraţi aliatul vostru. Distanţele rămân aceleaşi.

— Nu, nici chiar aşa, zise Angelica, râzând brusc. M-aţi târât de păr pe plajă şi eu v-am vomat pe haină. Vrei, nu vrei, asta apropie şi crează legături, chiar de la păcătoasă la preot...

Umorul îl învinse pe iezuit, care începu şi el să râdă, aşa cum râsese la Saint-Castine...

— Fie! Să admitem, zise el, dar nu este mai puţin adevărat că dacă în independenţa voastră, în... neutralitatea voastră proclamată, afirmată, nu sunteţi cu totul de partea duşmanilor Noii-Franţe, nu sunteţi nici prietenii ei. Recunoaşteţi că nu este uşor să fiţi consideraţi inofensivi. Să luăm exemplul guvernatorului vostru actual, domnul Colin Paturel. Iată un corsar care şi-a primit aprobările la Paris, a cumpărat în regulă formă pământuri în regiune, s-a angajat să servească misiunile şi Noua-Franţă, dar îl găsesc aici, aliat cu voi, prieten şi de partea voastră, de fapt. Cum l-aţi îmbrobodit, pentru ca să vă fie atât de credincios? Ce i-aţi promis?

— Mai întâi, de ce Versailles-ul şi-a permis să vândă pământuri despre care se ştia că aparţin englezilor prin tratatul de la Breda?...

Iezuitul făcu un gest agasat.

— S-ar putea discuta la infinit despre apartenenţa pământurilor Acadiei. Francezii au fost primii ocupanţi, cu de Monts...

— Un hughenot, între paranteze fie spus... Poate Colin a înţeles că doreau să-l folosească trimiţându-l să cucerească pământuri pe care le plătise totuşi cu bani gheaţă celor care aveau tot atâtea drepturi ca şi el să le posede. A fost asigurat că va fi pentru el un joc de copil să-l expulzeze pe acel pirat şi recruţii săi protestanţi care se instalaseră acolo pe nedrept. Înşelătoria era bine pusă la cale, recunosc. Dar iată că lucrurile au luat o altă întorsătură. Paturel este un om cinstit şi am putut face un acord cu el.

— Cum? insistă iezuitul.

El mirosea, în jurul acestor fapte uimitoare, misterul.

— Are o mare pasiune pentru dumneata. Şi pune această pasiune înaintea datoriei. Nu-mi place omul acesta.

— Fiţi sigur că sentimentul este reciproc. El mi-a spus-o. Vă găseşte prea violent pentru un preot. I-ar plăcea ca preoţii să-şi lumineze credincioşii şi nu să-i chinuie fără să ţină seama de personalitatea fiecăruia. Fără îndoială, în calitate de corsar, nu i-a convenit să veniţi la bordul său să-i luaţi ostateca, contesa de Peyrac, pe care reuşise s-o captureze... Îi era şi aşa destul de greu cu cucerirea Gouldsboro-ului. Veniseţi să-i luaţi, din ordinul iezuiţilor, cel mai mare atu. Dar este un om foarte credincios şi nu i-ar plăcea să se simtă considerat de dumneavoastră ca un duşman al lui Dumnezeu şi al Bisericii.

După un suspin, ea adăugă:

— Iată! E oare posibil să împăcăm lucrurile ca pentru oameni de bună credinţă? Ce mă sfătuiţi?...

— Du-te în Quebec, zise părintele de Vernon. Trebuie să te faci cunoscută acolo.

Soţul tău, considerat un trădător, un duşman al regatului, fiind gascon de origine, va găsi înţelegerea guvernatorului nostru Frontenac. Şi mai ales tu trebuie să mergi acolo, ca să linişteşti temerile şi îndoielile în ceea ce te priveşte.

— Sunteţi nebun! strigă ea speriată. Vom cădea în cursă... Quebec! Ştiţi bine că aş fi primită cu pietre. Am risca să fim imediat arestaţi de Poliţia regelui şi întemniţaţi.

— Du-te repede acolo. Flota soţului tău este mai puternică decât cea a Noii-Franţe, care are doar o navă.

— Ciudat sfat din partea dumitale! făcu ea, neputând să-şi stăpânească un zâmbet. În felul acesta, nu te mai poţi, deci, numi duşmanul nostru, Merwin.

El nu răspunse şi, scoţându-şi stiharul, îl împături cu grijă şi-l puse pe braţ. Ea înţelese că nu mai vrea să continue.

— Mai rămâneţi la Gouldsboro? întrebă ea.

— Nu ştiu. Du-te acum, fiica mea. Se face târziu. Este ora predicii şi vor veni credincioşii pentru rugăciune.

Ea înclină capul, supusă, în chip de rămas bun şi porni pe cărare, dar după câţiva paşi se răzgândi.

— Părinte, zise ea, întorcându-se, nu mi-aţi dat penitenţa.

Era obiceiul ca la sfârşitul oricărei spovedanii preotul să indice diferite rugăciuni sau acte de credinţă ce trebuiau îndeplinite ca ispăşire pentru păcatele comise. Părintele de Vernon ezită. Încruntându-şi sprâncenele, figura sa căpătă o expresie austeră.

— Ei bine, mergi în Quebec! repetă el. Da, asta vei face drept penitenţă. Mergi în Quebec cu soţul tău, dacă se prezintă ocazia.

Înfruntă oraşul fără frică sau ruşine. La urma urmelor, poate că pământul Americii va avea de câştigat din toate astea.

8

Angelica nu-şi pierduse speranţa, cu toate că părintele de Vernon tăcuse la afirmaţia ei: " În felul acesta, nu te mai poţi numi duşmanul nostru.". Ar fi vrut să-i împărtăşească deîndată lui Joffrey sentimentul ei de încredere.

"Cred că iezuitul acesta este de partea noastră", i-ar fi spus ea.

Părintele d'Orgeval le trimisese deja pe Masserat, iar Masserat îi ajutase să îngrijească bolnavii de variolă la Wapassou şi să fabrice bere, apoi pe Gueroude pe Kennebec, apoi pe Merwin. Acesta era cel mai important, căci era un fel de dublură a părintelui d'Orgeval. Era într-un fel omul său de încredere, pentru că nu se temea să înfrunte doctrina reformaţilor, nici nurii femeilor sau tavernele din Noul York, nici marea, piraţii, naufragiile, indienii, urşii... El va raporta superiorului său cunoscând îndeaproape duşmanul. D'Orgeval se va lăsa oare convins?...

Văzându-l pe Cantor ce se întorcea din port împreună cu banda sa de prieteni, purtând pe umeri plase cu peşti şi coşuri cu homari şi scoici, Angelica se grăbi să-i iasă în întâmpinare. Acesta îşi îmbrăţişă mama. Era bronzat ca un pirat şi nicicând ochii săi limpezi, de culoarea smaraldului, nu străluciseră cu mai multă inocenţă. Anglica nu-l întrebă de ce lipsise şi nici el nu-i dădu nici o explicaţie. Prezenţa sa îi împrăştia neliniştea şi o făcea fericită. Cu siguranţă, era o seară frumoasă, iar pericolele şi grijile păreau nelalocul lor.

Un stol de păsări străbătu cerul. Angelica admiră elanul superb al zborului lor care dădea viaţă cerului, o lume a vânturilor şi curenţilor invizibili ai migraţiilor dirjate de legile imperioase ale naturii, o lume armonioasă şi activă care îşi avea şi ea locul în existenţa lor. Păsările... Gouldsboro, misterul său, golful, insulele... Gouldsboro, unde prezicătoarea din Quebec pretindea că se va juca drama mistică a Diavoliţei a cărei viziune o avusese.

"*... eram pe ţărmul mării. Insulule din golf păreau nişte monştri adormiţi... Se auzeau ţipetele pescăruşilor şi cormoranilor. Deodată, o femeie de o mare frumuseţe ieşi din*

ape şi am ştiut că era o femeie demon... Corpul său nu se reflecta în ape... Călărea un inorog..."

Fantasmagorie!...

"Nu se va întâmpla nimic, hotărî Angelica pentru sine. Voi veghea! Dacă toate acestea sunt scrise în destinul Gouldsboro-ului, poate nu vor fi decât în mod simbolic. Vor trece fără să ştim. Important este să le învingi!" Şi întorcându-se, văzu la câţiva paşi de ea o femeie privind-o. Părul ei întunecat se încolăcea ca şerpii în lumina roşiatică a asfinţitului.

— Cred că aţi uitat de mine, spuse vocea Ambroisinei de Maudribourg. Priveaţi păsările şi aţi uitat că mai exist, nu-i aşa? Ascultaţi ţipetele pescăruşilor ce treceau şi vi se păreau o muzică cerească. V-am văzut închizând ochii şi zâmbind. Cum faceţi să iubiţi atâtea lucruri? Toate păsările astea care trec, mie nu-mi inspiră decât spaimă. Mi se pare că aud sufletele morţilor sau condamnaţilor şi mor de frică. Pe dumneata, însă, te încântă... îţi plac mai mult decât mine...

— Te înşeli, Ambroisine. Îmi fac multe griji pentru dumneata.

Ambroisine se apropie. Binefăcătoarea era cuprinsă de spaime copilăreşti, dar în bănuielile ei, nu se înşela de loc. Timp de câteva minute, Angelica o uitase. Obsedată de absenţa lui Joffrey, nu înceta să privească spre orizont, încercând să zărească pânzele navelor întorcându-se din expediţia războinică.

Între naşterea lui Abigael şi convorbirea cu părintele de Vernon, sigur că problemele ducesei de Maudribourg trecuseră pe planul al doilea. Angelica îi spuse totuşi cu amabilitate:

— Nimeni nu te-a părăsit, Ambroisine. Aici, la Gouldsboro, toţi locuitorii au parte de interesul şi afecţiunea mea. Când doreşti, vom vedea împreună ce hotărâre să luăm. Fie că vei dori ca fetele tale să se întoarcă aici, fie că le vei reîntâlni la Port-Royal, noi vom rămâne prietene, iar dacă îţi place Gouldsboro...

— Dar nu vreau să plec! strigă Ambroisine, frângându-şi mâinile... Vreau să stau aici, singură, cu dumneata...

— Totuşi, eşti "binefăcătoarea" lor, protestă Angelica. Haide, Ambroisine!... nu mai eşti un copil.

— Ba da, sunt un copil pierdut! strigă ducesa disperată.

Nu părea să poată fi convinsă. Femeia puternică, curajoasă, sigură de ea, care şi-a trăit până acum viaţa de văduvă bogată, nobilă şi pioasă, devotată operelor de binefacere şi cunoscătoare a ştiinţelor, lipsită de slăbiciuni, părea că a dispărut. În ultimul timp,

ceva de pe aceste ţărmuri o înfrânsese. Naufragiul, fără îndoială, ca şi noul mod de viaţă. Ea se trezea după anii de viaţă mânăstirească şi studioasă ca dintr-un vis, la treizeci şi cinci de ani, ca un copil de cincisprezece, căutându-şi sufletul pierdut în dezastru.

Angelica bănuia că sufletul Ambroisinei de Maudribourg rătăcea prin aceste spaţii pustii ca o tânără pasăre pierdută de stol, ce trebuie să-şi adune singură forţele pentru a regăsi direcţia de urmat. Angelica le observase de nenumărate ori, trecând, coborând, învârtindu-se pe cer, scoţând ţipete şi împărtăşea neliniştea fiinţei despărţite de ai săi, fără scăpare, sortită morţii dacă nu reuşeşte prin ea însăşi şi prin instinct să supravieţuiască.

"Cred întotdeauna că mama lor va veni să-i caute, spunea Cantor, căruia îi plăcea şi lui să privească păsările, seara, aşezat alături de ea; dar nu este adevărat, mama nu se întoarce niciodată."

Angelica atinse părul Ambroisinei şi o mângâie ca pe un copil.

— Bine, spuse ea pe un ton liniştitor, ai răbdare. Aici eşti în siguranţă şi nimeni nu-ţi va face nici un rău. Când îţi vei recăpăta puterile, o să vorbim. Fii liniştită şi aşteaptă. Acum mă duc la Abigael să-i duc nişte cadouri pe care soţul meu şi cu mine le-am pregătit pentru ea. Vrei să vii cu mine? Îţi va face bine să vezi copilul.

Cadoul pentru Abigael era o biblie îmbrăcată în aur şi argint, având cizelate în metal Exodul din Egipt şi pe Estera în faţa regelui Artaxerxe, un scutec de mătase roşie brodat cu aur şi o faţă de pernă asortată. Angelica adăugase pentru familie o cutie cu bomboane englezeşti şi două vase, unul cu ghimber verde şi celălalt cu flori de portocal. Cantor, Martial şi ceilalţi băieţi erau şi ei acolo.

Angelica se temea că atâtea vizite să n-o obosească pe tânăra mamă. Abigael era ingrijorată. Nu avea lapte şi căpătase puţină febră. Angelica îi promise că-i va prepara un ceai pe care i-l va aduce dimineaţă şi făcu recomandări Severinei, Rebecăi şi mătuşii Anna, care trebuiau să stea cu Abigael, ca şi lui Gabriel Berne, care era foarte atent la tot ce privea mica sa familie.

Împreună cu Ambroisine, se mai ocupă de alte treburi, dar seara, rămasă singură, grijile reapărură. Îşi reproşa că nu-i vorbise părintelui de Vernon despre temerile ei în legătură cu atmosfera diabolică ce părea că-i învăluie. Nu-i părea ostil, aşa că, de ce să nu i se destăinuie lui cu mai multă încredere? Aproape imediat, însă, conştiinţa o readucea la prudenţă. Mai întâi, indienii. Tot ce-i provoca îngrijorarea erau fapte neînsemnate. De îndată ce încerca, numai pentru ea, să le pună într-o anumită ordine, după o anume logică, nu le mai găsea capătul. O navă necunoscută, încărcată cu necunoscuţi,

care păreau că dau intenţionat informaţii false, două femei care au dormit prea mult, desigur sub efectul unui drog... Dar să te spovedeşti unui duhovnic, care era el însuşi reticent în ceea ce te priveşte, nu era uşor. Îi trebuiau mai multe date, înainte de a putea decide din ce parte vine primejdia.

Mintea ei rătăcea, căutând, şi brusc, se opri la o idee neaşteptată. Cineva care voia să se răzbune! Da, să se răzbune... Tenacitatea şi acţiunile lipsite de logică semănau mai mult cu ideea fixă a unui maniac aflat pe urmele lor, căutând să-i epuizeze prin hărţuieli continue, decât cu desfăşurarea unui plan de atac conceput de o minte luminată. Desigur, mai era şi apariţia lui Barbă de Aur, dar se putea considera la fel de bine că era o intenţie ascunsă a responsabililor coloniali francezi care hotărâseră să-i atribuie drept recompensă unui corsar un teritoriu deja ocupat de un nedorit. Lucrul care nu se potriveau cu planurile urzite de acei domni de la Paris era răpirea lui Barbă de Aur, condus într-o insulă unde urma să o întâlnească pe ea şi biletul strecurat lui Peyrac: "Soţia ta este în insula Vieux Navire cu Barbă de Aur". O operaţie atât de machiavelică, cu detalii aşa de precise, pentru a arunca trei persoane într-o tragedie iremediabilă, demonstra cunoaşterea minuţioasă a existenţei lor zilnice, a obiceiurilor lor şi chiar a caracterelor personale, a reacţiilor lor, în scopul de a-i distruge. De fiecare dată când se gândea la asta, Angelica simţea că o trece un fior. Nu, nu putea să se înşele. Toate acestea nu erau fructul întâmplării sau coincidenţei nefericite, aşa cum voia ea să se convingă pe moment. Era cineva care urmărea o răzbunare. Dar cine putea oare să-i urască atât? Era cineva care-i dorea moartea lui Peyrac şi mergea până acolo încât îi răpise soţia şi urmărea să-l împingă s-o omoare... sau era o răzbunare împotriva ei? Pe cine supărase ea într-atât, încât era capabil de asemenea vicleşuguri? Se gândi la Clovis care, dispăruse. Joffrey trimisese după Cantor pentru că voia să-i pună întrebări despre falsul ordin care o adusese pe Angelica în satul englez, aruncând-o în capcana canadienilor. Se ştia că fusese primit de la Maupertuis, dar acesta plecase în Canada şi pentru a şti cine îl transmisese, contele trebuise să interogheze toţi oamenii prezenţi în acea zi la Houssnoch. Lipsea doar mărturia lui Clovis, care dispăruse.

Pentru câteva momente, Angelica avu impresia că deţine capătul firului, dar, reflectând, acesta nu i se mai păru plauzibil. Nu-l vedea pe sărmanul negustor capabil de atâtea subtilităţi psihologice, deşi nu poţi şti niciodată de ce sunt în stare aceste fiinţe primitive şi închise atunci când se ataşează de cineva. În orice caz,

însă, Clovis n-ar fi putut da târcoale prin împrejurimi fără să fie imediat recunoscut şi adus la contele de Peyrac.

Rămânea de lămurit afacerea cafelei drogate, căci, fără nici o îndoială, somniferul care le cufundase pe doamna de Maudribourg şi pe doamna Carrere într-o toropeală atât de prelungită nu putea să se găsească decât în acea cafea pe care doar ele o băuseră.

Angelica examină cu atenţie cafeaua măcinată care-i rămăsese. Părea normală şi aroma ei era delicioasă. Dacă Joffrey ar fi fost acolo, ar fi putut să-i facă analiza şi să descopere cu ce era amestecată. Se gândi să ceară şi părerea băcanului. Nasul acestuia, obişnuit cu tot felul de miresme de coloniale, ar putea recunoaşte ce nu era în ordine, dar renunţă să amestece în această treabă un om care nici măcar nu era din Gouldsboro, pentru a evita să se mai întâmple vreun accident. Chiar şi pisoiul, dacă ar mirosi cafeaua, s-ar putea otrăvi. Hotărî atunci, nu fără regrete, să scape de ea şi se duse să arunce conţinutul cutiei în mare. Se întoarse, urmată de pisoi, care nu o părăsea nici un moment. Era puţin lucru, dar prezenţa lui vie îi calma neliniştea. Luându-l pe umăr, privi pe fereastră cerul nopţii străbătut de fulgere îndepărtate.

9

A doua zi era o zi foarte caldă. Vântul se potolise, marea era liniştită, pădurea şi pământul emanau o ceaţă alburie prin care soarele părea că străluceşte ca printr-un porţelan translucid. În zori, profitând că Ambroisine de Maudribourg dormea încă, Angelica urcă până la casa Berne să ducă ceaiul promis. I-a dat o primă ceaşcă prietenei ei, care urma să mai bea două, trei în cursul zilei. Micuţa Elisabeth era ca o păpuşică părând că surâde. De fapt, Severine era convinsă de asta.

Se duse apoi la ducesă, care, în picioare în pragul uşii, privea marea.

— Veniţi să ne plimbăm. Se spune că pe plaje se găsesc ametiste şi agate foarte frumoase şi vreau să caut ca să le duc Honorinei.

Angelica ţinea în mână un coş în care pusese o sticlă de limonadă şi plăcinte de porumb. În plimbarea lor, găsiră câteva pietre şi numeroase cochilii. Angelica gândea că Honorine va fi încântată

de aceste descoperiri. Puţin mai târziu, când se aşezară, erau foarte însetate.

— Prepar această limonadă din sumac roşu, explică Angelica. Sumacul alb este otrăvitor. Omoară chiar şi stejarul sau stuful care cresc în jurul lui. În schimb, boabele de sumac roşu, amestecate cu zahăr de sicomor, fermentează şi dau o băutură delicioasă.

Ea puse sticla la rece într-o scobitură de stâncă. Ambroisine scoase un suspin de satisfacţie copilărească şi se întinse pe nisip, punându-şi capul pe genunchii Angelicăi.

— Dar dacă era sumac alb?.. O să murim?

— Nu, nu-ţi fie teamă!

— Otrava, spuse ducesa, visătoare, otrava... este un cuvânt care m-a obsedat de-a lungul anilor. Să-l otrăveşti... pe el, pe monstru... înţelegi? Să-l otrăveşti... Aş fi vrut să am puterea să o fac. Nu mă gândeam decât la asta... singura mea uşurare era să-mi imaginez cum ar fi fost să-l omor cu mâna mea... Dar niciodată nu reuşeam să-mi pun proiectele în aplicare. Mi-era frică de iad. Până la urmă, el a murit... de bătrâneţe, de desfrâu... şi eu îmi primesc pedeapsa pentru acele gânduri vinovate purtându-mi nefericirea şi negăsindu-mi nicăieri liniştea, nici măcar în rugăciune sau în acte de căinţă.

— De ce nu v-aţi căsătorit? Cererile nu v-au lipsit, sunt sigură.

Ambroisine se ridică brusc.

— Să mă recăsătoresc!... Cum puteţi să-mi puneţi această întrebare? Câtă cruzime, în seninătatea dumitale de femeie fericită... Să mă recăsătoresc? Să fiu din nou pradă unui bărbat? Nu, n-o voi face niciodată! Numai gândul să suport atingerea unui bărbat mă îmbolnăveşte...

Ea aplecă fruntea, iar părul îi acoperi pe jumătate profilul fin, pe care căldura şi emoţia îl împurpurase. Soarele îi mângâia uşor braţele aurii. Trecându-şi melancolică mâna prin păr, spuse:

— Şi totuşi, sunt frumoasă... nu-i aşa? Cine mă va putea vindeca de o această profundă infirmitate: oroarea de dragoste?...

Masca mondenă, ca şi atitudinea construită cu măiestrie în vederea relaţiilor de curte dispăruseră. Răul era greu de vindecat. Cum putea fi ajutată să-şi întregească personalitatea sfărâmată brusc şi fără scop, să-şi liniştească feminitatea mutilată? Era nevoie de un preot, dar, desigur, în faţa acestuia, Ambroisine ar fi jucat din obişnuinţă comedia cunoscută şi nu s-ar fi arătat sinceră. Era clar că nu-i dezvăluise decât Angelicăi rănile profunde, iar aceasta îi vorbi

îndelung, încercând să-i redea gustul şi încrederea în viaţă, să-i trezească interesul pentru scopuri mai înalte, să-i amintească de mila Domnului şi de dragostea sa pentru toate fiinţele pământului. Ambroisine o asculta tăcută, părând insensibilă, dar Angelica avu totuşi impresia că se liniştise puţin.

— Eşti bună, murmură ducesa, îmbrăţişând-o cu un gest copilăresc, n-am întâlnit niciodată pe cineva mai bun.

Şi închizând ochii, păru că adoarme. Angelica o lăsă să se odihnească. Confidenţele primite o întristaseră. Privi spre orizont, sperând să descopere pânzele corăbiei care l-ar aduce pe Joffrey, şi se gândi la el cu pasiune:

"Dragul meu, tu nu m-ai decepţionat niciodată şi nu mi-ai făcut nici un rău. Tu mi-ai dat de la început cheile împărăţiei."

Amintirile din vremurile de demult de la Toulouse o asaltau. Nu avea decât şaptesprezece ani şi cei treizeci de ani ai marelui senior toulousan i se păreau culmea bătrâneţii şi a experienţei terifiante pe care le ghicea în spatele acelei figuri batjocoritoare, plină de cicatrice. Poate, pentru vechile sale iubite, arsese într-un foc libertin, lipsit de sentiment, dar pentru ea, care-l iubise imediat cu o dragoste aleasă, avusese toate gingăşiile. Nu-i înşelase dragostea şi nu putea decât să-i mulţumească cerului pentru un astfel de dar.

— La ce vă gândiţi? întrebă brusc Ambroisine. La el, fireşte, la el... la omul pe care-l iubiţi... sunteţi fericită, dar eu nu am nimic.

Agitată brusc, îşi scutură părul în toate direcţiile, apoi, liniştindu-se, se scuză că este atât de nervoasă. Cum căldura începea să scadă, porniră spre casă. Nu începuse încă să bată vântul. Aerul era greu şi umezeala se lipea de piele. Cineva veni să-i spună Angelicăi că părintele de Vernon o căuta şi o aştepta lângă fort. Ducesa de Maudribourg îl salută de departe pe preot şi se îndreptă spre casa mătuşii Anne. Preotul iezuit păru surprins şi se apropie contrariat:

— Credeam că doamna de Maudribourg a plecat din Gouldsboro...

Angelica îi dădu câteva explicaţii destul de confuze.

— Dar Fetele regelui, unde sunt?

— La Port-Royal.

— Şi nu se mai întorc? Credeam că vor să se mărite cu nişte cetăţeni din Gouldsboro...

— Nu dumneavoastră aţi condamnat cu tărie aceste căsătorii? întrebă Angelica, mirată.

— Eu? zise el încruntând sprâncenele şi luându-şi aerul superior. De ce să mă amestec în aşa ceva?...

— Dar eu credeam... Doamna de Maudribourg mi-a spus... Poate că a înțeles greşit părerea sfinției voastre în această privință.

— Se prea poate!..

Privind-o pătrunzător, el păru pe punctul de a spune ceva, dar tăcu.

— De ce m-ați căutat? întrebă Angelica.

Marwin se scutură pentru a alunga gândurile care-l tulburau.

— Da... Voiam să vă prezint omagiile mele. Voi părăsi această regiune mâine în zori.

— Plecați? întrebă Angelica, mirată.

Teama, teama irațională îşi făcea din nou loc în sufletul ei.

— Vă duceți la părintele d'Orgeval?

— Peste câteva săptămâni, dar îi voi trimite mai întâi un mesaj.

— O să-i vorbiți şi despre noi?

El surâse, uşor ironic.

— Deci, asta vă interesează?

Apoi, redeveni grav şi chiar mohorât.

— Nu contați prea mult pe intervenția mea, zise el, deschis. Eu îi urăsc pe aceşti eretici pe care îi protejați. Detest pe cei care au îndrăznit să răstălmăcească cuvintele lui Christos, îndepărtând omul de mântuire şi rătăcindu-l pe căi perverse.

— Dar pe noi, Merwin, pe noi nu ne urâți?

Ea-l privea cu ochi înflăcărați, căutându-i bunăvoința. "Pe mine..., nu mă urăşti?" implora această privire. El surâse din nou, dar dădu din cap.

— Ştiți doar că nu-i pot susține cu adevărat pe cei ce protejează complicii lui Satan.

— Dar îi puteți sugera părintelui d'Orgeval să ne menajeze.

— Părintele este un om integru care nu are decât scopuri precise şi bine definite.

— Veți încerca, totuşi?...

Angelica ar fi vrut ca el să fie mai îngăduitor, să poată păstra măcar speranța de a fi atins această inimă de piatră. Dar el era de neclintit.

— Atunci, cel puțin, când îl veți vedea, cereți-i ceva din partea mea, hotărî ea. Nu mă va putea refuza, nici chiar dacă i-aş fi cea mai aprigă duşmancă.

— Ce?

— Secretul fabricării lumânărilor sale verzi! Nimeni n-a putut încă să mi-l spună.

Părintele de Vernon izbucni în râs.

— Sunteţi dezarmantă! spuse el. Fie, îi voi prezenta cererea dumitale.

Şi-i întinse mâna, ca pentru a pecetlui o alianţă. Astfel, nu se comporta ca un iezuit obişnuit, ci ca un om al mării, ca un prieten deschis, care nu vrea să vorbească în vânt, dar care exprimase printr-un gest profundul său sentiment. Ea-i strânse cu fervoare mâna aristocratică, dar bătătorită şi înnegrită de manevrarea pânzelor. Un gând îi trecu prin minte: "Nu trebuie să plece. Dacă pleacă, nu-l voi mai revedea niciodată..."

Un stol de păsări ce trecea pe cer răspândi o umbră pe plajă şi inima Angelicăi se strânse, apăsată parcă de aceeaşi umbră. Avea sentimentul că se va petrece ceva îngrozitor. Destinul se pregătea să lovească. Destinul! I se părea că-l desluşeşte brusc, în spatele lui Jack Merwin. Spaima pe care i-o citi în ochi o făcu să-şi revină. În spatele lui, la câţiva paşi, reverendul Thomas Patridge stătea nemişcat. Părea un monument de piatră, doar ochii injectaţi i se mişcau, rotindu-se şi aruncând fulgere. Părintele de Vernon făcu o mică grimasă.

— Bun venit, pastore, zise el în engleză.

Reverendul nu păru să-l audă. El depăşise cu mult arţagul cronic care forma baza caracterului său. Faţa sa, plină de cicatrice de culoare purpuriu-vânătă, trăda o furie ce nu se putea exprima în cuvinte.

— Te-ai făcut frate cu diavolul! bombăni el, apropiindu-se de iezuit. Mai rău nu se poate... trădezi onoarea ospitalităţii...

— Ce tot mormăi acolo, bătrân nebun? Frate cu diavolul eşti tu!

— Făţarnicule! Să nu crezi c-o să-ţi fie uşor să ne vinzi Quebecului. Eu m-am bătut cu indienii pentru enoriaşii mei şi o să mă bat şi cu tine! Şi-l lovi cu pumnul în plină figură.

— Piei, Satană! urlă el.

Plastronul alb al preotului se umplu de sânge. Patridge îl lovi din nou în stomac şi era gata să-l lovească şi a treia oară, când iezuitul reacţionă şi, sărind înapoi, îl izbi cu piciorul în bărbie.

— Piei şi tu, Satană! strigă el.

Şi cu o furie dementă se încăierară, unul lovind cu pumnii, celălalt evitând şi lovind la rândul lui cu putere. Într-o clipă, un cerc se formă în jurul lor. Spectatorii priveau cu gura căscată, împietriţi, incapabili să intervină. Bătaia se dezlănţuise atât de repede încât Angelica abia înţelegea ce se petrece. Ciripitul asurzitor al păsărilor zburând deasupra lor, acoperea strigătele şi insultele, gemetele şi

gâfâitul celor doi, îi zăpăcea pe spectatorii apăruţi ca din pământ, dând acestei lupte un aspect de coşmar.

Când căzură, unii se apropiară, dar, în faţa furiei sălbatice a acestor două fiinţe de o forţă ieşită din comun, se opriră. Doar Angelica se aruncă între ei, implorându-i să se liniştească şi să se despartă. Dar fu şi ea dezechilibrată de o bruscă smucitură a pastorului care, îl lovise puternic cu genunchiul pe adversarul său. Acesta primise lovitura în ficat, scoţând un geamăt răguşit. Braţul său ca un cleşte înconjură umerii englezului, căruia faţa i se învineţise sub efectul strânsorii, lovindu-l cu celălalt pumn, ca un ciocan.

Angelica ţipă din toate puterile, încercând să acopere zgomotul păsărilor:

— Aduceţi-l pe Colin Paturel! Doar el poate să-i despartă. Repede! Repede! Se omoară!..

Colin Paturel venea în goană şi ea îi fugi în întâmpinare.

— Repede, Colin, te implor! Se bat pe viaţă şi pe moarte!

— Cine-s ăştia?

— Pastorul şi iezuitul.

Colin rupse brutal cercul privitorilor şi o linişte adâncă se lăsă brusc. Puţin mai departe, stolul de pescăruşi şi cormorani se aşezase pe stânci. Se auzi doar zgomotul de mătase al unui val ce se sparse pe mal. Înspăimântaţi, oamenii priveau tăcuţi cele două corpuri prăbuşite pe nisip.

— I-a sfărâmat ceafa, spuse unul.

— I-a zdrobit măruntaiele, zise altul.

Pastorul era mort, cu ochii ieşiţi din orbite. Adversarul lui mai mişca încă. Angelica se lăsă în genunchi lângă părintele de Vernon, care-şi ridică cu greu pleoapele. O mai vedea oare? Pupilele îi căpătaseră un reflex metalic, de orb.

— Părinte, spuse ea, mă vezi, mă auzi?...

El o fixă cu o privire goală şi spuse cu voce stinsă:

— Scrisoarea ... pentru d'Orgeval... Nu trebuie să...

Un sughiţ îl întrerupse şi după ce horcăi câteva clipe, îşi dădu sufletul. Colin se aplecă asupra celor două trupuri întinse la pământ. Angelica încercă, cu vocea tremurândă, să explice ce se întâmplase:

— N-am înţeles nimic din ce s-a petrecut. Pastorul şi-a ieşit dintr-odată din fire şi l-a lovit pe preot. Sigur, ei au fost întotdeauna duşmani... Când călătoream spre Casco, erau în permanenţă pe punctul de a se lua la pumni...

— Ce nenorocire! spuse Colin.

El despărţi cele două corpuri, întinzându-le unul lângă celălalt. Le închise ochii şi ceru două batiste. Femeile şi-au scos şalurile şi le-au acoperit feţele însângerate.

— Cine-i poate spune rugăciunea pentru acesta? întrebă el arătându-l pe reverend.

Pastorul Beaucaire, foarte palid, înaintă. El spuse câteva rugăciuni din slujba pentru înmormântere, la care protestanţii prezenţi se alăturară cu jumătate de voce.

— Şi pentru acesta?

— Eu, şopti tânărul călugăr capucin, fratele Marc, care mai era încă la Gouldsboro.

Foarte emoţionat, se încurcă în formulele latine ale slujbei şi în semnele crucii. Marele iezuit Merwin ar fi zâmbit, înduioşat.

— Să vină nişte oameni să-i ducă!

Patru bărbaţi se apropiară.

— Mai mulţi, mai mulţi, că sunt grei!

A fost nevoie de opt bărbaţi cu umeri laţi care să-i ducă spre ultimul lor lăcaş, pe culmea falezei.

— Să-i puneţi în acelaşi mormânt, spuse Colin.

Mormântul mai este şi azi acolo, sub pini, printre epilobi. Nu este cunoscut, nu se mai ştie de el, dar dacă îndepărtezi puţin muşchiul, poţi găsi o placă cenuşie, pe jumătate spartă, pe care se mai pot citi, aproape şterse, cuvintele pe care guvernatorul locului din acea epocă îndepărtată pusese să fie gravate:

Aici zac doi oameni ai lui Dumnezeu care s-au omorât între ei cu vorbele "Piei, Satană!" Odihnească-se în pace!

10

— Unde este copilul? întrebă Angelica. Micul ucenic al părintelui de Vernon?... Abel Niels!

Ea alergă la tabăra părăsită de iezuit şi negăsind "copilul", îl căută peste tot. Bagajul preotului de Vernon era probabil cu el. Ultimele cuvinte ale lui Jack Merwin o obsedau: "Scrisoarea pentru d'Orgeval... Nu trebuie să..." Această scrisoare era de o extremă importanţă, o simţea. În starea de surescitare în care se găsea, avea certitudinea că totul era explicat în această scrisoare. Da! Acum era sigură. Iezuitul înţelesese totul, ridicase vălul tuturor misterelor.

Dacă ar putea găsi scrisoarea, ar vedea cine îi sunt duşmanii, s-ar putea pune la adăpost pe ea şi pe ai săi de toate capcanele. El dorise să-i spună ceva de felul acesta, pentru că-şi adunase ultimele puteri ca să-i şoptească acele ultime cuvinte: "Scrisoarea pentru părintele d'Orgeval... Nu trebuie să..." Ce a vrut să spună oare? Nu trebuia ca ea să-i parvină sau, din contra, nu trebuia să se piardă? Ea-i ceru lui Colin să organizeze o căutare a copilului, dar cum noaptea se lăsa trebuiră să renunţe.

Era inutil să încerci să desluşeşti cum se produsese această nenorocire. De la doi englezi din tabăra Champlain, aflară câte ceva. Se zvonise că iezuitul, de acord cu papistaşii locului, doamna de Peyrac şi Colin Paturel, urma să-i ia prizonieri în Quebec. Impulsivitatea pastorului puritan a făcut restul.

La apusul soarelui, Gouldsboro era stăpânit de o linişte adâncă. Doar greierii, stăpânii locului, debordau de bucurie, cu o exuberanţă care părea că insultă tristeţea oamenilor. Purtată de căldura verii, noaptea venea, încărcată de vrăji şi de tristeţe.

Angelica ajunse în sfârşit în fort. Îi era frică să stea singură. Oare când se va întoarce Joffrey? Pe lângă necazurile şi tristeţea ei, apăru încă o grijă. Nu-şi văzuse pisoiul toată ziua şi nu-l găsi nici în apartamentul său. Lipsită de acea prezenţă nebunatică, camera părea îngheţată. Dispariţia micului animal îi păru Angelicăi la fel de definitivă ca şi cea a lui Merwin, iezuitul, şters pentru totdeauna dintre cei vii şi această absenţă se adăugă la doliul care-i cuprinsese inima.

Trebuia să-l găsească cu orica preţ şi coborî, dar nu îndrăzni să-i întrebe pe paznici dacă au văzut animalul. După cele întâmplate astăzi, preocuparea ei pentru pisoi putea părea nelalocul ei. Totuşi, pentru ea, lucrul acesta lua proporţii neobişnuite. Dacă nu îl găsea, dacă se rătăcise, dispăruse sau murise, era un semn că nenorocirea îi copleşise şi nu-i va mai părăsi. Trebuia deci să-l găsească. Aşa cum a căutat "copilul" mai înainte, plecă pe uliţele cătunului, strigându-l încetişor: "Unde eşti, spunea ea, vino, pis, pis!" Se oprea lângă gardurile vii ale grădinilor, scotocind în umbra tufişurilor. Coborând spre plajă, căută printre bărcuile eşuate, printre coşurile pescarilor şi stâncile pe care refluxul le descoperise.

— Unde eşti, pisoiule? Vino, te rog...

Luna irizată, mărită de o aureolă de ceaţă aurie, lumina îndeajuns locurile pentru a-i conduce paşii. Trebuia neapărat să-l găsească. Nu se putea să fi dispărut pentru totdeauna, tocmai el, şi mai ales în această seară.

În disperare de cauză, se întoarse în port, îl mai înconjură odată, scotocind în marginea de umbră de la piciorul zidului. Deodată, se opri. Erau licurici, oare?... Lângă palisadă, într-o tufă de iarbă, strălucea ceva, ca două pupile aurii.

— Tu eşti, pisoi? şopti ea.

Nimic nu se clinti, dar ea simţi o mişcare imperceptibilă şi inima-i tresări de speranţă şi bucurie. El era, cu siguranţă. Dar de ce nu se mişca? Apropiindu-se, se aplecă. De data aceasta nu mai era nici o îndoială. Două pupile dilatate o priveau fix.

— Tu eşti, făcu ea. Dar ce ai? Nu mă mai recunoşti?

Întinzând mâna să mângâie corpul animalului, acesta scoase un ţipăt sălbatic.

— Ce ai, ce ai? Ce ţi s-a întâmplat?

Trăgându-şi repede mâna, fugi până la postul de gardă.

— Daţi-mi, vă rog, o lumină!

Un paznic scoase un felinar şi-i propuse s-o însoţească, dar ea-l refuză. Se întoarse la locul respectiv, implorând cerul ca animalul să nu fi fugit, dar acesta era în acelaşi loc, încolăcit şi nemişcat, cu capul aplecat. În lumina felinarului, îi văzu botişorul plin de sânge.

— Ce ai? Ce ţi s-a întâmplat? Ce ţi-au făcut?

Încercând să-l apuce, de fiecare dată când îl atingea, pisoiul miorlăia disperat. Reuşi, în sfârşit, să-l învelească în şalul ei şi-l luă în braţe. Acesta tremura şi gemea surd. Ajunsă în cameră, îl puse pe masă să-l examineze, dar, cu o săritură bruscă, îi scăpă, fugind într-un colţ, din instinctul animalelor care se ascund pentru a muri. Nu putu totuşi ajunge departe. Se încolăci din nou pe pământ, cu căpşorul aplecat, ca să-şi adune forţele. Angelica îngenunchie lângă el.

— Eu sunt, îi spuse ea, blând. Nu te teme, o să te fac bine.

Evitând să-l atingă, ea încerca să-i descopere rănile. Avea smocuri de păr smulse pe alocuri şi sângele îi curgea. O lovitură, lovituri... ea îi luă delicat lăbuţa pe care nu şi-o putea trage sub el şi văzu urme de arsură.

— A umblat prin foc oare? Dar pisicile miros cărbunii.

O bănuială teribilă, ce creştea ca o hulă, ca un val negru, gata să se spargă, o cuprinse.

— A fost lovit! L-au lovit intenţionat şi l-au torturat!...

Inima i se strânse sub efectul spaimei.

— Cine a putut face asta? Cine?...

Privind în jurul ei cu groază, încerca să ghicească în penumbră o prezenţă, să desluşească figura monstrului care dădea târcoale, invizibil, semănând printre ei panica, disperarea şi moartea.

11

Aproape pe furiş, Angelica ieşi din fort. Strângând la piept mica creatură muribundă, se îndrepta spre casa Berne. Mergea repede în noapte, temându-se până şi de lumina lunii care ar fi putut să o demaşte. Noroc că uşa casei Berne era deschisă. Familia lua masa la lumina lumânărilor. Angelica îşi făcu apariţia în prag. Avea probabil o figură decompusă şi o expresie neobişnuită, căci Gabriel se ridică dintr-un salt şi strigă:

— Ce aveţi? Vă e rău?

— Au vrut să-mi omoare pisoiul, făcu Angelica, cu o voce care tremura. L-au lovit şi l-au torturat.

— Dar cine sunt "ei"?

— Demonii!... Demonii care ne doresc pieirea.

Ei o priviră uluiţi.

— Angelica, se auzi vocea lui Abigael, veniţi lângă mine.

Din pat, ea putea vedea ce se petrecea în camera vecină.

— Angelica, veniţi, insistă ea cu blândeţe, puneţi pisoiul pe pat. Copiii îl vor îngriji. Veniţi să staţi aici. Sunteţi la capătul puterilor!

Angelica se supuse. Lăsând pisoiul, se aşeză lângă pat şi se lăsă, lipsită de putere, pe umărul lui Abigael.

— N-o să scăpăm, gemu ea. De data asta, o simt. Răul va fi mai puternic, "Ei" vor învinge până la urmă. El n-o să se mai întoarcă şi eu o să mor...

— Nu vorbiţi aşa!

Abigael o strânse în braţe. În seara asta ea era cea care o liniştea.

— Ba da, el o să se întoarcă. O ştiţi prea bine. El revine întotdeauna. Singură mi-aţi spus-o într-o zi. Cine-i poate cere lui socoteală? Nu există luptă din care să nu iasă învingător. Peste câteva zile, cine ştie, poate mâine, va fi aici, şi veţi râde de spaimele astea.

— Dar ce i-au făcut pisoiului meu?...

— Un accident... o căruţă care l-a lovit, un marinar nervos care l-a alungat puţin mai brutal...

— A băut puţină apă, spuseră copiii, este semn bun.

— O să trăiască, sigur, afirmă Abigael. Nu uitaţi că pisicile au şapte vieţi. Şi lumea nu zice oare că sunt mai puternice decât toţi demonii?

În fața unor dovezi de prietenie aşa de călduroase, Angelica îşi reveni.

— Iertați-mă! zise ea şi, ridicându-se, îşi trecu mâinile peste frunte ca pentru a îndepărta atâtea gânduri negre.

— Sigur, sunt o proastă. Moartea părintelui m-a răscolit. Era un om aspru, dar îl iubeam aşa cum era, şi ar fi devenit aliatul nostru fără îndoială.

— Rămâneți cu noi în noaptea asta, decise Berne. V-ați gândit prea mult şi noi suntem vinovați că v-am lăsat singură după spectacolul îngrozitor la care ați fost martoră. Doi oameni ai lui Dumnezeu, murmură el, plecând capul. Este oare posibil? Nu s-a mai văzut... Şedeți, doamnă şi odihniți-vă lângă Abigael. Eu o să dorm în wig-vamul lui Martial.

Angelica îl îmbrățişă pe Laurier ca altădată în La Rochelle, merse s-o sărute pe Severine în pod, acoperi focul din vatră şi aruncă frunze de melisă pe jar ca să îndepărteze țânțarii. Apoi, trase pe jumătate uşa dintre cele două încăperi, lăsând să ardă doar o lumânare în camera lui Abigael şi se ocupă de prunc. Casa era plină de grijă, căldură umană şi gingăşie. Apăsarea care-i strângea inima se risipea. Aici, printre prieteni, era în siguranță.

— Pentru că am vorbit de Martial, mi-ați putea spune unde este Cantor al meu? Ştiu că puneau la cale nu ştiu ce lucrări misterioase.

— Tinerețea iubeşte misterele şi-i place să-şi dea importanță, răspunse Abigael, zâmbind. Martial m-a lăsat să înțeleg că au primit de la domnul de Peyrac o misiune pe care trebuie s-o îndeplinească în lipsa sa şi care-i obligă să navigheze printre insule. Nu mi-a spus el, dar ştiu că dau raportul guvernatorului şi primesc ordinele sale, de fiecare dată când se întorc în fort.

Angelica zise "Bine!" şi suspină. Era mai bine să nu-şi facă griji pentru Cantor. Bunătatea şi seninătatea lui Abigael, afecțiunea sa şi acea legătură de prietenie îi erau prețioase. În lipsa soțului ei, le aprecia şi mai mult valoarea. În ciuda diferențelor de cultură şi religie, pământul Americii le apropiase. Aveau amintiri comune, scopuri comune...

Sprijinită de perna de mătase roşie, Abigael era foarte frumoasă. Cozile lungi şi blonde îi încadrau figura fină, ca de porțelan. Copilul părea cuminte şi răbdător, dar îşi sugea pumnul cu frenezie.

— Oare n-a mâncat destul? se îngrijoră Abigael.

— Ai băut tot ceaiul pe care ți l-am preparat?

— Severine a uitat să mi-l dea, mărturisi tânăra mamă, încurcată. Doar l-am pus la vedere, ce păcat!

Angelica găsi cana pe colţul căminului, unde-o pusese. Micul Laurier o mascase însă cu coşul său de scoici, când se întorsese de la pescuit, ceea ce explica neatenţia Severinei.

— Ceaiul mai este cald. O să-ţi dau să bei o ceaşcă, spuse Angelica întorcându-se spre prietena ei şi începu să toarne băutura. Era însă nervoasă şi mişcările ei erau nesigure. Câteva picături căzură pe perna roşie, ceea ce-i măti supărarea.

— Asta-i bună! Prefer să-ţi pregătesc o fiertură proaspătă. Văd că acesta a prins o culoare mai închisă.

Merse la fereastră şi aruncă conţinutul cănii afară. Apoi, ţinând canatul deschis, respiră cu plăcere aerul nopţii. După ce clăti cana, îi pregăti fiertura într-un alt vas. Abigael bău liniştită. Angelica scoase faţa de pernă murdărită şi o înlocui cu una curată. Se duse apoi să arunce o privire la sărmanul pisoi ascuns într-un colţ şi luptând cu o tenacitate mută împotriva durerii şi morţii. De bine de rău, îi unse rănile cu o pomadă şi încercă să-i dea să bea. El refuză, însă. Când ea îi vorbi, răspunse totuşi, cu un mieunat uşor şi dulce, ceea ce dovedea că e lucid şi atent. Pregătindu-se pentru noapte, lăsă fereastra deschisă, căci era foarte cald. Stinse lumânarea şi păstră doar într-un colţ al camerei o mică lampă cu ulei într-un pahar colorat. Îşi scoase apoi bluza şi prima fustă şi merse să se culce lângă Abigael. Din pat puteau contempla cerul nocturn, împestriţat de stele tremurătoare. Un vânt uşor mişca frunzişul şi de departe se auzea strigătul lupilor de mare în golf.

— Abigael, spuse brusc Angelica, nu vrei să se realizeze proiectul căsătoriilor dintre marinarii lui Colin şi Fetele regelui, nu-i aşa?

Abigael tresări uşor.

— Sigur, ar crea greutăţi, dar la urma urmei, nu mă priveşte, spuse ea, ezitând.

— Dar şi soţul tău, şi Manigault şi ceilalţi sunt contra?

— Da, mărturisi deschis Abigael.

Angelica rămase un moment tăcută.

— De ce te-ai dus să vorbeşti cu ducesa de Maudribourg şi nu ai venit la mine?

Tânăra femeie tresări din nou.

— Ducesa voia să-mi cunoască părerea, bolborosi ea.

Dar Angelicăi i se păru că roşeşte în întuneric. De ce dorea Abigael să ascundă că fusese însărcinată de protestanţi să afle intenţiile "binefăcătoarei"? Angelica suferea, considerând că era în zadar să spere că oamenii vor uita vechile lor certuri pentru a construi o viaţă nouă. Ieri, în timpul vizitei la familia Berne, avusese senzaţia că acest

miracol era totuşi posibil pe pământul Americii, însă ştia că acorda prea multă încredere fiinţei umane. Pentru o clipă, îi trecu prin minte că poate că instigatorul complotului care urmărea să-i despartă şi să-i demoralizeze pe ea şi pe soţul ei, să distrugă atmosfera de la Gouldsboro, trebuia căutat printre hughenoţi. În ochii lor, portul era invadat de prea mulţi nedoriţi şi poate unul dintre ei îl stârnise pe irascibilul Patridge împotriva iezuitului, a cărui prezenţă era la fel de intolerabilă ca şi cea a lui Satan însuşi. Dar capcana din insula Vieux Navire... şi pisoiul? Nu, toate aceaste fapte erau prea nefireşti...

Sigur, se putea spune despre hughenoţi că erau într-o anumită măsură răi cu ei înşişi şi cu alţii, însă doar în modul de a judeca lucrurile. Revolta lor de pe vasul Gouldsboro în timpul călătoriei a dovedit că nu ezitau să treacă la acţiune şi că simţul dreptăţii şi recunoştinţa lor erau destul de ciudate.

Dar calităţile lor, cinstea, intransigenţa, onestitatea aproape copilărească, erau similare propriei ei concepţii de viaţă... şi nu putea să nu-i iubească. Da, să-i iubescă! Şi era să creadă că ei continuau să uneltească împotriva ei şi mai ales a lui Joffrey, omul pe care ea îl iubea, întinzându-le aceste capcane. Viaţa îi păru deodată grea şi copleşitoare. În acel moment, simţi mâna lui Abigael atingând-o pe a ei.

— Draga mea, nu fiţi tristă, totul se va aranja. Sunt aici şi-mi sunteţi atât de dragă... Astă iarnă, ascultând în noapte viscolul împreună cu Gabriel, ne-am gândit la voi, pierduţi în mijlocul acestei păduri sălbatice, atât de singuri cu copiii voştri şi câţiva credincioşi. În acele clipe am înţeles ce reprezentaţi pentru noi... Când eram cuprinsă de tristeţe, Gabriel îmi spunea: "Nu-ţi fie frică, oamenii aceştia nu vor pieri! Poartă semnul destinului şi vor învinge!", şi avea dreptate. Voi sunteţi aici, dându-ne tuturor puterea de a învinge greutăţile. Gabriel mi-a povestit cum, la prima vostră întâlnire, în Poitou, te-a bătut şi are încă remuşcări... Mi-a povestit şi despre celelalte întâlniri ale voastre din trecut...

— Ştii deci totul... despre acel tânăr protestant care a ajutat o femeie nenorocită să-şi salveze copilul.

— Da, îmi povesteşte adesea... este mâna destinului. Asemenea legături te fac să te înclini, să înţelegi că avem ceva de făcut împreună pe acest pământ.

Abigael râse uşor.

— Îl cunoşti pe domnul Berne. Uneori, când este furios, uită ce a hotărât, dar îşi revine repede. Pot spune că are pentru domnul de Peyrac o deosebită consideraţie, mai mult chiar, o mare

admirație... Da, îngrijorarea pe care ne-ați provocat-o ne-a arătat profunzimea sentimentelor noastre. Astă toamnă, când am aflat cum i-ați înfruntat pe irochezi şi ați sacrificat o parte din provizii fugind în adâncul pădurii pentru a scăpa, am tremurat pentru voi. Unii spuneau: "N-o să-i mai vedem niciodată!" Pot spune că ne-am făcut mai multe griji pentru voi decât pentru propria noastră soartă.

— Şi pentru voi a fost o iarnă grea, sunt sigură.

— Grea, sigur, căci a nins mult. Țărmul era alb, marea neagră şi furtunoasă, dar puteam totuşi păstra legătura cu vecinii şi negoțul nu s-a întrerupt, cu toate furtunile... Dar nu contează! Omul se simte slab şi singur când suflă crivățul. În această vară însă, primim şi noi rodul tuturor eforturilor şi luptei voastre, gustăm din binefacerile acestei libertăți pe care ați cucerit-o cu atâtea sacrificii.

Fiecare vorbă a lui Abigael era un balsam pentru sufletul Angelicăi. Ea nu se îndoia de sinceritatea prieteniei acesteia şi goni orice gând amar, pentru a nu păstra decât plăcerea orei prezente, căutând îmbărbătarea de care avea atâta nevoie. Îi povesti lui Abigael despre Joffrey, despre curajul lui în fața irochezilor şi mai târziu, la fortul Wapassou, când îi ajuta pe fiecare dintre ei să supraviețuiască.

— Un asemenea bărbat!... Cum să nu-l iubeşti!...

Adormiră, în sfârşit. Pe la miezul nopții, micuța Elisabeth începu să plângă. Angelica se sculă şi o puse la sânul mamei. În timp ce copilul sugea, stăpânindu-şi teama, Angelica se duse să vadă dacă pisoiul nu murise. Acesta nu mai era la locul lui. Îl descoperi pe un fotoliu, instalat pe perna groasă. Considerase, fiind bolnav, că avea dreptul la ceva mai confortabil decât un colț de podea. Angelica îi dădu puțin lapte pe care el îl lipăi cu poftă.

— Cred că pisoiul o să scape, îi şopti ea bucuroasă lui Abigael.

— Ce noroc! Mă bucur să te văd zâmbind din nou.

Înainte de a se culca, Angelica o luă în brața pe micuța Elisabeth, legănând-o şi plimbând-o de colo colo prin cameră, cântând încetişor. Afară, luna aflată la orizont, răspândea o lumină albă, ireală, învăluind peisajul clar-obscur. Angelica contemplă, surâzând cu duioşie, micuța fată a copilului adormit în brațele ei. Inocența acestei figuri se potrivea cu seninătatea nopții. Angelica visa: "Cât mi-ar plăcea să fiu din nou copil ca ea! Ce nebunie, dar asta e!" şi sărută de mai multe ori fruntea pruncului.

Frunzişul stufos şi întunecat foşnea, mişcându-se de sus în jos. În această pace nocturnă, se auzi deodată un fel de geamăt lugubru care se termină într-un țipăt teribil şi prelungit. Țipătul, ca şi data trecută, era foarte aproape. Angelica se trase îndărăt, strângând copilul în brațe. Un fior înghețat o străbătu.

— Ce este? întrebă Abigael, ridicându-se din pat. Cine a ţipat aşa?

— Nu ştiu.

— N-am mai auzit un asemenea ţipăt.

— Eu da, o dată... Este poate un animal sălbatic.

— Închide fereastra! o rugă Abigael.

Angelica îi dădu copilul şi se întoarse să tragă oblonul, temându-se să mai privească în întuneric, şi puse bara de fier.

— Cine o fi ţipat oare aşa? repetă Abigael. Ai fi zis că e un suflet blestemat care se vaită.

Toate vechile superstiţii din copilăria lor, de care provinciile franceze nu duc lipsă, le reveneau în minte: vârcolacii, diavolii cu copite, dragonii, himera, sufletele rătăcitoare, blestemate. Angelica hotărî că pământul Americii era nou şi că trebuia să scape de toate aceste spaime ancestrale. Se putea, ca alte primejdii să se abată asupra lor. Nu dorea să-i împărtăşească şi prietenei ei temerile privind anumite fapte, fiind sigură că nişte necunoscuţi căutau să le facă rău într-un mod misterios.

A doua zi, când s-au trezit, soarele era deja sus. În încăperea închisă era foarte cald. Lângă oblon, foarte aproape, Angelicăi i se păru că aude voci certându-se. Parcă era o gloată de oameni în grădina lui Abigael, chiar sub fereastră. Ea se ridică clătinându-se, somnoroasă, şi se duse să tragă oblonul. Se trezi nas în nas cu un bărbat purtând o tichie de bumbac, cu altul cu căciulă de blană şi câteva femei, printre care şi Bertille, vecina.

— Ce faceţi toţi aici, în grădina doamnei Berne? întrebă ea. De ce sunteţi agitaţi?...

12

— Avem şi de ce, strigă Bertille, acră. Mi-aţi omorât porcul cu murdăriile voastre... un porc care ne-a costat o avere. Dar dacă sunteţi aici, d-nă de Peyrac, nimeni nu va spune nimic! Nu avem decât să acceptăm pierderea...

— Nu fii aşa de agresivă, Bertille şi explică ce s-a întâmplat!

— Mi-aţi omorât porcul, repetă tânăra femeie.

Toţi se uitau în jos, la ceva ce părea să fie sub fereastră. Aplecându-se, Angelica distinse o masă roşiatică, zăcând la pământ. Era porcul vagabond al familiei Rambert, care părea încremenit în nemişcarea veşnică a morţii.

— Ce s-a întâmplat?

— Cum porcul dumitale şterpelea tot, zise Hervé le Gal către Bertille, poate că a înghiţit nişte cuie...

— Nu, făcu Bertille, arţăgoasă. Eu ştiu ce spun. Ieri seară, am văzut-o pe doamna de Peyrac aruncând ceva afară pe această fereastră şi iată că porcul este mort chiar aici.

— Era un ceai, zise Angelica. N-a putut să-l bea.

— A putut însă mânca resturile peste care a căzut.

— Era doar un ceai inofensiv, îţi spun!...

— Atunci, de ce l-aţi aruncat?

— Pentru că era mai vechi, dar în nici un caz nu putea face rău cuiva.

— Ia spune, de ce porcul dumitale era mereu prin grădinile vecinilor? zise vecinul cu tichie de bumbac. Nu mai departe decât ieri a venit să cotrobăiască prin porumbul meu...

— Crezi că noi îl putem ţine în lesă? i-o întoarse omul cu căciulă de blană.

Era fostul soţ al bietei Jenny Manigault, Germain Rambert, soţul lui Bertille. Angelica nici nu-l recunoscuse. Părea un vânător, cu faţa asprită şi nebărbierită.

Politicos, dar energic, ea îi rugă să meargă să se certe în altă parte şi să părăsească grădina familiei Berne, după ce vor curăţa locul. Germain Rambert le ceru celorlalţi să-l ajute să facă o brancardă pentru a putea lua animalul care cântărea pe puţin două sute de livre.

— Ce nenorocire pentru ei! suspină Abigael, când află ce se întâmplase. Au cumpărat porcul de la acadienii din Port-Royal cu un lot de blănuri şi câţiva ludovici de aur pe care Germain îi adusese de la La Rochelle. Însemna pentru ei hrana asigurată pentru iarnă, fără să fie obligaţi să ceară ajutorul comunităţii. Este o familie care trăieşte singură şi nu vrea să aibe deaface cu alţii. El preferă să hoinărească cu sălbaticii decât să lucreze pentru aşezare.

Pe la mijlocul dimineţii, Bertille se prezentă din nou cu micuţul Charles-Henri în braţe. Se vedea că nu face acest demers de bunăvoie, ci fiindcă era obligată. Arţăgoasă, o întrebă pe Angelica dacă-i putea confirma că ceaiul nu era otrăvit, căci astfel, cu toate că porcul murise în condiţii suspecte, puteau recupera jamboanele şi să le afume. Era însă prea târziu să taie animalul cum trebuie şi să facă caltaboşi şi cârnaţi.

Angelica se ocupa de bebeluş şi de Abigael. Pisoiul părea să se refacă după răni. Casa era aranjată, vatra măturată şi ea se

pregătea să se ducă în tabăra Champlain, când, brusc, se gândi cât de supărată putea fi Miss Pidgeon după moartea brutală a pastorului. Îşi reproşă că nu s-a gândit decât târziu la sărmana englezoaică, una din rarele supravieţuitoare ala masacrului de la Brunschwick-Falls. Când Bertille pronunţă cuvântul otravă, simţi un şoc, ca şi cum ochii i s-ar fi deschis brusc şi ar fi văzut întreg adevărul înspăimântător. O transpiraţie rece o cuprinse.

— Otravă?...

— Deci era otravă! strigă Bertille, văzând-o pălind. Ah! ce ghinion să nu putem recupera nici o bucăţică de slănină. Trebuie să ne despăgubiţi, strigă ea zgâlţâind copilul, mânioasă.

— Ia nu te mai agita atât! îi porunci Angelica, totul s-a întâmplat din neglijenţa voastră. Îţi repet şi te asigur că nu era otravă în ceaiul pe care l-am aruncat aseară, dar, cu toate acestea, nu te sfătuiesc să foloseşti carnea unui animal care nu a fost tăiat şi a cărui moarte nu poate fi explicată. Nu aveaţi decât să-l hrăniţi din grădina voastră şi nu să-l lăsaţi să mănânce din grădinile vecinilor.

Bertille plecă furioasă, strigând că se va plânge domnului de Peyrac când se va întoarce. El, cel puţin, se va arăta generos, era sigură...

Angelica nu reuşea să alunge teribila bănuială. Încerca să-şi amintească cum s-au petrecut lucrurile ieri cu ceaiul incriminat de Bertille. Ea preparase o anumită cantitate şi-i dăduse o cană lui Abigael, care nu părea să fi avut vreo neplăcere. Apoi, cana rămăsese toată ziua lângă plită, Severine uitând recomandările Angelicăi. Când a vrut să-i dea încă o cană lui Abigael, ca să repare greşeala Severinei, vărsase câteva picături pe faţa de pernă roşie. Supărată, văzând culoarea ciudată pe care o căpătase ceaiul, l-a aruncat pe fereastră şi a spălat cana. Angelica examină cana, dar nu găsi nici o urmă. Ieşi să vadă ce era sub fereastră. Animalul fusese luat şi locul curăţat, aşa cum ordonase. În afara urmelor de picioare nu mai rămăsese nimic ce-ar fi putut permite determinarea cauzei morţii animalului. " Dar, de ce să dăm vina pe ceai? Bertille face întotdeauna caz din toate. Chiar alterat de căldură sau de stat, nu putea face mare lucru. L-am văzut folosit de nenumărate ori de doici."

Întorcându-se în cameră, zări într-un colţ faţa de pernă pe care o scosese şi o aruncase acolo. Despăturind-o, constată că în locurile unde căzuseră picăturile de ceai, pe mătasea roşie se întindeau ciudate pete albicioase. Angelica păli. Asemenea pete nu puteau fi făcute decât de o otravă care schimbă culoarea şi chiar găureşte materialul. Rămase tăcută, ţinând faţa de pernă desfăcută în mână.

În ceaiul pregătit de ea pentru Abigael, o mână criminală vărsase oare o otravă mortală? Atunci, dacă Laurier n-ar fi pus coşul în faţa cănii, ascunzând-o privirilor, dacă Severine n-ar fi uitat să i-l dea, Abigael ar fi fost acum moartă de o moarte înspăimântătoare şi subită. Iar aseară, dacă nu s-ar fi răzgândit brusc, ar fi fost pe punctul de a-i fi dat cu mâna ei otrava celei mai bune prietene. Nu, era o nebunie! Cine-i putea dori moartea lui Abigael?

— Te-a vizitat cineva ieri? o întrebă ea pe Abigael, care o privea cu atenţie, dar tăcea.

— Oh, a fost o adevărată defilare...

— Dă-mi şi câteva nume.

— Nu pot să mi-i amintesc pe toţi. Eram foarte obosită şi moţăiam puţin. În orice caz, a fost Paturel şi locotenentul lui, domnul de Bersempuy care mi-au adus un obiect din spumă de mare. Şi apoi, da, îmi amintesc acum, musul, ştii, marinarul naufragiat de pe “Inorog”. A vrut şi el să-mi ofere ceva: lingura lui de lemn sculptat. L-am refuzat căci era tot ce-i mai rămăsese, bietul băiat! Ah, uitasem, a venit şi Julienne, una din Fetele regelui care s-a căsătorit cu un pirat. Ea a stat destul de mult. Voia să mă ajute şi s-a oferit să toarcă şi a făcut-o cu multă îndemânare. În fond, este o fată bună.

— Şi cine a mai fost?

Angelica împături faţa de pernă şi o puse în buzunar.

— Nu mai ştiu, nu-mi mai amintesc acum, dar te voi anunţa dacă-mi voi mai aminti vreun nume sau vreo figură. Dar, de ce atâtea întrebări? Şi de ce Bertille striga aşa? Te tulbură ceva.

— Nu. Bertille crede că porcul ei a murit fiindcă a mâncat ceva din grădina ta, şi o cunoşti, trebuie întotdeauna să provoace încurcături.

— Poate că are dreptate. La sfatul tatălui doamnei d’Urville, am plantat în grădină nişte plante de la care se mănâncă doar rădăcinile, numite cartofi, dar se spune că fructele lor, care seamănă cu nişte roşii mici, conţin otravă. I-am avertizat deja pe copii să nu cumva să le culeagă.

“Ah! asta e, desigur!” îşi spuse Angelica, uşurată. Rămâneau totuşi de explicat petele de pe faţa de pernă. Dar în mintea ei persista imaginea unei mâini criminale vărsând otravă în ceaiul pentru Abigael. Oricât de nebunească şi inexplicabilă părea această imagine, părea o certitudine. Un nebun le dădea, deci, târcoale, căutând să aducă nenorocirea, atacând după bunul său plac pe oricine, o femeie lehuză, un pisoi, un copil... Dar somniferul din cafea?... Şi moartea iezuitului şi a pastorului?... Cine putea fi acuzat de ea, dacă nu violenţa nativă a celor doi care-i aruncase unul împotriva celuilalt?

Angelica îşi luă capul în mâini. Ce se întâmplase oare cu copilul suedez şi cu scrisoarea preotului? Pisoiul stătea imobil pe perna fotoliului, răbdător şi curajos, cu lăbuţele strânse sub el, gâtul drept, dar capul plecat şi cu ochii deschişi. Părea că abia mai respiră. Angelica se aplecă spre el.

— Spune-mi, ce ai? îi şopti ea. Tu ştii, tu ştii totul! Ah, dacă ai putea vorbi!

Dacă Joffrey ar fi fost aici, ar fi putut analiza substanţa care a fost atât de puternică încât a decolorat roşul feţei de pernă şi chiar a găurit-o pe alocuri. I se părea o eternitate de când soţul ei părăsise Gouldsboro, dar numărând pe degete, nu erau decât cinci zile. Nu putea spera totuşi să se întoarcă mai repede de o săptămână, dacă totul mergea bine pe râul Saint-Jean cu englezii. Până atunci, ce atitudine să ia? Putea vorbi cu Colin? Şi cine să-şi dea o părere asupra acelor pete suspecte? Un produs netoxic ar putea produce asemenea stricăciuni?

Brusc, se gândi la omul cu mirodenii din echipajul corsarului de la Dunkerque, care rămăsese la Gouldsboro împreună cu sclavul său caraibian după plecarea vasului "Sans-Peur" şi porni în căutarea lui. El părăsise însă Gouldsboro de două sau trei zile şi nu se ştia dacă plecase pe mare sau luase drumul pădurii. Aici debarcau tot felul de oameni...

Angelica îşi aminti că la Consiliu, Colin vorbise despre instituirea unui registru în care vor fi înscrişi toţi cei rămân mai mult de două zile la Gouldsboro, fiecare vizitator fiind obligat să declare apoi la plecare în ce direcţie apucă. O măsură foarte înţeleaptă! Trebuia să vorbească cu Colin...

Dar, deşi instinctul ei de femeie o avertiza despre iminenţa unui pericol, dovezile pe care le avea erau foarte puţin convingătoare şi chiar înşelătoare. Putea părea o femeie stârnită, căutând pretexte să-i înnebunească pe cei din jur, cine ştie, pretexte ca să vorbească cu Colin, guvernatorul. Avea impresia, poate pentru prima dată în viaţa ei, că nu ştie exact ce trebuie să facă, să gândească, să hotărască. Părerile ei se schimbau fără încetare: ori era încredinţată de ameninţarea care plana asupra lor, ori spaima dispărea şi situaţia i se arăta sub o lumină mai blândă. Ce se petrecuse, de fapt, atât de anormal? Doi oameni se bătuseră şi muriseră datorită loviturilor pe care le încasaseră, un pisoi poznaş fusese lovit de un marinar brutal, un porc lacom se otrăvise cu fructele cartofilor, o bătrână indiancă se îmbătase cu alcool de contrabandă...

Căldura apăsătoare care aducea spre seară un vânt capricios îi irita nervii. Dacă Joffrey ar fi fost aici... niciodată nu realizase mai clar că el era siguranţa ei. Din numeroasele lui experienţe, din capcanele pe care le-a ocolit şi din toate mârşăviile pe care le-a suferit, îşi trăgea cunoaşterea realităţii, o intuiţie sigură şi un instinct aproape animalic. Dacă el spunea: "Nu e nimic", puteai fi sigur de asta. Dacă spunea: "Să fim atenţi", trebuia să fii precaut, duşmanul nu era departe. Nu se lăsa înşelat de aparenţe neînsemnate. Dar acum era departe. Cu cine se lupta oare, acolo în est, în golful Francez? Unde era?... Cât dorea să-l vadă!...

Angelica plecă spre tabăra Champlain. O descoperi pe Miss Pidgeon mai departe, aşezată pe un trunchi de copac, cu mâinile pe genunchi. Apropiindu-se, se aşeză lângă ea, îi puse un braţ în jurul umerilor şi-i spuse blând, în engleză:

— *My poor dear*!

Miss Pidgeon izbucni în plâns. Cîte vise, ce izvoare de tandreţe şi devotament se ascundeau îndărătul figurii fine, ofilite a acestei fete bătrâne, crescută între pădurea sălbatică şi mare, în corsetul dur al disciplinei puritane.

— De ce a fost aşa de nervos? putu ea spune, în sfârşit. Era atât de sensibil!... Un nimic îl scotea din fire...

Angelica ştia că vorbea despre reverendul Patridge care, de fapt era un om sensibil în felul lui şi, ca toţi oamenii instruiţi, nu suporta obscurantismul celor ignoranţi şi prostia.

— Îi era teamă pentru noi, enoriaşii săi. Nu îndemna fără încetare la rugăciune. De ce au venit să-i spună că vom fi duşi în Quebec, sub escorta iezuitului şi că vom fi constrânşi să ne botezăm în religia catolică? Nu-i adevărat, nu-i aşa?

— Sigur că nu! Nu v-am spus-o eu de nenumărate ori, englezi încăpăţânaţi ce sunteţi, că aici, sub protecţia contelui de Peyrac, sunteţi în siguranţă? De ce Patridge n-a avut încredere în mine, în loc să se ambaleze în felul ăsta?

— E adevărat! Dar, ştiţi, după acele lovituri la cap pe care le-a primit de la indieni, bietul de el, era de o sensibilitate extremă.

Bătrânei domnişoare îi făcea bine să vorbească despre irascibilul pastor, cu o tandreţe şi o familiaritate pe care nu şi-ar fi permis-o, altfel, în viaţa ei. Angelica o încuraja cu simpatia pe care i-o arăta. Aveau amintiri comune din călătoria de la Brunschwick la Gouldsboro, după masacru.

— Recunosc că n-am văzut niciodată pe cineva să suporte cu atâta vitejie o rană atât de oribilă. Era de un curaj excepţional...

— Nu-i aşa?

Au mai stat aşa la taifas câtva timp şi Miss Pidgeon se linişti încetul cu încetul. Angelica, văzând că se simte mai bine, se gândi la întoarcere, dar auzi galopul unui cal. Îl recunoscu de departe pe Colin. După ce a intrat în tabără, acesta le văzu şi se opri, călare, în fața lor, salutându-le politicos. Înclinând capul îi spuse Angelicăi:

— Este târziu, doamnă. N-ar fi prudent să vă întoarceți fără escortă la Gouldsboro. Am venit să vă iau.

Adăugă apoi, către Miss Pidgeon în engleză:

— Mâine, Miss, vă rog să fiți prezentă la Consiliu, dacă se poate. Vrem să vă propunem să dați lecții de engleză micuților hughenoți, pentru care veți primi alimente, ajutoare şi salariu.

— Atunci este adevărat că nu vom fi predați canadienilor! exclamă Miss Pidgeon.

— Sigur că nu. Cine v-a spus asta? Vreau să-i asigur odată în plus pe compatrioții dumneavoastră că e un zvon lipsit de orice fundament. De îndată ce situația va fi favorabilă, vă veți putea întoarce fără grijă în Noua-Anglie. Până atunci, gândiți-vă la propunerea mea.

13

Angelica se întoarse la Gouldsboro pe crupa calului lui Colin. Se ținea cu amândouă mâinile de centura lui, dar trebuia să-i accepte protecția. Dacă venise să o ia, în ciuda dramei recente care era cât pe ce să distrugă dragostea care-o lega de contele de Peyrac, înseamnă că ştia că pericolul care-i amenința nu era o amăgire şi că era de datoria lui să o apere cu orice preț.

— Ce imprudență! mormăi el. Înțeleg acum de ce soțul dumitale îşi pierde uneori răbdarea şi se arată neînduplecat. Cum de v-a venit ideea să vă aventurați singură pe un drum aşa de periculos?

Treceau prin fața noului fort, încă neterminat, în jurul căruia oamenii de gardă începeau să aprindă focurile.

— Dar de ce trebuie să mă tem? întrebă Angelica, surprinsă. Drumul între Gouldsboro şi tabăra Champlain mi se pare sigur acum. Nu mai e ca anul trecut când puteau apărea irochezii.

— Nu doar irochezii sunt primejdioşi.

— Te sperie ceva, Colin? Ce este?

— Parcă n-ați şti? Răul ne dă târcoale.

— Fără superstiții!... Vorbeşte!...

— Nu pot spune nimic mai mult decât ce am spus pe vas, când v-a luat iezuitul: "Atenţie, vi se doreşte răul".

— Iezuitul s-a dovedit totuşi prietenos. Ne-ar fi susţinut cauza, sunt sigură, dar acum e mort, oh, Doamne! Şi a dispărut şi copilul. Da, sigur, ai dreptate. Răul ne dă târcoale.

Şi începu să-i povestească ce o speriase: somnul inexplicabil al doamnei Carrere şi al doamnei de Maudribourg în momentul când năştea Abigael, somn provocat fără îndoială de cafeaua pe care o băuseră amândouă, moartea suspectă a porcului lui Bertille, falsele mesaje cărora le căzuseră victimă Joffrey, ea însăşi şi chiar el, Colin.

— Nimic nu se leagă şi totuşi, cineva conduce jocul.

Ajunşi la Gouldsboro, Angelica se lăsă să alunece de pe cal. Colin coborî şi el în piaţa centrală a aşezării.

— Spune, Colin, insistă Angelica. Mi se pare că ştii ceva şi nu vrei să spui.

— Pentru că nu poate avea nici o legătură cu ce se întâmplă aici. Mi-a venit o idee când am aflat de naufragiul vasului "Inorog" şi de toţi morţii cu capul zdrobit. Job Simon repeta într-una: "Naufragiatorul!" Asta m-a frapat şi mi-am amintit... Era un om în port, poreclit "Omul cu măciuca de plumb". Avea o întreagă bandă şi când rătăceau prin oraş, nimeni nu era liniştit, mai ales celelalte echipaje. Îşi vindeau serviciile, atât pentru a jefui un vas prost păzit, cât şi pentru diverse hoţii de-a lungul coastelor. Era mai uşor poate decât să fii bandit la drumul mare. Un nenorocit!...Ar fi putut face altceva, dar lui îi plăcea crima, să lovească din umbră. Nu l-am întâlnit decât o dată, într-o tavernă din Honfleur.

— Cum arăta? întrebă Angelica, respirând greu.

— Greu de spus... era un demon în el. Un om palid şi rece...

— El este, strigă Angelica. De data asta sunt sigură că el este. El bântuie prin insulele noastre. Şi sunt sigură că sub pretextul că merge să-i elibereze pe oficialii din Quebec, Joffrey a pornit în urmărirea lui. De asta îmi este aşa frică pentru el. Phipps, englezul, este mai puţin periculos decât aceşti "invizibili". Dar, dacă el este omul de care vorbiţi, de ce ar fi venit în America? De ce să ne atace? De ce să atragă "Inorogul" spre stânci şi să masacreze echipajul?

— Poate ca să facă rău. Când un demon a găsit modul de a lovi, nu se mai lasă.

— Nu! Ne îndepărtăm de subiect. Ce legătură poate avea cu ceea ce tocmai povesteam? Drogul din cafea, porcul otrăvit... Totul este sub control, vasele, bărcile care intră în port, şi nici un necunoscut

n-ar putea intra în casele noastre fără să fie remarcat. Colin, ce s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi dat lui Abigael să bea otravă şi ea ar fi murit în faţa mea? Cred că aş fi înnebunit...

— Poate asta se doreşte, spuse Colin.

Angelica îl privi fix. El simţise întotdeauna scopurile ascunse ale duşmanilor lui.

— Dacă este aşa, nu te teme, n-o să înnebunesc, orice s-ar întâmpla.

Colin oftă adânc.

— Aş vrea să vă pot proteja, ca altădată.

— O faci deja. Faptul că eşti aici îmi dă siguranţă. Joffrey poate urmări duşmanul şi eu... mă pregătesc să-l înfrunt. Dacă îmi vor pielea, îşi vor sparge dinţii. Sunt încă puternică...

— Nu v-aţi schimbat, spuse el.

— Principalul este că am fost prevenită. Mi-a făcut bine să vorbesc, să ştiu că eşti aici. Până la urmă, dacă "ei" sunt puternici şi noi suntem.

Colin îşi luă rămas bun. Ea ştia că va veghea cu atenţie toată noaptea asupra aşezării, vizitând toate posturile de gardă, întrebând şi verificând identitatea matelotilor pe plajă, ducându-se din nou la bordul navelor ancorate în radă, apărându-i pe cei slabi. Era sigură că nu se va îndepărta de casa Berne.

14

Totuşi, când puse mâna pe clanţa uşii de la camera ei, Angelica ştiu din instinct că, la fel ca noaptea trecută, cineva o aştepta. De data aceasta, nu avu curajul să înfrunte singură primejdia şi chemă pe unul din oamenii de la postul de gardă, de jos. Acesta intră în cameră înaintea ei, ţinând felinarul sus. Descoperiră un copil speriat, strângând în braţe un sac. Lumina făcea să-i strălucească părul blond. Era Abel Niels, orfanul pe care părintele de Vernon îl găsise pe cheiurile din Noul-York. Angelica tresări de bucurie, dar şi, fără să ştie de ce, de teamă.

— Poţi să ne laşi acum, spuse ea omului care-o însoţise. Mulţumesc!

Când uşa se închise, i se adresă în engleză băiatului, dar acesta nu răspunse, mulţumindu-se să-i întindă sacul, cu un gest brusc. Era un rucsac din piele de cerb, netăbăcită. Deschizându-l, văzu că

în el se afla tot bagajul iezuitului mort: un breviar, un stihar, mătănii de lemn, o omantă (veşmânt liturgic la catolici) şi, într-o învelitoare de catifea brodată cu aur şi argint, obiecte de cult indispensabile liturghiei: patena (farfurioara pentru ostii), caliciul, doi bureţi, totul din argint aurit, plus un crucifix cu piciorul din argint şi un săculeţ de satin conţinând câteva ostii. Ne ştiind dacă erau sfinţite, Angelica nu atinse din respect relicvele sfinte. Copilul, cu un gest brusc, luă breviarul şi i-l întinse. Acesta se deschise singur şi ea văzu o scrisoare neterminată: "*Dragul meu frate întru Iisus-Christos*". De la primele cuvinte, înţelese. "Scrisoarea pentru părintele d'Orgeval". Era scrisoarea pe care o ţinea în mână, scrisoarea pe care adjunctul părintelui d'Orgeval începuse să o scrie superiorului său cu câteva ore înainte să moară. Pe Angelica o cuprinse frica. Ce lucru teribil putea afla din ea? Avea oare dreptul să o citească, să violeze secretele unui mort... să afle ce-i ascunsese el în timpul vieţii? Cu toate acestea, dorea din suflet să clarifice situaţia încordată şi ameninţătoare în care se afla şi cu un gest brusc, desfăcu misiva şi citi:

"*Dragul meu frate întru Iisus-Christos,*

Îţi scriu din Gouldsboro, unde m-am întors ca să termin ancheta cu care m-aţi însărcinat. Pentru că acordaţi încredere judecăţii mele şi m-aţi asigurat că cele constatate de mine vor fi primite ca o expresie a adevărului, vă voi vorbi fără echivoc, fără teamă că vă voi supăra. Urmărind un scop sfânt, deasupra susceptibilităţilor noastre, suntem adesea puşi la încercare, dar avem obligaţia să nu luăm în seamă pasiunile sau dorinţele noastre în căutarea adevărului, să protejăm numeroasele suflete ameninţate care depind de funcţia noastră. Mai întâi, v-aş spune fără ocol, dragul meu părinte, că viziunile pe care Dumnezeu, în bunătatea Sa S-a îndurat să vi le dea, coroborate cu cele ale măicuţei din Quebec, nu v-au înşelat. Da, aveaţi dreptate, diavoliţa este la Gouldsboro..."

Angelica se opri, stupefiată. Nu-şi putea crede ochilor. Oare părintele de Vernon era cel ce aducea asemenea acuzaţii? Atunci n-o crezuse, nu înţelesese nimic... Continua cu toată sinceritatea s-o considere în afara acestei legende stupide. Literele începură să-i joace în faţa ochilor.

"*Da, aveaţi dreptate, diavoliţa este la Gouldsboro şi mă cutremur când scriu aceste rânduri. Oricât de pregătiţi am fi să înfruntăm de-a lungul vieţii ecleziastice fiinţe satanice, încercarea nu este mai uşor de traversat atunci când se prezintă în mod real. O spun cu umilinţa unuia care s-a simţit destul de slab în faţa unei atât de teribile întâlniri pe care vreau să vi-o povestesc*

în amănunt. Marele Albert ne învaţă că spiritul lui Lucifer are ceva înfricoşător reunind frumuseţea îngerului cu seducţia caracterului feminin, în faţa căruia orice om din carne se simte în mod special vulnerabil, nu doar din cauza farmecului corpului fizic, ci îndeosebi din cauza tandreţei şi amintirii de neşters a mamelor noastre şi a fericirii copilăriei. Datorită sfaturilor voastre şi a învăţăturii bisericii, mi-a fost uşor să demasc natura reală a aceleia pe care nu ezit de acum înainte să o numesc Diavoliţă, Spiritul răului în corp de femeie, inteligentă, desfrânată, criminală, gata să mă seducă şi să folosească împărtăşania şi penitenţa pentru a mă duce mai bine cu vorba ca să obţină de la mine o alianţă în proiectele ei infame."

— Oh! nu, nu, exclamă Angelica, aproape cu voce tare. Părinte, nu e adevărat! N-am încercat să vă seduc, nu este adevărat. Oh! Jack Merwin, cum e posibil?!... Credeam că eraţi prietenul meu...

Inima îi bătea să-i spargă pieptul. Era un dezastru. Trebui să pună scrisoarea pe masă şi să se sprijine ca să nu cadă. Băiatul blond o privea. Expresia de spaimă de pe faţa ei se regăsea fără îndoială şi pe chipul lui. El începu să spună cu voce slabă, în engleză:

— Doamnă, ei mă urmăresc, pentru numele lui Dumnezeu, ajutaţi-mă!

Dar Angelica nu-l auzea. Cineva bătu la uşă şi neprimind răspuns, intră:

— Ce s-a întâmplat? Ce vrea băiatul ăsta? Te deranjez? se auzi vocea blândă a Ambroisinei.

Angelica îşi regăsi sângele rece.

— Nu-i nimic, bună seara, Ambroisine. Ce doriţi?

— Să vă văd, exclamă ducesa pe un ton tragic. Nu v-am văzut toată ziua şi vă mai miraţi că la căderea nopţii vin să văd ce mai faceţi?

— E adevărat că v-am neglijat, iertaţi-mă, am avut o mulţime de griji. Şi mai cu seamă am suferit o cumplită decepţie din partea cuiva căruia îi acordasem încredere. E o încercare destul de amară. De-a lungul vieţii credem că ne-am resemnat cu imperfecţiunea fiinţelor care ne înconjoară, dar ne dăm seama că inima rămâne mereu vulnerabilă.

Ambroisine puse mâna pe braţul Angelicăi şi spuse grav:

— Cred că absenţa domnului de Peyrac vă apasă. M-am gândit la ceva: însoţiţi-mă la Port-Royal. Aşa aş avea curajul să plec şi să-mi reiau îndatoririle, cel puţin să văd şi să caut cea mai bună soluţie pentru protejatele mele. Pentru asta am nevoie de sfaturile

dumneavoastră, iar această călătorie vă va permite să-l întâlniţi pe domnul de Peyrac cu două sau trei zile mai devreme.

Şi cum Angelica ezita, surprinsă, zise:

— Nu ştiaţi că trebuie să treacă prin Port-Royal înainte de a se întoarce?

— Nu, nu ştiam...

— În orice caz, mie mi-a spus, afirmă Ambroisine cu un aer contrariat, adică...

Ea păru că-şi aminteşte ceva, dar se răzgândi, cu expresia confuză a cuiva care a comis o gafă.

— I-a spus-o şi domnului guvernator. Eram de faţă când îi comunica acest lucru. Veniţi, insistă ea, să plecăm mâine la Port-Royal! Este mai bine decât să aşteptaţi aici, făcându-vă griji şi m-ar ajuta şi pe mine să-mi recapăt curajul.

— O să mă gândesc, spuse Angelica.

Ea continua să se simtă ca după un şoc violent. Descoperirea trădării preotului Maraicher de Vernon o lăsase într-o stare de uluire îngrozită. Ambroisine avea dreptate. Trebuia să se mişte, să facă ceva şi mai ales să-l vadă pe Joffrey cât mai curând posibil.

Îi veni în minte că trebuie să citească scrisoarea până la capăt. Deschise gura să-i ceară Ambroisinei, cu cât mai mult tact posibil, să o lase singură, dar, aruncându-şi privirile spre masă, observă că scrisoarea pe care o lăsase acolo dispăruse. Ochii ei se rotiră prin cameră. Băiatul dispăruse şi el.

— Unde e băiatul? strigă ea.

— A plecat, spuse Ambroisine. L-am văzut luându-şi sacul, punând înăuntru o hârtie care era pe masă şi fugind fără zgomot pe uşă. E ciudat copilul acesta. Parc-ar fi un spiriduş.

— Trebuie să-l găsesc, şi se repezi spre uşă, dar Ambroisine o reţinu cu forţa, cramponându-se de ea, palidă de frică.

— Nu vă duceţi, Angelica, nu vă duceţi! Are pe diavolul în el, copilul ăsta!

— Gata cu prostiile! ţipă Angelica. Trebuie să-l prind.

— Nu în seara asta. Când se va face ziuă, o rugă Ambroisine. Angelica, te rog, vreau să fac ceva pentru dumneata. Vino cu mine la Port-Royal. Simt că dă târcoale pe aici un spirit funest. I-am vorbit despre asta şi părintelui de Vernon. I-am spus că Gouldsboro este un loc care trebuie exorcizat şi n-a râs de mine. Cred că împărtăşea părerea mea.

— Părerile oamenilor de soiul lui caută mai ales să reducă faptele la idei preconcepute, spuse Angelica cu amărăciune.

Brusc, se simţi obosită. Să pună să fie căutat copilul! La ce bun? Să-şi mai amărască sufletul cu alte nerozii care nu puteau decât s-o convingă imposibilitatea comunicării, de greutatea de se face înţeleasă?

— Angelica, repetă Ambroisine, veniţi cu mine, vă rog! Oare nu simţiţi ce apăsătoare e atmosfera aici? Parcă ne pândeşte pe toţi o nenorocire... poate din această cauză m-am întors. Nu puteam să suport ideea că sunteţi aici singură, înconjurată de oameni care vă doresc pieirea. Nu pot face mare lucru, dar cel puţin vă voi fi aproape. Iată de ce m-am grăbit să le îndepărtez pe fete de aceste influenţe nefaste. Nu-mi pot da seama de unde vine tensiunea asta... Poate de la englezi. Răul este în ei, desigur, căci sunt eretici.

— Abia îi zărim... Nu părăsesc tabăra Champlain.

— N-ar putea oare să aibă o misiune, fiind atât de aproape? Dar piraţii?!... Beţivii ăştia înspăimântători!... Am înţeles că prietenii voştri protestanţi nu se simt în siguranţă cu un asemenea guvernator. De ce soţul dumitale îi acordă o asemenea încredere? De ce, plecând, i-a lăsat lui întreaga responsabilitate a portului?

Ambroisine ezită.

— Nu ştiu dacă are importanţă, dar am surprins o conversaţie între doi dintre oamenii săi care mi-a trezit bănuieli. Unul dintre ei îi spunea celuilalt: "Aşteaptă puţin, amice. Încă puţin şi toată această aşezare frumoasă va fi a noastră... Aşa a spus Barbă de Aur." Au mai adăugat că atunci când ai pierdut bătălia, trebuie să ştii să umbli cu şiretlicuri, iar Barbă de Aur se pricepe bine la asta şi că ar avea complici în golf care l-ar ajuta la momentul oportun.

— Colin? spuse Angelica, clătinând din cap. Nu se poate!

— Eşti sigură de asta? întrebă Ambroisine, cu asprime.

Da, era sigură. Apoi, brusc, îşi aminti. Trecuseră atâţia ani... Un om se poate schimba profund, în totalitate, mai ales dacă se lasă dus de disperare şi ranchiună, cum i-a mărturisit Colin. Colin!... Inima îi era cuprinsă după noua lovitură de o nelinişte insuportabilă. Dacă era Colin, totul se explica... Dar nu, imposibil! Joffrey nu se putea înşela în asemenea mod în privinţa lui. Putea fi însă un calcul din partea lui. Dar ce calcul?!...

Angelica simţi că-i plesneşte capul. Orice-ar fi, trebuia să-l vadă cât mai curând pe Joffrey, să-l pună la curent cu noile pericole, cu noile bănuieli, să vadă ce gândeşte. Acum, că Abigael născuse, putea pleca. Dacă se ducea la Port-Royal, câştiga câteva zile.

— Fie! spuse ea Ambroisinei, te voi însoţi. Plecăm mâine!

PORT-ROYAL SAU DESFRÂUL

1

Se îmbarcară a doua zi cu câţiva oameni din echipaj, cele două femei şi bagajele lor, Adhémar, care reapăruse după plecarea guvernatorului Villedavray şi se punea sub protecţia doamnei de Peyrac, fratele Marc, care se hotărâse brusc să pornească la drum pentru a cerceta câteva fluvii şi torente ale peninsulei înainte de a ajunge la Sainte-Croix, tânărul Alistair Mac Gregor, care voia să-şi viziteze la Port-Royal numeroasele rude, căci bunica sa franţuzoaică şi bunicul lui scoţian erau amândoi din partea locului, pe care îl părăsiseră ca tineri căsătoriţi pentru a se instala în insula Monegan, alţi câţiva care aveau chef de o schimbare şi câţiva indieni în trecere.

Irochezul părăsise Gouldsboro, îndreptându-se spre vest-sud-vest, spre aşezarea franceză, poate aşezarea europeană cea mai veche din America de Nord.

Teribilul Golf Francez nu-şi dezminţise reputaţia. Deşi scurtă, traversarea spre Port-Royal întâmpină o furtună cumplită. Trecerea strâmtorii care permitea intrarea în bazinul Port-Royal luă două ore. Două ore de luptă împotriva valurilor gigantice cu creste înspumate. Prin ceaţă se zăreau înalte faleze negre, acoperite cu arbori, periculos de aproape. Vanneau şi acadianul care le servea de pilot erau culcaţi pe cârmă pentru a menţine direcţia. De două ori, Cantor, care comanda vasul, căzu şi se rostogoli peste balustradă pentru că neglijase să se agaţe sau măcar să se lege de ceva. Când ajunseră însă în apele mici ale bazinului, o ceaţă deasă îi aştepta ca o santinelă, barând intrarea şi împiedicând orice înaintare.

Vasul intră totuşi şi făcu câteva mile într-o opacitate alburie şi apăsătoare, după care pilotul propuse să arunce ancora.

— Ne aflăm probabil în faţa aşezării, dar pentru a coborî şalupa şi a ajunge la mal trebuie să ştii în ce direcţie să mergi. Continuând, am risca să ne izbim de vreo navă ancorată în port. Doar când se va însera, vom putea distinge luminile caselor.

Aşteptare le permise pasagerilor şi celor două femei, Angelica şi ducesa de Maudribourg, să se odihnească şi să-şi pună în ordine îmbrăcămintea şi bagajele. În cabina din spate fuseseră scuturate puternic. Cufărul cu scalpuri al lui Saint-Castine, prost legat, alunecase şi o lovise uşor pe Angelica. Puţin înainte de plecare, Saint-Castine venise să se informeze:

— Domnul de Peyrac mi-a luat cufărul ca să-l predea guvernatorului din Quebec?

— Nu, îi spusese Angelica. Nu se ducea în Quebec şi e puţin probabil că l-a luat.

— Atunci, luaţi-l voi până la Port-Royal. Domnul de la Roche-Posay îl va trimite mai departe. Trebuie să-mi arăt bunăvoinţa faţă de domnul de Frontenac.

Cufărul greu de lemn, ghintuit în aramă, încurca foarte mult în toate privinţele. Nu era prea indicat pentru Angelica să ducă asemenea încărcătură de capete de englezi în apele în care mişunau sute de vase bostoniene şi virginiene. Dar nu-i putea refuza acest serviciu lui Castine care, cel puţin, era un aliat sigur datorită căruia masacrele abenakişilor, declanşate de iezuiţi, fuseseră oprite pe malul de răsărit al fluviului Kennebec.

Angelica poruncise să fie îmbarcat cufărul, căci voia să plece cu orice preţ. Lăsase pisoiul copiilor Berne. Acum, când micul animal scăpase de la moarte, că Abigael şi bebeluşul erau sănătoşi, nimic n-o mai putea reţine la Gouldsboro. Doar Colin, când îl anunţase, primise vestea acestei călătorii cu o emoţie neaşteptată, arătându-i un chip furios şi o privire plină de mânie.

— Nu! nu veţi pleca! Doamna de Maudribourg poate foarte bine să călătorească singură!

În faţa ei era alt om. Barbă de Aur! Barbă de Aur, necunoscutul! Amintindu-şi de vorbele Ambroisinei, Angelica simţi din nou acea îngrijorare. Simţise asta citind scrisoarea părintelui de Vernon şi descoperind un duşman acolo unde inima ei crezuse în siguranţa unei prietenii credincioase. Era oare posibil să fi fost Colin?... Nu, era imopsibil! Îl văzuse pe Joffrey punând mâna pe umărul lui Colin şi privirile celor doi bărbaţi întâlnindu-se. O asemenea privire între doi bărbaţi... Încredere, cinste, dreptate... "Şi acum, păreau să spună privirile celor doi, ochii albaştri ai

normandului, ochii negri ai seniorului d'Aquitaine, acum între noi este viața şi moartea". Angelica îi văzuse pe fereastră, fără ca ei să ştie că sunt observați. Nu te poți înşela asupra unei asemenea priviri. Ar însemna că ea, Angelica era nebună... sau că totul nu era decât aparență, minciună... Că semnificația lumii vizibile îi scăpa... Cuvintele, privirile mute nu mai aveau acelaşi sens, totul devenea tulbure... Oare toate figurile care o înconjurau purtau o mască?...

Perplexitatea ei era atât de profundă încât i-a trebuit ceva timp să-i răspundă lui Colin, cu mai mult calm decât ar fi făcut-o în mod normal:

— Nu înțeleg de ce te opui! Copilul lui Abigael s-a născut; nimic nu mă mai reține aici.

Colin se lăsa cu greu convins. Îngrijorarea se citea pe fața lui, cu toate că făcea eforturi să vorbească mai liniştit.

— Domnul de Peyrac o să se supere dacă nu vă va găsi aici la întoarcere, spuse el.

— Dar mă duc la Port-Royal tocmai ca să-l întâlnesc mai curând. Trebuie să facă acolo o escală înainte să se întoarcă la Gouldsboro.

Guvernatorul păru deodată mai calm. O expresie şireată şi controlată, pe care ea i-o cunoştea prea bine, înlocui mânia şi îngrijorarea, în timp ce ochii i se închideau uşor. Semăna cu un animal mare care a auzit în fundul pădurii un zgomot neobişnuit şi e atent să distingă despre ce fel de zgomot este vorba.

— Cine a spus că domnul de Peyrac va trece prin Port-Royal înainte de a se întoarce la Gouldsboro?

— Chiar el, înainte de plecare. V-a spus-o el însuşi.

— Nu-mi amintesc, mormăi el.

Angelica, în picioare în fața lui, aştepta să vorbească din nou. Sufletul îi era chinuit de neîncredere. De ce voia să o rețină? O considera oare ostatică şi nu o lăsa să scape? Oare de asta se prefăcea că nu-şi aminteşte că Joffrey trebuia să treacă prin Port-Royal? Ura sa față de doamna de Maudribourg provenea oare din faptul că această femeie inteligentă şi intuitivă îl demascase?

Ea îşi punea toate aceste întrebări care ar fi putut explica atitudinea lui Colin, dar refuza să le dea un răspuns. Nu avea destule elemente şi dovezi pentru a hotărî. Şi le punea doar pentru a-şi stăvili frica, spunându-şi că oricum va părăsi Gouldsboro şi era încă posibil să scape. Cuvântul "să scape" îi venise spontan. De acum înainte, va îndepărta fără scrupule tot ce i se va părea că intervine între ea şi Joffrey. Colin citise probabil în ochii ei hotărârea irevocabilă şi încăpățânată şi spuse scurt:

— Bine, vă voi lăsa să plecați, dar cu o condiție! Fiul vostru, Cantor, vă va însoți...

A fost rândul lui Cantor să se opună cu violență, când i s-a comunicat hotărârea.

— Nu părăsesc Gouldsboro! N-am primit nici un fel de ordin de la tatăl meu. Poți să pleci la Port-Royal cu doamna de Maudribourg, dacă vrei, dar eu nu mă mişc de aici!

— Mi-ai face un serviciu dacă ai accepta. Din multe motive... Colin nu vrea să mă lase să plec, dacă nu mă însoțeşti.

Cantor strânse din buze şi ridică din umeri, nepoliticos.

— Eşti liberă să te laşi păcălită, reluă el, din ce în ce mai încăpățânat, eu îmi cunosc obligațiile...

— Şi care ar fi obligațiile tale? întrebă Angelica, care începea să se enerveze. Explică înainte să-ți dai asemenea aere.

— Da, explică, interveni Ambroisine, care asista la discuție. Mama ta şi cu mine acordăm toată încrederea judecății tale. Trebuie însă să ne explici şi să ne ajuți în hotărârile pe care le luăm...

Cantor îi aruncă o privire întunecată şi disprețuitoare şi părăsi, foarte arogant, încăperea. Ostilitatea lui Cantor, cu care raporturile fuseseră întotdeauna dificile, sfârşi prin a o demoraliza pe Angelica.

— Fiul vostru e neliniştit, murmură Ambroisine. Este încă un copil. Îşi iubeşte mama, ca orice adolescent şi e foarte mândru de tatăl său. Asta îl face să sufere poate dintr-un motiv care ne scapă. Trebuie să ai încredere în presimțirile tinereții. Este o stare de grație... Zilele trecute, văzându-l întunecat, l-am tachinat întrebându-l de ce părea că nu se simte bine la Gouldsboro. Mi-a răspuns că nu era pe gustul lui să se complacă în compania bandiților. Am crezut că e o glumă, o ceartă cu banda lui de prieteni... Băiatul e tăcut, nu ştie cum să se apere. Ar trebui să aibă încredere în dumneata, Angelica. Trebuie să-i vorbeşti.

— E greu să-l faci să vorbească pe Cantor, remarcă Angelica, îngrijorată. În ceea ce priveşte încrederea lui față de mine, ştiu că nu mi-o va acorda cu uşurință.

Ea bănuia că inima neîncrezătoare a lui Cantor nu putuse primi fără să fie rănită, bârfele care circulaseră despre ea şi Colin în vara aceasta, de unde şi atitudinile intransigente ale adolescentului. Ambroisine îi observă fața gânditoare şi-i spuse pe un ton ce nu era nici afirmativ, nici interogativ:

— Aveți totuşi încredere în acest om, acest Colin?...

— Poate că nu, spuse Angelica, dar am încredere în soțul meu. El cunoaşte atât de bine oamenii. Nu se poate să se fi înşelat...

— Poate că nu s-a înşelat... Poate că nu-i decât un vicleşug, ştiind cu ce duşman redutabil avea de-a face...

— Nu! spuse iarăşi Angelica.

Ea respingea ideea că Colin ar fi fost un trădător, gândindu-se doar la acea privire pe care o surprinsese între el şi Joffrey, o privire complice, de înţelegere şi comunicare. Astăzi, în faţa portului Port-Royal, scăpată în sfârşit de climatul apăsător de la Gouldsboro, toate îi reveneau în minte şi teama o cuprindea din nou. Îşi aminti ce simţise în momentul în care contele de Peyrac şi piratul Barbă de Aur schimbaseră acea privire de recunoştinţă mutuală, de complicitate, oribilul sentiment de a fi exclusă de la acea înţelegere, îndepărtată, suprimată, împinsă în naivitatea şi singurătatea ei, slabă şi oprimată, slabă şi părăsită... Bărbaţii!... Suspiciunile ei, provocate de cunoaşterea trădării, reveneau cu putere. Oare Joffrey o aştepta într-adevăr în spatele cortinei de ceaţă groasă, sau îşi urma drumul, departe de ea?... Şi Colin, oare îşi bătea joc de ea?... Nu! nu Colin!... Doar Joffrey putea s-o lămurească. Era ca un copil pierdut, fără nici un punct de sprijin de care să se agaţe şi să judece calea de urmat. Ostilitatea protestanţilor, a englezilor, ostilitatea şi acuzaţiile părintelui de Vernon, ostilitatea lui Cantor, poate şi a lui Colin, o copleşeau...

Cantor se hotărâse s-o însoţească. Când se pregătea de plecare îl văzuse discutând cu Vanneau pentru a verifica vasul care urma să le ducă la Port-Royal.

— Nu mă părăseşti, deci, îi spuse ea cu un surâs.

— Am primit ordin de la domnul guvernator, îi explică el, sec.

Ce-i spusese oare Colin ca să-l convingă? Frica înnăbuşită începu din nou să o chinuie. Când îi povestise despre temerile ei că cineva o pândea, încercând să o otrăvească, să o omoare, el reacţionase destul de slab. Ar fi trebuit să întărească paza, iar povestea cu omul cu măciuca de plumb, nu era oare menită să-i îndrepte bănuielile spre altceva? Ambroisine îi auzise pe doi dintre oamenii săi spunând că are complici în golf. Dar înţelesese bine? Colin!... Când îi vorbise despre nava cu flamură oranj nu păruse să-i dea vreo importanţă... Ştia cine erau “ei”. Complicii lui!... Colin!... Cât de rău îi făcea să gândească aşa. Colin, duşmanul lor?! Nu!... Să-i trădeze, s-o trădeze pe ea, aşa dintr-odată?! Nu, era imposibil!

Angelica respiră adânc, pe jumătate liniştită. Dar de ce atâta ostilitate la Cantor? Acesta privea şi el spre pământul invizibil, sprijinit cu coatele de balustradă.

— Te-ai descurcat bine în această călătorie, îi spuse ea.

Cantor ridică din umeri, ca şi cum ar fi dispreţuit complimentul.

— Cantor, întrebă ea pe nepregătite, ce ţi-a spus Colin ca să te convingă să mă însoţeşti?

El îşi întoarse ochii verzi spre mama sa şi ea-i admiră frumuseţea tinerească în acea irizare a ceţii care părea să-i îndulcească trăsăturile şi să-i aureoleze silueta viguroasă, părul buclat. Era încă un copil, nelipsit de graţie, înduioşător prin curajul şi severitatea cu care înfrunta o lume zbuciumată şi aspră.

— Mi-a spus că trebuie să merg ca să am grijă de tine, făcu el din vârful buzelor.

— Nu pot deci să am grijă singură de mine? întrebă Angelica surâzând şi punând mâna pe crosa pistoletului pe care-l avea la centură.

— Nu contest că tragi bine, mamă, admise Cantor cu acelaşi ton superior, dar sunt alte pericole de care nu eşti conştientă...

— Şi care sunt acestea? Spune-mi, te ascult.

— Nu, spuse Cantor, scuturându-şi părul bogat, dacă ţi-aş spune pe cine bănuiesc, n-ai crede, te-ai supăra şi m-ai considera gelos şi neghiob. Deci, nu merită osteneala.

Şi se îndepărtă, ca să-şi arate şi mai bine indiferenţa. Oare pe cine bănuia el? Pe cine nu voia el să acuze? Pe Berne, Manigault, Colin, chiar pe tatăl lui?... Angelica ştia că nu-l va putea niciodată convinge şi nici linişti. Ce stranie şi zadarnică era existenţa...

Într-o zi, într-un moment de fericire nemaiîntâlnită, concepuse un copil şi iată că acest copil, devenit bărbat, stătea în faţa ei ca un străin, fără să-i pese de durerea mamei sale. Ceaţa se prelingea în jurul ei, pudrându-i părul cu perle irizate. Îşi strânse mantia, căci frigul o pătrundea. Simţea renăscând acea apăsătoare teamă de care scăpase puţin plecând din Gouldsboro. O umbră uşoară trecu şi fu rândul Ambroisinei să vină să se rezeme de balustradă lângă ea. Purta mantia neagră, căptuşită cu roşu care se armoniza cu buzele ei uşor fardate, cu ochii ei, iar paloarea de crin a feţei, cu albul ceţii înconjurătoare. Era frumoasă şi părea mai puţin descumpănită şi rătăcită ca în zilele precedente. Port-Royal, aşezare catolică având cel puţin doi preoţi de o mare credinţă, frecventat de numeroşi călugări în trecere şi unde se spunea că domneşte o ambianţă patriarhală între nobili, posesori de domenii şi restul populaţiei, părea că-i convine mai mult decât Gouldsboro, cu amestecul său de religii. Angelica făcu un efort să-i zâmbească.

— Pariez că Fetele se vor bucura să vă revadă. Probabil că au fost îngrijorate, sărmanele!

Ducesa de Maudribourg nu răspunse. Ea o examina pe Angelica cu atenţie.

— Semănaţi cu Regina Zăpezilor, spuse ea brusc, cu ceţurile irizate ce plutesc în jurul părului vostru. Este blond sau alb? Pare de aur pal strălucitor. Da, Regina Zăpezilor!...

Pilotul acadian şi Vanneau se apropiară de ele. Şi ei priveau în direcţia presupusă a Port-Royalului.

— Probabil că locuitorii au şi început să se agite, spuse pilotul. Cred că au auzit zgomotul lanţului când am aruncat ancora. Îşi închipuie că sunt englezii şi cei mai mulţi sunt gata să fugă în pădure.

— Măcar să nu tragă în noi când se va risipi ceaţa, zise Cantor.

— M-ar mira să aibă muniţie, spuse pilotul. Se spune că vasul Companiei Acadiei, care îi aprovizionează în fiecare vară, a fost prins de piraţi.

Angelica încerca să-şi închipuie viaţa oamenilor ascunşi îndărătul acestor ceţuri. Pe alocuri i se părea că distinge semne, trădând activitatea oamenilor, mirosuri de staul sau de foc în vatră, zgomote vagi, ecouri nesigure. Spre seară, când începea să se întunece, se auzi clopotul unei biserici şi aproape imediat un vânt rece mătură suprafaţa mării, încreţind-o cu mici valuri scurte, împrăştiind pe jumătate negura. Brusc, luminiţe neclare înfloriră deodată de-a lungul malului. O nouă rafală de vânt şi Port-Royal le apăru în întregime în faţa ochilor, aliniindu-şi pe o parte a coastei casele de lemn cu acoperişuri înalte, aplecate, având fiecare în mijloc un coş din care se înălţau leneşe dâre de fum. Aşezarea franceză număra cam patru sute de suflete. Ansamblul era impozant, casele întinzându-se de-a lungul malului până la vastele preerii ale bălţilor secate de la extremitatea bazinului, unde păşteau vaci şi oi. La un capăt şi la celălalt al aşezării erau două parohii care permiteau organizarea de procesiuni între cele două biserici în zilele de sărbătoare.

În afara luminilor din locuinţe, orăşelul părea puţin animat la această oră. O turmă de vaci umbla alene nu departe de malul apei. Mugetele lor răsunau, împletindu-se cu ţipetele păsărilor. Cantor arboră pavilionul tatălui său, flamura de aur cu un taler de argint, care începea să fie cunoscut în împrejurimi. Nu aveau decât să spere că va fi văzut de pe mal, deşi se înserase, şi oamenii se vor linişti.

Şalupa fu coborâtă şi pasagerii luară loc în ea. Pe mal se distingea deja un grup mare de oameni, format mai ales din femei şi copii. Bonete şi eşarfe se agitau în penumbră ca un stol de pescăruşi.

— Îl văd pe Armand, zise ducesa de Maudribourg. S-a mai îngrășat. Probabil că e mâncare foarte bună la Port-Royal.

Se puteau aștepta la mari scene de regăsire. Fetele regelui agitau batistele, dar oameni înarmați strigau:

— Sunteți englezi? Răspundeți!

Începură de îndată parlamentările de la distanță și când șalupa ajunse la mal, lucrurile erau lămurite. În timp ce Marie-la Douce, Delphine, maura Henriette, Jeanne Michaud și celelalte, ca și nelipsitul Armand se aruncau la picioarele și de gâtul "binefăcătoarei" lor, o femeie distinsă, încă tânără, dar cu fața ofilită și marcată fără îndoială de prea multele nașteri, înaintă spre Angelica. După hainele burgheze, sobre, dar nu lipsite de eleganță și după coafura franțuzească, cu pătratul de dantelă, prins cu un ac ornamentat cu o camee în vârful capului, Angelica ghici că era doamna de la Roche-Posay.

— Sunt fericită să vă cunosc, în sfârșit, zise ea, amabilă, Angelicăi. Noi am avut întotdeauna relații bune cu Gouldsboro. Îmi aduceți vești de la soțul meu?

— Vai, nu! Și eu voiam să vă pun aceeași întrebare.

— O să se întoarcă ei, până la urmă, suspină doamnă de la Roche-Posay. Așa merg afacerile în golf, cu discuții multe și îndelungate. Soții noștri au învățat răbdarea de la indieni, dar noi, care îi așteptăm, găsim uneori că timpul este prea lung.

Ducesa de Maudribourg îi mulțumi călduros că a avut grijă de protejații ei cât timp ea lipsise. Angelica văzu pe fața gazdei lor surpriza pe care o încercase și ea la Gouldsboro, descoperind sub trăsăturile unei atât de tinere și frumoase femei pe "binefăcătoarea" Fetelor regelui. Ea le conduse până la conacul, jumătate din piatră, jumătate de lemn, construit pe amplasamentul vechii locuințe Champlain și unde locuia familia proprietarului. În holul cel mare, aștepta un șir de copii bine pieptănați și frumos îmbrăcați. Ei îi salutară pe noii veniți, fetele cu o reverență, băieții cu un salut impecabil.

— Parcă am fi la Curte, exclamă Angelica, ghicind că aveau în față pe urmașii marchizului de la Roche-Posay, bine struniți de guvernantă, domnișoara Radegonde de Ferjac, care reunea în persoana ei toate calitățile educatoarei familiilor nobile, ea însăși de familie nobilă, urcând până la Ludovic cel Sfânt, dar sărăcită. De o vârstă nedefinită, uscățivă, urâtă și severă, nu părea totuși atât de rea cum sugerase Castine.

— Vă felicit pentru elevii dumneavoastră, îi spuse Angelica. E un adevărat miracol în ținuturile noastre să întâlnești copii așa de bine educați.

— Oh! Eu nu-mi fac iluzii, suspină domnisoara de Ferjac. De îndată ce vor fi mari, băieţii vor bate pădurile şi vor alerga sălbăticiunile, iar fetele vor merge la mânăstire sau se vor mărita în Franţa.

— Eu nu vreau să merg la mânăstire, spuse o fetiţă drăgălaşă de vreo opt ani, cu un aer dezgheţat, eu vreau să bat pădurile.

— Ea nu doreşte altceva decât să umble desculţă, suspină guvernanta, mângâind părul frumos aranjat în bucle al elevei sale.

— Aşa eram şi eu când eram copil, zâmbi Angelica, şi cred că s-ar înţelege bine cu Honorine.

— Cine este Honorine?

— Fiica mea.

— Ce vârstă are?

— Patru ani.

— De ce n-aţi adus-o şi pe ea?

— Pentru că a rămas la Wapassou.

A urmat un mare număr de întrebări despre Wapassou şi Honorine. În acest timp, servitorii puneau pe lunga masă de lemn tot felul de mâncăruri frumos decorate şi ulcioare cu băuturi. La extremităţile mesei fură aprinse sfeşnice de argint.

— Este perfect, Radegonde, spuse doamna de la Roche-Posay cu satisfacţie

— Pentru noi v-aţi ostenit atât? întrebă Angelica. Ne pare rău că v-aţi deranjat!

— Trebuie, spuse guvernanta, fermă. Aceşti copii au foarte rar ocazia să iasă în lume. De îndată ce am auzit lanţul unei ancore în port, am îmbrăcat copiii şi am pus la treabă bucătăriile.

— Dar dacă erau englezii?

— I-am fi primit cu ghiulele, strigă un băieţel neastâmpărat.

— Dar ştii că nu avem muniţie, îi reproşă une din surorile lui mai mari.

În acel moment, intră Adhemar.

— Oh! un soldat francez, strigară cu toţii, alergând spre el. Ce noroc! Dacă vin englezii, are cine să ne apere.

— O să ne învăţaţi să tragem cu tunul, nu-i aşa? îl întrebară băieţii.

— Cât timp mai staţi la noi? întrebă domnişoara Radegonde, întorcându-se spre Angelica şi Ambroisine. Peste două zile vom da o mică petrecere în cinstea aniversării debarcării lui Champlain în aceste locuri. Vom juca o piesă de teatru şi va fi şi un ospăţ.

2

Joffrey nu era acolo. Ştiuse tot timpul că nu-l va găsi acolo! Joffrey!... Liniştea din Port-Royal o apăsa. Brusc, îi trecu prin minte. “O capcană, o nouă capcană... Colin avea dreptate să nu mă lase să plec.” Totul i se părea acum suspect: liniştea serii, seninătatea biblică a locuitorilor, râsul copiilor, amabilitatea doamnei de la Roche-Posay. I se ascundea ceva, desigur! Se aruncase singură cu capul înainte într-o capcană bine pregătită, oare?

O auzi pe doamna de la Roche-Posay repetând că nu ştia nimic despre soțul ei şi plângându-se că bărbații aceştia şi-o cam luaseră în cap, folosind ca pretext situația politică ca să-şi părăsească soțiile... Ce-i dădea ea oare de înțeles? La cină, Angelica fusese foarte atentă la aceste plângeri, căutând să înțeleagă sensul ascuns al cuvintelor, amenințarea sau punerea în gardă... Castelana spunea că domnul de Peyrac vedea lucrurile altfel, că se temea ca soțul ei să nu-şi facă iluzii şi că toate acestea ar însemna pentru aşezarea franceză confruntarea cu o nouă incursiune a englezilor care s-ar produce, desigur, când nu vor mai avea muniție să se apere. Aceasta ar însemna ruina lor.

— Domnul de la Roche-Posay nu v-a dat de înțeles cât timp va dura această expediție? întrebă Angelica, repetându-se ea însăşi în dorința de a obține câteva fărâme de speranță.

— Nu mai mult decât soțul dumneavoastră! gemu marchiza. Domnii au altele pe cap, nu grijile noastre.

Angelica era sigură că în vorbele ei era un subînțeles sau un avertisment care îi scăpa. Ea remarcă în timpul mesei că Ambroisine de Maudribourg, contrar obiceiului ei, nu căuta să acapareze conversația pentru a o aduce la un subiect ştiințific, ci dimpotrivă, nu rostea nici un cuvânt, mâncând puțin, cu o expresie de anxietate pe fața ei palidă. Dorise să o însoțească pe Angelica până în pragul căsuței unde fusese găzduită şi unde se aflau valiza, sacul şi cufărul cu scalpuri al lui Saint-Castine. Angelica o simțea tensionată, pradă unei grave îngrijorări. În momentul despărțirii, luă ambele mâini ale Angelicăi în mâinile sale înghețate.

— Iată că a venit momentul, spuse ea cu voce înceată. Am amânat acest moment, dar ar fi o laşitate din partea mea, Angelica. Nu meritați să fiți mințită şi înşelată. Iată de ce voi vorbi, deşi mă costă. Am prea multă afecțiune şi respect pentru dumneata.

Angelica se obişnuise cu stilul oratoric şi introducerile alambicate ale ducesei, dar, în mod curios, de acestă dată, fiecare cuvânt atingea în ea un punct sensibil. O frică îngrozitoare o cuprinse. Simţi că-i fuge pământul de sub picioare. Ce urma să i se mai întâmple? Ce avea să mai audă?

— Nu v-am spus totul când v-am cerut să mă însoţiţi aici, la Port-Royal, continuă Ambroisine. În realitate, îmi era frică... Ştiam că va veni... şi nu-mi găseam puterea de a rezista farmecului lui... atunci mi-am spus că dacă sunteţi aici... va fi mai uşor... n-ar salva pe amândouă de teribila tentaţie... Acum, că sunteţi aici, mă simt mai liniştită, mi-e mai puţin teamă... dar trebuie ca totul să fie clar, să fiţi avertizată... Eu nu pot trăi în minciună... Am suferit destul că v-am ascuns avansurile pe care mi le-a făcut... Nu este în caracterul meu să ascund astfel de... Totuşi, am fost constrânsă... El mi-a cerut.

— Despre cine vorbiţi? reuşi să o întrerupă Angelica.

— Despre el, strigă Ambroisine, cu disperare. Cine aţi vrea să fie?

Ea lăsă mâinile Angelicăi şi-şi acoperi faţa.

— Joffrey de Peyrac, rosti ea cu voce înăbuşită. Soţul dumitale... Oh! ce ruşine să mărturisesc asta... Deşi eu n-am făcut nimic, vă jur, să-i provoc pasiunea. Dar, cum să rezişti farmecului unui asemenea bărbat... Să refuzi măcar să-l asculţi... Când îmi spunea ce rară plăcere îi făcea să converseze cu mine, când insista să-l aştept la Port-Royal, mi se părea că doar inflexiunile vocii lui îmi promiteau un paradis pe care nu-l intâlnisem niciodată. Ce încercare pentru mine şi ce încurcătură, întâlnirea aceasta!... O tentaţie subtilă şi plăcută, numai că mă temeam atât pentru sufletul meu şi mântuirea lui cât şi de dumneata, Angelica, care ai fost atât de bună cu mine, cu toate că el afirma că, în mod tacit, sunteţi liberi şi unul şi celălalt în iubirile voastre. Eram cuprinsă de mii de remuşcări şi acesta este motivul pentru care m-am întors atât de descumpănită la Gouldsboro... Să fug... Să fug de el.... să te regăsesc... Sunt prea puţin pregătită pentru astfel de situaţii sentimentale tulburătoare.

Ea lăsă să-i alunece mâinile de pe faţă şi o privi pe Angelica cu un aer speriat. Angelica nu era în stare să rostească nici un cuvânt. Se sufoca într-un mod straniu, neştiind ce trebuie să accepte sau să respingă din aceste cuvinte care-i străpungeau inima.

— Într-o oarecare măsură, reluă blând Ambroisine, iartă-mă că o spun, dar recunoaşte că nu e greu să fii sedusă şi fascinată de un asemenea bărbat. La un moment dat, am avut chiar iluzia că aş

putea fi fericită cu el. Dar vezi, sunt cinstită. Nu vreau să par mai bună decât sunt... Am suferit prea mult din partea bărbaţilor. Cred că în mine s-a sfărâmat ceva... iremediabil. Chiar cu el... n-aş fi putut... Atunci, de ce să te trădez? Eşti cea mai încântătoare dintre femei. Prefer să-ţi fiu prietenă loială.

Ambroisine dori să ia mâinile Angelicăi, dar ea şi le retrase brusc.

— Te-am rănit? făcu Ambroisine. Eşti deci mult mai legată de el decât aş fi crezut. Am înţeles că între voi era o oarecare răceală.

— Cine te-a putut face să înţelegeţi aceasta?

— Dar... el... Când i-am spus că nu înţeleg aceste declaraţii din partea lui, soţul unei femei atât de frumoase şi seducătoare, mi-a spus că te plictiseşti de frumuseţe când nu este însoţită şi de fidelitate şi că s-a resemnat de multă vreme să nu mai dorească exclusivitatea frumuseţii dumitale, că aveai dreptul la independenţă.

— Dar e o nebunie, strigă Angelica, ieşindu-şi din fire. N-a putut spune el asta. Nu el, nu!... Minţi!

Ambroisine o privi, consternată.

— Oh! Ce-am făcut?! Suferi...

— Nu! aruncă Angelica sălbatic. Ca să sufăr, voi aştepta să fiu pusă în faţa faptelor.

— Ce numeşti fapte?

— Să-mi spună el însuşi.

— Deci, nu mă crezi? insistă ducesa. Cât de rău îmi faci!

— Şi mie îmi faci rău! strigă Angelica

Ea avea impresia că o să izbucnească în ţipete şi plânsete, sau că o să cadă acolo, ţeapănă, moartă... Ambroisine păru să înţeleagă cât era de afectată.

— Ce-am făcut? Oh! ce-am făcut?! repeta ea. Nu credeam că eşti atât de îndrăgostită! Dacă aş fi ştiut, n-aş fi vorbit. Am vrut să te avertizez din loialitate, ca să te poţi apăra la timp... Dar m-am înşelat!

— Nu, făcu Angelica, aşa cum spui, trebuie să fii avertizată la timp!...

3

Angelica era năucită de aceste descoperiri contradictorii. Timp îndelungat, retrasă în căsuţa în care fusese găzduită, stătu pe scândura acoperită cu o saltea din iarbă de mare. Era descumpănită. Încercase să şi-l imagineze pe Joffrey adresându-i Ambroisinei cuvintele

seducătoare a căror putere o cunoştea. Căldura privirii sale, inflexiunile tandre şi mângâietoare ale vocii o învăluiau pe tânăra femeie cu un farmec greu de îndepărtat.

Totul părea plauzibil, dar şi de neconceput... Plauzibil! Farmecul ambiguu, misterios, al acestei femei străine, răsărită din ape, strălucirea dinţilor ei pe rozul buzelor surâzând nesigur şi timid, gravitatea ochilor ei mari şi întunecaţi... destui bărbaţi s-ar lăsa prinşi. Şi apoi, fascinaţia unui spirit feminin format dintr-o mie de faţete surprinzătoare, ştiinţă şi înţelepciune, veselie şi disperare, candoare şi şiretenie... frumuseţea, graţia... totul putea arunca un bărbat cu capul înainte în prăpastia deschisă sub paşii lui.

Era plauzibil... chiar şi pentru Joffrey de Peyrac... şi totodată, de neconceput. Pentru că erau legaţi pe viaţă amândoi şi el nu putea părăsi orizontul său, ca soarele de pe cer. Cine era nebun? Colin, Joffrey, Cantor, protestanţii, părintele de Vernon, ea însăşi?... Ce-i înnebunise? De unde venea această dezordine care lovea orbeşte? Oare să creadă în Diavol, în puterea lui malefică, care-i duce la pieire, ca pe nişte marionete incapabile să lupte?

Ea-şi spuse că totul era pierdut, că totul avea un gust de cenuşă şi că nu se putea şti cum se întâmplaseră toate acestea. În acelaşi timp, rămânea fermă în hotărârea ei de a nu lua nimic în serios înainte de a se fi văzut cu Joffrey.

Cu precauţiuni nesfârşite, se întinse în pat. Adormi. Când se trezi, trecu destul de mult timp până să-şi dea seama de locul unde se afla. Îşi amintea de Port-Royal, dar nu reuşea să realizeze despre ce era vorba. Când memoria îi reveni, ca şi amintirea catastrofei, îşi interzise să se mai gândească. Doar sosirea lui Joffrey va lămuri lucrurile şi o va face să iasă din această stare de disperare.

"Dragostea mea! Dragostea mea! Nu mă părăsi! Nu te am decât pe tine!" Nu! Nu avea să se teamă de nimic. Trebuia să aştepte precum naufragiatul pe insula lui. Dar... Niciodată ziua nu i se păruse mai lungă decât aceasta, la Port-Royal, unde fiecare secundă îi cerea o răbdare supraomenească. Avea să cunoască şi altele, mai neliniştitoare şi sigur mai periculoase decât aceasta mai târziu, în golful Saint-Laurent.

În ziua aceea, blândă şi senină, cu parfum de livezi şi pâine caldă, golful Port-Royal reflecta în mii de nuanţe albastrul pur al cerului fără nori. Dimineaţa, Angelica merse să viziteze, însoţită de doamna de la Roche-Posay, câteva vechi familii care numărau mai multe generaţii în acest loc. Frumoase familii patriarhale, originare din Berri, Creuse sau Limousin, al căror sânge era astăzi amestecat

cu sânge indian. În majoritatea familiilor din Port-Royal, nora îşi arăta, sub boneta ţărănească, marii ochi negri, ca ai unei mici sălbăticiuni. Fiul o adusese într-o zi din hoinărelile sale prin păduri. Pioasă, activă, bună gospodină, năştea copii cu părul şi ochi negrii care creşteau liniştiţi în ritmul muncilor câmpului, cu slujba de duminică şi oalele cu slănină şi varză. Mulţi indieni mic-mac, unşi cu ulei de focă sau cu untură de urs, ieşind din pădure, îşi vizitau frecvent la Port-Royal familia franceză şi, aşezaţi în colţul vetrei, îşi admirau nepoţii

O asemenea atmosferă era specifică Port-Royalului, refugiu aproape de nebănuit, la adăpostul lungului promontoriu care închidea golful pe malurile căruia se înălţase. Agitaţia şi furtunile mării şi ale lumii nu păreau să ajungă până la ei. Când furtunile din Golful Francez puneau în pericol toate vasele, aici nu era un val. Iarna, zăpada cădea liniştită, fără să producă stricăciuni. Coloniştii acadieni secaseră bălţile şi creaseră pogoane întregi de câmpie, unde păşteau de-acum oile şi vacile şi unde se întindeau minunate livezi. Cu toate că erau săraci, lipsindu-le o bună parte a anului fierul, stofa, muniţia, mai ales când vasul Companiei întârzia să sosească din Franţa, o anume bogăţie părea că exista în această aşezare franceză, unde laptele, untul, slănina nu lipseau, unde fructele şi legumele erau din abundenţă şi pline de savoare, unde fiecare fată trebuia să-şi toarcă şi să-şi ţeasă perechea ei de cearşafuri de în şi fiecare băiat trebuia să ştie să ferece roata unei căruţe, înainte de a fi considerat în stare să fondeze un cămin.

Doamna de Maudribourg încercă să se alăture celor două doamne în plimbarea lor, dar Angelica nu era dispusă să se arate amabilă cu ea, cu toate că Ambroisine căuta cu îngrijorare să-i prindă privirea. Grupul de pe vasul "Inorogul" se adunase strâns în jurul "binefăcătoarei". În ciuda naivităţilor şi acţiunilor ei nebuneşti, ducesa avea, în mod real, un ascendent excepţional asupra anturajului său, autoritate căreia nu-i scăpa nici secretarul cu ochelari, nici bătrâna Petronille Damourt, nici chiar asprul Job Simon.

— Fetele regelui sunt cinstite, educate, amabile, remarcă doamna de la Roche-Posay, când grupul se îndepărtă. Eu le-aş opri pentru unii dintre tinerii noştri, dar protectoarea lor nu pare să consimtă. Totuşi, nu a ezitat să mi le trimită, fără explicaţii. Eu a trebuit să le îmbrac, să le ţin mai multe zile pe banii mei. Este cam ciudată, nu găsiţi?

După masă, Angelica urcă cu micuţii de la Roche-Posay coasta abruptă a promontoriului din spatele aşezării. De pe creasta dealului se putea vedea, de o parte, marea verde şi mereu furtunoasă a Golfului Francez şi de cealaltă, calmul plat al bazinului, strălucind ca

un cositor lustruit între trunchiurile copacilor. Nu se zărea nici o pânză de corabie la orizont, doar câteva bărci de pescuit.

Coborând spre sat, Adhemar, care se înțelegea foarte bine cu copiii de la Roche-Posay, consimți să le arate tunul de pe una de pe platformele care apărau, chipurile, portul. El le explică manevrarea maşinăriei, cum se curăță, cum se încarcă şi cum se trage. Căutând mai bine, el descoperi ici-colo mici piramide de ghiulele lângă tun. “ Bine că ne-ai adus aici, soldat, ca să vedem şi noi, spuseră copiii. Se zise că nu este muniție pentru respingerea duşmanului şi apărarea noastră e lăsată la voia întâmplării...” Adhemar îşi umflă pieptul.

Ziua trecu asfel, liniştită, blândă. La căderea serii, cerul se înnoră.

Masa de seară, din sala cea mare a conacului seniorial, la care erau invitați doamna de la Roche-Posay, Angelica, ducesa, câțiva notabili ai ținutului, preoții şi secretarul Armand Decaux, a fost plăcută. Cantor era şi el prezent.

Afară, norii negri, apăsători, încărcați de ploaie, nu se hotărau să se descarce şi anunțau furtuna doar prin bubuituri surde şi fulgere. Un vânt slab făcea să se onduleze câmpurile de grâu şi florile de măzăriche roz, albastre şi albe, care foşneau, dând locului un aer de sărbătoare.

La masă erau bucate fine: crab asezonat cu un strop de ghimbir şi lichior, o pulpă de vânat la tavă, frumos rumenită, salate din abundență şi, în coşulețe, faimoasele cireşe de Port-Royal, de un roşu viu. La desert, doamna de la Roche-Posay servi un vin de viță sălbatică, negru ca cerneala şi destul de tare. Conversația se animă brusc. Ca o gazdă bună, castelana îşi încuraja oaspeții să strălucească. Cum auzise de reputația de savantă a doamnei de Maudribourg, îi puse câteva întrebări subtile.

Ambroisine se lansă de îndată într-un discurs înflăcărat, reținând atenția generală. Angelica revedea scena de pe plaja de la Gouldsboro, când Ambroisine vorbise despre atracția lunii asupra mării şi privirea atentă a lui Joffrey fixată asupra ei. Era insuportabil şi preferă să alunge această amintire. De fapt, chiar în acel moment, Cantor izbucni. Ambroisine evoca corespondența ei cu savantul Kepler. Cantor exclamă:

— Iar prostia asta! Kepler este mort de foarte mult timp, de prin 1630!

Întreruptă, Ambroisine îl privi cu mirare.

— Dacă eu nu sunt moartă, nu e nici el mort, spuse ea surâzând. Chiar recent, înainte de plecarea mea din Europa, am primit un plic de la el tratând despre orbitele planetelor.

Băiatul ridică furios din umeri.

— Imposibil! Este un savant din secolul trecut, ascultaţi-mă pe mine!

— Atunci, eşti mai la curent cu savanţii decât tatăl tău?

— De ce?

— Pentru că el însuşi mi-a spus că a întreţinut şi el odinioară o corespondenţă cu Kepler.

Cantor deveni roşu şi dori să replice violent, dar Angelica îl întrerupse cu fermitate.

— Cantor, destul! Este inutil să continui! La urma urmei, numele savanţilor germani se aseamănă. Poate faceţi o confuzie. Să nu mai vorbim despre asta!

Doamna de la Roche-Posay schimbă subiectul, propunând un pahar de Rossoli. Erau ultimele picături din butoiul pe care îl primise din Franţa anul trecut.

— Tinerii de aici au sângele fierbinte, zise ea după ce Cantor, luându-şi politicos rămas bun, plecase din cameră. Viaţa pe care o duc îi face să nu se teamă de nici o autoritate şi chiar să o dispreţuiască, de oriunde ar veni...

Ţânţarii începuseră să bâzâie în înserarea sfâşiată de fulgere tăcute. Oaspeţii îşi luau rămas bun. Angelica se duse să-l caute pe Cantor, care era găzduit într-o cămăruţă lângă o fermă şi avu norocul să-l găsească.

— Ce te-a apucat, aşa deodată, să fii obraznic cu doamna de Maudribourg? Oricât de mare şi tare te consideri, nu trebuie să uiţi că ai fost pajul regelui şi că trebuie să fii cavaler. Cu doamnele trebuie să fii curtenitor.

— Nu pot să sufăr femeile savante, făcu Cantor, superior.

— Pentru că, desigur, ai văzut la Curte comediile domnului de Moliere.

— Oh! îmi amintesc ce caraghios era... Cantor se însufleţi, dar imediat se întunecă din nou. Ar fi mai bine ca femeile să nu mai înveţe să citească.

— Ah! chiar că ai devenit bărbat! strigă Angelica, zburlindu-i părul veselă. Ţi-ar plăcea să mă vezi proastă?

— Nu e acelaşi lucru, spuse Cantor cu lipsa de logică a băieţilor care-şi adoră mama. Totuşi, femeile sunt incapabile să vrea să ştie pentru ele însele. Nu se folosesc de cunoaştere dacât ca să se umfle în pene şi să seducă mai uşor cretinii de bărbaţi care se lasă înşelaţi.

— Doamna de Maudribourg are totuşi, cu siguranţă, o inteligenţă superioară... spuse Angelica, cu prudenţă.

Cantor strânse din buze şi întoarse capul, încăpăţânat. Angelica simţea că el ardea de nerăbdare să spună ceva, dar se abţinea pentru că, "Fireşte, ea nu putea să-l înţeleagă". Amintindu-i iar ce calităţi trebuie să aibă un tânăr senior, printre care şi aceea de a se arăta binevoitor în societate, Angelica îl părăsi. Cantor avea darul de a o enerva prin nemulţumirea pe care o arăta faţă de comportarea aproapelui său.

Noaptea era apăsătoare şi casele slab luminate i se păreau ostile, ameninţătoare, ascunzând duşmani care îi pregăteau noi capcane. Mergea repede să se refugieze şi chiar să se baricadeze în mica locuinţă, lucru naiv, desigur. Înainte de a ajunge, trebuia să traverseze o curte în spatele clădirii principale, apoi, pentru a ieşi din ea, un fel de pasaj boltit şi destul de lung, care forma intrarea. Trecând prin el, Angelica simţi că cineva o pândeşte, ascuns în întunericul des. Abia înregistrase avertismentul simţurilor ei, că două braţe – oroare! – o apucaseră de la spate, paralizându-i mişcările. Angelica le simţi forţa irezistibilă, ca doi şerpi arzători înlănţuind-o şi încercând s-o sufoce. Întunericul era profund, nu se putea vedea nimic şi datorită surprizei şi spaimei, Angelica nu reuşea să scoată nici un sunet. Strânsoarea acelor braţe îi provoca o senzaţie indescriptibilă... căci nu erau braţe de bărbat! Era blândă, caldă şi feminină, la fel ca vocea care-i vorbea la ureche, n-ar fi putut spune în ce limbă, dar care-i provoca aceeaşi senzaţie de groază şi dezgust, aceeaşi impresie că alunecă vertiginos într-o capcană mortală, din care nici o putere omenească nu putea s-o mai salveze. Strânsoarea era atât de puternică şi teribilă, c-ar fi leşinat de groază şi repulsie, dacă un fulger neaşteptat, traversând cerul la orizont, n-ar fi luminat întunericul pridvorului şi la lumina sa n-ar fi recunoscut, lîngă faţa ei, faţa Ambroisinei de Maudribourg privind-o cu mirare.

— Ah! dumneata erai! reuşi ea să articuleze, simţind că sângele începe cu greu să-i circule în vene. De ce mi-ai provocat o asemenea spaimă stupidă?

— Spaimă?! Ce spaimă, scumpa mea? Vă aşteptam să-mi iau rămas bun, asta-i tot, dar mergeaţi atât de repede, cufundată în gânduri, că a trebuit să vă opresc.

— Fie! Iartă-mă, spuse Angelica cu răceală, dar...! Pe viitor, fii mai atentă! M-am speriat aşa de tare că încă mai tremur...

Ea încercă să facă câţiva paşi, dar îşi dădu seama că picioarele-i erau ca de plumb şi n-o mai puteau purta. Trebui să se sprijine de intrarea pridvorului, respirând adânc pentru a-şi potoli bătăile inimii.

Aerul era însă, în acea seară, greu şi încărcat cu miros de furtună. Angelica se simţea slăbită, şi când, din nou, privirea ei fixă

figura Ambroisinei ridicată spre ea, frica îi reveni. Lumina focului care ardea în vatra căsuţei şi care ajungea până la ele prin uşa deschisă, aruncând licăriri roşiatice, ca şi lumina stelelor printre nori şi reflexul lor în apa mării, năştea în jurul lor un clar-obscur întrerupt când şi când de fulgere tăcute şi strălucitoare ce ţâşneau din orizontul întunecat. Puţin mai târziu, în depărtare se auziră rostogolindu-se zgomotele înăbuşite ale furtunii. Dar chiar şi în noapte, Angelica putea s-o vadă pe Ambroisine datorită fosforescenţei. I se părea că albeaţa acestei feţe se intensifica până la strălucire şi că focul întunecat al pupilelor stranii, în care clipea o licărire aurie, se accentua, încărcat cu o putere malefică care o făcea pe Angelica, prizoniera unui farmec nelămurit.

— Sunteţi supărată pe mine şi v-aţi îndepărtat, spuse Ambroisine, cu vocea schimbată. Simt asta şi-mi pare foarte rău. De ce? De ce? Cu ce v-am rănit? Fiţi sigură că n-am vrut! Îmi sunt indiferente complimentele, care nu mă impresionează, în timp ce un singur surâs al vostru îmi este mai preţios, mai delicios decât orice pe lume. Minunata mea! Cât v-am aşteptat! Cât am sperat... şi acum, în sfârşit, sunteţi în faţa mea, dar împotriva mea... Nu mă judecaţi... Vă iubesc!

Ea îşi petrecuse braţele în jurul gâtului Angelicăi şi îi surâdea. Dinţii ei aveau strălucirea perlelor. Cuvintele ei păreau să vină de foarte departe, ca purtate de un vânt sumbru şi străin. Angelica îşi simţi carnea cutremurându-se. I se păru că vede dansând în jurul Ambroisinei limbi de flăcări care, adunându-se, scriau pe fondul fosforescent al nopţii cuvinte... acele cuvinte care roiau în jurul ei din momentul în care pusese piciorul în America, acele cuvinte pe care le citise scrise de mâna iezuitului, în scrisoarea către părintele d'Orgeval, acele cuvinte nebune, care apăreau brusc în mintea ei şi se impuneau cu o înspăimântătoare certitudine: Diavoliţa! *Spiritus Succube*!

— Văd că nu mă ascultaţi, făcu deodată Ambroisine. De ce mă priviţi aşa? Ce am spus de v-aţi speriat aşa?

— Ce aţi spus?

— Am spus că vă iubesc. Îmi amintiţi de maica stareţă... Era foarte frumoasă, foarte rece, dar în spatele feţei ei impasibile ardea un foc teribil. Avea un râs dulce şi îmi plăcea când mă lua în braţe, murmură ea.

Expresia ei se schimbă din nou şi acea aură, pe care doar ochii Angelicăi o vedea, păru să ţâşnească din tot trupul ei şi mai ales din ochi, din surâs, strălucind de exaltare.

— Dar dumneata eşti cu mult mai frumoasă, spuse ea cu tandreţe.

Un sentiment nedefinit o transfigura într-atât încât Angelica îşi spuse că nu mai întâlnise niciodată o fiinţă atât de frumoasă. "Frumuseţea îngerilor", gândi ea şi inima îi tresări, dar de această dată sub impulsul unei senzaţii necunoscute. I se părea că se înalţă de la pământ pentru a comunica cu o lume ireală, invizibilă oamenilor. Printr-un elan interior, ca acela al înnecatului care revine la suprafaţă de pe fundul mării, scăpă totuşi de această tulburare. Frica îi dispăruse în faţa unei curiozităţi intense.

— Ce aveţi în această seară, Ambroisine? Parcă aţi fi posedată...

Tânăra femeie izbucni într-un hohot de râs strident.

— Posedată! Ce cuvânt mare!... Ce emotivă eşti, dragă prietenă şi cum vă mai bate inima! spuse ea, punând mâna pe sânul Angelicăi.

O tandreţe arzătoare vibra în vocea ei.

— Posedată, nu... dar sigur fascinată. Fascinată de tine! Da! sigur! Cum de n-ai înţeles imediat? De cum te-am văzut pe plajă, acolo la Gouldsboro, am căzut sub farmecul tău şi viaţa mea a căpătat un cu totul alt sens. Îmi place râsul tău deschis şi atât de vesel, violenţa ta, pasiunea de a trăi, blândeţea gesturilor faţă de alţii... Dar, mai mult ca orice, mă tulbură frumuseţea ta...

Ea-şi puse capul pe umărul Angelicăi.

— Am visat atât gestul acesta, murmură ea. Când vorbeai despre Honorine, eram geloasă. Aş fi vrut să fiu în locul ei, să cunosc căldura corpului tău. Mi-e frig, zise ea tremurând. Lumea este plină de teroare. Doar tu eşti refugiul şi voluptatea...

— Îţi pierzi minţile, spuse Angelica, luptând să scape de ameţeala care o cuprindea. I se părea că visează. Sub stofa corsajului, simţea unghiile Ambroisinei zgâriindu-i uşor pielea şi trebui să facă un efort imens să-i smulgă mâinile care o îmbrăţişau, forţând-o să se dea îndărăt.

— Ai băut prea mult în seara asta. Vinul acela sălbatic era prea tare.

— Ah! Nu începe să faci pe virtuoasa cu mine! Sigur, îţi stă foarte bine, ştii să-ţi joci rolul şi toţi bărbaţii se lasă înşelaţi. Le place virtutea, cu condiţia ca femeia să fie gata să greşească. Dar între noi nu-i nevoie de asemenea trucuri, nu-i aşa? Suntem frumoase amândouă şi iubim plăcerea. Poţi să-mi mai acorzi puţină prietenie, după tot ce ţi-am spus aseară?

— Nu, nu pot!

— De ce? De ce nu, iubita mea?

Ambroisine râdea cu râsul ei dulce şi profund, care avea ceva carnal, fascinant. Un fulger aruncă în colţul în care erau o lumină puternică, orbitoare, descoperindu-i din nou Angelicăi acea faţă transfigurată de o pasiune indescriptibilă, de o frumuseţe supranaturală. Da, într-adevăr, nu văzuse niciodată o fiinţă atât de frumoasă. Angelica o asculta, vrăjită.

— De ce nu? Bărbaţii au oare o importanţă aşa de mare? De ce pari atât de uimită de dorinţa mea? Ştiu că nu eşti naivă. Ai trăit la Curte şi te-ai ocupat de distracţiile regelui, după câte am aflat. Doamna de Montespan mi-a povestit despre tine nenumărate istorii libertine. Ai uitat-o pe doamna du Plessis-Belliere? Ştiind câte ştiu despre tine, nu pot crede că ai refuza un moment de plăcere, atunci când se prezintă ocazia...

Profitând de stupoarea Angelicăi, ducesa de Maudribourg îşi eliberă încheieturile şi le frecă uşor, ca şi cum strânsoarea Angelicăi ar fi rănit-o. Ochii ei arzători o urmăreau în penumbra brăzdată de fulgere şi o neaşteptată expresie de amărăciune îi strânse gura.

— De ce te arăţi atât de rece? Dacă un bărbat te-ar fi mângâiat, ai fi vibrat deja altfel, sunt sigură. N-ai gustat niciodată plăcerile unei mâini de femeie? Păcat! Au farmecul lor...

Şi din nou râse, cu râsul ei din gât, iritant şi totodată încântător.

— De ce să le lăsăm doar bărbaţilor datoria de a ne face fericite? Ei sunt aşa de puţin dotaţi, aşa de neîndemânatici!..

Şi râse iar, dar de data aceasta scrâşnit, metalic.

— Priceperea lor e atât de limitată, în timp ca a mea...

Ea se apropie de Angelica şi braţele ei netede şi parfumate o cuprinseră din nou. Angelica era împietrită şi nu se miră să vadă o limbă despicată alunecând subtil între buzele roşii ale Ambroisinei.

— Ai şti totul, şopti acea gură, lângă a ei. Ţi-aş datora totul. Nu-mi refuza singura voluptate pe care o pot cunoaşte pe pământ.

— Lasă-mă! spuse Angelica. Eşti nebună!

Braţele care o înconjurau slăbiră strânsoarea şi viziunea înfricoşătoare şi paradisiacă păru să se şteargă în noaptea zdrenţuită de fulgere. Angelica percepu din nou sunetele şi mişcările din jur: cântecul strident al greierilor, zgomotul valurilor pe plajă. Auzi zgomotul paşilor care se îndepărtau, în timp ce silueta unei femei fugind se topea în noapte ca o fantomă albă.

4

Angelica, aşezată pe patul ei de iarbă de mare din căsuţa de şindrilă, era consternată. În acelaşi timp, incidentul, pe care nu era prea sigură că nu-l visase, împrăştia oarecum tensiunea apăsătoare a zilei. Adusă brutal cu picioarele pe pământ, încerca o oarecare uşurare. Întrebarea obsedantă: "Cine e nebun?... Colin, Joffrey, eu însămi, englezii, hughenoţii, părintele de Vernon?..." primea brusc un răspuns de o limpezime evidentă. Ea este nebună. Ea, ducesa de Maudribourg... Şi astfel, multe lucruri se lămureau: vorbele lui Colin şi ale celor doi piraţi pe care ea pretindea a-i fi surprins, ca şi cele pe care i le atribuia lui Joffrey şi chiar cele ale lui Abigael, pusă să se informeze de către protestanţi dacă Fetele regelui rămâneau la Gouldsboro, care o răniseră atât. Figura arogantă a iezuitului îi reveni brusc în memorie, încruntând din sprâncene când Angelica spusese: "Dumneavoastră v-aţi opus ca Fetele regelui să rămână la Gouldsboro?", iar el răspunsese: "Eu? N-am nici un amestec în această afacere."

Şi totuşi, Ambroisine îi spusese că părintele de Vernon se opune cu tărie. "Se teme pentru sufletul fetelor mele." Minciuni!... Abilă transformare a adevărului şi aparenţelor de o minte rătăcită. Era destul de neaşteptat că acest aspect nebănuit al personalităţii ducesei, înclinaţia ei spre pasiuni vinovate pe care Angelica nu i le-ar fi oferit niciodată, se dovedea a fi sursa sigură de la care veneau toate minciunile. Dar, din aceste evenimente tulburi se putea trage o concluzie. Transformarea Ambroisinei nu era o transformare. Atitudinea iniţială pe care o adoptase faţă de Angelica, aceea de tânără femeie savantă, pioasă, devotată, puţin exaltată de religie, dezvăluind apoi, puţin câte puţin, suferinţele ascunse ale sufletului său, era cea mincinoasă. Adevărata Ambroisine era cea care tocmai rostise acele cuvinte uimitoare. "Dar ce cuvinte uimitoare?" se întrebă ea din nou, încurcată şi îndoindu-se că analizează bine situaţia. O fiinţă dezaxată, rătăcită, lansându-se în declaraţii amoroase, de care mâine îi va fi ruşine... Nu, nu în asta consta rezolvarea misterului. Nebună, dezaxată, da! dar de aici la a o acuza de o întreagă cabală sângeroasă, atât de bine pusă la punct, împotriva ei şi a lui Joffrey... însemna să cazi în extrema cealaltă.

Îşi aminti de cuvintele Ambroisinei: "Suntem frumoase amândouă şi iubim plăcerea..." Atunci, pe moment, crezuse că o

prinsese pe adevărata Ambroisine şi nu pe cea cu ochii mari de ciută hăituită, care gemea: "Nu pot să suport să mă atingă un bărbat... Nu poţi şti ce înseamnă să fii o copilă de cincisprezece ani dată pe mâna unui moşneag desfrânat.", cea care-i inspirase milă. Cum era ea, de fapt? Periculoasă, sau demnă de plâns? Cum să ştii adevărul? Cine putea vorbi în cunoştinţă de cauză despre Ambroisine de Maudribourg? Protejaţii ei o iubeau, iar ea nu ceruse nimănui părerea despre ducesa de Maudribourg, nici lui Abigael, nici lui Joffrey.

Joffrey îi povestise despre ducele de Maudribourg, soţul ei, informaţie care corespundea cu ceea ce îi spusese apoi Ambroisine. Contele recunoscuse deasemeni că era o femeie instruită, dar ce gândea el despre "binefăcătoare" nu ştia şi aceasta îi crea o senzaţie neplăcută, ca de fiecare dată când asocia în mintea ei numele lui Joffrey aceluia al Ambroisinei.

Soţul ei nu-i spusese tot în privinţa acestei femei şi chiar i se păruse că-i ascunsese anumite fapte. Oamenii nu vorbeau despre Ambroisine. Era o întâmplare sau un reflex al fricii? Îşi aminti scenele de pe plaja de la Gouldsboro, când văzuse cu ochii ei privirile bărbaţilor prezenţi şi chiar pe Joffrey, fixând-o pe Ambroisine. Oare o vedeau ei în acel moment cum o văzuse ea adineauri? Transfigurată de o flacără interioară, de bucurie supraomenească? "Doamne! Cât era de frumoasă!" îşi spuse ea cu spaimă. Ce bărbat ar putea rezista atracţiei acestei frumuseţi? Acesta este farmecul cu care se împodobeşte o femeie când doreşte cu adevărat? Aşa arăt oare şi eu când Joffrey mă ia în braţe?!... Da, poate!... Şi totuşi... Nu era doar asta! O femeie care să-şi folosească farmecele pentru a atrage atenţia ... nu era îndeajuns. Brusc, Angelica strigă: "Ea este, Ea este nebuna! Minciunile, toate minciunile vin de la Ea..."

Şi gândindu-se la scena recentă dintre ea şi Ambroisine, înţelese ce era neobişnuit, anormal: spaima nespusă pe care o încercase când Ambroisine îşi încolăcise braţele în jurul ei. Faptul în sine nu stârnea atâta groază, dar ceea ce o surprinsese era că, până atunci, nici un moment nu-i trecuse prin minte că pioasa şi încântătoarea văduvă s-ar putea închina cultului lui Sapho. Nu se temuse decât de puterea farmecului lui Joffrey asupra unei fiinţe dotată cu toate atributele seducţiei feminine: frumuseţe, tinereţe, inteligenţă, graţie, şi care s-ar fi putut folosi la rândul ei de aceste atuuri pentru a cuceri acest excepţional personaj, acest mare senior de la capătul lumii pe care puţine femei îl priveau cu indiferenţă.

Angelica se temuse pentru Joffrey şi iată că Ambroisine îi făcea ei declaraţii. Avea de ce să se ruşineze, dar nu să rămână împietrită

de spaimă, cum i se întâmplase! De-a lungul vieţii ei şi mai ales la Curte, scăpase din situaţii mult mai dificile decât acelea de a refuza avansurile amoroase ale unei femei. La Curte era domnia plăcerii. Era otrava cu care se îmbăta toată acea mulţime avidă, nebună să-şi satisfacă simţurile cu toate plăcerile de pe pământ. Fiecare dorea să bea din cupa care i se părea mai savuroasă sau care promitea senzaţii noi, a zecea poruncă era încălcată cu orice preţ, de îndată ce corpul era în joc. Ideea de păcat adăuga o picanterie suplimentară delicioasei dezlănţuiri a simţurilor, iar împotriva fricii de Infern, de care, fireşte, voiau să scape, aveau la îndemână preoţii...

În acest balet, pe jumătate ceresc, pe jumătate infernal, de la Versailles, frumuseţea Angelicăi îi crease de multe ori crude decepţii, dar asta era regula jocului. Din experienţă, dar şi condusă de instinctul ei natural, din respectul ei înnăscut pentru altul, era tolerantă faţă de pasiunile omeneşti şi dobândise ştiinţa de a-şi apăra libertatea şi sentimentele fără să-şi facă duşmani. Atunci, de unde panica ce-o paralizase, ca pe-un iepure prost în faţa unui şarpe?

Şarpele! Din nou această imagine!... "E din cauză că e nebună, fără îndoială... Adevărata nebunie inspiră frică... Nu mi-a fost frică în viaţa mea, şi am întâlnit destui nebuni... Şi totuşi nu-i asta! Parcă toate spaimele s-ar fi amestecat... Mitul terifiant! Cel rău!... Cine este Ea?"

Angelica se ridică, cuprinsă de o inspiraţie subită. Era cineva la Port-Royal cu care putea, vorbi deschis despre ducesa de Maudribourg, cineva care o detesta şi nu ascundea acest lucru. Dacă va cunoaşte motivele acestei antipatii, va putea să-şi facă o părere mai exactă despre strania ei persoană.

Ieşind din casă, furtuna îndepărtată continua să se facă auzită pe fundalul orizontului întunecat, dar o linişte ca de vată apăsa peste aşezare. Se dormea zdravăn şi cu conştiinţa împăcată la Port-Royal.

Ea coborî coasta până la primele case de la marginea plajei. Apropiindu-se de locuinţa lui Cantor, văzu lampa strălucind în spatele ferestrei întredeschise şi se opri. Era singur? Nu ştii niciodată cu tinerii aceştia! Dar aruncând o privire în interior, zâmbi. Cantor adormise cu mâna întinsă încă spre un coş enorm cu cireşe, pe care şi-l pusese alături de pat pe un taburet. În ciuda puternicii musculaturi a frumosului corp de adolescent, acoperit de o pătură, în ochii ei era tot micuţul bucălat, care adormea în fiecare seară ca un înger. Printre buclele de un blond auriu, faţa lui tăbăcită, gura uşor îmbufnată, gura familiei de Monteloup, pleoapele cu gene mătăsoase, păstrau candoarea copilăriei. Pătrunzând încet în cameră, se aşeză la căpătâiul lui.

— Cantor!

El tresări şi deschise ochii.

— Nu-ţi fie frică. Am venit doar să-ţi cer părerea. Ce crezi despre ducesa de Maudribourg?

Luat pe neaşteptate, Cantor nu avu timp să se închidă în el însuşi, cum îi era obiceiul. Ridicându-se într-un cot, o privi bănuitor. Angelica luă coşul cu cireşe şi-l puse între ei. Fructele înveseleau ochiul cu roşul lor scânteietor.

— Spune-mi părerea ta, insistă ea. Trebuie să-mi spui tot ce ştii despre ea.

Cantor ronţăi două cireşe şi le aruncă sâmburele.

— Este o târfă, declară el, în sfârşit, cu solemnitate. Cea mai groaznică târfă pe care am întâlnit-o în viaţa mea.

Angelica nu se obosi să remarce că viaţa lui nu număra decât şaisprezece ani.

— Ce înţelegi prin asta? întrebă ea pe un ton neutru, luând un pumn de cireşe şi contemplându-le în palmă rubiniul strălucitor.

— Că ea perverteşte toţi bărbaţii, spuse Cantor. Chiar şi cu tatăl meu... chiar şi cu mine...

— Eşti nebun, zise Angelica, tresărind. Vrei să spui... Vrei să spui că ţi-a făcut propuneri?

— Da, sigur! afirmă Cantor, cu un amestec de indignare şi satisfacţie naivă. De ce nu?

— Un băiat de şaisprezece ani... cu o femeie de această vârstă... şi apoi... nu, este imposibil. Ţi-ai pierdut minţile!...

Cine era nebun? Toţi şi fiecare în parte. Bine că în această seară era pregătită să audă orice. Imaginea pe care şi-o făcuse despre Ambroisine de Maudribourg, pioasă, pudică şi chiar frigidă, departe de dragoste şi de bărbaţi, puţin copilăroasă, afectată, Ambroisine în genunchi recitând ore în şir rugăciuni cu toată trupa ei de credincioşi, era răsturnată cu brutalitate.

— Fetele regelui au pentru ea un respect nemărginit... Dacă este "aşa"... ele ar şti-o...

— Nu ştiu cum se descurcă ele cu ea, spuse Cantor, dar ceea ce ştiu este că a întors pe dos tot Gouldsboro. Îţi spun că nu a fost bărbat caare să nu aibă parte de asalturile ei şi cine ştie câţi nu i-au căzut pradă.

— Dar e o nebunie! repetă Angelica. Dacă s-ar fi petrecut asemenea lucruri la Gouldsboro, aş fi observat, în cele din urmă...

— Nu neapărat! şi adăugă, cu o perspicacitate surprinzătoare: dacă toată lumea minte, înseamnă că-i e frică, ruşine, că tace

dintr-un anume motiv. E greu să vezi clar. Chiar şi pe tine a ştiut să te îmbrobodească cum a vrut. Şi te urăşte cum nu cred că poate cineva să urască. "Maică-ta te vrea băiat cuminte? mi-a spus ea, când i-am respins avansurile. Şi tu asculţi de ea ca un copil!... Ce prost eşti! N-are decât să te ţină pentru ea. Crede că toată lumea o iubeşte şi că se lasă de bună voie în puterea ei, dar de fapt este foarte uşor s-o păcăleşti, înduioşându-i inima."

— Dacă ţi-a spus asta... exclamă Angelica, sufocată, dacă ţi-a vorbit astfel, ţie, băiatul meu... înseamnă că e sigur diabolică!

— Da, aşa este, spuse Cantor.

Şi, aruncând cuvertura, îşi trase pantalonii.

— Vino cu mine, hotărî el, cred că la această oră din noapte poţi avea în privinţa ei câteva dovezi interesante.

Traversând o parte din sat, mergeau fără zgomot, instinctiv, ca nişte indieni. Noaptea era încă profundă. Cantor părea să vadă în întuneric ca pisicile. Îşi conducea cu siguranţă mama. Ajunseră la o mică piaţetă unde casele se răreau, la poalele colinei. Cantor îi arătă una dintre ele, destul de mare, după aparenţe, cu o mică prispă de lemn în faţă, lângă panta care urca spre vârful promontoriului.

— Aceasta este casa "binefăcătoarei", şopti el, şi pun prinsoare că nu e singură la această oră din noapte, ci în companie galantă.

Şi arătându-i Angelicăi o stâncă în spatele căreia să se ascundă, continuă:

— Mă duc să bat la uşa din faţă. Dacă, după cum bănuiesc, se află în interior un bărbat care nu ţine să fie recunoscut, el va ieşi pe fereastra din spate. Nu poţi să nu-l vezi şi să-l recunoşti, luna e destul de luminoasă.

Cantor se îndepărtă şi Angelica aşteptă cu ochii fixaţi spre spatele întunecat al casei. Se scurseră câteva minute, apoi, după o oarecare agitaţie în casă, aşa cum prevăzuse Cantor, cineva încălecă fereastra, sări şi o luă la fugă. Angelica crezu mai întâi că cel care fugea astfel era în cămaşă, dar recunoscu fluturând rasa fratelui Marc, călugărul. În graba lui, nu avusese timp să-şi lege şnurul de la cingătoare. Angelica rămase cu gura căscată.

— Ei bine?!... întrebă Cantor, care se întorsese puţin după aceea, atât de silenţios încât Angelica nici nu-l auzise venind.

— Sunt fără grai, mărturisi ea.

— Cine era?

— O să-ţi spun mai târziu.

— Acum mă crezi?

— Da, sigur!

— Ce-o să faci?

— Nimic, nimic pentru un moment. Trebuie să mă gândesc. Aveai dreptate şi-ţi mulţumesc pentru ajutor. Eşti băiat bun! Îmi pare rău că nu ţi-am cerut sfatul mai devreme.

Cantor ezita să plece. simţea că mama lui era umilită şi aproape regreta succesul complet al vicleniei lui.

— Du-te, insistă Angelica, du-te să te culci acum! Du-te să dormi cu cireşele tale!

Cantor se îndepărtă. Angelica era înduioşată de tinereţea şi puritatea lui. Avea frumuseţea şi înţelepciunea unui arhanghel al dreptăţii. Când dispăru în noapte, ea coborî la rândul ei spre casă, urcă scările prispei şi bătu la uşă. Vocea Ambroisinei se auzi, iritată, din interior:

— Cine este? Cine bate aşa?

— Eu, Angelica!

— Dumneata?...

O auzi pe Ambroisine ridicându-se şi, puţin după aceea, ducesa trase zăvorul şi întredeschise uşa. Primul lucru pe care-l văzu Angelica intrând în încăpere a fost şnurul uitat de călugăr, jos, lângă pat. Ostentativ, merse şi-l ridică, privind-o pe Ambroisine.

— De ce mi-aţi spus toate acele poveşti?

— Ce poveşti?

O mică lampă cu ulei de focă strălucea pe un taburet, luminând faţa palidă a Ambroisinei, ochii dilataţi, somptuosul păr în dezordine, de acelaşi negru ca al nopţii.

— Că dispreţuiţi bărbaţii, că nu suportaţi ca vreunul să vă atingă?

Ambroisine o privi în linişte. Un licăr de speranţă se aprinse în ochii ei, în timp ce un surâs întrebător i se ivi pe buze:

— Geloasă?

Angelica ridică din umeri.

— Nu, dar vreau să pricep. De ce trebuia să-mi faceţi asemenea confidenţe? Că sunteţi o victimă, că brutalitatea bărbaţilor v-a făcut incapabilă pentru totdeauna să cunoaşteţi plăcerea, că sunteţi rece, insensibilă...

— Dar sunt!... strigă Ambroisine, pe un ton tragic. Dumneata m-ai împins la această faptă fără sens, prin refuzul dumitale. În seara asta, am luat primul bărbat care insista să-l accept, ca să mă răzbun pe dumneata, ca să uit tulburarea pe care mi-o provocasei şi... iată, e îngrozitor!... un preot!... Am comis păcatul să seduc un om al lui

Dumnezeu. El mă urmărea, însă, şi mă implora încă de la Gouldsboro. În zadar încercam să-l aduc pe calea cea bună, să-i amintesc de obligaţiile lui. Pentru asta ne-a însoţit până la Port-Royal, acesta e adevăratul motiv! Nici nu mai ştiam ce să fac, sufeream atât... dorinţele bărbaţilor, duritatea dumitale faţă de mine...

Ridicând brusc capul, zise:

— Dar cum de-ai ştiut că nu eram singură? M-ai urmărit? Voiai să ştii ce făceam? Deci nu mă urăşti?! Te interesează soarta mea!

Era o atât de mare speranţă în această întrebare, încât Angelica simţi că i se face din nou milă, şi sentimentul se vedea probabil în privirea ei, căci Ambroisine traversă încăperea şi i se aruncă la picioare, îmbrăţişând-o şi implorând-o s-o ierte, să n-o mai respingă şi s-o iubescă. Dar contactul cu ea îi provocă din nou acel sentiment de repulsie, de frică, pe care-l mai încercase de curând. Vedea, cu o luciditate înspăimântătoare, adevărul. Femeia care stătea în faţa ei nici nu o iubea şi nici nu o dorea, cum afirmase cu frumoasa-i gură mincinoasă. Voia doar pieirea ei.

Împinsă de o ură sălbatică, de o gelozie neînduplecată şi de nu ştiu ce voluptate distructivă, voia s-o vadă distrusă, moartă, învinsă pentru totdeauna. Pe ea, Angelica!...

— Destul! zise ea, respingând-o. Gata cu cu vorbele mari! Păstrează-le pentru alţii! Pe mine m-ai păcălit, dar acum s-a terminat.

Întoarsă pe jumătate spre ea, Ambroisine de Maudribourg o privi un moment în tăcere.

— Te iubesc, şopti ea cu o voce înecată.

— Nu, replică Angelica. Mă urăşti şi-mi vrei moartea. Nu ştiu de ce, dar aşa este, simt asta.

Privirile Ambroisinei, de această dată pătrunzătoare şi reci, o examinau pe Angelica cu o atenţie care o înfiora.

— Mi s-a spus că eşti uşor de învins, murmură ea.

Angelica făcu un efort să se smulgă din frica vâscoasă care se prelingea din nou în suflet şi se îndreptă spre uşă.

— Nu pleca, strigă Ambroisine, întinzând braţele spre ea cu degetele răsfirate ce păreau nişte gheare. Dacă nu te cuceresc, mai bine mor...

Întinsă pe jumătate goală pe satinul roşu al mantiei, căruia lumina îi dădea reflexe sângerii, i se păru Angelicăi desprinsă dintr-un coşmar din Infernul lui Dante.

— Ştiu de ce mă dispreţuieşti, reluă Ambroisine. Vrei să-l păstrezi pe cel pe care-l iubeşti. Dar el nu te iubeşte. E prea liber ca

să se lase înlănţuit de o singură femeie. Eşti proastă dacă-ţi închipui că poţi domni asupra sufletului şi inimii sale.

— Nimeni nu domneşte asupra lui, nici nu-l înlănţuie. El m-a ales când a vrut.

Angelica, cu mâna pe clanţă, simţea că o lasă inima, de teamă şi îndoială. Vulnerabilă, atunci când vorbea despre el, nu înţelegea că Ambroisine găsise singurul mijloc de a o reţine şi de a o face să sufere şi se folosea de asta cu delectare.

— Îţi aminteşti când mi-a vorbit într-o seară pe plajă? Ţi-a fost frică... şi aveai dreptate să-ţi fie frică. M-ai întrebat: "Despre ce vorbeai cu soţul meu?" şi eu ţi-am răspuns: "Despre matematică", pentru că-mi era milă de tine. Îmi făcuse propuneri nebuneşti şi tulburătoare de dragoste. Tu erai îngrijorată şi geloasă... sărmana!... Atunci, de ce atâta pasiune?!... Te înşeală fără scrupule! Nu ştiai că mi-a dat întâlnire la Port-Royal, nici că va veni acolo!

— Dar nici n-a venit! răspunse Angelica, revenindu-şi.

Îşi aminti că orice vorbă a Ambroisinei era o minciună şi înţelesese că-i căzuse din nou în capcană.

— Va veni, zise ducesa, va veni, o să vezi! Şi doar pentru mine!...

5

Acum lucrurile erau clare. Ambroisine de Maudribourg era nebună sau, mai rău, perversă, mincinoasă, distrugătoare. O ura profund pe Angelica şi nimeni nu putea susţine contrariul. Dar de unde această ură?... Şi în ce scop? Gelozie instinctivă, nevoie firească de a face rău, de a umili, de a perverti ceea ce părea nobil? De ce trebuise să apară şi ea, când Gouldsboro era deja zguduit de pericole? Drama lui Barbă de Aur şi a piraţilor; ea însăşi şi cel pe care-l iubea, profund răniţi în încrederea lor reciprocă, tremurând încă, disperaţi, neîndrăznind să şi-o spună, să-şi întindă braţele.

În asemenea stare de nesiguranţă, ameninţaţi din toate părţile şi de propria lor slăbiciune, ce întâmplare funestă făcuse să apară din mare străina, femeia menită să semene discordia, neliniştea, îndoiala, ispita cărnii?... Naufragiul! Naufragiul unui vas numit "Inorogul", atras pe stâncile de la Gouldsboro de ticăloşi invizibili. Victimele s-au arătat mai periculoase decât diavolii care le-au lovit, provocând o horă infernală de crime, minciuni şi atentate. O conjunctură a răului, cu nenorociri unele mai neaşteptate decât altele.. o avalanşă de morţi suspecte, de calomnii, de greşeli

ireparabile comise în stare de inconştienţă şi părând, până la urmă, inexplicabile.

În această dezordine, în acest vis urât, în această colcăială de senzaţii neplăcute, imposibil de descurcat, Angelica se baza pe ceva sigur, cert, cel puţin pentru ea. Dragostea pe care i-o mărturisise Joffrey în acea seară în care o chemase: " Deci, să ne explicăm, iubita mea!" El fusese cel ce făcuse primul pas şi se părea că doreşte să împrăştie umbrele dintre ei, să ridice un scut al dragostei, care să-i apere de noul atac ce li se pregătea. Ambroisine de Maudribourg debarcase chiar în dimineaţa aceea. Oare intuiţia îl avertizase pe Joffrey?

Angelica dorea din toată inima să-l revadă, chemându-l, asigurându-l de încrederea şi dragostea ei în această lume înşelătoare. Ceea ce-i lega era solid, şi-şi repetă că nu va lăsa invidia acelei femei să învingă. Orice s-ar întâmpla, amintirea cuvintelor de dragoste rostite de el în acea seară, amintirea privirii lui aţintite asupra ei cu o expresie enigmatică şi înflăcărată, ca şi cum ar fi cântărit puterea ei de a ţine piept înverşunării duşmanilor, această amintire va rămâne sprijinul ei în cursul încercărilor ce urmau.

Aşezată sus, pe colină, aştepta zorile. De unde stătea, putea să vadă acoperişurile Port-Royalului apărând încetul cu încetul din ceaţa irizată ce venea din mare, puţin înaintea zorilor. Răsăritul soarelui împrăştie însă ceaţa uşoară. Angelica era aşezată nu departe de locul unde lordul scoţian Alexander îşi ridicase fortul în 1625, aducându-şi recruţii cu tartane şi berete cu ciucuri nu departe de amplasamentul primului Port-Royal francez, distrus şi incendiat cu vreo zece ani înainte de corsarul virginian Argall, la ordinul puritanilor din Noua-Anglie. Fortul lordului Alexander fusese distrus la rândul lui, dar scoţienii rămăseseră acolo. Trecutul Port-Royalului o interesa prea puţin pe Angelica în acea dimineaţă. Era pentru ea un loc fără nume, mai curând un decor fantomatic, a cărui linişte aparentă nu făcea casă bună cu revelaţiile pe care i le adusese noaptea. Acest sat paşnic, înfloritor, trezindu-se în cântecul cocoşilor şi în dangătul clopotelor chemând credincioşii la slujba de dimineaţă, nu era real pentru ea. Reală era doar Ambroisine, cu îndemânarea ei de a ului, de a abuza, de a paraliza minţile prin frica, orbirea şi fascinaţia pe care le trezea.

Cantor avea dreptate. Când unii mint, când altora le este frică, totul se poate petrece lângă tine, în casa ta, fără să-ţi dai seama de unde vine răul. Sufletul curat nu înţelegea nici semnele, nici aluziile, interpretându-le greşit. Asta păţise şi Angelica cu Ambroisine. Ştia acum că urmau şi alte descoperiri cumplite.

Zorile se iveau, albastre, în partea unde bântuise furtuna, luminând treptat golful cu reflexe strălucitoare. Ceaţa umezise de rouă şindrila argintie şi tufişurile de flori multicolore. Unul dintre preoţi, Tournel, traversă în sutană neagră strada principală, urmat de un copil care-l ajuta la slujbă.

Angelica mai aşteptă puţin şi când soarele, alunecând spre răsărit deasupra crestelor împădurite ale munţilor, anunţă ora matinală când se pleacă la câmp, păstorul deschide poarta staulelor, iar femeia credincioasă se îndreaptă spre biserică, ea se ridică. Merse pe coasta dealului până la un mic luminiş, traversat de un pârâu care cobora în meandre spre sat. Acolo îl zări pe acela pe care venise să-l caute. Ştia că-şi avea tabăra aici. Cu şoldurile înfăşurate într-o eşarfă, un bărbat se bărbierea în mijlocul pârâului. Era fratele Marc. Văzând-o pe Angelica, acesta se sperie şi luându-şi repede rasa pe care-o aruncase pe un tufiş, o îmbrăcă, încurcat că a fost surprins în acea stare. Angelica se îndreptă spre el şi scoţând din buzunar şnurul rasei de călugăr capucin, i-l întinse:

— Aţi uitat asta noaptea trecută la doamna de Maudribourg, îi spuse ea.

Încurcătura călugărului schimbă situaţia. El privi şnurul ca pe un şarpe veninos şi o roşeaţă violentă urcă pe faţa lui tăbăcită. Luându-l, îl legă peste mijlocul sutanei, apoi, ţinând tot timpul ochii plecaţi, începu să culeagă de pe jos obiectele căzute în iarbă în jurul vetrei unde-şi pregătise o oală cu mâncare. În sfârşit, se hotărî s-o privească pe Angelica.

— Mă judecaţi, nu-i aşa? Am trădat legământul religios!

Angelica surâse trist.

— Nu eu sunt în măsură să vă judec, părinte. Sunteţi un bărbat tânăr şi viguros şi este treaba dumneavoastră cum împăcaţi firea cu jurămintele făcute. Voiam doar să ştiu: de ce ea?

Fratele Marc respiră adânc şi păru deodată pradă unei agitaţii interioare care-l împiedica să găsească cuvintele potrivite.

— Cum să vă explic, explodă el. Ea nu-mi dădea răgaz. Din primele zile de la Gouldsboro, mă urmăreşte. N-am fost supus niciodată unui asemenea asalt. Mă atrăgea cu tot felul de artificii a căror putere o recunosc, fără să-mi pot da seama în ce constă farmecul ei înşelător. (O melancolie profundă îi înlocui agitaţia şi plecă capul.) Cred că dacă ţi-ai da osteneala s-o iubeşti, i-ai pătrunde misterul. Altfel, nu găseşti în ea decât vid. Nimic altceva decât vid. Un vid cu atât mai mortal cu cât este împodobit cu toate graţiile, cu atâtea miraje seducătoare... Nimic, şi apoi, ca muşcătura unui şarpe,

o groaznică voinţă de a te distruge, de a-ţi aduce pieirea, neantul. E, fără îndoială, singura voluptate pe care este capabilă s-o cunoască.

Fratele Marc tăcu, cu ochii în pământ.

— M-am spovedit părintelui Tournel, reluă el, şi acum plec. Am tras totuşi o învăţătură din toate acestea, care îmi va folosi în viitor. Fiinţa umană nu e niciodată pregătită să asculte vocea înţelepciunii, dacă nu s-a ars la focul pasiunilor omeneşti. Atunci, cum să-i înveţi pe sălbatici? Ei ştiu mai multe decât noi despre problemele inimii. Din fericire, îmi rămân pădurea şi apele...

Fiind foarte tânăr, poate pentru prima dată în viaţă, fiinţa lui sângera pentru renunţarea la ceva esenţial. Pleoapele i se înroşiră brusc, în timp ce ridica ochii spre frunzişul stufos unde zumzăiau insectele. Dar, îşi reveni.

— Pădurea e bună, murmură el. Natura îşi are misterul, frumuseţea, capcanele ei, desigur, dar nu e perversă. La fel şi animalele, în inocenţa lor plină de curaj şi simplitate.

Îşi ridică traista şi o puse pe umăr:

— Plec, repetă el. Mă întorc la sălbatici. Albii sunt prea complicaţi pentru mine.

După câţiva paşi, ezită şi se întoarse.

— Pot să vă cer să păstraţi secretul, doamnă?

Ea dădu din cap, afirmativ. Fratele Marc continuă:

— Dumneavoastră doamnă, dumneavoastră, nu ştiu... dar poate sunteţi mai puternică decât ea. Totuşi aveţi grijă! şi apropiindu-se, îi şopti: Aveţi grijă, este o diavoliţă.

Apoi, se îndepărtă cu paşi mari, afundându-se sub ramurile cu arome sălbatice.

6

La Gouldsboro, Ambroisine îi spusese Angelicăi:

— Nu ţi se pare că te ameninţă un pericol?... Că un demon ne dă târcoale!

Demonul era ea. Cât de abil îndepărtase bănuielile de la persoana ei, luând-o înainte şi vorbind prima. Nu Colin sau Abigael o trădau, ci Ambroisine, care le atribuia afirmaţii mincinoase, în stare să o rănească şi să o facă să se îndoiască de prietenii ei. Iar Angelica o crezuse, într-atât Ambroisine ştia să le facă adevărate prin cunoaşterea adâncă pe care o avea despre oameni şi comportamentul lor.

Cu aluzii, cu mici fraze se pornise să o despartă de toţi cei care puteau s-o apere, s-o lămurească sau s-o avertizeze: Piksarett, Abigael, Colin, preotul de Vernon, propriul ei fiu şi chiar Joffrey, soţul ei. Despre Piksarett îi spusese: "Se spune că te culci cu sălbaticii...", despre Abigael: "Protestanţii... sunt împotriva proiectului de a implanta catolici la Gouldsboro, dar nu vor să-ţi spună, pentru că ştiu că ţii la asta...", despre Colin: "Ai cu adevărat încredere în omul acesta?... Mi se pare de temut... De ce îl aperi?", iar despre Cantor: "Fiul tău este neliniştit...", despre preotul de Vernon: "El spune că Gouldsboro nu este un loc destul de sănătos pentru fetele mele"...şi despre Joffrey: "Nu trebuia să te părăsească în felul acesta". Joffrey nu o părăsise, nu plecase decât după ce ducesa se îmbarcase pentru Port-Royal. Nu avea oare încredere în ea? În acest caz, ea îl înşelase întorcându-se aproape imediat la Gouldsboro. Analizând toate aceste viclenii, Angelica simţi un fior pe şira spinării şi, în spaima ei, un fel de admiraţie pentru atât geniu răufăcător. Pentru a o converti, ce cuvinte bine alese, ce comedie ipocrită!... Prezentându-se ca o victimă ce trebuia apărată, se asigurase de interesul Angelicăi. Spunându-i că iubea Gouldsboro, îi mişcase inima. Şi ca să arate că e din Poitiers ca şi ea, o întrebase: "Ai fost să culegi mătrăgună pe o noapte cu lună?"

— Oh! Cantor, spuse Angelica fiului ei, la care se dusese după plecarea fratelui Marc, e chiar monstruoasă.

Şi deodată izbucni în râs.

— Niciodată n-am întâlnit vreo fiinţă dotată cu un asemenea instinct de a ghici slăbiciunile omeneşti. Este uimitoare!...

Cantor o privea întunecat, golind coşul cu cireşe.

— Râzi, spuse el, ca şi tatăl meu... vicleniile Satanei îl amuză şi geniul său machiavelic îl înveseleşte ca o curiozitate naturală. Dar, atenţie, nu am terminat cu ea. Este mereu la câţiva paşi de noi şi ne ţine în puterea ei.

Brusc, Angelica îţi aminti de scrisoarea părintelui de Vernon, de vorbele care o loviseră în inimă, în care văzuse o acuzaţie la adresa ei, cuvinte adresate de iezuit superiorului său: "Da, părinte, ai dreptate, Diavoliţa este la Gouldsboro..." De data aceasta, frisonul care pusese stăpânire pe ea îi îngheţă inima. Părintele de Vernon era mort, scrisoarea dispăruse şi băiatul la fel. Un singur lucru părea urgent: trebuia să scape de această femeie, să o împiedice să mai facă rău, să o îndepărteze pentru totdeauna; dar cum?...

Afară, Port-Royalul se trezea. Curând vor veni să o caute şi la amiază o va întâlni din nou pe Ambroisine, aşezată în faţa ei, cu figura ei de înger rănit, cu frumoasa ei privire inteligentă şi poate cu

un surâs încântător pe buze. Doar la acest gând o apuca ameţeala şi realiza că nu-l avea de partea ei decât pe Cantor, acest adolescent sălbatic şi intransigent, care cunoştea secretul şi o putea ajuta. În afară de el, nu avea nici un refugiu şi tot ce ar fi încercat să spună despre ducesa de Maudribourg anturajului ei ar fi trecut drept calomnie. Ambroisine era imaginea virtuţii.

Angelica observă că era periculos de singură şi-şi aminti, recunoscătoare, de insistenţa lui Colin să accepte să fie însoţită de Cantor. Acum, când văzuse clar, la rândul ei, trebuia s-o elimine pe Ambroisine din viaţa lor, a tuturor. Dar lucrurile nu erau simple. Pe ce vas să o îmbarce? Portul era gol! În afară de “Le Rochelais”, doar câteva bărci mari de pescuit pluteau în depărtare în ceaţa caldă care învăluia celălalt mal.

Acadienii din Port-Royal erau săraci. Singurul lor vas important era acum în expediţie pe râul Saint-Jean. Ei renunţaseră demult să concureze flotele din Noua-Anglie sau Europa care veneau vara în Golful Francez să cumpere cod pentru iarnă. Port-Royal nu se compara nici măcar cu Gouldsboro care era port comercial şi de pescuit. Nici o navă străină nu venea aici. Erau deci izolaţi, la capătul lumii, pe cele câteva pogoane de pământ defrişat, între mare, cer şi pădurea indiană. Elementele naturii îi apăsau ca pereţii unei închisori din care nu puteau evada, iar Angelica se mira de uşurinţa cu care acest mic popor pierdut îşi vedea de ocupaţiile şi de plăcerile lui, pregătind cu bucurie, între altele, o sărbătoare prevăzută pentru a doua zi. Între timp, Angelica îşi bătea capul căutând un mijloc prin care s-o îndepărteze grabnic pe Ambroisine şi trupa ei. Dar cum?... S-o îmbarce pe “Le Rochelais”? În ce direcţie şi în responsabilitatea cui? Să-l implice din nou pe Cantor?... Hotărât, nu!... Atunci?... N-o putea omorî, cum dorea Cantor, sau s-o înece, s-o rătăcească în pădurea indiană! Fugitiv, îşi aminti de acei “asasini în dantele” pe care-i cunoscuse odinioară la Curte şi care, fără scrupule inutile, plăteau câţiva briganzi din fundăturile Parisului, ca să scape de persoanele indezirabile. Infernul contra Paradisului, noaptea contra luminii! O revedea pe Ambroisine goală şi albă pe satinul roşu al mantiei întinse şi auzea vocea fratelui Marc şoptindu-i:

— Aveţi grijă, este o diavoliţă!

De mai multe ori, ducesa încercase să se apropie de Angelica şi să-i vorbească, dar aceasta o evitase. După toate aparenţele, adevărul întrevăzut în cursul nopţii fusese prea brutal. Ochii i se limpeziseră şi nu mai vedea în jur decât desfrâu, neruşinare, ipocrizie şi încerca să găsească un mijloc de a o face să plece, ca să scape de o situaţie atât de confuză.

Radegonde de Ferjac, agitându-se să organizeze reprezentaţia teatrală de a doua zi, indiferentă la chinurile secrete ale pasiunilor omeneşti, punea toată lumea pe jar. Intransigentă, îi aduna pe micuţii sălbatici micmac de pe străzi pentru dansuri, îi trimitea să adune flori, dirija tâmplarii care construiau o platformă menită să servească drept scenă pe plajă, desfăcea pânze, împletea ghirlande. Nu admitea ca să stea deoparte cineva. Job Simon fusese desemnat să joace rolul zeului Neptun, iar Petronille Damourt, datorită pometţilor ei proeminenţi, pe acela al lui Eol, zeul vânturilor. Ea le dăduse amândurora foi caligrafiate de mâna ei în timpul serilor de iarnă şi le ordonase să-şi repete rolurile ca să nu se încurce. Alerga de la un capăt la altul al aşezării, repetând: "Să sperăm că mâine nu va fi ceaţă!" Ar fi dorit ca Angelica să fie Venus, iar Ambroisine Phebe, Vrăjitoarea. Era un adevărat delir!

De fapt, poate era mai bine aşa! Nici o pânză nu apăruse încă la orizont. Toată lumea asistă la slujba cântată. Indienii veniseră în număr mare din pădure şi din cealaltă parte a golfului în canoele lor din scoarţă de copac, aducând pieile de animale. Radegonde era însă neînduplecată. Opri târguielile încă de la primele încercări şi-i trimise pe toţi şefii şi căpeteniile micmac să-şi picteze corpurile din cap şi până-n picioare, însărcinându-i să formeze "o gardă de onoare", aranjând canoele în jurul platformei pe care se va juca piesa. De-a lungul anilor, ei învăţaseră să nu-i reziste şi se executară. După slujba care se termină foarte târziu, soarele continua să strălucească. Afară se întinse o masă mare, cu potârnichi şi prepeliţe cu "o aromă admirabilă", cum ar fi spus guvernatorul Villedavray, garnisite cu varză mov şi albăstruie de Port-Royal, vestită în tot Golful, cu napi de Acadia, unici în lume. Vinuri şi brânzeturi, urmate de tarte cu fructe completau ospăţul, lăsându-li-se actorilor timpul să se pregătească. Bărbaţii aduseseră pe plajă bănci de la cele două biserici. Femeile pregăteau în enorme cazane mâncare din peşte fiert şi porumb pentru sălbatici. Mâncărurile mai rafinate urmau să fie servite la mesele fermierilor de o armată de bucătari cu şorţuri albe care apăruseră ca prin minune din bucătăriile conacului.

Radegonde de Ferjac, asistată de Armand Dacaux care o urma pas cu pas, făcea în grabă ultimele retuşuri. Nu-i era teamă decât de venirea ceţei, dar, din fericire, orizontul rămânea fără nor. Platforma fusese adusă aproape de mal, iar canoele indiene o înconjurară în apă. Actorii se îndreptară spre locurile lor.

— Nu mă obligaţi să fac asta, se lamenta Petronille Damourt. De când am avut naufragiul, mi-e frică să mă mai apropii de apă.

— Ce sunt mofturile astea? o certă Radegonde de Ferjac. Du-te, urcă! Nu vii în America dacă ţi-e frică de mare şi de naufragii.

Neptun era de nerecunoscut, într-o magnifică mantie albastru-verzui, cu capul său cărunt şi bărbos purtând o coroană din hârtie aurie şi agitând tridentul unui pescuitor de crabi. Cantor era şi el acolo cu ghitara sa, iar Delphine du Rosier, deghizată în nimfă, evolua printre îngeri, "amoraşi" şi "demoni". Radegonde împrumutase de la indieni pastele lor speciale albastre, albe, roşii sau negre, realizând măşti înfricoşătoare, demne de vechea comedie greacă.

Spectatorii se aşezară pe bănci, dar puteau să stea şi pe jos. Ideea cu platforma fusese bună, căci malul, înălţându-se, fiecare putea vedea şi auzi în voie. Angelica încerca, din politeţe, să nu lase să se vadă că se gândeşte la altceva. Era efectul educaţiei pe care o primise, iar în cursul vieţii ei putuse aprecia de nenumărate ori ştiinţa de a-şi disimula sentimentele, frica, mânia sau nerăbdarea sub un surâs natural şi o politeţe încântătoare care adormeau bănuielile duşmanului, oricare ar fi fost. Dar nu uita că Ambroisine era şi ea nobilă şi deci va proceda la fel, exagerând veselia şi siguranţa aparentă.

Între timp, Angelica îi privea pe Cantor, luptându-se cu ghitara la ordinele Radegondei de Ferjac. Biatul băiat îşi găsise naşul! Trebuise să-şi pună pe cap o coroană de trandafiri şi să urce pe platformă pentru a acompania actorii.

— Este divin! exclamă Ambroisine, întorcându-se spre doamna de la Roche-Posay şi Angelica.

— A fost paj la Versailles, explică Angelica, şi a învăţat să se adapteze la toate ocaziile şi capriciile. Acolo se face, dacă stăm şi ne gândim, o şcoală aspră a vieţii...

Job Simon îşi ratase vocaţia. Mai bine se făcea actor, decât să conducă nave. Vocea lui de stentor, bine timbrată, scanda versurile lui Lescarbot al căror ecou răsunase pe aceste ţărmuri încă din timpul primei colonizări. Captivată, mulţimea se lăsa antrenată de poveştile mitologice şi toţi ochii locuitorilor din Port-Royal erau îndreptaţi spre platformă şi spre orizontul mării ce servea de decor. Astfel n-au putut vedea ceaţa de care se temea Radegonde de Ferjac, venind din spate, dinspre Golful Francez, pe deasupra promontoriului, cu viteza unei avalanşe. Când suflul său rece îi atinse, nu se mai putea face nimic. În câteva clipe, toată mulţimea adunată fu învăluită. Râul, platforma şi bărcile indienilor dispărură la rândul lor. Vocile răsunau înăbuşit.

— În fiecare an se întâmplă la fel, gemu biata guvernantă, ceţurile astea ne strică sărbătoarea...

Invizibilă, ea ceru cu voce tare ca fiecare să rămână la locul său şi să aibă răbdare. Poate ceaţa urma să se risipească, şi se vor aduce coşuleţele cu prăjituri. Actorilor li se trimise deasemenea mesajul să aibe răbdare. Ceaţa groasă, împinsă de curent, se putea risipi rapid. După o jumătate de oră, situaţia părea să se amelioreze.

Deodată, cineva strigă că în golf era o navă. Se auzise lanţul ancorei căzând, iar ceaţa risipindu-se, descoperiră în larg silueta unui mic vas cu trei catarge. Imediat se produse o mare agitaţie. Platforma şi ocupanţii ei începea să se vadă şi ea, dar serbarea nu putea continua înainte de identificarea noilor veniţi. Deocamdată nu se vedea decât o umbră pe care ceaţa o ştergea în unele momente cu totul. Dar deja Angelica ştia că nu era vorba de "Gouldsboro" şi nici doamna de la Roche-Posay nu recunoscu vasul lor cu care soţul ei plecase să-l ajute pe Joffrey de Peyrac pe râul Saint-Jean.

— Poate este vasul Companiei care vine de la Honfleur. Suntem în august şi e timpul să sosească.

Ca o perdea trasă brusc, ultimele valuri de ceaţă dispărură descoperind întreg golful. La mică distanţă de mal, şalupe cu oameni înarmaţi vâsleau către plajă.

— "Englezul"!...

Într-o agitaţie generală, încălecând băncile de lemn, oamenii alergau spre casele lor să-şi pună obiectele de preţ la adăpost de bandiţii înarmaţi. În lipsa domnului de la Roche-Posay, care luase cu el cea mai mare parte a bărbaţilor, apărarea aşezării era nulă. Indienii preferaseră să se îndepărteze de ţărm în canoele lor. Nu veniseră să se lupte şi, obişnuiţi să facă comerţ cu navele engleze, evitau să se amestece în certurile albilor. Totuşi, câţiva care aveau rude printre acadieni rămaseră, iar unii locuitori mai curajoşi merseră să-şi ia muschetele.

— Soldat, strigară copiii de la Roche-Posay, adresându-se lui Adhemar, hai repede la tun! E vremea să luptăm!

În şalupe, matelotii englezi scoteau strigăte asurzitoare. Prima ajunsese în dreptul platformei pe care se agitau, neputincioşi, actorii mascaţi şi travestiţi.

— E Phipps! exclamă Angelica, recunoscându-l pe omul din Boston care-l însoţise pe amiralul englez la Gouldsboro cu câteva săptămâni înainte şi se gîndi imediat că i-ar putea da informaţii despre Joffrey. Situaţia nu i se părea tragică. Gouldsboro era în relaţii bune cu Noua-Anglie, iar prezenţa contesei de Peyrac putea reprezenta o punte de înţelegere cu noii sosiţi. Ea o preveni pe doamna de la Roche-Posay, care privea evenimentul cu resemnare.

— Nu vă îngrijoraţi! Îl cunosc pe căpitanul acestui vas. I-am făcut câteva servicii. Nu va refuza să discute...

Şi amândouă se îndreptară spre plajă pentru a încerca să se prezinte asediatorului. Angelica însă nu fusese atentă la manevrele copiilor de la Roche-Posay, care îl duceau pe Adhemar spre fort. Începuse să-i facă semne lui Phipps şi să-l strige în engleză, când situaţia se deterioră iremediabil din cauza dispoziţiei belicoase a progeniturii marchizului de la Roche-Posay. Căpitanul englez tocmai aruncase o cange spre platformă, când Adhemar aprinse fitilul şi răsună o detunătură puternică. Ghiuleaua trecu exact printre platformă şi şalupă care, basculând, proiectă toată lumea în apă.

— Victorie! urlară acadienii, mai satisfăcuţi să-i vadă pe englezi bălăcindu-se, decât îngrijoraţi de soarta lui Neptun şi ai săi.

Şalupa engleză, lovită, se scufundă. În agitaţia creată, Angelica trebui să renunţe să se mai amestece căci lupta începuse, scurtă, dar violentă. Alte şalupe acostară puţin mai departe şi mateloţi înarmaţi luară cu asalt micul fort unde-l prinseră pe Adhemar înainte să poată repeta lovitura de tun. Câteva împuşcături puseră capăt cuceririi Port-Royalului de către englezi. Văzând că totul este pierdut, o parte din locuitori alergau spre pădure, trăgându-şi vacile după ei. Ceilalţi, printre care şi Angelica şi în general toţi cei ce se găseau pe plajă în momentul sosirii navei, doamna de la Roch-Posay, copiii ei şi slujitorii, ducesa de Maudribourg şi protejaţii ei, preoţii, familiile notabililor şi chiar... Angelica, fură încercuiţi şi somaţi să stea liniştiţi sub ameninţarea muschetelor.

În acest timp, naufragiaţii de pe şalupă şi cei ce căzuseră de pe platformă se străduiau cum puteau să ajungă la mal. Phipps şi Neptun au fost primii care au ieşit din apă, fulgerându-se din priviri. Unul îşi pierduse pălăria de puritan, celălalt coroana de hârtie aurită. Phipps spumega. Dacă primele lui intenţii erau departe de a fi pacifiste, acum ele deveniseră de-a dreptul ucigaşe. Nu mai vorbea decât de ştreang, spânzurătoare şi cum o să transforme în cenuşă până şi ultima cabană a blestemaţilor de "mâncători de broaşte". Îi cunoştea el prea bine, nu meritau nici cea mai mică indulgenţă.

Acest colonist din Noua-Anglie se născuse într-o mică aşezare din Maine. Îşi petrecuse copilăria în atacurile neîncetate ale canadienilor şi sălbaticilor şi o bună parte dintre capetele familiei sale constituiau trofee în wigwamurile abenakis sau pe pereţii forturilor franceze.

— Am să te învăţ eu să mai faci pe eroul! urlă el când fu adus Adhemar legat. Haide, ridicaţi repede un ştreang să-l spânzurăm!

La aceste cuvinte, Adhemar, care înțelegea destul de bine engleza, crezu că i-a sunat ceasul.

— Doamnă, salvați-mă! imploră el, căutând-o cu privirea pe Angelica prin mulțimea de capate.

Gălăgia era la culme. Gemetele celor scăpați de pe platformă, dintre care Petronille Damourt, salvată cu mare greutate din această nouă încercare, se amestecau cu strigătele şi protestele locuitorilor ce încercau să împiedice mateloţii care începuseră să spargă cu securile uşile căsuțelor lor. Phipps puse capăt printr-un ordin scurt jafului. Voia să-şi asigure mai întâi o pradă mai serioasă şi în special să pună mâna pe scrisorile regale pe care le avea marchizul de la Roche-Posay şi care dovedeau că regele Franței deținea pe nedrept teritorii ce aparținuseră prin tratate Angliei, astfel încât porni spre conac.

Angelica găsi că a venit momentul să acționeze.

— O să încerc să-l opresc, îi spuse ea marchizei de la Roche-Posay. Trebuie, înainte ca lucrurile să ia o întorsătură urâtă. În orice caz, ne poate spune ce s-a întâmplat pe râul Saint-Jean. Se pare că vine chiar de acolo şi dacă judecăm după fața lui, nu are de ce să se bucure. Poate, cu aceeaşi ocazie, vom avea veşti despre soții noştri...

Ea îşi aminti că atunci când William Phipps poposise la Gouldsboro cu amiralul guvernator din Boston, fusese semnalat în echipajul său un hughenot francez din La Rochelle care se dovedise a fi o rudă vagă a lui Manigault. Aceştia îl invitaseră la masă în timpul celor câteva ore ale escalei şi ea îl recunoscuse printre cei ce-i păzeau. Strecurându-se până la el, îi aminti de vizita la Gouldsboro şi-i spuse:

— Trebuie neapărat să vorbesc cu căpitanul vostru!

Nu i-a fost greu să-l convingă, căci omul ştia că familia de Peyrac avea relații excelente cu guvernatorul din Boston. Îi permise deci să-i părăsească pe ceilalți prizonieri şi o însoți el însuşi până la conac.

În marea sală, Phipps şi oamenii lui căutau furioşi documentele ce dovedeau dreptul lor şi reaua credință a francezilor. Cu lovituri de secure, distrugeau bufetele şi dulapurile, în timp ce alții încercau să spargă cuferele, dorind să găsească bijuterii sau haine de preț. Angelica îl văzu pe Phipps aruncând pe jos piese de faianță dintr-un bufet cu veselă.

— Sunteți nebun, strigă ea. Vă comportați ca un vandal! Sunt obiecte de valoare. Luați-le, dacă vreți, dar nu le spargeți!

Englezul se întoarse furios spre ea:

— Ce faceţi aici? Întorceţi-vă la ceilalţi!

— Nu mă recunoaşteţi? Sunt doamna de Peyrac. V-am primit acum câteva săptămâni, iar soţul meu v-a ajutat într-o zi de furtună.

Phipps nu se linişti şi-i răspunse furios:

— Soţul vostru? Da!... Mi-a jucat încă o festă acolo!...

Îl văzuse deci pe soţul ei? Nu, nu văzuse nimic. Ceaţa şi neşansa, căci îi pândise cu încăpăţânare pe oficialii din Quebec, blocaţi pe râu, îi ascunseseră manevrele micii flote a lui Peyrac. Blestemaţii de francezi reuşiseră să-i fugă de sub nas. El jurase să-i ducă ostateci în Massachusetts, folosindu-i drept monedă de schimb cu Quebecul şi astfel să răzbune sângele vărsat în Noua-Anglie... Vorbea puţin confuz, ca oamenii care nu sunt obişnuiţi să povestească sau să explice. Ura lui era violentă, fierbea în el, şi ranchiuna acumulată nu-şi găsea ieşirea.

— Au ruinat tot acolo... sălbaticii ăştia veniţi din nord, cu blestemaţii lor de preoţi papistaşi... aşezări ruinate, colonişti masacraţi... Sunt greu de oprit!...

— Ştiu. Eram acolo acum câteva săptămâni. La Brunschwick-Falls n-am scăpat decât cu greu. Am reuşit totuşi să salvez pe câţiva dintre compatrioţii voştri şi să-i aduc în siguranţă la Gouldsboro.

— Atunci, de ce mă împiedică contele de Peyrac să mă lupt cu aceşti sălbatici şi să le iau capetele când am ocazia?

— Ca să pună capăt războiului, bietul meu prieten! El este cel care l-a împiedicat pe baronul de Saint-Castine să-şi aducă sălbaticii, cum era ordinul din Quebec. Altfel, ar fi ars nu numai aşezările de pe Kennebec, ci şi cele din toate insulele şi de pe ţărmurile din Maine şi din Noua-Scoţie. Războiul nu s-a sfârşit decât datorită lui, dar cea mai mică scânteie poate provoca o catastrofă şi mai mare, împotriva căreia nu va mai putea face nimic, cu toată influenţa lui.

— Trebuie totuşi să-i punem la punct pe blestemaţii de papistaşi! urlă Phipps. Dacă nu le vom da lovitură după lovitură, vor sfârşi prin a ne extermina, oricât de numeroşi am fi. Ce situaţie!... Sus, un pumn de fanatici în pădurile lor şi aici noi, de zece ori mai numeroşi, behăind ca oile... Eu unul nu sunt de soiul ăsta, m-am născut în Maine. O să le arăt că aceste locuri îmi aparţin, chiar cu preţul vieţii, dacă trebuie. În orice caz, nu mă voi întoarce la Boston cu mâinile goale. Port-Royal va plăti pentru ce s-a întâmplat pe râul Saint-Jean. Nu-mi trebuie decât ostateci şi scrisorile regelui Franţei...

Şi privi în jur spre locurile unde putea să le găsească.

— Aha! Acolo, în cufărul acela, poate!?

Angelica văzu în colţul sălii, unde-l pusese la sosire, cufărul cu scalpuri al lui Saint-Castine şi interveni hotărâtă:

— Nu, domnule! În acest cufăr sunt lucrurile mele personale.

Şi i-o luă înainte, aşezându-i-se în faţă.

— Vă cer să nu-l forţaţi, domnule! spuse ea cu fermitate. Soţul meu şi cu mine suntem prieteni cu englezii pentru că şi noi deţinem drepturi asupra pământurilor şi sunt gesturi pe care nu le vom admite fără să ne plângem, considerându-l pe acela care le-ar comite un pirat nelegiuit ce acţionează împotriva intereselor conaţionalilor săi. Ascultaţi-mă, zise ea, văzându-l nehotărât. Aşezaţi-vă şi liniştiţi-vă! şi-i arătă un taburet în faţa ei. Am o propunere, care cred că va aranja totul.

Phipps o privi cu neîncredere. Angelica tremura la gândul că era aşezată pe trei sute cincizeci de scalpuri smulse de pe capetele englezilor şi sălbaticilor abenakis. I se părea că din cufăr răzbătea mirosul lor rânced. Dar autoritatea ei avu efect asupra reticenţelor şi irascibilităţii puritanului englez. El se aşeză şi cum era încă ud după baia în mare, o baltă de apă începu să se întindă în jurul lui.

— Ascultaţi, reluă Angelica cu convingere, ce vreţi, de fapt? Ostateci, prin care veţi putea face presiuni la Quebec pentru a obţine respectarea tratatelor sau a face schimb de prizonieri cu indienii abenakis şi cu canadienii?... Ori aici este vorba de acadieni, ştiţi bine asta. Sunt francezi, desigur, dar au fost abandonaţi complet de guvern şi de administraţia regală şi fac comerţ cu Bostonul şi Salemul ca să nu piară... Fie, admit, aţi putea-o lua pe doamna de la Roche-Posay şi pe copiii ei, dar cui i-ar păsa în Quebec de ei?

Phipps se gândise şi el la acest lucru. Îngrijorat, scoase un oftat profund şi-şi desfăcu melancolic gulerul de pânză albă ca să-l usuce. Apoi îşi goli una după alta de apă ghetele din piele de focă.

— Atunci, ce-mi propuneţi? oftă el din nou.

— Iată! A sosit recent aici, la Port-Royal, o mare doamnă franceză, foarte bogată şi cunoscută, însoţită de tinere femei pe care trebuie să le ducă în Quebec în vederea căsătoriei cu tineri ofiţeri şi seniori canadieni. Sunt aşteptate încă în Canada, dar vasul lor a naufragiat în împrejurimi şi nu ştim ce să facem cu ele. Vă propun să le luaţi pe ele. Nobila doamnă are atâtea relaţii încât capturarea ei l-ar mişca chiar şi pe regele Franţei şi, pe deasupra, este atât de bogată încât, şi fără vas, puteţi obţine pentru ea o răscumpărare importantă. Cred deasemenea că printre tinerele care o însoţesc se află şi logodnica unui înalt personaj din Quebec...

Ochii duri ai englezului se micşorară. El îşi frecă nasul şi exclamă:

— Dar dacă mergea în Quebec, cum a putut vasul să eşueze pe coastele noastre? Ca marinar, mi se pare suspect.

— Francezii nu ştiu să navigheze, spuse Angelica încet.

Cum William Phipps împărtăşea aceeaşi părere, nu insistă. Unul dintre oamenii lui aduse scrisorile regelui pe care le găsise în biroul grefierului aşezării, aşa că se însenină.

— Ei bine, spuse el, o s-o fac! Dar o să iau şi soldatul. E război şi mi-a rănit doi oameni...

Îmbarcarea ducesei de Maudribourg, a secretarului Armand Dacaux, a însoţitoarei Petronille Damourt şi a Fetelor regelui, a căpitanului Job Simon şi a musului supravieţuitor, ducând amândoi inorogul din lemn aurit, se făcu fără incidente, în indiferenţa generală. Acadienii din Port-Royal erau fericiţi că scăpaseră atât de uşor. Deîndată ce înţeleseseră că lucrurile se linişteau, se întorseseră cu lucrurile lor, oferind mateloţilor alimente, legume şi fructe, sperând să obţină unelte englezeşti care erau foarte apreciate. Trocul se desfăşura pe plajă şi nimeni nu băgă de seamă plecarea ostatecilor pe care englezii, grăbiţi din cauza mareei, îi împingeau încetişor. Doar Angelica şi doamna de la Roche-Posay, bucuroase că au scăpat, se grăbiră să le dea Fetelor regelui coşuri cu alimente pentru drum. Locotenentul Vanneau era şi el acolo, dar Delphine du Rosier nu-l privea. Cu capul în jos şi ochii plecaţi, resemnate de soarta lor stranie, Fetele regelui îşi urmau "binefăcătoarea". Adhemar, în lanţuri, fu primul care urcă în barcă.

— Doamnă, nu mă părăsiţi! strigă el spre Angelica.

Dar ea nu putea face nimic pentru el. Reuşise doar să-l facă pe Phipps să-i promită că-l va lăsa în viaţă şi exista speranţa ca englezii să-l trimită înapoi în Franţa.

La urcarea în barcă, Ambroisine de Maudribourg se opri în faţa Angelicăi care înţelese pe dată că adevărul de neconceput, întrezărit în acea noapte de coşmar, era de fapt, cruda realitate. Avea în faţa ei o fiinţă care voia s-o distrugă, îi dorea pieirea, moartea chiar. Aruncându-şi masca, ducesa nu mai încerca să-şi ascundă gelozia şi ura.

— Vă datorăm deci acest frumos aranjament? spuse ea cu jumătate de voce, în timp ce încerca să afişeze un zâmbet insolent.

Angelica nu răspunse. Ura care licărea în ochii Ambroisinei ştergea orice amintire despre ceea ce ar fi putut fi o înţelegere sau începutul unei prietenii între ele.

— Aţi dorit să scăpaţi de mine, reluă ducesa, dar să nu credeţi că m-aţi învins aşa de uşor. Vă voi distruge şi va veni ziua când veţi plânge cu lacrimi de sânge!

GOLFUL FRANCEZ SAU ATENTATELE

1

Pe măsură ce înaintai în Golful Francez, totul devenea gigantic, nemăsurat, impozant, ieşit din comun: frumuseţea peisajelor, splendoarea arborilor, înălţimea mareelor, violenţa şi sălbăticia locuitorilor, grosimea ceţurilor, savoarea homarilor şi a scoicilor, adâncimea fiordurilor, varietatea şi numărul păsărilor acvatice, intensitatea culorilor minerale: roşul gresiei, albul sării, negrul antracitului, sinuozitatea nenumăratelor râuri, măreţia căderilor de apă şi multitudinea cascadelor, fertilitatea pământului, mulţimea animalelor cu blană şi bogăţia peştilor în ape. Şi ca pentru a ascunde bogăţiile imense adunate aici de vreun bandit nebun sau chiar de zeul Gloosecap însuşi, exista o varietate infinită de curiozităţi naturale: mareea de la gurile râului Saint-Jean, grotele de ghiaţă, pădurea de piatră. Marea arunca pe ţărm bucăţi de cărbune, opale, ametiste, chihlimbar...

În acea seară, o şalupă mare de douăsprezece tone dansa pe valuri de-a lungul coastei de nord a golfului Chignecto. Angelica, aşezată în spate, privea cu teamă defilând înaltele faleze roşiatice al căror vârf se pierdea într-o perdea de ceaţă. Avea sentimentul că pătrundea într-un ţinut interzis, păzit de zei ostili.

Vasul, cu o singură pânză pătrată, înainta încet. Echipajul era compus din câţiva acadieni şi indieni micmac, mai degrabă tovarăşi de călătorie decât mateloţi. Proprietarul şalupei era Hubert d'Arpentigny, tânărul senior de la Cap Sable, iar pilot, intendentul lui, Pacôme Grenier.

Angelica spera că peste câteva zile se va întâlni cu contele de Peyrac pe coasta de est, de cealaltă parte a istmului. Faptul că plecase în căutarea lui era o nebunie pe care el i-o va reproşa, pentru că, în fond, îi ceruse să-l aştepte cu răbdare la Gouldsboro. Atunci însă nu se întâmplaseră atâtea evenimente şi nici drama care grăbea întâlnirea lor. Trebuia neapărat să-l găsească pentru a-l pune la curent cu ce ştia, ghicea sau presimţea şi să afle ce descoperise şi el. Ori, fiind încă la Port-Royal, fusese informată că, neîntorcându-se la Gouldsboro, Joffrey se îndrepta spre golful Saint-Laurent, înconjurând Noua-Scoţie. Nu mai putuse aştepta. Era nevoie să fie doi ca să lupte, să se unească, să-şi adune forţele, să-şi comunice certitudinile sau temerile.

Întâmplarea cu Ambroisine de Maudribourg era greu de situat în raport cu propria lor luptă. Era un fel de infiltrare diabolică în momentul în care, expuşi unor evenimente misterioase, le era greu şi unuia şi celuilalt să vadă clar, să discearnă de unde veneau ameninţările reale, cine le era duşmanul.

Pentru că vorbise cu fiul ei şi aflase manevrele mincinoase ale ducesei la Gouldsboro, Angelica nu se putea înşela cu privire la dorinţa acesteia de a semăna discordie şi nenorocire printre cei ce o ajutaseră. Şi fără încetare îi veneau în minte fapte şi cuvinte, reacţii imperceptibile, care căpătau acum un nou sens. Îşi aminti de vorbele lui Adhemar, sărmanul naiv, care, într-o zi când ea îi spusese: "Ai grijă să n-o trezeşti pe doamna de Maudribourg!", răspunsese: "Oh! astfel de fiinţe nu dorm niciodată, se fac numai că dorm." Fusese o adevărată punere în gardă faţă de strania activitate a Ambroisinei care, acum îşi dădea seama, nu făcea altceva decât să scotocească prin Gouldsboro, o punere în gardă pe care n-o luase în seamă, într-atât cealaltă ştiuse s-o convingă: "Am rămas să mă rog toată ziua; am dormit multe ore..." Dar reacţia indianului Piksarett? El îi înţelesese prefăcătoria: "Ai grijă, te ameninţă un pericol!..." Ambroisine de Maudribourg era la câţiva paşi. Oare el, indian sensibil la intervenţiile obscure ale spiritelor invizibile, simţise puterea demonică ce sălăşluia în această femeie?... Angelica îşi trecu o mână peste frunte.

"Trebuie să mă întorc la realitate... O femeie geloasă, perversă şi care caută să distrugă o fericire pe care n-o suportă, nu-i ceva anormal. Rămâne de văzut până unde poate merge..." Ea era oare sub ferestrele lui Abigael în noaptea când se auzise acel strigăt neomenesc? Ea vărsase otrava în ceaiul lui Abigael? "Atunci, îşi spuse Angelica, este capabilă de orice!" Dar nu putea dovedi cu nimic. Părea o nebunie monstruoasă.

Când îl va întâlni pe Joffrey, îi va arăta fața de pernă roşie şi vor încerca să pună cap la cap toate faptele pentru a înțelege de ce ducesa de Maudribourg acționase astfel împotriva lor. Angelica îşi reaminti capcanele ce le fuseseră întinse în primăvară când părăsiseră Wapassou şi uită o clipă de Ambroisine pentru a reveni la evidența unui plan bine pus la punct. Dar va veni şi clipa când vălul va fi sfâşiat.

Misterioşii ocupanți ai vasului cu flamură oranj îşi vor arăta fețele, vor deveni oameni ce vor putea fi învinşi, spânzurați, dar înainte vor vorbi. Se va afla astfel de unde proveneau loviturile şi cine i-a plătit să lovească. Acum, când Joffrey era pe urmele lor, deznodământul nu era departe. Avea încredere în el.

Ambroisine trebuia dată uitării. Acum ea era departe şi nu mai putea face rău. Englezii nu-şi lăsau cu uşurință prada. Din această întâlnire, din care ieşise aproape învinsă, Angelica păstra doar regretul. "Cu atât mai rău pentru tine! îşi spunea ea. Să-ți fie învățătură de minte să te mai rătăceşti în propriile tale slăbiciuni!". Ambroisine apăruse în momentul în care se îndoise de ea însăşi, când ezita în convingerile ei şi nu reuşea să iasă la suprafață din toată această tulburare care-i afectase personalitatea: şocurile succesive, întâlnirea cu Colin, teama față de Joffrey, devenit de nerecunoscut şi nevoia de a-l păstra, de a-l recuceri, rănile morale pe care trebuia să aibe curajul să le vindece, să le şteargă. Dar el o ajutase. Îşi amintea tandrețea vorbelor lui, liniştind-o, chemând-o la el, ca un balsam pentru ființa ei descumpănită.

Într-un asemenea moment, cealaltă, femeia geloasă, îşi făcea jocul, zăpăcind-o, încurcând-o. Din fericire, pericolul trecuse şi Angelica, privind norii trecând pe deasupra falezelor roşiatice, suspină. Se felicita că îndepărtase din calea ei periculoasa creatură. Phipps venise la timp. Din acest episod nu va mai rămâne decât o lecție de reținut. Nu era pentru prima dată când constata că în aceste încercări, singurele persoane care vedeau clar deîndată jocul mincinos erau cele simple, chiar naive, ca Adhemar, sau, din contra, cele a căror cunoaştere personală a viciului sau a necinstei le făcea să le discearnă mai uşor la alții, ca Aristide şi Julienne, care o acuzaseră de la început pe ducesă. Dar cine îi ascultase?

În sfârşit, scăpaseră! Peste câteva zile, Angelica îşi va întâlni soțul, se va refugia în inima lui, se va lăsa în voia lui, nu va mai avea mândrie. Îşi dăduse seama în timpul acestei crize cât era de dependentă de el.

Călătoria ei în Golful Francez se hotărîse brusc. După plecarea englezilor, Angelica se întrebase ce trebuia să facă: să se întoarcă la

Gouldsboro? Dar dacă, între timp, soţul ei venea la Port-Royal cum spusese Ambroisine? Îl trimise pe Cantor la Gouldsboro pe "Le Rochelais" să afle veşti. De îndată ce micul iaht trecuse de intrarea în golf, un alt vas intra. De această dată era domnul de la Roche-Posay care se întorcea la domeniile lui.

Hubert d'Arpentigny şi şalupa lui plină cu indieni micmac cu căciuli ascuţite îl însoţeau. El fusese capturat de Phipps şi apoi eliberat datorită aspectului său. Puritanul nu-şi putuse face o idee asupra adevăratei sale identităţi. Se spunea că era un senior francez din nobilime, dar cozile sale cu pene, sacul cu franjuri din piele de bivol, pielea lui de culoarea argilei roşii, ochii întunecaţi, îl derutau. Aşa că, a preferat să renunţe la captură.

Amândoi aduceau vestea că după ce pacificase împrejurimile râului Saint-Jean, Joffrey de Peyrac, la bordul lui "Gouldsboro", întorsese pânzele în direcţia golfului Saint-Laurent.

— Golful Saint-Laurent? strigă Angelica, dezamăgită. Ce face acolo? De ce n-a trecut pe aici?

— Nu bănuia că veţi fi aici, doamnă, spuse marchizul. Cred că am înţeles că nu va face escală nici la Gouldsboro. Părea grăbit să ajungă mai curând pe coasta meridională a golfului Saint-Laurent ca să-l întâlnească pe bătrânul Nicolas Parys, cel care îl stăpâneşte.

Indiferent de scopul urmărit, Joffrey de Peyrac se îndepărta. Angelica ceru să i se aducă hărţile. Nu mai suporta ideea să aştepte. Dacă "Le Rochelais"ar mai fi fost acolo, ar fi plecat imediat în urmărirea lui "Gouldsboro. Dar, din nefericire, tocmai îl trimisese cu Cantor. De necaz, Angelica avea aproape lacrimi în ochi. Hubert d'Arpentigny o observa. Cu intuiţia bărbaţilor foarte tineri, care înţelegeau mai uşor motivaţiile afective ale femeilor pentru că ei înşişi sunt conduşi de impulsuri sentimentale, el îi împărtăşea dezamăgirea şi nerăbdarea.

— Şi dacă aţi ajunge înaintea lui acolo? îi propuse el.

Ea îl privi fără să înţeleagă. Punând un deget pe hartă, el spuse:

— Vă conduc până în capătul Golfului. Acolo, unul din fiii Marcelinei sau unul din fraţii Dufour vă vor ajuta să parcurgeţi pe jos cele câteva leghe care separă capătul Golfului Francez de golful Saint-Laurent. Astfel, veţi ajunge între Shediac şi Tatamagonge. Dacă domnul de Peyrac întârzie puţin înconjurând peninsula Noua-Scoţie, veţi ajunge înaintea lui la Nicolas Parys.

Angelica acceptă. Călătoria va fi scurtă. În seara celei de-a doua zile, se găseau deja în largul mării. Hubert d'Arpentigny spunea că vor poposi la Carter, un englez din Massachusetts căruia i se tăiaseră urechile pentru falsificare de bani. El avea un teren în

marginea unuia dintre fiordurile de gresie roşie, a căror deschidere îngustă conducea prin labirinturile unui râu spre ţinuturile ursului şi elanului.

— Fii atent să observi intrarea, recomandă Hubert d'Arpentigny pilotului său. E uşor. Carter aprinde în fiecare seară un foc pe un promontoriu şi locul este păzit de două familii de pescari. Luminile cabanelor se văd puţin în stânga focului.

Aceste recomandări nu erau inutile. Era din ce în ce mai întuneric. Angelica îşi strânse pe ea mantia din lup de mare. Umezeala era pătrunzătoare. Ea se gândea la Joffrey. Cu fiecare oră se apropia de el şi simţea nevoia acută să-l întâlnească ca să-şi unească forţele pentru a se apăra. Dar împotriva cui?

Dându-şi capul pe spate, norul negru de furtună păru să-i dea răspunsul:

— Satana!

O frică reţinută de îndată o sugrumă. I se păru că şalupa dansa pe hulă şi mai violent.

— Ah! văd lumini acolo, strigă ea.

Şi-şi aminti de ochii dragonului care păzea golful Chignecto.

— Este cătunul lui Carter, exclamă d'Arpentigny bucuros. Găseşte canalul, Pacôme! Peste mai puţin de o oră o să mâncăm o bucată bună de slănină şi ne vom usca ghetele.

Ca răspuns, hula îi zgudui şi mai tare. Mai întâi au fost o serie de balansări puternice a căror amploare se accentua de fiecare dată, ca sub efectul unui impuls irezistibil venit din adâncurile mării, până ce enorma barcă fu proiectată ca un fir de iarbă pe creasta valurilor din ce în ce mai uriaşe.

— Găseşte canalul, Pacôme, strigă din nou d'Arpentigny, agăţat de marginea vasului.

Apoi se simţi izbitura, ca şi cum un colţ de oţel ar fi fost înfipt adânc în latura ambarcaţiunii de o mână monstruoasă şi aproape imediat Angelica simţi apa îngheţată până la talie.

— Scapă cine poate, se auziră strigăte. Am dat peste recifurile de la Scaragouche!

În întuneric, barca grea se izbea acum când de o stâncă, când de alta. Acest balet mortal era însoţit de strigătele naufragiaţilor şi de trosnituri sinistre. Acadienii şi indienii micmac se strigau în limba lor. Hubert d'Arpentigny strigă în franceză pasagerei sale:

— Malul este aproape, doamnă. Încercaţi să...

Restul vorbelor sale se pierdu în vuietul valurilor şi spuma furioasă şiroi peste ei acoperindu-i pînă peste cap, înainte de a-i arunca pe un alt colţ de stâncă.

Angelica înțelese că trebuia să părăsească barca înainte ca aceasta să fie sfărâmată. Risca să fie rănită foarte grav sau să primească o lovitură care ar ameți-o şi ar arunca-o, inconştientă, în furia valurilor.

Amintirea întâmplării de pe coastele Monegan când fusese gata să se înece dar o salvase părintele de Vernon, îi lăsase o impresie atât de cumplită – mai ales aceea de a fi paralizată şi târâtă în fundul mării de greutatea hainelor – încât găsi aproape inconştient forța de a se debarasa de prima fustă de pânză şi de a-şi arunca încălțămintea. În acelaşi moment, o nouă izbitură de o violență nemaiîntâlnită îi împrăştie pe toți. Angelica, agățată de o scândură din partea laterală sfărâmată, fu purtată înainte. Ea cunoştea bine această goană a mării spre plajă. Trebuia mai ales să dea drumul la timp epavei, să se apuce de orice, înainte ca refluxul să nu o tragă înapoi. Simți valul nisipos al malului acoperind-o şi se lovi de o stâncă de care se agăță.

Puțin mai târziu, se târa pe coate şi genunchi pe nisip, amintindu-şi recomandările lui Jack Merwin: "... până la liziera de alge uscate... înainte ... să nu te opreşti ... altfel marea te va lua."

În sfârşit, simțind nisipul uscat, se lăsă să cadă pe spate, respirând greu, insensibilă la durerile corpului său zgâriat peste tot. Se găsea la poalele unei faleze înalte care, aflată în fața lor, îngroşa întunericul în care se găseau. Acum, privind în fața ei spre golf, distingea mai bine marea unde recifurile printre care se scufundaseră apăreau ca nişte pete negre înconjurate de spumă albă, căci cerul noros era vag luminat de luna ce apărea când şi când aruncând luciri mai vii, înainte de a dispărea din nou. Angelica putea vedea resturile şalupei plutind ici şi colo, şi printre ele se zăreau chiar câteva capete de oameni. Destul de departe, unul dintre ei ajunse la mal.

Angelica ar fi vrut să strige, dar nu mai avea putere. Totuşi, îşi recăpătă încrederea. Erau cu toții salvați. Încă un naufragiu! Coastele nu erau prea ospitaliere şi trebuia să se obişnuiască cu asta. Dar, ce se întâmplase de fapt? De ce erau lumini pe colină, dacă nu erau decât în preajma recifurilor de la Scaragouche?

Când îi trecu prin minte acest gând, se ridică pe jumătate şi privi în jur cu atenție încercând să perceapă misterul acestei opacități pătate cu negru care domnea în jur. Toate simțurile îi erau în alertă. I se păru că aude strigăte îngrozitoare în vuietul valurilor care izbeau stâncile, dar totul era confuz.

De ce erau lumini pe faleze ... ca atunci când naufragiase "Inorogul"? Brusc, la câțiva paşi de ea, din umbra falezei, apăru o siluetă umană. Venea dinspre uscat, detaşându-se pe cerul luminat

de lună şi părea că examinează cu atenţie clocotul furioas al golfului unde tocmai se sfărâmase şalupa lui Hubert d'Arpentigny.

La un moment dat, se întoarse şi Angelica avu impresia că priveşte în direcţia ei şi-şi înăbuşi un strigăt. Căci, atunci când apăruse din umbră pe cerul luminat de lună, ea putuse vedea că ţinea în mână un fel de baston scurt.

"Omul cu măciuca de plumb!..."

Şi tot ce-i spusese Colin în legătură cu acest criminal al ţărmurilor îi reveni în minte. Chiar el era, deci! Nu era un mit. Omul despre care îi vorbise Colin, asasinul, cel care atrăgea navele pe recifuri şi-i ucidea pe cei ce se salvaseră cu lovituri de măciucă. În acelaşi timp, îşi dădu seama că aceşti naufragiatori fantomă existau şi că o vor omorî.

2

Fără grabă, acesta porni spre ea. Era la cheremul lui. Aruncată de mare, după o luptă epuizantă, pe jumătate inconştientă, ce victimă s-ar putea apăra de loviturile date de ucigaşii la pândă?

Întinsă, fără putere, Angelica îşi dădu seama că pata luminoasă a corpului ei pe jumătate gol atragea privirile asasinului. Acesta se apropia. La un moment dat, înghiţit de umbra falezei, el dispăru, dar zgomotul cizmelor lui pe pietriş se auzea în continuare. Pipăind în jurul ei, găsi un bolovan destul de mare şi-l aruncă în direcţia bărbatului. Piatra căzu cu un zgomot sec, neatingându-şi ţinta. Ea aruncă încă o piatră şi auzi un râs batjocoritor. Bărbatul se amuza de apărarea ei derizorie. Apoi, râsul se opri brusc şi bărbatul scoase un sughiţ ciudat. Se auzi ceva căzând pe pământ, nu departe de ea; bărbatul tocmai se prăbuşise.

Un moment, nu se clinti nimic. Angelica aştepta, cu nervii încordaţi. Apoi, în clarul de lună se detaşă o altă siluetă, chiar în locul în care apăruse asasinul cu măciuca de plumb. De această dată, era cea a unui indian. I se distingea arcul încă întins pentru săgeata care tocmai omorâse. Inima Angelicăi tresări de bucurie şi uşurare.

— Piksarett! strigă ea din toate puterile. Piksarett, sunt aici!

Ea recunoscuse fără greş umbra deşirată a şefului indian. Prinzând curaj, se ridică şi merse în întâmpinarea sa. După câţiva paşi însă, se lovi de corpul întins pe jos şi, cuprinsă de repulsie, sări

înapoi, gata să leşine. Era udă şi tremura, cu hainele lipite pe corp. În timpul naufragiului, îşi pierduse mantia de lup de mare şi bagajul, din fericire uşor, în care îşi pusese lenjeria necesară, dar şi pieptenele şi peria din carapace de broască ţestoasă care îi plăcea atât de mult. Avea însă altceva de făcut decât să-şi plângă pierderile.

Piksarett era îngenunchiat lângă corp. Nu se distingea prea bine, dar mirosul de fiară pe care-l emana o umplu de bucurie. Era chiar el, străduindu-se să scoată săgeata înfiptă între omoplaţii victimei. Apoi, răsturnă corpul. În întuneric, nu i se puteau distinge trăsăturile.

— Unde fugeai iarăşi, prizoniera mea? spuse vocea lui Piksarett. Crezi că poţi scăpa de mine? Vezi, am ajuns la timp.

— Mi-ai salvat viaţa, spuse Angelica. Omul acesta voia să mă omoare.

— Ştiu! "Îi" pândesc de mai multe zile, sunt numeroşi. Şase, şapte...

— Cine sunt? Francezi, englezi?

— Diavoli, răspunse vocea lui Piksarett.

Sălbaticul, superstiţios în simplitatea sa, formula fără ruşine ceea ce ea ştia deja. Numai că, "ei" erau mult mai aproape acum, se arătau în loc să acţioneze pe ascuns şi li se puteau vedea feţele. Este adevărat că asemenea feţe nu se arată decât în momentul în care lovesc.

— Ţi-e frig, remarcă Piksarett care o auzea clănţănind din dinţi. Îmbracă-te cu boarfele acestui om.

Şi desfăcând centura care purta un pistolet, dezbrăcă mortul de haină. Angelica o îmbrăcă şi se simţi mai bine. Ea ar fi dat orice să descopere trăsăturile duşmanului invizibil, dar Piksarett nu voi să-l tragă la lumina lunii.

— Să aşteptăm zorile, propuse el. Sunt singur, şi "ei" pândesc şi ne pot surprinde. Când se va face ziuă, "ei" se vor îndepărta.

Angelica ar fi vrut să-l întrebe ce făcea el acolo singur, un indian Narrangasett hoinărind în ţinutul indienilor Malecit, dacă ştia unde sunt Michel şi Jérôme şi de ce « fugise » de la Gouldsboro. Dar cel mai sigur mod de a nu obţine răspuns de la un indian este să-i pui întrebări. Deci, tăcu. Era ameţită de oboseală şi rănile începuseră să o doară. Puţin înainte de a se face ziuă, Piksarett fu intrigat de un foc ce strălucea nu departe de ei, în golfuleţ. Se duse până acolo şi reveni spunând că indienii micmac îl aprinseseră ca să-şi usuce hainele şi să frigă peşte.

— Sunt cei ce erau cu noi pe şalupă? I-ai văzut şi pe albi?

Nu, nu-i văzuse. Angelica se aştepta să descopere că mortul era bărbatul palid care o acostase într-o seară la Gouldsboro spunându-i: "Domnul de Peyrac vă pofteşte în insula Vieux Navire.", dar nu era el. Acela trăia, fiind mai periculos decât cel ce zăcea aici. Se vedea după fruntea îngustă şi fălcile dure că acesta nu era decât un asasin, o brută antrenată să lovească, să ucidă fără scrupule sau milă.

Înainte de a-l arunce în mare, Piksarett se aplecă şi îi luă scalpul dintr-o mişcare agilă de cuţit, după care şi-l puse la cingătoare.

— Strămoşii noştri trebuiau să aducă capete, îi explică el Angelicăi. Acum scalpul ajunge pentru a dovedi că am învins. Dar să scoţi un scalp cu silexul ca altădată, e greu. Din fericire, albii ne-au adus cuţite de oţel... Vino! Hai să-i vedem pe indienii micmac. Nu sunt ca noi, dar sunt totuşi Abenakis, Copiii Zorilor.

Odată cu zorile se ridicase şi ceaţa care se împrăştia sub efectul căldurii. Apropiindu-se, Angelica şi Piksarett auziră o melopee melancolică de voci care îşi răspundeau într-un zumzet monoton.

— Cântecul morţilor! şopti Piksarett.

Îl găsiră pe marele şef micmac Uniacke îngenunchiat lângă corpul lui Hubert d'Arpentigny care avea craniul sfărâmat.

— Mi-au omorât fratele de sânge, îi spuse el lui Piksarett după ce acesta, conform obiceiului, îşi spuse numele. I-am văzut cum l-au lovit când ieşea din mare.

Piksarett le spuse ce ştia despre cei care, profitând de întuneric şi de împrejurimi, le-au atras şalupa pe stânci.

— Du-mă la ei, să răzbun această crimă. Ah! Îmi pare rău. (Faţa pătrată a indianului, de un brun gălbui în mod obişnuit, era palidă şi răvăşită de durere.) Îmi pare rău că nu m-am născut irochez sau algonchin, ca să-i torturez pe aceşti nemernici până la moarte. Dar, să nu mă mai întorc printre ai mei dacă scalpurile lor nu-mi vor împodobi wigwamul!

— Eu am deja unul, spuse Piksarett, triumfător.

După ce-şi pecetluiră alianţa prin câteva ritualuri, Piksarett le propuse să-i conducă într-un loc unde să poposească şi să se ospăteze, după care se vor sfătui. Angelica continua să clănţăne din dinţi, mai mult de groază decât de frig. Coşmarul continua, se preciza, se încarna. După victimele de pe "Inorog", pe care le puseseră pe seama elementelor naturii şi a unei întâmplări nefericite, se ajungea la moartea criminală a doi acadieni şi a trei băştinaşi. De această dată se ştia că aceste crime fuseseră intenţionate. Dispariţia lui Hubert d'Arpentigny, tânăr senior cunoscut, va produce o mare emoţie pe teritoriile Golfului Francez şi chiar până în Quebec căci, în ciuda

conflictelor care opuneau cele două regiuni, Acadia rămânea în ochii regatului parte integrantă din Noua-Franţă, administrată de Canada.

Bietul Hubert d"Arpentigny, atât de tânăr, plin de viaţă şi de pasiuni... "Este vina mea, gândea Angelica, nu trebuia să-l opresc să se întoarcă la fermă... Pe mine voiau să mă omoare, şi el a fost cel lovit."

Inima îi îngheţă: "Numele nostru şi mai ales al meu va fi iarăşi legat de necazurile francezilor. Pentru început, vasul Fetelor regelui, scufundându-se în apropiere de Gouldsboro, apoi, astăzi, acest tânăr francez, asasinat în prezenţa mea... Cum să dovedesc că am căzut într-o capcană? Nimeni nu m-ar crede. Mărturia indienilor micmac nu va fi ascultată de nimeni..."

Mai mult ca oricând, acum că pericolul se preciza, ea trebuia să-şi întâlnească soţul.

Grupul indienilor supravieţuitori se scindă în două. Şase dintre ei urmau să se ocupe de înmormântarea victimelor, apoi, dintr-un sat apropiat, să ia pirogi ca să ducă vestea proastă în peninsulă. Uniacke şi ajutorul său îl vor urma pe Piksarett care le promisese să-i ajute să se răzbune. Angelica se bucură să-l audă pe Piksarett spunând că mai întâi trebuiau să-l găsească pe omul-tunet, adică pe Joffrey, care avea pământuri de la intrarea în Golful Francez şi până la izvoarele Kennebec-ului.

— Duşmanii lui sunt astăzi şi duşmanii noştri. El îi urmăreşte şi are vase, arme, viclenie şi cunoştinţe. Să ne aliem cu el şi să-i primim sfaturile, înainte de a începe lupta împotriva celor ce ţi-au omorât fratele de sânge, Uniacke, căci, trebuie să fim prudenţi, fraţilor! Nu ştiu ce fel de oameni sunt albii ăştia care omoară. Nici englezi, nici francezi, nici piraţi... Au un vas, poate două... Şi apoi... Cred că sunt posedaţi de duhuri rele.

Angelica observa de altfel că ochii iscoditori ai lui Piksarett nu încetau să se rotească în jur. El, sălbaticul mistic, avea un simţ înnăscut al acestor ameninţări şi pericole ascunse sub aparenţe anodine. Ea-şi amintea de brusca sa schimbare, când venise să-şi ceară răscumpărarea la Gouldsboro, de modul în care începuse să privească în jur, ca şi cum ar fi adulmecat apropierea unei fiare: "Ia seama, îi spusese. Te pândeşte o primejdie!" şi "fugise"!... cum spuseseră Jérôme şi Michel... Ce urmă luase el oare după aceea?.. Se părea că aceasta îl dusese unde trebuia, fiindcă apăruse în momentul în care ea, Angelica, cădea în capcana pe care n-o descoperise la timp.

Acum, se simţea liniştită să fie cu el şi apărată de el. Deci, îl urmă cu curaj atunci când se afundă în pădure, împreună cu indienii

micmac. Piksarett, această Piele-Roşie, ştia deja multe lucruri şi chiar dacă nu i le comunica, ea putea, cel puţin, să aibă încredere în el şi începea să înţeleagă că era o forţă de care avea nevoie căci neliniştea pe care o simţea era acum mai puţin fizică – deşi ştia acum că viaţa îi era în joc – şi mai mult morală, provenind din convingerea că se încerca să se distrugă în ea ceva mult mai preţios decât viaţa.

Duşmanii ei fuseseră oare la Port-Royal? Tot aşa cum "ei" fuseseră şi la Gouldsboro, împotriva oricărei logici?

Înainte de a părăsi plaja, indienii cercetară încă o dată, cu prudenţă, stâncile. Găsiră obiecte ce aparţinuseră pasagerilor şalupei, printre care sacul şi pantofii Angelicăi, ceea ce o bucură. Sacul, în afară de trusa din carapace de broască ţestoasă, nu conţinea nimic de preţ, dar când eşti naufragiat pe o plajă pierdută totul este preţios. Ea stoarse ce se putea, restul îl va pune la uscat mai târziu. Luase cu ea, cu intenţia de a i-o arăta lui Joffrey, faţa de pernă roşie, pătată şi găurită a lui Abigael şi se felicita că nu a pierdut această mărturie importantă a lucrurilor suspecte petrecute.

De îndată ce te îndepărtai de mal, un aer nemişcat, o căldură intensă, fără nici o adiere, copleşeau pământul. Era deja sfârşitul verii. O secetă rea făcea să trosnească tufişurile de la poalele pădurii. Curând, se vor aprinde incendiile care-şi vor amesteca flăcările purpurii cu purpuriul frunzelor. Până atunci, pădurea îşi păstra frunzişul de smarald, cedrii şi pinii îşi răspândeau parfumurile puternice de răşină.

Piksarett îşi conduse tovarăşii pe alte cărări decât cele săteşti. Nici unul dintre cei trei sălbatici nu părea dornic să-i întâlnească pe localnici, maleciţii cu ochi verzi, pe care înrudirea ancestrală cu vikingii, primii descoperitori ai acestor pământuri, îi făcea fanfaroni şi corupţi, obişnuiţi cu traficul cu navele şi cu beţiile ucigătoare. Pe la prânz, ajunseră într-un luminiş plin de ierburi şi tufişuri pe care trebuiră să le taie cu cuţitele şi sub care găsiră trei sau patru mari cazane de lemn.

— V-am spus că o să ne putem ospăta, zise Piksarett, foarte satisfăcut.

— Tu, un Patsuikett de pe râul Merrimac, cunoşti ţinutul mai bine ca noi care totuşi suntem vecini, recunoscură indienii micmac.

— Înainte, pământul întreg aparţinea Copiilor Zorilor, declară Piksarett care nu se temea de exagerări. Păstrăm amintirea în sângele nostru. Ea ne conduce spre aceste locuri unde odinioară strămoşii noştri petreceau. Au venit însă albii. Acum avem oale de fontă, dar şi teritoriile noastre s-au micşorat ca o piele de ied prost tăbăcită.

Odinioară, indienii îşi fabricau în anumite locuri cazane din trunchiuri de copaci pentru a fierbe mâncarea. Se punea apă, se aruncau în ea pietre fierbinţi şi apa începea să fiarbă. Atunci se adăugau porumbul, peştele sau carnea, grăsimea şi fructe de pădure. Triburile nomade cunoşteau locul acestor cazane de lemn căci aveau nevoie să stea în apropierea lor.

În drum, indienii vânaseră un caribu, căruia îi fierseră oasele pentru a obţine untură albă pe care să o ia cu ei. Îl gătiră în întregime, în afară de stomac şi conţinutul lui. Era o mâncare cu un gust puţin amărui, din cauza frunzelor de salcie pe care animalul le mănâncă vara. Angelica nu putea mânca. Sprijinită cu spatele de un copac, epuizată, continua să tremure, după tot mersul şi căldura. Frigul venea din interior. Îşi aminti că după ce fusese gata să se înece, la Monegan, părintele de Vernon o obligase să mănânce o farfurie de supă fierbinte. Nu mâncase niciodată ceva mai bun. Acum, şi el era mort. Brusc, îi văzu moartea sub un alt unghi.

— Când se va afla vestea, se va spune: "Ştiţi că la Gouldsboro a fost asasinat un preot iezuit, părintele de Vernon... Ce lucru îngrozitor! Acest conte de Peyrac nu se dă înlături de la nimic..."

Cum să opreşti asemenea zvonuri susţinute de aparenţe? Şi din nou o trecură fiorii. Pentru a se încălzi, îşi băgă mâinile în buzunarele hainei pe care o purta. Era ceea ce rămăsese de la unul dintre acei necunoscuţi fără chip care îi urmăreau. În fundul unuia din buzunare, simţi câteva mici obiecte, o cutie de tutun, mărunţişuri pentru indieni şi, în celălalt, o hârtie împăturită pe care o scoase la lumină.

Era o hârtie de pergament rafinat – şi ar fi jurat că emană un uşor parfum – pe care erau scrise câteva rânduri. Scrisul, prin el însuşi, inspira frică. Angelica n-ar fi putut spune dacă era mâna unui bărbat sau a unei femei, a unei fiinţe cultivate sau vulgare, a unui nebun sau a unui spirit rasat, căci inspira totodată putere virilă şi preţiozitate feminină, orgoliu nemăsurat ca şi invidie şi viclenie, senzualitate vulgară combinată cu frumuseţea literaturii, trădând la cel ce o scrisese obişnuinţa de a mânui pana.

Ea citi: "Semănaţi nenorocirile pe urma ei în aşa fel încât să fie acuzată de ele"

Apoi, mai jos: "Te aştept diseară, dacă eşti cuminte..."

Aceste cuvinte lăsau impresia de ceva îngrozitor. Semnătura era ilizibilă. Literele indescifrabile se încălecau, părând că schiţează silueta unui animal hidos. Angelicăi i se păru că mai văzuse undeva acest semn. Dar unde?

Ţinea foaia cu două degete, rezistând dorinţei de a o arunca în foc, ca să se purifice.

3

Merseră încă o zi pe poteci izolate, cele ale animalelor sau ale vânătorilor. Printre trunchiurile stejarilor şi brazilor albi, se vedeau scânteind numeroase iazuri cu castori. Indienii mergeau într-un ritm pe care Angelica îl putea cu greu urma; fără ea, ar fi mers şi mai repede. Ar fi alergat chiar, căci puteau alerga ore întregi fără oprire şi adesea menţinând o viteză a cursei considerată sufocantă pentru un alb. După spusele lor, Angelica ştia că se simţeau ameninţaţi de o primejdie iminentă, dar nu o puteau părăsi căci şi ea era ameninţată şi trebuia să ajungă teafără şi nevătămată la omul-tunet, soţul său. Doar acolo putea considera că au scăpat de spiritele rele. Pentru a traversa vadul râurilor, Piksarett o lua pe Angelica în spate. Prietenia şi solidaritatea pe care i-o arătau aceşti sălbatici, înţelegerea lor intuitivă a situaţiei – care chiar şi pentru ea rămânea confuză – erau de nepreţuit pentru Angelica în aceste zile nesigure. Albii, cu spiritele lor educate şi materialiste, ironizându-i îndoielile şi temerile neformulate, nu i-ar fi inspirat aceeaşi încredere, nici nu i-ar fi adus aceeaşi mângâiere.

Seara la un popas, când mâncau se auziră ecourile unei bubuituri de tun.

— E o navă pe aici care anunţă că vrea să facă comerţ, zise Uniacke.

Prudenţi, dar curioşi, se strecurară până la marginea falezei care domina un râu larg cu ape liniştite. Aceste falii adânci, care fisurau pretutindeni litoralul, permiteau navelor să pătrundă destul de mult în aval de estuare.

O carabia era acolo, reflectându-şi flamura roşie în oglinda de smarald a râului.

— "Le Rochelais"! strigă Angelica nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Ea distingea deja pe punte părul blond al lui Cantor, siluetele familiare ale oamenilor din Gouldsboro, pe Vanneau şi pe locotenentul lui Colin, Barssempuy. Coborâră în grabă panta abruptă.

— Ah! Ştiam eu că o să te găsesc! strigă Cantor, zărindu-şi mama.

Puţin mai târziu, se întâlniră pe mica plajă de pe malul apei.

— Cum ai ghicit că sunt aici?

— Flerul, zise Cantor punându-şi un deget pe nas.

— Eşti cu adevărat fiul acestui ţinut, exclamă Angelica îmbrăţişându-l din toată inima. Îi egalezi pe indieni!...

Ce băiat bun era acest Cantor, cu obrăznicia şi siguranţa tinereţii, sănătos şi plin de pasiune!

— M-am întors la Port-Royal să-ţi aduc veştile de la tatăl meu sosite la Gouldsboro. Nu mai eraţi acolo, dar mi s-a spus că vă îndreptaţi spre est. Am urmat acest traseu până la Carter care nu vă văzuse, dar ştia că nava voastră naufragiase, că erai teafără şi că plecaseţi spre interiorul ţinutului cu sălbaticii. După asta, etapele erau uşor de calculat, ca şi punctul unde puteam să vă întâlnesc. În golfuri, la întâmplare, am tras o salvă de tun şi m-aţi auzit.

Angelica nu reţinuse decât un cuvânt.

— Ai veşti de la tatăl tău?

— Da, a trimis o misivă lui Colin pentru a-l anunţa că navigează spre golful Saint-Laurent înconjurând peninsula, că nu se va putea întoarce înainte de cel puţin trei săptămâni. Îi dădea instrucţiuni pentru Gouldsboro.

— Nu era nimic pentru mine?

— Ba da, era un cuvânt şi pentru dumneata.

— Dă-mi-l, spuse Angelica, întinzând mâna cu nerăbdare.

Cantor păru surprins, apoi spuse ruşinat:

— Mamă, iartă-mă, l-am uitat...

Angelica i-ar fi rupt bucuros gâtul.

— Dar era foarte scurt, insistă Cantor, foarte amărât de figura ei decepţionată, cu siguranţă nu era nimic prea important în el!...

Nu mai era nimic de spus!

— Ţi-am adus bagajele, reluă timid Cantor, înţelegând că păcătuise grav contra codului după care se conduce viaţa acestor fiinţe greu de înţeles pentru un adolescent, adulţii. Abigael a pregătit totul. A pus chiar şi haine groase pentru iarnă. Spunea că poate vei fi obligată să mergi până în Quebec...

— Tatăl tău vorbea despre mine în scrisoarea pentru Colin?

— Nu, dar Colin a hotărât să merg să te iau de la Port-Royal şi să te conduc în golful Saint-Laurent cu "Le Rochelais". Căci trebuie să-l întâlneşti cu orice preţ

Deci, Colin ar fi aprobat hotărârea ei de a pleca în istmul Chignecto.

În timp ce schimbau aceste cuvinte, indienii maleciţi ieşiseră din pădure aducând piei de lutru, de jder şi câteva de vulpe albastră.

Pentru a nu-i supăra, Barssempuy autoriză târgul. Arămurile de Gouldsboro erau de bună calitate şi băştinaşii se declarară mulţumiţi, deşi nu obţinuseră alcool după placul inimii.

După plecarea lor, Angelica şi cei trei indieni urcară la bord şi "Le Rochelais" ridică ancora la căderea serii. De comun acord, hotărâseră să nu pornească să înconjure peninsula, ceea ce l-ar fi întârziat cu mai multe zile. Acum erau mult prea la est. Urmând proiectul iniţial al Angelicăi, vor ancora "Le Rochelais"în fundul golfului Cobequy şi vor traversa istmul pe jos. Era vorba de trei sau patru zile cel mult. Angelica visa deja la momentul când vor ajunge pe malurile vastului golf, deschis în direcţia Europei, regatului, verii, vaselor ce pescuiau de-a lungul plajelor. În acest anotimp, mirosul era atât de greţos încât se simţea de la mai multe mile în interiorul ţinutului, dar nu conta. Oare îl va zări pe "Gouldsboro" ancorat în larg? Ce făcea Joffrey acolo? Cât îi părea de rău pentru mesajul pe Cantor considerase inutil să i-l aducă! Fiecare cuvânt pentru ea în acest moment ar fi copleşit-o. Şi-ar fi pus buzele pe literele scrise de mâna lui. Reprezentau certitudinea, căldura prezenţei sale de care simţea o nevoie arzătoare. Mai puţin din frică faţă de pericolele ce o ameninţau – trecuse ea singură de multe alte pericole – cât din necesitatea de a şti că într-o lume urâtă, falsă, supusă prea uşor instinctelor celor mai joase, cel puţin el exista, un bărbat care o iubea şi care îşi urma sigur calea.

În plus, nu se simţea bine. "Le Rochelais" venise la timp pentru a o împiedica să declare că nu mai poate. Pe lângă numeroasele vânătăi căpătate în urma naufragiului, rana de la picior se infectase.

Această rană o căpătase în timpul primei călătorii a "Rochelais"-ului, la Port-Royal, în cursul furtunii, când cufărul lui Saint-Castine îi căzuse pe picior.

De altfel, primul lucru pe care-l văzuse intrând în cabină în această seară fu acest faimos cufăr cu trei sute cincizeci de scalpuri de englezi.

— Oare visez?! exclamă ea. Parcă lăsasem această încărcătură la Port-Royal!...

— Domnul de la Roche-Posay mi l-a încredinţat, explică Cantor. Spunea că este o bună ocazie să-l trimită în Quebec. Mai cred că nu ţinea prea mult să-l păstreze acasă la el.

De bine, de rău, se putea crede că semnul de bună credinţă al baronului de Saint-Castine faţă de cauza regelui Franţei va sfârşi prin a ajunge la destinaţie.

Angelica se resemnă. Ea găsi în celelalte cufere pregătite de Abigael tot ceea ce-i era necesar. Părăsi fără regret îngrozitoarea

haină a tâlharului, dar avu grijă să pună bine hârtia misterioasă, cu scriere neliniştitoare, care spunea: "Semănaţi nenorocirile în urma ei în aşa fel încât să fie acuzată de ele..."

4

Dimineaţa, lăsând în stânga golful Shepody unde se varsă Micul-Codiac, "Le Rochelais" se înfundă într-unul din ultimele fiorduri ale Golfului Francez, acolo unde se ştia că îşi fac cuibul bâtlanii albaştri şi şoimii pelerini, raţele negre şi gâştele albe, precum şi unele specimene umane despre care Angelica auzise deja vorbindu-se că nu-i aparţineau nici lui Dumnezeu, nici diavolului, trăind pentru ei înşişi, ascunşi în vizuina lor şi pândind duşmanul din înaltul falezelor roşii sau negre – duşman fiindu-le orice intrus care se strecura în meandrele fiordurilor ascunse de copaci, Marcelline-Frumoasa, fraţii Defour, un pustnic şi câţiva alţii...

Femeia, cu unsprezece sau doisprezece copii, avea un modest conac, o moară cu gater şi de făină, depozite şi mărfuri de schimb. Închiriind drepturile de vânătoare şi pescuit pe care le moştenise de la soţul ei defunct, ea îşi conducea afacerile, protejând la rândul ei câţiva pescari francezi de coastă sau modeşti agricultori care se aciuaseră pe acolo cu soţiile şi concubinele lor indiene şi o întreagă bandă de plozi metişi. Cu totul, erau vreo zece locuinţe şi şaizeci, şaptezeci de persoane.

"Le Rochelais" aruncă ancora la poalele acestui domeniu de o frumuseţe sălbatică. O cărare urca, mărginită de flori, spre casa de lemn şi piatră, solid construită. Mulţimea de flori, cu uriaşe lujere înalte, albastre ca cerul, roz şi albe, dădeau împrejurimilor un aspect de parc regal. Dar, noii sosiţi găsiră o casă goală şi locul părăsit, deşi cenuşa era caldă şi găinile cotcodăceau în curte.

— Au fugit lasându-şi vasele de bucătărie când ne-au zărit pânzele, zise unul dintre oamenii din echipaj care cunoştea locurile. Este un obicei al oamenilor de pe aici, mai ales în cătunele franceze izolate care nu se pot apăra. Dacă englezul apare, mai bine rătăceşti prin păduri câteva zile decât să fii dus prizonier la Boston. Francezii au oroare de fiertura de orz a puritanilor!

Pasagerii de pe "Le Rochelais" hotărâră să-şi încerce norocul cu fraţii Defour, care locuiau la o jumătate de leghe de acolo. Avură noroc să-l găsească pe al treilea dintre ei, Amedeu, care le oferi o

generoasă primire. Fraţii mai mari nu se întorseseră din expediţia de pe râul Saint-Jean. El şi cel mai tânăr dintre ei, împreună cu pisica – căci aveau o pisică care le semăna, mare, grasă, taciturnă – aveau grijă de casă, vânau, pescuiau. Trebuiau să se pregătească de iarnă, să strângă şi să schimbe pieile aduse de indieni, să recolteze cerealele, cartofii, să îngraşe porcul, să afume carnea de vânat. Trăiau acolo ca nişte seniori rurali, strângând pentru nu ştiu ce vis îndepărtat de a se întoarce, bogaţi, în regatul Franţei, sau de a nu se întoarce ci doar de a se simţi în largul lor şi prosperi până în ultima lor clipă. Se înţelege că asemenea oameni nu au chef să fie deranjaţi. Nici de administraţie, nici de iezuiţi, nici de perceptorii de impozite.

În schimb, ospitalitatea lor era fără margini pentru prieteni. Cel mare o dovedise deja arestând soldaţii din Fortul Maria pentru a-i pune la dispoziţia contelui de Peyrac. Le plăcea să se arate generoşi pe cheltuiala regelui Franţei. Amedeu fu de îndată de acord s-o conducă pe Angelica de cealaltă parte a istmului, în golful Saint-Laurent.

Vor lua cu ei şi câţiva oameni pentru a duce bagajele. Nu le trebuiau decât două zile de mers, poate şi mai puţin, căci bălţile şi turbăriile la acest sfârşit de vară erau aproape uscate şi puteau fi traversate cu uşurinţă..

Deşi nerăbdătoare, Angelica nu putu porni chiar a doua zi. O durea piciorul şi gamba era umflată. Starea rănii pe care o neglijase la Port-Royal se înrăutăţise în contact cu apa de mare şi căpătase aspectul unei ulceraţii ce nu răspundea la nici un tratament. Angelica hotărî să rămână măcar o zi întreagă să-şi odihnească piciorul şi să mai încerce să-şi aplice o nouă cataplasmă de ierburi, care va avea poate un rezultat mai bun decât ce încercase până atunci.

Ca să poată pleca mai curând la drum, ea se strădui să se odihnească deplin. Locul era complet pierdut, la capătul lumii, în Golful Francez, care se umplea cu apă o dată pe zi până la o înălţime de doisprezece metri, încât aveai impresia că eşti acum la adăpost şi că nimeni nu va veni să te caute acolo.

Iluzie! Când, în cursul după-amiezii, Angelica traversa încăperea principală a locuinţei, îl găsi acolo, părând că o aşteaptă, pe marchizul de Villedavray, în redingotă cu coadă, vestă cu flori şi tocuri înalte; cu o mână sprijinită pe un baston cu măciulie de argint şi cu cealaltă ţinând un băieţel bucălat cam de patru ani, care-i semăna leit cu bucle blonde sub o boneţică de lână roşie.

— Angelica! exclamă marchizul, ce plăcere să vă revăd!

Şi adăugă cu un aer mâhnit:

— Am aflat de prezenţa voastră aici! Nu e bine! Nu m-aţi anunţat şi cât pe ce să plecaţi, fără să fi venit să mă vedeţi...

— Dar nu ştiam că sunteţi în împrejurimi.

Ochii Angelicăi se plimbau ezitând de la guvernator la copil...

— Sigur că da, zise marchizul cu mândrie, este copilul meu. Nu-i aşa că e fermecător?

Şi adăugă, pentru o informare mai bună:

— Este şi ultimul copil al Marcellinei. Nu o cunoaşteţi? Păcat! De-aţi vedea-o cum deschide scoicile!... Spune bună ziua, Cherubin!... Îl cheamă Cherubin!... Numele i se potriveşte de minune, nu-i aşa? De ce aţi venit să locuiţi la indivizii ăştia josnici, fraţii Defour, în loc să vă opriţi la Marcelline?...

— Ne-am oprit, dar nu era acolo!

— Ah! E adevărat! Ne ascunsesem în pădure cu cazanele. Este un vechi obicei al acadienilor francezi. Cum zăresc un vas necunoscut, îşi înşfacă oalele şi se duc să gătească câteva zile cu sălbaticii... E foarte amuzant!... Dar, în acest caz, am fost aproape sigur că am recunoscut una din navele domnului de Peyrac. De aceea am insistat să ne întoarcem acasă seara.

Şi privind în jur cu iritare, continuă:

— Cum vă puteţi înţelege cu aceste brute obraznice? Nu numai că-şi bat joc de mine, refuzând să plătească patenta şi dividendele, dar ştiţi ceva? L-au ademenit pe Alexandre!... Da, l-au ademenit. L-au angajat să le remorcheze până la Petit-Condiac ambarcaţiunile negustoreşti şi gata! Alexandre nu mai există pentru noi. O să ajungă o brută ca şi ei, o să mănânce cu degetele, o să se culce cu sălbaticele... Este trist! Dar am scris în Quebec, ca să mă plâng de ei... O să vă citesc scrisoarea înainte să o trimit. Cât timp mai staţi printre noi?

— Aş fi vrut să plec chiar mâine, spuse Angelica, dar am o rană la un picior care se vindecă greu. Mă tem că n-o să-mi permită să fac mai multe leghe fără să obosesc.

Guvernatorul se emoţionă imediat.

— Şi eu care vă ţin în picioare! Biata mea copilă! Haideţi, aşezaţi-vă aici! Arătaţi-mi rana. Am câteva noţiuni de farmacie.

În realitate, era foarte competent. Căzură de acord că răul trebuia tratat cu lumânărică sau cu fiertură albă.

— O să le găsesc în mai puţin de o zi. Cunosc pe toată lumea aici. Am chiar relaţii excelente cu vraciul-vrăjitor din satul vecin. Trebuie însă să fiţi rezonabilă, draga mea. Nu veţi putea face drumuri lungi decât după mai multe zile, ştiţi asta.

— Da, ştiu! suspină Angelica, plecând capul.

Ea hotărî să le ceară lui Piksarett şi indienilor să plece înainte pe coastă şi să ducă un mesaj soţului ei.

Marchizul părea foarte fericit.

— O să vă avem deci printre noi câtva timp! jubilă el. O să vedeţi, aici e minunat. Eu vin în fiecare an. Marcelline îmi păstrează câteva costume şi haine. Nu am nevoie să mă încarc cu bagaje. Este un loc de odihnă în cursul acestui turneu de inspecţii atât de obositor. Îndatoririle mele de guvernator sunt copleşitoare, mai ales când sunt complicate de reaua voinţă a unora şi altora. Aţi văzut întâmplarea de pe râul Saint-Jean!...

— Da, în legătură cu râul Saint-Jean, cum s-au întâmplat lucrurile? întrebă Angelica care dorea să audă vorbindu-se de soţul ei.

Domnul de Villedavray îi dădu câteva amănunte.

— Domnul de Peyrac a acţionat admirabil şi Skoudoum i-a dat tot ajutorul. "Englezul" n-a văzut decât foc, cu atât mai mult cu cât era o ceaţă s-o tai cu cuţitul. Mi-am recuperat vasul, "Asmodeu", fără pierderi, nici vărsare de sânge. Aş fi vrut să-i mulţumesc cum se cuvine, dar a dispărut de îndată. Părea grăbit să termine cât mai repede...

Marchizul făcu din ochi, complice.

— Fără îndoială, ca să vă regăsească cât mai curând, frumoasă contesă!

— Eu una nu l-am revăzut, zise Angelica. Dar acum am aflat că s-a îndreptat spre golful Saint-Laurent şi încerc să-l întâlnesc acolo.

— Îl veţi întâlni, aveţi încredere, doamnă! Până atunci, veţi fi aici de Sfântul Ştefan. Este minunat! În fiecare an dau o petrecere pe vasul meu, cu această ocazie, căci este şi ziua mea. Da, mă numesc Ştefan. O să veniţi, nu-i aşa? Angelica, zâmbiţi, viaţa e frumoasă!

— Nu-i chiar aşa de frumoasă! spuse vocea lui Amedeu Defour, care intra în casă, mai ales pentru cei ce vă întâlnesc. Ce căutaţi la mine în casă?

— Am venit să-mi salut prietenii personali pe care i-aţi acaparat cu neruşinare, replică Villedavray, îndreptându-se din talie. Şi în plus, nu uita că am drept de inspecţie pe toate teritoriile ce intră sub jurisdicţia mea, inclusiv în casa voastră. Este de datoria mea să-mi dau seama cu cât furaţi statul şi pe mine însumi.

— Şi cu cât îi puteţi fura pe oamenii cumsecade care sunt, cum ziceţi, sub jurisdicţia dumneavoastră?

— Oameni cumsecade!... Ha! Ha! Ha! La unii ca voi te gândeşti când faci aluzie la “oameni cumsecade”? Sunteţi nişte destrăbălaţi şi nişte necredincioşi care nu asistă niciodată la vreo slujbă. Părintele Damien Jeanrousse v-a numit păgâni.

— Noi nu avem preoţi, iar părintele Jeanrousse spune singur că nu e aici ca să se ocupe de albi, ci doar de convertirea sălbaticilor.

— Dar pustnicul de pe munte? Aţi putea să vă confesaţi lui...

— Fie, nu mergem la împărtăşanie, dar suntem oameni cinstiţi.

— Cinstiţi! Bieţii de voi! Credeţi că mă puteţi înşela şi că n-am înţeles nimic din traficul vostru pe Petit-Condiac. Duceţi iute blănurile şi lemnul de construcţie în golf şi le vindeţi navelor care fac escală la Pointe-du-Chêne sau la Sainte-Anne înainte de a pleca spre Europa. Mărfuri care părăsesc Canada fără să plătească taxe. Sunteţi nişte pungaşi! Ştiţi ce se va întâmpla când voi spune toate astea în Quebec?

Amedeu tăcu şi se duse să-şi toarne o duşcă de alcool la colţul şemineului.

— Plătiţi-mi zece la sută din beneficiu, spuse Villedavray care-l urmărea cu o privire de vultur (şi nu mai era nici naivitate, nici jovialitate în ochii săi albaştri) şi nu voi spune nimic.

— Nu e drept! Numai noi trebuie să plătim mereu, protestă Amedeu. Marcellinei nu-i cereţi atât şi doar Dumnezeu ştie cât trafic mai face.

— Marcellina este o femeie împovărată de copii şi are puţine venituri, declară guvernatorul solemn; deşi este severă, legea se poate arăta indulgentă pentru văduve şi orfani.

— Oh, da! În materie de venituri şi indulgenţă, a ştiut ea, Marcellina, să se pună bine cu dumneavoastră. Dar noi ceilalţi nu avem aceleaşi mijloace!

— O să-ţi trag una, obraznicule, strigă Villedavray ridicându-şi bastonul.

— S-o vedem şi pe asta, replică uriaşul, punându-se în gardă cu pumnii ridicaţi.

Marchizul se stăpâni.

— Nu în faţa copilului. Este atât de sensibil şi-l vei speria. Revino-ţi, Amedeu!

Făcură pace, deşi Cherubin, cu boneţica lui roşie, nu părea deloc mişcat de acest schimb de amabilităţi. Marchizul îl luă de mână şi-i făcu un semn Angelicăi.

— Să ieşim, îi spuse el.

În prag, se întoarse.

— Fie, rămânem la cinci la sută, dar cu condiţia să dovediţi puţin respect faţă de mine. Nu cer prea mult. Vino cu fraţii tăi la slujba de Sfântul Ştefan şi la petrecerea de ziua mea la bordul lui "Asmodeu". Trebuie totuşi să se poată spune că guvernatorul Acadiei este primit cu respect în provincia lui. Altfel, cum aş părea?

Afară, lângă o tufă de flori colorate, îi spuse Angelicăi:

— Chestia cu oamenii ăştia este că sunt geloşi. Înţelegeţi, fiecare dintre cei patru este tatăl al cel puţin unuia dintre copiii Marcellinei... Sunt copii foarte frumoşi, recunosc, dar al meu este totuşi cel mai reuşit, hotărâ el privindu-şi cu satisfacţie micuţul cu ochi albaştri. E normal, la urma urmei. Sunt guvernatorul... Bine, să uităm incidentul. O să vă trimit leacurile necesare. De îndată ce vă veţi simţi mai bine, veniţi să ne vizitaţi. Marcelline doreşte să vă cunoască. Veţi vedea, este o femeie extraordinară.

5

Aşa cum se întâmplă când auzi vorbindu-se mult de cineva, şi poate cam prea mult, Angelica nu dorea în mod deosebit s-o cunoască pe faimoasa Marcellina. Această personalitate feminină a cărei limbuţie şi... fecunditate, îndrăzneală şi îndemânare de a deschide scoicile păreau să-i fi atras admiraţia tuturor bărbaţilor din Golful Francez, o irita cu anticipaţie.

Dar Villedavray se ţinuse de cuvânt. Îi trimisese plantele şi balsamurile a căror eficacitate o putea aprecia, căci chiar a doua zi se simţea mai bine şi trebuia să-i întoarcă guverntorului vizita. Ea o luă pe drumeagul care lega cele două domenii. Piksarett, şeful indienilor Patsuikett, o însoţea. El refuzase să plece înainte cum îi ceruse.

— Eşti în pericol, îi declarase el. N-ar fi economic pentru mine să te pierd înainte să fi obţinut răscumpărarea. Uniacke şi fratele său vor merge până pe coastă să-l caute pe omul-tunet. Dă-le lor mesajul pentru el. Dacă-l vor găsi, poate va veni înaintea ta.

Dar când să scrie mesajul, Angelica nu ştiu ce să spună: să-l avertizeze? "Sunt la Tantamare... Te aştept... Te iubesc?..."

Brusc, legătura cu el părea nu că s-a rupt, dar că s-a pierdut într-un întuneric profund. Ce se întâmplase?

Ea mototoli hârtia şi o aruncă.

— Indienii să-i povestească ce s-a întâmplat: că am naufragiat, că Hubert d'Arpentigny a fost ucis, că s-a atentat la viaţa mea, că sunt aici...

Cei doi sălbatici plecară. Ea prefera să nu se despartă de oamenii de la Gouldsboro, nici de Cantor.

6

Casa Marcellinei era mare, confortabilă şi foarte bine amenajată. Angelica îl găsi pe domnul de Villedavray tolănit într-un încăpător hamac de bumbac, atârnat de două grinzi. Fiul său i se juca la picioare cu nişte bucăţele de lemn.

— Este un hamac autentic din Caraibe, explică guvernatorul. Cât confort! Dacă ştii să te întinzi bine de la un colţ la altul, te odihneşti admirabil. L-am căpătat pentru câteva galoane de tutun de la un sclav caraibian care a trecut pe aici cu stăpânul lui, un dezertor de pe un vas pirat.

— Omul cu mirodenii! exclamă Angelica. Când l-aţi văzut?

Cam cu o săptămână în urmă se îndrepta spre coastă ca să găsească un vas cu care să se întoarcă în insule. Păreau la nevoie şi lui Villedavray nu-i fu greu să obţină "aproape pe degeaba" hamacul sălbaticului şi pe deasupra "caracoli"-ul său, o bijuterie tăiată într-un metal misterios pe care o purta la gât, încastrată într-o plăcuţă de lemn tare. Marchizul îi arătă amuleta.

— Este foarte greu să ai aşa ceva. Caraibienii ţin în mod deosebit la ele şi este aproape singurul obiect pe care-l lasă moştenire. Domnul de Peyrac v-ar spune că acest metal galben ca aurul şi inalterabil ca el, nu este totuşi aur, nici chiar un aliaj de argint aurit. Îl obţin de la indienii arouag din Guyana, duşmanii lor, când îi vizitează să le ducă daruri înainte de lupte... Sunt încântat de achiziţie. Îmi va completa colecţia de curiozităţi americane. Se pare că aveţi "porţelanuri" irocheze, da, şi un colier de wampum de toată frumuseţea, pe care şeful celor Cinci Naţiuni vi l-ar fi făcut personal cadou...

— Outtake... da, într-adevăr... Dar nu l-aş vinde niciodată... nici nu vi l-aş da "pe degeaba" cum speraţi poate...

— Ţineţi chiar aşa de mult la el? Reprezintă o amintire fericită? întrebă marchizul repede.

— Desigur!...

Angelica îşi aminti scena în care ţinea colierul de wampum în mâini, iar fortul se umpluse de mirosul supei de fasole adusă de irochezi pentru a-i salva de foamete. Acest moment rămânea pentru ea de neuitat. "*Porţelanurile* astea sunt pentru tine, Kawa, femeia albă care i-a salvat viaţa şefului nostru Outtake"

Marchizul aruncă o privire în curtea unde Piksarett, înconjurat de copii, povestea numeroasele lui aventuri de Mare Luptător din Acadia.

— Se spune în Quebec că vă culcaţi cu sălbaticii... lansă el zâmbind. Dar nu sunt decât bârfe, se grăbi să adauge, în faţa reacţiei Angelicăi, şi nu le-am crezut niciodată...

— Atunci de ce mi le spuneţi? zise Angelica mânioasă. Ce nevoie am să ştiu murdăriile inventate pe seama mea în orăşelul vostru bârfitor?... Nimeni nu m-a văzut vreodată acolo!...

— Dar faptele uimesc, draga mea! Outtake! Un duşman atât de înverşunat al francezilor şi al oricărei fiinţe de rasă albă! Pentru dumneata, o femeie!... O asemenea onoare...

— I-am salvat viaţa. El ne-a salvat pe noi. De ce să fie ciudat un schimb de daruri?

— Dar ăsta?...

Villedavray arătă cu mişcare din bărbie spre Piksarett.

— Ăsta... Piksarett, indianul abenakis. Opusul lui Outtake. Cel mai mare duşman al irochezilor, în felul lui tot un inflexibil, înrăit în lupta pentru zeii şi prietenii săi. Dar iată că părăseşte campania războinică abia începută ca să vă urmeze ca un căţel!... Iezuiţii au făcut o mutră!...

Şi zâmbi cu un aer lacom.

— Spuneţi dacă nu se poate bârfi!... Ce-i poate lega aşa pe aceşti şerpi roşii de persoana voastră?

— Nu ştiu, dar nu este ceea ce insinuaţi. În orice caz, ştiţi la fel de bine ca şi mine că indienilor, indiferent care, nici nu le trece prin cap că ar putea avea relaţii amoroase cu o femeie albă. Pielea albă le repugnă.

— Au mai fost cazuri, zise Villedavray sentenţios. Rare, desigur, dar implicând personalităţi feminine interesante. Chiar şi printre englezoaice. Femei care părăsesc totul pentru a urma în frigul pădurilor un frumos indian împuţit. Este o primitivitate ascunsă în orice femeie...

— Pentru moment, el este cel ce mă urmează, zise Angelica care începea să se enerveze. Şi mai ales nu faceţi asemenea aluzii faţă de el, căci scalpul dumneavoastră s-ar putea afla la brâul lui în secunda următoare şi n-ar fi bine. Aveţi gură rea şi mai bine aţi fi rămas la Curte decât să veniţi să încurcaţi lucrurile în fundul Americii cu cancanurile... În plus, nici nu ştiu dacă sunteţi pe deplin conştient de ceea ce spuneţi, dar vorbele sunt jignitoare pentru mine şi soţul meu... Ar fi mai bine să nu le audă!...

— Dar glumeam!

— Glumele dumneavoastră sunt îndoielnice...

— Ce susceptibilă sunteţi, se plânse marchizul. Haideţi, Angelica, ce-am spus?... De ce luaţi totul în serios? Viaţa e frumoasă, draga mea! Zâmbiţi!

— Ah! De ce sunteţi aşa?! Mă scoateţi din sărite şi apoi vă permiteţi luxul să mă consolaţi şi să mă încurajaţi să văd viaţa în roz...

— Aşa e el, ce vreţi? Trebuie să-l suporţi, zise Marcelline, intrând în cameră. Exact ca fiu-său, mincinos, sensibil, trebuie să-l alinţi, mititelul! E un copil, ce vreţi! Rău, şmecher, inconştient, ca toţi copiii. Rău, dar amuzant. I se iartă pentru că nu este fricos, deşi e răsfăţat. Şi nu este rău din fire. Minte doar pentru lucruri mici, nu pentru cele importante...

Ea continuă aşa un timp, fără să se poată şti dacă vorbea de tată sau de fiu... Era o femeie înaltă, bine făcută, dar mai puţin bărbătoasă decât îşi imaginase Angelica, chiar distinsă. Bogatul ei păr şaten, ce începea să încărunţească la tâmple, contrasta cu faţa bronzată şi rotofeie, dându-i un reconfortant aer tineresc şi sănătos.

Era de înţeles tendinţa aventurierilor de a veni să se odihnească la acest sân generos şi de a-şi regăsi dorinţa de viaţă, chiar aceia mai săraci ca Iov...

Marcelline, orfană, săracă, şmecheră, măritată de mai multe ori şi văduvă, mamă părăsită, îşi aprinsese focul cu cele mai mărunte surcele. "Nenorocirile" i-ar fi fost de ajuns să-şi pună ştreangul de gât, dar ea nu vedea în viaţă decât noroc şi întâmplări fericite. Ar fi putut vinde bucurie cum îşi vindea scoicile sau cărbunele.

— Ceilalţi copii ai mei sunt serioşi şi puţin prostuţi, îi explică ea Angelicăi. Din păcate, nu toţi taţii lor puteau fi guvernatori... Cu ultimul, cel mic, eşti obligat să-ţi cam pui capul la contribuţie. E sănătos aşa. Dacă mintea nu lucrează, te prosteşti. Când vine tatăl lui, atunci să te ţii... La sfârşitul verii, puteţi fi sigură că aici toată lumea e gata să se omoare. El ştie însă să întoarcă un oraş cu susu-n jos, oh! la!la! Îl admir. Nu ştiu cum face să găsească atâtea lucruri cu care să jignească, să rănească să tracaseze... E o artă, vă spun... Eu una n-aş putea. Nu mă pricep la răutăţi şi asta m-a pierdut.

Ea vorbea privind-o pe Angelica cu atenţie. În sfârşit, spuse:

— Bun! Asta e! Sunt mulţumită, îl meritaţi. Vreau să spun că sunteţi femeia care-i trebuie. Cui? Contelui de Peyrac, la naiba! Eram curioasă. Se vorbea de dumneavoastră. Se spunea că sunteţi

frumoasă. Se spunea chiar mai mult. Mi-era şi frică. Femeile foarte frumoase şi din nobilime sunt adesea nişte stricate. A venit şi pe aici la început, când explora, înainte să se spună că v-a adus din Europa. Este un bărbat... cum să spun, diferit... cum nu întâlneşti prea des. Îi depăşeşte pe toţi celilalţi, chiar şi pe acesta, declară ea desemnându-l fără menajamente pe Villedavray. E ceva în el care le face pe toate femeile, indiferent care, să dorească să se intereseze puţin de ele, măcar privindu-le ... cum ştie el să privească. E curios ca senzaţie, simţi că te vede, că eşti ceva, cineva, sau doar zâmbindu-ţi, sau spunând o frază precum: "Ce casă primitoare, Marcellina! I-aţi dat suflet..." Simţi că-ţi creşte inima... şi-ţi spui: "Aşa am făcut eu oare, am dat suflet casei mele şi asta se vede?" Îmi spuneam că pentru un aşa bărbat nu există femeie pe măsură. O femeie nu poate fi pentru el decât un obiect de distracţie, trecător, şi nu este bărbatul care să se căsătorească cu cineva doar pentru a fi servit, sau pentru a o arăta prin saloane... Şi-mi spuneam că nu pe mări şi în sălbăticie o să-şi găsească pasărea rară... Dar iată că aflu că a apărut la Gouldsboro o contesă de Peyrac. Eram aşa de curioasă, încât a fost cât pe ce să ridic pânzele să merg să văd cum sunteţi. Şi acum, vă văd şi sunt mulţumită. Se mai întâmplă şi lucruri bune în viaţă.

Încă de la primele cuvinte, Angelica înţelesese că ea vorbea despre Joffrey şi sincerul entuziasm cu care se exprima Marcellina îi provocă atâta bucurie încât aproape îi dădură lacrimile. Îl vedea venind aici, singur, exilat din regat, izgonit de ai săi pentru a fi păcătuit doar prin inteligenţă şi măreţia sufletului şi inima i se umplu de dragoste şi dor. Ea era atât de departe, acolo în Franţa, ca un animal hăituit, iar el, aici, fără speranţă de a o mai găsi vreodată. Amândoi torturaţi de o durere pentru care nu există consolare pe pământ. Minunea care-i unise lua brusc pentru ea proporţii supraomeneşti. Văzând lacrimile care umpleau ochii Angelicăi, Marcellina se întrerupse, îngrijorată.

— Iertaţi-mă, spuse Angelica ştergându-şi ochii, ce-mi spuneţi îmi merge drept la inimă! Nici nu pot spune cât sunt de mişcată. În acest moment sunt îngrijorată pentru el...

— Totul o să se aranjeze, spuse Marcellina cu blândeţe. Domnul guvernator mi-a povestit. Încercaţi să-l întâlniţi pe coastă, dar nu puteţi continua călătoria din cauza piciorului rănit... Aveţi răbdare! Vom avea poate ocazia să avem curând veşti de la el. Fiul meu, Lactance, este zilele astea la Tormentine ca să ducă mărfuri. Trebuie să se întoarcă mâine sau poimâine; dacă l-a văzut pe domnul de Peyrac, ne va spune.

Această speranţă o însenină pe Angelica. Prezenţa Marcellinei degaja o senzaţie înviorătoare şi certitudinea, cum spunea ea, că “totul se va aranja”.

Luară împreună gustarea cu cidru şi plăcintă cu vânat. Villedavray îi citi Angelicăi scrisoarea pe care voia s-o trimită în Quebec pentru a denunţa reaua purtare a fraţilor Defour şi care începea astfel:

Excelenţă

Nu mai am nici un motiv să fiu la fel de satisfăcut de domnii Defour ca în trecut. Astfel, cel care tocmai s-a întors din Franţa, nu mai face apel la mine, ca de altfel nici ceilalţi trei. Toţi au firi total stricate de îndelungata libertate şi de obiceiul de a-şi modela singuri comportarea, deplorabil obicei al oamenilor care bântuie Acadia şi pe care l-au căpătat de la indieni... Este deci indispensabil ca asemenea oameni atât de primejdioşi să fie sub observaţie, aşa cum v-am smnalat deja anul trecut... etc.

Apărură şi câţiva dintre copiii Marcellinei. Cea mare era o fată, Yolanda, la fel de înaltă ca mama sa, dar lipsită de feminitatea ei naturală.

— Este un adevărat jandarm, spunea Marcellina cu mândrie despre ea, poate doborî un bărbat cu un pumn.

Angelica îl întrebă încet pe marchiz care erau progeniturile fraţilor Defour.

— Nu ştiu nimic exact, răspunse el. Lucrul de care sunt sigur este că sunt în trupă. O simt.

Atenţia îi fu brusc atrasă de un punct îndepărtat, la orizont. Era o navă, care făcu pe toată lumea să iasă din case. Yolanda întrebă dacă nu trebuie să înceapă să ia oalele din cui şi să fugă în pădure.

— Nu, spuse marchizul, acum văd cu cine avem de-a face. Este barca flamandă a beţivanilor ăia sângeroşi de fraţii Defour. Bun, vor fi cu toţii aici pentru Sfântul Ştefan. Poate chiar şi Alexandre! Ha! Ha! O să-i pun să cânte liturghia, zise el frecându-şi mâinile.

Angelica nu spunea nimic şi-l privea fix.

— Ce aveţi? întrebă marchizul, păreţi gânditoare.

— Caut să-mi amintesc ceva despre dumneavoastră, zise ea. Ceva ce vă priveşte şi este foarte important, dar nu reuşesc să-mi aduc aminte despre ce este vorba. Ah! gata, am găsit!... Sigur că da...

Scena pe care o căuta îi revenise în memorie.

— ... Prima dată când v-am întâlnit pe plaja de la Gouldsboro, aţi spus că nu puteţi vedea la doi paşi fără ochelari. Ori acum, cu ochiul liber, nu doar aţi zărit vasul în depărtare, dar l-aţi şi identificat.

Marchizul păru uluit, şi se înroşi ca un copil prins cu minciuna, dar îşi reveni destul de repede.

— Este adevărat! Îmi amintesc... De fapt, am o vedere pătrunzătoare şi n-am avut în viaţa mea nevoie de ochelari... dar am fost obligat să joc acastă mică comedie...

Şi privind în jur, o trase într-un colţ pentru a-i putea vorbi confidenţial...

7

— ... Am spus asta din cauza acelei femei care vă însoţea.

— Ducesa de Maudribourg?

— Da... când am văzut-o, mi-a îngheţat sângele în vine... Mă temeam doar de un lucru: să nu mă recunoască sau să afle ea că am recunoscut-o... Ca s-o evit, m-am lansat în prima improvizaţie care mi-a venit în minte şi se pare că mi-a reuşit destul de bine, fiindcă până şi dumneavoastră m-aţi crezut... Am ceva talent de actor... Domnul Molière îmi spunea...

— De ce vă temeaţi să nu afle că aţi recunoscut-o?

— Dar e o femeie redutabilă, draga mea! Vorbiţi despre ducesa de Maudribourg în unele cercuri particulare de la Paris sau de la Versailles şi veţi vedea multe chipuri pălind. În ceea ce mă priveşte, am întâlnit-o uneori, la Curte, fireşte, dar mai ales la acele şedinţe de Magie Neagră pe care e bine să le frecventezi pentru a ţi se acorda consideraţie. E la modă acum. Toată lumea se îngrămădeşte la ele pentru a-l întâlni pe Diavol. Eu unul nu prea agreez acest tip de distracţii. V-am spus, sunt un om simplu, prietenos. Îmi place să trăiesc liniştit printre prieteni, cărţi, obiecte şi peisaje frumoase. Quebecul îmi convine...

— De ce nu ne-aţi avertizat de adevărata personalitate a acestei femei pe care întâmplarea a adus-o în aşezarea noastră?

— He, credeţi că ţineam să-mi administreze vreo fiertură? Este specialistă în otrăvuri, draga mea, una dintre cele mai competente... Şi apoi, situaţia mi s-a părut picantă. Să flirtezi cu Diavolul cu ochi de înger! Când mă gândesc că a avut obrăznicia să-mi spună: “Domnule, mă confundaţi, vă asigur că n-am moartea

nimănui pe conştiinţă.” Ea, care a trimis *ad patres* vreo duzină de indivizi, fără să-i mai punem la socoteală pe bătrânul ei soţ, câteva servitoare care nu i-au fost pe plac şi un confesor care n-o izbăvea de păcate...

El pufni în dosul mâinii.

— ... Este o bastardă, fiica unei mari doamne desfrânate, puţin vrăjitoare, care a avut-o ori cu confesorul, cu valetul, cu fratele, sau cu vreun amărât oarecare... nu se ştie. S-ar părea că preotul e autorul, căci era foarte savant în matematici, şi asta ar explica talentele ei evidente pentru ştiinţe, deşi într-o vreme teologii au crezut că le are de la Diavol...

Şi adăugă, îngrijorat:

— N-am ajuns să aflu exact cine era mama ei... Doamna de Roquencourt o cunoştea, dar n-am reuşit s-o fac să-mi spună adevărul... tot ce ştiu este că e vorba de un nume mare din Dauphiné.

— Credeam că doamna de Maudribourg este din Poitou...

— Spune orice în privinţa asta. Depinde pe cine a hotărât să seducă... Doamna de Roquencourt s-a interesat de fetiţă, nu ştiu pentru ce... Poate o lega o prietenie specială de mama ei... sau poate că şi ea avea o slăbiciune pentru preot... Nu era deloc lipsit de farmec, eclaziastul acela. Un fel de geniu ştiinţific spontan. Fiică-sa i-a moştenit şi satanismul! Aţi auzit de afacerea mânăstirii Norel?

— Nu.

— S-a petrecut acum vreo douăzeci de ani. Se afla şi ea acolo şi avea cam cincisprezece primăveri. Dar nu este singura mânăstire unde Diavolul şi-a făcut de cap. Au mai fost Loudin, Louviers, Avignon, Rouen, era la modă pe atunci... La Norel, acţiunea satanică era condusă de Yves Jobert, administratorul mânăstirii, care le punea pe călugăriţe să danseze goale şi să se împreuneze între ele până şi în biserică şi în grădină. Le învăţa că trebuiau să omoare păcatul prin păcat şi pentru a imita puritatea primilor noştri părinţi, trebuiau să stea goale ca ei şi să-şi urmeze impulsurile simţurilor, mai degrabă decât să şi le înfrâneze... Este o teorie nu tocmai lipsită de seducţie, dar Inchiziţia n-a văzut-o cu ochi buni. Ea l-a supus pe Yves Jobert la torturi înainte să-l ardă de viu, ca şi pe unele dintre maici[1]

1 Autorii amintesc cititorilor că faptele evocate aici de Villedavray sunt autentice. În secolul lui Ludovic XIV, vrăjitoria juca un rol primordial. Curtea şi mânăstirile au fost martorii unor dezordini extravagante. Mii de copii au fost arşi în timpul messelor negre. "Afacerea Peştilor" în Franţa şi cea a "Vrăjitoarelor din Salem" în America urmau să izbucnească câţiva ani mai târziu.)

Ea, Ambroisine, a scăpat căci este şireată. Ducele de Maudribourg s-a căsătorit cu ea şi aşa şi-a putut oferi un blazon pe flamura ei de bastardă, un leu cu patru labe cu ghiare şi boturi deschise, pe un fond nisipiu. El credea că a făcut o afacere bună căci avea obiceiul să-şi ofere tinere fecioare ca apoi să se debaraseze de ele când se plictisea, dar a găsit una mai tare decât el. În materie de vicii şi otrăvuri, nu mai avea nimic de învăţat. Fireşte, toate astea nu se ştiu în mod oficial... Sunt nume prea mari. Dar eu, fiind la curent cu tot, sunt greu de înşelat... Înţelegeţi de ce m-am emoţionat s-o întâlnesc aşa, în America, pe această Messalină lacomă. Dar cred că m-am descurcat bine în această situaţie neplăcută... Angelica, păreţi supărată! De ce?

— Nu m-aţi prevenit la timp. Primirea acestei femei printre noi reprezenta o primejdie mortală.

— Destul! N-a omorât pe nimeni, după câte ştiu.

— Dar ar fi putut.

Angelica tremura. Ideea că Ambroisine plănuise s-o otrăvească pe Abigael devenea evidentă.

— Angelica, v-aţi schimbat, strigă marchizul, dezolat. S-ar spune că v-aţi supărat pe mine!

— V-aş omorî bucuros, zise Angelica fixându-l cu răceală.

Privirea ei nu prevestea nimic bun, căci guvernatorul se dădu îndărăt cu un pas.

— Nu în faţa copilului! zise el grăbit. Vă rog! Haideţi, Angelica, fiţi rezonabilă. S-ar spune că-mi reproşaţi cu adevărat ceva grav.

— Sigur! Ştiaţi aceste lucruri îngrozitoare despre ducesă şi nu ni le-aţi comunicat. Asta vă e vina!

— Dar din contră, cred că am acţionat cu abilitate şi sânge rece. Un denunţ i-ar fi trezit poate instinctele perverse. Cine ştie? O fi venit în America să se facă mai bună? Să se convertească? Este ceva obişnuit printre frumoasele noastre criminale. Când s-au săturat de plăceri veninoase, se aruncă în credinţă şi devin remarcabile, credeţi-mă!... Domnişoara de La Vallière s-a călugărit, doamna de Noyon care şi-a otrăvit copiii nou născuţi şi doi amanţi – sunt singurul care ştiu asta – este de câţiva ani la Fontevrault şi se vorbeşte s-o pună stareţă...

— Ah, încetaţi să-mi mai vorbiţi de lumea asta abjectă! strigă Angelica fugind spre uşă.

Marchizul de Villedavray o urmă agitat.

— Angelica! De ce vă emoţionaţi de atât de tare?! Haideţi! N-o să ne certăm pentru asemenea bagatele! Admiteţi cel puţin că am vrut să acţionez cum era mai bine...

Ea îi aruncă o privire neagră. Nu credea în inocenţa lui. Dacă tăcuse, era poate de frică, dar şi pentru că adora să încurce treburile altora şi să se simtă important.

— Mă judecaţi greşit, făcu el, cu adevărat întristat. Nu contează! Mă veţi cunoaşte mai bine într-o zi şi veţi regreta această duritate. Până atunci, să nu tulburăm excelentale noastre relaţii pentru o persoană atât de puţin interesantă. Acum ea este departe şi nu mai poate face rău nimănui... Hai! Angelica, zâmbiţi, viaţa e frumoasă! O să veniţi la ziua mea, nu-i aşa?

— Nu, n-o să vin.

8

A doua zi, venind să o viziteze la fraţii Defour, marchizul făcu în aşa fel încât, copleşită de insistenţele şi dovezile în sprijinul purităţii intenţiilor lui în povestea cu Ambroisine, Angelica sfârşi prin a ceda. Fie, va merge la ziua lui! Fie, îl ierta! Da, era de acord că datorită lui piciorul îi era acum aproape vindecat! Că nu e bine să fie supărată pe el, să lipsească de la o asemenea petrecere extraordinară pe “Asmodeu”şi de la ocazia specială de a o vedea pe Marcellina deschizând scoici...

În plus, avea inima mâhnită din cauza lui Alexandre. Acesta venise odată cu fraţii Defour şi voia să continue să colinde râurile fără să mai vorbească de întoarcerea în Quebec cu protectorul său... Discuţia fusese furtunoasă.

— Ce ingrată este tinereţea! suspina marchizul. Angelica, nu contribuiţi la supărarea mea.

Bun! Ea-i promise să meargă la recepţie şi se ocupă puţin de toaleta ei pentru acea ocazie. Nu dormise toată noaptea şi avea faţa trasă. Îşi reproşa că reacţionase prea violent la dezvăluirile acestui gură spartă de marchiz. Trăise şi ea la Curte şi nu afla de la el nimic nou.

Oare uitase Messele Negre întrezărite în nopţile de la Versailles, când piticul Barcarole o conducea şi o apăra de acţiunile criminale ale marchizei de Montespan? “Eram mai puţin vulnerabilă atunci, mai puţin sensibilă la neruşinarea omenească...”

Aici, în aceste locuri virgine, în beţia unei dragoste autentice şi fascinante, începuse să uite şi viaţa ei căpătase un alt sens, mai sănătos, mai creator, potrivit cu firea ei. Oare “ei” o vor urmări până

aici pentru a o face să-şi plătească rătăcirile? Părea un coşmar!.. Pe fereastra deschisă în noapte, îl zări pe Piksarett, indianul, care veghea asupra ei. O altă lume. Cantor, fiul său, dormea nu departe. Se gândi la Honorine... la Severine, la Laurier, la micuţa Elisabeth în leagănul ei rustic, la Abigael...şi se ridică agitată ca să meargă să privească stelele şi să ia din limpezimea cerului forţa necesară.

— Nu, "ei" nu ne vor învinge...

Pe înserat, se îndrepta, însoţită de Cantor şi Piksarett, spre proprietatea Marcellinei Raymondeau. Fraţii Defour erau deja acolo, îmbrăcaţi de sărbătoare în haine de postav şi pantofi cu cataramă, pe care nu le puneau decât o dată pe an. Intrau, mai mult sau mai puţin stânjeniţi, dar de această dată trebuiau să facă pe placul guvernatorului.

Dimineaţa, fuseseră văzuţi la capela pustnicului, asistând la serviciul religios. Fără plăcere, dar cu voci tunătoare, cântară şi imnurile.

— Lamentabil, spuse Villedavray ieşind. Mi-au spart urechile. Ah! draga mea! Să ascultaţi slujbele astea în Quebec! Corala catedralei şi cea a casei iezuiţilor...

— Păreţi foarte sigur că ne veţi vedea în Quebec... În ceea ce mă priveşte, proiectul acesta nu mi se pare pe cale de a se realiza. Acum suntem în septembrie, nu ştiu unde se găseşte soţul meu... Şi, în orice caz, nu-mi pot petrece iarna atât de departe de fetiţa mea pe care am lăsat-o într-un fort izolat, la frontiera statului Maine...

— Luaţi-o şi pe ea! zise Villedavray ca şi cum ar fi fost un lucru dintre cele mai simple. Ursulinele o vor învăţa alfabetul şi va patina pe Saint-Laurent...

Cu tot interesul pe care îl stârnea petrecerea şi care atrăgea acadienii din împrejurimi, inclusiv câţiva coloni englezi şi scoţieni, ca şi pe şefii triburilor învecinate, Angelica simţea că nu va putea participa cu dragă inimă. Era departe de starea de spirit în care se găsea la Monegan, acum două luni. Ce amintire! Sărise în foc ca să alunge spiritele rele şi dansase nebuneşte cu căpitanul basc Hernani d'Astiguarza sub privirile dezaprobatoare ale lui Jack Merwin, iezuitul şi ale lui Thomas Patridge, pastorul... Astăzi, amândoi erau morţi!... Cât zbucium! Când se va termina oare această vară blestemată?...

Felinare colorate se reflectau în apa liniştită a fiordului unde era ancorat "Asmodeu". Cantor îşi acorda ghitara, reparată după câte îndurase la Port-Royal. Lumea venea la bord în bărci ca să petreacă, să cânte şi să danseze.

Dar era scris ca Angelica să nu poată da, în acea seară, satisfacţie bietului guvernator al Acadiei. În zarva pregătirilor şi pe când se lăsa seara, un tânăr indian se apropie de ea şi-i spuse în franceză că pustnicul de pe munte o cheamă în capela sa, căci se afla acolo un bărbat care voia să vorbească cu doamna de Peyrac şi cu fiul său Cantor. Angelica reacţionă imediat.

— Nu prea-mi plac asemenea mesaje. Un bărbat... E prea vag! Să-şi spună numele şi merg.

— A spus că e din partea lui Clovis.

9

Clovis!... Chiar el era. Când Angelica şi Cantor intrară în grota pustnicului, îl recunoscură fără greutate la lumina unei torţe afumate pe auvergnacul bondoc, cu sprâncene negre şi ochi pătrunzători şi ostili. El se ridică şi rămase în faţa lor, cu căciula în mâini, într-o atitudine oarecum politicoasă. Cu cămaşa întărită de jeg, bărbia nerasă şi părul zburlit, părea un adevărat om al pădurii.

— Clovis! Dumneata aici? îi spuse Angelica. Nu credeam să te mai vedem!... De ce ai fugit?

El respiră cu putere de mai multe ori, afişând acel aer încăpăţânat pe care şi-l lua ori de câte ori ea îi făcea reproşuri.

— Eu n-am vrut, zise el, dar "ei" mi-au promis un smarald de Caracas şi, la prima vedere, nu mi s-a părut prea rău ce-mi cereau să fac. Apoi, eram încurcat şi am înţeles că, oricum aş fi întors-o, urma să-mi las pielea. Aşa că am întins-o...

— Cine sunt "ei"? întrebă Angelica, care înţelesese imediat că Clovis făcea aluzie la duşmanii lor misterioşi...

— Ştiu şi eu?... Oameni de aiurea care vor să vă facă necazuri! Dar de ce? Pentru cine?... Asta n-o ştiu.

— Ce ţi-au cerut să faci pentru ei împotriva noastră ?

Clovis respiră din nou adânc. Clipa cea grea venise.

— Era la Houssnock, explică el. A venit un băiat şi mi-a dat câteva mărunţişuri şi mi-a promis că dacă afacerea reuşeşte, voi primi un smarald. Spunea că era un pirat în golf cu care erau în cârdăşie şi care jefuise întreg tezaurul spaniolilor la Caracas şi că, pentru mine, vor obţine de la el un smarald. Şi apoi, ce dorea nici nu părea prea rău.

— Ce voia?

— Nu mare lucru, făcu Clovis, clătinând din cap.

— Dar ce?

— Voia să vă fac să plecați pe dumneavoastră, doamnă contesă, la englezi fără ca domnul conte să fie anunțat de asta. Vorbisem s-o conducem pe prizonieră până pe cealaltă parte a Kennebecului. Mi s-a părut simplu, aşa că i-am spus lui Maupertuis şi fiului său că domnul conte îi însărcina să vă însoțească împreună cu fiul dumneavoastră până în satul englez şi că vă va aştepta la vărsare. Nu s-au prins. Canadienii nu scapă ocazia să bată pădurile fără să-şi pună întrebări. L-au informat pe tânărul senior de aici (Clovis îl arătă pe Cantor cu bărbia) care n-a văzut în asta vreun rău. Tinerii o iau din loc fără să-şi bată prea mult capul...

— Mulțumesc mult, zise Cantor, înțelegând că se folosiseră de impulsivitatea lui adolescentină pentru a-l înşela pe tatăl său şi pentru a o atrage pe mama sa într-o capcană.

La Houssnock, Angelica, văzându-l sosind şi spunându-i din partea tatălui său că trebuia să pornească singură la drum spre Newhewanick, se conformase fără să caute nici ea să ajungă la sursele ordinului primit.

Planul era urzit într-un mod atât de machiavelic şi cu o asemenea cunoaştere a personalității fiecăruia încât Angelica se îndoia că fusese conceput chiar de Clovis.

— Cum arăta omul care a venit să-ți vorbească la Houssnock?

Ea întreba fiind deja sigură de răspuns şi în fața tăcerii minierului auvergniac, completă:

— Un bărbat palid, nu-i aşa, şi ai cărui ochi te îngheață?

— Prima dată, da, zise Clovis. Dar am mai cunoscut şi alții. Sunt numeroşi. Sunt marinari şi cred că au două nave. Ascultă de un şef nevăzut, care le dă ordine, dar nu este cu ei. Îl întâlnesc doar din când în când. Îl numesc Belialith. Asta-i tot ce ştiu.

Şi schiță un gest pentru a-şi lua de jos bocceaua, ca şi cum ar fi terminat cu ceea ce avea să le spună.

— Ştii, Clovis, că în satul englez am căzut într-o capcană în care a fost cât pe ce să ne pierdem libertatea, dacă nu şi viața...

— Am aflat asta, spuse el, şi de aceea am fugit. Şi apoi, ei m-au înşelat. Nici vorbă de smarald pentru mine. Piratul care le avea s-a aliat cu domnul conte. Ar fi trebuit să bănuiesc că dacă domnul conte se găsea pe acolo, el scotea castanele din foc. N-am fost prost când am intrat în serviciul său şi ar fi trebuit să rămân acolo.

— Da, zise Angelica cu severitate, dar ai fost mereu cap sec, Clovis. Mai bine rămâneai credincios unui stăpân ale cărui calități le

cunoşteai, decât să preferi să te laşi condus de invidie şi ciudă, mai ales faţă de mine. Ai fi fost foarte mulţumit să am necazuri, nu-i aşa? Ei bine, poţi fi fericit! Am avut şi nu s-au terminat. Dar nu sunt sigură că ai câştigat ceva în această partidă a Răului.

Clovis plecă fruntea şi pentru o clipă avu un aer încurcat. În ciuda greşelilor sale, Angelica îl compătimea pentru singurătatea lui hăituită. Era un individ limitat, deşi nu lipsit de inteligenţă şi talent în meseria sa de fierar, dar era prea primitiv pentru a-şi asuma destinul într-o lume vicleană, crudă cu cei proşti. Ea îi cunoştea secretul, o pasiune de bărbat obişnuit să fixeze flacăra şi să vadă în ea strălucind comori, dragostea sa pentru pietre preţioase din care voia să construiască într-o zi un relicvariu somptuos micuţei Sfinte Foy de Conques, sanctuar renumit în regiunea sa natală.

Ea îi spuse:

— Dacă ai înţeles că n-ai făcut bine, de ce nu i-ai vorbit deschis domnului conte?

El o privi indignat:

— Chiar mă credeţi prost?... Nu era destul ce-am făcut? Aproape v-am trimis la moarte, Doamnă contesă. Şi mă vedeţi explicându-i asta de-a dreptul, în faţă... Credeţi că poate avea milă pentru unul care a vrut să vă facă rău? Se vede bine că sunteţi o femeie, vă imaginaţi că bărbaţii pot fi numai zahăr şi miere pe dinăuntru, ca voi, femeile... Îl cunosc eu, îl cunosc mai bine ca dumneavoastră! M-ar fi omorât... sau mai rău! M-ar fi privit în aşa fel încât după aceea n-aş mai fi fost o fiinţă vie... N-am putut să înfrunt asta. Am preferat să plec... Dumneavoastră, pentru el... sunteţi o comoară... Şi când ai o comoară, e ceva care te arde aici, spuse el punându-şi mâna pe piept. Nimeni n-are dreptul s-o atingă, nici să încerce să ţi-o ia... Eu ştiu cum este... Şi eu am o comoară. Şi pentru că nu vreau s-o pierd, n-o să mai stau pe aici... Pentru că "ei" sunt pe urmele mele şi sunt periculoşi, continuă el încet. Este unul Bruta, altul Chiorul, altul Mutul, altul Nevăzutul, pe care-l trimit în avangardă, căci nimeni nu-l remarcă, aşa de mult seamănă cu cineva pe care crezi că l-ai văzut deja. O echipă ca asta este Dracul pe pământ. Poate vor să ştie unde mi-am îngropat comoara, dar ioc, n-o vor avea.

Aruncându-şi sacul pe umăr, se îndreptă spre ieşirea din grotă, dar Cantor se propti înaintea lui.

— Nu aşa de repede, Clovis! N-ai spus tot.

— Cum n-am spus tot? se răsti el.

— Nu! Mai ascunzi ceva, simt eu.

— Semeni cu taică-tău, mormăi Clovis aruncându-i o privire plină de ură. Hai, lasă-mă să trec, puştiule. V-am mai spus, nu vreau să-mi las pielea în afacerea asta. Mi-ajunge că am încercat să vă salvez...

— Ce vrei să spui? insistă Cantor. Din ce ai vrut să ne salvezi?

— Da, vorbeşte, insistă şi Angelica, înţelegând după expresia bărbatului că fiul ei intuise corect. Clovis, am fost întotdeauna prieteni buni şi ai trăit cu noi la Wapassou. Fii cinstit şi ajută-ne până la capăt.

— Nu! Nu! se încăpăţână Clovis care privea în jur disperat. Nu pot. Dacă îi fac să rateze lovitura, "ei" or să mă omoare.

— Ce "lovitură"? strigă Cantor. Clovis! Nu-i poţi lăsa să ne învingă. Eşti unul de-ai noştri...

— Vă spun că-mi voi lăsa pielea, repetă Clovis. "Ei" or să mă omoare. "Ei" nu se dau îndărăt de la nimic. Sunt nişte demoni... Mă urmăresc, i-am simţit mereu pe urmele mele...

— Clovis, eşti unul de-ai noştri, repetă Cantor fixându-l cu ochii săi verzi ca un şarpe ce vrea să-şi fascineze prada. Vorbeşte... căci altfel... o să scapi poate de ei, dar n-o să scapi de dreptatea divină, nici de sfântă din Auvergne.

Minerul, cu spatele la perete, părea un animal hăituit. El şopti:

— Ah! Mi-aţi spus odată, doamnă, că am nevoie să mă pocăiesc. După ce ştiaţi asta?

— După ochii tăi, Clovis, eşti un om care nu poate hotărî încă dacă e de partea binelui sau a răului. Acum a venit clipa.

El plecă capul, apoi spuse:

— O să arunce vasul în aer!

— Ce vas?

— Vasul guvernatorului care este ancorat nu departe de aici.

— "Asmodeu"?

— Cam aşa ceva!...

— Şi când asta?

— Ce ştiu eu... acum, peste o oră... sau două, dar în această noapte, în timpul petrecerii care se dă acolo... De asta v-am chemat aici pe amândoi... când am aflat, dând târcoale pe aici, că mergeţi la petrecere. Nu voiam să săriţi în aer cu ei... Asta-i, v-am spus tot... Acum, lăsaţi-mă să plec...

Şi, îmbrâncindu-i, se năpusti afară din capelă. Îl auziră coborând în vale, ca un mistreţ răvăşind tufişurile.

Binecuvântat fie creatorul care i-a făcut pe indieni la fel de iuţi la fugă ca un cerb în galop!

Piksarett, fugind pe drumul care ducea spre domeniile Marcellinei-cea-Frumoasă, sărind peste obstacole, abia atingând pământul, zburând parcă uneori, traversând noaptea ca un fulger, ca vântul, ar fi stârnit invidia zeilor.

Anunțat de Angelica de primejdia care plana asupra oaspeților guvernatorului la bordul vasului, el o luase înainte. Îl depăşi curând pe Cantor care alerga.

Cantor fugea iute, dar Piksarett parcă avea aripi.

Angelica îi urma, cât de repede o lăsa piciorul bolnav. Ajungând la concesiunea fraților Defour, abia mai respira. Şi, mai era o jumătate de leghe de parcurs.

Înainte strigase ca să-l oprească pe Cantor. Copilul, curajos, se avântase în ajutorul semenilor săi, riscându-şi viața ca să ajungă la timp, şi nobilul indian deasemenea. Dacă vasul sărea în aer când vor fi amândoi la bord, înainte să-i anunțe pe petrecăreți să fugă?.. "Nu se poate, îşi repeta ea, ar fi groaznic. Nu se poate întâmpla aşa ceva."

Cu fiecare secundă, destinul pecetluia soarta mai multor vieți umane şi poate pe aceea a fiului ei. În pântecele vasului moartea înghițea timpul şi grăbea catastrofa. În ce clipă se va face conjuncția între această capcană şi cursa nebună a lui Piksarett şi a fiului ei? Înainte de sosirea lor, când vor ajunge la bord, sau după ce fiecare ar fi fost salvat?

Ea îşi continuă drumul mai încet. La jumătatea lui, o lumină strălucitoare păru că țâşneşte din pădurea întunecoasă, în timp ce un zgomot asurzitor făcea să răsune ecourile falezei. Cum a ajuns pe domeniul Marcellinei, n-o va şti niciodată...

Zări vasul arzând, scufundându-se în apa neagră. Apoi, privirea sa reveni spre mal unde zări la lumina flăcării o mulțime numeroasă şi silueta marchizului de Villedavray care se agita vociferând. Piksarett şi Cantor ajunseseră la timp.

Piksarett apăruse printre petrecăreți, pe dunetă.

— Fugiți! strigase el, moartea este în pântecele acestui vas!

Marchizul de Villedavray a fost singurul care l-a luat în serios. Ceilalți erau cu toții pe jumătate beți şi nu-l înțelegeau. Dar guvernatorul ştia să se arate la înălțime. Cu fiul său în brațe, cu o energie de fier şi cu ajutorul lui Piksarett şi al lui Cantor, reuşise să împingă pe toată lumea pe punte şi să-i facă să coboare în diferitele ambarcațiuni care aşteptau ca să-i ducă la țărm. Pe plajă, oamenii se priveau unii pe alții, fără să înțeleagă ce se întâmplă.

— Ce este? Unde-mi e paharul?

Villedavray, scuturându-şi manşetele de praf, ridică nasul spre marele Piksarett:

— Şi acum, Sagamore, explică-mi! zise el solemn. Ce înseamnă asta?...

Răspunsul fusese o bubuitură ca de tun care umplu valea. Flăcări izbucniră din flancurile vasului. În câteva clipe, nava luă foc, se înclină, apoi se scufundă, ducând la fund toate pieile, încărcătura şi bogăţiile domnului guvernator al Acadiei.

10

Puteau fi oare numărate comorile pierdute? În afară de blănuri, mii de livre de mărfuri – englezeşti desigur – sau de bijuterii şi dubloni spanioli – căpătate de guvernator în schimbul influenţei sau protecţiei sale pentru micile aşezări pierdute ale Golfului, care adesea tăinuiau arme sau muniţii. Afacerile marchizului de Villedavray dovedeau marele interes pe care-l purta tuturor lucrurilor şi cunoaşterea exactei lor valori comerciale, artistice sau de schimb: vinuri, lichioruri, rom din insule... Cadourile primite de la Peyrac la Gouldsboro erau printre cele pe care le regreta amarnic. Doar piesele sobei de faianţă olandeze fuseseră salvate, căci marchizul le debarcase recent ca să i le arate Marcellinei şi să le ambaleze cât se poate de bine pentru călătoria de întoarcere în Quebec, prin largul coastelor Noii-Scoţii, adesea foarte furtunoase.

Toată noaptea şi ziua următoare, malurile locului unde se scufundase pe jumătate "Asmodeu" părură un furnicar. Cum oare se comisese un asemenea atentat? S-ar fi putut invoca neglijenţa, un incendiu provocat de vreun matelot beat care-şi răsturnase felinarul. Era suficientă o scânteie.

Dar se ştia că fusese premeditare, intenţie criminală. I se adusese marchizului o bucată de cablu destul de ciudată, găsită de un indian pe nisipul unui fiord vecin. Guvernatorul o examină, clătină din cap şi zise, amărât:

— Genial! Cu adevărat genial!

Era o piesă uitată sau abandonată ca fiind lipsită de importanţă dintr-un aparat de sabotaj portativ, dintre cele mai eficace. El arăta că piraţii din mările sudului care doreau să se răzbune pe concurenţii necinstiţi, rău platnici sau care-şi uitau promisiunile, erau foarte inventivi în fabricarea de fitile incendiare cu ardere înceată, ce nu produceau nici miros, nici fum şi puteau fi plasate nu departe de

depozitul de praf de puşcă de un complice care ar fi avut tot timpul să fugă. Acesta era genial, constând dintr-un cordon din maț de peşte, umplut, ca un mic cârnat, cu granule de iască "lipite" cu o materie neagră pe care Villedavray ezită să o definească, dar pe care Angelica o recunoscu ca fiind caliş* de Chile, căci era materialul cel mai folosit în lucrările contelui de Peyrac. Totul era impregnat cu un fel de răşină indiană.

— Ea permite conținutului mațului să ardă lent, fără să emane nici miros, nici fum, spuse guvrnatorul. Au putut-o pune lângă vasul nostru şi au aprins-o ieri sau alaltăieri. Nimic nu putea s-o stingă sau s-o descopere înainte să-şi atingă scopul...

— Vasul era totuşi păzit?!

— De cine? urlă Villedavray. Nişte leneşi care se îmbată, mă exploatează şi aleargă după sălbatice... Şi cu toate venirile şi plecările şi pregătirile pentru petrecere, oricine putea urca la bord, cu cordonul ăsta ascuns în pălărie...

Şi privi bănuitor în partea fraților Defour.

— Hei, zise cel mai mare, ne acuzați?... Mergeți cam prea departe!... Uitați că eram şi noi la bord şi că fără indian am fi sărit cu toții în aer...

— E adevărat! Unde este indianul?... Cum de-a ştiut?! Va vorbi, chiar dacă va trebui să-l torturez...

Angelica interveni pentru a-l cruța pe Piksarett şi spuse că ea era cea ce fusese anunțată la timp de atentatul care se pregătea şi că doar iuțeala miraculoasă a indianului îi putuse salva, dar refuză să divulge numele lui Clovis şi să-i dea semnalmentele, deşi marchizul, tremurând şi galben de emoție, o presa cu întrebări. Reprezentantul guvernatorului Noii-Franțe în Acadia era gata să-i pună pe toți sălbaticii din regiune pe urmele lui şi să-i ardă tălpile pentru a-i smulge informații despre adevărații autori ai dezastrului. Angelica recunoscu că, de câteva luni, o bandă de răufăcători dădea târcoale prin împrejurimi, căutând, se pare, să facă rău în special contelui de Peyrac şi prietenilor săi. Dar ea garanta că cel care-şi riscase viața pentru a o avertiza era în afară de orice bănuială.

— Vreau totuşi să-l prind, striga Villedavray. O să-mi spună tot, tot! Trebuie cât mai repede să-i oprim pe bandiți să mai facă rău.

În această privință, populația, până şi frații Defour, erau de acord cu el. Indignarea creştea printre colonii regiunii ca şi printre indieni cărora li se spusese că englezii scufundaseră un vas ce le aducea daruri din partea regelui Franței. Ei ieşiseră din pădure gata

*mineral din care se extrage nitratul de sodiu, în Chile şi în Peru. n.t.

să pornească la luptă împotriva oricărui duşman pe care guvernatorul li-l va arăta.

Încăpăţânarea Angelicăi de a nu da amănunte despre modul în care fusese informată, îl înfurie pe Villedavray. Punea mai mult la inimă pierderea bogăţiilor, şi mai ales a obiectelor pe care le colecta cu atâta dragoste, decât propria lui viaţă. În durerea sa, începu să delireze.

— Şi cine îmi spune că nu sunteţi dumneavoastră, doamnă, cea care aţi urzit acest complot? Sunt sigur că domnul de Peyrac este capabil de orice ca să-şi asigure hegemonia pe domeniile franceze. A dovedit nu o dată că viclenia îi este familiară...Şi se cunoaşte devotamentul pe care i-l purtaţi. Să-l suprime pe guvernatorul Acadiei şi pe cei ce-i sunt devotaţi, ce lovitură!... Devine astfel stăpânul locurilor... Ah! Acum văd bine...

— Vorbiţi oare de soţul meu şi de mine? strigă Angelica, ieşindu-şi din fire.

— Da, făcu el, bătând din picior, roşu ca un cocoş. Asta îl acuză!

Şi agită capătul de fitil cu concentrat de iască.

— Un lucru atât de excepţional nu poate ieşi decât din atelierele sale diabolice. Muncitorii şi minerii săi sunt cei mai îndemânatici, cei mai harnici din lume. Asta se ştie de la un capăt la altul al Americii. Puteţi nega?...

Într-o străfulgerare, Angelica înţelese că labele negre ale lui Clovis nu erau poate străine de fabricarea acestui remarcabil fitil cu combustie lentă. În ochii necunoscătorilor, asemenea opere complicate şi savante erau semnate Gouldsboro şi Wapassou. Concursul dat de auvergnac duşmanilor lor nu constase, fără îndoială, doar în a o duce pe ea în satul englez...

Stupefiată, examină capătul de cordon. Ar fi putut muri ea însăşi în acest atentat, dar nefiind prezentă, ca şi Cantor, poziţia ei devenea suspectă. Brusc, fraza citită pe bucăţica de hârtie găsită în haina naufragiatorului căpăta un sens teribil: *Semănaţi nenorocirile în calea ei ca să poată fi acuzată de ele...*

Văzând-o că tace, Villedavray triumfă.

— Aha! Sunteţi contrariată! Era deci adevărat ce am spus. Cum se face că doar voi doi, doamna şi fiul său, aţi lipsit în momentul ospăţului?

— V-am explicat deja, oftă Angelica. Am fost chemaţi... şi gândiţi-vă, marchize, dacă aş fi vrut să vă ucid pe toţi, nu mi-aş fi dat osteneala să vi-il trimit pe Piksarett şi chiar pe fiul meu, cu riscul să-i văd sărind în aer amândoi..

— Comedie... sau remuşcare. Femeile sunt în stare de asemenea răstălmăciri.

— Destul! Divagaţi. E şi vina dumneavoastră că s-a întâmplat aşa ceva.

— Cum? Asta-i culmea! strigă el cu o voce ascuţită. Sunt ruinat, disperat şi era să-mi pierd şi viaţa, şi tot eu sunt acuzat...

— Da, căci ar fi trebuit să ne puneţi în gardă la Gouldsboro faţă de pericolele care ne ameninţă cu ducesa de Maudribourg.

— Dar ce legătură are? Cum aş fi putut şti că este vreo legătură între ea şi banda de criminali de care-mi vorbiţi şi de pierderea vasului meu?...

Angelica îşi trecu mâna pe frunte, rătăcită.

— E adevărat! Aveţi dreptate! Şi totuşi simt că e o legătură între ea şi nenorocirile care ne copleşesc... pentru că toate astea sunt opera lui Satan şi că ea este posedată de Diavol.

Guvernatorul privi în jur cu teamă.

— Vorbiţi ca şi cum ea s-ar întoarce, gemu el. Asta ne-ar mai lipsi.

Şi aşezându-se pe un taburet, îşi şterse ochii cu batista de dantelă.

— Iertaţi-mă, Angelica! Recunosc că am exagerat în ce-am spus. Impulsivitatea mă face să comit unele greşeli, dar instinctul meu este destul de sigur. Iertaţi-mă! Ştiu că nu aveţi nimic de-a face cu povestea asta şi că din contra, ne-aţi salvat vieţile. Dar recunoaşteţi că prietenia pe care vi-o port mă costă foarte scump. Ar trebui să ne ajutaţi să-l găsim pe omul acela.

— Nu pot, oricum, este departe.

Era pentru prima dată că-i venise în minte că putea exista o legătură între Ambroisine şi necunoscuţii care căutau să le facă rău. Părea o nebunie, dar ceva din încâlceala faptelor strecurase puţin câte puţin în ea această certitudine.

Plasa se strângea cu iscusinţă în jurul ei.

Loviturile primite deveneau tot mai violente, mai crude, mai sigure. Iar cea pe care o primi în cursul aceleiaşi zile o zdruncină cumplit.

11

Angelica rămăsese la Marcelline Raymondeau pentru a o ajuta să-l calmeze şi să-i dea curaj marchizului de Villedavray. Refluxul

degajase epava şi o parte dintre oameni se duseseră acolo pentru a încerca să salveze ce mai putea fi salvat. În acelaşi timp, indienii se pregăteau de război şi o caravană venind de pe coasta de est apărea din mlaştini aducând mărfuri şi veşti.

Marcellina trimise după Angelica. Ea o conduse în casă, apoi în camera ei "ca să poată vorbi liniştite, fără să fie deranjate de toată această hărmălaie".

Fermă, Marcellina se aşeză în faţa Angelicăi şi o privi în faţă.

— Femeile trebuie să se ajute între ele, zise ea, şi adesea cel mai bun lucru este să vorbeşti deschis. Am veşti rele pentru dumneavoastră, doamnă.

Angelica o fixă cu îngrijorare, dar nu spuse nici o vorbă.

— Fiul meu cel mare s-a întors din Tourmentine, zise Marcellina.

— Nu l-a văzut pe soţul meu?

— Ba da, l-a văzut, dar...

Angelica respiră adânc înainte de a continua.

— Era acolo... dar era cu femeia aceea, ştiţi, femeia despre care vorbeşte guvernatorul... ducesa de nu ştiu cum... ştiţi, Maudribourg...

— Imposibil! strigă Angelica, cu o voce ascuţită.

Şi totuşi propriul său strigăt de frică şi disperare nu-i ajunse la urechi. Dezvăluirea o lovea în plin şi o teroare fără nume o cuprinse ca şi cum sângele i se scurgea din vine.

I se părea că ştiuse dintotdeauna că i se va întâmpla această grozăvie. Dar încă nu se putea concentra asupra acestui lucru. Nu, nu putea... Şi repetă cu voce slabă, care abia îi ieşea din gură:

— E imposibil! Am văzut-o cu ochii mei pe acea femeie plecând în Noua-Anglie... prizonieră a englezilor care o luaseră ostatică.

— Aţi văzut-o plecând... Dar nu aţi văzut unde a ajuns.

— Ce contează! A plecat, vă spun... a plecat, a plecat...

Ea repeta aceste cuvinte ca pentru a o suprima, a o şterge pe Ambroisine... ca pentru a înfăptui minunea ca ea să nu fi existat niciodată. Apoi, încercă să se calmeze.

Marcellina o observa. Angelica ştia că în ochii ei lucrurile erau clare. În mod intenţionat utilizase expresia: El este "cu" acea femeie...

Dar pentru Angelica acest lucru nu însemna nimic. Doar că Ambroisine era acolo, pe coasta de est, în timp ce ar fi trebuit să se afle la Salem sau la Boston, în Noua-Anglie.

— Asta mă miră din partea lui, monologa Marcellina, clătinând din cap. Nu este el omul să se lase păcălit de o destrăbălată. Dar cu

"ei", bărbaţii, nu se ştie niciodată! Noi, femeile, avem inima aici, spuse ea, punându-şi mâna pe piept, dar la bărbaţi... e mai jos.

Angelica avu brusc o senzaţie de vomă. O revedea pe Ambroisine, cu senzualitatea ei misterioasă... cu vraja ei de înger infernal amestecată cu inteligenţă, cu ştiinţă şi, cel puţin faţă de Peyrac, cu curiozitatea ei mereu trează...

Nu, imposibil!... Imposibil. Nu el! Ea nu-l simţea capabil de a greşi...

— Bărbaţii scapă în zeci de feluri, continuă Marcellina. Noi, femeile, nu suntem destul de şirete să înţelegem mereu ce-i mână. Ah! nu contăm prea mult în viaţa lor! Mult mai puţin decât aventura, cuceririle şi ambiţia!...

Ea avea dreptate... dar şi greşea. El era altfel.

Brusc, Angelica îl binecuvânta de a fi aşa de diferit de "ceilalţi", atât de greu de cunoscut, de înţeles, de misterios chiar şi pentru ea, capabil de durităţi incredibile, dar şi de tandreţe şi de bunătate inimaginabile şi capabil deasemenea de a mărturisi că doar ea, Angelica, îi învinsese neîncrederea profundă faţă de sentimentul care-i umpluse inima, aproape fără voie, că doar ea îl putuse cuceri cu adevărat, îl înlănţuise fără ca el să se teamă sau să se dispreţuiască.

Ea binecuvânta mânia care-l cuprinsese când o crezuse necredincioasă, lucru atât de neobişnuit pentru el, ca fiind dovada forţei pasiunii lui pentru ea.

"Odinioară, cu toată dragostea pe care ţi-o purtam, am putut trăi fără tine... Dar astăzi, n-aş mai putea..."

În ciuda acestor cuvinte pe care şi le amintea, gândul că Ambroisinei era acolo îi trezea în inimă o teamă atât de arzătoare, încât i se tăia respiraţia. Cum putuse oare sirena asta primejdioasă să-i scape lui Phipps?

— Sunteţi sigură că e vorba chiar de ea? întrebă ea.

— Nu există nici o îndoială. Este acolo cu o întreagă trupă de Fete ale regelui. Se spune că însuşi domnul de Peyrac le-a adus şi că poate la va escorta până în Quebec.

Din nou, Angelica simţi pământul fugindu-i de sub picioare. Joffrey de Peyrac fusese oare anunţat de capturarea Ambroisinei de către englezi?.. Când trecuse în larg de Port-Royal şi de Gouldsboro fără să se oprească, căuta oare să o întâlnească, să o elibereze?

Ea nu voia să-şi arate îndoielile faţă de Marcellina şi nici să nege încrederea faţă de soţul său. Ceea ce era între ea şi el era prea personal, prea delicat ca să fie exprimat prin cuvinte şi chiar durerea, sau încrederea ei de nezdruncinat nu priveau pe nimeni.

— Bine, zise ea în sfârşit, vom vedea.

— Plecaţi, totuşi?

— Sigur! Trebuie să-l întâlnesc neapărat, după câte s-au întâmplat aici. Şi vă voi cere deasemenea, Marcellina, să nu-l puneţi la curent pe domnul de Villedavray despre prezenţa ducesei de Maudribourg pe coasta de est. Vreau să-i cer să mă însoţească acolo, căci am nevoie de mărturia lui. Dacă află că este acolo, poate va refuza să vină cu mine.

— Am înţeles, aprobă Marcellina.

O sclipire de admiraţie îi traversă frumoşii ochi căprui care o fixau pe Angelica.

— Sunteţi o mare doamnă! făcu ea, încetişor.

Ele ieşiră în curtea din faţa casei. În vale, strigătele oamenilor amestecate cu cele ale cormoranilor şi coţofenelor de mare căpătaseră o altă tonalitate. Toată populaţia se îndrepta spre un punct de pe plajă. Oamenii se strigau şi arătau ceva în direcţia stâncilor.

— Se pare că este un înecat în golf, zise Marcellina, punându-şi mâna streaşină la ochi.

Câteva clipe mai târziu, apăru un corp inert pe plajă.

— O fi rămas oare vreun om la bordul navei şi nu i s-a observat dispariţia? îşi dădu cu părerea Angelica.

— Cine ştie?... E atâta lume care îşi pierde timpul pe la noi în acest anotimp...

Cantor se desprinse din grupurile strânse în jurul cadavrului şi urcă cu paşi mari cărarea mărginită de flori spre cele două femei. Când ajunse, gâfâind, Angelica ghici despre ce era vorba după figura lui răvăşită.

-"Ei" l-au prins, aruncă tânărul. Este Clovis!...

12

Angelica nu trebui să-l convingă pe Villedavray s-o însoţească. El i-o luă înainte, declarând pe un ton fără replică:

— Vă iau cu mine. N-o să rămânem aici să aşteptăm cine ştie ce. Trebuie să mă întorc cât mai repede în Quebec să-i raportez domnului de Frontenac ce se petrece în Acadia. Bătrânul Nicolas Parys, regele coastei de est, are câteva obligaţii faţă de mine. O să-mi găsească o navă şi cu ce să mi-o umple: piei, sare, cărbune. Nu vreau să mă întorc cu mâinile goale în Quebec, ar fi de neconceput.

Iar pungaşul ăsta de naufragiator sigur are ceva pradă din piraterie în cufere. De data asta va trebui să-mi arate fundul lăzii, altfel îi ridic drepturile asupra insulelor...

Rămânea doar problema transportului pe uscat – adesea mlăştinos – a unor bagaje destul de grele, căci, până la urmă, guvernatorul recuperase multe lucruri, printre care şi soba de faianţă olandeză şi cufărul lui Saint-Castine.

Alexandre salvă situaţia propunând să încarce totul pe vasul "său" de comerţ, vasul flamand al fraţilor Defour, şi să le transporte cu viteza unui cal în galop pe fluviul Petit-Condiac până la punctul extrem unde se putea naviga. De aici, exista un sistem de transport la edec foarte bine organizat. În mai puţin de patru zile, încărcătura putea fi pe plaja de la Shediac, de unde să fie luată de o şalupă trimisă din Tormentin.

Faţa guvernatorului se lumină.

— Genial, strigă el. Am spus întotdeauna că acest băiat este genial! Vino în braţele mele, Alexandre! Văd că n-am muncit în zadar să-ţi dezvolt inteligenţa. Fie: eşti puţin frivol, puţin uşuratic, dar dacă-ţi pui pasiunea de a sări prin cascade şi valuri în slujba celor care te iubesc, îţi iert multe lucruri... Haide, du-te, prietene şi fii binecuvântat!...

El mai puse la punct câteva amănunte. Ar fi vrut ca Alexandre să-i escorteze bagajul până la Tormentin, căci se temea că-i va fi furat totul pe plaja de la Shediac. "Cu toate pescadoarele astea din toată lumea care se înghesuie pe coastele noastre vara..."

Îi dădu lui Alexandre o mare sumă de bani ca să-i găsească acolo nişte paznici buni sau să închirieze o şalupă, i-o luă înapoi, hotărând că tinerii erau prea nebuni ca să mai aibă şi bani în buzunare, şi în sfârşit, i-o încredinţă iar cu tot felul de recomandări pe care Alexandre la asculta cu obişnuitul său aer plictisit. Nu aştepta decât ultimul cuvânt ca să sară în navă şi să ridice pânzele.

— Cum să-i mai înţelegi pe tinerii ăştia?! suspină Villedavray. Vara îi înnebuneşte. O să-l mai văd la iarnă, când o să vină să-şi încălzească picioarele la soba mea de faianţă şi să mănânce mere în caramel... o specialitate a servitoarei mele... veţi vedea! Acum, e vorba să găsim un vas şi să salvăm ce mai poate fi salvat... Ah! Acadia asta! Un spin în coasta mea! Un adevărat cazan de vrăjitoare!... N-o să mă mai întorc... Şi totuşi, o iubesc pe Marcellina şi pe micuţul meu Cherubin!...

În ceea ce o privea, Angelica trimitea înapoi "Le Rochelais" cu locotenentul Vanneau şi câţiva oameni din echipaj. El va înconjura

Noua-Scoţie şi-i va aştepta la Tormentin sau la Shediac, după ce va face escală la Gouldsboro ca să-l pună la curent pe Colin Paturel cu peregrinările lor. Ea îi păstra pe de Barssempuy şi câţiva oameni drept escortă.

Angelica ar fi preferat ca fiul său, Cantor, să rămână căpitan al "Rochelais-ului", dar băiatul refuzase s-o părăsească. "Peste două zile voi fi lângă tatăl tău, îi spusese ea, şi peste alte câteva o să ne întâlnim... de ce te temi?..." Dar el se încăpăţână fără să-i dea motivaţii precise. Ea trebuia să facă eforturi pentru a-i ascunde propriul ei zbucium şi a nu-l pune la curent cu ce aflase în legătură cu ducesa de Maudribourg. Dar, fără îndoială că el intuia ceva sau auzise unele zvonuri despre asta. De aceea, nu insistă. Prezenţa lui, în fond, îi făcea bine.

Fireşte, Piksarett mergea şi el în călătorie, încântat de el însuşi. Părea vesel. Totuşi, Angelica, începând să-l cunoască bine, simţea că este în alertă ca şi cum ar fi trebuit să înainteze pe teren inamic.

— Maleciţii sunt nişte animale puturoase, zise el. N-au alţi aliaţi decât alcoolul şi mărfurile de pe vase. În afară de asta, abia dacă disting un irochez de un frate abenakis...

Băştinaşii erau agitaţi, vorbind de război, de răzbunare, de darurile care le fuseseră promise, dar nu le primiseră. Mulţi dintre ei urmară caravana, fără să ştie de ce. Villedavray credea că o făceau pentru a-l onora pe el, guvernatorul Acadiei. Dar Piksarett nu prevedea nimic bun cu această escortă turbulentă. Indienii din regiune luaseră deja de la bordul navelor de pescuit sezoniere multă băutură. Se apropia vremea când urmau să se dedea, după ce vor fi pus în comun în fiecare trib proviziile de apă-de-foc, la beţiile de toamnă care se soldau cu morţi şi crime şi care, la ei, luau forma tradiţională de ceremonii magice.

Din fericire, prezenţa celor doi fraţi Defour, ca şi a câtorva dintre fiii Marcellinei, care erau oamenii locului şi aveau rude sau fraţi de sânge printre aceşti indieni, asigura paza caravanei. Nerăbdarea Angelicăi, atât de a clarifica situaţia cât şi de a părăsi aceste locuri sălbatice, abandonate de Dumnezeu şi de oameni, era atât de mare încât îi conducea pe cărările din Chignecto într-un ritm pe care doar sălbaticii îl puteau susţine fără greutate, marchizul plângându-se necontenit că nu-i putea urma. Dar ea era indiferentă la lamentările sale, ca şi la peisajele înconjurătoare.

Trebuia să ajungă foarte repede şi mergea adâncită în gânduri, care i se amestecau în cap fără să aibă curajul să le termine sau să şi le organizeze. Tremura la gândul că Ambroisine ar putea atenta la

viaţa lui Joffrey. Villedavray spusese despre ea: "Este specialistă în otrăvuri..." Omorâse mai multe persoane. Dar Joffrey nu era omul care să se lase omorât prosteşte, cu atât mai puţin să fie înşelat de vreo fiinţă, fie ea şi o femeie seducătoare, care ar fi avut faţă de el intenţii criminale... Ea-l cunoştea şi-şi aminti luciditatea lui deosebită, distanţa pe care o păstra între el şi ceilalţi, viclenia şi stăpânirea de sine în care intra şi o parte de dispreţ şi de neîncredere în umanitate.

Aceste lucruri, care o răniseră uneori pentru că avea impresia că nu va putea niciodată să-l înţeleagă total, o bucurau acum, căci erau o chezăşie că nu se va lăsa înşelat de o Ambroisină. Ea mergea acum ca vântul, dusă de nevoia de a i se arunca în braţe, de a-l simţi în sfârşit viu, viu... Ceea ce va urma, ce va afla apoi, nu va mai avea nici o importanţă...

GOLFUL SAINT-LAURENT SAU CRIMELE

1

Bretonul din Quimper care, plictisit de pescuit întreaga zi, singur în bărcuţa lui, se hotărâse să tragă un pui de somn câteva ore într-un golfuleţ îndepărtat, populat doar de pescăruşii de pe ţărmuri, nu-şi crezu ochilor când văzu ieşind din pădure o femeie blondă, îmbrăcată regeşte, însoţită de un senior în redingotă brodată, prăfuită, de un ofiţer, un tânăr blonziu, gen paj şi de o trupă de indieni împodobiţi cu pene. Parcă întreaga curte de la Versailles se plimba în aceste regiuni îndepărtate ale Americii de Nord, hălăduind de-a lungul ţărmurilor urât mirositoare, înceţoşate, răspândind vapori infernali, pline de ţânţari, în căldura apăsătoare a zilei, în timp ca nopţile reci şi umede anunţau că în curând vor clănţăni din dinţi sub viscolele polare ale iernii.

La Tidmagouche se afla deja acea ducesă şi acum venea şi asta din pădurile sălbatice, ca de la plimbare şi se îndrepta direct spre el. Curând grupul noilor veniţi înconjură bărbatul, culcat încă pe nisip şi aiurit.

— De unde eşti, prietene? întrebă Villedavray.

— Din Quimper, monseniore.

— Sezonier... Căpitanul tău plăteşte taxa?

— Bătrânului Parys, da.

— Dar guvernatorului provinciei?

— Să se ducă la dracu, răspunse bărbatul, căscând cu zgomot, întins încă pe jos.

La urma urmei, el era acasă pe aceste ţărmuri unde bunicul, străbunicul şi toţi strămoşii lui veneau de secole să pescuiască şi să săreze peştele în fiecare anotimp.

— Vedeţi ce obraznici sunt aceşti ţărănoi! strigă Villedavray, înfigând bastonul cu furie în nisip. Peştele este una din bogăţiile Acadiei. Dar toţi aceşti basci, portughezi, normanzi şi bretoni găsesc că e normal să vină să se îngraşe pe cheltuiala statului, fără să dea un bănuţ.

— Să te îngraşi, e prea mult spus, protestă omul, catadicsind să se ridice. Scoţându-şi cizmele, îşi dezgoli gleznele jupuite de sare.

— Muncim din răsputeri trei sau patru luni şi nu ne întoarcem mai bogaţi acasă. Abia dacă ai cu ce-ţi plăti câteva duşti înainte de a pleca din nou.

— Vorbeşte bine franceza pentru un breton din Quimper, remarcă Villedavray care se calma repede. De unde este căpitanul tău?

— De la Faouet.

— Tot din Cornouaille, dar din nord. Au acelaşi dialect galic ca şi oamenii din Cornwell din Anglia. Cum se numeşte căpitanul tău?

— Vă va spune singur dacă-l veţi întreba.

— Perfect, asta vom face. Pentru că suntem fără vas, o să ne iei în barca ta şi o să ne conduci la el.

— Toată omenirea asta? se înspăimântă omul.

Angelica interveni.

— Aşteptaţi puţin, marchize. Vrem să ştim unde este ancorată nava acestui matelot şi dacă este în regiunea unde vrem să ajungem, Tidmagouche lângă Tormentin...

Se părea că, într-adevăr, acolo îşi făcuseră sălaşul aceşti bretoni din Cornouaille pentru anotimpul verii. Aveau un contract de secole cu bătrânul Parys a cărui reşedinţă de vară şi punct de comerţ era Tidmagouche.

— Terenul este frumos şi golful e mare. Este mişcare pentru noi, fără ca munca să sufere. Vasele piraţilor vin, apoi pleacă. Chefuim şi noi puţin cu ei...

— Nu e acolo, în acest moment, o mare doamnă franceză, ducesa de Maudribourg? întrebă Angelica, cu un ton ce se voia detaşat.

— Ba da, o stricată! Dar nu e pentru noi. E pentru piraţi şi pentru bătrân. La urma urmei, eu nu ştiu nimic. Poate nu e pentru nimeni. Noi, cei de la pescărie, nu ne amestecăm cu oamenii ăştia. Le-am curta puţin pe fetele care o însoţesc, dar sunt bine păzite şi apoi, în sezon muncim aşa de mult încât nu mai suntem în formă şi căpitanul ne ţine din scurt.

Angelica se temea ca omul să nu apropie numele lui Joffrey de cel al Ambroisinei. Dar el nu suflă un cuvânt. Ea fu puţin laşă şi preferă să nu pună întrebări. Marchizul de Villedavray deschise ochii mari:

— Cum? Ce-aud?... Ducesa este acolo şi o ştiaţi?! Şi nu mi-aţi spus?!...

— Am socotit că e de prisos.

— De prisos! Foarte grav, din contra. Dacă aş fi ştiut că ticăloasa se găseşte acolo, n-aş fi venit pe această parte. M-aş fi dus la Shediac cu Alexandre.

— Precis, dar voiam să veniţi. Am nevoie de mărturia dumneavoastră.

— Ah, încântător! Şi cine v-a avertizat de prezenţa ei în golf?

— Marcellina!

— Şi nici ea nu mi-a spus nimic! Aşa-s femeile, exclamă Villedavray cu amărăciune, te alintă, te înconjoară cu atenţii, crezi că te iubesc... apoi, cu prima ocazie, se aliază între ele şi te trimit la moarte sau te provoacă fără nici cel mai mic scrupul.

Şi se îndreptă cu un pas hotărât spre marginea pădurii.

— Mă întorc.

— Nu, îl imploră Angelica apucându-l de pulpana hainei. Nu mă puteţi părăsi aşa.

— Vreţi să mă asasineze?

— Nu, vreau să mă ajutaţi.

— O să mă demaşte...

— Nu, o să ştiţi să-i adormiţi neîncrederea. Aveţi talent de comediant, cum mi-aţi spus. Folosiţi-l!...

— Ea e mai tare decât toţi comedianţii din lume.

— Ce contează! Am nevoie să mă ajutaţi, imploră Angelica. Totul se va juca acum... acolo... pe acel ţărm. Şi va fi oribil... oribil... O simt... Nu mă puteţi părăsi...

Vocea îi tremura fără voia ei şi crezu că va izbucni în lacrimi.

— ... Soţul meu va fi şi el acolo, fără îndoială... Trebuie să-i vorbiţi, să-i spuneţi ce ştiţi despre ea, să-l convingeţi... la nevoie...

Marchizul ridică ochii pentru a întâlni privirea patetică a Angelicăi şi înţelese ce o tortura.

— Fie! zise el, în sfârşit. Să nu se spună vreodată că am lăsat o femeie în necaz fără să o ajut.

Şi se îndreptă din spate, sprijinit în bastonul său cu mâner de argint şi se ridică.

— Fie, repetă el, hai să înfruntăm Diavoliţa!

2

Era un pământ scăldat în miresme grele tot timpul verii căci, de la promontoriul Gaspe, în nord, care face să comunice golful Saint-Laurent cu fluviul cu acelaşi nume, un şirag de plaje şi golfuri înțesate de bărci şi vase ancorate purtând un fel de platforme de lemn pe piloni, destinate să "pregătească" peştii, şi până-n sud, dincolo de Canso, se întindeau leghe şi leghe de peşti uscându-se pe parmalâcuri de nuiele. Împărăția peştelui, golful Verde! Ceața domnea aici, translucidă şi galbenă, ca un abur sulfuros. Dincolo de ceață se întindea golful. Din cauză că ziua sa cădea în ziua în care francezul Jacques Cartier adusese Crucea la Gaspe, numele sfântului Laurent fusese mult utilizat: un fluviu lung de mai multe mii de mile, un golf mare cât Franța, presărat cu insule gigantice: Anticosti la nord, Terra-Nova la est, la sud insula Saint-Jean, lipsită de copaci, cu falezele roşii, ca un rubin aşezat în mare, apoi insula Royale, ca un inel de antracit în jurul unui lac imens.

În centru, arhipeleagul Madelaine: insula Demonilor, insula Păsărilor, cele numite Pointe-aux Loups, Havre-aux Maisons, La Grosse...

În fiecare an în iunie, oamenii flotilelor, veniți de pe coastele Europei, se abăteau asupra acestor locuri ca o migrație irezistibilă de păsări ce-şi fac cuibul fiecare în colțul său şi nu se mai mişcă. Primul venit era "stăpânul pietrei". El se instala acolo cu echipajul său pentru luni de zile, ca într-o proprietate privată.

Aşa apăru în ochii Angelicăi țărmul Tidmagouche din Tormentin când ancoră acolo pe la mijlocul zilei. Capul Tormentin, după care era numit locul, era mult mai departe, la nord, şi nu se vedea. În realitate, acest țărm era un loc fără nume, un loc pentru pescuit peşte, pentru comis crime şi pentru a-ți vinde sufletul diavolului...

Aici urma să se petreacă totul, cum îi spusese lui Villedavray. Ea privea apropiindu-se malul în cadența lentă a vâslelor mânuite de breton. Soarele era încă sus pe cer, o pată alburie şi orbitoare în spatele ceții. Marea era ridată de mici valuri scurte, strălucitoare. Barca în care luase loc Angelica împreună cu indianul Piksarett înainta încet. Unica pânză nu era de nici un ajutor căci vântul încetase.

Piksarett, înalt, deşirat, drapat în pielea neagră de urs şi înarmat cu lancea, arcul şi săgețile sale, urcase cu Angelica în ambarcațiunea

prea mică să primească mai mult de două persoane în afară de marinar şi de materialul de pescuit.

Ceilalţi o urmau pe uscat, ceea ce la cerea mai multe ore. Drumul făcea un lung ocol pentru a înconjura mlaştinile şi turbăriile din spatele aşezării.

Angelica sări pe nisip fără teamă că-şi va uda picioarele până la genunchi. Bretonul îi arătă locuinţele care urcau în etaje spre vestul plajei, la poalele falezelor. Aceste locuinţe se înălţau în dezordine ca nişte plante sălbatice, mari şi mici, acoperite cu şindrilă sau cu paie, şi chiar cu muşchi. Fortul din lemn domina totul, ca un monstru negru şi mai departe, pe malul unui promontoriu invadat de brazi, lângă silueta unei cruci, se înălţa o mică capelă cu o clopotniţă fragilă, zugrăvită în alb.

Angelica se repezi spre coastă, nebăgând în seamă activitatea de pe plajă unde lucrau pescarii. Nici ei nu-i dădură atenţie. Brusc, se trezi printre Fetele regelui. Feţele lor apăreau ca dintr-un coşmar: Delphine, Marie-la Douce, Jeanne Michaud şi copilul său, Henriette, Antoinette şi chiar Petronille Damourt. Figurile lor îi păreau albe şi şterse, sub paloarea cerului. Şi chiar erau palide ca moartea recunoscând-o, brusc apărută în faţa lor.

— Unde e binefăcătoarea voastră? le strigă Angelica.

Una dintre ele schiţă un gest în direcţia casei celei mai apropiate. Angelica se avântă şi trecu dintr-un salt peste piatra pragului. Acolo o văzu pe Ambroisina de Maudribourg.

3

Diavoliţa era aşezată lângă fereastră, cu mâinile împreunate pe genunchi, în atitudinea de meditaţie şi rugăciune care-i era obişnuită. Ea întoarse capul şi ochii ei îi întâlniră pe cei ai Angelicăi. Un zâmbet i se ivi pe buze şi spuse simplu:

— Dumneavoastră!

Nu părea surprinsă. Surâsul său blând îi răsfrângea buzele. Dar în acest surâs se simţea fiinţa rea ce se ascundea în spatele aparenţei ei graţioase.

— Nu credeam să vă mai văd...

— De ce?... îi aruncă Angelica, pentru că aţi dat ordin complicilor dumneavoastră să mă execute?

Sprâncenele ducesei se înălţară cu mirare.

— Complicii mei?

Ochii Angelicăi parcurgeau toate colţurile camerei.

"Unde este el?" gândea ea, nerăbdătoare.

Dar sub privirea ironică a Ambroisinei, îşi reţinu aceste cuvinte care-i ardeau buzele.

— Vedeţi? zise ducesa clătinând din cap, nu pot fi manevrată atât de uşor. Credeaţi că aţi scăpat de mine pentru totdeauna predându-mă acelui englez... Ei bine! Iată-mă liberă şi departe de Noua-Anglie.

— Cum v-aţi aranjat cu Phipps?...

— Asta vă intrigă, nu-i aşa?

Şi râse cu râsul ei gângurit din piept.

— Când eşti o femeie abilă, te înţelegi întotdeauna cu un bărbat bine dotat cu atributele pe care i le-a dat natura.

Ea o examină pe Angelica cu o curiozitate batjocoritoare.

— De ce-aţi venit?... Ca să-*l* căutaţi?... Cu siguranţă nu vă temeţi de suferinţă...

În acel moment, ochii Angelicăi căzură pe o haină atârnată pe perete într-un colţ. Era vesta lui Joffrey, cea din catifea verde închis, ornată cu câteva broderii de argint pe care o purta de obicei.

Ambroisine urmări direcţia acestei priviri şi zâmbetul său se accentuă.

— Ei da! făcu ea pe un ton uşuratic. Ei da! draga mea!... *asta este*!...

Fără să mai gândească, Angelica traversă sala dintr-un salt. La vederea hainei, întreaga sa fiinţă tresărise. O atinse cu mâna şi ar fi vrut să-şi înfunde obrazul în ea. Îşi trecea degetele peste stofă, încercând să-i evoce prezenţa adorată.

— M-aţi înţeles? insistă Ambroisine, cu o voce metalică. El este aici cu mine: *este amantul meu*!...

Angelica se întoarse cu vioiciune şi din nou ochii ei examinară locurile.

— Fie!... Atunci, unde este? Să vină să-mi spună chiar el!... Unde este?...

O umbră trecu pe figura ducesei.

— În prezent, lipseşte, conveni ea. A ridicat pânzele acum două zile şi nu pot spune exact în ce direcţie. Terra-Nova, cred, dar trebuie să se întoarcă...

Angelica înţelese că nu minţea şi nu ştiu dacă în acea clipă simţea o decepţie amară sau uşurarea de a vedea îndepărtându-se momentul confruntării cu el, în faţa Ambroisinei.

— Mi-a cerut să-l aştept aici, reluă ducesa pe un ton dulceag,

a afirmat că se întoarce într-o săptămână cel mult şi m-a implorat să nu plec... E nebun după mine...

Angelica o privi ca şi cum ar fi fost transparentă şi asemenea vorbe nu ajungeau la urechile ei.

— M-aţi auzit? repetă cealaltă cu o voce în care se simţea nerăbdarea şi iritarea. M-aţi înţeles?... Sunt amanta lui, vă spun!

— Nu cred nimic.

— De ce? Credeţi că sunteţi unica femeie din lume care poate fi iubită?... Suntem amanţi, vă spun!

— Nu! Minţiţi.

— Cum puteţi fi atât de categorică?...

— Îl cunosc prea bine. Instinctul lui e sigur şi experienţa lui – chiar şi cu femeile – este mare. Nu este omul care să se lase înşelat de o fiinţă atât de josnică ca dumneata.

Ducesa scoase o exclamaţie batjocoritoare şi simulă surpriza.

— Ce să zic! Îl iubiţi, s-ar spune. Sunteţi nebună! *Dragostea nu există*... Nu-i decât o iluzie, o legendă pe care oamenii au inventat-o ca să se distreze pe pământ... Doar carnea contează şi pasiunile devorante pe care le inspiră.. V-am spus-o în legătură cu Phipps, nu există bărbat pe care o femeie abilă să nu-l poată înşela dacă se pricepe!...

Angelica izbucni în râs. Şi-l imaginase pe bietul Phipps luptându-se cu această femeie desfrânată... Sărmanul cedase oare unui asemenea asalt? Fără nici un fel de îndoială! Puritanii nu sunt înarmaţi pentru genul acesta de ispite, frica de păcat, în sufletul lor, nu este egalată decât de fascinaţia pe care o exercită asupra lor puterea Răului. Ar greşi să dispreţuiască plăcerile pe care i le ofeream, pentru o femeie ca dumneata...

Angelica încetă să mai râdă.

Subitul său acces de ilaritate o deconcertă pe Ambroisina care o privi fără să înţeleagă, uluită.

— Râdeţi! Sunteţi nebună?... Nu reuşiţi să înţelegeţi că şi el este supus greşelii, ca toţi bărbaţii?!... E suficient să le găseşti punctul slab.

— El nu are puncte slabe.

— Trebuie să credem că da... fiindcă... ce i-am spus l-a convins foarte uşor că ...

— Ce i-ai spus?...

— Oh! foarte simplu... Când m-a întâlnit la Le Hève unde-i cerusem lui Phipps sa mă debarce... I-am dezvăluit că primul dumitale gest după plecarea sa din Gouldsboro... a fost să-l întâlneşti pe Colin Paturel... şi să i te dăruieşti lui...

— Ai făcut *asta*?

— Cum ai pălit..., murmură Ambroisine examinând-o cu o atenţie crudă. Deci, nu m-am înşelat prea mult în părerile mele despre dumneata şi frumosul normand taciturn. Îl placi şi el te iubeşte... Ca şi alţii... Toţi bărbaţii te iubesc şi te doresc.

Expresia i se schimbă brusc şi spuse scrâşnind din dinţi:

— Moartă! Aş vrea să te văd moartă!...

Apoi, cu un strigăt sfâşietor:

— Nu! nu! nu moartă!... Dacă ai muri, lumina vieţii mele s-ar stinge! Oh, Doamne! Cum îţi pot dori în acelaşi timp moartea şi să fiu atât de disperată doar la gândul că ai putea dispărea din această lume?... Ah! am venit prea târziu! Dacă m-ai fi iubit, ar fi fost altfel. Aş fi fost sclava ta şi tu a mea. Dar te-ai legat de bărbat, de acest animal josnic!... Bărbatul te-a înlănţuit!...

Şi începu să debiteze obscenităţi atât de uluitoare încât Angelica o privea cu ochii măriţi ca şi cum ar fi văzut şerpi ieşind dintre buzele ei minunate. Paradoxal, această ieşire isterică a ducesei o salvă pe Angelica de o criză asemănătoare. Când Ambroisine îl dezvăluise acuzaţia pe care i-o adusese în faţa soţului ei, întrevăzuse într-o clipă ce ravagii putea produce în sufletul lui Joffrey de Peyrac o asemenea acuzaţie. Împăcarea lor era recentă şi cu puţin timp înainte îi văzuse faţa transformându-se de o mânie teribilă doar la gândul că ea s-ar fi putut oferi lui Barbă de Aur.

Încet, încet, cu nesfârşite precauţii, adunându-şi curajul şi lăsând deoparte orgoliul, găsind în profunzimea dragostei lor forţa de a face faţă unei asemenea încercări, reuşiseră să panseze rănile adânci pe care şi le provocaseră unul altuia în acel moment dramatic.

Dar pe rana încă recentă din inima lui Peyrac, cât de corozive fuseseră cuvintele Ambroisinei!...

Ea simţi că ameţeşte ca în faţa unei catastrofe pe care în zadar încerci s-o prevezi şi s-o ocoleşti. Totul era pierdut. Lovită de moarte, nu mai avea decât un gând: să fugă unde vedea cu ochii.

În acel moment, Ambroisine, izbucnind în imprecaţii demenţiale, o făcuse să-şi revină oarecum. Reacţia ei îşi schimbă direcţia şi mânia împotriva Ambroisinei o arse ca un fier înroşit.

— Destul, strigă ea bătând din picior şi ţipând mai tare ca Ambroisine. Eşti odioasă, respingătoare! Taci din gură! Sigur, bărbaţii nu sunt sfinţi, dar numai femeile ca tine îi degradează şi îi prostesc. Taci, îţi ordon! Bărbaţii au şi ei dreptul la respect!

Tăcură amândouă în acelaşi moment şi se înfruntară, faţa în faţă, gâfâind.

— Cu siguranţă, eşti uluitoare, reluă Ambroisine privind-o ca şi cum ar fi avut brusc în faţa ei o fiinţă stranie. Ce! Îţi demonstrez că iubirea, idolul, zeul tău este supus greşelii... şi mai găseşti încă puterea să-mi dai lecţii... Şi ca să aperi bărbaţii, toţi bărbaţii... Pe cuvânt! Din ce specie faci parte?

— N-are importanţă... Urăsc nedreptatea şi există adevăruri pe care nu te voi lăsa să le târăşti în noroi, oricât de savantă, inteligentă şi influentă ai fi. Un bărbat este ceva grav şi foarte important, şi nu e un motiv, din cauză că spiritul lor ne este uneori inaccesibil nouă, femeilor, să ne răzbunăm pentru incapacitatea de a-i urma înjosindu-i şi transformându-i în sclavi... Abigael îmi spunea ceva de genul acesta într-o seară...

— Abigael!

Din nou, ducesa scoase un ţipăt de ură.

— Ah!... Nu rosti acest nume în faţa mea... O urăsc! Protestantă ipocrită! O detest... O priveai cu atâta duioşie. Tăifăsuiaţi la nesfârşit împreună... V-am văzut pe fereastră. Îţi puneai capul pe umărul ei. Ai dormit lângă ea... Îi ţineai copilul în braţe şi-l acopereai cu sărutări...

— Ţipătul din noapte, erai tu...

— Cum să suport un asemenea spectacol fără să mor de durere... Erai acolo, fericită, lângă ea... vie şi fericită... şi totuşi ar fi trebuit să fie moartă, moartă de o sută de ori...

Angelica se apropie. Simţea că-i stă inima.

— Ai încercat s-o otrăveşti, nu-i aşa?

Ea vorbea cu jumătate de voce, cu dinţii strânşi.

— ... Şi chiar tu i-ai pregătit moartea posibilă în timpul naşterii. Când ai ghicit că i se apropie sorocul şi că va fi fără îndoială noaptea, ai venit să-mi pui drogul în cafea... Doamna Carrère a fost cea care a baut-o în locul meu... din întâmplare... Altfel aş fi dormit în acea noapte şi ştiai că Abigael putea să moară fără îngrijirile mele... şi ai trimis alcool bătrânei indience ca să nu fie în stare s-o asiste... Şi mai târziu, ai vărsat otravă în ceaiul pe care i-l pregătisem... M-ai auzit spunându-i că trebuie să bea de mai multe ori pe zi... Te-ai întors după-amiaza printre vizitatori ca să-ţi îndeplineşti nelegiuirea... Din fericire, Laurier a pus coşul în faţa cănii. Severine nu s-a mai gândit la asta. Eu, seara, am aruncat mixtura pe fereastră... Porcul Bertillei a murit...

Ea vorbea ca în vis, îngrozită.

— Ai fi vrut s-o omor pe Abigael cu mâinile mele!...

— O iubeai, repetă Ambroisine, şi pe mine nu mă iubeai... Te pasiona oricine în afară de mine: ea, de copiii, de pisoiul...

— Pisoiul meu... Tot tu ai fost... Tu l-ai lovit, l-ai torturat... Ah! înțeleg acum. Pe dumneata te vedea în noapte când se zburlea de groază...

Angelica era lângă Ambroisine și se aplecă, cu ochii strălucind:

— Îi voiai moartea și lui... Dar a putut să scape la timp... din ghiarele tale...

— E greșeala ta...

O expresie de fetiță prefăcută apăru pe fața ducesei.

— Făceai totul ca să se întâmple aceste lucruri... Dacă m-ai fi iubit...

— Dar cum vrei să fii iubită, indiferent cum, strigă Angelica, luând-o de păr și scuturând-o brutal, *dacă ești un monstru!...*

O apucase o asemenea furie încât ar fi putut, i se părea, să-i smulgă capul. Dar se opri văzând după expresia feței Ambroisinei că acesteia îi plăcea violența asupra ei. Îi dădu drumul brusc și ducesa căzu pe podeaua de pământ bătut. Ca și în noaptea de la Port-Royal, când apăruse goală în mantia stacojie, un soi de lumină extatică se răspândea pe fața ei cu ochii pe jumătate închiși.

— Da, murmură ea, omoară-mă... omoară-mă, iubita mea...

Angelica, ieșită din fire, începu să se învârtă în cerc prin cameră.

— Apă sfințită! Să mi se dea apă sfințită! striga ea. Pentru Dumnezeu, apă sfințită! Cu asemenea ființe, cred că e nevoie de sfeștanie și exorcisme...

Ambroisine izbucni într-un râs strident. Râdea așa de tare încât o podiniseră lacrimile ...

— Ah! ești femeia cea mai amuzantă pe care-am întâlnit-o vreodată, reuși ea să spună. Cea mai delicioasă... cea mai imprevizibilă... Apă sfințită!... Și cum ai spus asta!... Ești irezistibilă... într-adevăr! Oh! Angelica, dragostea mea!...

Și ridicându-se, se privi într-o mică oglindă cu picior care se găsea pe masă și-și netezi sprâncenele cu degetul pe care și-l înmuiase în gură.

— Da, este adevărat, am râs cu tine cum n-am râs niciodată cu nimeni.... Ai darul de a mă înveseli... Ah! zilele de la Gouldsboro... cu prezența ta ... Dragostea mea, suntem făcute să ne înțelegem.... Dacă ai vrea...

— Destul! strigă din nou Angelica.

Și ieși repede din casă. Fugea ca o nebună, împiedicându-se de pietre.

— Doamnă, ce aveți?

Fetele regelui veneau în întâmpinarea ei, livide, căci auziseră strigătele ce veneau din casa unde cele două femei se înfruntau.

— Unde este Piksarett? le aruncă Angelica, gâfâind.

— Sălbaticul?

— Da! Unde este? Piksarett! Piksarett!

— Iată-mă, prizoniera mea! se auzi vocea lui Piksarett, care îşi făcu apariţia în faţa ei. Ce vrei de la mine?

Ea îl fixă cu un aer rătăcit. Nu-şi mai amintea de ce-l chemase. Silueta lui înaltă o domina şi pe faţa-i ca de lut ars, ochii săi negri şi vioi străluceau ca diamantele.

— Vino cu mine în pădure, zise el, folosind limba abenakis, vino pe cărările pădurii... Ea este sanctuarul Sfântului Spirit... potoleşte durerile...

Ea-l urmă şi se îndepărtară repede de cătun spre liziera pădurii, afundându-se printre trunchiurile apropiate ale pinilor şi brazilor acoperiţi de praful cenuşiu provocat de seceta intensă. Ajunşi în umbra deasă a copacilor, mergeau repede, căci Angelica simţea că dacă se va opri, valul arzător care-i umplea inima se va sparge şi o va zdrobi.

Ajunseră la un luminiş de unde, printre trunchiurile roşcate ale pinilor, se vedea marea, Piksarett se opri. Aşezându-se pe un buştean, ridică ochii spre Angelica, măsurând-o, cu un aer batjocoritor. Atunci, valul arzător din inima ei se sparse. Ca lovită, ea căzu în genunchi lângă indian şi, afundându-şi faţa în blana de urs negru, izbucni în hohote de plâns sfâşietoare.

4

— Femeile au dreptul să plângă, zise Piksarett cu o bunătate surprinzătoare. Plângi, prizoniera mea! Otrava din inima ta se va spăla.

Îşi puse o mână pe capul ei şi aşteptă. Ea plângea cu toată fiinţa ei, fără să-şi mai dea seama măcar de cauzele exacte ale durerii sala. Era felul prin care scăpa de nebunie. Suferinţa care-i frângea inima se linişti şi lăsă loc unui calm care-i legăna şi-i adormea răul. Ecoul scăzu descrescu încet în ea, lăsând însă în urmă o fiinţă îndurerată, uzată, slăbită... Această fiinţă o privea în străfunduri şi-i spunea: “Şi acum, Angelica, ce facem?”

Ea-şi şterse ochii. Singură n-ar fi rezistat şocului. Noroc că Piksarett fusese acolo. În toate acele clipe teribile, Angelica nu încetase de a simţi că o prezenţă umană veghea asupra ei. Nu era totul pierdut. Piksarett îi dădea încredere.

— El nu-i aici! făcu ea în sfârşit, cu vocea întretăiată de suspine. Iar a plecat nu ştiu unde. Ce-o să ne facem?

— Trebuie să-l aşteptăm, răspunse Piksarett, fixând orizontul alburiu al mării printre arbori. Este pe urmele duşmanului, dar se va întoarce.

— Să-l aşteptăm, repetă Angelica, aici?... Lângă această femeie? S-o întâlnesc în fiecare zi, s-o văd cum îşi bate joc de mine, victorioasă?... Nu pot...

— He! Şi ce vrei să faci atunci? exclamă indianul. S-o laşi pe ea să învingă?...

El se aplecă spre ea, întinzând un deget în direcţia satului.

— ... Să-ţi observi duşmanca, să nu-i laşi o clipă de linişte, să-i pândeşti fiecare cuvânt ca să-i descoperi minciunile, să ţeşi urzeala care o va pierde, iată ca trebuie să faci dacă trăieşti în acelaşi loc cu ea. Femeia asta e plină de diavoli, de acord, dar, după câte ştiu, nu eşti încă învinsă.

Angelica îşi puse faţa în mâini şi, fără să vrea, un suspin o scutură. Cum să-l facă pe Piksarett să înţeleagă ce o durea cel mai tare?

— Odată, m-am dus în valea Celor Cinci Naţiuni, povestea Piksarett... Singur... În fiecare noapte am pătruns în sat, apoi într-una din casele lungi în care dorm mai mult de zece familii la un loc şi am luat scalpul unui războinic adormit... Ziua, erau pe urmele mele... În fiecare moment trebuia să le ocolesc capcanele... Nu mă mai recunoşteam, atât eram de atent să mă fac invizibil şi să-mi pregătesc lovitura din noaptea următoare. Ei ştiau că eu eram, Piksarett, şeful indienilor Narrangasett, dar nu m-au prins niciodată, nici măcar nu m-au văzut. Când am avut douăzeci de scalpuri de irochezi la centură, am părăsit ţinutul. Acum, în valea Celor Cinci Naţiuni se spune că mă pot transforma când vreau în spirit. Tot aşa vei fi şi tu aici, printre duşmanii tăi, mai puternică şi mai abilă decât ei toţi, pregătind înfrângerea lor şi victoria ta.

— Mi-e frică, murmură Angelica.

— Te înţeleg. Este mult mai uşor să lupţi cu oamenii decât cu demonii.

— Acesta este pericolul pe care l-ai văzut pentru mine când ai venit la Gouldsboro să ceri răscumpărarea?întrebă ea.

— Da! Deodată a apărut o umbră şi am auzit spiritele rele mişcându-se. Emanau din persoanele adunate în acea sală şi deja te încercuiau... A trebuit să mă îndepărtez ca să scap eu însumi de acea influenţă nefastă şi să-mi regăsesc limpezimea spiritului.

— De ce nu m-ai prevenit?

— Femeile nu sunt uşor de convins şi tu, chiar mai puţin ca altele.

— Dar te-aş fi ascultat, Sagamore. Ştii bine asta. Am încredere în presimţirile tale.

— Ce-aş fi putut să-ţi spun? Să ţi-o arăt pe acea femeie care te însoţea, invitata ta, prietena ta şi să-ţi spun: “E plină de diavoli. Ia seama: îţi vrea moartea. Mai rău, vrea pieirea sufletului tău”... Voi, albii, râdeţi de noi când vorbim aşa... Ne consideraţi nişte copii mici sau bătrâni senili, pe cale să-şi piardă minţile. Voi negaţi că invizibilul poate fi uneori limpede în ochii noştri...

— Ar fi trebuit să mă previi, repetă ea... Acum e prea târziu. Totul este pierdut.

— Dar te-am prevenit. Ţi-am spus: “O primejdie te pândeşte. Roagă-te!” Ai făcut-o?

— Da... cred.

— Atunci de ce eşti disperată? Dumnezeu ascultă vocea celui drept când îl strigă din întunericul supărării lui. Unde vezi că e prea târziu şi că totul e pierdut?

Ea nu îndrăznea să-i explice nobilului indian, atât de stăpân pe simţurile lui ca toţi cei asemeni lui, îndoiala care o tortura în legătură cu cel pe care-l iubea.

— Ascultă! Ea spune că soţul meu s-a ataşat de ea şi m-a alungat din inima lui!

— Minte! afirmă Piksarett cu forţă. Cum s-ar putea aşa ceva? El este Omul Tunetului. Puterile lui sunt nenumărate. Iar tu, tu eşti Kawa, steaua fixă. Ce să facă el cu o asemenea femeie?

Piksarett vorbea după logica sa, pentru el de nezdruncinat. Depravarea albilor depăşea înţelegerea sălbaticului.

— E adevărat, conveni el, că albii sunt destul de ciudaţi. Obiceiul de a apăsa pe trăgaci pentru a-şi apăra viaţa i-a dezobişnuit să şi-o apere prin rezistenţa sufletului şi a trupului. Un fleac îi epuizează, cel mai mic post îi deprimă şi nu se pot lipsi de femeie, chiar şi în ajunul unei bătălii, fără să ţină seama că se prezintă în faţa inamicului slăbiţi şi neatenţi... Dar Omul Tunetului nu este aşa.

— Vorbeşti despre el ca şi cum l-ai fi întâlnit, zise ea.

Ea îl asculta ridicând spre el ochii strălucind de speranţă. Acea faţă de lut presărată cu tatuaje i se părea în acest moment cea mai plăcută din lume.

— Îl presimt prin tine, răspunse Piksarett. Omul pe care-l iubeşti tu nu poate fi nici viclean, nici josnic, nici şiret, altfel nu l-ai putea iubi şi servi. Ori, tu îl iubeşti. Deci nu este nici josnic, nici viclean, nici şiret... Nu te îndoi de bărbatul pornit la război, femeie!...

înseamnă să-l slăbeşti de la distanţă şi-i ca şi cum l-ai părăsi la primejdie.

— Ai dreptate.

Ea dorea să-l creadă, deşi o durea încă locul în care lovise Ambroisine. Evocarea numelui lui Colin era totodată ca un coşmar uitat şi o armă care avea asupra amândurora o putere de temut. Joffrey putea fi încă lovit şi totuşi, pentru ea nu mai însemna nimic. Se întreba cu mirare cum de existase în viaţa ei un moment de tentaţie carnală cu un alt bărbat decât el. Ce fel de femeie era ea oare abia cu câteva săptămâni înainte?... I se părea că trecuseră ani de atunci şi nu se mai recunoştea. În ce moment încetase să fie acea copilă nesigură, dependentă de trecutul şi de lipsurile sale, pentru a deveni cea care era ea astăzi, găsindu-şi certitudinea... dar prea târziu, poate... Oare se întâmplase atunci când sărise în focul bascilor, la Monegan? Hernani d'Astiguarza îi strigase: "Celui ce trece peste focul Sfântului Ioan, diavolul nu-i poate face nimic în acel an!"

Amintirea acestui avertisment o îmbărbătă. Piksarett avea dreptate. Soarta îi oferea un răgaz. Cele câteva zile dinaintea întoarcerii lui Joffrey le va folosi pentru a o demasca pe Ambroisine.

Altădată ştiuse foarte bine să se bată cu arme egale cu doamna de Montespan. Sigur, astăzi miza era alta decât regele, iar adversarii erau şi mai de temut. Dar şi ea avea alte arme. Reuşita vieţii sale şi bunăvoinţa destinului faţă de ea îi întăriseră inima. Pentru cel ce n-a câştigat niciodată, înfrângerea e amară. Dar ei îi fuseseră date aceste întâlniri minunate pe lumea aceasta şi acum putea să plătească preţul, poate pentru că nu ştiuse să aprecieze la timp întreaga lor valoare miraculoasă!...

Urma ultimul act care va pecetlui predestinarea dragostei lor. Se va da ea oare înapoi? Piksarett îi văzu ochii strălucind şi nările fremătând.

— Bine! zise el. Ce să fac cu o prizonieră lipsită de curaj? N-aş putea să cer răscumpărare pentru ea, atât de mic i-ar fi preţul... Sigur, nici mie nu-mi place să mă găsesc aici. Sunt la fel de singur ca atunci când hoinăream în Valea sfântă a irochezilor, duşmanii mei. Uniacke se ascunde în pădure cu ai lui. Le-am promis să le predau pe cei ce le-a ucis fratele de sânge, dar nu mă pot ajuta căci sunt străini de loc şi se tem de spiritele rele. Sunt singur şi simt mai mult rău decât atunci când pândeam în Valea Sfântă a irochezilor, duşmanii mei. Dar nu contează! Viclenia este aliata noastră. N-o uita şi, orice s-ar întâmpla, păstrează-ţi forţele.

Se întoarseră încet. De departe, aşezarea se făcea simţită prin ţipetele pescăruşilor, mirosuri grele şi se zăreau la cotitura plajei

pierdute casele răspândite. Mateloţii trebăluiau de-a lungul ţărmului, în jurul platformelor ce înaintau în apă pentru a primi rodul pescuitului de seară şi unde lucrau cei ce se ocupau cu "tăiatul", cu săratul, cu extragerea uleiului. În depărtare, în radă, se vedea, legănându-se, nava bretonă la ancoră.

Acolo, cum spusese Piksarett, ea avea să fie atentă şi fără slăbiciuni, chiar în mijlocul duşmanilor ei. Şi pentru început, urma să ia de la Ambroisine vesta lui Joffrey.

5

Această vestă era singurul semn al trecerii lui Joffrey de Peyrac pe la Tidmagouche. Dacă era adevărat, cum afirma Ambroisine, că ridicase ancora cu o zi înainte, după ce stătuse o săptămână în port, şederea sa, cu toată dezordinea pe care o provoacă odihna pe uscat a unui echipaj, lăsase remarcabil de puţine urme. Parcă nici nu trecuse pe acolo. Trebuia să-i întrebe pe pescari, pe cei câţiva fermieri ai locului şi deasemenea pe Nicolas Parys, proprietarul coastei, care-i invitase în acea seară la masă în conacul său fortificat.

Restul caravanei sosise după-amiază. Oamenii erau epuizaţi, devoraţi de ţânţarii şi lipitorile din mlaştini.

Marchizul de Villedavray veni, la ora mesei, să bată la uşa cocioabei unde ea se instalase cu fiul şi bagajele sale.

— Sunteţi gata, dragă prietenă?

Angelica îl admiră că se prezintă aşa de elegant într-o redingotă de mătase ca pruna, deschisă pe o vestă brodată cu mici trandafiri şi încălţat cu pantofi cu catarame.

— Iau întotdeauna cu mine o ţinută de schimb, explică el.

Cochet, faţa-i umflată de înţepături de ţânţari îi era încadrată de o perucă pudrată.

— Cunosc obiceiurile bătrânului. Cere un anumit protocol. În afară de asta, vă anunţ, ne vom găsi în mijlocul celei mai frumoase adunări de bandiţi care se poate întâlni pe o sută de leghe împrejur. Nicolas Parys are darul de a se înconjura de tot felul de secături. Îi atrage, se pare, doar ca să nu se dezlănţuie împotriva lui.

Şi privi cu teamă în jur.

— Absenţa contelui ne face situaţia şi mai grea. Un adevărat ghinion! Ce nevoie avea să meargă să se plimbe la Plaisance?! Dar se spune că se va întoarce în mai puţin de două săptămâni... În orice caz, n-o să ne despărţim, şuşoti el. Am cerut să fiu găzduit în

apropiere. Aveţi grijă deasemenea la mâncare. Nu mâncaţi decât ce aţi luat din acelaşi platou cu ceilalţi oaspeţi şi nu duceţi mâncarea la gură decât după ce ei au început să mănânce. Aşa o să fac şi eu. I-am făcut aceeaşi recomandare şi fiului dumneavoastră, Cantor.

— Şi dacă ceilalţi oaspeţi sunt în aceeaşi stare de spirit şi aşteptăm cu toţii, zise Angelica cu un râs nervos, o să fie cam ciudat!

— Nu glumiţi!

Villedavray era întunecat.

— Sunt foarte îngrijorat. Suntem în bârlogul Messalinei şi al regelui Pluton.

— Aţi văzut-o? întrebă Angelica.

— Pe cine?

— Pe ducesă!

— Nu, nu încă, răspunse marchizul cu un aer care dovedea că nu avea nici o grabă s-o întâlnească. Dar dumneavoastră?

— Da, eu am văzut-o.

Ochii marchizului se luminară.

— Şi?...

— Am schimbat câteva cuvinte, destul de tari, recunosc, dar, după cum vedeţi, suntem încă în viaţă amândouă.

Marchizul de Villedavray o examină.

— Aveţi ochii roşii, zise el, dar nu păreţi abătută. Bine! Continuaţi. Am presentimentul că partida va fi dură.

Ca niciodată, Angelicăi i se păru că limba ascuţită a marchizului de Villedavray nu dezvăluise tot adevărul şi că făcuse oaspeţilor lui Nicolas Parys şi lui însuşi o descriere, la urma urmei, destul de indulgentă. Descriindu-i ca o adunare de bandiţi, nu sugerase neliniştea produsă de prezenţa lui Nicolas Parys, a oaspeţilor şi vecinilor săi. Ei păreau produsul vieţii aspre şi în acelaşi timp al desfrâului fără limite, al unei lăcomii rapace de a înhăţa tot ce la cădea în mână sau se negocia în împrejurimile acestui cuib de vulturi. Un fel de ereditate de nobleţe dădea acestor oameni exilaţi pe pământul Americii un gust al fastului, grosolan şi oarecum depăşit, dar destul de impresionant.

Nu existau femei aici, în afară de Ambroisine şi de Angelica în această seară, sau de concubinele indiene care rătăceau prin împrejurimile casei, obraznice sau abrutizate de alcool.

Nicolas Parys avusese o fiică cu o indiancă cu care se însurase. O crescuse la Ursuline şi o măritase cu fiul unui nobil din vecini, dându-i ca dotă peninsula Canso şi insula Royale.

La lumina fumegândă a unor mari torţe de răşină, plantate în inele de fier în perete şi în candelabre, masa umplea încăperea ca

pentru un banchet, încărcată cu mâncăruri de toate felurile, printre care se aliniau de bine de rău blide de lemn destinate oaspeţilor ca şi câteva linguri şi cuţite disparate. Se înţelege că, în multe cazuri, degetele trebuiau să ţină loc de furculiţe.

În schimb, pentru vin erau adevărate cupe de aur sau argint aurit, iar Villedavray râvni imediat la ele, ca şi la păhăruţele de cristal tăiat, destinate alcoolului.

Băutura era aici regină. Se vedea după tot fastul cu care era înconjurată şi după nasul roşu al participanţilor. În colţuri erau butoaie, butoiaşe pe picioare şi ulcioare pline, sticle cu rom, negre şi cu gâtul lung.

Totul, în acest clar-obscur afumat, îi aminti Angelicăi ambianţa pe care o întâlnise odinioară, în timpul călătoriei ei în Mediterana, într-un mic castel sard unde domnea un senior, jumătate naufragiator, jumătate pirat, cu aceeaşi privire de lup şi cu aceeaşi mândrie primejdioasă ca şi a oaspeţilor de acum.

Ei stăteau câte cinci sau şase sau poate mai mulţi – căci nu se vedea bine – în jurul mesei, şi când doamnele intrară, toate mutrele îmbujorate de beţivi se luminară de surâsuri amabile, în timp ce la un semn al lui Nicolas Parys, se înclinară într-o reverenţă *à la française*. Mişcarea galantă, abia schiţată, fu de altfel întreruptă de năvala a doi monştri care, culcaţi în faţa vetrei, ţâşniră cu lătrături înspăimântătoare şi se năpustiră asupra grupului care tocmai intra.

Bătrânul Parys luă un bici şi şfichi de pe perete şi lovi, cam orbeşte, reuşind totuşi să calmeze cei doi monştri care s-au dovedit a fi doi câini enormi, dintr-o specie necunoscută. Proveneau, se pare, din insula Terra-Nova, unde se spunea că erau o încrucişare între urs şi dogii abandonaţi în această insulă de o expediţie colonială. E adevărat că semănau şi cu unul şi cu celălalt prin talia lor uriaşă, masivitate şi blana stufoasă. Stăpânul lor povesti că înotau ca nişte foci şi prindeau peşte.

Obiectul mâniei lor subite fusese apariţia lui Wolverines, jderul, ce intrase fără timiditate excesivă pe urmele lui Cantor şi a invitaţilor. El stătea acum în aret pe prag, cu coada stufoasă ridicată şi descoperindu-şi colţii ascuţiţi, gata să înfrunte coloşii într-o luptă fără egal.

— Ho! Ho! Ce-i asta? strigă unul dintre bărbaţi.

— Un jder, constată Nicolas Parys, animalul cel mai feroce al pădurii. Ăsta a ieşit din greşeală din pădure. Dar, ce curios, nu pare speriat.

Cantor interveni.

— E îmblânzit. Eu l-am crescut.

Angelica îşi dădu seama că Ambroisine tremura din toate încheieturile.

— Fiul dumneavoastră a adus iar cu el animalul ăsta oribil! E intolerabil, făcu ea cu o voce pe care şi-o controla cu greu. Priviţi-l, e primejdios! Trebuie omorât.

Era o asemenea ură în privirea pe care-o fixa asupra lui Cantor încât s-ar fi putut crede că vorbeşte despre el şi Angelica fremătă de teamă pentru fiul ei.

— De ce să fie omorât? Lăsaţi animalul în pace, mie îmi place, zise bătrânul Parys.

Şi, întorcându-se spre Cantor:

— Bravo, băiete! Să îmblânzeşti în jder, e lucru rar. Eşti un adevărat om al pădurii. Şi frumos ca un zeu, pe deasupra. He! He! Guvernatorule, cred că vă place băiatul ăsta, nu-i aşa? Mănâncă, satură-te, fiule! Doamnelor, haideţi!

Proprietarul plajelor golfului Saint-Laurent era puţin cocoşat, puţin chior, dar personalitatea sa dură care, prin jafuri, îndrăzneală şi comploturi abile îl făcuse regele coastei de est, se manifesta cu pregnanţă. În prezenţa sa, toţi i se supuneau.

Unul din fiii Marcellinei sau unul dintre fraţii Defour nu părea destul de îngrijit, aşa că îl rugă să meargă să se îmbrace în "ţinută de curte". Celălalt protestă că tocmai ieşise din mlaştini...

— Bine, înţeleg, fu de acord gazda, du-te în camera mea şi ia o perucă pe care să ţi-o lipeşti pe capul tău de brută, asta o să fie deajuns pentru astă seară.

Le plasase pe cele două femei prezente la fiecare extremitate a mesei, el însuşi fiind aşezat în mijloc, ochiul lui urduros plimbându-se de la una la cealaltă cu o evidentă satisfacţie şi un zâmbet larg pe gura-i ştirbă. Totuşi, dinţii care-i rămăseseră nu-l împiedicau să onoreze ospăţul care se compunea mai ales din vânat cu pene însoţit de sosuri puternic condimentate şi de trei sau patru purcei de lapte fripţi pe cărbuni în pielea lor crocantă. Timp de câteva momente nu se auzi decât trosnetul oaselor, zgomotul fălcilor şi plescăitul limbilor. Două mari pâini cu coaja aproape neagră permiteau amatorilor să-i şteargă îndelung străchinile de lemn, lucru de care nimeni nu se lipsea.

Prin penumbra ceţoasă, Angelica distingea în faţa ei figura palidă şi încântătoare a Ambroisinei. Aburii mâncărurilor ca şi fumul tutunului pufăit de câţiva indieni estompau trăsăturile tinerei femei. Părea o apariţie ieşind din fumul de tămâie al vreunei ofrande malefice şi pe sideful feţei sale ochii întunecaţi erau imenşi. Angelica îi simţea fixaţi asupra ei, în timp ce buzele întredeschise surâdeau, lăsând să se zărească strălucirea dinţilor ei perfecţi. Domnea indispoziţia.

— Nu se vede nimic, şuşoti Barssempuy aplecându-se spre marchiz, vecinul său.

— Aşa-i totdeauna la el, răspunse la fel Villedavray. Nu ştiu dacă-şi imaginează că lumina sa este suficientă sau face dinadins, dar pe el asta nu-l deranjează. Vede în întuneric ca pisicile, pândeşte ca ele.

Şi, într-adevăr, ochii lui Nicolas Parys pe deasupra mormanului de oase care se înălţa în faţa lui nu încetau să cerceteze în jur, în timp ce invitaţii se luptau de bine de rău cu ce aveau în străchini. Privirile lui se opreau asupra Angelicăi şi a lui Piksarett care luase loc din oficiu la dreapta "prizonierei" lui, asupra lui Cantor care se găsea în stânga ei. Apoi, vinurile fiind turnate în cupele de aur, limbile se dezlegară şi începură să povestească tot felul de întâmplări.

La o primă vedere şi înşelată de semi-obscuritate, Angelica îşi imaginase că toţi bărbaţii prezenţi îi erau necunoscuţi, dar îl recunoscu printre ei pe căpitanul Job Simon de pe "Inorog", bărbatul cu pata violetă. Barba sa stufoasă şi părul ciufulit se albiseră încă şi mai mult. Era şi mai cocoşat şi ochii săi bulbucaţi sub sprâncenele zburlite priveau fix în faţă.

Era deasemeni şi secretarul Armand Dacaux şi Angelica se întreba cum de nu-l recunoascuse imediat, cum de-l confundase în această "adunătură de bandiţi", căci i se păruse întotdeauna un om cu maniere distinse, deşi puţin slugarnice. Dar – prin jocul penumbrei sau al imaginaţiei – iată că burta discretă a lui Armand i se păru de o obezitate nesănătoasă, iar bărbia sa destul de plină, buzele groase deschise de un surâs ce se voia mereu amabil, trădau o senzualitite dezgustătoare. În spatele sticlelor ochelarilor săi sclipea o privire fixă, de şoim, iar montura ochelarilor părând enormă, îi dădea un aer de bufniţă la pândă.

Se mai afla acolo şi confesorul lui Nicolas Parys, un reformat asudat şi congestionat, cu faţa înroşită de alcool. Nu departe de ea se găsea căpitanul vasului de pescuit ancorat în golf, bărbatul din Faouet. Era un alt tip, slab, tăiat în granit. Ea observă că bea mult, dar nu-şi pierdea niciodată minţile. Beţia i se vedea doar pe vârful nasului care devenea din ce în ce mai roşu. În afară de asta, stătea drept pe bancă, abia râdea şi mânca zdravăn.

Villedavray salva atmosfera povestind cu spirit glume accesibile tuturor şi care aduceau buna dispoziţie.

— O să vă povestesc ce mi s-a întâmplat într-o zi, începea el cu vocea-i caldă.

Avea darul de a-şi ţine auditoriul în suspens până în momentul când unul dintre cei ce-l ascultau cu gura căscată mormăia:

— Guvernatorule, ne păcăliţi.

— Ei bine, da, convenea el, n-a fost decât o glumă.

— Nu se ştie niciodată cu el dacă minte sau spune adevărul, spunea cineva.

— Ştiţi ce mi s-a întâmplat la ultima mea aniversare?

— Nu!

— Ei bine! iată, ca în fiecare an mi-am invitat toţi prietenii la bordul lui "Asmodeu", minunatul vas, un mic Versailles plutitor... îl cunoaşteţi cu toţii... Petrecerea era în toi când deodată...

— Ce s-a întâmplat?!...

— Vasul a sărit în aer.

— Ha! Ha! Ha! pufniră zgomotos mesenii.

— Râdeţi voi, zise Villedavray mâhnit, dar ăsta e adevărul. Nu-i adevărat, dragă Angelica? Şi tu, Defour, nu-i adevărat? Vasul a sărit, a ars, s-a scufundat...

— Drace! zise Nicolas Parys, uimit totuşi, şi cum aţi scăpat?

— Prin intervenţie divină, zise pios Villedavray, ridicând ochii spre cer.

Angelica îl admira pe Villedavray că poate fi atât de dezinvolt; mânca cu plăcere şi nu părea să se mai gândească la recomandările făcute Angelicăi în legătură cu otrava. E adevărat că într-un asemenea întuneric nu se putea face altceva decât să te rogi cerului la fiecare înghiţitură şi să te gândeşti la altceva. Fără să vrea, Angelica ezită când căpitanul breton îi întinse o strachină plină cu un lichid nedefinit.

— Gustaţi acest sos, doamnă. Totul e bun la peşte când este proaspăt. Le marinezi în ulei cu oţet şi un ardei... gustaţi asta.

Ea îi mulţumi şi-l ţinu de vorbă ca să nu remarce că nu onora bucatele în chestiune. Ea se informă dacă era satisfăcut de sezonul de pescuit şi de câţi ani venea în acest loc.

— Aproape m-am născut aici. Veneam deja cu tatăl meu când eram mus. Dar nu trebuie să te laşi prins de America. Dacă l-aş fi ascultat pe bătrânul Parys, n-aş mai fi decât o epavă. Patru luni pe an, este suficient! În ultimele săptămâni suntem cu toţii pe jumătate nebuni. Din cauza secetei, a muncii de ocnaş... Mai am încă şi încă peşte de sărat şi cale de umplut, de nu la mai văd capătul... Fiul meu este bolnav, îl apucă în fiecare sezon pe la sfârşit, când cade praful din copaci... nu mai poate respira. Trebuie să-l las pe vas în radă, nu mai are aer...

În ciude vorbăriei marchizului, când ochii i se întâlneau ce cei ai Ambroisinei, Angelica nu-şi putea depăşi tensiunea interioară. Din când în când, fără să-şi dea seama, se întorcea spre uşă. Oare Joffrey avea să apară brusc? Ce uşurare dacă ar fi apărut în prag cu înalta

sa siluetă de condotier dominând adunarea şi privirea sa de vultur scrutând feţele diverse în penumbră! Poate un zâmbet caustic i se va ivi pe buze zărindu-i pe toţi şi pe ea printre ei. Îi cunoştea, dar nu se temea de nimeni. Chiar şi aceşti oameni şi-ar fi schimbat tonul adresându-i-se, era sigură de asta. Ah! de ce nu era aici?... Unde este?...

Sub privirea lui Nicolas Parys pe care o simţea revenind mereu spre ea, se străduia să înghită, temându-se să n-o considere o prefăcută. Din fericire, alături de ea erau Piksarett care sfâşia voios carnea cu dinţii săi de nevăstuică şi Cantor, absorbit să se hrănească, cu conştiinţa curată a unui tânăr care a făcut o lungă călătorie în acea zi.

Bătrânul îşi şterse buzele grase cu buclele perucii sale.

— Ei bine! iată-vă, doamnă de Peyrac, zise el deodată, răspunzând parcă unei reflexii interioare. E o idee bună că aţi venit să mă vizitaţi. Asta îmi confirmă dorinţa de a vă vedea domnind peste aceste locuri.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule?

— M-am săturat de acest ţinut infam. Vreau să mă întorc în regatul Franţei ca să mă distrez puţin. Aş vrea să-mi vând domeniile soţului dumneavoastră... Dar, pentru ce, asta-i întrebarea... I-am cerut să-mi dea în schimb secretul fabricării aurului. Îi convine, dar mi se pare complicat...

— Nu, din contra, este foarte simplu, întrerupse vocea încântătoare a Ambroisinei. Dragă Nicolas, dumneata care ai spiritul aşa de liber, mă mir că te sperii de atât de puţin. Domnul de Peyrac mi-a explicat totul. Nu e nimic magic, e vorba de ştiinţa chimiei şi nu de alchimie.

Şi începu să descrie unul din procesele de fabricare a aurului pe care Joffrey de Peyrac îl pusese la punct îndeosebi pentru minele din regiune. Angelica recunoscu termenii familiari de care se servea Joffrey pentru a-i explica lucrările sale.

— Ce savantă sunteţi, scumpă domniţă! exclamă Villedavray, privind-o pe Ambroisine cu un aer încântat, e o plăcere să vă aud şi într-adevăr, cât de simplu pare totul. De acum mi se pare preferabil să adun aurul în modul în care spuneţi, decât prin procedee învechite, ca sufocatul ţăranilor sau colecţionarea nasturilor hainelor sau uniformelor naufragiaţilor de pe coastele noastre...

Nicolas Parys strâmbă din nas de mai multe ori, privindu-l fix. Marchizul zâmbea cu un aer nevinovat. Angelica profită de liniştea destul de grea care domni un moment pentru a pune o întrebare:

— L-aţi văzut deci recent pe soţul meu, întrebă ea, încercând să dea vocii sale un ton ferm şi natural. A venit aici?

Parys se întoarse spre ea cu un aer morocănos şi zăpăcit şi o privi în linişte.

— Da, răspunse el în sfârşit. Da, l-am văzut...(Şi adăugă pe un ton puţin ciudat:) *aici*...

6

— Deci nu i-aţi remarcat nasturii hainei? spunea Villedavray, conducând-o spre casă. Aur curat, bătut cu blazon. Nobilul ofiţer care şi-a împodobit uniforma cu ei este de mult mistuit de crabi. Am auzit că aşa a început Parys. Poate nu în aceste locuri, dar coaste unde sunt jefuiţi naufragiaţii nu lipsesc în lume. Este o industrie care produce, doar să ştii să te organizezi. Se spune că are un cufăr plin cu mai bine de o mie de nasturi, doar din aur bătut cu toate blazoanele de nobleţe din lume. Nu era decât un zvon, dar acum sunt sigur de asta. Aţi văzut cum a strâmbat din nas când am făcut aluzie la anumite feluri de a strânge aurul?

— Sunteţi oare destul de prudent? N-ar trebui să-l provocaţi astfel. Poate este primejdios.

— Nu! Suntem obişnuiţi, el şi cu mine, să schimbăm câteva înţepături. La urma urmei, suntem prieteni buni...

El părea satisfăcut şi destins.

— De fapt, totul s-a petrecut bine! Suntem sănătoşi după acestă agapă întunecată!... E un rezultat. Sunt mulţumit de seara asta... Somn uşor, dragă Angelica. Totul se va aranja... Încredere...

Dar el nu adăugă totuşi obişnuitul său: "Viaţa e frumoasă, zâmbiţi!"

— Locuiesc alături, îi şopti el. Dacă aveţi nevoie de ceva, chemaţi-mă...

Dar când îi luă mâna ca să-i sărute vârful degetelor, ea îl reţinu. Nu se putea stăpâni. Trebuia să vorbească cu cineva.

— Credeţi că el a venit aici? făcu ea cu o voce întretăiată şi tremurătoare, parcă-i un vis urât... Unde este? E îngrozitor să-l urmăresc aşa. S-ar zice că se ascunde, că fuge de mine... Unde este? Poate l-au ucis?... Poate n-o să se mai întoarcă? Dumneavoastră care le ştiţi pe toate, sunt sigură că v-aţi informat. Spuneţi-mi adevărul. Prefer asta nesiguranţei.

— A venit aici, adevărat, zise marchizul cu măsură, şi era încă aici acum două zile.

— Cu ea?

— Ce vreţi să spuneţi, draga mea? întrebă încet marchizul.

Şi-i luă ambele mâini ca pentru a o sprijini.

— Ce se bârfeşte despre el... şi ducesa de Maudribourg?

— Despre el?... Ei bine! este cunoscut, temut sau stimat. Doar este de Peyrac, stăpânul de la Gouldsboro, şi umblă zvonul că Nicolas Parys vrea să-i vândă teritoriile din Golful Saint-Laurent, motiv pentru care s-au întâlnit în acest loc săptămâna trecută.

— Dar ea?

— Dumneavoastră ce ştiţi? întrebă la rândul său marchizul.

Angelica depuse armele.

— Ea mi-a spus că este amantul ei, mărturisi ea cu o voce înăbuşită.

Şi-i povesti întrevederea ei cu Ambroisine.

Villedavray tăcea. Asculta grav şi Angelica simţea că avea în el un prieten sincer şi mult mai valoros decât părea.

Când ea tăcu, el dădu din cap cu îndoială. Nu părea nici tulburat, nici încurcat.

— Părerile sunt împărţite despre ducesa noastră, zise el. Unii o ridică în slăvi ca pe o sfântă cu o virtute ireproşabilă, cum e căpitanul breton care merge pe drumul convertirii ca să-i facă pe plac. Alţii, mai puţin proşti, îi bănuiesc adevărata fire, dar s-ar părea că a ştiut să-şi păzească reputaţia. Chiar dacă ea se fereşte să mai primească în culcuşul ei pe câte unul dintre bărbaţii lacomi care o înconjoară, secretul este bine păstrat.

— Ca şi la Gouldsboro şi la Port-Royal, zise Angelica plictisită. Unii mint, alţii tac de ruşine sau de teamă, alţii în sfârşit îşi fac iluzii şi o venerează.

Ezitând puţin, ea se hotărî să nu-i ascundă nimic din umilinţele ei.

— Era la ea, atârnată de perete, o haină de-a lui Joffrey.

— Comedie!..., reacţionă cu vioiciune Villedavray. Şiretenie ca să vă aducă la disperare. Ştia că veţi veni şi voia să vă lovească... A furat haina aceea...

— Sunteţi sigur? imploră Angelica.

— Aproape sigur! I se potriveşte. Viclenia asta e specific feminină. Să nu vă lăsaţi înşelată. În schimb, ce este mai îngrijorător, e că a pregătit pentru venirea voastră pe cei care s-ar fi putut, văzându-vă, lăsa cuceriţi de farmecul dumneavoastră. Unii vă consideră o intrigantă primejdioasă, alţii vă iau drept o creatură depravată care se culcă cu indienii sau chiar o încarnare a diavolului în serviciul ereticilor, hotărâtă să-i arunce pe bunii francezi catolici afară de pe pământurile pe care Dumnezeu li le-a dat. Pe cât le

atrage simpatia domnul de Peyrac, pe atât vă consideră Messalina care-i pune coarne şi pe cât este de temut, pe atât vă consideră blestemul lui.

— Mi s-a părut totuşi că Nicolas Parys mi se adresa dacă nu cu politeţe, cel puţin fără ostilitate.

— Cu bătrânul e altceva. El nu crede decât în el însuşi, şi nici măcar o Ambroisină nu-l va împiedica să gândească ce vrea el. Dar şi-a pus în cap să se însoare cu ea, îi face o curte asiduă şi nu se ştie până unde se va lăsa ameţit de sirena cu limba ascuţită.

Angelica nu acorda decât o atenţie distrată calomniilor pe care le răspândise Ambroisine despre ea. Era mai dornică să-şi recapete speranţa în ce-l privea pe soţul ei.

— Deci, şi cu asta minţea în privinţa lui Joffrey?...

— Aşa mi se pare... îmi spuneţi că e îndârjită împotriva bărbaţilor, că vrea s-o extermine pe Abigael, că scrâşneşte din dinţi la gândul că atrageţi dragostea şi omagiile... Se subînţelege: ea nu... Nu văd în dezlănţuirile ei semnul amantei victorioase, sigură că e iubită de bărbatul pe care l-a smuls rivalei ei... Şi aş paria chiar bucuros că a încercat să-l prindă pe inflexibilul nostru conte în plasele ei, dar nu s-a ales decât cu vreo umilinţă usturătoare. Protestele ei amare par s-o dovedească.

— Deci, nu credeţi că este amantul ei?...

— Până la proba contrarie, nu! afirmă el cu tărie.

— Doamne! Cât vă iubesc! făcu ea îmbrăţişându-l.

Înarmată cu acest plus de speranţă, ea va aţipi de bine de rău. Cantor dormea într-un adăpost alăturat. Îl putea auzi întorcându-se şi uneori sforăind uşor în spatele peretelui subţire. Prezenţa lui Piksarett în faţa casei, înfăşurat într-o pătură, în apropierea unui mic foc de surcele, îi dădea siguranţă.

Noaptea era umedă şi rece. S-ar fi zis că sarea şi mirosul de peşte pătrundeau pretutindeni şi se lipeau de piele. O ceaţă deasă plutea peste cătun. Angelica renunţase să aprindă focul în vatră şi se strecurase imediat sub pături.

Tremurând, adormi, dar spiritul ei rămânea treaz şi uneori tresărea cu senzaţia că a avut un coşmar teribil. Enormii câini terra-nova ai lui Nicolas Parys hoinăreau în libertate prin sat. Noaptea erau dezlegaţi şi de câteva ori mârâiră apropiindu-se de Piksarett, mirosiră şi pufniră pe lângă cabană.

De fapt, ducesa nu negase când o acuzase că încercase s-o otrăvească pe Abigael, că dorise să omoare pisoiul. Când se gândea la el, la micul animal nevinovat în mâinile acestei femei crude, oroarea pe care i-o inspira Ambroisine o îmbolnăvea. Răul făcut animalelor

sau copiilor e întotdeauna ceva oribil. Să ataci ființe care nu se pot apăra, lipsite nu numai de forță fizică, dar şi de mijlocul de comunicare care este cuvântul, acestă laşitate supremă constituie pentru oameni însuşi semnul diavolului.

"Când eram copil, gândea Angelica, îl plângeam pe Diavol care era reprezentat atât de urât pe portalurile bisericilor..."

Ea visă bisericile din Poitou, cu fațadele acoperite cu personaje de piatră, împletituri, ciorchini de struguri şi conuri de pin, întunecate în interior ca nişte peşteri... pâinea sfințită de duminică, tămâia... parfumul generațiilor exorcizate... Acolo, în Lumea Veche, an după an, secol după secol, Satan era prezentat oamenilor îmbrăcând veşmântul impus de urâțenie bestială.

Dar aici, în aceste locuri virgine, el se impunea, redutabil, îşi regăsea adevărata față, cea de înger...

"Delirez, Ambroisine!..." îşi spuse Angelica, revenind la realitate, ca după ce ar fi călcat în gol pe o scară. Inima-i bătea puternic. Închise ochii cu încăpățânare ca să adoarmă din nou, dar mintea-i nu înceta să depene gânduri confuze.

"Mi-a spus că este din Poitou... Ca să mă seducă mai bine, să m-adoarmă... fiecare cuvânt al ei şi-a atins scopul, a țesut urzeala care trebuia să mă orbească şi să-mi ascundă ce voia să nu aflu."

Ea încerca să nu se gândească la Joffrey... doar să-l aştepte. Villedavray confirmase că plecase spre Terra-Nova. Terra-Nova? Marea insulă din est era capătul lumii... Se va întoarce oare? Se va întoarce la timp?

Se trezi mai calmă, mai sigură de ea însăşi. Era prima zi.

Înainte de a se scula, continuă să-şi amintească fiecare fapt, într-o stare de semi-trezie, ca atunci când pregăteşti strategia unei bătălii. Avea acea intuiție care nu înceta s-o preocupe, că era o legătură între Ambroisine şi naufragiatorii care erau pe urmele lor ca să le facă rău.

"Au un şef, spusese Clovis, care le dă ordine şi care e pe uscat. Îl numesc Belialith."

Belialith! Părea un nume satanic care degaja un fel de feminitate ambiguă. Ea aprinse lampa pe care o pusese pe un taburet şi căută plicul pe care-l ascunsese sub pernă. O dată în plus, reciti cuvintele scrise şi apropiind hârtia de nări, căută să-i capteze parfumul.

— *Voi veni diseară dacă eşti cuminte...*

Ambroisine!

O viziune îi apăru... Naufragiatorul cu măciuca însângerată. Ambroisine... Ambroisine înlănțuind acestă brută grosolană cu

mângâieri perverse... Totul era posibil. Şi dacă aşa era, atunci vorbele lui Lopez, matelotul lui Colin, căpătau sens: "Când îl vei vedea pe căpitanul cu pată violetă, vei şti că duşmanii nu sunt departe."

Job Simon, căpitanul de pe "Inorog", vasul închiriat de ducesa de Maudribourg pentru a le duce pe Fetele regelui în Quebec... Dar era un om cumsecade care denunţase primul atentatul căruia îi căzuse victimă.

Unde era legătura dintre cele trei necunoscute: nava cu flamură oranj şi echipajul ei de bandiţi, "Inorogul" ducându-l pe Job Simon şi pe ducesă şi "Coeur de Marie" aparţinând corsarului Barbă de Aur, astăzi Colin Paturel, căci şi el, deşi în mod indirect, părea să fi făcut parte din complotul menit să-l doboare pe Peyrac şi să ruineze Gouldsboro.

Angelica fremăta de nerăbdare. I se părea că este pe punctul să descopere un adevăr important. Dar, brusc, se descurajă. Nu, nu ţinea! Un amănunt şi nu dintre cele mai mărunte i-ar demola toate ipotezele. Aceiaşi naufragiatori pe care-i acuzase că erau complicii ducesei, erau cei ce atrăseseră "Inorogul" pe stânci şi-i masacraseră echipajul. Deci, nu putuseră primi ordin de la Ambroisine să îndeplinească o asemenea nelegiuire, fiindcă era vorba de propriul ei vas şi ea se afla la bord, nefiind salvată de la înec decât ca prin minune.

Prin minune!... Doar dacă... dacă nu venise timpul să se realizeze viziunea maicii din Quebec!

Diavoliţa călărind un inorog... ieşind din ape pe ţărmul din Gouldsboro...

O femeie ducând un copil în braţe pusese piciorul încălţat în piele preţioasă pe nisip... Glezna sa învelită în mătase roşie se întindea cu eleganţă... Hainele-i erau rupte, murdare... Doamna Carrère, care le curăţase şi le cârpise, spunea:

— E ceva ce nu înţeleg la aceste haine... ceva necurat. S-ar spune că...

Voia oare să spună că fuseseră rupte şi murdărite în mod intenţionat?!

Angelica îşi reproşa acum că nu i-a acordat mai multă atenţie, că n-a obligat-o să spună ce gândea.

7

Angelica hotărâse să ia vesta lui Joffrey de la Ambroisine. Ea pândi plecarea duşmancei ei la slujbă. Toată trupa, cu

"binefăcătoarea" în frunte, se îndrepta spre promontoriul unde clopotul micii capele chema credincioşii.

Aici, la Tidmagouche, ducesa părea să aibă o curte ca o regină. Fiind prima sosită, se implantase puternic. Angelicăi i-ar fi greu s-o detroneze. Avea nevoie nu doar de fete, de secretar şi de Job Simon ca escortă, ci şi de admiratori şi de toţi adoratorii. Nicolas Parys era şi el acolo, ca şi unii dintre oaspeţii lui din ajun, inclusiv căpitanul vasului de pescuit, numeroşi pescari bretoni şi, fireşte, Villedavray, foarte destins, făcând exces de amabilitate şi mergând pe cărarea nisipoasă cu tot atâta graţie ca şi pe o alee de la Versailles.

De îndată ce cortegiul dispăru la marginea pădurii, Angelica se năpusti în casa Ambroisinei. Ea apucă vesta lui Joffrey şi o strânse la piept. Apoi privi în jur şi-i veni ideea să profite de acest moment pentru a afla mai multe despre duşmanca ei. Începu să deschidă cuferele, genţile, sertarele mobilelor, cotrobăind printre stofe şi lenjerie din care emana acel parfum îmbătător care o frapase pe Angelica încă din momentul în care ducesa pusese piciorul pe plajă.

Clipă ciudată, în afara timpului, fără dimensiune. De unde avea oare naufragiata toate aceste rochii?... Cuferele erau pline. Daruri de la admiratori, oare? De la Joffrey?... O durere bruscă o fulgeră. Dar ea-şi interzise să se gândească mai departe.

Îşi continuă investigaţiile, dar nu reţinu nimic ce ar fi putut s-o ajute. Deodată, din buzunarul unei rochii, căzu un plic. Era o scrisoare de mai multe pagini. Angelica o luă de jos şi o recunoscu dintr-o privire: era scrisoarea părintelui de Vernon.

8

Cum căzuse oare această scrisoare în mâinile ducesei de Maudribourg? Pusese oare să fie urmărit şi ucis copilul suedez, purtătorul mesajului de dincolo de mormânt al marelui iezuit? De ce voise să pună mâna pe el cu orice preţ? De ce-l păstra? Ce secret de o importanţă extremă conţineau aceste rânduri pe care Angelica nu le putuse citi până la capăt?

La primele cuvinte, din cauza emoţiei, nu-şi putuse continua lectura şi pusese misiva pe masă. În acel moment, *Ambroisine intrase în cameră şi copilul mesager fugise.* De câte ori nu-şi reproşase ea oare după aceea reacţia care o împiedicase să cunoască de îndată conţinutul întregii epistole, de care poate depindea soarta tuturor?

Unul dintre motivele care o determinaseră să încerce să-l întâlnească pe Joffrey cât mai repede, în loc să-l aştepte cuminte la Gouldsboro, fusese obsesia acestei scrisori dispărute, care i se părea că o acuză în mod primejdios şi ireparabil şi care risca să ajungă la implacabilul ei destinatar, părintele d'Orgeval, înainte ca ea însăşi şi soţul ei să poată stabili un plan de apărare împotriva unor asemenea calomnii îngrozitoare. Dar acum, găsind-o aici, în vizuina Diavoliţei, îşi dădu seama că în ea se petrecuse o schimbare, că ajunsese să înţeleagă sensul ascuns al cuvintelor scrise de iezuit, cuvinte care, la prima privire, îi sfâşiaseră inima, arătându-i trădarea unui prieten sigur... unui prieten darg...

Strângând la piept preţioasa pradă, vesta de catifea verde şi scrisoarea părintelui de Vernon, Angelica se întoarse pe furiş la propria-i locuinţă. Baricadându-se şi punând vesta lui Joffrey pe masă, desfăcu foile scrisorii groase care, uscate de secetă, foşniră în liniştea colibei. Ochii săi recunoscură de îndată cuvintele citite deja.

Da, părinte, aveaţi dreptate... Diavoliţa este la Gouldsboro... producând acolo dezordine, desfrâu şi crime...

De această dată, însă, eleganta scriere a iezuitului nu i se mai păru ostilă şi acuzatoare. Prietenul era aici, în faţa ei. Din aceste rânduri scrise reieşea adevărata sa personalitate: distant, rece şi în acelaşi timp plin de căldură. Prin această scrisoare pe care o ţinea din nou în mână, ea înţelese că el urma să-i vorbească, să-i comunice confidenţial, teribilul său secret. Deoarece scrisoarea, purtând supremul său mesaj nu putuse ajunge la cel căruia îi era adresată, părintele de Vernon i-o înmâna ei, Angelicăi, contesa de Peyrac, aşa cum încercase să i-o înmâneze în momentul morţii sale. "Scrisoarea... pentru părintele d'Orgeval... nu trebuie ca ea..."

Înţelegea acum sensul acestor cuvinte supreme. Adunându-şi ultimele forţe, el voia să implore: "Nu trebuie ca ea să pună mâna pe scrisoare. Diavoliţa... Aveţi grijă, doamnă. Doar eu cunosc adevărul şi dacă pune mâna pe ea, îl va ascunde... Şi Răul şi Minciuna vor continua să rătăcească spiritele, să arunce fiinţele în nenorocire şi în păcat... În aceste câteva zile, la Gouldsboro, cuprins de spaimă faţă de intuiţia pe care o aveam, mi-am pus toată ştiinţa mistică şi voinţa în descoperirea acestui adevăr... Şi decoperindu-l, dezvăluindu-l, denunţându-l în scris, iată că mor fără să fi putut să-l aduc la lumina zilei... Încercaţi, doamnă, să-i depăşiţi pe aceşti demoni... Această scrisoare... pentru părintele d'Orgeval... nu trebuie ca ea..."

Era ca şi cum i-ar fi explicat toate aceastea, cu voce scăzută, aşezat lângă ea. Atunci, adunându-şi puterile şi aproape cu pioşenie,

Angelica începu să citească continuarea rândurilor pe care nu avusese timp să le descifreze data trecută.

— Da, părinte, aveţi dreptate. Diavoliţa este la Gouldsboro...

" ... Înspăimântătoare femeie, într-adevăr... ascunzându-şi instinctul şi cunoaşterea tuturor viciilor sub o aparenţă de farmec, inteligenţă şi chiar cucernicie, folosite ca să-i piardă pe cei ce se apropie de ea ca şi floarea carnivoră a pădurilor americane care se împodobeşte cu culori şi parfumuri suave pentru a atrage mai bine insectele sau păsările pe care vrea să le devore. Neezitând în faţa sacrilegiului, apropiindu-se de cele sfinte în stare de păcat mortal, minţind la spovedanie, mergând până la a duce în ispită pe slujitorii Domnului îmbrăcaţi în veşminte sacerdotale, n-am putut determina dacă este victima a ceea ce se numeşte în teologie obsesie, adică: aţâţarea demonilor exteriori sufletului şi persoanei şi care o fac să acţioneze aproape în mod inconştient, stare care se înrudeşte şi se poate confunda cu nebunia, sau este vorba de un caz relativ obişnuit de posedare, demonii intrând în trupul şi spiritul unei fiinţe umane şi acaparându-i personalitatea, sau, în sfârşit, caz mai rar şi mai primejdios, cel al încarnării unui spirit rău, care ar fi primit puterea de a locui câtva timp printre oameni şi de a semăna distrugerea şi păcatul printre ei [1]

Cu toate că ştiţi, ca şi mine, că acest caz este rar, nu trebuie totuşi exclus din afacerea care ne preocupă, căci se coroborează cu propria voastră părere, părinte, asupra acestui subiect care a fost de aproape doi ani principala voastră grijă şi corespunde deasemenea revelaţiilor vizionarei din Quebec care v-au impresionat în acea vreme.

Primejdia apariţiei viitoare a unui demon în teritoriile Acadiei, vigilenţa voastră asupra acestui ţinut care vă este drag, vă obligă să nu neglijaţi un asemenea avertisment, să vă străduiţi să interpretaţi această viziune, să-i căutaţi semnele premonitorii, să nu renunţaţi, de fapt, să-i luaţi urma, cum suntem obligaţi să facem în pădure, să descoperiţi manifestările, venirea şi desfăşurarea posibilă a fenomenului.

Această urmă v-a condus până la Gouldsboro, aşezare recentă, pe coastele din Pentagoet, creată brusc şi aproape fără ştirea noastră de un gentilom aventurier neaservit nici unei familii şi mai mult sau mai puţin aliat englezilor. Ancheta dusă prin grija voastră a dovedit că este de origine franceză şi de rang înalt, dar alungat din regat pentru crime vechi de vrăjitorie. Totul se potrivea. Apoi, alături

1. *Unii termeni utilizaţi în scrisoarea iezuitului au fost luaţi dintr-o scrisoare din secolul al XVII-lea tratând despre un caz de demonologie.*

de el apăru o femeie, frumoasă, seducătoare. Nu mai era posibilă nici o îndoială...

Mă sfătuiaţi să mă duc la Gouldsboro, să-i întâlnesc personal pe aceşti oameni, să-i observ, să-i sondez şi de îndată ce-mi voi fi făcut o părere, să vi-o comunic fără artificii şi în amănunt.

Iată-mă deci o dată în plus în această seară la Gouldsboro, unde mă aflu de câteva zile şi după câteva săptămâni de anchete şi observaţie atentă, rugându-mă Sfântului-Duh să mă lumineze cu luciditate şi dreptate, scriindu-vă raportul şi afirmând – vai – da, părinte, avertismentele cerului şi propriile voastre temeri nu v-au înşelat. Diavoliţa este la Gouldsboro. Am văzut-o, am abordat-o, am fremătat întâlnindu-i privirea în care tremurau iuţi luciri de ură când o întâlnea pe a mea. Cunoaşteţi instinctul subtil al acestor fiinţe în ceea ce ne priveşte pe noi, soldaţii lui Christos, care avem misiunea să-i vânăm şi care posedăm armele necesare s-o facem.

Acestea fiind spuse, trebuie acum, scumpe părinte, să vă fac un fel de prezentare a situaţiei pentru care nu vă simt pregătit, ceea ce mă face să mă tem că, primind mărturia mea în toată brutalitatea ei, să nu aveţi tendinţa s-o îndepărtaţi ca fructul unei stări de rătăcire pasageră..."

— Oh! Iezuiţii ăştia! Ce de întortocheri! gândi nerăbdătoare Angelica.

Ea se abţinea să nu sară rândurile şi să nu întoarcă paginile fără să le fi parcurs în întregime ca să ajungă mai repede la concluzie. Inima-i bătea să se rupă.

Părintele exagera cu precauţiile lui oratorice. N-avea cum şti că Ambroisine urma să se întoarcă curând de la slujbă, cu toată trupa, că-şi va da seama că i s-a scotocit prin lucruri şi că scrisoarea pe care o ascunsese îi fusese subtilizată.

Angelica se stăpâni. Trebuia să citească tot, fără să sară un singur cuvânt, căci totul era de o importanţă extremă, nimic nu trebuia să rămână neclar şi înţelegea totuşi rostul amânărilor iezuitului care fusese însărcinat să stabilească adevărul într-o mistificare diabolică, asupra unor aparenţe inatacabile în care chiar un spirit superior s-ar lăsa cu greu convins că a fost înşelat de propriile pasiuni, atunci când le-a crezut justificate de necesitatea Binelui. Ori, ea o simţea, era ceea ce făcea părintele de Vernon faţă de interlocutorul său, acest remarcabil părinte d'Orgeval, duşmanul lor de moarte, şi mai ales al ei. Părintele de Vernon nu ignora anumite aspecte ale caracterului superiorului său, fiindcă amintea teama că acesta, primind mărturia lui sinceră, "să n-o îndepărteze ca pe fructul unei stări de rătăcire pasageră datorată slăbiciunii umane căreia suntem toţi

susceptibili de a-i cădea într-o zi victime". " De aceea v-aş cere, scumpe părinte, continua el, să binevoiţi să vă amintiţi de echilibrul de care am încercat întotdeauna să fac dovadă în diversele misiuni cu care m-aţi însărcinat de mai mulţi ani, atât la irochezi, cât şi în Noua-Anglie, atât pe lângă guvernul din Quebec, cât şi la Versailles sau Londra.

Respingând exagerarea, entuziasmul şi premoniţiile, am căutat întotdeauna să prezint faptele în contextul lor actual, nebazându-mă decât pe observaţiile mele personale şi ajutat, repet, de Sfântul-Duh căruia nu încetez să-i adresez în fiecare zi numeroase rugăciuni, rugându-l să mă facă clarvăzător faţă de adevăr.

Astfel, astăzi o voi numi pe cea care mi-a apărut ca instrumentul lui Satan printre noi, cu siguranţa conştiinţei că n-am altă datorie faţă de voi decât de a vă prezenta adevărul gol-goluţ, aşa cum mi-aţi cerut să-l exprim şi aşa cum mi-a apărut evident, deşi nu pot ascunde dezordinea pe care declaraţiile mele o vor produce. Pentru început, propriile voastre îndoieli în privinţa mea. Nu ignor că aşteptaţi de la pana mea un nume aşteptat. Ori, nu vi-l voi da.

Când mi-aţi transmis instrucţiunile în legătură cu această nouă misiune, mă rugaţi să încerc s-o găsesc pe doamna de Peyrac, care vă scăpase la Newehewanick dar pe care o credeaţi rătăcind prin golful Casco. Ştiam că vă făcuseţi o impresie faţă de soţia celui care este de acum stăpânul de la Gouldsboro şi a unei bune părţi din pământurile Acadiei de la Kennebecul de Sus până la muntele Desert.

Totul la doamna de Peyrac, reputaţia de frumuseţe, farmecul, spiritul, seducţia, concordau pentru a o desemna drept cea de care vă temeţi că-şi va pune amprenta nefastă asupra operelor voastre. Eram şi eu dispus să înclin în acest sens şi, nu fără curiozitate, mărturisesc, să mă asigur de persoana ei ca s-o pot observa de aproape şi în voie. Ajutat de întâmplare şi câteva complicităţi, am putut s-o găsesc destul de repede şi s-o iau la bord. În cursul celor câteva zile de călătorie care au urmat, a fost simplu pentru mine să-mi stabilesc părerea. O barcă, izolată pe mare, este un loc închis în care nu-i uşor pentru cei ce-l locuiesc să se prefacă şi să nu se arate în adevărata lor lumină. Mai devreme sau mai târziu, izbucneşte fulgerul care arată străfundurile sufletului.

Doamna de Peyrac mi s-a părut ca o personalitate feminină ieşită din comun, vioaie, sănătoasă, independentă, inteligentă fără ostentaţie. Are gesturi şi atitudini de o libertate ciudată şi seducătoare. Totuşi, nu poţi descoperi în intenţiile ei decât expresia unei nevoi naturale de a trăi după gustul şi temperamentului propriu care este sociabil, înclinat spre veselie şi acţiune.

Astfel, am înţeles mai bine cum poate obţine devotamentul sălbaticilor, printre care irochezul Outtake, acea fiară inflexibilă, şi mai ales narrangasettul Piksarett, din cauza capriciilor căruia campania voastră războinică a suferit atât. Nici vrăji, nici intenţii depravate în acest ataşament insolit. Doamna de Peyrac îi amuză şi-i interesează pe indieni prin vioiciune, îndemânare în mânuirea armelor, ştiinţa plantelor, raţionamentele ei sprinţare, care nu sunt cu nimic mai prejos în fantezie şi viclenie decât cele ale domnilor noştri sălbatici pe care-i cunoaştem prea bine.

Faptul că vorbeşte deja câteva limbi indiene şi destul de bine engleza şi araba, nu mi s-a părut un semn de diavolism cum s-ar părea, ci calitatea unei minţi dotate pentru aceasta, curioasă să comunice cu semenii ei, dornică să se instruiască şi să facă efortul necesar. Trebuia să recunoaştem că foarte puţine femei au gustul pentru aceasta datorită unei leni a spiritului inerentă sexului lor şi deasemenea materialităţii prea multor sarcini ce le sunt încredinţate.

În rezumat, faptul că e în afara judecăţii comune nu mi s-a părut c-o desemnează drept o duşmancă a binelui şi a virtuţii.

Ajuns la Pentagoet, n-am găsit de cuviinţă s-o reţin şi am lăsat-o să se întoarcă la Gouldsboro. M-am dus şi eu acolo săptămâna următoare. Atunci am întâlnit Diavoliţa..."

Angelica făcu o pauză, cu inima bătând să se rupă, şi întoarse ultima pagină a acestei lungi scrisori. Era atât de absorbită şi în suspens încât abia înţelegea că despre ea vorbise părintele de Vernon în rândurile pe care tocmai le parcursese şi din care venea o adiere de dragoste pentru ea.

— Oh! Jack Merwin! Oh, bietul meu prieten! murmură ea.

N-ar fi trebuit să se îndoiască niciodată de el. Nu era demn din partea ei. Era pedepsită cu cruzime pentru asta prin remuşcările care o asaltau. Data trecută, parcurgând primele rânduri ale acestei scrisori, se temuse să înfrunte un adevăr prea crud. Se lăsase pradă emoţiilor, fricii. Ezitarea şi slăbiciunea ei deciseseră viaţa sau moartea unui copil nevinovat, sărmanul mesager al preotului mort şi victoria spiritului rău asupra justiţiarului aflat pe urmele sale, care-l denunţa în această scrisoare pe care ea se temuse s-o parcurgă de la început şi în care văzuse condamnarea ei.

Joffrey îi spunea adesea: "Nu trebuie să-ţi fie frică niciodată... de nimic."

Acum, drama se dezlega, se clarifica.

" Cine este, îmi veţi spune, dacă nu e doamna de Peyrac?

Ei bine! iată. Recent un naufragiu a aruncat pe ţărm o nobilă doamnă binefăcătoare ce se ducea în Canada cu câteva tinere femei

şi fete de măritat. Pe ea vreau s-o desemnez ca fiind acea fiinţă redutabilă, apărută din fundul iadului pentru nenorocirea şi pierzania noastră.

Numele său? Vă este cunoscut. Este ducesa de Maudribourg. Ştiu că o spovediţi de mulţi ani şi vă este chiar rudă şi am auzit că o încurajaţi să vină în Noua-Franţă să-şi pună enorma avere la dispoziţia operelor noastre de convertire şi expansiune a prea sfintei religii catolice.

Dar surpriza a fost să o descopăr acolo şi foarte repede să iasă la iveală redutabila ei perversiune. Ori, mi-a spus că este mandatată de dumneavoastră pentru a îngenunchia trufia şi obrăznicia duşmanilor voştri personificaţi, contesa şi contele de Peyrac, şi că se găseşte în aceste locuri la ordinele voastre pentru o misiune sfântă pentru care trebuie s-o susţin..."

— Ce? Ce? Iată ceva nou, strigă Angelica stupefiată. Realizând în acelaşi timp că i se bătea la uşă de câtva timp, ea îndoi scrisoarea şi o strecură în corsaj. Merse să deschidă şi-l privi visătoare pe marchizul de Villedavray care gesticula în faţa ei.

— Aţi trecut din viaţă în moarte sau vă jucaţi cu mine să mă faceţi să mor de groază? tună el, am fost cât pe ce să sparg uşa...

— Mă odihneam, zise ea.

Ezita să-i vorbească imediat de scrisoarea găsită, căci revelaţia avută a unei legături posibile între acest părinte d'Orgeval, îndârjit să-i îndepărteze, şi marea desfrânată, venită din Europa în chip de binefăcătoare, arunca o nouă lumină asupra rolului acesteia şi întâmplarea uimitoare care o adusese în împrejurimile Gouldsboroului...

Villedavray intră urmat de doi dintre oamenii săi ducându-i hamacul din bumbac de Caraibe şi pe care-i puse să-l agaţe de grinzi.

— M-au găzduit într-o magazie, explică el. Nu mă pot întoarce acolo, nici măcar să-mi atârn hamacul. Am venit să-mi fac siesta aici. În orice caz, e mai bine să nu ne despărţim prea mult.

Angelica îl lăsă să se instaleze şi porni în căutarea lui Cantor. Aici, era ca la Port-Royal. Părea că se trăieşte în modul cel mai firesc din lume. O aşezare franceză obişnuită de pe coastă, în ultimele zile de vară. Pescari sezonieri, indieni aducând blănuri, câteva ferme, pădurea, agitaţie, oameni care treceau aducând veşti, alţii care aşteptau sosirea unui vas, posibilitatea unei plecări în Europa sau în Quebec. Se făcea comerţ, se stătea la taifas, se făceau planuri, proiecte, la mijlocul zilei toată lumea adormea, iar seara, din contra, suscita o animaţie puţin artificială, ca pentru a uita că erau departe

de semeni, pe un continent sălbatic. Se aprindeau focuri pe plajă, pipele se umpleau, Nicolas Parys ţinea casă deschisă, în timp ce refrenul unui cimpoi breton se înălţa de undeva din întuneric. Târziu, în noapte, se auzeau matelotii întorcându-se, beţi, din satul indian. Păreau nişte oameni cumsecade, legaţi de promiscuitatea exilului.

Ca şi la Port-Royal, Angelica avea impresia că era izolată de ai ei, că ducea singură povara unui secret. În unele momente, ar fi crezut că visează, de n-ar fi fost scrisoarea preotului iezuit pe care o purta ascunsă în corsaj şi apăsarea acesteia care îi amintea ciudate şi categorice afirmaţii: "Un spirit demonic feminin dedat la rău... numele său vă este cunoscut... este ducesa de Maudribourg... ea spune că este mandatată de voi..."

Ambroisine, însărcinată de părintele d'Orgeval să îmbrobodească "din interior" primejdioşii cuceritori ai ţărmurilor Acadiei, instalaţi la Gouldsboro... Nu ea este cea care o făcuse să se rătăcească la Houssnock şi nu ea o trimisese la întâlnirea de pe insula Vieux-Navire. Atunci? Avea complici. Şi, febril, Angelica aduna elementele care susţineau teza că Ambroisine nu acţiona singură, că nu era decât sufletul, instigatoarea acestei vaste cabale montată pentru a-i doborî şi a-i distruge fără milă. Trebuia să admită că tot sau aproape tot ce se întâmplase în cursul acestei veri blestemate fusese pregătit intenţionat pentru a atinge acest scop, chiar şi "Inorogul", venit să se zdrobească intenţionat pe ţărmurile de la Gouldsboro. Demenţial! Ambroisine era la bord, nu s-ar fi expus unui asemenea risc, oricât de nebună era... Fetele regelui nu s-ar fi lăsat sacrificate astfel... Trebuia totuşi să-şi amintească că nefericitele n-au fost salvate decât *in extremis*, o parte din echipaj fusese masacrată, iar cealaltă se înecase...

Care erau supravieţuitorii din echipaj? Musul şi căpitanul, Job Simon, care denunţase primul atentatul, strigând că naufragiatorii îi atrăseseră pe recifuri şi-i terminaseră cu lovituri de măciucă... Disperarea sa pentru pierderea vasului nu era simulată. Dar şi în privinţa lui rămânea un fapt inexplicabil, acela că acest căpitan de vas nu păruse că realizează eroarea pe care o comisese, ajungând în Golful Francez când era stabilit să se îndrepte spre Quebec. Era oare şi el nebun? Angelica îşi punea această întrebare văzându-l mergând în depărtare, balansându-şi braţele lungi, deşelat şi încovoiat, cu căpăţâna întinsă înainte ca şi cum căuta zadarnic ceva şi clătinând din când în când din cap. Toţi aceşti bieţi oameni păreau de acum prea greu loviţi de nenorocire. Dar era fals, cum avusese impresia adineauri, că aparenţele rămăseseră senine şi normale. Ochi mari deschişi marcau expresia rătăcită sau bănuitoare, sau speriată de

anumite priviri, palori, trăsături trase, riduri apărute brusc în colțul buzelor, o dorință de linişte, un aer obsesiv, sau chiar o ostilitate surdă care se traducea prin spinări întoarse la trecerea ei sau, din contra, priviri care o urmăreau cu prea multă insistență.

Ea parcurse aşezarea dintr-o parte în alta, conştientă de atmosferă, dar în acelaşi timp indiferentă, căci spiritul ei era preocupat de o problemă mai importantă. Nu-l găsise pe Cantor. După ce merse de-a lungul plajei, urcă spre cătun. Casele erau grupate în jurul unui fel de piațetă de unde se putea vedea mai departe spre orizont.

Ea se opri cu mâna streaşină la ochi, cu speranța de a zări pe întinderea mării o pânză care s-ar mări îndreptându-se spre Golf. Dar orizontul era gol.

Întorcându-se, o văzu pe Ambroisine oprită în spatele ei. Ochii ducesei sclipeau.

— V-ați permis să cotrobăiți în bagajele mele, zise aceasta, cu o voce metalică şi fremătătoare. Bravo! Nu prea vă faceți scrupule!

— Scrupule? Cu tine?... Glumeşti.

Ea înțelese, văzând fremătând nasul delicat al tinerei văduve sub efectul mâniei, că se înşelase în estimările ei obişnuite. Alegându-şi adesea victimele printre oameni civilizați, spirite elevate, dispuşi să vadă ce e mai bun în semenii lor, ea conta pe delicatețea lor nativă şi reacțiile educației lor pentru a-i înşela fără jenă şi-şi baza acțiunile pe incapacitatea lor de a utiliza pentru apărare mijloacele josnice pe care ea le folosea pentru atac: minciuna, calomnia, indiscreția...

Ori, începea să înțeleagă că întâlnise în Angelica o hermină care nu se temea de petele de noroi.

— Ați luat scrisoarea, nu-i aşa?

— Ce scrisoare?

— Cea a iezuitului, părintele de Vernon?

Angelica o observă în linişte ca şi cum ar fi vrut să dea gândurilor ei timpul de reflexie.

— Vreți să spuneți că această scrisoare era în posesia dumneavoastră? Cum este posibil? Deci nu dați înapoi de la nimic. Ați pus să fie omorât copilul care mi-o adusese, nu-i aşa? De complici. Îmi amintesc acum: căuta să se facă auzit, spunea: "*Ei* mă urmăresc, *ei* vor să mă omoare, pentru numele lui Dumnezeu, ajutați-mă..." Şi eu, nu-l ascultam! Bietul copil!... Nu mi-o voi ierta niciodată... L-ați asasinat!...

— Dar sunteți nebună! strigă Ambroisine cu voce ascuțită, ce tot îndrugați acolo cu povestea asta cu complicii? E a doua oară... N-am complici...

— Atunci cum a ajuns scrisoarea în mâinile dumneatale?

— Scrisoarea era pe masă între noi. Am luat-o, asta-i tot...

Era verosimil.

"Dar de ce a fugit copilul când a intrat ea? gândea Angelica. Îi era frică de ea, ca şi pisoiului... Ştia că este stăpânită de rău; dar unde poate fi el acum?"

Ea se gândea la micul Abbial, copilul suedez care venise să-i ceară ajutor după dispariţia binefăcătorului său. Era de neiertat!

— Aveţi acea scrisoare, sunt sigură, reluă Ambroisine, dar cu atât mai rău. Să nu credeţi că vă va putea servi la ceva împotriva mea. Iezuitul este mort. Vorbele unui mort sunt întotdeauna puse la îndoială. O să spun că l-aţi vrăjit, că i-aţi furat această scrisoare ca să mă pierdeţi pentru că eram pe punctul de a denunţa nelegiuirile care domneau la Gouldsboro. Voi spune că l-aţi stricat, că vă era amant... Şi e adevărat că vă iubea! Sărea în ochi. O să spun că de îndată ce aţi avut scrisoarea în mâini care vă disculpa, aţi pus să-l asasineze la Gouldsboro, în vizuina voastră de eretici şi bandiţi, şi cine ştie cum a murit acolo? Ce martor va fi crezut dintre ei dacă se vor prezenta? Doar eu, care eram prezentă atunci. Cine va putea povesti în Quebec cum un oribil englez s-a năpustit asupra nefericitului preot şi l-a omorât în mod sălbatic în timp ce mulţimea, cu dumneata în primul rând, îl încuraja cu strigăte şi râsete în nelegiuirea lui?... O să spun cât de îndurerată am fost să asist la un asemenea spectacol şi ce greu mi-a fost să părăsesc acele locuri blestemate, peste care domniţi, fără să risc eu însumi să-mi pierd viaţa...

Şi făcu un gest cu mâna-i graţioasă care părea s-o invite pe Angelica să-i adune în jurul ei pe locuitorii din Tidmagouche.

— Haideţi... Arătaţi-mă!... Strigaţi, iată Diavoliţa!... Este ducesa de Maudribourg... Cine v-ar crede? Cine v-ar susţine?... Legenda voastră este deja cunoscută la francezii din Canada sau de aiurea şi n-am omis de când sunt aici să mai adaug câteva detalii picante... În ochii lor, sunteţi o nelegiuită, primejdioasă, răufăcătoare, şi până-n prezent purtarea voastră n-a adus nici un fel de dezminţire... Aţi ieşit din pădure însoţită de sălbatici, v-aţi înhăitat cu Villedavray care este detestat şi considerat drept cel mai mare hoţ dintre guvernatorii regiunii, şi... aţi fost văzută la biserică, la slujbă, în această dimineaţă? Eu, eu eram acolo...

Ea scutură din cap cu un râs uşor.

— ... Nu, doamnă de Peyrac... De această dată, frumuseţea nu vă va salva. Poziţia mea este prea puternică... oriunde veţi arăta scrisoarea, în Quebec sau în altă parte... Între noi fie spus, pe mine mă va crede Sebastien d'Orgeval.

— Îl cunoaşteţi deci pe părintele d'Orgeval? întrebă Angelica.

Ambroisine bătu din picior cu mânie.

— Ştiţi foarte bine, pentru că aţi citit-o. Nu încercaţi să faceţi pe şmechera cu mine, n-o să câştigaţi.

Şi întinse mâna.

— Daţi-mi scrisoarea.

Ochii străluceau şi aruncau văpăi. Angelica gândi un moment că din persoana ei emana atâta răutate, încât persoanele simple şi emotive se lăsau uşor subjugate şi speriate când li se adresa astfel şi i se supuneau ca în vis. Dar ea nu se lăsă impresionată şi spuse cu jumătate de voce:

— Calmaţi-vă! Suntem privite şi reputaţia voastră de virtute şi bunătate riscă să sufere datorită micilor schimbări de dispoziţie.

Ea trecu prin faţa Ambroisinei şi se întoarse la locuinţa ei.

După ce se baricadă, noaptea, sfârşi de citit scrisoarea iezuitului, la lumina lumânării. În ultimele pagini ale misivei sale, părintele de Vernon se arătase grăbit.

"Aş mai avea multe observaţii interesante să vă comunic despre aşezarea de la Gouldsboro, dar locul şi timpul îmi lipsesc aici. Voi încredinţa scrisoarea mea mesagerului lui Saint-Castine. O să părăsesc locul, căci nu mai sunt în siguranţă. Nu vreau totuşi să mă îndepărtez de regiune, căci mi se pare că prezenţa mea poate într-o oarecare măsură să înlăture blestemele care dau târcoale. Cel mai bine ar fi pentru voi să încercaţi să mă întâlniţi în satul X unde trebuie să-l găsesc pe părintele Damien Jeanrousse. Ne vom înţelege şi vă voi transmite prin viu grai observaţiile pe care-mi bazez judecăţile."

Urmau formulele de politeţe care, în ciuda unei formule puţin oficiale, dovedeau afecţiunea şi respectul pe care şi le purtau reciproc cei doi preoţi.

Angelica renunţă să le vorbească despre scrisoare fiului ei şi guvernatorului. Simţea că Ambroisine avea dreptate când spunea: "Cine o să vă creadă?" Cine s-o creadă? O asemenea epistolă, abil comentată, s-ar putea întoarce împotriva ei. Nu putea găsi în ea nici un indiciu care să-i sprijine teza că Ambroisine avea complici, că nu acţiona singură, că era sufletul, spiritul conducător al unui vast complot, conceput să-i distrugă împotriva oricărei raţiuni. Scoase din context, afirmaţiile preotului păreau nebuneşti, inacceptabile, rodul unei hipnoze. El nu mai era aici pentru a dezvălui şi pentru a dovedi faptele şi deducţiile care-l duseseră la acele concluzii. Acuzaţiile împotriva Ambroisinei păreau fără fundament, atât din punct de vedere teologic cât şi politic. Ele erau îndreptate împotriva

unei persoane din înalta aristocraţie, renumită, şi care avea o oarecare reputaţie în înaltele sfere ale ştiinţelor religioase. Se părea că ştiuse să-şi împartă destul de abil terenul de acţiune păstrându-şi o reputaţie ireproşabilă printre cei a căror susţinere şi aprobare o dorea, dezlănţuindu-se doar când era sigură că putea întoarce orice delaţiune în avantajul ei.

Angelica, în ciuda armei pe care o avea în mână cu această mărturie, era într-o poziţie nesigură. Dar prefera să nu se gândească prea mult şi să se bucure în acea seară că a găsit în scrisoarea părintelui de Vernon un prieten care, de dincolo de moarte, veghea asupra ei.

9

A doua zi după sosirea lor la Tidmagouche, locotenentul Barssempuy îi ceru Angelicăi o întrevedere. Avea să-i prezinte o cerere.

Deşi îi jucase o festă la capul Maquoît, deoarece, ca locotenet al lui Barbă de Aur, el fusese cel ce o capturase, ea se înţelegea destul de bine cu acest tânăr senior aventurier, capabil şi de bine şi de rău, dar nelipsit de calităţi. Era curajos, cavaler, întreprinzător, cu o educaţie bună primită în cine ştie ce castel pierdut în care crescuse, fără îndoială, ca al cincilea sau al şaselea dintr-o familie numeroasă de nobili ruinaţi. Acum că totul se aranjase pentru piraţii de pe "Coeur-de-Marie" şi Barbă de Aur devenise guvernator la Gouldsboro, Barssempuy, locotenentul său, manifesta cel mai perfect devotament faţă de contele şi contesa de Peyrac.

El fusese cel care, în momentul naurfagiului "Inorogului", o găsise pe Marie-la-Douce rănită pe stânci. O adusese în braţe şi se îndrăgostise foarte tare de ea. Din nefericire, plecarea doamnei de Maudribourg cu protejatele ei la Port-Royal întrerupsese această idilă.

Angelica remarcă faptul că avea faţa trasă şi nu mai afişa aerul de pirat fără frică, fericit să trăiască şi să se găsească în viaţă în fiecare seară. Cum domnul de Villedavray care se lăfăia în hamac nu părea dispus să se retragă, el afirmă că va vorbi fără jenă în faţa domnului guvernator, cu atât mai mult cu cât era vorba de cuvintele schimbate de ei faţă de el ieri dimineaţă, când caravana lor sosise pe coastă şi discutaseră în legătură cu doamna de Maudribourg.

— Domnul marchiz mi-a părut înspăimântat la gândul s-o întâlnească. Atunci am înţeles că sentimentul meu personal pentru această femeie primejdioasă şi perversă nu era fals şi, acum mai

mult ca niciodată, tremur pentru iubita mea. Vă amintiţi, doamnă, câtă dragoste mi-a inspirat această delicioasă fată chiar din primul moment când am găsit-o, plină de sânge. Şi totuşi, sunt un om dur şi pot afirma că până în acea zi râdeam la ideea că aş putea, eu, să mă sacrific pentru o pasiune aşa de profundă. Totuşi aşa s-a întâmplat! La început, am crezut că această tânără va răspunde sentimentelor mele. Am schimbat câteva confidenţe. Este dintr-o familie bună, dar săracă şi fără dotă. A fost dată la mânăstire să devină călugăriţă. Acolo, acum aproape doi ani, doamna de Maudribourg i-a cerut să devină domnişoara ei de companie. Am avut impresia la Gouldsboro că nu-i sunt indiferent. Văzând ataşamentul pe care-l purta protectoarei sale, am căutat-o pe aceasta ca să-i împărtăşesc dorinţa mea de a o lua în căsătorie pe Marie şi i-am prezentat titlurile şi calităţile mele. Doamna de Maudribourg m-a asigurat că-i va vorbi Mariei, apoi mi-a transmis puţin după aceea un răspuns negativ, cerându-mi să nu mai insist, că Marie era prea sensibilă, prea dreaptă şi cinstită ca să aibe cea mai mică înclinaţie pentru un pirat care, desigur, avea mâinile mânjite cu sânge, că aceasta o îngrozea, etc. A fost o lovitură teribilă pentru mine, m-a tulburat şi m-a copleşit în asemenea hal încât nu ştiu cum s-a întâmplat, nici ce a făcut această nobilă doamnă ca să mă consoleze, dar... m-am trezit petrecându-mi noaptea cu ea... cu ducesa...

Părea atât de mirat făcând această mărturisire încât Villedavray pufni în râs în colţul său.

— Acum înţeleg că n-am fost decât una din nenumăratele sale victime, că Marie fără îndoială este alta şi aş vrea să fac totul ca s-o smulg din ghiarele ei. Întâmplarea a vrut ca, escortându-vă, s-o întâlnesc aici pe cea pe care o iubesc, când o credeam pierdută pentru mine şi nu speram s-o mai revăd vreodată... Mi se oferă ocazia s-o salvez... Dar ea fuge de mine. Dumneavoastră, poate, aţi putea să-i vorbiţi, s-o convingeţi de dragostea mea, de dorinţa mea de a o ajuta.

— Voi încerca.

De când descoperise adevăratul caracter al Ambroisinei de Maudribourg, Angelica se întreba, neliniştită, care erau raporturile ce uneau "Binefăcătoarea" cu tinerele femei care o înconjurau. Tinere, cuminţi, pioase, recrutate din orfelinate pentru a le mărita în Noua-Franţă, ca Marie-la-Douce, rezonabila Henriette, încântătoarea şi timida maură Antoinette, câteva altele, şterse, docile, amabile, o văduvă discretă ca Jeanne Michaud şi micuţul său Pierre, domnişoare din mica nobilime, sărace, dar alese pentru decenţa manierelor lor, spiritul lor cultivat şi chiar o personalitate care nu era lipsită de caracter

ca Delphine Barbier du Rosoy sau Marguerite de Bourmont. Fără a mai vorbi de bătrâna însoţitoare Petronille Damourt, bravă şi bună, deşi puţin prostuţă.

Ori, unele dintre ele o cunoşteau pe ducesă de mult timp. Petronille părea că o crescuse, altele erau cu ea doar de câteva luni, de când le reţinuse pentru expediţia în Noua-Franţă. Toate, fără excepţie, o adorau. Doar Julienne – o fată a străzii care se deosebea de lot şi care se strecurase în el ca să scape de un exil în insule – o detesta şi, de altfel, o spusese fără ocolişuri.

Dar devotamentul celorlalte faţă de ducesă era fără margini. Nu era totuşi în manifestările astea ceva excesiv, anormal? Ea-şi amintea de emoţia lor delirantă când se anunţase că "Binefăcătoarea" fusese salvată din ape, cum se aruncaseră la picioarele ei, îmbrăţişând-o, sărutându-i genunchii, suspinând de bucurie. În alte circumstanţe, în prima seară, când se temeau că ducesa va muri, spaima lor disproporţionată, rugăminţile lor ca Angelica să rămână la căpătâiul bolnavei, toate aceste fete nebune agăţate de fustele ei, insistenţa lor ciudată... Ce ştiau ele despre ducesă? Erau oare înşelate, inconştiente, vrăjite, terorizate? Cererea locotenetului Barssempuy îi oferea ocazia de a afla mai multe.

O opri pe Marie-la-Douce la adăpostul uneia din casele cătunului. Tânăra fusese să culeagă flori pe faleză şi se întorcea pe o cărare care trecea prin spatele acestei cocioabe părăsite. De acolo Angelica spera că duceasa n-o va vedea vorbind uneia dintre protejatele sale. Ea opri mişcarea de retragere a Mariei la vederea sa.

— Nu fugi, Marie. Trebuie să-ţi vorbesc fără martori. Avem puţin timp.

Cu florile în mână, fata o privea fără să-şi poată ascunde spaima. Era destul de drăguţă, cu o expresie timidă care intriga. Farmecul ei stătea într-un gât încântător, ochi albaştri ca cerul, păr blond şi uşor, o graţie de floare simplă şi fragilă. Dar slăbise mult în ultimul timp, fără îndoială din cauza epuizării şi nevindecării totale a rănilor din cauza atâtor călătorii şi schimbări.

Era palidă. Pielea şi buzele păreau scorojite de uscăciune şi sare. Avea mai ales o expresie hăituită în ochii cu pupile dilatate, ficşi, gura întredeschisă ca şi cum i-ar fi aerul. Şi Angelica se simţea în interior ca un cablu întins, gata să se rupă. Nu era timp de ocolişuri între ele.

— Marie, zise ea. Dumneata i-ai văzut? Repetai când te-au adus la mine: "Demonii, îi văd, mă lovesc..." I-ai văzut pe oamenii aceia care au apărut în noapte cu măciucile ca să-i ucidă pe naufragiaţi... Acum, vorbeşte, spune-mi tot ce ştii, ce bănuieşti...

Trebuie să se oprească crimele... Este ea, *ea* este cea care le dă ordine, nu-i aşa?...

Tânăra o ascultase cu un aer îngrozit, dând din cap.

— Trăieşti lângă ea, în intimitatea ei, de doi ani, insistă Angelica care avea impresia că minutele îi erau numărate, nu poţi ignora cine este. Acum trebuie să vorbeşti ca să mă ajuţi, înainte să pierim... Vorbeşte.

Marie-la-Douce tresări ca arsă.

— Nu, niciodată, zise ea.

Angelica îi apucă brutal încheietura fragilă.

— De ce?

— Nu pot uita ce a făcut pentru mine. Eram singură pe lume, fără alt viitor decât zidurile unei mânăstiri. S-a interesat de mine, mi-a permis să trăiesc din nou, să înfloresc, să fiu fericită în sfârşit...

Ea-şi plecă pleoapele.

— E plăcut să fii iubit, murmură ea.

Până la ce punct amoralitatea abilă a Ambroisinei abuzase de naivitatea unei tinere orfane, menţinută într-un spirit copilăresc de firea ei visătoare, singurătate şi necunoaştere a vieţii? Era greu de spus.

— Dacă n-ar fi decât asta, zise Angelica cântărindu-şi cuvintele, nu te-aş judeca. Dar ea este mai rea, ştii doar. Este capabilă de orice. Un abis de pierzanie, Răul în stare pură. Iubită, zici? Barssempuy te iubea. Voia să se însoare cu tine. Te-a pus măcar la curent cu cererea lui? Nu, o văd după expresia ta stupefiată. Poate chiar te-a bârfit faţă de el, în timp ce-i spunea că-l respingi... şi-l seducea pentru ea. Şi pe această femeie diabolică, înspăimântătoare, care ţi-a luat iubitul, vrei s-o aperi, s-o protejezi de o pedeapsă meritată! Vorbeşte, te implor, vorbeşte!

— Nu, nu ştiu nimic, strigă fata zbătându-se, vă asigur că nu ştiu nimic...

— Ba da. Bănuieşti, ghiceşti, trăieşti prea aproape de ea ca să nu observi anumite lucruri... Are complici, nu-i aşa, acei naufragiatori care au vrut să te ucidă pe plajă? Vezi, te-a sacrificat, te-a jertfit ca pe toţi ceilalţi...

— Nu, nu pe mine...

— Ce vrei să spui? De ce nu pe tine?...

Dar smulgându-şi mâna din strânsoarea Angelicăi, Marie-la-Douce fugi alergând ca o nebună hăituită...

— Trebuie să mai încerc, îşi spuse Angelica.

Acum, ştia că anturajul ducesei i-ar putea da informaţii preţioase. Dar tocmai înţelesese că nu va fi uşor. Aceste fiinţe tinere,

vulnerabile sau prea simple, erau menţinute în tăcere prin teroare, ruşine, docilitate, prin obiceiul oamenilor din popor să nu judece afacerile marilor saloane cu măsura comună. Prostie, ignoranţă, naivitate, nevinovăţie... Cât de abil ştiuse Ambroisine să se folosească de toate acestea pentru a-şi atinge scopurile!

— Păreţi tristă, îi spuse Villedavray care se legăna în hamacul său ronţăind floricele de porumb coapte de Cantor pe jar. Haideţi, dragă Angelica, nu trebuie să vă lăsaţi doborâtă, nici să puneţi prea mult la inimă mârşăvia speciei umane. S-o întâlnim, s-o suportăm, face parte din obligaţiile noastre terestre. Mai sunt însă şi compensaţii. Veţi vedea, când vom fi în Quebec şi vom degusta un păhăruţ de vin în faţa focului ascultându-l pe minunatul vostru fiu cântându-ne la ghitară. O să uitaţi toate astea... O să râdem împreună de tot.

Dar, în ciuda acestor încurajări, Angelica nu se simţea în stare să râdă de nimic. Ea privea fără încetare spre uşă sau spre fereastră. Nu ştia exact ce pândeşte aşa. Poate silueta unei corăbii cu pânze, mărindu-se la orizont şi intrând în radă?

Pe la sfârşitul după-amiezii, se năpusti afară crezând că zăreşte un punct infim în strălucirea metalică a luminii spre est. Cu mâna la ochi, rămase în observaţie. O auzi pe Delphine de Rosoy, nu departe de ea, strigând-o pe Marie-la-Douce şi spunându-i:

— Doamna de Maudribourg s-a dus să culeagă coacăze cu Petronille şi maura. Te aşteaptă lângă crucea bretonă ca să le ajuţi să ducă coşurile...

Fata porni pe drumul pe care credincioşii se duseseră dimineaţă la slujbă. O clipă, Angelica ezită, întrebându-se dacă nu era o ocazie să încerce din nou să vorbească cu Marie. Aceasta reflectase probabil. Chiar din depărtare, Angelica putuse vedea că biata fată avea ochii roşii şi faţa răvăşită. Dar încercând s-o urmeze şi s-o abordeze pe drumul de pe faleză, risca s-o vadă pe ducesă venind în întâmpinarea lor.

Din hamac, marchizul urmărea venirile şi plecările atât pe uşă cât şi pe fereastră.

— Pescuitul va fi prost astăzi, zise el, peştele va fi prost sărat şi vor fi multe degete tăiate la cei ce-l tranşează...

— De ce asta?...

— Doamna de Maudribourg s-a dus să-i viziteze pe aceşti domni. O zăresc acolo amestecându-se printre pescari ca o regină printre vasali, escortată de căpitanul breton care se-ntrece în amabilităţi. În zadar se laudă că este dur ca oţelul, ea-l fascinează...

Angelica urmări direcţia privirii sale şi, într-adevăr, acolo, pe malul apei, lângă platformele unde bretonii se ocupau de treburile lor, zări silueta Ambroisinei în centrul atenţiei generale.

Ea avea o adevărată curte, căci un vas plecând spre Europa făcuse escală pentru a se aproviziona cu apă şi era ancorat în radă. Câţiva pasageri coborâseră pe uscat ca să-şi dezmorţească picioarele.

— Dacă vasul acesta merge spre Franţa, ar fi o ocazie pentru mine să trimit un mesaj unei foarte dragi prietene pe care o am la Paris. Merg să văd.

Şi-şi părăsi hamacul.

"Dar de ce a trimis-o Ambroisine pe Marie-la-Douce s-o aştepte într-o direcţie opusă faţă de care se găseşte?" se întrebă Angelica.

Ea se duse în prag, privind spre promontoriu. La câţiva paşi de casă, Barssempuy, destul de melancolic şi fără treabă, tăia un capăt de lemn. Vederea tânărului care o iubea pe Marie-la-Douce declanşă în ea, printr-o asociere de idei, un reflex subit şi se năpusti spre el.

— Vino repede, îi spuse ea, încet. Vino repede cu mine! Domnule de Barsempuy, Marie-la-Douce este în primejdie!

Fără să mai întrebe ceva, el o urmă şi se îndreptară spre cărarea care ducea la Crucea bretonă.

— Ce s-a întâmplat? De ce vă temeţi? întrebă el în sfârşit, când ajunseră afară din sat.

— Or s-o omoare, replică ea cu o voce întretăiată, poate sunt eu nebună, dar am acest presentiment. Or s-o omoare. M-au văzut vorbind cu ea în această dimineaţă, au interogat-o poate şi au făcut-o să mărturisească despre ce am vorbit.

Acum, alergau. Ajunseră gâfâind la promontoriul unde se înălţa capela şi crucea de lemn.

—Nu-i aici, zise Angelica. acesta o fi locul? Au trimis-o lângă crucea bretonă...

— E mai departe, aruncă Barssempuy. O cruce de piatră înălţată de pescarii bretoni acum două secole. La cealaltă extremitate, acolo...

— Cea mai înaltă faleză, zise Angelica cu disperare. Veniţi repede, nu trebuie să ajungă acolo. N-avem timp să ocolim golful, o să coborâm pe plajă. O să strigăm de jos...

Se lăsară să alunece, nu fără greutate, până la plaja acoperită de pietre, ceea ce nu le uşura cursa. Faleza părea că se îndepărtează.

— Ah! O zăresc pe Marie, strigă Barssempuy.

O fragilă siluetă feminină tocmai se desena pe cerul alburiu. Ea înainta de-a lungul promontoriului spre crucea bretonă ce se înălţa asemeni unui menhir celt chiar pe margine.

— Marie, strigă Angelica din toate puterile, Marie, *opreşte*! Fugi!

Prea departe! Vocea nu se auzea până acolo.

— Marie! Marie! strigă Barssempuy la rândul său. Ah!...

Acelaşi urlet nebun le scăpă la amândoi. Apoi tăcură amândoi, cu inima oprită de groază în faţa căderii vertiginoase a trupului.

— A fost împinsă, gâfâi Barssempuy, rătăcit. Am văzut... pe cineva... apărând... prin spate...

Porniră în fugă, clătinându-se peste pietre, roci şi grămezi de alge, poticnindu-se, ca într-un coşmar. O descoperiră pe Marie-la-Douce în scobitura unei stânci, ca în ziua în care Barssempuy o găsise, după naufragiul "Inorogului". Tânărul scotea horcăieli inconştiente ca şi cum o lovitură mortală i-ar fi smuls măruntaiele.

— Faceţi ceva, doamnă, faceţi ceva, vă rog.

— Nu pot nimic, zise Angelica, îngenunchiată lângă corpul dislocat.

Şi gemea şi ea, inconştient, căci vederea acestei tinere fiinţe graţioase şi timide ucise îi zdrobea inima.

Marie-la-Douce deschise ochii. Angelica îşi dădu seama că spiritul ei încă lucid veghea încă în spatele acestor pupile albastre ce păreau că reflectă cerul.

— Marie, zise ea, reţinându-şi lacrimile. Marie, pentru Dumnezeu care te va primi, spune-mi ceva... l-ai văzut pe asasin? Cine este?... Spune-mi ceva, te rog, ca să mă ajuţi.

Buzele palide se mişcară. Angelica se aplecă ca să audă cuvintele imperceptibile rostite într-un suflu epuizat, ultimul.

— În momentul naufragiului... ea nu avea... ciorapii roşii...

10

— Explicaţi-mi tot, implora Barssempuy. Cum aţi ştiut că aveau să atenteze la viaţa ei? Spuneţi-mi cine sunt aceşti criminali. O să-i urmăresc până la capăt. O să-i distrug.

— O să-ţi spun tot dacă te linişteşti.

Ajutată de Villedavray, de Cantor şi de alţi doi bărbaţi de pe "Rochelais" care veniseră cu ei, ea făcu toate eforturile să calmeze disperarea tânărului, să-l convingă să nu se dedea la gesturi extreme, căutând asasinul printre oamenii deja stârniţi, când doar răbdarea, tenacitatea şi sângele rece puteau permite să se facă faţă unui duşman atât de versat şi să-l demaşte, indiferent cine ar fi. Dacă s-ar şti

acuzat, bănuit, s-ar feri şi ar fi mai greu şi mai primejdios să culegi indicii, să găseşti o urmă. Nu venise încă momentul ca ducesa să fie acuzată. Toţi bărbaţii prezenţi erau subjugaţi de farmecul ei. Barssempuy ar fi considerat nebun şi s-ar găsi sigur cineva să-l ucidă sub un pretext sau altul. El sfârşi prin a le da dreptate şi rămase lângă vatră, mohorât şi copleşit.

A doua zi, Marie-la-Douce a fost condusă pe ultimul drum. Fetele regelui plângeau. Vorbeau de Marie-la-Douce, sora şi tovarăşa lor. Spuneau că nu era prudentă, că voia mereu să meargă să culeagă flori în locuri primejdioase, că le găsea mai frumoase... Căzuse...

La slujba de înmormântare, în micul cimitir cu sărmane cruci strâmbe, Angelica se găsi din întâmplare aşezată lângă Delphine Barbier du Rosoy. Această fată de familie nobilă îi era simpatică. Ea arătase mult curaj şi sânge rece în timpul naufragiului "Inorogului" şi-şi domina tovarăşele prin educaţie. Acestea veneau la ea in mod firesc şi Angelica observase că Ambroisine îi vorbea cu o anumită nuanţă de consideraţie pe care n-o avea faţă de celelalte, ca şi cum ar fi vrut s-o menajeze, să-i obţină aprobarea sau să adoarmă atenţia mereu trează a Delphinei.

Ori, văzând-o cu faţa şiroind de lacrimi şi suspinând ca un copil, lucru ce nu era în firea ei măsurată şi înţeleaptă, Angelicăi îi fu milă.

— Pot să te ajut, Delphine? îi şopti ea, încetişor.

Fata o privi surprinsă, apoi îşi şterse ochii şi nasul, clătinând din cap.

— Nu, doamnă, vai! Nu puteţi să mă ajutaţi.

— Atunci, ajută-mă tu, se hotărî Angelica brusc. Ajută-mă să prind demonul care-i pe urmele noastre, spre nenorocirea noastră, a tuturor.

Delphine o privi pe ascuns, apoi rămase tăcută, cu capul plecat. Dar pe drumul de întoarcere spre aşezare, şopti trecând pe lângă Angelica: "Voi veni la dumneavoastră cu câteva fete puţin înainte de masa de prânz. O să spunem că fiul dumneavoastră, Cantor, ne-a propus să ne cânte ceva..."

— Să cânt, mormăi Cantor. Frumoasele astea n-au minte. Au înmormântat pe una dintre ele astăzi şi vor cântece, nu mi se pare prea inteligent ca pretext...

— Ai dreptate, dar, fără îndoială, e tot ce i-a venit în minte bietei Delphine! Sunt momente când nici nu mai ştii ce să inventezi.

— Bine, o să le cânt cântece religioase, făcu Cantor. Asta o să pară mai serios!

Când tinerele se prezentară, Angelica observă că era ora când Nicolas Parys venea s-o curteze pe ducesă. Ea o luă pe Delphine de o parte, în timp ce Cantor reținea atenția cercului.

— Delphine, zise Angelica, ştii de unde vine răul, nu-i aşa? Ea!...

— Da, zise trist tânăra. M-a înşelat şi pe mine mult timp, dar a trebuit să văd adevărul. În Franța, nimeni nu putea să-şi dea seama, dar aici, e ceva în aer, sălbatic... primitiv, care constrânge personalitățile să apară în adevărata lor lumină. Puțin câte puțin, la Gouldsboro, la Port-Royal, am văzut clar, am înțeles cum este *ea*. Desigur, înainte nu aprobam să fim constrânse prea des să mințim ca să-i ascundem crizele care o apucau... Din modestie, spunea ea, ca să nu se ştie că era vizitată de duhul lui Dumnezeu. Ar fi trebuit să înțeleg mai devreme că asemenea crize proveneau mai curând din nebunie sau din posedare, şi nu din extazul mistic cum voia ea să ne convingă... cât de naive am fost! Doar Julienne a văzut just în ea, imediat. Şi noi care o detestam şi o disprețuiam, biata fată! Acum, ce-o să se întâmple cu noi? Suntem dezarmate, lăsate în puterea ei, la capătul lumii. Ieri, când am văzut vasul în radă plecând spre Europa, aş fi dat totul ca să urc la bord, să fug oriunde. Dumnezeu să aibe milă de noi!

— Delphine, crezi că ducesa este în relații cu un alt vas, că are complici cărora le poate da ordine s-o ajute să-şi execute planurile criminale?

Delphine o privi cu mirare.

— N...nu, nu cred, bâlbâi ea.

— Atunci, de ce eşti convinsă că Marie a fost asasinată? De cine? Chiar dacă asta s-a făcut la ordinele binefăcătoarei voastre, nu ea a putut s-o împingă de pe marginea falezei. Ea era aici, la pescari, am văzut-o.

— Eu... nu ştiu... Este greu, imposibil să ştii totul despre ea, s-ar spune că uneori are darul ubicuității... şi mai şi minte, iar minciunile sale au un asemenea accent de adevăr, încât nu mai ştii, nu mai poți spune exact dacă era sau nu într-un anume loc...

— Dar... ultimele cuvinte ale Mariei... ai putea să mi le explici?... Ea a murmurat: "În momentul naufragiului, *ea nu avea ciorapii roşii.*"

Delphine o privi atent:

— Da, e adevărat, zise ea ca şi cum ar fi răspuns unei întrebări pe care nu îndrăznise niciodată să şi-o pună singură... acei ciorapi roşii... pe care-i purta când a debarcat la Gouldsboro, nu i-am mai văzut niciodată înainte... şi cred chiar că pot afirma că nu îi avea în bagaje la bord, căci i le-am făcut adesea... Şi dacă Marie-la-Douce

a spus asta... ea ştia mai bine ca oricine fiindcă a coborât în barcă cu ea...

— Ce vrei să spui?

— N-am fost niciodată prea sigură de ce-am văzut. Era aşa de întuneric şi, la urma urmei, asta nu înseamnă nimic! După naufragiu, totul s-a încurcat în capul meu. Nu reuşeam să pun evenimentele în ordine. Se spunea că binefăcătoarea noastră se înecase şi apoi că fusese salvată şi că salvase copilul lui Jeanne Michaud. Mi se părea că ceva nu se potrivea. Dar acum, sunt sigură; *înainte* ca vasul să se ciocnească de recif am văzut-o pe ducesă cu Marie, copilul şi secretarul luând loc într-o barcă. Aproape imediat s-au auzit acele trosnete cumplite şi s-a strigat: “Scapă cine poate, pierim.”

— Deci, totul s-ar explica. Ea a părăsit nava *înainte de naufragiu.* În cele două zile în care s-a crezut că e pierdută, şi-a întâlnit complicii pe vasul lor, fără îndoială acea corabie cu pânze ascunsă în insule şi pe care noi am zărit-o; a găsit acolo haine de schimb, ca acei ciorapi roşii pe care i-a încălţat fără grijă înainte să debarce ca o naufragiată mizerabilă pe malul nostru.

— Dar Marie? Era şi ea printre înecaţi... Se poate crede că au aruncat-o în apă din barcă... Nu, nu, ar fi prea oribil.

— De ce nu! Totul e oribil, în această afacere, totul e posibil... totul!... în orice caz, nu vom şti niciodată... Marie e moartă.

— Nu! Nu! repeta Delphine cu groază. Nu, nu este posibil. Eu sunt cea care mă înşel... Ne lovisem deja de recif când am văzut acea scenă... Nu mai sunt sigură de nimic. Era noapte. Ah! o să înnebunesc...

La uşa căsuţei se auzi mişcare.

— Ea? murmură Delphine, pălind de spaimă.

Din fericire, era Petronille Damourt care venise să-şi caute pupilele.

— Trebuia să lucraţi la cârpitul hainelor, spunând rugăciuni. Aţi profitat că trăgeam un pui de somn ca să veniţi să vă distraţi. Doamna va fi foarte nemulţumită!...

— Fiţi indulgentă cu tinereţea, dragă Petronille, interveni Villedavray folosindu-şi toată galanteria pentru a calma însoţitoarea. Viaţa e aşa tristă pe această plajă aşteptând nu ştiu ce! Cum ar fi putut ele să rămână insensibile la graţia unui frumos tânăr înarmat cu o ghitară?

— E inadmisibil!

— Haide! Haide! Vă faceţi mai severă decât sunteţi. Şi dumneavoastră meritaţi un pic de distracţie. Veniţi lângă noi. Vă plac floricelele? Cu puţin zahăr ars deasupra, sunt o delicatesă...

— Petronille, şopti Delphine la urechea Angelicăi, pe ea trebuie s-o întrebaţi. Încercaţi s-o faceţi să vorbească. E puţin prostuţă, dar e în serviciul ducesei de mai mulţi ani şi se făleşte bucuroasă că ducesa îi acordă toată încrederea. Spune uneori că ştie multe lucruri care i-ar speria pe mulţi, dar că nu se poate trăi cu o persoană aşa de sfântă, care are extaze şi viziuni, fără să-i împărtăşeşti teribilele secrete.

11

De câteva clipe Cantor încetase să cânte la ghitară şi ciulea urechea.

— Ce-o fi?... Ce zgomote se aud?

Venind din fort, lătrături îndepărtate şi nebuneşti ajungeau până la ei. Băiatul ieşi în prag, mânat de un presentiment.

— Câinii terra-nova! La cine latră?...

Lătrăturile furioase se apropiau. În paroxismul lor, aminteau o haită de vânătoare lansată pe urma prăzii.

— Au dezlegat câinii!

Cei doi dulăi apărură, coborând colina, pe urmele unui soi de bulgăre negru care fugea în faţa lor.

— Wolverines!

Lăsându-şi ghitara, Cantor alergă în ajutorul protejatului său. Wolverines galopa spre refugiul casei lor, unde ştia că se găseşte stăpânul lui, dar iuţeala jderului era depăşită de salturile gigantice ale ferocilor săi urmăritori.

Cele trei animale ajunseră aproape împreună, într-un nor de praf, în mica piaţă a cătunului. Simţindu-se ajuns, Wolverines se întoarse brusc, descoperindu-şi colţii, gata să înfrunte urmăritorii şi să le sară în gât. În timp ce primul dulău, prudent, se mulţumea să latre cu furie, la mică distanţă sosea cel de-al doilea şi sărind pe Wolverine, îi înfipse colţii în spate. Wolverines se întoarse şi-i sfâşie pântecele cu ghiarele. Atunci, celălalt câine se avântă. Dar sosea Cantor. El se interpuse, cu cuţitul ridicat, între animal şi jderul său rănit. Cu gâtul tăiat, colosul căzu.

Toate acestea s-au petrecut în câteva secunde într-un nor de praf, sânge, zgomot infernal de lătrături, mârâieli, horcăieli, ţipete ale fetelor regelui şi ale însoţitoarei.

Ca prin minune, imediat s-a format un cerc. Toţi locuitorii din Tidmagouche se grăbeau spre locul dramei. Toţi priveau câinii care

mureau într-o baltă de sânge, jderul însângerat şi el, dar continuând să-şi aţintească ochii înflăcăraţi în jur şi să-i ameninţe pe cei ce se apropiau cu dinţii săi ascuţiţi. Cantor stătea în picioare lângă el, cu cuţitul în mâini şi ochii la fel de strălucitori ca şi cei ai animalului.

După o tăcere nesigură, proprietarul locurilor, bătrânul Parys, avansă puţin în direcţia lui Cantor.

— Mi-ai omorât animalele, tinere, făcu el cu un aer întunecat.

— Mi-l atacau pe al meu, replică Cantor cu curaj. Aţi spus singur că sunt primejdioase şi că trebuie ţinuţi în lanţ. Cine i-a dezlegat? Dumneavoastră sau ea? adăugă el, îndreptând cuţitul însângerat spre Ambroisine.

Ducesa se găsea în primul rând, afişând o expresie speriată, tocmai cât trebuia pentru o doamnă bine crescută în faţa unui asemenea spectacol respingător. În ciuda stăpânirii ei de sine, atacul lui Cantor o prinse dezarmată şi-i aruncă o privire de ură implacabilă. Brusc se stăpâni, regăsindu-şi expresia blândă, senină, puţin puerilă care cerea protecţie.

— Dar ce l-a apucat? exclamă ea cu un ton speriat. Copilul ăsta e nebun.

— Încetaţi să mă numiţi copil, replică Cantor fixând-o cu furie. Nu există copii pentru tine. Doar masculi pentru plăceri... Vă credeţi abilă!... dar o să vă denunţ în faţa lumii...

— Da! e nebun! strigă cineva.

Angelica veni lângă fiul ei şi-i puse mâna pe braţ.

— Linişteşte-te, Cantor, zise ea cu jumătate de voce. Linişteşte-te, te rog, nu e vremea.

Ea avea impresia alarmantă că nici unul dintre cei prezenţi, cel puţin dintre bărbaţi, nu erau dispuşi să audă asemenea acuzaţii împotriva ducesei de Maudribourg. Ei erau încă fascinaţi, orbi sau vrăjiţi. Şi, într-adevăr, cuvintele lui Cantor ridicară un val de proteste furioase.

— Da... este nebun, puştiul!

— O să-ţi bag vorbele pe gât, mucosule, mormăi căpitanul din Faouet înaintând cu un pas.

— Veniţi, vă aştept, replică Cantor, ridicând cuţitul său lung, o să înjunghii un animal în plus, aşa mucos cum sunt.

Pescarii bretoni, indignaţi de acest răspuns dat căpitanului lor, mormăiră şi se interpuseră.

— Nu vă duceţi, căpitane. E primejdios, tânărul ăsta...

— Şi băgaţi de seamă... Este prea frumos pentru o fiinţă umană... Este poate...

— Este un arhanghel, lansă vocea dulce a Ambroisinei.

În liniştea ce se lăsase, ea adăugă:

— Dar un arhanghel care-l apără pe diavol. Priviţi!...

Şi arătă la picioarele lui Cantor jderul în aret, descoperindu-şi colţii albi într-un rânjet crud. Blana sa neagră zburlită în toate părţile, coada ridicată şi bătând aerul, ochii dilataţi aruncând fulgere cumplite nu puteau să nu impresioneze spectatorii.

— Nu-i oare chiar faţa lui Satan? repetă din nou Ambroisine, mimând un fior.

Asupra acestor spirite superstiţioase, asemenea vorbe rostite de o voce feminină, convingătoare, în legătură cu o fiară necunoscută, care era ca o încarnare a monştrilor de piatră strâmbându-se de pe streşinile catedralelor, vomând apa ploilor, a acelei reprezentări îmblănite a spiritului răului, pe care oamenii din Europa erau obişnuiţi s-o contemple, încă din copilărie, pe faţadele bisericilor sau în miniaturile cărţilor de rugăciune, asemenea vorbe concretizau sentimentul de spaimă mistică pe care-l simţeau la vederea frumuseţii lui Cantor, înălţat în mânia sa juvenilă printre animalele însângerate şi deasemenea frumuseţea Angelicăi alături de el, cu indianul împodobit cu pene şi tatuat în spatele ei, cu lancea în mână, gata s-o apere, inexplicabil paznic al acestor două fiinţe cu aceeaşi privire verde. Ceea ce prindeau cu toţii, fără să vrea, în minţile lor întunecate şi în intuiţia lor primitivă de pescari şi ţărani, din drama invizibilă care se juca între diferiţii antagonoşti ai acestei scene, îi copleşea într-un sentiment de transă ce nu-şi putea găsi uşurarea decât într-un act de violenţă.

— Să omorâm fiara...

— Uite-o!

— E un demon...

— Şi indienii spun că e blestemat.

— Ne va purta ghinion.

— S-o omorâm!

— Doborâţi-o!..

Şi Angelica avu o clipă impresia că acestă mulţime de oameni agitaţi, înarmaţi cu cuţite, bâte sau pietre, aveau să se arunce asupra lor, să-l ia pe bietul Wolverines, să-l termine şi să-l facă bucăţi. Atitudinea hotărâtă a lui Cantor, ca şi a sa, care-şi duse mâna la pistolet, cea a oamenilor veniţi cu ea din Golful Francez şi care stăteau în spatele ei, reţinură o clipă furia gata să se dezlănţuie. Villedavray interveni şi el:

— Să nu ne enervăm, zise el înaintând cu măsură pentru a se plasa în centrul cercului strâns în jurul Angelicăi şi alor săi. Prieteni, e sfârşitul verii şi sunteţi cu toţii agitaţi, dar nu este un motiv să vă

omorâţi între voi pentru doi câini şi un jder. În plus, uitaţi că sunt guvernatorul Acadiei şi că nu admit nici o încăierare sângeroasă pe domeniile de sub jurisdicţia mea; o mie de livre amendă, închisoarea şi chiar eşafodul, iată ce păţeşte, după lege, cel ce provoacă tulburări, dacă fac raport în Quebec.

— Ar mai trebui să şi puteţi trimite acest raport, guvernatorule, interveni un solid acadian, destul de tânăr, care se dovedi a fi ginerele lui Nicolas Parys. V-aţi pierdut vasul şi multe din roadele jafurilor voastre, n-o să riscaţi să vă pierdeţi şi viaţa pentru un jder, cum spuneţi. Jderul e fiara cea mai rea din pădure, rupe toate capcanele. Chiar şi indienii spun că e posedată de diavol.

— Nu este un motiv pentru că este al acestui frumos tânăr şi că vreţi să-i faceţi pe plac... accentuă ironic căpitanul vasului de pescuit

El se întrerupse sub privirea de ghiaţă a marchizului. Ochiul albastru deschis al acestuia trecea de la unul la altul şi avea duritatea pietrei.

— Luaţi seama, voi doi! Pot fi şi rău!

— Asta da, poate fi, aprobă unul dintre fraţii Defour, făcând un pas înainte. Eu stau garanţie. În orice caz, voi, bretonii, continuă el întinzând un deget ameninţător spre căpitanul şi echipajul vasului de pescuit, voi sunteţi străini aici. Nu vă privesc poveştile noastre cu guvernatorul nostru sau cu animalele din pădurile noastre, ale *noastre*, acadienii. Ştergeţi-o şi lăsaţi-ne să ne reglăm afacerile între noi, altfel o să vă alungăm de pe plajele noastre, şi atunci adio peşte! Cât despre voi, acadieni de pe coasta de est, dacă vreţi să ne-ncingem, o să ne-ncingem, chiar mai tare decât cu porcăria voastră de cărbune plin de sulf pe care aveţi tupeul să-l vindeţi de zece ori mai scump decât al nostru la Tantamare.

— Ce tot insinuezi cu sulful? întrebă ginerele lui Nicolas Parys, avansând cu pumnii strânşi.

— Pax! Aruncă marchizul de Villedavray interpunându-se foarte autoritar între cei doi coloşi. Am spus că nu vreau încăierări şi înţeleg să fiu ascultat! Fiecare să se întoarcă la treaba lui. Incidentul e închis. Cât despre tine, Gontran, i se adresă el ginerelui lui Nicolas Parys care-l insultase, poţi să te pregăteşti să-ţi întorci buzunarele pentru următoarea colectă de taxe neplătite. Pe cuvânt, n-o să te uit... şi nici pe tine, Amedeu, făcu el, bătându-l prieteneşte pe braţ pe Defour. Ai fost magnific. Ca să vezi, an după an, am ajuns să ne apreciem. E o surpriză fericită, şi numai necazul ne poate descoperi adâncul sufletului.

Surâzând, privi cu satisfacţie mulţimea împrăştiindu-se. Cantor se aplecă spre jderul rănit şi servitorii veniră în tăcere că ridice cadavrele câinilor. Marchizul de Villedavray avea pleoapele umede.

— Gestul lui Amedeu m-a emoţionat mult, zise el Angelicăi. Aţi văzut ce pasiune şi ce abilitate a dovedit acestă brută grosolană ca să mă apere?... Ah! Acadia! O ador! Hotărât, viaţa e frumoasă!

12

— Sărmane Wolverines, te-au rănit, spunea Cantor îngrijind rănile favoritului său. Ei spun că eşti un demon, dar nu eşti decât un animal nevinovat. Ei sunt demonii, ei oamenii!

Vorbea astfel, îngenunchiat în faţa jderului pe care-l instalase lângă foc ca să-l panseze. Wolverines pierduse mult sânge, dar rănile erau superficiale şi nu va întârzia să se refacă. Îl asculta pe Cantor vorbind, privindu-l cu atenţie şi pupilele sale, când nu trebuia să se apere sau să înfrunte un duşman pe care trebuia să-l sperie, aveau profunde reflexe cafeniu-aurii, melancolia şi expresia îngrijorată a unei fiinţe care nu poate vorbi, dar care înţelege tot.

— Da, tu înţelegi, îi spunea Cantor, mângâindu-l. Tu ştii unde este răul şi nebunia. Aş fi făcut mai bine să te las în pădure, decât să te aduc printre aceste fiare sălbatice, oamenii.

— Şi în pădure ar fi pierit, remarcă Angelica, întristată de amărăciunea care vibra în cuvintele fiului ei. Aminteşte-ţi când l-ai găsit; era prea mic să poată supravieţui... nu puteai face altceva decât să-l creşti. Este una din proprietăţile omului să poată corecta legile naturii.

— Legile naturii sunt drepte şi simple, replică Cantor, doct.

— Dar şi crude în exigenţele lor. Jderul tău o ştie şi preferă să stea cu tine printre oameni decât să piară mizerabil în pădure fără mama lui. Asta i se vede în ochi.

Cantor privi gânditor animalul.

— Atunci, destinul tău a fost oare să vii printre noi şi să împărtăşeşti viaţa noastră? întrebă el, privindu-l pe Wolverines în ochi. În ce scop? Care va fi rolul tău printre noi? Căci un jder nu este un animal ca toate celelalte şi este adevărat că este dominat de un spirit deosebit şi pentru asta indienii se tem de el şi-l urăsc atât. Oamenii pădurii spun că este animalul cel mai aproape de inteligenţa umană. S-ar zice că-i poate judeca după valoarea lor morală şi că simte din instinct fondul adevăratei lor firi. Un jder va şti să recunoască

un om rău şi-i va face mii de necazuri. Perrot mi-a povestit că un individ josnic s-a refugiat în pădure. Un jder din vecinătate, căruia îi omorâse femela, a prins ură pe el. A mers până acolo încât i-a găurit găleţile, i-a spart toate oalele. Ce să facă fără o oală, fără un vas, iarna în pădure, când nu poţi nici măcar să topeşti puţină zăpadă pe foc? Omul a trebuit să plece şi să se întoarcă cu mii de greutăţi în regiunile locuite. Jderul nu-i lăse nici o clipă de răgaz. Omul era ca nebun şi spunea că un demon era pe urmele lui.

— Ce interesant! lansă Villedavray. Ar trebui să duc un asemenea animal în Quebec. Ar fi foarte distractiv.

— Piksarett ne-a părăsit, zise Angelica. A pretextat că trebuie să-l întâlnească pe Uniacke, dar am simţit că povestea cu Wolverines îl tulbură. Oare se va mai întoarce?

— O să se întoarcă, dacă nu e prost. Între indieni şi jder nu este decât o rivalitate de animale ale pădurii dornice să supravieţuiască. Jderul distruge capcanele fără să fie prins pentru că ştie că acestea sunt menite să prindă animalul şi să-l ucidă. Este o maşină a morţii pe care trebuie s-o distrugă şi chiar face inutilizabilă prada aflată în capcană ca să pedepsească omul şi să-l descurajeze să mai vină să pună şi altele pe teritoriul său. Fireşte, asta îi înfurie pe indieni, căci adesea jderul este mai puternic şi unele locuri unde domneşte trebuie să fie părăsite. Se spune că sunt animale blestemate şi că un demon le apără...

Taifasul acesta îi distrăgea de la dramele recente. Tragedia Mariei-la-Douce, incidentul cu Cantor şi jderul care fusese pe punctul de a lua o întorsătură urâtă, surescitau nervii şi făceau să fugă somnul. Cu această ocazie, Angelica îi arătă marchizului batista brodată cu un grifon pe care o găsise în bagajele ducesei şi el îi confirmă că era chiar blazonul familiei Maudribourg. Luând din buzunarul vestei o mică lupă, examină broderia.

— A fost brodată de o lucrătoare flamandă. Ea are aceeaşi pecete pe dublura mantiei pe care o poartă, lângă guler, broderia armelor este toată în aur şi argint. E o minune, de o fineţe de pânză de păianjen.

— Mantia! exclamă Angelica. Da, acolo, aşa-i, am remarcat, fără să-i dau importanţă, semnul grifonului... Dar... s-a întors la Gouldsboro cu o mantie marcată cu blazonul familiei Maudribourg... Nu mai poate pretinde că i-a fost dată de un căpitan necunoscut... De această dată, totul e clar. Sunt chiar complicii pe care i-a întâlnit în insule şi cărora le dă ordine.

Ea era înfierbântată de descoperirea sa. Trăsese de un fir şi acum întreg sculul se descurca: vasul cu flamură orange rătăcind şi

încercând să încurca urmele, apoi ea, Ambroisine, sosind din Europa pe "Inorog", părăsind vasul înainte de naufragiu, reapărând la Gouldsboro în chip de victimă nefericită, naufragiată, despuiată de tot pentru a abuza mai bine de oameni şi a le adormi neîncrederea.

Angelica era sigură că exista o legătură între pecetea cu leul grifon şi semnătura pusă pe biletul găsit în haina naufragiatorului mort. Vedea peste tot corespondenţe, coincidenţe flagrante, evidenţe, dar, uneori, ceea ce voia ea să stabilească îi scăpa, ca o picătură de mercur pe care te străduieşti în van să o prinzi. Nimic nu se lega cu adevărat. Nu erau decât detalii infime, uşoare ca un fulg pe care-l ia vântul.

Barssempuy şi Cantor plănuiau nici mai mult nici mai puţin decât să pună foc peste tot şi să-i omoare pe toţi bandiţii şi pe primejdioasa lor femeie. Angelica şi guvernatorul preconizau o atitudine mai răbdătoare şi aproape indiferentă, cu care i-ar putea învinge pe duşmanii lor. Fiecare zi scursă apropia întoarcerea contelui de Peyrac.

— Dar de ce nu mai vine? repeta Cantor. De ce ne abandonează aşa?

— Nici măcar nu ştie că suntem aici. E şi greşeala mea. Nu reuşesc niciodată să stau în locul unde crede că sunt. Şi înţeleg că uneori e exasperat. De-acum, o să mă îndrept...

13

Şi veni şi a treia zi a aşteptării, o duminică. Împreună cu Villedavray, a cărui cunoaştere a manierelor într-o astfel de afacere era preţioasă, se duseră cu toţii la slujbă, inclusiv cei doi oameni de pe "Rochelais" care erau hughenoţi, dar ştiau să se adapteze circumstanţelor. Doar Cantor se scuză. Se temea că dacă lăsa singur jderul rănit, cineva putea veni să-l omoare în lipsa lui. Angelica îl făcu să promită că o să stea liniştit.

Slujba durâ două ore. Toată populaţia albă şi indiană a aşezării asista pioasă şi nimeni nu păru că suferă din cauza franciscanului care oficia şi care nu înceta să vorbească de necesitatea intervenţiei Sfintei Fecioare şi a tuturor sfinţilor din calendarul breton când cazi pradă demonilor şi în special celor care par să îndemne la neglijarea muncii şi a obligaţiilor terestre pentru a vagabonda, fără teamă de capcane, etc.

— Predica a fost cam lungă, zise Villedavray când mulţimea se împrăştie după ultima închinare. Mă mir întotdeauna când văd echipajele înghiţind cu atâta pioşenie predici interminabile. Dar pentru mateloţi, dacă un predicator vorbeşte mult de îngeri, sfinţi şi diavol, că-i face salată, înseamnă că şi-a îndeplinit misiunea. Toţi marinarii şi mai ales bretonii au tendinţa de a cădea cam mult în genunchi. Dar, vedeţi, asta i-a liniştit, cum s-ar spune... Totuşi, căpitanul e mânios, un tânăr a dispărut de două zile şi el l-a însărcinat pe preot să-i liniştească pe oameni. Dar şi el, de ce s-o fi lăsat să cadă în plasa ducesei?... Ea îi tulbură mintea şi disciplina se pierde. Cu atât mai rău pentru el şi pentru toţi ceilalţi... chiar şi bătrânul Parys vorbeşte că vrea să se-nsoare cu ea...

— Dumneavoastră care sunteţi expert în tot felul de ştiinţe, îi spuse Angelica, o cunoaşteţi şi pe aceea de a citi caracterul cuiva în scris? De mult voiam să vă arăt un document care mă intrigă.

Villedavray recunoscu că avea câteva noţiuni de grafologie şi că, de altfel, era reputat în materie. Întorşi acasă, Angelica îi arătă hârtia pe care o găsise în buzunarul naufragiatorului. Expresia lui se animă şi luă mica bucată de hârtie cu un fel de grabă, dar, de îndată ce-şi aruncă ochii pe ea, se schimbă la faţă.

— De unde aveţi mâzgâleala asta? o întrebă el pe Angelica fixând-o cu o privire pătrunzătoare.

— Am găsit-o în buzunarul unei haine, răspunse ea. Ce-i aşa de remarcabil în ea?

— Păi... se apropie cel mai mult de scrisul lui Satan!

— Şi a fost văzut vreodată scrisul lui Satan?

— Oh! da, desigur, există câteva exemplare. Cel mai remarcabil, din sursa cea mai autentică, datează din secolul trecut, din momentul procesului Doctorului Faust şi a fost scris sub dictare satanică. Toţi experţii sunt de acord că se găsesc aici caracteristicile Spiritului Răului. În general, Satan semnează cu numele unuia dintre cei şapte demoni principali. Astfel, în documentul faustian, el semnează Asmodeu. Şi în acesta...

El examină semnătura încâlcită căreia Angelica îi găsise aspectul unui animal mitic.

— Belial! murmură.

— Cine este Belial?

— Unul dintre cele şapte principii negre în chestiune. Este un demon care apare drept cel mai frumos şi mai activ agent al lui Lucifer. El are totuşi un caracter feroce şi ascuns, dar frumuseţea sa, plină de farmec, te face aproape să te îndoieşti de asta. El posedă o forţă de creaţie, erotică, dar şi distructivă, şi are reputaţia de a fi

cel mai pervers dintre demonii din infern. Este şi unul dintre cei mai puternici căci comandă optzeci de legiuni de demoni, adică mai mult de o jumătate de milion de spirite rele.

Villedavray clătină din cap, gânditor.

— Optzeci de legiuni! Vai nouă!...

— Credeţi ca şi mine că acest scris ar putea fi al *ei*?...

— Acest scris seamănă cu acea femeie...

— Belialith! murmură Angelica.

Rămaseră un moment tăcuţi. Marchizul se lungi în hamac şi căscă.

— De ce v-aţi numit vasul "Asmodeu"? întrebă Angelica.

— A fost o idee aşa..., trecătoare. Asmodeu este supreveghetorul caselor de joc din Infern, el a ispitit-o pe Eva în Paradisul terestru, este Şarpele!... Îmi plăcea. Îmi place mult să glumesc cu demonii. La urma urmei, nu sunt decât nişte amărâţi. Şi nimeni nu-i plânge... Teologii se înşeală acuzându-i de toate relele. Spiritul Răului, plus omul, sunt oribile.

Angelica îl privea fără să-şi poată ascunde mirarea.

— Spuneţi lucruri foarte profunde.

El roşi uşor.

— Am studiat teologia şi chiar demonologia. Aveam un unchi episcop care voia să-mi lase moştenire beneficiile sale. O vreme, m-am apropiat de ştiinţele sacre ca să-i fac plăcere. Dar nu-mi place să mă cantonez într-un singur domeniu, şi aşa am renunţat la substanţialele venituri abaţiale ale scumpului meu unchi. Totuşi, îmi place să discut despre aceste lucruri cu câteva persoane alese. În Quebec, o să vă prezint pe fratele Luc care ghiceşte în tarot mai bine ca oricine şi pe doamna de Castel-Morgeat care este mai savantă decât o stareţă şi deasemenea pe micuţa doamnă d'Airreboust dacă binevoiaşte să-şi părăsească locuinţa din Montréal. E foarte interesantă, şi-o iubesc ca pe o soră. Vine doar pentru mine în Quebec, nici măcar pentru soţul ei care totuşi ar merita mai mult. E un bun prieten al meu. Dar, de fapt, dacă mă gândesc bine, îl cunoaşteţi. V-a făcut chiar o vizită iarna trecută în fortul de la Wapassou... E încă unul pe care l-aţi întors cu dosul în sus... Ca şi pe Loménie-Chambord. Doar n-o să vă descurajaţi de optzeci de legiuni de spirite şi un singur demon încarnat!... E adevărat că este destul de reuşit, dar... Haideţi, pentru dumneavoastră, Angelica, e un fleac!... De ce mă priviţi cu aerul acesta ciudat, frumoasă prietenă?

— Oare nu suntem pe cale să înnebunim amândoi?... murmură Angelica.

14

— Ce nu înțeleg, zise Angelica privind cu atenție figura rotundă și palidă a Petronillei Damourt așezată în fața ei lângă vatră, ce nu înțeleg, este de ce doamna de Maudribourg a luat-o pe Marie-la-Douce în barcă și nu pe dumneata. Sigur, ea nu știa că "Inorogul" avea să naufragieze, dar dacă te-ar fi luat cu ea, n-ar fi trebuit să treci prin acea oribilă încercare.

— Da, e ceea ce-mi repet fără încetare, exclamă guvernanta cu un elan care fu gata să răstoarne ceașca cu ceai pe care o ținea.

Angelica reușise s-o facă să vină la ea. Așezată pe bancă, în fața ei, însoțitoarea grasă acceptase să bea un leac pe care Angelica i-l recomandase pentru durerile de stomac și sorbea zgomotos lichidul. Și ea se schimbase. Consecință a prea multor căzături în apă, a prea multor emoții și oboseli pentru o femeie în vârstă, anumite semne de senilitate apăreau în comportamentul ei. Mâinile și buzele îi tremurau ușor. Ochii mari și spălăciți aveau o privire fixă. Un fel de surâs vag îi apărea pe buze. Părea că savurează fără încetare satisfacția vanitoasă că deține un secret important. Văzând-o astfel, Angelica înțelese că nu va câștiga nimic punându-i întrebări precise. Riscând, începuse să-i vorbească ca și cum era la curent cu preocupările ei interioare și se părea că găsea un ecou în creierul amețit al bietei femei.

— Aveți multă dreptate s-o spuneți, doamnă, o aproba Petronille, clătinând din cap. N-ar trebui să știi în viață cum e să te îneci. Apa era așa de rece. Îți intră în ochi, în urechi, în gură și nu mai știi când o să se termine. Pe mine, o să mă lase inima!

Ea se agita. Angelica îi luă ceașca din mâini.

— Ar fi trebuit să cobori cu ea în acea barcă, zise ea cu o voce liniștitoare, ai fi evitat o încercare așa de dură. Mă mir că nu ți-a cerut s-o însoțești, dumneata care-i ești atât de scumpă și de care nu se poate lipsi...

Angelica avansa cu pași mici, prudenți, revenind la o scenă care simțea că o torturase mult pe guvernantă.

— E din cauză că știe că nu-mi place fratele ei, spuse aceasta.

Fratele ei?... Inima Angelicăi bătu mai tare, dar nu-i puse nici o întrebare... Fără să spună un cuvânt, îi dădu interlocutoarei sale o altă ceașcă de ceai. Petronille Damourt bău câteva înghițituri, dar se gândea la altceva.

— Speram totuşi că a scăpat de el în America. Nici vorbă, o aştepta aici. El a trimis barca s-o ia. Totuşi, i-am spus şi Simon, căpitanul, îi spunea şi el: "Nu-i prudent. E întuneric, marea nu-i liniştită. Sunt poate şi recifuri pe aici, nu cunosc locul, îi spunea căpitanul, şi fiindcă se vede coasta şi luminile, aşteptaţi să ancorăm". Dar, n-ai cu cine să te-nţelegi când o cheamă frate-său.

Şi bău din nou, cu lăcomie.

— Asta face bine, suspină ea.

Angelica îşi ţinea respiraţia, temându-se să n-o depărteze cu vreun cuvânt din gândurile ei confuza.

— Nu ascultă niciodată, reluă femeia, nu ascultă de nimeni, dar are nevoie să-l vadă, ai zice că e singura fiinţă din lume cu care se poate înţelege, Zalil ăsta al ei. N-am înţeles niciodată. Ţi-e şi frică de el, cu faţa ca o mască şi ochi de peşte mort. Nu ştiu ce găseşte le el. De altfel, vedeţi, imediat ne-a adus ghinion când era în preajmă. Am naufragiat şi mulţi oameni cumsecade au murit.

— De ce-o aştepta frate-său în Golful Francez?

Tonul interogativ păru c-o trezeşte pe Petronille din monologul ei inconştient şi Angelica înţelese că a comis o eroare. Guvernanta o fixă cu o privire bănuitoare.

— Ce sunt pe cale să vă povestesc? Mă faceţi să spun prostii!

Dori să se ridice, dar nu putu să schiţeze nici o mişcare. O spaimă bruscă părea c-o ţintuieşte pe scaun.

— Mi-a interzis să vă vorbesc, bâigui ea. Ce-am făcut? Ce-am făcut?

— O să te omoare?

— Nu, nu pe mine, zise bătrâna Petronille cu o tresărire de orgoliu şi de fervoare.

Ea avusese aceeaşi reacţie ca Marie-la-Douce.

— Ştiţi deci că e capabilă să omoare, strecură Angelica încet.

Petronille Damourt începu să tremure. Angelica o sili să vorbească, căutând să-i trezească conştiinţa, s-o facă să înţeleagă că-şi răscumpăra semi-complicitatea la acţiunile criminale ale stăpânei ei, că nu le putuse ignora în întregime în cursul tuturor acestor ani în care o servise cu devotament. A fost în zadar. N-a mai putut scoate un cuvânt în plus de la ea, nici s-o facă să confirme că vasul pe care-l zăriseră de mai multe ori era cel al fratelui Ambroisinei, omul palid.

Ea nu ştia nimic, spunea. Nimic! Nimic! şi o afirma clănţănind din dinţi. Nu ştia decât un lucru, că dacă va face un pas în afara acestei case, "ei" o vor omorî... şi părea hotărâtă să rămână acolo până la sfârşitul lumii.

— Iată-ne acum şi cu butoiul ăste agăţat de noi, zise Cantor când Angelica îi puse pe el şi pe Villedavray la curent cu situaţia. Şi totuşi, n-o putem arunca afară, îi este frică să nu fie asasinată.

— Ştie ea ce ştie, strecură Villedavray.

Seara, ducesa de Maudribourg trimise după guvernantă. Angelica o anunţă că bătrâna avusese o indispoziţie şi că o oprise peste noapte la ea ca s-o îngrijească. Se temu că Ambroisine va veni după ea, dar aceasta nu se manifestă.

Noaptea a fost agitată. Petronille nu ieşea din starea de prostraţie decât pentru a geme şi a plânge. În plus, suferea de dureri de măruntaie pe care spaima i le accentua. Angelica a trebuit de mai multe ori s-o însoţească afară căci n-ar fi putut face doi paşi singură. Ea vedea peste tot monştri, asasini ascunşi. În sfârşit, Petronille îşi aminti că avea într-o punguţă din buzunar un remediu care-i era de ajutor în astfel de situaţii. Angelica i-l administră şi aşa putură să se odihnească.

Dimineaţa, părea că se simte mai bine. Ţinură cu toţii consiliu în jurul mesei unde bucătarul lui Villedavray şi ajutorul său le serveau prima masă, încercând s-o convingă pe biata guvernantă să-şi păstreze o atitudine naturală şi să se întoarcă lângă Fetele regelui. Era cel mai bun mod de a nu atrage bănuieli. Curând domnul de Peyrac se va întoarce şi totul se va aranja.

Petronille păru că-şi recapătă curajul. Villedavray îi ridică de-a binelea moralul spunându-i că doar văzând-o bănuise că era din Dauphiné şi discutară despre provincia sa natală.

Ca să nu rămână tributară ospitalităţii lui Nicolas Parys, Angelica hotărâse să ia mesele împreună cu Villedavray, Cantor, Barssempuy, Defour şi fiul Marcellinei.

Erau, până la urmă, momente de destindere pe care verva lui Villedavray le făcea agreabile. Un mod de a fi împreună, de a nu se simţi izolaţi în această atmosferă sinistră.

Deodată, ducesa de Maudribourg apăru în prag. Era însoţită de cavalerii ei obişnuiţi, bătrânul Parys, căpitanul din Faouet şi proprietarul unei moşii de la câteva leghe pe care acesta le parcurgea bucuros în fiecare zi pentru a o întâlni pe frumoasa ducesă. Cu toţii veneau aparent de la slujbă.

Ducesa era îmbrăcată cu o rochie roşie de moar care dădea coafurii ei întunecate reflexe puţin roşcate. Astfel, cu lumina în spate, părea că poartă un fel de aureolă. Ea intră zicând:

— Am venit să văd ce mai face, Damourt. Ce ţi s-a întâmplat, draga mea?

Guvernanta se îngălbeni şi începu să tremure din toate

încheieturile. Expresia de frică care-i invadă trăsăturile buhăite o transformă în asemenea hal încât părea o caricatură hidoasă cu ochii ieşiţi din orbite, cu fălci tremurătoatre şi buza de jos atârnând şi lăsând să cadă firmituri de prăjitură. Era atât de penibil încât chiar marchizul nu găsi un cuvânt sau o glumă să rupă tăcerea siderată.

— Ce ai, Petronille? întrebă Ambroisine, cu o nuanţă de surpriză în vocea sa de înger. S-ar zice că ţi-e frică de mine.

— Nu v-am îngrijit întotdeauna bine, doamnă? rosti cu voce tremurătoare bătrâna, în timp ce buza ei deformată schiţa un zâmbet jalnic. Eraţi ca şi copilul meu, nu-i aşa?...

Ambroisine aruncă spre adunare o privire circulară, îndurerată.

— Ce are? S-ar zice că nu-i e bine...

— V-am răsfăţat, nu-i adevărat? continua nefericita. V-am lăsat să vă faceţi toate poftele şi chiar vă ajutam...

— Se pare că-şi pierde capul, şuşoti Ambroisine privind-o pe Angelica. Am observat zilele astea că e puţin bizară. Revino-ţi, buna mea Petronille, continuă ea cu voce mai tare apropiindu-se de guvernantă care semăna cu un broscoi mare fascinat de un şarpe. Eşti puţin obosită, nu-i aşa, dar nu-i nimic... trebuie doar să te îngrijim. Ai remediul care-ţi face bine de obicei? Ah! iată-l...

Cu solicitudine, ea luă din punguţa brodată a guvernantei fiola conţinând pastilele pe care Angelica i le administrase în cursul nopţii precedente, aruncă două în ceaşca pe care Petronille îl avea în faţă, apoi turnă cu propria-i mână albă puţină apă şi-l ridică spre buzele bolnavei.

— Bea, biată prietenă. Bea, îţi va face bine. Îmi pare rău să te văd în starea aceasta. Hai, bea...

— Da, doamnă, bâigui ea, sunteţi prea bună... da, asta da, aţi fost mereu bună cu mine...

Mâinile sale care încercau să ţină recipientul tremurau atât încât lichidul i se vărsă pe corsaj. Ambroisine o ajută din nou. Stângace, femeia bău cu zgomot, ca un copil speriat.

— Ce nenorocire! comentă ducesa cu jumătate de voce, adresându-se adunării. Încercările care ne copleşesc au sfârşit prin a-i deranja mintea. Era prea în vârstă pentru a-şi asuma asemenea riscuri. Am încercat totuşi să o determin să-şi schimbe hotărârea de a mă urma în America. Dar nu voia să mă părăsească...

Brusc, Angelica văzu expresia lui Cantor care era lângă jder, în faţa vetrei. Ochii adolescentului şi cei ai animalului fixaţi pe Ambroisine aruncau aceeaşi văpaie de spaimă şi ură implacabilă.

— Ah! ce rău îmi e! gemu Petronille Damourt, ducându-şi mâinile la stomac. Ah! o să mor!

Şi lacrimile-i ţâşniră din ochi, inundându-i faţa galbenă. Angelica se ridică, hotărâtă să scuture apatia ciudată care o ţinea ţintuită pe taburetul ei.

— Vino, Petronille! hotărî ea. Vino, biata de tine! O să te sprijin până în curte.

Şi apropiindu-se de guvernantă, se aplecă spre ea pentru a o ajuta să se ridice.

Ducesa strecură cu jumătate de voce:

— Bătrâna asta nu vă scârbeşte? Hotărât lucru, sunteţi ... foarte bună. Eu, n-aş putea. Ah! decăderea umană, ce lucru îngrozitor!...

— O să mă omoare, gemea Petronille Damourt, în timp ce Angelica o conducea nu fără greutate pe drumul dificil pe care-l parcurseseră deja de mai multe ori din ajun. O să mă omoare, cum l-a omorât pe duce, pe abate, pe Clara, pe Thérese, pe tânărul care a văzut-o pe fereastră, pe valet, era un băiat cumsecade, aş fi vrut... Nu era bine ce a făcut. I-am spus. Dar ea a râs... Ea râde întotdeauna când vede că se moare... Şi acum, o să mă omoare şi pe mine... Cum aţi spus, doamnă, o să mor şi ea o să râdă, o să mor, simt, Dumnezeu să mă ierte...

— Stai aici, zise Angelica căreia acest monolog îi făcea "pielea de găină" şi care se simţea aproape la fel de bolnavă ca biata bătrână. Nu te mişca de aici până nu te simţi mai bine (şi o instală). Să nu te întorci decât după ce-ţi trece. O să încerc s-o conving pe ducesă să te lase cu noi. O să-i spun că ai o boală care se poate lua... păstrează-ţi curajul, nu-ţi arăta spaima în faţa ei...

În sală, Ambroisine, la fel de seducătoare, părea o regimă printre supuşi. Villedavray spunea:

— Ţinutul Dauphiné este foarte frumos, despre el vorbeam acum o clipă. Il cunoaşteţi, ducesă ?...

El îşi regăsise dezinvoltura, poate chiar exagerat. Subiectul acelei regiuni era oarecum primejdios, fiindcă ducesa ascunsese că era originară de acolo, făcând-o pe Angelica să creadă că era din Poitou ca se împrietenească cu ea.

— Este o regiune de revoltă şi independenţă, explica marchizul. Datorită podişurilor pierdute unde populaţiile trăiesc izolate în văi timp de cel puţin zece luni iarna. Urşii, lupii...

Tăifăsuiră astfel o vreme şi Angelica avu impresia, datorită prezenţei Ambroisinei, a frumuseţii ei strălucitoare, că sentimentele ascunse ale tuturor se scăldau într-o atmosferă de piesă de teatru sinistră şi ireală. Timpul nu mai avea măsură.

— Bătrâna Petronille nu mai vine, aruncă brusc tânărul Cantor, care tăcuse până atunci.

— E adevărat! e mai bine de o oră de când vorbim, constată Villedavray, consultându-şi ornicul îmbrăcat în aur, şi ea nu s-a întors.

— Mă duc să văd ce se întâmplă cu ea, se grăbi Angelica, devansând mişcarea Ambroisinei.

Dar ei o urmară, mânaţi de un presentiment care se accentuă când, apropiindu-se văzură deja acolo un grup de oameni. Prăbuşită pe jumătate, printre resturi de vomă, bătrâna era moartă. Ea avea pielea cenuşie şi pătată cu negru.

— E îngrozitor! murmură marchizul ducându-şi batista de dantelă la nări.

Angelica, îngheţată de oroare, ezita să înţeleagă, să creadă într-o asemenea nelegiuire.

"O fi otrăvit-o adineauri în faţa noastră!... La masa noastră! Când i-a pregătit în mod ipocrit remediul, a lăsat să cadă pe ascuns otrava în băutură! I-a dat să bea moartea sub ochii noştri!..."

Şi îndreptă spre Ambroisine o privire înspăimântată, nesigură. Văzu lucindu-i pe buze un surâs fugitiv, adresat ei, delectarea triumfului şi expresia unei sfidări satanice.

15

— Trebuie ca tata să se întoarcă acum, zise Cantor cu o voce de copil necăjit, altfel o să pierim cu toţii. Ce-i coşmarul ăsta? Visez oare?..

Autoritatea lui năvalnică şi tinerească ceda în faţa abisului întrevăzut.

— Vino, băiatul meu, zise Angelica, întinzându-i braţele.

El se aşeză lângă ea, punându-şi capul pe umărul ei.

— O să pleci, îi spuse ea. O să te duci să-l cauţi pe tatăl tău, oriunde ar fi şi o să-i spui să se grăbească.

— Să plec, zise el cu amărăciune, nu e aşa de simplu. Navele nu vin decât rar să ancoreze în Golf. "Le Rochelais" nu poate veni mai devreme de două săptămâni. Aş fi în stare să ajung în Terra-Nova sau să explorez tot golful pe o coajă de nucă, dar n-avem nici măcar aşa ceva.

Cei câţiva fideli, grupaţi în jurul Angelicăi, a fiului său şi a marchizului, se adunaseră cu toţii în jurul focului în seara zile când fusese înmormântată bătrâna decedată. Înhumarea ei nu putuse fi

amânată. Cărnurile fleşcăite, vestejite, deja umflate încă din timpul vieţii guvernantei, se decompuneau văzând cu ochii. În grabă, se săpase un mormânt, se mormăise o rugăciune, pământul protector fusese aruncat deasupra şi se pusese o cruce. Fetele regelui, cuprinse de panică, livide şi mute, murmurau că locuitorii, acadieni şi indieni, fuseseră deochiaţi şi o epidemie de ciumă sau de variolă putea izbucni...

O atmosfera de ostilitate şi bănuieli domnea împotriva noilor veniţi şi mai ales după scena cu jderul, aceasta se accentua.

— O să pleci, reluă Angelica. Dacă nu pe mare, o să pleci pe uscat, cum ai făcut când eram la capul Maquoît, şi-o să încerci să ajungi la Shediac, de exemplu, unde te vei putea îmbarca.

— Mai pot oare acum, zise Cantor, când complicii Ambroisinei au umplut pădurea? N-o să trec...

El făcea aluzie la ce le povestise Piksarett la întoarcerea lui din pădure. Indianul observase două vase cu pânze ascunse într-un golfuleţ vecin şi printre oamenii echipajului, unele figuri de naufragiatori zăriţi în Golful Francez. Aceşti indivizi, care începeau să mişune prin pădurile învecinate şi care traficau alcool cu sălbaticii, nu anunţau ei oare întăririle armate ale diabolicii ducese?

Se întoarseră spre Piksarett care era aşezat în faţa vetrei şi-şi fuma pipa.

— Cantor poate pleca prin codri fără pericol?

El scutură din cap negativ.

Angelica continuă să i se adreseze lui Piksarett:

— Crezi că aceşti mateloţi care mişună sunt legaţi de femeia plină de demoni?

— Spiritul m-a avertizat de asta, răspunse Piksarett, dar certitudinile interioare nu sunt suficiente, mai ales când este vorba de albi. I-am spus lui Uniacke: “Ai răbdare, nu poţi merge să iei scalpul oamenilor albi pe aceste coaste fără ca gestul tău să nu pară nebunesc, o provocare de război...” Trebuie să se arate sub adevărata lor lumină, ca răutatea lor să fie cunoscută. Pentru moment, nu fac decât să dea puţin alcool ca să desfrâneze femeile. Topesc smoală pe plajă şi-şi călăfătuiesc navele ca toţi marinarii care vin aici. Nu e deajuns pentru a-i extermina. Trebuia să aşteptăm. Poate într-o zi unul dintre ei se va întâlni cu femeia. Poate ea va încerca să-i întâlnească. Şi atunci vom şti, codrii au ochi.

— Să aşteptăm, repetă Cantor, şi o să fim cu toţii morţi mâine.

El se ridică într-un elan.

— O s-o omor! zise el cu sălbăticie. Fiinţele astea, dacă le laşi să trăiască, e un păcat. Trebuie să-i omorâm înainte să ne omoare ei. O s-o omor!

— Să mergem, zise Barssempuy ridicându-se. Sunt cu tine, băiete.

Angelica interveni.

— Stați liniștiți amândoi. Astăzi, moartea ei inexplicabilă, în ochii martorilor, ar provoca-o aproape sigur pe a noastră. Trebuie să aşteptăm până ce adevărul va ieşi la lumină. Atunci pedeapsa va veni.

— Mama ta are dreptate, copile, aprobă Villedavray. Dacă grăbim evenimentele, tatăl tău, contele de Peyrac, riscă să nu găsească aici decât un munte de cadavre. Indienii beți în păduri, neisprăviți, gata de orice la ordinele unei nebune posedate, femei înspăimântate, bărbați la capătul puterilor, totul e pregătit... Plajele însângerate, la sfârşitul verii, pe aceste coaste blestemate, sunt lucru obişnuit. Şi să descoperi de ce, doar dracul poate.

— Dar nu pot să te las, o să te omoare, mamă.

— Nu, nu pe mine, ripostă Angelica.

Şi amintindu-şi vorbele Mariei-la-Douce şi ale Petronillei, rectifică.

— Nu pe mine, încă. Nu mă va omorî decât dacă se va simți terminată, anihilată, pierdută... Mai avem câteva zile în față.

— Pleacă, băiete, insistă Villedavray. Tu eşti acum cel mai expus pentru că eşti vulnerabil. Ah! tinerețea, ce stare de grație inefabilă! Ce emoționant este un tânăr furios pe mârşăvia lumii... Trebuie să încercăm să găsim un vas...

Angelica avu ideea să meargă la pescarii bretoni ca să procure o barcă în care Cantor putea să se îndepărteze. Ea-l întâlni pe căpitanul Marion Aldouch în speranța de a-l îmbuna, propunându-i să meargă să-i îngrijească fiul bolnav la bordul vasului lui în radă. Dar bărbatul se arătă ostil şi bănuitor şi ea nu putu să scoată nimic de la el.

Când Angelica trecea, urmată de Piksarett, un murmur sau chiar rânjete o urmau. Unii scuipau pe jos, alții se închinau.

Dar, spre seara celei de-a şasea zi, cerul le veni în ajutor sub forma unei bărci mari, cu o pânză pătrată, care intră în radă şi înaintă până la mal înainte de a arunca ancora. Ocupanții aveau intenția clară de a coborî pe uscat să-şi umple butoiul cu apă dulce. Oamenii din Tidmagouche le strigară să plece, că nu doreau străini aici şi că vor trage asupra lor. Dar patronul sloop-ului nu se lăsă convins şi Angelica îi recunoscu de departe vocea de palavragiu.

— Aş vrea şi eu să văd că e vreo coastă pe lume unde un frățâne de pe mare să nu poată debarca!... Înapoi, bădăranilor, sau vă găuresc căpățânile de melci. Am tot ce trebuie pentru asta.

Aristide Beaumarchand, cu un pistolet în fiecare mână, urca pe plajă urmat de Julienne şi de negrul Thimothy, ducând amândoi butoiaşe şi damigene goale.

Angelica se avântă în întâmpinarea lor. Ei nu părură prea surprinşi.

— Bucuroşi să vă vedem, doamnă. “Sans-Peur” n-a sosit încă?

— “Sans-Peur”?...

— Ce mutre sinistre pe aici, continuă Aristide, dar mă pricep eu la mutrele sinistre!...

— Oare întâmplarea vă aduce pe aici pe amândoi?

— Da şi nu. Ştiam că domnul de Peyrac trebuia să se întâlnească pe aici cu “Sans-Peur” la începutul toamnei, şi Hyacinthe trebuie să-mi aducă provizia de rachiu.

— Trebuie să sosească curând? întrebă ea, îngrozită că Hyacinthe Boulanger ar putea veni să se alăture acestei adunări de bandiţi.

— Cine ştie? Depinde de vântul care va sufla în Caraibe. Dar fiindcă nu sunt încă la întâlnire, o să plec. Băştinaşii nu prea au aerul să le placă vizitele.

— Sunt nişte bandiţi, ai grijă să nu-ţi laşi barca fără supraveghere, îl sfătui Angelica, privind cu îngrijorare înspre mal unde adunătura creştea.

— Nici un pericol, rânji Aristide, e bine păzită, hodoroaga mea.

Mr. Willoagby trona în faţa bărcii şi mormăia ameninţător în direcţia celor care încercau să se apropie prea mult.

— Ne-am pus rău cu protestantul din Connecticut, explică fostul pirat în timp ce-şi umpleau butoaiele la pârâul ce izvora de pe faleză înainte de a se pierde în nisip. Mergem pe lângă maluri, el îşi vinde mărfurile şi eu pe ale mele. Am făcut afaceri bune pe tot parcursul Noii-Scoţii, dar aici nu prea merge. E Canada. Oamenii nu se pricep la rom. Preferă porcăria lor de alcool de grăunţe. O să supravieţuim de bine de rău aşteptându-l pe Hyacinthe să vină la întâlnire. Voiam să rămân pe aici dar pute prea tare şi nu vorbesc de nenorocitul lor de peşte... Mai bine să nu întârziem prea mult.

— Dar domnul de Peyrac? se informă Julienne.

— Îi aştept aici. Trebuie să vină.

— Nu prea e bine să fiţi singură pe aici, zise Julienne, adulmecând, cu toate că era făcută să nu se mire de nimic.

— E teribil. Şi într-adevăr, Cerul vă trimite pe amândoi.

— Credeţi?

Aristide o privi bănuitor. Era pentru prima dată când li se spunea aşa ceva, lui şi Juliennei.

— Da. Am căzut într-o capcană din care nu putem ieşi nici măcar să căutăm ajutor. O să-l luaţi pe Cantor cu voi.

Şi-i puse rapid la curent cum, de la începutul verii, oameni rău intenţionaţi, poate în solda guvernelor care voiau să-i descurajeze să se instaleze în acest colţ al Americii, încercau să le facă rău în toate felurile şi, până la urmă, le ameninţau şi vieţile. Se părea că ducesa de Maudribourg le era mai mult sau mai puţin şeful ocult.

Julienne păli aflând că "Binefăcătoarea" era prin apropiere.

— N-o să scăpăm deci niciodată de scorpia asta, gemu ea. Escroacă, curvă, asasină... e de toate. Nu există Dumnezeu şi pentru oamenii cumsecade!...

— Deci, de fapt, zise Burtă-Tăiată, pentru noi erau fetele de pe "Inorog"?... Când v-am spus! N-am luat nimic de la nimeni... Şi dumneavoastră doamnă, vă lăsăm aşa? Eu am obligaţii! Mi-aţi cusut burta, nu-i adevărat?

— Salvaţi-l pe Cantor, şi trimiteţi-l pe soţul meu în ajutor. Aşa o să vă plătiţi toate datoriile şi o să vă răscumpăraţi greşelile de odinioară.

Afacerea fu încheiată. Pentru ca nimeni să nu încerca să se opună în momentul plecării sale, Cantor, prevenit de mama sa, o luă la vale pe coastă, cu jderul după el, când barca pleca deja de la mal.

Aristide ţinea pânza, aruncând asupra spectatorilor un val de injurii colorate.

Cantor străbătu mulţimea, intră în apă şi, aruncându-l pe Wolverines în barcă, se căţără la rândul lui, ajutat de Julienne şi Elie Kempton.

— Pa şi pusi, răsună vocea a piratului, în timp ce sloopul şi încărcătura sa heteroclită se îndepărta în ceaţa urcândă a crepusculului.

Cine ar mai fi visat să-i urmărească?...

16

Trecuseră şapte zile. Marie-la-Douce era moartă, Petronille deasemenea. Cantor, ameninţat, fugise cu jderul său... Zilele păreau fără sfârşit, lente şi febrile în acelaşi timp.

Ambroisine trecu pragul şi se îndreptă spre hamacul lui Villedavray. Acesta lipsea. La această oră, se ducea în fort pentru a

vorbi cu Nicolas Parys. Îşi făcuse deja tabieturi la care ţinea cu îndârjire...

Ducesa se întinse în confortabilul hamac cu o plăcere evidentă şi, cu braţele sub cap, îi aruncă Angelicăi o privire ironică.

— V-aţi agitat mult zilele astea, mi se pare, zise ea cu vocea ei de sirenă. Recunosc că mi-aţi luat-o înainte. Frumosul arhanghel şi-a luat zborul. Bah! Nu era decât peşte mărunt. Am şi alte arme...

Angelica tocmai se aşezase în faţa mesei pe care pusese o oglindă cu picior. O linişte să-l ştie pe Cantor în afara pericolului. El va şti să-şi descopere tatăl, cum l-a găsit odinioară, fiind totuşi abia un copil.

De aceea, intrarea Ambroisinei n-o emoţionă afară din cale. Ea-şi desfăcu părul şi începu să-l perie încet.

— Ce speraţi? continuă ea cu vocea ei dulceagă în care se simţea ironia. Să-l recuceriţi? Pe contele vostru de Peyrac? Dar, scumpa mea, nu-l cunoaşteţi şi câte lucruri nu v-au scăpat când încă eram la Gouldsboro. Aproape mi-era milă. N-aş fi vrut să fiţi înşelată în asemenea mod, căci suntem amândouă din nobilimea poitevină şi aceasta naşte o legătură...

— Nu vă mai daţi atâta osteneală, o întrerupse rece Angelica. Ştiu deja că nu sunteţi din Poitou. Iar cât despre nobleţe, să nu mai vorbim, treptele ei sunt subţiri, puternic pătate de bastarzi.

Intuiţia ei feminină îi arătase săgeţile capabile să o atingă pe Ambroisine şi nu se înşelase. Ducesa reacţionă cu vioiciune.

— Ce insinuaţi acolo? strigă ea, ridicându-se pe jumătate. Treptele mele de nobleţe sunt ca şi ale dumneavoastră!

Apoi, schimbându-şi brusc expresia, cum o făcea adesea:

— Cum de ştiţi toate astea? Cine v-a spus?... Ah, bănuiesc. E curva aia mică de Villedavray. Ştiam eu că m-a recunoscut. Comédiile lui nu m-au păcălit.

— Ce treabă are Villedavray cu asta? replică Angelica care tremura pentru bietul marchiz şi-şi reproşa că a provocat-o pe Ambroisine şi i-a trezit primejdioasa luciditate. O să vă mărturisesc totul. Într-o zi v-aţi trădat în timpul unui delir, făcând aluzie la tatăl vostru, preotul. Să fii concepută de un ecleziast, pentru noi, catolicii, nu e un certificat de legitimitate. Cât despre locul unde sunteţi născută, Petronille Damourt mi-a mărturisit că sunteţi din Dauphiné.

Ea-şi permitea acestă minciună. Biata guvernantă nu mai avea nimic de pierdut.

— Ploşniţa bătrână, şuieră Ambroisine. Bine am făcut s-o...

— ...omorâţi, termină Angelica, continuând să-şi treacă cu sânge-rece peria prin păr. Sigur, dat fiind tot ce era pe punctul de a-mi mărturisi în ceea ce vă priveşte, aţi acţionat cu prudenţă.

Ambroisine rămase tăcută un lung moment. Respira cu greutate şi nările i se subţiau. Între pleoapele pe jumătate închise, privirea sa o examina pe Angelica cu atenţie.

— Am ştiut imediat, zise ea în sfârşit, de cum v-am zărit acolo, pe plajă, lângă el, am ştiut că nu veţi fi un adversar uşor de învins. Apoi, m-am liniştit. Păreaţi tandră şi bună. Oamenii tandri şi buni nu se pot apăra. Dar mi-am schimbat repede părerea. Sunteţi tare, imprevizibilă... Cum să fac să vă prind, să vă farmec? Încă îmi pun această întrebare. În ce stă secretul farmecului, seducţiei voastre? Sunteţi într-adevăr, cred, o fiinţă umană dintr-o bucată. Eva vă semăna probabil.

— Mi s-a mai spus. E învechit!

Dinţii mici ai ducesei străluciră ca aceia ai unei lupoaice gata să muşte.

— Şi totuşi, demonul a învins-o, şuieră ea.

Şi, după o pauză:

— Ce este între contele de Peyrac şi tine, spune-mi?

Angelica îşi îndreptă privirea spre ea.

— Ce este între mine şi el, fiinţele de teapa ta nu pot înţelege.

— Adevărat! Şi care este, mă rog, teapa mea?

— Diabolică!

Ambroisine începu să râdă, batjocoritoare, dar şi cu un fel de orgoliu.

— E adevărat, nu înţeleg, reluă ea. Mărturisesc. Şi totuşi sunt foarte pricepută în tot felul de ştiinţe. Dar în privinţa ta am simţit imediat un fel de mister... Acolo, pe plajă... şi apoi, când m-am trezit... bolnavă din acel somn oribil... Am văzut monştri care mă pândeau... un demon cu ochi pe fese, un altul cu cioc de gâscă... Le cunoşteam numele... Mă îngrozeau... Şi când m-am trezit, eraţi amândoi la căpătâiul meu... Simţeam nerăbdarea lui de a vă lua şi a vă duce să vă iubească şi că eraţi nerăbdătoare să-l urmaţi, că nimic nu exista cu adevărat pentru voi, că momentele care urmau pentru fiinţele voastre, pentru corpurile voastre, prin nu ştiu ce minune necunoscută, urmau să vă duca în paradis. Pentru mine, noaptea care venea urma să fie înspăimântătoare şi amară, pentru voi ea era divină... Ce cruzime în graba voastră de a mă părăsi! Nu eram decât epava aruncată de mare! Când v-aţi îndepărtat, am suferit atroce... Mi-a părut că sufletul îmi era smuls din trup. Am ţipat... ca un blestemat care se scufundă în infern.

— Acel ţipăt! Îmi amintesc! Totuşi, m-am întors, le-am întrebat pe Delphine şi pe Marie-la-Douce care era la fereastră, dar nu păreau să ştie de unde vine...

Ambroisine zâmbi cu zâmbetul ei cumplit şi încântător.

— Ce vă imaginaţi? Că ele nu ştiu să joace teatru? Le-am dresat bine! L-ar minţi şi pe rege ca să-mi facă pe plac. Şi atunci tremurau pentru că greşiseră. Nu le dădusem oare ordin să vă reţină cu orice preţ toată noaptea la căpătâiul meu? Nu voiam ca el să vă ia! Dar eşuaseră...

Ea scrâşni din dinţi.

— Ah! fără încetare îmi dejucaţi planurile. Uneori, mă speriaţi, păreaţi gata să mă ghiciţi. Mi-era infinit de greu să vă distrag atenţia. Chiar şi soarta părea că este de partea voastră. Astfel, când doamna Carrère a intrat şi a băut cafeaua, s-ar fi spus aproape că aţi convocat-o... Ah! Gouldsboro, murmură ea dând din cap, nu ştiu ce e acolo... Nu mă simţeam în apele mele. Tot ce făceam nu mergea ca de obicei... De ce? De ce?

Angelica încremenise ca s-o asculte cu atenţie.

“Poate America, gândi ea, poate Lumea Nouă ne-a salvat de toate vrăjile. Aici, eşti obligat să trăieşti firesc. Nu păcăleşti natura. Şi apoi, prin forţa lucrurilor, oamenii sunt obligaţi să se teamă de tot: de indieni, de mare, de vântul ce bate, de piraţii care pot să apară. Asta-i face mai atenţi, mai greu de păcălit.”

Ambroisine continuă gânditoare, întinsă, cu braţele sub cap.

— Îmi amintesc... La început... Vă vedeam pasionată de atâtea lucruri... eram mirată şi speriată în acelaşi timp. Nu ştiam cum să vă captez atenţia. Pasionată de această dragoste... Era rolul vostru... Pasionată de prieteni... Abigael... Şi chiar de ţinut... Da, iubeaţi ţinutul... şi, pe mine, nu mă vedeaţi. Am învăţat să urăsc marea... Păsările care treceau...

Şi oprindu-se un timp, păru că reflectează.

— El... Eram sigură că vi-l voi răpi într-o zi... Nu voiam să ştiu ce era între voi... Dar Abigael, ce durere!... Ah! de ce iubiţi atâtea lucruri, atâţia oameni, şi pe mine nu?... Numai pe mine nu?!...

Păru că scuipă aceste ultime cuvinte într-o convulsie de furie.

— Atunci mi-am jurat să vă distrug pe amândoi, prin trădare, înjosire, moarte în sfârşit şi osândirea sufletelor voastre!...

Încercând să-şi stăpânească emoţia, Angelica se ridică să ia un sfeşnic de aramă de pe marginea ferestrei, îl puse pe masă lângă oglindă şi aprinse o lumânare. Oglinda îi reflectă imaginea, o faţă palidă, pe jumătate înecată în penumbră. Dar fu uimită să găsească pe faţa ei trasă o expresie de tinereţe neaşteptată. Mereu fusese aşa. Teama, neliniştea dădeau trăsăturilor ei o expresie juvenilă. Ambroisine reluă:

— Abigael şi copiii ei pe care-i preferaţi, indienii puturoşi pe care.i făceaţi să râdă, răniţii care vă aşteptau ca pe o mamă, şi pisoiul,

şi ursul. Am fost geloasă pe urs şi chiar pe bătrâna Miss Pidgeon când aţi mers s-o consolaţidupă moartea imbecilului acela de Patridge.

— Şi pe el l-aţi ucis?

— Eu? Ce tot spuneţi?

Ducesa deschise ochii mari, nevinovaţi.

— Nu vă amintiţi că s-a bătut cu Louis-Paul de Vernon?

— Iezuitul v-a demascat. Trebuia să moară. Dar cum să vă descurcaţi fără să treziţi bănuieli? Un iezuit nu se lasă omorât uşor. Atunci dumneavoastră sau unul dintre ai voştri a lansat zvonul că englezii vor fi luaţi prizonieri şi duşi în Canada. Ştiaţi că nu trebuia nimic mai mult ca pastorul să devină mai primejdios ca un mistreţ.

Ambroisine păru încântată.

— Abil, nu-i aşa?

Dorinţa pe care Angelica o simţea de a o sugruma pe Ambroisine, sau cel puţin de a o lovi, îi făcea greaţă. Rămase totuşi impasibilă, bănuind că dacă se înfuria, risca să depăşească limitele prudenţei.

Ambroisine păru că se plictiseşte să n-o poată scoate din fire. Se ridică din hamac şi se apropie de Angelica care-i urmărea mişcările. Ducesa îi făcea acum impresia unei fiare veninoase şi doar parfumul ei îi făcea rău. Ambroisine se distra s-o vadă pălind.

Ca să facă ceva, îşi deschise geanta şi-şi aranjă accesoriile. Ambroisine privi în interiorul genţii şi exclamă:

— Ce-i asta?

Zărise măciuca de plumb pe care Angelica o luase din mâinile omului pe care Piksarett îl omorâse pe plaja din Saragouche.

— Cum de aveţi un asemenea obiect? întrebă ducesa aţintind asupra Angelicăi o privire crudă.

— Mi l-a dat un vagabond din Paris odinioară.

— Nu-i adevărat!

— Şi de ce n-ar fi adevărat?

Ochii Angelicăi aruncau văpăi.

— Ce ştiţi, atunci, despre această armă de naufragiator, doamnă de Maudribourg? De ce vă interesează? Cum puteţi şti că am această armă de la unul din bandiţii care-i masacrează pe naufragiaţi în Golful Francez? Pentru că dumneavoastră, nu-i aşa, sunteţi cea care ordonaţi aceste crime? Dumneavoastră sunteţi şeful lor misterios?... Belialith!...

Şi luând-o pe Ambroisine de încheietura mâinilor:

— Am să vă demasc, zise ea printre dinţi. O să pun să vă aresteze, să vă închidă... o să fiţi târâtă în piaţa Grève!... O să vă denunţ Inchiziţiei şi o să fiţi arsă pe rug ca vrăjitoare!

Furiile Angelicăi îi deconcertau întotdeauna pe adversarii ei. Se dezlănţuiau când aceştia, înşelaţi de aspectul ei de mare doamnă, nu credeau că se poate lăsa pradă unor asemenea excese vulgare, din popor, mai ales după ce le dezvăluise vulnerabilitatea inimii ei.

— Dar... sunteţi înspăimântătoare, gemu ea. Cum puteţi fi atât de rea?... Au! Au! Lăsaţi-mă, mă doare.

Angelica îi dădu drumul atât de brusc, încât ea se clătină şi se prăbuşi în hamac. Rămase aşezată acolo, frecându-şi încheieturile învineţite.

— Mi-aţi înfipt brăţările în carne, gemu ea cu o voce plângăreaţă.

— Aş vrea să vă înfig un cuţit în inimă, ripostă Angelica cu sălbăticie, şi o voi face odată! O să vedeţi!...

Din nou, Ambroisine o privi uimită. Apoi se lăsă pe spate în hamac şi începu să se rostogolească în toate părţile, frângându-şi braţele şi scoţând strigăte nearticulate, cuvinte fără şir care, puţin câte puţin, deveniră de neînţeles.

Mânia Angelicăi era ca o furtună ce izbucneşte în câteva secunde pe un cer curat. Intensitatea sentimentelor pe care le exprima avea o asemenea forţă încât părea că destinul însuşi vorbea prin gura ei. În clipa în care, aplecată asupra ducesei, rostea aceste cuvinte teribile, flacăra rugului Inchiziţiei păru că se înalţă între ele, uriaşă, trosnind, consumând în convulsii crude, corpul de carne la Diavoliţei.

Ea scoase încă un geamăt disperat, apoi se destinse şi rămase imobilă, înţepenită. Angelica asistase la acest delir cu o spaimă amestecată cu deznădejde. Această femeie era rea, demoniacă şi, pe deasupra, nebună de legat.

Când se lăsă liniştea, ea rămase fără putere, în picioare lângă masă, ascultând vântul suflând în jurul casei. Uneori se auzea murmurul oamenilor rătăcind pe plaja cătunului.

Villedavray, bătând la uşă şi apărând în prag, cu zâmbetul amabil, tocurile roşii, vesta cu flori şi redingota de culoarea prunei, i se păru fiinţa cea mai nepotrivită ce poate fi întâlnită în aceste locuri blestemate.

Surâsul marchizului dispăru ca prin minune când o zări pe Ambroisine întinsă în hamacul său.

— Mi-a luat hamacul!

El avea aerul supărat al unui copil răsfăţat căruia i s-a luat jucăria preferată. Foarte nemulţumit, merse să se aşeze pe una din băncile de lemn, lângă vatră.

Angelica îi povesti cu jumătate de voce ultima sa întrevedere cu ducesa şi ameninţările care i se aduseseră. El îşi ieşi din fire.

— De această dată a depăşit măsura! Cu atât mai rău pentru ea! O să mă folosesc de autoritatea mea de guvernator pentru a o aresta.

Apoi, înțelegând utopia unei astfel de declarații, clătină din cap.

— Nu-i nimic de făcut, vai! Avem mâinile legate. Ne-a luat-o înainte şi acum se dezlănțuie împotriva noastră.

El îşi coborî din nou vocea.

— Piața e plină de oameni suspecți. I-am spus lui Nicolas Parys, bretonii ar face mai bine să se ocupe de peştele lor mai degrabă decât să se plimbe peste tot înarmați până-n dinți. Ce înseamnă asta? El mi-a răspuns: "Nu e vorba de oamenii de pe pescadorul lui Marion Aldouch..." Atunci cine sunt indivizii ăştia ciudați care-şi fac focul la voi fără să anunțe? l-am întrebat. El mi s-a părut destul de îngrijorat. "Vin, cred, de pe cele două nave care au ancorat la sud, de cealaltă parte a promontoriului..."

— Am înțeles. Ducesa noastră îşi aduce complicii la fața locului.

El făcu cu ochiul.

— Cele optzeci de legiuni, şopti. Dar, vom lupta. Mântuirea noastră stă de-acum înainte în sânge-rece, vigilență şi intervenția rapidă a domnului de Peyrac. Trebuie să rezistăm până atunci. Când vom ieşi din viesparul ăsta, o să mă plâng în Quebec şi o să merg şi mai sus: o să scriu la Paris. Au mania acolo să ia coloniile drept un depozit de murdării, să expedieze aici indezirabilii, nebunii şi nebunele prea sus plasați ca să fie înlănțuiți la Bicêtre, ca nişte oarecare. Credeți, draga mea, că e un ghinion să ajungi la capătul lumii ca să întâlneşti, în libertate, o ducesă posedată de diavol, dar vă înşelați! E o fatalitate calculată şi întreținută cu grijă de funcționarii noştri regali. Capătul lumii este locul unde întâlneşti toate nebunele de care nici mânăstirile n-au nevoie, nici Curtea, nici exorciştii, nimeni. Cu atât mai rău pentru cei de la antipozi care le primesc. N-au decât să stea la ei. Când mă gândesc la toate necazurile pe care mi le-a făcut această Messalină... Şi din vina cui? A funcționarilor mai orbi decât o cârtiță, care, acolo, la Paris, cu pana după ureche, decretează popularea coloniilor. Dar, lucrurile n-or să mai stea aşa! O să-i scriu chiar domnului Colbert. Îl cunosc, este un om foarte capabil, dar este prea ocupat şi apoi, ce vreți, toți aceşti mari burghezi pe care regele îi favorizează, nu cunosc toate nuanțele. Muncesc ca robii, îşi imaginează că întorc lumea cu susu-n jos cu un "rol" bine făcut pe hârtie, că e suficient să dai bani pentru ca ființa umană să stea în echilibru... În sfârşit, ce vreți, lumea se schimbă. N-avem nici o putere!...

— Nu mai vorbiţi aşa de tare. O să ne audă.

— Nu! Este în stare de catalepsie, complet inconştientă. Un mod laş de a fugi de oboseală, de viaţă şi de consecinţele faptelor tale.

Ducesa de Maudribourg, ieşind puţin câte puţin din somnul ei letargic, îi găsi tăifăsuind liniştiţi în faţa vetrei despre cursul cafelei pe piaţa mondială.

— Doriţi să vă însoţesc acasă, dragă prietenă? se grăbi, galant marchizul, văzând-o că se scoală.

Dar Ambroisine, aruncându-i o privire întunecată, se îndreptă spre uşă şi ieşi.

17

Inorogul încerca să pătrundă în casă, izbindu-se de uşă, iar razele soarelui făceau să-i strălucească spatele de aur curat. După el, se ivi capul căpitanului Job Simon. El îşi desfăşură lungul trup deşirat şi claia sa de păr sur atinse aproape grinzile plafonului.

— Vi-l încredinţez, doamnă, zise el cu vocea-i groasă. Plec şi nu-l pot lua.

— Dar n-am nevoie de animalul ăsta la mine, strigă Angelica.

— De ce? Nu-i rău.

El puse mâna pe grumazul inorogului din lemn aurit.

— Şi e atât de frumos! murmură el cu drag.

Angelica îi văzu sacul de marinar pe umăr.

— Plecaţi?

— Da, plec.

Faţa lui era răvăşită, invadată de barba sură. El îşi întoarse privirile.

— Zilele trecute, micuţa. Alaltăieri, Petronille... Era o femeie bună, ne înţelegeam bine. Nu mai pot! Ajunge! Plec cu musul, e tot ce mi-a mai rămas...

— N-o să treceţi, zise Angelica cu jumătate de voce. “Ei” sunt acum în pădure şi chiar şi aici...

Job Simon nu întrebă de cine vorbea.

— Ba da... eu o să trec... Doar că, inorogul meu... vi-l încredinţez, doamnă. O să vin să-l iau când voi putea...

— N-o să mai veniţi, repetă Angelica. Ea n-o să vă lase să scăpaţi, îşi va trimite oamenii pe urmele voastre, ştiţi bine, aceiaşi oameni care v-au scufundat vasul şi v-au masacrat echipajul.

Bătrânul Simon o fixă cu un aer speriat, dar nu scoase o vorbă. Se îndreptă greoi spre uşă unde îl aştepta musul.

— Doar o vorbă, căpitane... înainte să duceţi secretul în mormânt, îl opri Angelica. Aţi ştiut de la început că nu vă aflaţi în Quebec, ca un navigator de meserie ce sunteţi, nu-i aşa? Că trebuia să ajungeţi la Gouldsboro, în Golful Francez. Cum aţi putut să vă lăsaţi astfel pătată reputaţia de pilot şi chiar să tăceţi după tot ce s-a întâmplat?

— Ea m-a plătit pentru asta, replică el.

— Şi cum vă plătea?

Din nou, el o privi pe Angelica cu teamă. Buzele îi tremurau şi ea crezu că avea să vorbească, dar el tăcu. Cu capul în jos, se îndepărtă, urmat de mus.

Puţin mai târziu, Angelica, obosită, îl văzu sosind pe marchizul de Villedavray. Foarte agitat, el închise uşa, puse zăvorul, merse să vadă dacă fereastra e bine închisă şi că nimeni nu putea auzi ce urma să povestească.

— Ştiu *tot*, declară el cu un aer încântat, chiar *tot*!...

În încântarea lui, nici nu se gândi să se aşeze, mergând în sus şi-n jos.

— Bătrânul Job Simon a venit la mine să mi se confeseze. Mi-a spus că v-ar fi mărturisit bucuros tot, dar că-i era prea ruşine, nu-i aşa? "Dar nu este un motiv pentru că m-am purtat ca un prost, să continui aşa până la capăt". Sunt propriile lui cuvinte. Vi le tramsmit pe scurt, mi-a spus *tot* ce ştie, şi punându-le cap la cap cu informaţiile domnului Paturel şi bănuielile pe care le-am avut despre legăturile ducesei de Maudribourg cu navele de naufragiatori, afacerea devine clară. Cum bănuiam, totul pare ieşit din acele locuri puturoase unde mâzgâlesc funcţionarii regali parizieni. Job Simon, în căutare de încărcătură, de marfă, pentru vasul său, s-a găsit amestecat într-un complot care se urzea deja acolo anul trecut ce să se împiedice tentativele de colonizare independente ale domnului de Peyrac, pe coastele respective – să spunem, în treacăt, dragă Angelica, şi fără nici o răutate – că aparţineau de drept Franţei... Da, da ştiu, tratatul de la Breda!... E doar un detaliu. Nu vreau să intrăm în detalii. Deci, fiind vorba de a descuraja un intrus să se instaleze în Golful Francez, să spunem – deşi ar trebui să determinăm care – că Puterile au hotărât să urzească o acţiune conjugată pentru a-i arunca afară din teritoriul de la Gouldsboro pe cei care deranjau arătându-se prea întreprinzători, prea siguri de ei înşişi, prea bogaţi, prea ieşiţi din comun, prea... tot, pe cuvânt... în concluzie, primejdioşi: soţul vostru şi recruţii lui. Atunci s-au acordat scrisori regale şi permise de cursă navigatorului Barbă de Aur, şi el în căutare de teritorii de populat, cu însărcinarea pentru el de a cuceri locul indicat, care-i fusese vândut chiar, şi de a alunga de acolo pe ereticul care se instalase pe nedrept.

Astfel, bănuiesc, un om de-al lui Colin, însoţindu-l la Paris, acel Lopez de care mi-aţi vorbit, ar fi schimbat câteva cuvinte cu Job Simon, convocat şi el, în anticamera de la Versailles. Job Simon îşi aminteşte vag de el. Au descoperit amândoi că erau acolo pentru aceeaşi afacere, însărcinaţi să-l alunge pe un oarecare Peyrac de pe coastele din Maine. Ceea ce ar explica fraza lui Lopez: "Când îl vei vedea pe căpitanul cu pată violet, vei şti că duşmanii nu sunt departe." Asta în ceea ce priveşte acţiunea, cum s-ar spune, exterioară, războinică. Barbă de Aur poate cuceri pământul din Gouldsboro, dar poate să şi piardă... ceea ce s-a şi întâmplat de altfel, cei câţiva mizerabili eretici, despre care i se vorbise, dovedindu-se a fi armata voastră de hughenoţi duri din La Rochelle. Se temeau deasemenea că, chiar dacă Gouldsboro cade în mâinile sale, nu l-ar fi doborât omul care posedă deja numeroase posturi, mine şi o mare influenţă în ţinut. Atunci, intră în joc o subtilă maşinaţie care mă face vag să bănuiesc de unde a venit voinţa de alungare a contelui de Peyrac. Da, pe cuvânt, medită Villedavray gânditor, o combinaţie aşa de abilă, că freamăt de teamă şi admiraţie – ador combinaţiile intelectuale, abilitatea unei minţi ce poate manevra fiinţele ca pe nişte pioni pe o tablă de şah, ce le face să se mişte de la distanţă doar prin cunoaşterea spontană a eului lor cel mai intim. Se hotărăşte, ascultaţi-mă bine, nu doar să se distrugă forţa materială a contelui de Peyrac, dar şi *forţa sa morală*. Un om descurajat, pierzându-şi voinţa de acţiune, nu se mai leagă de o simplă bucată de pământ care-i provoacă amintiri amare. În cel mai rău caz, pleacă, în cel mai bun, se sinucide, se lasă să moară; în orice caz, se scapă de el! Şi de această parte psihologică, se pare că s-a ocupat ducesa noastră diabolică, care a fost însărcinată în mod special cu asta. Ah! Câtă abilitate! E uimitor! Evident, nu Job Simon este cel ce mi-a explicat aceste subtilităţi. Le pun în ordine pe toate, pornind de la confidenţele lui şi de la ce a crezut el că înţelege, bietul băiat! El nu era decât un naiv, păcălit pentru a construi aparenţa inofensivă a sosirii seducătoarei la locurile acţiunii. O "binefăcătoare"bogată, pioasă, exaltată, ducând în Quebec domnişoare de măritat, naufragiind pe coastele din Maine, prinzând în mreje pe seniorul locurilor... Iată o poveste demnă de imaginaţia ei lacomă şi întortocheată... Singura dificultate: să-l facă pe Job Simon să-i suporte toate capricile şi să tacă... Un breton nu este uşor de convins. Dar frumoasa noastră îşi are armele sale şi le ştim care. Asta, în ceea ce priveşte "Inorogul"! Cel puţin în privinţa rolului pe care-l joacă în acest complot...

— Aşezaţi-vă, vă rog, mă ameţiţi, îl întrerupse Angelica. Şi deschideţi uşa. Ne sufocăm aici.

Villedavray merse să deschidă uşa.

— E pasionant, nu-i aşa? murmură el. Aveţi ceva de băut?

Angelica îi arătă un ulcior cu apă pe masă. El bău şi-şi tamponă delicat buzele. Se gândea cu intensitate.

— Bănuiesc, reluă el, că ducesa de Maudribourg a fost investită că acestă delicată misiune poate pentru că era ocazia de a o trimite departe, dar şi pentru că are o mare avere cu care se poate plăti gras întreaga complicitate şi asta e important.

Angelica se hotărî să-i vorbească de scrisoarea părintelui de Vernon care dezvăluia un fel de legături între părintele d'Orgeval şi doamna de Maudribourg.

— Atunci, totul se explică şi capătă formă. Dacă ea este enoriaşa lui, a trimis-o aici ca să-şi ispăşească păcatele. A fost oare conştient de ravagiile pe care le putea provoca? Să manevrezi demoni cum manevrezi şerpii primejdioşi, nu e o artă dintre cele mai uşoare. Ceea ce găsesc inadmisibil, este că toţi aceşti domni în sutană s-au amestecat în treburile Acadiei fără măcar să mă anunţe. Îşi împart dinainte prăjitura, se instalează, decretează, ne trimit demoni albi sau negri, şi eu, ce am de a face cu toate astea? E o obrăznicie... Fără să mai vorbim de banditii de drumul mare pe al căror cap s-a pus răscumpărare şi care vin să ne-nvenineze coastele. Sunt de toate în această afacere. Oameni cinstiţi, piraţi de anvergură, ca Barbă de Aur, adevăraţi răufăcători, şi, cum ştim, mesageri ai iadului.

Să recapitulăm: Barbă de Aur pleacă primul. După ce a iernat în Caraibe, unde meştereşte cu spaniolii, o porneşte în primele zile de primăvară spre Gouldsboro, atacă, pierde. Se retrage. Dar este hotărât să-i vină de hac contelui de Peyrac. Cu această ocazie, îl capturează pe şeful mercenarilor, Kurt Ritz. Apoi, apăreţi dumneavoastră, când întâmplarea vă va aduce în golful Canso. Căci, între timp, aţi intrat în joc. La început, nu era decât el, Peyrac, gentilom aventurier, luând în stăpânire după voia lui pământ şi mare. Şi apoi, brusc, apare o femeie lângă el, o femeie care, ca şi el, subjugă, fascinează, adaugă puterea prezenţei ei aceleia deja puţin obişnuite de care dă el dovadă. E deja prea mult! Amintiţi-vă: să-i zdrobească forţa morală. Îl vor ataca în acest punct sensibil. Nava sau navele complicilor Ambroisinei au ajuns la intrarea în Golful Francez. La Houssnock, încearcă să vă facă să cădeţi în mâinile canadienilor. Cu dumneavoastră moartă, sau prizonieră în Quebec, cât de vulnerabil ar deveni de Peyrac, care va primi de la francezi condiţiile de predare. Dar le scăpaţi. Întâmplarea vă aduce pe vasul lui Barbă de Aur. Părintele de Vernon vine să vă scape. Întorcându-se de la New York, i se ceruse să se asigure de persoana dumneavoastră.

De către cine? O inițiativă a complicilor Ambroisinei sau a celui care, pun pariu, trage sforile întregii istorii. În fața iezuitului, Barbă de Aur se înclină. Sunteți de acum în mâinile celor ce vor să-l facă pe de Peyrac să se predea. Dar nici cu asta lucrurile nu vor merge "ca de obicei", aşa cum se plângea încântătoarea noastră ducesă. Părintele de Vernon, care ştie că sunteți un pion important în partida care se joacă, dar care nu vede motive urgente să vă piardă sau să vă ia libertatea, vă lasă să vă întoarceți la Gouldsboro teafără şi nevătămată.

Începând din acest moment, mărturisesc că mă încurc puțin. S-ar părea că oamenii de pe vasul necunoscut au intervenit ca să-l folosească pe Barbă de Aur ca mărul discordiei între soțul dumneavoastră şi dumneavoastră. Ce s-a întâmplat, de fapt, Angelica? Povestiți-mi!

— Nu, zise Angelica, sunt probleme personale, şi apoi, sunt teribil de obosită.

— Nu aşa, zise Villedavray, decepționat, îmi dau o osteneală incredibilă să descurc acest caier şi-mi refuzați o confidență...

— Vă promit să vă povestesc totul într-o zi în amănunt...

— Când vom fi în Quebec! exclamă Villedavray bucuros.

— Da, aşa, când vom fi în Quebec, consimți Angelica. Dar pentru moment, ajunge să ştiți că ați bănuit bine: ei calculaseră tot ca să ne distrugem unii pe alții. Credeți că Ambroisine era prin preajmă?

— Nu, doar complicele ei, banditul care e în fruntea celor două vase. Se poate foarte bine ca el să fi conceput singur planul machiavelic. Este la fel de diabolic ca şi ea, o să vă vorbesc de asta imediat.

— L-am văzut. Este omul palid, nu-i aşa? L-am văzut o singură dată. Atunci când a venit să-mi spună: "Domnul de Peyrac vă cere să veniți în insula Vieux-Navire." E ciudat. Eram obosită după acea lungă zi de bătălie pe care o petrecusem lângă răniți. M-am gândit doar: "Ce palid este, ai zice că-i un mort." Dar nu m-a speriat. L-am urmat fără teamă.

— Este una din proprietățile ființelor infernale care se încarnează. Dacă sperie, nimeni n-ar mai cădea în capcanele lor. Şi apar în general când ființa obosită îşi slăbeşte vigilența.

Angelica revedea scena. Îl urmase prin golful descoperit de reflux. Şi în insulă o aştepta Colin... Joffrey de Peyrac fusese avertizat printr-un bilet anonim că ea se găsea pe insulă *cu amantul său* şi venise acolo. O văzuse cu Colin... O noapte întreagă...

Marchizul tăcu o vreme, aşteptând ca ea să-i spună secretul, apoi, văzând că nu spune nimic:

— Bine, suspină el. Nu insist. O să-mi povestiţi tot în Quebec, când vom sta confortabil în faţa sobei mele olandeze. Până atunci, mă voi mulţumi să constat că duşmanul vostru, Barbă de Aur, a fost făcut guvernator la Gouldsboro, domnul de Peyrac rămânând proprietarul. Frumoasă întorsătură, care nu are darul de la le fi plăcut complotiştilor noştri machiavelici. Probabil în acel moment "Inorogul" şi-a făcut intrarea în scenă. Ambroisine a avut oare intenţia încă de la început să sacrifice vasul, echipajul şi chiar pe Fetele regelui pe care le avea în grijă, ca să desăvârşească comedia sosirii neprevăzute, sau a luat această hotărâre constatând că după atâtea eforturi, nici forţa armată, nici forţa morală a domnului de Peyrac nu păreau prea slăbite? Pot să pariez că a avut mereu intenţia de a comite crime, împinsă de obligaţia de a suprima persoanele care ştiau prea mult. Şi apoi, la un moment dat, pentru anumite spirite, nebunia asasinatului poate deveni demenţială, nemăsurată. Doar amploarea catastrofelor şi marele număr al victimelor face să vibreze sentimentul lor de putere şi chiar de plăcere erotică. Aceşti complici o aşteptau pe coastă, înarmaţi cu felinare şi Job Simon, care nu fusese niciodată pe acolo, a crezut că ajunseseră la capătul călătoriei. Ei au trimis o barcă s-o ia, înainte ca vasul se se izbească de fund...

— De ce a vrut ea oare să salveze copilul lui Jeanne Michaud?

— Teatru din nou, care acredita măreţia morală a pesonajului, făcută din virtuţi, devotament, abnegaţie. A trebuit să-şi compună în ea însăşi viitoarea sa "viaţă a sfintei Ambroisine", în stilul lecturilor cu care se adăpase în mânăstiri. Scena sosirii naufragiatei n-a fost oare emoţionantă?

— Ba bine că nu!

— Dar oricât de abilă, de şireată şi vicioasă era, nu sacrificase oare uneori prudenţa în favoarea feminităţii? Îşi întâlnise complicii şi încălţase ciorapii roşii, chit că putea trezi bănuieli chiar şi unei fete naive ca Marie-la-Douce, care în calitate de cameristă, ştia exact ce luase din Franţa stăpâna ei pe vas. La fel s-a întâmplat cu mantia cu căptuşeală stacojie pe care a adus-o dintr-o plimbare pe mare şi de care s-a mirat Angelica. Şi parfumul... Da, parfumul! Ieşi oare dintr-un naufragiu cu o coafură strălucitoare şi parfumată?... "Şi eu, o femeie, m-am lăsat dusă de nas!..."

Şi dacă doamna Carrère s-a arătat uimită în legătură cu hainele ducesei, repetând de mai multe ori: "petele şi rupturile astea, e ceva suspect cu ele"..., nu era oare pentru că i se păruse că aceste pete şi rupturi *fuseseră făcute intenţionat*? Să prefaci haine de bună calitate în zdrenţe de înecată care au suferit din cauza apei, a stâncilor, a nisipului, nu e o treabă uşoară şi la îndemâna tuturor şi, în plus,

Ambroisine, căreia părea că-i place în mod deosebit acestă toaletă strălucitoare, nu se îndurase cu dragă inimă să o strice înadins. Amănunte infime, greşeli uşoare în ansamblul tabloului atât de magistral compus, dar care trezeau mirarea victimelor, permiţându-le puţin câte puţin să vadă capcana.

— Dar el, şeful bandei cu măciuci de plumb, omul palid, cine e? Petronille mi-a spus: "fratele ei".

— Job Simon mi-a spus: "amantul ei, amantul ei oficial". Bun! Să zicem: fratele şi amantul ei. Nu incestul o sperie pe ea. Da, aşa e: un fiu de preot blestemat sau al marii doamne vrăjitoare care l-a zămislit într-o noapte de sabbat cu Satan. Ştiţi, se spune că sămânţa satanică e rece. Trebuie să fie foarte neplăcut! Ce credeţi?... De ce râdeţi, dragă Angelica?

— Aveţi nişte întrebări tare curioase, răspunse ea pufnind în râs.

Orele crepusculului veniseră şi mirosul de peşte se făcea tot mai greu, neliniştea şi aşteptarea tot mai dramatice. O falie începea să apară şi în comportamentul Ambroisinei. Trecând, o auzise pe Angelica râzând şi această detaşare şi siguranţă, afişate de aceasta şi de marchizul de Villedavray, îi provocau îndoieli şi teamă. Nu putea să le afle cauzele şi uneori bănuia că avea de a face cu o specie de fiinţe necunoscute şi mai puternice decât ea. Trupul Diavoliţei slăbea şi el atins de tensiunea acestor ore interminabile. Masca întreţinută cu grijă crăpa, arătând pe minunata-i faţă stigmatele vârstei, ca şi cum, sub acumularea de răutate, de minciuni şi crime, un abces copt începea să se spargă şi să lase să se strecoare la lumina zilei expresia celei mai înspăimântătoare nebunii.

Dar Angelica tuşea acum, simţea febra arzând-o, cearcănele îi cuprinseseră ochii măriţi. Urma încă o noapte...

— Nu arătaţi bine, îi spuse Villedavray, înainte de a o părăsi. Lăsaţi-mă să vă ajut să vă dezbrăcaţi şi să vă bag în pat.

Angelica îl respinse, mulţumindu-i de mii de ori. Nu era nimic, doar puţină tuse care o apucase din senin. O să doarmă şi mâine se va simţi mai bine.

— Greşiţi că nu-mi acceptaţi îngrijirile, spuse Villedavray mâhnit. Pentru prietenii mei suferinzi, sunt o adevărată soră de caritate. Sunteţi prea independentă, Angelica, prea sigură pentru o femeie... În sfârşit!... Cel puţin, încălziţi o piatră pentru picioare.

După ce o părăsi, îşi dădu seama că avea dreptate. Era frântă şi-i fu extrem de greu să se pregătească pentru noapte. Nu avu putere nici măcar să-şi încălzească o piatră în vatră, cum îi recomandase. Cu picioarele îngheţate şi faţa arzând, încercă să-şi

găsească somnul. Patul era tare, pătura grea. Se sufoca. Trezită după un somn agitat, despre care nu ştia dacă a fost lung sau scurt, ea se ridică să meargă să deschidă fereastra. Piksarett veghea afară şi, pe rând, oamenii guvernatorului, ca şi Barssempuy, Defour... nu avea să se teamă de nimic, dar nici o gardă, nici pereţii se părea că n-o pot apăra cu adevărat de ce o ameninţa...

Dori să lase lumânarea aprinsă, dar vântul o stinse. Nu mai putea adormi şi acum îi era frig. Afară, noaptea se dilua în luciri cenuşii, opace, abia contrastând cu negrul tenebros al vreunui copac, dar suficiente ca ea să vadă trecând, mascând o clipă dreptunghiul ferestrei, o umbră. Brusc, ştiu că cineva intrase în cameră şi stătea lipit de perete la dreapta.

Cu mâna pe pistol, stătea la pândă căutând să surprindă zgomotul unei respiraţii. Nimic. Apoi, zăngănit de scoici şi un miros familiar. Piksarett! Indianul!...

Atunci renunţă să aprindă amnarul. Dacă hotărâse să vegheze asupra ei în propria-i locuinţă, înseamnă că avea motivele lui! Şi surprinzător, adormi aproape imediat, în sfârşit destinsă. Dar fu trezită de un zgomot de luptă. S-ar fi spus că un animal sărea greoi pe podea. Zorii erau încă departe.

De această dată Angelica făcu lumină. Ea îl văzu pe Piksarett trântind pe cineva la pământ.

— A intrat în casa ta.

— Cine e?

Flacăra lumină faţa palidă şi speriată a unui tânăr matelot, un breton se pare şi care făcea parte, probabil din echipajul pescadorului.

— Ce cauţi la mine?

Buzele băiatului fremătau, dar el nu reuşea să articuleze nici un cuvânt. Mai ştia oare vreo limbă în afară de dialectul lui celtic?

— Ce vrei de la mine?

El reuşi în sfârşit să articuleze.

— Să vă cer ajutor..., doamnă.

— De ce?

— "Ei" mă urmăresc, zise tânărul pe care Piksarett îl menţinea îngenunchiat în faţa Angelicăi. De patru zile, încerc să scap de ei în pădure, dar "ei" nu-mi pierd urma. Cel palid este cel mai rău, cel mai abil. Nu ştiu cine sunt ei, dar ştiu că vor să mă omoare.

— De ce-ar vrea să te omoare?

— Pentru că am văzut *cine* a împins-o pe fată din înaltul falezei zilele trecute. Dar şi el m-a văzut... şi de atunci încerc să scap...

Ea-şi aminti că şi căpitanul breton se plânsese că matelotii săi începeau să dezerteze, că unul dintre aceşti tineri dispăruse...

— Faci parte din echipajul vasului de pescuit, nu-i aşa?...

— Da... Mă ocup de uscatul peştelui. Trebuie să alergi toată ziua de-a lungul plajei. Sunt mai puţin supravegheat. Era cald şi am vrut să mă duc să culeg zmeură. Cunoşteam un loc bun pe lângă crucea bretonă. Nu era prea multă treabă şi am profitat. Am urcat acolo şi... l-am văzut...

— Cine era?...

Nefericitul băiat privi în jur cu spaimă şi şopti:

— Omul cu ochelari, cel care mâzgăleşte cu pana pentru ducesă.

— Armand Dacaux?...

El dădu afirmativ din cap. Apoi, povesti. O văzuse pe fată sosind şi pe secretar vorbindu-i, arătându-i două coşuri care se găseau lângă troiţă. Ea se îndreptase în acea direcţie pentru a le lua. Atunci, în vârful picioarelor, secretarul se avântase în spatele ei şi, cum nu era decât o distanţă mică până la margine, o împinsese cu violenţă.

— Eu nu m-am gândit să mă ascund. Întorcându-se, m-a văzut... atunci am fugit în pădure... Voiam să încerc să mă întorc pe plajă, să vorbesc cu căpitanul meu. Apoi, m-am gândit că n-ar folosi la nimic. E nebun după ducesa asta. Şi-a pierdut capul, Marion Aldouch. Şi totuşi, este un dur. Dar, ea... mă gândeam să încerc să plec pe altă plajă, la nord, să mă îmbarc cu francezii care se întorc acasă după terminarea sezonului. Cunosc locul. Vin aici în fiecare an de când am avut vârsta să fiu mus. Dar am înţeles repede că mă urmăreau. M-am ascuns cum am putut, dar ca să scap de ei, imposibil! Atunci, m-am gândit să vin să vă cer ajutor, doamnă, pentru că am înţeles că nu faceţi parte din această trupă de ticăloşi. Într-o noapte, eram într-un copac şi ei nu ştiau; i-am auzit vorbind lângă foc despre ducesă care este şeful lor, o numesc Belialith, vorbeau şi de dumneavoastră, şi de domnul de Peyrac. Spuneau că ea trebuie să se hotărască să vă omoare înainte ca el să revină, pentru că e foarte puternică, dar că dumneavoastră sunteţi poate şi mai puternică. Asta mi-a dat ideea să încerc să intru în sat profitând de întuneric ca să vin să vă cer ajutor.

Şi întinse spre ea două mâini împreunate, tremurând.

— Dacă într-adevăr sunteţi mai puternică decât ea, nobilă doamnă, ajutaţi-mă!...

Piksarett, în ciuda accentului aspru al bretonului, părea că a urmărit esenţialul povestirii.

— Ce se poate face? întrebă Angelica, adresându-i-se.

— O să-l conduc la Uniacke, răspunse sălbaticul, s-a retras într-un loc bun şi acum suntem puternici. Toţi indienii se vor uni cu noi când ziua răzbunării va veni, şi este aproape ziua când copiii Aurorei vor ieşi din păduri pentru a lua scalpurile duşmanilor tăi şi a celor ce ne-au omorât fraţii.

18

Ca să se îndepărteze şi să ajungă în pădure, trebuiau să profite de întunericul ce domnea încă. Piksarett era înarmat cu arcul şi săgeţile sale. Sub protecţia indianului, tânărul putea ajunge teafăr şi nevătămat la tabăra indienilor micmac. Cele două siluete se strecurară afară şi se topiră de îndată în întuneric.

Angelica tremura, febra o cuprinsese. Trebuia să profite de faptul că era în picioare pentru a se îngriji. Să-şi pregătească o băutură, să-şi pună un pansament la piciorul care se infectase din nou, altfel îşi pierdea toate puterile şi puteau veni s-o sugrume în pat ca pe reginele blestemate de odinioară, fără să poată apăsa măcar pe trăgaciul armei.

Eforturile o epuizaseră, era lac de sudoare. Se înveli într-o cuvertură, strângând-o în jurul umerilor, în stil indian. Îşi sprijini capul de piatra vetrei şi privi flacăra dansând, lăsându-se să alunece într-o stare de somnolenţă în care i se perindau gândurile, lucide, vii, dar fără nici o putere.

Iar cea care intră, profitând de uşa întredeschisă pe care Angelica nu se gândise s-o zăvorască, nici s-o închidă după plecarea lui Piksarett, îşi făcu simţită prezenţa mai puţin ca o fiinţă umană, ci ca un spirit care aluneca spre ea, ca o fantomă care ar fi putut la fel de bine traversa pereţii.

Ea îşi aminti că Piksarett nu mai era aici s-o apere, că va trebui poate să strige, să se înarmeze. Dar instinctul îi spunea că primejdia nu-i era – nu încă – adresată şi nu mişcă.

— Am văzut lumină..., zise Ambroisine. Nu dormiţi deci?... Nu mai dormiţi?

Ea voia să-şi ia revanşa. Sprijinită de vatră, părea o statuie. Angelica fu cuprinsă de un acces de tuse şi trebui să-şi caute batista.

— Sunteţi bolnavă, constată Ambroisine, cu o intensă bucurie. Vedeţi ca putere am. În câteva zile v-aţi pierdut sănătatea perfectă.

— Toată lumea poate să răcească, zise Angelica, sunt lucruri care se întâmplă fără încetare oamenilor, fără să fie nevoie să se convoace mai marii iadului pentru asta.

— Iar glumiţi, făcu Ambroisine scrâşnind din dinţi. Nu înţelegeţi că veţi muri... Ar fi trebuit să fiţi moartă de o mie de ori... Dacă nu sunteţi încă, este pentru că eu n-am vrut-o cu adevărat... Dar va veni ziua când voi semna decretul...

— Nu, nu e din cauza asta. Este pentru că eu am "baraka".

— Baraka?

— Este o soartă. Arabii spuneau că am "baraka". Mektoub: aşa este. Asta înseamnă că nu pot muri de moartea dorită de duşmanii mei.

— Prostii!

Dar explicaţia Angelicăi trezise neliniştea în sufletul ducesei. Ea începu să meargă de colo-colo, drapată în mantia ei neagră. Redevenea frumoasă cu părul pe umeri, faţa perfectă, îndrăzneaţă şi animată, cu buzele roşii, pe jumătate întredeschise, lăsând să se vadă strălucirea dinţilor.

— Spuneţi-mi, întrebă brusc Angelica, profitând de tulburarea ducesei. Ce reprezintă pentru dumneavoastră părintele d'Orgeval?

— L-am cunoscut dintotdeauna, răspunse Ambroisine. Eram trei copii care alergam împreună acolo la ţară, în Dauphiné. N-au fost vreodată copii mai puternici ca noi. Eram stăpâniţi de foc, de mii de spirite înflăcărate. Castelele noastre erau apropiate, locuinţe sumbre şi bântuite, iar cei ce la locuiau erau mai ciudaţi şi mai imprevizibili decât fantomele. Tatăl lui, sălbatic şi înspăimântător, îl lua să masacreze protestanţii; era şi mama mea, Magiciana, care cunoştea arta otrăvii şi tatăl meu, preotul, care invoca diavolul; era doica mea, mama lui Zalil, care era vrăjitoare şi-l învăţa să bată în cuie liliecii pe hotarele câmpurilor şi să pună broscoi morţi în pragul uşilor. Dar el era mai puternic decât toţi cu ochiul lui de un albastru magic. De ce ne-a trădat? De ce s-a alăturat acelei armate de oameni negri cu crucile pe piept? A vrut să să fie de partea binelui. E nebun. Nu se poate şterge, însă, ce a fost. Mă cunoaşte, ştie ce poate obţine de la mine şi uneori îmi place să-l servesc ca altădată. La limita infernului, devenim complici... Înţelegeţi?... În ziua, de exemplu, în care veţi fi înfrântă... Atunci, o să-l întâlnesc... Şi poate că-şi va aminti de mine. Dispreţul său, superioritatea sa, mă ard ca un fier înroşit. Într-o zi o să-i cer lui Zalil să-l ucidă.

— Cine e Zalil?...

Ambroisine nu răspunse. Avu două sau trei frisoane convulsive şi închise ochii, revăzând poate zilele de altădată. Lucrurile se legau.

Zalil era omul palid, fratele de care vorbise Petronille Damourt. Un complot terestru. Cei trei copii "stăpâniţi" de foc îşi urmaseră fiecare calea. Unul devenise iezuit, altul nobila ducesă de Maudribourg cu inteligenţa ei sclipitoare, cel de-al treilea omul-cu-măciuca-de-plumb. Doar pasiunile fanatice care nu încetaseră să-i domine îi legau încă în destinele lor disparate.

— Vedeţi, zise Ambroisine, deschizând ochii cu un surâs, vă spun tot şi începeţi să ştiţi tot. De aceea trebuie să muriţi acum. Am ezitat mult! Lăsam soarta să decidă. Mă distra să văd cum înfruntaţi primejdiile. Baraka?... Nu, nu cred în asta. Nehotărârea mea vă proteja. Acum, misiunea mea a durat prea mult. Trebuie să terminăm. Veţi muri mâine.

Ea vorbea cu o voce liniştită. Dezacordul între tonul şi conţinutul vorbelor sale arătau dezordinea minţii sale. Angelica îi răspunse pe acelaşi ton.

— Vă mulţumesc că m-aţi avertizat. O să mă străduiesc să dau dispoziţiile necesare, în acord cu proiectele dumneavoastră.

Ambroisine o privi cu sălbăticie.

— Vă distraţi în continuare,deci?

— Oh! nu mereu, când se poate...

— Arătaţi cu adevărat rău, reluă ducesa de Maudribourg, pe care evidenta stare proastă a Angelicăi o liniştea. Nu sunteţi atât de puternică cum vreţi să păreţi. Dar îmi place că vă luptaţi. Însă iată-vă în sfârşit învinsă, pierdută... iată de ce am hotărât că trebuie să muriţi.

—Nu, de fapt vreţi să dispar pentru că simţiţi că El se apropie. Cel pe care vă temeţi să-l înfruntaţi, contele de Peyrac, soţul meu. mâine poate va fi aici şi atunci minciunile voastre vor ieşi la iveală, nimic din ce aţi construit ca să înşelaţi mintea celor care vă înconjoară nu va mai ţine. Vă veţi găsi singură fără nici o apărare în faţa pedepsei care vă aşteaptă.

Ambroisne nu păru să ia în seamă aceste cuvinte. Părea chiar mirată.

— Mă uimiţi, zise ea din vârful buzelor cu dispreţ, nu reuşiţi să înţelegeţi că de Peyrac nu vă mai aparţine? Ce dovezi ar mai trebui să vă aduc ca să fiţi convinsă că a fost amantul meu? Sunteţi atât de naivă! De cum m-a văzut la Gouldsboro, a fost fascinat de mine, mi-a spus-o...

De îndată ce Ambroisine atingea subiectul Joffrey, Angelica simţea că sângele i se opreşte. Dar tăcu, adunându-şi voinţa ca să nu lase nimic să transpară.

— Ce senzaţie! murmură ducesa. Să trezeşti din prima clipă admiraţia şi dorinţa unui asemenea bărbat! Mi s-a spus despre el:

"Deşi are moravuri libertine, nu este uşor de sedus. O singură femeie pare să-i fi cucerit inima, dacă are vreuna. Cea care trăieşte cu el acum şi despre care el pretinde că e soţia lui. Partida va fi dură..." Oh! sigur! Dar cu atât mai exaltantă. Şi încă de la prima privire, o asemenea victorie...

— Vă cam încurcaţi, cred, remarcă Angelica cu răceală. Nu mi-aţi mărturisit oare suferinţa pe care aţi încercat-o trezindu-vă şi văzându-ne pe amândoi la căpătâiul dumneavoastră, când aţi înţeles că ne iubim?...

— Ah! Da, dar eram proastă să mă îngrijorez... chiar de a doua zi mi-a trimis un mesaj de dragoste. Şi acum, vă liniştiţi gândind la cuvintele înflăcărate pe care vi le-a spus în acea seară... Dar mă văzuse deja, voia să vă adoarmă bănuielile, ca să fie liber să-mi facă curte...

Braţul Angelicăi se ridică aproape maşinal spre Ambroisine.

— Ce vreţi? întrebă aceasta, privind fără să înţeleagă mâna deschisă.

— Arătaţi-mi acel bilet.

O lucire străbătu privirea de fiară a duşmancei sale.

— Hotărât lucru, sunteţi uimitoare! Nu vă temeţi să suferiţi!

— Am cunoscut altele şi mai rele, răspunse Angelica cu un aer detaşat şi gândind în sinea ei că nu era adevărat, că nu cunoscuse niciodată ceva mai rău decât ce traversa în aceste momente.

— Şi dacă v-aş spune că n-am păstrat acest bilet...

— Atunci v-aş spune că minţiţi şi n-aş mai crede nici un cuvânt din tot ce tocmai mi-aţi povestit.

— În acest caz... cu atât mai rău pentru dumneavoastră.

Ambroisine duse mâna la săculeţul brodat cu perle pe care-l purta întotdeauna la centură.

— L-am păstrat. Îmi place să recitesc aceste cuvinte pe care mi le-a adresat în primele zile ale întâlnirii noastre... Ştiu să gust ce vine de la el. Bărbaţilor le place să fie flataţi. Poate n-aţi ştiut să apreciaţi suficient ce vă acorda fiindcă s-a plictisit.

Viaţa Angelicăi atârna de acele degete subţiri căutând printre obiectele din săculeţ. "Dacă nu-l găseşte, înseamnă că minte", îşi repeta ea.

— Ah! iată-l, zise Ambroisine.

Angelica recunoscu hârtia velină pe care o utiliza contele de Peyrac la Gouldsboro şi când Ambroisine, desfăcând hârtia o întoarse spre ea, putu deasemenea să recunoască de departe rapida sa scriere de savant.

— Daţi! repetă ea.

Nu avea forţa să se ridice şi s-o înfrunte pe Ambroisine de la egal la egal.

— Sunteţi lividă, remarcă aceasta cu un zâmbet rău, leşinaţi... E curios, sunteţi într-adevăr singura persoană care mi-a inspirat vreodată un sentiment de milă.

Apoi, părând că se decide:

— Nu, nu vreau să citiţi aceste cuvinte de dragoste pe care mi le adresează mie... Vreau să vă cruţ.

Şi se aplecă pentru a arunca în foc misiva pe care o ţinea. Dar, mai promptă decât ea, Angelica se întinse, îi prinse mâna şi-i smulse scrisoarea.

— Tigroaico! strigă Ambroisine.

"Arzând acestă scrisoare voia să mă condamne la îndoială, gândea Angelica, să nu ştiu niciodată ce i-a scris cu adevărat."

Tremura aşa de tare încât a trebuit să aştepte înainte de a descifra cuvintele care-i jucau în faţa ochilor. Ştia deja, din cauza gestului Ambroisinei, că nu va citi decât ceva banal.

Într-adevăr, nu erau decât formule matematice, însoţite de cifre. Dar atât de dură fusese încercarea pe care o traversase, încât nu simţea nici măcar o uşurare constatând minciuna Ambroisinei.

— Deci, o dată în plus, zise ea privind-o, o dată în plus aţi vrut să mă înşelaţi... n-aţi primit niciodată vreo scrisoare de dragoste... Încă una din infamele voastre comedii. Aceste cuvinte... i-aţi cerut să vi le scrie sub vreun pretext oarecare sau le-aţi subtilizat de la Gouldsboro, aşa cum aţi reuşit să-i furaţi şi vesta. Scotoceaţi peste tot. Vă pregăteaţi capcanele. Dar vicleniile voastre sunt grosolane...

Un cocoş cântă afară. Se făcea ziuă. Ambroisine îşi tamponă cu grijă pielea delicată învineţită.

— Sunteţi de-o răutate şi de-o brutalitate incredibile, zise ea.

Se retrase spre uşă cu acel aer prefăcut şi copilăresc pe care şi-l lua de fiecare dată când "nu ţinea" ce dorise ea...

— Nu mă priviţi aşa. Ochii mă obsedează. Când veţi fi moartă, îi voi crăpa.

19

La capătul puterilor, Angelica îşi baricadă uşa şi merse să se prăbuşească în pat. Oh! apariţiile Ambroisinei! De fiecare dată turnând un acid care-i săpa rezistenţa. "Data viitoare... nu voi mai putea... nu voi mai putea...s-o suport..."

Tremura de febră. Mintea ei şovăia. Îi spusese lui Colin: "Nu te teme, n-o să înnebunesc!" Şi iată că Diavoliţa o aducea la marginea prăpastiei. Într-o tresărire: "Nu, nu-ţi voi face pe plac, creatură necurată, spirit demonic, spirit impur!" Foaia şifonată, acoperită cu semne cabalistice, pe care o ţinea strâns între degete, nu o uşura de loc. Frica fusese prea profundă. Semăna cu aceea care o obsedase ani îndelungaţi şi care îi evoca nume vechi, atât de neaşteptate în aceste locuri, încât crezuse că visează.

Totul se aduna într-un singur punct. Era ca bulgării de ciulini pe care furtuna îi duce pe plajă, adunându-se, rostogolindu-se spre ea ca s-o strivească. Era ca o avalanşă de feţe care se rostogoleau împrejur: Palidul, Chiorul, Morocănosul, Invizibilul, optzeci de legiuni!...

20

— Doamnă de Peyrac! Doamnă de Peyrac!...

Se bătea la uşă şi voci de femei o strigau. Ea se smulse cu greutate dintr-o toropeală dureroasă şi merse clătinându-se să ridice bara pe care o pusese la uşă după plecarea Ambroisinei.

Soarele era sus şi era foarte cald. I se păru mai întâi, în ochii ei împăienjeniţi, că în prag erau două trunchiuri de copac destul de înalte, încadrând un minuscul mac, apoi viziunea tulbure se limpezi şi le descoperi puţin câte puţin pe Marcellina cea înaltă şi pe fiica ei, Yolanda, ţinând de mână, între ele, heruvimul cu bonetă roşie.

— Noi suntem, iată-ne, zise vesel Marcellina. Ne făceam griji pentru dumneavoastră. Atunci, ne-am zis, o să mergem să dăm o raită pe coasta de est

Intrară şi după ce închiseră uşa:

— La drept vorbind, am primit un bilet de la prietena voastră de la Gouldsboro, doamna Berne. Îmi cerea să veghez asupra dumneavoastră, că se teme şi că este sigură că sunteţi în primejdie... Dacă ne luăm după cum arătaţi, doamnă contesă, se pare că nu s-a înşelat prea mult.

— Sunt bolnavă, murmură Angelica.

— Asta şi văd, sărăcuţa. Dar nu vă temeţi. Sunt aici aşa că mergeţi în pat că o să vă îngrijesc eu bine!...

Draga de Abigael! Angelica îi simţea afecţiunea prin prezenţa Marcellinei care începuse să cureţe legume ca să-i facă o supă.

— Aţi răcit. Aşa e mereu pe coastă. E mizerabil! Ziua e caniculă, noaptea, ceaţa îngheţată te pătrunde. Toată lumea tuşeşte şi răguşeşte...

Marchizul, anunţat de rumoarea publică, sosi şi-şi ridică braţele la cer văzându-i pe Yolanda şi Cherubin.

— Nefericito, strigă el, adresându-se Marcellinei. Cum îndrăzneşti să aduci acest copil aşa de sensibil şi pe această pură copilă într-un asemenea loc! M-ie teamă s-o spun, dar suntem asaltaţi de demoni.

— Nu ţine cu demonii, ripostă Marcelline, luându-l pe Cherubin pe genunchi. Nu puteam să-l las acasă, ar fi făcut prea multe prostii. În privinţa demonilor, poate lua loc în hora lor. Cât despre Yolanda, ea e în stare să-l adoarmă şi pe Satan însuşi c-o lovitură de pumn. Nu-i aşa, Yolanda? Nu ne purtaţi de grijă, guvernatorule! Din contra, n-ar fi trebuit s-o abandonaţi aşa, fără îngrijire, pe doamna de Peyrac, bolnavă cum este. Nu-i frumos din partea dumneavoastră...

— Dar i-am propus s-o îngrijesc, însă n-a vrut..., gemu Villedavray. Marile doamne sunt dificile.

Vântul se schimbase. Prin simpla sa prezenţă, Marcellina cea cu gura mare, care n-ar lăsa-o pe Ambroisine să vină să-şi arunce veninul, alunga întunericul. Seara, o navă străină intră în port şi-l văzură pe căpitanul basc Hernani d'Astiguarza, harponierul, urcând pe ţărm urmat de o parte din echipajul său. Un pui de balenă se încurcase în patruzeci de lungimi de năvod şi din ajun bretonii încercau să-l scoată. Oamenii erau foarte nervoşi. Îi luară cu asalt pe bascii veniţi să-şi recupereze prada, insultându-i, ocărându-i şi chiar aruncând cu pietre în ei. Reacţia a fost violentă. Dar Hernani nu era omul care să se lase.

— Înapoi, bădăranilor, strigă el ridicând teribilul harpon, sau plaja voastră împuţită va deveni o plajă însângerată. Pe cinstea mea, saramura vi s-a urcat la cap!

— Sunt nebuni, îi spuse Angelica puţin mai târziu, după ce se recunoscuseră şi ea-l invitase să se răcorească la ea. Răsfăţată de Marcellina, se simţea mai bine.

Venirea căpitanului basc care fusese aşa de prietenos cu ea i se părea de bun augur. El o examină cu atenţie cu ochii lui de cărbune şi simţi fără îndoială tensiunea care stăruia în trăsăturile ei palide.

— Da, vântul toamnei e drăcesc pe aceste maluri, conveni el. Nu vă lăsaţi pradă lui, doamnă. Amintiţi-vă că aţi sărit în focul de Sfântul Ioan. Am aruncat în el un pic de pelin care alungă spiritele

rele. Împotriva celui care trece prin foc, Diavolul nu poate face nimic în timpul anului.

Atunci ea îi povesti pe scurt impasul în care se găsea. El înțelese fără greutate. Era isteț şi o afacere cu diavoli este o afacere pentru basci. E o tradiție îndelungată a acestui popor cu origini necunoscute.

— Liniştiți-vă, zise el, n-o să vă las. V-am păstrat o amintire prea vie. Încă odată, trebuie să vă ajut să treceți prin foc şi o s-o fac. O să rămân prin preajmă până ce va veni domnul de Peyrac de Morens d'Irristru. Este o ocazie pentru mine să salut un frate din ilustra mea țară şi să-i dau o mână de ajutor la nevoie.

*
* *

Şi iată că sosi şi a zecea zi.

Angelica se grăbea pe drumul spre crucea bretonă ca să-l oprească pe Piksarett care înainta cu trupa lui de indieni dornic să scalpeze pe toată lumea în Tidmagouche. Ori, nu era momentul să declanşeze un măcel

Dimineața, un om sosise la post strigând că soseau indienii. Răniseră deja pe unul dintre tovarăşii lui cu o săgeată. Marele Narrangasett îi conducea. O chemară pe Angelica. Datorită îngrijirilor Marcellinei, şi după o noapte liniştită, ea se pusese pe picioare. Oamenii se adunau şi se înarmau. Se ceru femeilor şi celor câțiva copii să se aşeze în centrul cătunului.

— Sunt ani de zile de când băştinaşii nu s-au mai arătat ostili, explică Nicolas Parys Angelicăi. Sunt indolenți şi nu prea grăbiți să meargă la război. Dar, de apa-de-foc, pot urma un mare şef, cum e sagamorele care vă însoțeşte, doamnă. Ce le-o fi povestit? E treaba lui. Dar noi am dat de necaz. Se pare că sunt numeroşi şi foarte hotărâți să ia scalpurile albilor din Tidmagouche. O să fim obligați să tragem în ei şi o să iasă urât. Ar trebui să-i liniştim şi mai ales să-l aduceți la sentimente mai bune pe acest şef Patsuikett. Dacă e cel mai mare războinic din Acadia, crede că totul îi este permis?...

— Pe unde vin?

— Pe promontoriul crucii bretone. Au fost văzuți desfăşurându-se la liziera pădurii şi fără îndoială vor încerca să înconjoare pe jumătate aşezarea înainte să năvălească peste noi.

— O să le ies înainte, zise ea.

Villedavray a vrut s-o însoțească, dar ea-l refuză, ca şi pe Hernani şi Barssempuy. Vederea unui om înarmat, oricine ar fi, l-ar înfuria pe sălbatic. Nu i-ar plăcea să-i cedeze nici guvernatorului,

nici lui Barssempuy, nici vreunui locotenent de piraţi, nici oricărei persoane care n-avea nimic de a face cu Copiii Aurorei. Angelica, prizoniera sa, va găsi poate mai bine argumentele pentru a-l convinge.

— Nu-i nimic, afirmă ea. Totul se va aranja.

În momentul în care ea urma să-i părăsească, Ambroisine scoase o exclamaţie şi se avântă spre ea.

— Nu vă duceţi, strigă ea, o să vă omoare. Nu vă duceţi... Nu vreau... Nu vreau să muriţi!

Ea o îmbrăţişa cu o forţă disperată şi Angelica se sufoca sub violenţa acestei îmbrăţişări.

— Lăsaţi-mă, murmura Angelica cu dinţii strânşi, rezistând dorinţei de a o respinge cu violenţă.

Villedavray, Barssempuy, Defour trebuiră să tragă toţi trei de ea ca s-o îndepărteze. Ambroisine căzu în genunchi, scoţând ţipete şi zbătându-se.

— O nebună, îşi repeta Angelica grăbindu-se pe drum. Dumnezeu să ne apere, înainte să fim toţi ca ea. Şi acum, Piksarett e cel ce-şi pierde capul!

Se opri când zări crucea bretonă. Încă o cotitură şi ajungea pe platou. Ori, ceva o făcuse să se oprească în momentul în care voia să pornească iar la drum. Nu ştia exact ce. Era ceva ce *n-ar fi trebuit să fie!...*

Se gândi la crucea bretonă. Pe acolo venise asasinul Mariei-la-Douce... Pe acolo veneau şi oamenii dubioşi de pe vase. Ţintuită pe loc, aştepta. Aştepta să afle ce-i oprea elanul şi-i interzicea să înainteze mai departe.

Ceva ce n-ar fi trebuit să fie!...

Apoi, în liniştea acestei poteci având de o parte faleza, de cealaltă pădurea, înţelese...

Păsările cântau...

Îşi aminti povestirile oamenilor pădurilor vorbind despre experienţele lor cu indienii: "Pot înainta în grup numeros fără ca un trosnet de surcele, un foşnet de frunze să-i trădeze. Singurul indiciu care le poate dezvălui apropierea: păsările tac. O linişte bruscă în pădure înseamnă că indienii sunt aproape..."

Ori, păsările cântau.

Deci, nu existau indieni. Nici o trupă nu se ascundea în tufişurile din apropiere. Nici urmă de Piksarett. Piksarett! Indienii! Simplu pretext pentru a o atrage singură, în afara aşezării. O capcană! Şi o capcană în care era pe cale să cadă cu capul înainte.

Ea se repezi la adăpostul copacilor. Apoi, acolo, la adăpost, încercă să gândească.

Nici vorbă de Piksarett, nici vorbă de indieni. Încă o minciună. Dar în locul lor erau fără îndoială asasini care o aşteptau, acolo, lângă crucea bretonă, ca s-o omoare: Nu-i spusese oare Ambroisine noaptea trecută: "Veţi muri!"

Având grijă să se ascundă şi strecurându-se de la un trunchi la altul, avansă mai departe. Şi-i zări la marginea pădurii.

Erau cinci.

Cinci bandiţi înarmaţi cu pistolete şi cuţite, dar şi ţinând fiecare în mână, ca semn de recunoaştere, arma ucigaşă, un scurt baston negru. Şi printre ei, ea-l recunoscu pe omul palid, omul despre care îi vorbise Colin, omul cu măciuca de plumb, Demonul Alb, fratele blestemat al Diavoliţei.

Astfel, sosind pe potecă, s-ar fi găsit în faţa lor. Poate nu i-ar fi zărit decât prea târziu, după ce ar fi ajuns pe loc deschis. Asta ar fi însemnat sfârşitul.

Dacă păsările n-ar fi cântat!...

Desigur, avea arma la ea, dar oare ar fi putut s-o folosească la timp?

Acum trebuia să acţioneze cu cea mai mare prudenţă, să încerce să se retragă spre cătun fără să le atragă atenţia şi, ca să fie gata pentru orice eventualitate, să scoată arma.

Ea-şi scoase pistoletul ca să-l încarce, dar degetele ei căutau în zadar la centură săculeţul cu gloanţe şi cutiuţa cu praf de puşcă, pe care le verificase în aceeaşi dimineaţă. Înţelese cu groază că Ambroisine,când se agăţase de ea disperată, i le furase...

"M-a avut! gândea Angelica, speriată. M-a avut... până peste cap!..."

Expresia populară i se părea prea uşoară ca să-i traducă uimirea.

Dacă păsările, prin cântecul lor, n-ar fi oprit-o, s-ar fi aflat în faţa bandiţilor complet dezarmată. Dar demonii nu pun la socoteală păsările. Ea-i văzu de departe începând să se agite şi să se vorbească. Fără îndoială se mirau că nu mai soseşte. Unul dintre ei înaintă cu precauţie spre drum, un altul intră în pădure la stânga.

Ea se ascunse în spatele unui tufiş. Nu avea altceva de făcut decât să stea nemişcată.

În acest moment critic, o bubuitură de tun îndepărtată, urmată de câteva altele, răsună spre sud. Erau probabil navele ce chemau indigenii la comerţ, cum se întâmpla adesea. Dar canonada continuând, bandiţii părură că se nelinişteşc. Se adunară din nou şi ea-i văzu, de departe, discutând violent. Apoi, hotărându-se, părăsiră locul şi se îndepărtară rapid în direcţia de unde veneau zgomotele.

Ea avu impresia că primejdia imediată trecuse. Prudentă, rămase imobilă încă câteva lungi minute. Simţea că putea încerca să se întoarcă la Tidmagouche, dar vacarmul îndepărtat, care aducea cu ecoul unei bătălii, o nedumerirea.

Se hotărî să rişte câţiva paşi în afara ascunzătorii, când zări, venind dinspre sud, silueta unui indian care mergea repede, strecurându-se printre arbori şi, puţin după aceasta, Piksarett apăru la câţiva paşi de ea. Zărind-o, spuse, nemulţumit:

— Ce faci aici? Nu e bine să te îndepărtezi de sat! Te-am avertizat că pădurile sunt pline de duşmani. Vrei să-ţi pierzi viaţa?...

Ea nu avea timp să-i povestească despre capcana în care căzuse.

— Piksarett, ce se întâmplă acolo?...

Un zâmbet lumină faţa indianului. El întinse braţul în direcţia de unde veneau zgomotele de tunuri şi muschete.

— A sosit!

— Cine?

— Soţul tău! Omul-Tunetului. Nu-i recunoşti vocea?

Nebuneşte, Angelica o luă la fugă. Piksarett porni pe urmele ei, să-i arate drumul. Alergară aşa câteva momente şi zgomotul bătăliei se apropia. Brusc, se găsiră pe marginea falezei, dincolo de capul unde se adăpostiseră cele două nave ale bandiţilor. Fumul şi mirosul de praf de puşcă urcau până la arbori, dar vacarmul părea că se linişteşte, în afară de câteva focuri de armă izolate şi de rumoarea vocilor strigând ordine sau cerând îndurare. Ticăloşii se predau...

Angelica îl zări pe "Gouldsboro" bord la bord cu unul din vase – vasul cu flamură oranj – pe care-l harponase. Pe punte, oamenii echipajului erau legaţi. Cinci sau şase alte corăbii ocupau golful, închizând toate ieşirile, împiedicând pe oricine să se îndepărteze.

Angelica îl căuta din ochi pe contele de Peyrac. Nu-l vedea. În sfârşit, îl zări, urcând în fugă pe plajă, ca să prindă un grup de bandiţi retraşi în spatele unei şalupe răsturnate.

Ea începu să strige, din toate puterile, fără să ştie măcar dacă-i rosteşte numele... Paralizată de paroxismul bucuriei, nu se putea mişca, apoi, regăsindu-şi puterea de a alerga, zburând fără să aibe senzaţia că atinge solul, coborî panta care ducea la el, strigându-l mereu, cu frica îngrozitoare să nu-l piardă din nou din vedere, să nu dispară, lăsând-o singură pe lume...

La chemările ei, el se avântă cu braţele deschise. Întâlnindu-se, se aruncară unul în braţele celuilalt, şi brusc, totul se şterse, îndoiala, frica, ameninţările, puterile Răului!...

— Oh! eşti în viaţă!... în viaţă!... repeta el cu o voce întretăiată. Oh! ce miracol! Ce teamă mi-a fost!... Nebuna mea dragă! În ce capcană te-ai mai aruncat!... Gata, gata, s-a terminat... Nu mai plânge...

— Dar nu plâng, spunea Angelica, fără să-şi dea seama că faţa îi era inundată de lacrimi. Oh! ce lung a fost, spunea ea între două suspine, ce lung a fost tot timpul ăsta... tot timpul ăsta fără tine... departe de tine!...

El o legăna la pieptul lui şi ea plângea toate lacrimile pe care-şi interzisese să le verse în cursul ultimelor zile ca să-şi păstreze forţele. El o îndepărtă puţin ca s-o vadă mai bine. Fericirea îi izola de toţi.

— Ce spun ochii tăi? murmura el, şi-i săruta pleoapele cu fervoare. Şi-au păstrat puterea, dar sunt încercănaţi. Ce s-a întâmplat, comoara mea? Ce ţi-au făcut, dragostea mea?...

— Nu-i nimic! Acum, eşti aici! Sunt fericită.

Şi se îmbrăţişară din nou. Joffrey nu realiza prin ce miracol o ţinea pe Angelica teafără şi nevătămată în braţe, după teama îngrozitoare care-l stăpânise de când aflase de la Cantor că se afla la Tidmagouche, înfruntând ura şi obsesia demonică a acelei creaturi nebune şi perverse purtând numele de Ambroisine de Maudribourg. Cu buzele în părul ei, îşi prelungea sărutul.

— Timpul nu mai există, spuse el cu voce profundă. Vezi, inima mea... orele pe care trebuie să le trăim... ne sunt date întotdeauna... când vrea Dumnezeu. Elanul pe care nu l-am avut odinioară, regăsindu-ne după cincisprezece ani de absenţă, îl avem astăzi. Oh! Cât de a mea te simt în sfârşit!

21

Angelica stătea în spatele casei, lângă fereastra deschisă. Joffrey îi spusese: Stai aici.

El, înconjurând cocioaba, ajunse în prag şi intră. Privirea Ambroisinei de Maudribourg se înălţă spre el. Fără s-o vadă, Angelica bănuia expresia care apăruse pe faţa ei minunată, lucirea magnificilor ochi negri cu reflexe aurii.

În acelaşi moment, oamenii lui Peyrac, veniţi pe uscat, înconjurau aşezarea şi luau în stăpânire fortul, în timp ce navele flotei sale, remorcând cele două vase capturate, intrau în radă. Ocuparea plajei şi a cătunului se făcu aproape fără zgomot, fără focuri de

armă. Oamenii Ambroisinei se treziră cu mâinile legate, fără să înțeleagă ce li s-a întâmplat. *Ea*, Diavolița, nu știa încă nimic.

Angelica îi auzi vocea dulce, puțin voalată, spunând:

— Iată-vă! Ați întârziat mult, zise Ambroisine.

Se așternu tăcerea și Angelica crezu că o să leșine. Fiecare secundă care trecea era încărcată cu o tensiune insuportabilă în care părea că se decide victoria sau înfrângerea într-o luptă gigantică. Cele două forțe în joc erau la fel de puternice, de înarmate, de sigure de ele și de puterea lor.

Ambroisine vorbi prima.

— Da, sosiți prea târziu, domnule de Peyrac.

Și continuă pe un ton de nespus triumf, în care fremăta o bucurie satanică:

— Sosiți prea târziu! *Ea e moartă*!

Probabil că zâmbea, vorbind așa, și ochii îi străluceau.

— Vânătorul v-a adus inima ei?... întrebă Peyrac.

Această aluzie ironică la basmul popular, în care proiectele reginei erau dejucate, o scoase din fire.

— Nu... dar îmi va aduce ochii ei. Am cerut-o.

Apoi, rătăci iar gândurile:

— Sunt două smaralde. O să le ferec în aur și o să le port la piept.

Angelica înțelegea acum. Joffrey bănuise mereu că Ambroisine era o creatură perversă, cu mintea deja rătăcită sau posedată. Experiența lui și un simț deosebit al caracterelor umane îl puseseră în gardă față de acest gen de femeie.

— Văd că nu mă credeți, reluă Ambroisine cu acea voce puțin ascuțită pe care și-o lua față de cei ce nu păreau să facă caz de vorbele ei. Sunteți ca ea, nici ea nu voia să mă creadă! Râdea... da, râdea! Acum, râsul ăsta s-a stins. Nu va mai râde! Niciodată! Sunteți vinovat! Sunteți ca ea, vreți să faceți să se creadă că Dragostea există, că nimeni nu se poate atinge de *dragostea voastră*. Nesăbuiți... nu există dragoste... cu atât mai rău pentru voi că ați vrut să dovediți acestă nebunie... Dragostea voastră, am zdrobit-o... Ea e moartă, înțelegeți: moartă, moartă! Mergeți să vedeți, sub faleză îi veți găsi trupul risipit și găuri negre în locul ochilor... Ah! În sfârșit! Nu mă va mai privi... cum doar ea putea să privească o ființă umană. Nimeni nu m-a privit așa... Mă privea și mă vedea "înainte", vedea aparența mea umană "după", îmi vedea spiritul, dar n-a dat niciodată îndărăt în fața mea, n-a fugit niciodată de mine. Asta era intolerabil. M-a privit întotdeauna în față și mi-a vorbit întotdeauna mie, doar mie. Știa cu cine vorbea și totuși nu se temea. Și acum, nimeni nu mă va mai privi așa și nu mă va mai vedea cu adevărat... Oh! ce durere!

Criza se apropia. Gemete întrerupeau aceste cuvinte grăbite. Angelica, la capătul puterilor, ar fi vrut să-şi astupe urechile.

Un geamăt sălbatic izbucni, asemănător cu ţipătul inuman ce răsunase de două ori în noapte, contopind furia neputincioasă, ura implacabilă şi ecoul unei disperări adânci:

— Ucideţi-mă!

Vocea lui Peyrac se înălţă, egală şi aproape indiferentă, făcând să scadă imediat tensiunea.

— De ce sunteţi aşa de grăbită să muriţi, doamnă? Şi încă de mâna mea? Aţi dori să-mi mai puneţi încă vreo nelegiuire la activ? O ultimă capcană? Nu, n-o să vă dau această satisfacţie... Moartea va veni când va fi timpul. Acum a sunat ceasul dezvăluirii crimelor voastre. Binevoiţi să mă însoţiţi ca să fiţi confruntată cu complicii dumneavoastră.

— Complicii mei?

Ducesa păru brusc că-şi recapătă siguranţa.

— Nu am complici! Ce-i iar cu povestea asta?

— Binevoiţi să mă însoţiţi, repetă contele. O să vă confrunt cu ei.

Angelica o auzi pe ducesă ridicându-se şi ieşind împreună cu contele din casă.

Ambroisine n-o remarcă imediat. Ea privea înspre rada invadată acum de pânze şi ambarcaţiuni, apoi spre plaja neagră de lume.

— Să coborâm pe plajă, dacă sunteţi amabilă, o invită contele.

El-îşi accentua politeţea. Întorcându-se spre el, Ambroisine o văzu pe Angelica la câţiva paşi. Nici o tresărire nu apăru pe faţa ei. Foarte repede, îşi întoarse ochii ca şi cum ar fi vrut să şteargă această viziune, să anuleze acest fapt. Trecându-şi mâinile pe antebraţele goale, avu un frison.

— Vrei să-mi dai mantia, Delphine? zise ea în mod firesc, cu voce tare. E aşa de frig.

Soarele era arzător, dar această cerere nu părea ciudată. Momentul era aşa de ciudat încât şi Angelica se simţea îngheţată până în adâncul sufletului. Ducesa se înfăşură în marea capă de satin negru dublată cu stacojiu, brodată cu grifonul negru al familiei Maudribourg şi începu să coboare spre sat.

Acolo, ea se opri, privind mulţimea întoarsă spre ea. Ochii ei se opreau asupra unora, cunoscuţi sau necunoscuţi, dar nu se clintea. Nu făcuse decât să-şi treacă privirea peste cei ce erau în fruntea prizonierilor, printre care omul cu faţa palidă, marmoreeană. În sfârşit,

se întoarse spre Peyrac şi spuse cu jumătate de voce, în aşa fel încât să nu fie auzită decât de el:

— Sunteţi foarte tare, domnule de Peyrac. Încep să înţeleg de ce aveţi atâţia duşmani şi de ce aceştia vă doresc cu atâta putere pierzania.

Apoi, spuse mai tare, cu vocea ei de sirenă:

— Ce doriţi de la mine, dragă conte, şi care este scopul acestei adunări? Sunt la dispoziţia voastră, dar aş vrea să ştiu...

Peyrac înaintă câţiva paşi.

— Doamnă, iată-l pe domnul Carlon, intendentul Noii-Franţe. Îl cunoaşteţi pe domnul de Villedavray, guvernatorul Acadiei. În prezenţa acestor înalţi funcţionari francezi, vă acuz, doamnă, de numeroasele crime comise în această regiune de dumneavoastră şi aceşti oameni prezenţi aici, acţionând la ordinele dumneavoastră, crime a căror violenţă şi josnicie cer condamnare şi reparaţie în faţa tribunalului oamenilor, dacă nu în faţa lui Dumnezeu. Vă acuz, între altele, de a fi provocat pierderea vasului "Inorog", închiriat în mare parte pe cheltuiala Coroanei Franţei, şi de a fi ordonat cu sânge rece masacrarea echipajului ca şi a tinerelor destinate populării Canadei, care se găseau la bord, că aţi provocat deasemenea moartea unui tânăr senior canadian, Hubert d'Arpentigny în naufragiul şalupei sale în care se găsea soţia mea, de a fi scufundat prin minare nava "Asmodeu", atentat din care domnul de Villedavray şi un mare număr de persoane n-au scăpat decât prin minune, în sfârşit, că aţi poruncit, chiar aici, să fie executată o tânără, că aţi otrăvit o bătrână cu mâna dumneavoastră... fără să mai punem la socoteală numeroasele tentative de asasinat în diferite locuri, acte de piraterie pe coastele noastre, etc., lista e lungă... voi rămâne doar la aceste declaraţii precise.

Intendentul Carlon ascultase cu atenţie. Privirea sa se plimba de la Peyrac la ducesa de Maudribourg. O vedea pentru prima dată şi, desigur, cu toate că fusese pus la curent dinainte de Peyrac, se vedea că nu reuşea să facă să coincidă în mintea sa asemenea crime sordide, cu minunata femeie care stătea în faţa lui, singură, gingaşă, cu pletele lungi şi negre fluturând în vânt şi aer de copil înspăimântat. Ea îl privea pe Peyrac, cu ochii măriţi, ca şi cum el înnebunise brusc, şi clătina din cap încetişor, murmurând:

— Dar ce tot spuneţi?... Nu înţeleg.

Examinându-l pe Carlon, Angelica văzu că era pe cale să cadă în capcana acestei fragilităţi de orfană. El înaintă cu un pas şi îşi drese glasul.

— Sunteţi sigur de ce enunţaţi, conte? făcu el pe un ton abrupt. Mi se pare puţin exagerat!... Cum? O singură femeie tânără poate înfăptui toate astea?... Unde-i sunt complicii la care faceţi aluzie?

— Iată-i, zise Peyrac, desemnând grupul de prizonieri, în fruntea căruia se găsea Cel Palid, căpitanul lor.

"Aleşi cu toţii pe sprânceană" spusese Clovis, căci, aleşi de Ambroisine şi fratele ei cu acel instinct sigur al posibilităţilor lor de a face rău şi care făceau din ei aliaţi abili, erau cu toţii legaţi de ea în mod secret prin cadoul pe care li-l făcuse, şi nu odată, dăruindu-şi trupul de zeiţă. Nu puteau fi făcuţi să trădeze. Nici nu clipiră când Carlon, arătând-o pe Ambroisine, le strigă:

— O cunoaşteţi pe acestă femeie?

Omul palid îşi îndreptă privirea sa de piatră spre ea, apoi clătină încet din cap, mormăind:

— N-am văzut-o niciodată.

El se exprimă într-un asemenea mod încât o parte din adunare avu impresia că era victima unei monstruoase erori. Carlon încruntă sprâncenele şi-l fixă pe Peyrac, dur.

— Îmi trebuie mărturii, zise el, sau martori.

— Am unul, răspunse contele fără să se emoţioneze, şi important! Mi-a fost destul de greu să pun mâna pe el. A trebuit să-l caut tocmai în Terra-Nova. Dar iată-l.

22

Făcu un semn şi un om de vreo cincizeci de ani se desprinse dintr-un grup din spate şi veni în faţa lui Carlon. Era încălţat cu saboţi şi purta haine grosolane de lână. Această îmbrăcăminte contrasta cu faţa lui distinsă, cu o expresie blândă şi binevoitoare.

— Vi-l prezint pe domnul Quentin, preot. A urcat la bordul "Inorogului" cu titlul de confesor. N-a întârziat să descopere adevăratul caracter al acestei expediţii şi al "Binefăcătoarei" care o conducea. Ea credea că o să-l subjuge uşor, dar el i-a respins avansurile şi cum ştia prea multe, s-au hotărât să scape de el. A fost aruncat în apă, în largul Terrei-Nova. Din fericire, o barcă de pescuit l-a ajutat la timp. Fetele regelui aici prezente ca şi căpitanul Job Simon nu pot nega că recunosc în el pe confesorul care i-a însoţit o parte din călătorie şi despre care s-a spus că s-a înecat accidental.

— Am păcătuit fără îndoială prin naivitate, declară preotul, adresându-se lui Carlon. Dându-mi seama de la început de deplorabila moralitate care domnea la bord din cauza acestei femei, am crezut că va fi suficient să-i fac observaţie pentru ca totul să intre în ordine. Dar, nu ştiam cu cine am de a face. M-am trezit eu însumi ţinta atacurilor sale şi în fiecare zi era o luptă neîntreruptă ca să-mi păstrez cinstea religioasă şi să apăr sufletele nevinovate căzute în puterea ei. Credeţi, domnule intendent, că atunci când se întâmplă aşa ceva pe o navă de unde nu poţi fugi, este foarte... neplăcut.

— Vreţi să spuneţi că doamna de Maudribourg vă propunea să fiţi... amantul său? întrebă Carlon cu un ton neîncrezător.

Aparent, lucrul îl amuza şi nu-l putea crede. Ambroisine strigă, disperată:

— Domnule intendent, nu ştiu dacă acest om a fost aruncat în mare sau s-a aruncat singur, dar ce mi-am dat seama încă de la început este că e nebun şi din contra, mie mi-a fost extrem de greu să scap de tentativele sale lubrice...

— Minciuni! strigă o voce.

Şi fratele Marc sări în cerc.

— Domnul Quentin n-a fost singurul cleric pe care doamna de Maudribourg a încercat să-l ducă în ispită. Pot să aduc mărturie, căci şi eu am fost una din victimele ei.

— Cu dumneata, e mai de înţeles, mormăi intendentul privind frumosul obraz al tânărului franciscan.

Începea să fie puţin depăşit.

— Dacă înţeleg bine, oamenii din echipajul vasului l-au aruncat în mare pe domnul Quentin?... Atunci căpitanul Job Simon este complice şi el.

Bătrânul Job Simon scoase un strigăt sălbatic.

— Nu oamenii mei au făcut asta, urlă el, avântându-se. Sunt acei trei ticăloşi pe care ea m-a silit să-i îmbarc cu noi, la Le Havre. Da, sunt un mare prost. Ea mă avea la mână. Stiam că nu mergem în Quebec ci la Gouldsboro, ştiam că nu trebuia s-o spun, ştiam că este o curvă şi o scorpie, şi am ştiut că l-au asasinat pe preot, dar ce nu ştiam...

Zburlit, uriaş, se profila pe cerul alb de lumină.

— ... ce nu ştiam era că o să găsim acolo bandiţi la ordinele ei care o să-mi scufunde vasul şi o să-mi masacreze oamenii...

El se agita în toate părţile, smulgându-şi barba şi părul, ridicând braţele în aer şi părea el însuşi atât de lipsit de raţiune încât Carlon începea să se întrebe dacă nu se găsea printre nebuni.

— Vă pierdeţi minţile, căpitane! Dacă doamna de Maudribourg se găsea la bord, n-a putut dori ca nava să se izbească de stânci. Însemna că-şi riscă viaţa.

— A plecat de la bord înainte... chiar înainte. Eu, nu-mi puneam întrebări. Apoi, am înţeles... puţin câte puţin... la Gouldsboro. Am continuat să fac pe cel ce nu înţelegea pentru că ştiam că dacă nu m-ar lua drept un idiot, m-ar ucide... ca pe alţii... să ucidă, asta n-o deranjează... Când mă gândesc!... "Inorogul" meu! Frumosul meu vas! Şi toţi oamenii mei, fraţii mei, masacraţi...

Întinzând pumnul spre Ambroisine, el fu cel ce lansă acuzaţia teribilă:

— Diavoliţă! Diavoliţă!...

23

Brusc, cineva strigă:

— Atenţie! Fuge!...

Profitând că toate privirile erau îndreptate spre Job Simon şi că părăsiseră cu totul prizonierii, Cel Palid o luase la fugă. Alerga spre mal, apoi începu să sară peste stâncile descoperite de reflux. Fuga sa era lipsită de sens, căci chiar dacă ajungea la mare, se arunca în ea şi înota ore întregi, ce şanse avea să scape, să supravieţuiască? Dar era atât de diabolic încât toţi avură impresia, văzându-l că se îndepărtează, că o să dispară din ochii lor, înghiţit de orizont, aşa cum apăruse într-o seară şi nimic nu-l va împiedica să reapară într-o zi ca să-şi continue nelegiuirile pe pământ.

— Prindeţi-l, strigau. Prindeţi-l!

Atunci, Hernani d'Astiguarza apăru din dreapta, sărind din stâncă în stâncă, iar braţul său ţinând harponul se înălţă şi se destinse cu forţa unui resort. Oţelul şuieră, trăgând cablul care se derulă, zbătându-se ca un şarpe nebun tăiat în bucăţi.

Un ţipăt atroce răsună peste golf. Hernani, bascul, urcă pe plajă, cu coarda trecută peste umăr, târând în spate prada. Ajuns în faţa contelui de Peyrac şi a Angelicăi, apucă harponul de o extremitate şi aruncă în faţa lor, cum ar fi făcut-o cu un rechin, corpul bărbatului străpuns. Apoi, luându-l de păr îl întoarse ca toţi să poată vedea faţa hidoasă cu ochii ficşi, sticloşi, cu gura deschisă, doar puţin mai alb mort decât viu.

Murise Bestia...

24

În liniştea îngrozită, se înălţă un ţipăt, atât de stranie încât nu ştiură de unde izbucnise. Cu atât mai puţin putea fi atribuit graţioasei creaturi care stătea acolo, în mantia ei sumbră, victimă fragilă cu faţă îngerească. Nu înţeleseră decât când ea se avântă, urlând mereu, şi se aruncă nebuneşte peste corpul fără viaţă.

— Zalil! striga ea. Fratele meu, fratele meu! Nu, nu tu... Stai! Tu eşti forţa mea!... Nu mă lăsa pe acest pământ murdar! Or să-şi bată joc de mine. Zalil!... Dacă ai plecat, nu mai pot nici eu rămâne... Adu-ţi aminte de legământ!... Sângele tău cere sângele meu... O să mă smulgi din trup... Nu vreau, nu vreau... Nu fă asta, blestematule!... Vino înapoi! Vino înapoi!

Uluirea împietrea martorii acestei disperări isterice şi o mişcare bruscă, ca o convulsie, în loc să-i împrăştie, cuprinşi de panică, îi strânse într-un grup compact, pătruns de groază, de revoltă şi dorinţă de răzbunare, care se năpusti într-un singur elan asupra femeii prăbuşite.

— Opriţi, vă implor, îi ruga Angelica, nu vă dezonoraţi... Barssempuy, înapoi! Frate Marc, nu dumneata, eşti omul lui Dumnezeu... Job Simon, sunteţi prea puternic să abuzaţi de forţă... Nu fiţi laş!... E o femeie! Şi dumneata, căpitane, cu ce drept loveşti?...

Nestăpâniţi, oamenii strigau, mărturia disperării lor, a tragediei lor ireparabile.

— Marcellina, Yolanda. Ajutor! strigă Angelica.

Cele două femei înalte, bine făcute, îi veniră în ajutor şi toate trei reuşiră să târască, în afara mulţimii, trupul ducesei, în timp ce Peyrac, folosindu-şi autoritatea, îi liniştea pe cei mai dezlănţuiţi, iar soldaţii spanioli, încrucişându-şi suliţele, îi reţineau pe cei ce voiau să se arunce la rândul lor în învălmăşeală. Totul se petrecuse în câteva secunde pline de o furie atât de devastatoare şi crudă încât oamenii rămaseră gâfâind, epuizaţi.

Au fost lăsate să treacă. Erau femei. Era dreptul lor s-o salveze acestă femeie căzută pradă violenţei bărbaţilor. Dovezile crimelor ei erau însă prea evidente, mărturiile prea multe. Era sfârşitul domniei puterilor ei pe pământ. Fratele ei blestemat, Demonul alb, o târa cu putere în înfrângere şi în moarte.

— Nu mă predaţi Inchiziţiei.

Aruncată pe patul de alge, în casa Angelicăi, însângerată, vânătă, în zdrenţe lăsând să se vadă carnea numai răni, ar fi putut inspira milă dacă privirea ce lucea între pleoapele umflate n-ar fi făcut să apese asupra celor trei femei senzaţia că sunt pândite de o fiinţă hotărâtă se le omoare.

— De ce aţi salvat-o? întrebă Marcellina cu jumătate de voce.

— Da, de ce ? repetă în spatele ei marchizul de Villedavray care intrase, însoţit de contele de Peyrac şi de intendentul Carlon.

Contra voinţei lor, totuşi, se cutremurară în faţa stării deplorabile a nefericitei, cu câteva clipe mai devreme atât de vie şi de o frumuseţe triumfătoare.

— Ultima ei capcană! şopti Villedavray, capcana ultimă a lui Satan: mila. Carcasa umană lăsată pradă furiei oarbe, e jalnică. Iubim prea mult imaginea propriei noastre cărni şi-i plângem mizeria. Totuşi, să luăm seama, prieteni. Câtă vreme mai respiră, suntem în primejdie. Nici moartă nu va fi mai bine. Va deveni un spirit rău, bântuind prin insula demonilor, ca să facă navele să naufragieze.

Marcellina ridicând brusc capul, alertată, spuse:

— Indienii!

— Indienii? Ce vreţi să spuneţi? gemu Carlon.

— Sosesc!

Contele de Peyrac fugi în prag şi ei îl urmară. Din pădurea învecinată, înconjurând aşezarea, urca un vuiet de tobe de război şi strigăte lansate în cor de războinicii care înaintau.

— Piksarett!

Aproape îi uitaseră!... Piksarett şi fraţii săi, poporul său! Piksarett care spusese : "Aşteaptă! Uniacke şi ai săi, şi toate triburile Copiilor Aurorei se adună în pădure. Ei aşteaptă ora când le voi da semnalul răzbunării contra celor ce ne-au asasinat fraţii de sânge, aliaţii, şi care au vrut să te umilească şi să te piardă, pe tine, prizoniera mea!..."

Ora indienilor sunase. Totul urma să se termine într-un măcel fără milă.

— Asta este! murmură Marcellina. Au început să fugă!

Răpăiala cadenţată îşi schimbase ritmul. Era acum un zgomot de furtună, de mare ieşind dintre maluri şi revărsându-se peste

oameni. Aproape imediat la liziera pădurii apăru un val roşcat care se umfla văzând cu ochii.

Desigur, Angelica şi contele de Peyrac nu trebuiau să se teamă de nimic, fiindcă pentru ei veneau triburile indiene, dar nu era sigur că locuitorii cătunului şi chiar pescarii bretoni vor fi cruţaţi.

— Rămâneţi aici, domnule intendent, îi strigă contele lui Carlon. Indienii nu vă cunosc şi puteţi fi în primejdie. Nu-i părăsiţi pe domnulde Villedavray şi pe soţia mea. Alături de ei, n-aveţi de ce vă teme... Dar nu vă mişcaţi din această casă.

Şi se grăbi spre ţărm.

— Unde sunt Fetele regelui? întrebă Angelica.

Ea le zări mai sus, lângă fort, unde Nicolas Parys îi înghesuia pe toţi la adăpostul unei palisade. Doi dintre soldaţii spanioli ai lui Peyrac erau pe turnuleţ. Prezenţa lor, pe care Piksarett o va recunoaşte, îi va apăra pe cei ce erau sub protecţia lui.

Se zăreau Cantor şi contele d'Urville galopând pe plajă şi strigând pescarilor bretoni:

— Atenţie! Sosesc indienii! Vor să-i scalpeze pe străini! Urcaţi-vă repede în bărci... Adăpostiţi-vă!... Grăbiţi-vă!

— Bascilor! striga Peyrac. Veniţi sub flamura mea şi mai ales nu trageţi!...

Mareea roşie izvora de peste tot şi ameninţa să cuprindă totul în câteva secunde. Sub acest val orb, nevinovaţi, puteau fi sacrificaţi. Dar Piksarett părea că zboară de la un capăt la altul al frontului armatei sale, arătând vinovaţii pe care ochiul lui exersat învăţase să-i recunoască cu siguranţă, în cursul lungii sale aşteptări. Nu scăpa nici unul.

Angelica, Marcellina şi Yolanda, ca şi guvernatorul şi intendentul rămăseseră în pragul casei.

— Şi dacă vor s-o ia pe ducesă? emise marchizul. Or să afle repede unde se ascunde femeia plină de demoni...

— Nu vor intra, zise Angelica. O să vorbesc cu Piksarett.

Brusc, în mica piaţă apăru un om singur care rătăcea, îmbrăcat în negru. Îl recunoscură pe secretarul ducesei, Armand Dacaux, cu bărbia sa grea şi senzuală, omul cu veşnicul surâs binevoitor, asasinul Mariei-la-Douce.

El continua să surâdă cu un aer buimac, şi zărindu-i în prag, făcu un pas ezitant în direcţia lor, dar ei se traseră instinctiv îndărăt.

— Nu staţi acolo, îi strigă Marcellina, alungându-l cu un gest. Alergaţi la fort dacă ţineţi la viaţă. Indienii vă caută...

El râse.

— S-a mai strigat deja "lupul" şi n-a fost nimic! E fals!

— De această dată e adevărat! Ascultaţi! Nu auziţi? Dacă vă prind indienii, sunteţi un om mort.

— De ce m-ar omorî?

— Pentru că sunteţi un criminal, îi aruncă Angelica. Aţi asasinat-o pe Marie-la-Douce aruncând-o de pe faleză şi nu e pentru prima dată când loviţi ca să vă serviţi stăpâna diabolică...

El roşi, îngâmfat:

— Am acţionat întotdeauna în numele binelui, pentru gloria lui Dumnezeu.

Nebunia lui de a se absolvi de cele mai mari crime, indulgenţa pentru el însuşi, erau respingătoare. În apropierea morţii şi a pedepsei, refuza fuga care ar fi constituit o mărturie. Monstruoasa lui vanitate îl paraliza, negând avertismentele pericolului, la fel cum, de-a lungul vieţii sale, le nesocotise pe cele ale conştiinţei, lăsându-se puţin câte puţin subjugat de pasiunea pentru o femeie perversă şi demonică.

Când sosiră indienii, se refugie în spatele Angelicăi, aruncându-se la picioarele ei, agăţându-se de ea, implorând-o să-l salveze.

— Lasă-l pe mâna noastră! zise Piksarett cu sălbăticie.

Doi sălbatici îl luară de mâini şi-l târâră pe genunchi puţin mai departe. Pumnul lui Piksarett, înarmat cu un cuţit se înălţă spre cer, în timp ca bloca cu genunchiul ceafa victimei şi cu cealaltă mână apucase părul rar al asasinului.

Se auzi un ţipăt teribil.

Astfel, puţini dintre complicii Diavoliţei scăpară cuţitelor indienilor. Toţi mateloţii celor două vase îşi găsiră moartea. Cinci bretoni de pe pescador fură deasemenea victimele masacrului.

Contele de Peyrac îi salvă pe căpitanul du Faouet şi pe Gontran le Jeune care nu avuseseră timpul să se refugieze în fort.

Piksarett şi indienii săi nu-i mai urmăriră pe cei ce reuşiseră să fugă cu bărcile spre navele lor ancorate sau se ascunseseră printre stânci. Adunându-şi trupele, marele războinic trecu prin sat şi veni să-şi ia rămas bun de la Angelica, care stătea tot în pragul casei, încadrată de Marcellina şi Yolanda, ca şi de marchizul de Villedavray şi de intendentul Carlon.

— Trebuie să-i însoţesc pe Uniacke şi fraţii săi la Truro, declară el, adresându-se prizonierei sale, dar te voi găsi în Quebec. O să ai şi acolo nevoie de ajutorul meu.

Şi întorcându-se spre Peyrac, care îl însoţea:

— Am vegheat asupra ei în nenumărate primejdii, află, Tekonderoga[1] dar nu-mi regret osteneala, fiindcă demonii n-au învins-o. Este o rugăminte adresată lui Dumnezeu în rugăciune la

1. Poreclă dată de indieni contelui de Peyrac

slujbă : “Şi ne izbăveşte de cel Rău”, şi Dumnezeu ne-a ascultat fiindcă duşmanii sunt nimiciţi.

În faţa lui, Angelica părea mică, o femeie albă, venită de aiurea, dintr-o lume străină, dar era cea pe care irochezii o numeau Kawa, iar Piksarett era foarte satisfăcut să împartă cu îndepărtaţii săi duşmani privilegiul de a o apăra. El coborî spre ea privirea sa maliţioasă şi triumfătoare.

— Îţi aminteşti, tu, prizoniera mea, când la Katarunk, stăteai în faţa unei porţi. Ştiam că Outtake irochezul, duşmanul meu, era în spatele acelei porţi, dar am consimţit să-ţi las viaţa. Îţi aminteşti?

Ea înclină afirmativ capul.

— Ei bine, reluă sălbaticul, ştiu şi astăzi cine e în spatele acestei porţi (şi arătă canatul uşii casei unde se găsea Diavoliţa rănită) dar ca odinioară, îţi las viaţa ei, căci este dreptul tău să decizi.

El simulă o plecare solemnă, apoi, întorcându-se o ultimă dată înainte de a se îndepărta, îi aruncă:

— Ea era duşmanca ta! Scalpul ei îţi aparţine!

— Scalpul ei! Ce să fac cu el?

Crepusculul cădea pe o plajă însângerată, deasupra căreia se strânsese un nor întunecat de păsări. Odată cu sălbaticii se îndepărta mirosul de moarte, de aspră răzbunare. Trebuia curăţat locul, îngropate cadavrele. Cuprinsă de o bruscă oboseală, Angelica îşi imagina, la centura ei, coafura Ambroisinei, sumbră şi străbătută de reflexe de foc şi avu un sentiment de milă pentru acel păr de femeie.

— Pkisarett ăsta e admirabil! comenta Villedavray, mulţumit. Iată-ne liniştiţi. A făcut curăţenie. Totul e în ordine. Nu proces, nu tribunal religios sau laic. Nu trebuie să ne mai deranjăm pentru mărturii fără sfârşit care ar duce până la urmă acuzaţii în temniţă sau, cine ştie? pe rugul Inchiziţiei. Perfect! Perfect! Indienii ăştia sunt preţioşi uneori, recunosc, în ciuda oribilului lor obicei de a se unge cu grăsimi urât mirositoare.

— Sunteţi infam, strigă Carlon, indignat. Nu vă recunosc. Dumneavoastră, un om aşa de delicat! Aveţi un mod de a trata acest măcel care mă uluieşte!... Cât cinism!...

— Credeţi-mă, era cea mai bună soluţie. Se ştie unde duc procedurile de otrăvire şi magia...

— Dar am fost şi eu amestecat, strigă intendentul speriat. Ar trebui să raportez marelui consiliu din Quebec.

— Nici măcar să nu încercaţi! E prea complicat! Să ştergem cu buretele! Să ştergem! Aşa cum vântul şi păsările vor şterge toate urmele acestei zile pe plajă. Pentru câteva căpăţâni scalpate, n-avem de ce să ne aruncăm într-un rahat ce pute a sulf de-ţi mută nasul.

Stați liniștit! Și ca să vă răsplătesc, o să vă povestesc istoria de la un cap la altul. Cunosc toate amănuntele. Asta vom face în lungile seri de iarnă...

— Dar... ducesa de Maudribourg este încă în viață.

— Aveți dreptate. Vie sau moartă, nu încetează să ne tortureze.

Ambroisine de Maudribourg trăia încă, deși părea pe punctul de a-și da duhul. Marcelline, devotată și curajoasă, fu singura care găsi forța să-i dea câteva îngrijiri. În acest timp, bătrânul Parys îi convocă pe toți în sala fortului său.

— Iată! îi declară el lui Peyrac. Vreau să vă fac o propunere ca să vă scap de această femeie. Știți că vreau să plec și să vă las pământurile mele. Trebuie să fixăm prețul, dar n-o să fiu lacom. Vreau să mă însor cu această ducesă de Maudribourg. Îmi place acest gen de drăcoaică și o să-i mănânc bănuții. Iar când se vor termina, o să-mi spună și secretul fabricării aurului, căci îl cunoaște.

— Sunteți nebun, strigă Villedavray. Vrăjitoarea asta o să vă pună pielea pe băț și o să vă omoare ca pe ducele soțul ei și mulți alții dintre amanții ei.

— E treaba mea, mormăi bătrânul rege al coastei de est. Deci, ne-am înțeles?...

Și cum noaptea se lăsa, ceru să se aprindă torțele fumegânde ca să facă bilanțul și inventarul bunurilor pe care le lăsa succesorului lui, contele de Peyrac.

25

Dar, în întunericul deja adânc al aceleiași seri, se auzi un strigăt.

— A fugit!...

Se produse panică și Angelica nu fu departe de a împărtăși groaza superstițioasă a unora. Vie sau moartă, umbra Ambroisinei continua să planeze asupra locurilor. Pătimiseră prea mult din cauza răutății și vicleniei ei ca să se creadă la adăpost de blestemățiile ei.

Ori, iată că o găseau pe Marcellina pe jumătate căzută lângă vatră, patul unde zăcuse ducesa, gol, iar fereastra care dădea spre pădure, deschisă.

— Ațâțam focul, povesti Marcellina, și eram cu spatele. Nu-mi puteam închipui c-o să se scoale, ea, care era pe moarte și n-a mișcat ore întregi!... A venit prin spate și m-a împins c-o forță incredibilă. Cred că voia să mă arunce în flăcări. M-am luptat cu ea și, întorcându-mă, i-am zărit fața. Oribil! Părul părea mii de șerpi

care se încolăceau. Printre răni şi vânătăi, ochii îi luceau ca cei ai diavolului, iar dinţii... dinţii, credeţi-mă, erau doi mai lungi, mai ascuţiţi, ca ceilalţi... dinţi de vampir... Mi-a sărit inima. Cred că am leşinat de-a binelea şi că m-am lovit de vatră în cădere. Când mi-am revenit, am văzut că sărise pe fereastră. Ia uitaţi-vă dacă nu m-a muşcat cu colţii!... Dacă a făcut-o, iadul mă mănâncă!... Ah! biata de mine!...

Cu curaj, îşi arăta frumosul gât solid celor din jur. Era gata de orice, dar Villedavray o asigură în modul cel mai savant şi teologic cu putinţă că nu avea nici o urmă de muşcătură şi că n-avea nimic de temut de pe urma acestui suprem atac al unui complice al lui Satan.

Cu toate astea, emoţia era la culme. Joffrey de Peyrac linişti spiritele spunând că se putea ca o persoană, dotată cu proprietăţi fizice ieşite din comun ca ducesa, să recapete brusc, în ciuda gravităţii rănilor, o forţă supraomenească ce-i permisese să se ridice şi să fugă într-o ultimă tresărire de vitalitate dezlănţuită, dar că în pădure, în orice caz, nu putea ajunge departe. Trimiseră câţiva oameni pe urmele ei, dar aceştia se întoarseră fără să fi găsit vreun indiciu.

— Unde este Cantor? strigă Angelica.

Şi începu să caute peste tot, mergând de la un grup la altul, încercând să-i zărească silueta deja înaltă,capul blond. Dacă l-ar fi întâlnit, i-ar fi strigat: “Cantor! Unde-ţi este jderul? Unde este Wolverines?” Dar nu-i văzu nici pe Cantor, nici pe jder. Marcellina, pe care agitaţia ei o mira şi care-şi revenise din emoţie, îi spuse:

— De ce vă îngrijoraţi aşa? Ce-ar putea să i se întâmple lui Cantor? De mult nu mai e un copil, flăcăul ăsta! Dar vă înţeleg! Noi, mamele, suntem toate aşa!

Dezamăgită, Angelica se aşeză pe banca care se găsea în faţa casei, înfăşurându-se în mantie. Era suprema nelinişte, ultima aşteptare, ultima dată când se reculegea în singurătatea acestei tragedii, pe care doar ea o sesiza şi pe care urma s-o părăsească cum se părăseşte un ţinut vizitat în trecere, în care nu mai vrei să te întorci niciodată, desigur, dar de unde aduci cu tine câteva comori preţioase.

Contele de Peyrac ieşi din umbră şi veni să se aşeze lângă Angelica. Punându-şi braţul pe umerii ei, o trase spre el. Ea dori să-i vorbească despre Cantor şi viziunea care o frământa, dar tăcu. Trebuia să guste aceste minute, să se trezească din coşmar, să se vindece de cruda înfruntare. Joffrey îi săruta când şi când fruntea, mângâindu-i părul.

Vorbiră puţin în cursul nopţii, care era încă, între necunoscutul zilei următoare şi povara unei zile tragice şi însângerate, o noapte de aşteptare. Contele îi explică doar de ce luna trecută pornise spre golful Saint-Laurent fără să se oprească la Gouldsboro.

Când se găsea pe râul Saint-Jean ca să rezolve afacerea cu Phipps şi oficialii din Quebec, primise un mesaj de pe coasta de est, anunţându-l că i se puteau da informaţii de cea mai mare importanţă despre "Inorog", ducesa de Maudribourg şi un complot urzit contra lui. Se aceea, grăbit, s-a dus în golf. Acest avertisment susţinea propria-i părere că ducesa de Maudribourg şi vasul cu "flamură oranj" care-i spiona, erau, într-un fel, legate între ele. Această bănuială îi venise în minte încă din ziua în care ducesa debarcase la Gouldsboro. Şi el fusese sensibil – dar în mod mai clar decât Angelica – la ce suna fals în regia frumoasei "binefăcătoare". Examinase, în plus, epava "Inorogului"şi cadavrele victimelor naufragiului, şi-şi dăduse seama că afacerea era suspectă, iar reticenţele lui Simon în legătură cu eroarea sa de pilotaj îl intrigau...

După sosirea spectaculoasă a ducesei, atât de miraculos şi elegant salvată din ape, atrăgând atenţia şi mila, neliniştea sa crescuse. Ce însemna această călătorie spre Gouldsboro a unor fiinţe şi nave atât de diferite? Instinctul lui refuza să vadă în asta mâna hazardului.

De aceea, în cursul aceleiaşi zile în care Angelica veghea în fort la căpătâiul ducesei, avusese o nouă discuţie cu Colin Paturel în care-l interogase în mod amănunţit. Voia să ştie tot despre condiţiile în care Colin primise scrisorile de cursă pentru o expediţie în America de Nord, în ce termeni i se prezentase locul pe care trebui să-l cucerească, Gouldsboro – "Un pirat şi câţiva figuranţi de izgonit!... i se spusese – iar Colin îşi amintea că de mai multe ori, pentru a-l încuraja, se făcuse aluzia "că nu va fi singur acolo", că va fi ajutat, că era un nume mare în spate şi una dintre cele mai mari averi din regat, şi că se va recunoaşte serviciul făcut de el curăţind locul şi stabilind acolo o colonie pur franceză. Din această relatare puţin vagă, Peyrac îşi dădea seama că făcea obiectul unei coaliţii, urzită fără îndoială la Paris în urma unor indicaţii precise, venite din Canada; simţea cristalizându-se ameninţările vagi, voinţa ascunsă, dar sigură, de a-i distruge fără milă pe el şi pe ai săi, şi brusc...

— Brusc, nu ştiu de ce, mi s-a părut că lucrul cel mai urgent de făcut era să mă împac cu tine... scumpa mea!... L-am trimis pe Enrico să te caute...

În acea seară, Diavoliţa sosise deja la Gouldsboro. Dar Dragostea i-o luase înainte. Şi de aceea, presimţindu-şi înfrângerea, scosese acel ţipăt ca de pe altă lume care-i îngheţase de spaimă.

— Când mă gândesc la ea, zise Angelica, încep să înţeleg frica şi neîncrederea Bisericii în femei...

— Era oare doar o femeie?!...

Zorii se iveau cu o strălucire neobişnuită şi, în primele raze ale soarelui, îl văzură pe Cantor venind pe drumul de pe marginea coastei, deasupra satului. El mergea liniştit, privind spre mare pe care soarele răsărind arunca luciri aurii.

— De unde vii? îl întrebă tatăl său când se opri în fața lor.

Şi Angelica:

— Unde ai dormit?

— Dormit? răspunse Cantor cu o oarecare mândrie în glas. Cine a dormit în noaptea asta pe acest țărm?

— Dar Wolverines? Jderul, unde este?

— Cutreieră prin pădure. Până la urmă, nu trebuie să uităm că e un animal sălbatic.

Şi se apropie să-şi salute tatăl şi să sărute mâna mamei sale. Apoi, brusc, redeveni copil şi zise cu vioiciune:

— Ce-i cu zvonurile astea că o să vă duceți în Quebec şi că o să petrecem iarna acolo? Mie mi-ar plăcea foarte mult. După Harvard şi teologia şi Wapassou şi foametea, simt nevoia aerului de curte. Ghitara mi s-a ruginit dacă n-a cântat fetelor frumoase. Tată, ce spuneți de asta?

Corpul Ambroisinei de Maudribourg, mutilat îngrozitor, fu găsit pe malul unei mlaştini. S-a crezut că fusese atacată de un lup sau o pisică sălbatică. Doar zdrențele hainelor ei în culori țipătoare, galben, roşu şi albastru, permiseră să fie identificată.

Preotul din Tidmagouche, care avusese multe de făcut cu toți acei morți de îngropat şi care uitase de bețiile lui obişnuite, veni la Peyrac.

— Să-i fac rugăciunea pentru izbăvirea de păcate? întrebă el neliniştit. Mi s-a spus că această femeie era posedată de diavol.

— Făceți-i-o! răspunse Peyrac. Până la urmă, nu este decât un trup fără viață. Are dreptul la respectul oamenilor.

26

După ieşirea preotului, intră Villedavray, care alungă impresia penibilă, declarând:

— Hotărât, le-am examinat pe amândouă şi-mi place cel mai mic.

— Cel mai mic? întrebă Peyrac, zâmbind.

— Dintre cele două vase luate ca pradă... Căci nu mă îndoiesc, dragă prietene, că-mi veți dona una din prăzile de război?! Prietenia

pe care vi-o port, ca şi doamnei de Peyrac, m-a costat destul de mult! Printre altele, pierderea vasului meu, "Asmodeu". Afleți că pentru frumusețea lui am cheltuit o avere. Fără să mai punem la socoteală spaimele pe care această Diavoliță lansată pe urmele voastre m-a făcut să le trag şi eu, din cauză că mă aflam lângă voi şi, mai mult sau mai puțin forțat de împrejurări, vă eram aliat. De aceea, consider că e drept să devin proprietarul unuia din vasele acestor pirați, ca să-mi compemsez pierderile... Nu-i adevărat?

— Vă împărtăşesc întru totul părerea, confirmă Peyrac, şi aş adăuga că doresc să iau pe cheltuiala mea refacerea părții din spate, ca şi decorarea provei. Sunt gata să aduc din Olanda unul dintre cei mai buni pictori ca să execute acolo un tablou pe gustul dumneavoastră. Asta, drept recunoştință pentru inestimabilele servicii pe care ni le-ați adus, marchize!

Guvernatorul Acadiei roşi de plăcere şi fața lui rotundă se lumină de un zâmbet copilăresc.

— Deci, nu mă găsiți prea lacom? Cât sunteți de amabil, dragă conte! Mă aşteptam la asta din partea dumneavoastră. Dar n-avem nevoie să ajungem tocmai în Olanda. Am la îndemână în Quebec un excelent artist, fratele Luc... O să creem o minune...

Încetul cu încetul, se reintra în viața normală. După ce luptase cu Diavolița, Villedavray devenea cicălitor, grijuliu cu interesele şi plăcerile lui. dar Angelica nu uita ce personalitate valoroasă se ascundea sub jiletcile brodate ale micului marchiz.

— A fost minunat! îi spuse ea lui Joffrey. Dacă ai şti! Ultimele zile la Tidmagouche a fost îngrozitor. Ea, Ambroisine mă tortura în mii de feluri. Apărea şi-mi aducea de fiecare dată noi amenințări, îndoieli şi disperare care-mi slăbeau rezistența. Fără el, Villedavray al nostru, nu ştiu dacă aş fi rezistat la atâta răutate! El risipea teama, simplifica prin glumele lui situațiile cele mai dramatice... El m-a ajutat să-mi păstrez certitudinea că o să te întorci şi că totul se va aranja. Pentru a-l căuta pe acel martor decisiv, Quentin, te-ai dus în Terra-Nova?

— Da! Mesajul primit pe râul Saint-Jean vorbea de informații importante. Aici, am aflat povestea preotului de la "Inorog" care fusese salvat pe coastele Terrei-Nova şi care părea că ştie multe despre acest vas şi proprietara lui.

— Dar cine ți-a trimis mesajul pe râul Saint-Jean?

— Nicolas Parys!

Angelica deschise ochii mari...

— El? Îl credeam primejdios!...

— Aşa şi este, în plus şiret şi fără scrupule, fustangiu şi rău, dar nu suntem duşmani. Această poveste cu preotul aruncat în mare, care-i sosise din Terra-Nova şi în care era amestecat Gouldsboro, i s-a părut suspectă şi m-a anunţat ca să vin eu însumi să limpezesc lucrurile. În orice caz, amestecându-se în treburile Acadiei, al cărei rege se consideră într-o bună măsură, a preferat să joace cinstit şi să mă avertizeze că se dă târcoale prin jur ca să doboare. Asta nu l-a împiedicat, când a cunoscut-o pe încântătoarea ducesă, să se lase să cadă în mrejele ei otrăvite.

— Dar cum a ajuns ea aici?

— Pe "Gouldsboro". Am găsit-o la La Heve, unde Phipps, îngrozit, se debarasase de ea, preferând să se lipsească de ostatici decât să se lupte cu o asemenea ispită. Mi-a fost greu să las nişte femei în locul acela pustiu. A trebuit să le aduc până aici, unde aveau mai multe şanse să găsească un vas pentru Quebec.

— Şi a fost rândul tău să lupţi cu ispita?

Peyrac surâse, fără să răspundă. Angelica continuă.

— Fără îndoială, în timpul traversării, ţi-a furat vesta. Prin ce intuiţie diabolică ştia că se va putea servi de ea într-o zi ca să mă aducă la disperare, cum de ştia că o să vin s-o înfrunt le Tidmagouche?... Ea presimţea tot... Înainte de a părăsi Gouldsboro, ţi-a dat întâlnire la Port-Royal?

— Mie? O întâlnire? Ce să fac cu o întâlnire cu această vrăjitoare?

— A vrut să mă facă să cred asta.

— Şi ai crezut-o?

— D-da!... uneori.

— Şi ai tremurat puţin, la rândul tău?

El zâmbea, privind-o în ochi.

— Tu? Seducătoarea care n-a cunoscut înfrângerea nici chiar în faţa celor mai mari monarhi sau tirani dintre cei mai de temut?

— Nu era ea oare o rivală pe măsură? Teribil de abilă şi bine înarmată, nu? Oricum, mai bine înarmată decât mine în multe domenii care puteau să-ţi fie pe plac: Ştiinţa, de exemplu, şi...

— O ştiinţă artificială şi atinsă de nebunie care nu putea decât să mă nelinişească, mai degrabă decât să mă atragă. Cum ai putut să te îndoieşti, dragostea mea? Cum ai putut să te temi de ceva din partea mea?... Eşti atât de puţin conştientă de incomparabila ta seducţie şi putere asupra mea? Cum ai putea avea rivală în inima mea? E o nebunie! Nu ştii că o personalitate de femeie autentică, misterioasă şi fără artificii în acelaşi timp, ceea ce e un dar rar,

provoacă mai profund pasiunea unui bărbat decât îşi închipuie destrăbălatele. Sigur, atracţia cărnii asupra noastră, a bărbaţilor, nu trebuie subestimată, şi chiar cei mai puţin proşti se pot lăsa pradă savorii îmbătătoare a unui corp frumos, dar, eu însumi, deja înlănţuit în jugul frumuseţii şi farmecului tău, ce aş fi căutat la această femeie, în ciuda incontestabilelor sale puteri? Şi ea, a bănuit încă de la început suspiciunea mea... Neputându-şi folosi respectivele atuuri asupra mea, s-a prefăcut că părăseşte Gouldsboro, ghicind că neîncrederea mă reţinea acolo, apoi, de îndată ce am plecat pe râul Saint-Jean, liniştită, s-a întors şi te prindă în mrejele ei, pe tine, dragostea mea, comoara mea cea mai preţioasă.. Vezi că nici eu, oricât de neîncrezător sunt, n-am putut să înlătur toate vicleniile unei creaturi aşa de diabolica!

— Era înspăimântătoare! murmură Angelica, scuturându-se.

Capcanele care le fuseseră întinse de Ambroisine, cele în care căzuseră şi cele din care, ca prin minune, apăraţi parcă de o putere invizibilă, scăpaseră, erau nenumărate... Cum, împinsă de gelozia şi ura sa demonică, voise s-o omoare pe Abigael, pentru că Angelica o iubea, lipsind-o de ajutor în timpul naşterii – şi trimisese alcool prin complicii săi bătrânei indiene, sau răspândise vestea că irochezii se apropie ca să-l îndepărteze pe Berne, soţul ei, şi turnase o poţiune în cafeaua Angelicăi, dar o băuse doamna Carrère... Atunci Ambroisine s-a prefăcut că a fost şi ea drogată ca să îndepărteze bănuielile.

Mai târziu, întorcându-se s-o viziteze pe Abigael, turnase o otravă în ceaiul pregătit de Angelica pentru lehuză.

Iată că omul cu mirodenii şi sclavul său, coborând din pădure pe plaja din Tidmagouche, au limpezit şi afacerea feţei de pernă roşie. El îi vânduse ducesei otrava pe care o turnase în ceai. Avea de toate la el, omul acesta! Joffrey de Peyrac stabili că era vorba nu de un extract de plante ci de arseniat de fier.

Tot el ajutase la fabricarea fitilului exploziv cu care fusese aruncat în aer "Asmodeu".

Aflând toate acestea, Villedavray dorise să-l aresteze. Dar se dovedi că şi acest rătăcitor la antipozi fusese şi el victima diavoliţei şi a complicilor ei satanici. Urmărit de ei pentru că ştia prea multe şi înţelegând că, la fel ca Clovis, va plăti cu viaţa, rătăcise prin păduri ca să scape; era la capătul puterilor.

— Bine! acceptă guvernatorul Acadiei. Mi-a dat hamacul din Caraibe şi piatra verde. O să-i cruţ viaţa.

Nefericitul se culcă pe plajă, cu braţele sub cap şi sclavul măsliniu ghemuit lângă el, şi aşteptă "Sans-Peur", care trebuia să vină să-l ia de aici spre toamnă, să-l ducă în insule.

Phipps fu cel ce sosi primul. Englezul risca să intre în primejdioasele ape franceze ca să încerce să-l întâlnească pe contele de Peyrac. Auzise că acesta urma să meargă în Quebec să negocieze situaţia provinciei Maine şi-i aducea din partea guvernului din Massachutsetts diverse recomandări în această privinţă. Era însărcinat deasemenea să ancheteze moartea pastorului englez care fusese ucis la Gouldsboro de un iezuit. Îl aducea, în sfârşit, pe soldatul francez Adhemar. Puritanii se declaraseră neputincioşi să hotărască asupra sorţii unui asemenea personaj. Era la fel de greu să-l judeci ca şi să-l spânzuri. Mai bine-l trimiteau înapoi francezilor.

Adhemar debarcă victorios. În schimb, Phipps îşi pierduse din obrăznicie. Temător, privea în toate părţile şi afirmaţiile că se găsea aici pe teritoriu neutru şi apărat de orice lovitură de-a Canadienilor, nu-l linişteau. Răsuflă uşurat doar când află întâmplător de sfârşitul ducesei şi că nu mai era nici un risc să se întâlnească faţa în faţă cu o femeie atât de neliniştitoare.

Acest sfârşit tragic îl afectase profund pe proprietarul locului, Nicolas Parys, care-şi vedea zădărnicite planurile în legătură cu averea ducesei de Maudribourg. El albi în două zile, se cocoşă, şi-i vându contelui pământurile în câteva acorduri grăbite. În ciuda protestelor lui Villedavray care spunea că aceste tranzacţii trebuiau cunoscute de guvernul din Quebec, şi a strigătelor ginerelui său care vorbea de moştenire şi drepturi de succesiune, coborî pentru ultima dată plaja regatului său din America într-o dimineaţă vântoasă care anunţa toamna, ca să se îmbarce pe vasul de pescuit breton.

În acea dimineaţă, briza era aspră. Înainte de îmbarcare, guvernatorul-marchiz de Villedavray şi bătrânul Nicolas Parys şuşoteau la nesfârşit într-o parte, cu capetele apropiate şi nas în nas ca la confesional. În sfârşit, terminară cu această conversaţie care fusese, dacă judecai după expresiile lor, de o extremă importanţă.

Bătrânul senior al coastei de est, înfăşurat în mantia sa îmblănită şi strângându-şi caseta sub braţ, urcă în şalupa care-l aştepta. Puţin mai târziu, vasul breton ridica pânzele şi se îndepărta. Nu se va mai întoarce niciodată la Tidmagouche.

Villedavray urcă coasta, frecându-şi mâinile.

— Bună afacere! În momentul despărţirii i-am spus bătrânului pungaş: "Nu-ţi mai cer banii pe care mi-i datorezi pentru anul trecut. Dar cu o condiţie, să-mi dai reţeta de preparare a purcelului de lapte pe care l-am mâncat în vizuina ta prost luminată în prima seară a venirii noastre aici." Vă mai amintiţi, Angelica?... Nu?... Evident, eram puţin preocupaţi în acea seară, dar purcelul de lapte crocant, a fost delicios. Şi ştiu că escrocul are gusturi fine şi dacă e nevoie,

pune şi el mâna. A fost bucătar înainte să se facă naufragiator şi proprietar de plaje. Pe scurt! Mi-a mărturisit tot, căci n-avea alternativă. Îi ştiu toate secretele... E o rețetă din Caraibe pe care i-a dat-o un bucătar prieten cu el şi care, de fapt, îşi are originile pe undeva prin China... Se sapă o groapă în care se pune jăratec... mai trebuie şi un lac special, dar avem pe aici răşină excelentă, o să-i trimit pe sălbatici să caute în pădure... Marcellina, Yolanda, Adhemar, veniți cu toții... La muncă...

Şi, scoțându-şi pălăria şi redingota, îşi ridică manşetele de dantelă.

— Acum, că suntem între oameni cinstiți, o să pregătim un ospăț regal... Şi tu, englezule, scoate-ți pălăria şi vino să mă ajuți la friptură... O să te ospătez *à la française*. Să mai mănânci şi altceva decât fiertura de ovăz din Noua-Anglie.

Au sfârşit deci prin a o admira pe Marcellina cea înaltă deschizând scoici cu viteza fulgerului, în timp ce mesele aşezate pe plajă se umpleau de mâncăruri nemaiîntâlmite. Fiecare voia să-şi aducă contribuția şi chiar intendentul Carlon dorise să facă un sos.

Când noaptea căzu, aprinseră torțe şi focuri împrejur .

— Să dansăm, bascilor! strigă Hernani d'Astiguarza... O ultimă farandolă înainte să ne întoarcem în Europa!...

*

* *

A doua zi, bascii ridicară pânzele spre Europa, apoi Phipps, spre Nouă-Anglie.

Şederea sa ca prizonier la puritani părea că-l deşteptase pe Adhemar. Se promovase singur bucătar şef al întregii nobile societăți. Îți confecționase o tocă albă care se asocia cât se poate de bine cu uniforma sa mototolită, şi anunță triumfător, când veni ora cinei:

— Eu şi Yolanda v-am pregătit un homar pe cinste! Veniți să gustați.

— E un băiat foarte bun, estima Villedavray, am să-l iau în serviciul meu. Şi dumneavoastră, Angelica, ar trebui s-o luați pe micuța Yolanda drept cameristă. E încântătoare, copila asta, sub aparența ei îmbufnată. O iubesc mult şi aş vrea să-i dau ocazia să iasă din gaura asta sălbatică. Cu atât mai mult cu cât pare să se înțeleagă cu numitul Adhemar...

Angelica o privea pe "micuța" Yolanda transportând lăzi de scoici şiroinde cu uşurința unul hamal turc, şi n-o prea vedea făcând pe subreta.

— Măcar o să vă fie gardă de corp, propuse Villedavray. În Quebec v-ar putea fi util...

— Dar, vă rog, interveni Carlon care se găsea şi el acolo, ca şi alţi câţiva oameni din suita sa. Lămuriţi-mă, conte, e vorba de o glumă, sau de ceva serios? Îl aud mereu pe marchiz adresându-i-se doamnei de Peyrac ca şi cum n-ar fi nici o îndoială că veţi merga în Noua-Franţă şi chiar în capitala sa să petreceţi iarna.

— Dar, bineînţeles c-or să meargă, afirmă Villedavray. I-am invitat la mine şi nu admit ca cineva să se arate nepoliticos cu oaspeţii mei...

— Depăşiţi măsura, se enervă intendentul, vorbiţi ca şi cum ar fi aşa de simplu! Când vă puneţi ceva în cap... Refuzaţi să priviţi realitatea în faţă. Nu suntem în inima Parisului, ci la mii de leghe şi responsabili de teritorii imense, pustii şi primejdioase. Poziţia domnului de Peyrac este cea a unui intrus pe care avem mai mult sau mai puţin datoria să-l scoatem de pe poziţiile sale şi dacă s-ar hotărî să meargă în Quebec, ar trebui să-l considerăm drept un duşman care ne-a încălcat apele teritoriale. În plus, nu ignoraţi că oraşul este foarte divizat în legătură cu contesa, soţia sa. Din motive mai mult sau mai puţin raţionale, s-au întărâtat împotriva ei, i se atribuie puteri obscure, s-au inventat despre ea orori. Dacă are imprudenţa să vină în Quebec, o să se arunce cu pietre!...

— O să le răspund cu ghiulele, ripostă Peyrac.

— Perfect! Înregistrez declaraţia dumneavoastră! triumfă Carlon, sarcastic. Auziţi, marchize?... Începe bine!

— Pax! zise Villedavray, imperios. Tocmai am gustat împreună un excelent homar. Este dovada că totul se poate aranja. Voi vorbi pe limba dumneavoastră, domnule intendent. Din punct de vedere politic, vizita domnului de Peyrac se impune. Fiindcă suntem departe de soare, adică de capriciile Versailles-ului şi a funcţionarilor săi parizieni, să profităm ca să lucrăm ca nişte persoane rezonabile, adică cu înţelepciunea de a ne aşeza în jurul unei mese de discuţii înainte să ne încăierăm. De aceea, şi nu din simplă uşurinţă, cum insinuaţi, insist atât ca această vizită să aibă loc. Şi este indispensabil ca doamna de Peyrac să-şi însoţească soţul, ca să risipească prin prezenţa ei, făcându-se mai bine cunoscută, neliniştea şi ostilitatea create de bârfe. Bârfe fără fundament, dar sistematic răspândite, cu singurul scop de a împiedica orice altă soluţie decât cea violentă în conflictul care ne opune contelui.

— Răspândite de cine? întrebă Carlon, agresiv.

Villedavray nu insistă. El ştia despre Carlon, că le era devotat iezuiţilor. Nu era momentul să aţâţe focul mocnit sub cenuşă.

— Recunoaşteţi că am dreptate, reluă el, convingător. Aţi putut să vă daţi seama atât aici cât şi pe râul Saint-Jean că domnul de Peyrac care a fondat portul Gouldsboro şi s-a implantat, în plus, de-a lungul Kennebec-ului, nu este un om care s-ar lăsa alungat cu uşurinţă, şi că înţelept este, o repet, compromisul, dacă dorim să apărăm pacea în Noua-Franţă, în general, şi în Acadia, în special.

— Văd, văd! constată Carlon, cu amărăciune. Pariez că v-aţi aranjat cu el pentru dividende...

— He! Cine vă împiedică să faceţi la fel? ripostă Villedavray.

În faţa acestui şuvoi de vorbe, Angelica încercase zadarnic să deschidă gura. Considera că avea şi ea totuşi un cuvânt de spus. Dar văzu că Joffrey îi făcea semn să nu intervină.

Mai târziu, trăgând-o într-o parte, îi spuse că de o vreme împărtăşea părerea lui Villedavray în legătură cu necesitatea de a merge în persoană să se explice cu guvernul din Quebec. În ciuda îndrăznelii unui asemenea demers periculos pentru el, care era considerat nu numai aliat al englezilor, ci şi fost condamnat de Inchiziţie, exilat de regele Franţei, în ciuda riscului de a cădea într-o capcană în Quebecul francez, poziţia lor în America de Nord era de acum de asemenea natură încât puteau vorbi de la egal la egal cu reprezentanţii autorităţii regale în coloniile îndepărtate. Această depărtare schimba datele problemei. Iar izolarea în care trăiau canadienii, aceşti francezi din Lumea Nouă, departe de patria mamă, îi făcea mai independenţi, mai apţi să-şi regleze chestiunile care-i priveau în mod direct, după imperativele prezentului, şi fără să le pese de trecut.

Totul favoriza această călătorie şi chiar înainte de a pleca din Gouldsboro în expediţia pe râul Saint-Jean, luase în secret hotărârea. Şi, în vederea acestei vizite în animata capitală a Noii-Franţe, trimisese vasul "Sans-Peur" în bogatele oraşe spaniole din golful Caraibelor să achiziţioneze cadouri pentru notabilii din Quebec.

Ştiind că principala obiecţie pe care-o va face Angelica la acest proiect de călătorie nu va fi desigur teama de a înfrunta Quebecul, ci mâhnirea de a fi separată o iarnă întreagă de fiica ei, fără a avea posibilitatea de a avea veşti despre copil, îi trimisese un mesaj şefului postului său de la Wapassou, italianul Porgani. Îl însărcina s-o escorteze pe micuţa Honorine la Gouldsboro, de unde, urmând instrucţiunile ulterioare pe care i le dăduse lui Colin, o navă o va aduce în golful Saint-Laurent unde o vor aştepta părinţii săi. Ea trebuia să fie pe drum, înconjurând peninsula Noii-Scoţii, la bordul "Rochelais"-ului.

Obstacolele fiind îndepărtate, Angelica se bucura să-şi revadă curând fiica, care nu-i fusese niciodată aşa de dragă, şi simţea nerăbdarea cuprinzând-o la gândul acestei călătorii în Quebec.

Dintre cele două vase aşteptate, "Sans-Peur" sosi primul. Aducea mărfurile comandate de contele de Peyrac.

Fetele regelui urmau să-i însoţească şi ele în călătorie. Şi se spera că, urmându-şi destinul, acela de a se mărita cu vreun bun celibatar canadian, să uite teribila aventură în care fuseseră amestecate. Delphine le luase în grijă cu autoritate şi competenţă. Ea discuta adesea cu Angelica. Evenimentele pe care le trăise o marcaseră profund. Ea-i ceru Angelicăi s-o ia ca domnişoară de companie când vor fi în Quebec.

Angelica o acceptase deja pe Yolanda drept cameristă. Credea că aceste proiecte erau premature şi că Delphine îşi va reveni şi va fi mulţumită să fie prezentată în Quebec unor tineri ofiţeri, după convenţiile angajamentului ei. Ea îi spuse să se ocupe de tovarăşele ei până la sosirea lor în capitala Noii-Franţe.

— Nu ştim ce primire ni se va face acolo. Veţi fi poate obligate să vă despărţiţi de noi.

Trebuiau deasemenea să se ocupe de soarta bietului Job Simon, căpitanul de pe "Inorog", care rătăcea ca o fantomă, cu musul pe urmele lui.

Contele de Peyrac îi propuse comanda unui vas de pescuit care aparţinea flotei de la Gouldsboro şi care va pescui în apropiere de Tidmagouche, asigurând mai mult sau mai puţin colonizarea locului printr-un comerţ cu peşte uscat, primire şi aprovizionare cu apă dulce şi alimente proaspete pentru navele sosind din Europa şi care ar face acolo prima lor escală după traversarea oceanului.

Angelica fusese intrigată să-l vadă apărând teafăr şi nevătămat pe bătrânul căpitan cu pată violetă. În viesparul în care se găseau toţi în momentul în care se hotărâse să fugă cu musul, nu crezuse nici o clipă că bietul om va putea scăpa de asasinii care cutreierau pădurile. El îi împărtăşi trucul său.

— N-am plecat prin pădure. Ştiam că "ei" m-ar prinde repede. M-am ascuns în scobitura unei stânci, într-o grotă pe care o reperasem. Am stat acolo ascunşi, cu băiatul, cele câteva zile cât i-au trebuit domnului de Peyrac să sosească.

— Dar cum vă hrăneaţi?

— Unul dintre bretoni, un băiat din insula Sein ca mine, ne aducea în fiecare zi de mâncare. Eram liniştiţi...

Şi el îşi revenea din aventura sa, şi la vederea Inorogului aurit, cu corn de fildeş, înfruntând spuma mării, se consola puţin.

Înainte să se întoarcă la concesiunea sa din Golful Francez, Marcellina cea înaltă veni la Angelica.

— Domnul de Villedavray ar vrea să i-l dau pe Cherubin ca să-l crească în Quebec, îi explică ea. Până acum, am refuzat. Este încă mic şi un copil nu e totuşi o jucărie pe care s-o arăţi prin saloane. Dar acum, că vă duceţi şi dumneavoastră acolo, e altceva. Dacă micuţul este cu sora lui şi sub protecţia dumneavoastră, o să fiu liniştită şi, măcar anul acesta, îi pot face această plăcere guvernatorului. Dar cu condiţia să fiţi cea care decideţi totul pentru micuţ...

Apoi, pânza "Rochelais"-ului apăru la orizont şi a fost un moment de mare bucurie.

Toată lumea era pe plajă când şalupa aduse pasagerii printre care se distingea boneta albă a Elvirei Malaprade şi mica siluetă a Honorinei, ascunsă sub glugă.

Angelica intră în apă pentru a o îmbrăţişa prima şi a o strânge la pieptul ei. Nu se mai sătura s-o sărute, s-o privească, s-o găsească schimbată şi mai mare şi mai frumoasă ca niciodată. Viaţa îşi relua dimensiunile calme, familiare, în culorile fericirii.

Octave Malaprade şi soţia sa, drăguţa protestantă rocheleză Elvira, ţinuseră s-o însoţească ei înşişi pe Honorine până la capătul călătoriei. Ei aduceau tot felul de veşti despre viaţa de la Wapassou şi urmau să se întoarcă apoi pentru iernat la Gouldsboro, unde-şi lăsaseră cei doi băieţi, Thomas şi Barthelemy. Octombrie avansa şi devenea primejdios să se întoarcă dacă nu era nevoie spre Kennebecul de Sus.

Se vorbise atât de Honorine de Peyrac la Tidmagouche, încât chiar cei sau cele ce nu o cunoşteau, în special Fetele regelui, erau încântaţi de venirea ei. Ea trecu din braţe în braţe şi i se admira chipul frumos şi părul ca de aramă pe umeri. Cantor veni în fugă, cu Wolverines pe urmele lui.

— Ah! Iat-o şi pe micuţa roşcată! strigă el. Ce mai faceţi, domnişoară?...

El o luă de ambele mâini şi începu să danseze giga cu ea scandând:

— O să mergem în Quebec, o să mergem în Quebec!...

Când zgomotul sosirii se linişti puţin şi Honorine îşi trase sufletul, ea se duse în faţa Angelicăi şi anunţă, solemn:

— Pisoiul e şi el aici. L-am adus pentru tine. Voia să te vadă.

Astfel, totul se termina cu bine.

Pisoiul era acolo, acel mic pisoi de vas jalnic dar îndrăzneţ, care se ivise în faţa Angelicăi atunci când, într-o seară care părea

acum departe, ea o veghea pentru prima dată pe ducesa de Maudribourg.

Pe masă, în salonul de pe puntea din spate a "Gouldsboro"-ului, se spăla conştiincios, în timp ce Honorine şi Cherubin, de fiecare parte a mesei, îl priveau. Crescuse şi el, pisoiul. Avea o mândră coadă stufoasă, gâtul lung, capul fin. Îşi păstrase graţia şi sentimentele pentru Angelica.

Oceanul îl legăna pe "Gouldsboro", frumoasa navă cu toate pânzele sus, urcând spre nord, printre insulele din golful Saint-Sauveur. În trecere se opriseră la Shediac de unde Villedavray voia să-şi ia bagajele şi în special soba olandeză. Lăzi şi baloturi aşteptau intacte ca prin minune, dar, fireşte, Alexandre nu mai era acolo de mult.

— Nu plângeţi, îi spuse guvernatorul lui Defour care-i părăsea acolo, o să-l revedem pe băiat... într-o zi... când s-o sătura să sară în torente. Ce vreţi, trebuie ca tinereţea să se bucure!...

Flota pe care contele de Peyrac o ducea în Quebec se compunea din cinci vase. "Gouldsboro", cele două nave rechiziţionate de la piraţii Ambroisinei, pe care le comandau contele d'Urville şi Barssempuy, apoi două mici iahturi olandeze, "Le Rochelais" pe care-l comanda Cantor şi un al doilea pe care-l comanda Vanneau.

La bordul lui "Gouldsboro" se găsea în calitate de oaspete Carlon, geograful său şi Villedavray.

— În calitate de oaspeţi sau ... de ostatici? întreba uneori intendentul, jumătate în glumă, jumătate în serios.

Marchizul ridica din umeri şi se bucura de viaţă. Totul se va aranja. Îşi privea nava "sa" şi medita la podoabele şi numele pe care să i-l dea.

— Ce s-a întâmplat cu preotul dumneavoastră. Vă întâlnise la Gouldsboro, dar de atunci parcă s-a evaporat.

— Cam aşa ceva... Nu voia să mă însoţească la Tantamare. Nu-i place Marcellina. Voia să se întoarcă în Quebec. I-am spus: "Ce contează! Duceţi-vă pe jos, în Quebec" Ei bine! Asta a făcut. A plecat... pe jos. E ceva în aerul Acadiei care poate înnebuni şi pe cel mai liniştit dintre Oratorieni. Dar nu vă temeţi. Pariez c-o să fie primul pe care o să-l vedem pe chei...

Se încrucişară cu o flotilă de indieni din nord care erau mici, încovoiaţi, galbeni. Se spunea că sunt canibali şi erau numiţi eschimoşi, ceea ce înseamnă: mâncători de carne crudă. Au schimbat cu ei puţină apă-de-foc cu o magnifică blană de urs alb, din care contele de Peyrac dădu să se facă o mantie pentru Angelica. Rămăsese şi

pentru Honorine. Ea era încântătoare îmbrăcată cu ea, o adevărată prinţesă a zăpezilor cu părul ei de aur roşu pe acest alb somptuos.

— Fiica dumneavoastră e distinsă, conte, spunea Villedavray. Are o ţinută de regină şi o faţă dintre cele mai interesante. De la cine moşteneşte acest păr blond veneţian....

Şi se înduioşa privindu-l pe Cherubin:

— O să-i comand un costumaş de catifea albastră... Ah! viaţa de familie. În fond, e minunat!... Ce-aţi spune să mă-nsor cu Marcellina?

Toată lumea protestă. Marcellina în Quebec! Imposibil! Golful Francez şi-ar pierde una din podoabe!

Un alt copil se amesteca în jocurile Honorinei cu Cherubin şi pisoiul. Era Abbial, orfanul suedez găsit pe cheiurile din Noul-York de părintele de Vernon. Coborâse şi el din şalupă în ziua sosirii Honorinei. Şi fusese o uşurare pentru toţi să afle că micuţul străin nu fusese şi el o victimă a criminalilor, complicii Ambroisinei.

Pionii îşi reluau locurile pe tabla de şah a acestei partide care se jucase în cursul verii. Unele lucruri se clarificau, altele rămâneau în umbră şi va trebui timp ca să se descâlcească caierul acestui spirit înşelător, Ambroisine, şi să se afle care fuseseră intenţiile ei adevărate. Un lucru părea sigur, complotul îndreptat în acelaşi timp asupra Gouldsboroului şi împotriva forţei morale a celor care-l creaseră, fusese urzit de multă vreme şi, fără îndoială, chiar înainte ca Angelica să fi ajuns acolo. Venirea ei, ca şi cea a protestanţilor, nu făcuse decât să adauge un argument în plus dorinţei de a distruge o aşezare care se erija în Stat independent, aliat englezilor. Deja, la Paris, aceleaşi pământuri fuseseră vândute unui corsar, Barbă de Aur, cu ordinul de a se stabili acolo, iar ducesa de Maudribourg fusese rugată, drept ispăşire a păcatelor, să le ducă acolo pe Fetele regelui.

Desigur, alegerea era bună. Ce însemnase bietul Pont-Briand, trimis să zdruncine fidelitatea Angelicăi, pe lângă această capodoperă de seducţie, Ambroisine, Diavoliţa? Ispită în toate felurile, spunea Villedavray cu ironie.

Părintele d'Orgeval prevăzuse dezlănţuirea criminală posibilă a enoriaşei lui sau aceasta, lovindu-se de adversari de o forţă neprevăzută, încălcase ordinele primite? Asta ar fi de lămurit la Quebec, între oameni de bun simţ.

Şi Angelica se gândea uneori la oraşul de cucerit, la oraşul de pe stânca roşie care-i aştepta pe malurile marelui fluviu, în timp ce ei rătăceau pe apele tulburi ale acestei mări deja hibernale, în purpura apusurilor şi în sideful aurorelor polare.

În timp ca navele începeau să se apropie, contele de Peyrac o aduse pe Angelica în luxoasa încăpere de pe puntea din spate a vasului, care era refugiul lor pe această navă.

— Am un cadou pentru tine, zise Joffrey de Peyrac arătându-i pe masă un sipet. Îți aminteşti ce ne-am spus unul altuia zilele trecute?... Că n-o să ne mai despărțim niciodată?...

— Era poate exagerat! Totuşi, simțeam în acel moment că, chiar dacă viața, în realitatea ei, ne-ar constrânge să ne despărțim pe moment, legăturile care ne unesc nu vor putea fi niciodată rupte.

— Da, şi împărtăşesc acelaşi sentiment. Deci pare că a venit momentul să...

El se întrerupse şi, luând ambele mâini ale Angelicăi, le ținu un moment între ale sale, ca şi cum s-ar fi recules.

— Pare că a venit momentul să afirmăm în fața lumii întregi legăturile sacre care ne unesc de atât de multă vreme şi al căror simbol ne-a fost, odinioară, cu atâta cruzime smuls.

El deschise sipetul şi ea văzu, aşezate pe catifeaua neagră, două inele de aur. El îşi trecu unul dintre ele pe inelarul mâinii stângi, cum o făcuse odinioară sub binecuvântarea episcopului de Toulouse, apoi pe celălalt pe degetul Angelicăi. După aceea, sărută din nou cele două mâini pe care le ținea, murmurând cu fervoare:

— În viață şi în moarte şi pentru veşnicie, nu-i aşa, copila mea iubită, dragostea mea, soția mea!

Navele se aliniaseră sub vânt. La un semnal, se urniră, continuându-şi marşul spre nord-vest.

A doua zi, două noiembrie, sub un cer limpede şi pe un frig pătrunzător de iarnă, treceau de capul Gaspe şi intrau în estuarul Saint-Laurent.

NE ŞI SERGE GOLON

ANGELICA ŞI DEMONUL

EDITURA ELIT